

Giới thiệu Không Phụ Hàn Hạ

Bạn đang đọc truyện: Không Phụ Hàn Hạ Tác giả: Đinh Mặc Thể loại: ngôn tình sắc Nội dung truyện: Cuối cùng em cũng trở về, khi anh còn chưa phải sống cô độc hết quãng đời còn lại. *** Sau này, khi Lâm Mạc Thần đã là chủ tịch tập đoàn lớn với tài sản lên đến cả trăm triệu, là một trong những ông chủ lớn trẻ tuổi nhất của giới kinh doanh. Có người hỏi anh, "Rất cuộc thì cô ấy có gì tốt, khiến anh bao nhiêu năm qua cũng không thể quên được?" Lâm Mạc Thần trả lời, "Tôi cũng đã từng nghĩ đến việc này, bản thân thấy đáng giá là được. Trên đời này, không ai tốt hơn người con gái mà tôi yêu." Bên cạnh đó, truyện Hôn Trộm 55 Lần cũng là tác phẩm mà bạn không nên bỏ qua, bởi những vẻ đẹp tinh tế trong tình yêu được điều khắc dưới đôi tay mượt mà của tác giả Diệp Phi Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Bầu trời tối tăm, bóng cây phản chiếu dưới đèn đường khe khẽ lay động. Không có bất cứ người qua đường nào khác, cũng không có chiếc xe nào chạy qua.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên phanh xe, chiếc xe đạp dừng trên đường. Cô không nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy một màn nghiêm trọng như vậy.

Một chiếc xe con nhỏ màu đen nằm lật nghiêng ở ven đường. Một bên cửa kính đã vỡ tung, thân xe vì bị va chạm nên đã biến dạng. Bánh xe vẫn còn đang chuyển động trong không trung. Người bên trong không biết còn sống hay đã chết. Cách bên ngoài mấy mét, một chiếc xe tải lớn cũng bị lật vào vãnh đai xanh, đầu xe cũng bẹp lép.

Mộc Hàn Hạ đang thất thần thì chiếc xe tải lại khởi động, đúng là đang muốn chạy trốn. Mộc

Hàn Hạ lập tức la lớn: "Đội đã!" Chiếc xe tải lại tăng tốc.

Mộc Hàn Hạ lấy di động trong túi ra chụp ngay mấy bức ảnh.

Chiếc xe vận tải đã chạy đi xa.

Mộc Hàn Hạ dựng xe đạp ở ven đường, trong lòng cũng hơi căng thẳng, trước tiên cô gọi điện thoại cho xe cấp cứu, rồi báo cảnh sát. Lúc này cô mới chạy đến chỗ chiếc xe con kia, đứng cách chiếc xe vài bước rồi dừng lại. Phía sau xe không có ai, ngồi cạnh ghế phó lái là một cô gái, đầu chảy rất nhiều máu, đôi mắt nhắm chặt, dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê. Ngồi ở vị trí lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt cũng có rất nhiều máu, mắt mở to nhìn cô.

Làn da anh ta rất trắng, nhưng ánh mắt lại thâm thúy, tựa như lắng đọng tại nơi nào đó vừa yên tĩnh vừa thâm sâu, tựa như đá ngầm, chăm chú nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ khẽ hỏi: "Anh có thể cử động được không? Có muốn tôi đỡ anh ra ngoài không?"

Tiếng nói người đàn ông khàn khàn: "Đỡ tôi ra ngoài."

Biểu hiện của anh ta rất điềm tĩnh, hoàn toàn không có chút khẩn trương sợ hãi nào sau khi gặp phải tai nạn xe cộ. Mộc Hàn Hạ nhìn không được lại liếc nhìn anh ta, chạm phải ánh mắt lạnh lùng của anh ta, cô lập tức lùi lại.

Mộc Hàn Hạ mở cửa xe, anh ta đưa một cánh tay cho cô, Mộc Hàn Hạ dìu anh ta thật cẩn thận từ trong xe ra ngoài.

Xung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ có tiếng gió thổi làm lá cây lay động rất khẽ. Đã sắp mười hai giờ, nơi này lại là một giao lộ lệch, thảo nào chả có mấy người đi qua.

Mộc Hàn Hạ đỡ anh ta nằm xuống ven đường, bản thân cũng ngồi xuống thở gấp. Tuy rằng nhìn anh ta rất gầy, nhưng người lại cao, khung xương lớn, trong chốc lát lại phải di chuyển như vậy ép Mộc Hàn Hạ quá mệt mỏi.

Hai người lặng lẽ ngồi trong mấy giây, anh ta nói: "Gọi xe cấp cứu."

Mộc Hàn Hạ: "Gọi rồi."

Anh ta tiếp tục nói: "Có... ghi nhớ biển số xe không?" Dường như đã cố hết sức khi nói chuyện.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu nhìn anh ta ở bên cạnh. Trên tóc và âu phục toàn là máu, vừa nhìn âu phục đã biết là đồ cao cấp, trên tay còn đeo một chiếc đồng hồ Rolex. Ngọn đèn chiếu vào trên mặt anh ta, hình dáng rõ ràng nhưng vẻ mặt tái nhợt. Dễ dàng nhận thấy đây là một con người có thói quen vệ sinh rất nghiêm chỉnh, đến bây giờ vẫn chưa nói tiếng cảm ơn nào với cô.

Mộc Hàn Hạ nói:"Đã chụp rõ ràng biển số xe. Vừa rồi cũng đã gọi điện báo cho cảnh sát, yên tâm. Tuy nhiên hiện tại anh nói nhiều như vậy, có phải máu sẽ chảy càng nhanh không?"

Người đàn ông liếc nhìn cô, một lát sau nhàn nhạt nói:"Cảm ơn."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, quay người lấy trong ba lô của mình ra hai chiếc áo sơ mi, cũng chỉ có thứ này thôi. Cô dùng một chiếc cột chặt vào đùi đang chảy máu của anh ta, dùng chiếc còn lại lau máu trên mặt anh ta.

Áo sơ mi sạch sẽ mềm mại, còn mang theo mùi hương nhẹ nhàng, người đàn ông cảm nhận được tay cô chuyển động vô cùng dịu dàng trên mặt, máu trên mặt đã được lau sạch, cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Cơ thể vẫn còn đau đớn, anh ta cảm nhận được từng cơn đau tập kích trong đầu, khẽ nhắm mắt lại.

"Đi xem bạn của tôi." Anh nói.

"Được."

Mộc Hàn Hạ đi đến bên cạnh xe, người phụ nữ kia vẫn còn đang hôn mê, hơn nữa hình như còn đang bị mắc kẹt, Mộc Hàn Hạ không dám làm loạn, đánh bạo dò xét hơi thở của cô ấy, thở phào nhẹ nhõm.

Mộc Hàn Hạ trở lại bên cạnh người đàn ông:"Bạn anh vẫn còn sống, nhưng còn chưa tỉnh."

Anh ta nói:"Cô đừng tùy tiện di chuyển cô ấy."

Mộc Hàn Hạ:"Tại sao tôi phải tùy tiện di chuyển cô ấy chứ?"

Trong nháy mắt hai người nhìn nhau, Mộc Hàn Hạ nói:"Được rồi, tôi cũng không thể giúp anh thêm gì nữa. Xe cấp cứu chắc là cũng sắp tới rồi, kiên trì một chút." Nói xong vừa định đứng dậy đi lấy bình nước trong túi cho anh ta, bỗng chốc tay bị cầm lấy.

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra.

Anh ta yên lặng nhìn cô:"Đừng đi, ở lại đây chăm sóc tôi."

Mộc Hàn Hạ phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, nhưng đừng nhìn anh ta bị thương nặng, dù sao cũng là đàn ông,

cô không thể thoát ra được. Hơn nữa tay anh ta còn trắng hơn tay cô, vừa to vừa thon dài, vừa nhìn đã biết là đôi tay sống an nhàn sung sướng.

Mộc Hàn Hạ đành phải nói:"Tôi không đi! Buông tay."

Anh ta hoàn toàn không nghe theo, vẫn nắm chặt tay cô. Mỗi ngón tay của Mộc Hàn Hạ đều bị tay anh ta quấn quanh. Còn cặp mắt anh ta vừa đóng vừa mở, xem ra ý thức cũng hơi mơ hồ.

"Trước khi xe cấp cứu đến..." Anh ta bỗng nhiên lâm bầm,"Nếu cô đi, tôi sẽ đổ tội cho cô."

Mộc Hàn Hạ:"..."

Người này! Cô rốt cuộc phải loại người gì thế này?

"Anh...anh đổ tội như thế nào? Chẳng lẽ nói với cảnh sát, tôi dùng thân thể va chạm vào xe con của bọn anh sao?"

Người đàn ông từ từ nhắm hai mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, không nói gì.

Mộc Hàn Hạ đành phải để mặc cho anh ta nắm tay mình.

Nhưng cô biết giờ phút này đoán chừng thần trí của anh ta có chút mơ hồ, vừa rồi khi cứu anh ta ra ngoài, biểu hiện bình tĩnh như vậy, hiện tại lại mơ hồ, thật là biết ý lại cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đêm khuya dần dần gió nổi lên. Anh ta vẫn nhắm mắt, Mộc Hàn Hạ cúi đầu đánh giá anh ta.

Trán anh ta rộng, phần rìa lông mày rất cao, mũi cũng cao và thẳng, không phải loại đẹp trai đậm đặc nùng nặc, ngược lại đường nét ngũ quan của anh ta rất rõ ràng, lộ ra mùi vị khỏe mạnh thanh tú.

"Nếu rò bình xăng tạo ra cháy nổ, thì cô cứ đi đi." Anh ta từ từ nhắm mắt lại, rồi đột nhiên nói thêm.

Mộc Hàn Hạ khẽ đáp:"Yên tâm, vừa rồi tôi đã đặc biệt chú ý đến bình xăng rồi, tạm thời không có rò rỉ. Hơn nữa nếu thực sự xảy ra cháy nổ, thì cứu người phải cứu đến cùng đưa Phật phải đưa tới Tây Thiên vậy, tôi sẽ cố gắng cùng đi. Còn bạn của anh thì tôi không thể chiều cổ được."

Anh ta im lặng trong chốc lát, khóe miệng bỗng nhếch lên:"Cô có sức lực lớn như vậy sao? Cổ tay nhỏ như vậy."

Mộc Hàn Hạ nói: "Vậy là anh nhìn nhầm rồi, tôi là người bán hàng chuyên làm việc nặng ở siêu thị."

Anh ta nhàn nhạt nói: "Đồ lừa đảo." Nàng mí mắt lên nhìn cô: "Không có nhân viên bán hàng nào thông minh xinh đẹp như vậy."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "Aiz, tôi thấy ý thức của anh vẫn còn rõ ràng đấy, ý tôi là nửa câu sau."

Nhưng anh ta không nói nữa, từ từ nhắm mắt lại, mi tâm khẽ nhăn lại, dường như rất đau đớn, nắm tay cô cũng càng chặt hơn. Mộc Hàn Hạ rút cuộc cũng cảm thấy anh ta đang chịu đựng, tiến lên khẽ nói bên tai anh ta: "Yên tâm, tôi thật sự sẽ không đi, sẽ ở bên cạnh anh."

Anh ta không nói gì, cũng không nhúc nhích, hơi thở đều đặn dường như đang ngủ.

Lại đợi trong chốc lát, cuối cùng cũng nghe được tiếng xe cấp cứu, Mộc Hàn Hạ khẽ rút tay từ trong tay anh ta ra, cảm di động, nghĩ đợi lát nữa sẽ đem ảnh chụp giao cho cảnh sát, bỗng nhiên lại cúi đầu.

Ngon đèn xuyên qua lá cây tạo ra sự loang lổ mà yên tĩnh trên mặt anh ta. Tuy quần áo anh ta lộn xộn, trên người còn có vết máu, bộ dáng nhếch nhác, nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn cảm thấy sùnn mặt anh ta có hương vị đàn ông hơn bất cứ người nào cô từng gặp qua.

Mộc Hàn Hạ giờ đi động lên, lên chụp trộm anh ta.

Thời gian làm việc của siêu thị Nhạc Nhã là bảy giờ, đêm qua ba giờ Mộc Hàn Hạ mới từ đồn công an trở về, vành mắt đen sạm ngồi trên xe buýt.

Tới cửa hàng bán đồ ăn sáng bên dưới siêu thị, cô uể oải ăn bún, vừa gặp được hai miếng, Hà Tĩnh đã tới.

Hà Tĩnh hấp tấp ngồi đối diện cô, vẻ mặt tràn trề ánh sáng bất quai: "Aiz, A Hạ, cậu có xem tin tức không? Nửa đêm hôm qua đối thủ một mắt một còn của Nhạc Nhã chúng ta, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vĩnh Chính, Trình Vi Vi gặp tai nạn xe!"

Mộc Hàn Hạ giống như du hồn, trong miệng vẫn còn ngậm bún, phải đập hai cái mới phản ứng lại: "Tai nạn xe?"

"Đúng vậy." Hà Tĩnh đưa điện thoại cho cô.

"Tổng giám đốc marketing tập đoàn Vĩnh Chính Trình Vi Vi và bạn gặp tai nạn xe." Dưới tiêu đề tin tức màu đen bắt mắt chính là hình ảnh giao lộ đêm hôm qua, nhưng không còn bóng dáng chiếc xe.

"À, tớ biết rồi." Mộc Hàn Hạ nói, "Hôm qua tan ca đêm tớ đã thấy, là tớ giúp bọn họ gọi xe cấp cứu. Hiện tại có lẽ... thoát khỏi nguy hiểm rồi."

"A!" Hà Tĩnh tròn mắt, "Thật sao?"

Mộc Hàn Hạ nói qua loa một chút chuyện đêm qua với cô ấy, nhưng không nói chi tiết khi ở chung với người đàn ông kia.

Sau khi Hà Tĩnh yên lặng nghe xong, vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: "Chỉ có vậy?"

"Chỉ có thể thôi."

"Cậu không để lại số điện thoại cho người ta để kiểm chút thù lao và gì đó sao? Người ta chính là người siêu cấp giàu có, cậu cứu mạng bọn họ, vậy mà không nói tiếng nào đã bỏ đi, để cho bọn họ dùng chi phiếu đập bẻ cậu đi!"

Mộc Hàn Hạ vui vẻ nghe, vẻ mặt sấm hối nói: "Đúng đúng đúng, giác ngộ của tớ thật sự là quá thấp. Lần sau nhất định nắm chắc cơ hội, tuyệt đối không bỏ qua!"

Hai người cười trong chốc lát, Hà Tĩnh lại nghiêm túc nói: "Nhưng cậu đừng nói chuyện này cho người khác nhé. Tuy nói cứu người là không sai, nhưng hiện tại Vĩnh Chính cạnh tranh vô cùng khốc liệt với chúng ta. Nếu rơi vào trong tai lãnh đạo, không chừng sẽ bị dè ý đấy."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Ừ, tớ biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Sushi đây sushi đây, sushi vừa thơm vừa mềm đây."

Trong miệng Mộc Hàn Hạ khẽ ngâm một tiểu khúc, đem một đám sushi vừa làm xong bỏ vào đĩa.

Ánh nắng sáng rực hóa thành viên ngọc. Thời gian vẫn còn sớm, khách hàng trong siêu thị vẫn chưa nhiều, tạo ra khoảng không vừa rộng rãi vừa yên tĩnh. Mộc Hàn Hạ mặc một bộ đồng phục màu đỏ của nhân viên bán hàng, đứng ở sau quầy hàng, nhàn rỗi không có việc gì làm, lại lấy ra mấy miếng sushi cô cảm thấy xinh đẹp vừa lòng nhất, đặt ở trong một chiếc đĩa không rồi chụp.

Bàn về kỹ thuật chụp ảnh, tuy nói chất lượng máy ảnh điện thoại của cô chỉ bình thường, nhưng khi cô chụp ảnh luôn được mọi người khen ngợi.

Trong bối cảnh sắp xếp ánh sáng mơ hồ, mỗi miếng cơm đều có vẻ long lánh chắc nịch, rong biển màu xanh, thịt bò màu đỏ, màu sắc vô cùng đẹp đẽ. cô gửi ảnh chụp cho nhóm bạn bè, lại thêm một số từ văn nghệ: "Sushi cá ba đồng cuốn với cá ngừ, một ngày đắm mình trong mùi thức ăn- by Mộc Hàn Hạ."

Nhanh chóng có một đồng người bình luận khen.

Bạn học trung học A: "Đẹp quá!"

Bạn học trung học B: "Mới sáng sớm đã thực sự muốn gây thù chuốc oán rồi sao? Tôi còn đang trên mặt đất chạy đến công ty, chưa ăn sáng đâu đấy!"

Bạn học trung học C: "Mộc Hàn Hạ lại giả vờ văn nghệ, lau mồ hôi."

Cô gái bán đồ trang điểm: "Hạ Hạ chụp tốt thật!"

Tiểu Hòa Nhi bán quầy thịt: "Ha ha, thịt lợn mới là vương đạo."

Bạn học trung học D: "A Hạ như cá gặp nước ở siêu thị vậy. Rảnh thì đến Hải Nam chơi nhé, mấy cây vải trong nhà tớ sắp nhanh chín rồi."

Mộc Hàn Hạ dựa vào quầy hàng đang vui vẻ đột nhiên thấy Hà Tĩnh mang theo hai quả sầu riêng bên người. Cô ấy là nhân viên bán quầy hoa quả, hít thở thật sâu, đặt sầu riêng lên giá hàng. Sau đó tiến đến bên cạnh Mộc Hàn Hạ, nhìn cô nói thầm: "Cậu đúng là biết hạnh phúc trong cảnh nghèo!"

Mộc Hàn Hạ buông di động: "Chẳng lẽ tớ nghèo thì không thể vui vẻ sao?"

Hà Tĩnh khúc khích cười, quét qua số sushi cô làm giống như nẫu, nhin không được cảm thán: "Cậu xin đổi quầy làm gì, đổi đến đổi đi."

Về mặt Mộc Hàn Hạ nghiêm nghị: "Cậu không biết sao? Mục tiêu nghề nghiệp của tớ chính là nắm giữ bảy mươi hai tuyệt kỹ của siêu thị."

"Cút xuống địa ngục đi!" Hà Tĩnh ngắt lời cô, ngừng cười thấp giọng nói, "Đừng cho là tớ không biết, cậu là muốn hướng lên trên. Cậu tự thi được bằng cấp chính quy, còn là đại học Giang Thành. Hừ, bộ dạng cậu lại xinh đẹp. Tương lai nếu leo lên trên, đừng có quên tớ đấy."

Mộc Hàn Hạ khó xử: "Đúng là tục ngữ nói đúng, tào khang chi thể bất khả hạ đường."

Nghĩa là: Người vợ lúc còn nghèo khổ không thể để ở nhà sau, ý nói: không thể bỏ người vợ tình nghĩa thuở ban đầu nghèo khổ để cưới người vợ mới trẻ đẹp lúc giàu sang.

Hà Tĩnh cốc một cái lên đầu cô.

Siêu thị Nhạc Nhã thành phố Giang được thành lập vào những năm 1960, tổng giám đốc là Mạnh Cường, ba mươi lăm tuổi, độc thân ly hôn.

Mỗi ngày anh ta đến văn phòng rất sớm, bắt đầu điều hành hoạt động kinh doanh cả ngày của siêu thị, thường xuyên làm việc đến khuya, cùng tan tằm với nhân viên thu ngân và bán hàng. Tuy nhóm nhân viên bán hàng không có can đảm nói chuyện với anh ta, nhưng không ai là không biết, siêu thị này dưới sự dẫn dắt của anh ta mới có thể nhiều năm ổn định ở vị trí thứ nhất trong khu vực Hoa Trung.

Hôm nay Mạnh Cường vẫn giống như thường ngày, triệu tập các cán bộ quản lý các ngành mở hội nghị thường kỳ tuần. Ánh mặt trời buổi sáng vẫn còn ảm áp, trong phòng hội nghị, mọi người ngồi quanh bàn. Mạnh Cường ngồi ở vị trí chủ tọa, ngón tay cầm một điếu Vân Nam, nhàn nhã hút.

Không khí vốn dĩ yên lặng và nghiêm túc, nhưng đến khi Quản lý bộ phận thị trường phát biểu, có người âm thầm nở nụ cười.

Bởi vì Quản lý bộ phận thị trường mang đến một tin tức: Thiên kim chủ tịch, Tổng giám đốc marketing Trình Vi Vi của siêu thị đối thủ cạnh tranh Vĩnh Chính đêm hôm qua xảy ra tai nạn xe cộ. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng thương tích rất nghiêm trọng.

Quản lý bộ phận mua sắm tính cách hơi nóng nảy, cười nhạo lên tiếng: "Nói thật, tôi không thể thông cảm được cho bọn họ. Chúng ta làm rất tốt ở chỗ này, Vĩnh Chính phải nhìn thành tựu của chúng ta, không nên mở siêu thị ở con phố phía trước, cạnh tranh với chúng ta, cướp đoạt việc buôn bán. Nói thế nào thì cũng là đáng đời."

Mọi người ồn ào thảo luận, đều có chút vui sướng khi người gặp họa. Mạnh Cường ngồi ở vị trí chủ tọa tuy không nói gì nhưng anh ta cũng không phải là người nhân từ phúc hậu, khoe miệng ngẫu nhiên cũng lộ ra ý cười.

"Mạnh tổng." Quản lý bộ phận thị trường có chút dăm chiêu nói: "Tôi nghe nói lần này đi cùng với Trình Vi Vi xảy ra tai nạn xe, còn có một người bạn

của cô ta, là người cô ta mời từ Mỹ về giúp đỡ, giúp cô ta hoạt động cửa hàng mới."

"Nước Mỹ?" Có người hỏi, "Là ai?"

"Hình như là bạn học đại học của Trình Vi Vi, một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi."

"A..." Có người nờ nụ cười nói với Mạnh Cường, "Mạnh tổng, thiên kim đại tiểu thư mang bạn học trở về xuất trận, Vĩnh Chính lúc này đúng là thật rách nát."

Tất cả mọi người đều cười, Mạnh Cường cũng mỉm cười nói: "Mọi người đừng có xem thường, hoạt động kinh doanh của Vĩnh Chính luôn thận trọng, gần đây cũng mở thêm mấy siêu thị ở các thành phố khác, thành tích cũng không tồi. Chờ khi bọn họ mở siêu thị, chúng ta cũng cần phải chuẩn bị chu đáo để còn chiến đấu với bọn họ. Đúng rồi người Trình Vi Vi mời về giúp đỡ tên là gì?"

Quản lý bộ phận thị trường suy nghĩ một chút rồi đáp: "Hình như là... Lâm Mạc Thần."

Tối gần giữa trưa, Mộc Hàn Hạ vừa tiễn một vị khách hàng đi, lại gục xuống quầy ngủ gật.

Tối hôm qua ngủ muộn như vậy, cô mệt rũ rời cũng là chuyện thường tình. Nhân lúc không có người, cô ngáp thật to rồi nhắm mắt lại.

Một lúc sau đầu cô bị va đập mạnh một cái, lập tức tỉnh. Trợn mắt nhìn xung quanh, định tiếp tục ngủ, liếc mắt một cái nhìn phía sau dãy tủ lạnh, Mạnh Cường và trợ lý của anh ta đang đứng ở chỗ đó.

Mộc Hàn Hạ lập tức tỉnh táo, ngồi thẳng, vẻ mặt nghiêm túc, lấy tay sắp xếp lại một chút sushi trong quầy. Dường như người ngủ gật vừa rồi hoàn toàn là một người khác.

Cô không ngẩng đầu, nhưng vẫn cảm nhận được tầm mắt của Mạnh Cường dường như vẫn còn dừng ở phía này, sáng rực như người bình thường nhưng cũng thâm trầm. Qua một lúc cô liếc mắt lên phát hiện bọn họ đã đi rồi.

Mộc Hàn Hạ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm Mạnh Cường mỗi ngày đều tuần tra siêu thị, xem nhiều quầy, nhiều nhân viên bán hàng như vậy, nói không chừng vốn dĩ không hề liếc mắt về phía người như cô đâu.

Kết quả chưa được bao lâu, trợ lý Tiểu Trần của Mạnh Cường vừa mới đi lại quay lại, đứng ở phía sau quầy, tươi cười hòa nhã: "Mộc Hàn Hạ, Mạnh tổng gọi cô đến văn phòng anh ấy." Văn phòng của nhóm lãnh đạo và cán bộ ngay ở tầng trên siêu thị, còn văn phòng của Mạnh Cường ở cuối tầng bốn.

Đây không phải là lần đầu Mộc Hàn Hạ đến đây.

Lần trước là ba năm trước, cô được tuyển đến làm nhân viên bán hàng ở siêu thị này. Ở trong hơn hai mươi người cùng được tuyển, Mạnh Cường lại chỉ hẹn gặp một mình cô.

Khi đó bộ dáng và cách ăn mặc của Mạnh Cường cũng không khác gì với hiện nay. Tóc húi cua, cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay và quần tây, đeo một chiếc đồng hồ xịn. Khuôn mặt đen và cứng rắn, ngón tay thường xuyên kẹp thuốc. Lần đầu tiên gặp mặt Mộc Hàn Hạ đã chú ý tới ngón tay anh ta, khớp xương ở ngón tay kia chắc nịch, cứng rắn, ngăm đen, có vết chai thật dày.

Đến giờ Mộc Hàn Hạ chỉ nhớ ngày đó anh ta nói với cô một đoạn ngắn gọn: "Cô nhóc, tôi đã xem lý lịch tóm tắt của cô. Tuy cô chỉ có bằng trung học, nhưng là trường Lục Trung trường trung học tốt nhất. Ở nơi này làm việc cần thận, sau này sẽ có cơ hội."

Mạnh Cường cũng chỉ tốt nghiệp trung học, không có bối cảnh gì. Toàn bộ đều dựa vào bản thân, phải trải qua nhiều chông gai, từ nhân viên bán hàng siêu thị, leo lên viên chức chính thức, nhân viên chủ quản, quản lý... cuối cùng trở thành người đứng đầu siêu thị này.

Anh ta là mục tiêu phấn đấu trong lòng rất nhiều người trong siêu thị này bao gồm cả Mộc Hàn Hạ.

Khẽ đẩy cửa phòng khép hờ, Mộc Hàn Hạ vừa ngẩng đầu đã thấy Mạnh Cường ngồi sau bàn làm việc, bên cạnh là bể cá vàng, máy bơm nước cuộn cuộn chảy. Anh ta đang cầm một ly trà trong tay, trong phòng cũng có mùi trà và thuốc lá đan xen vào nhau. Nhìn thấy Mộc Hàn Hạ gõ cửa tiến vào, anh ta chỉ mỉm cười: "Ngồi đi."

Mộc Hàn Hạ hơi xấu hổ ngồi xuống, nghĩ thầm Đại Boss không đến mức bởi vì cô ngủ gật nên gọi cô lên đây chứ. Chuyện này bảo chủ quản răn dạy cô là được.

Trái tim cô càng đập mạnh.

Kết quả câu đầu tiên Mạnh Cường lại hỏi: "Đêm hôm qua ngủ không ngon sao?"

Tiếng nói của anh ta trầm thấp dịu dàng, nghe cũng không có ý trách móc. Mặt Mộc Hàn Hạ đã hơi đỏ, nhưng trong lỗ tai nghe rất rõ ràng tiếng bọt nước trong bể cá, cô cúi đầu khẽ đáp: "Vâng, Mạnh tổng, lần sau tôi sẽ không như vậy."

Cô vẫn còn mặc đồng phục màu đỏ, vừa rồi phải lên gặp Mạnh Cường mới bỏ mũ ra lộ ra mái tóc đuôi gà mềm mại. Hứa như vậy là vì muốn đi thật nhanh, hơn nữa trong lòng cũng khẩn trương, trán của cô đã lấm tấm một chút mồ hôi. Bởi vì mà da trắng, trên mặt và cổ đều là màu trắng ngà mịn màng, vì ẩm ướt nên hơi lộ ra chút hồng. Cô cúi đầu, ánh mắt vốn đen sẫm buồn xuống, lông mi vừa dày vừa dài. Hai bàn tay trắng nõn buồn xuống

bên cạnh người khề nằm lại.

Một lát sau, cô mới nghe thấy Mạnh Cường nói: "Đừng căng thẳng, hôm nay Mạnh tổng không phải trách cô chuyện này. Về sau chú ý là được."

"Cám ơn Mạnh tổng." Khỏe miệng Mộc Hàn Hạ lên cong lên, lập tức lại kéo xuống, ngẩng đầu về mặt nghiêm túc nhìn anh ta: "Vậy Mạnh tổng tìm tôi..."

Mạnh Cường nhìn chăm chăm cô: "Cô đã nhận được bằng Đại học chính quy tự thi chưa?"

Mộc Hàn Hạ ngượng ngùng cười: "Vâng, mấy ngày trước vừa nhận được."

Mạnh Cường cũng cười, cầm ly trà lên nhấp một ngụm: "Sau này đã có tính toán gì chưa?"

Mộc Hàn Hạ nhìn về mặt anh ta, thăm dò đáp: "Trước đó, tôi đã đề cập với bộ phận tài nguyên nhân lực, muốn đến bộ phận thị trường làm việc."

"Tôi đã phê chuẩn rồi."

Mộc Hàn Hạ sững sốt, vô cùng vui sướng, cũng trộn lẫn một chút vui sướng gian nan tỏa ra từ đáy lòng.

"Mạnh tổng, tôi..." Cô ngừng lại, khom lưng thật thấp với anh: "Cám ơn, cám ơn anh."

"Bình thường cô có tài ăn nói như vậy, sao hôm nay lại nói lắp thế?" Trong ánh mắt sâu xa của Mạnh Cường cũng có chút ý cười, gật đầu với cô: "Cô nhóc, làm việc cho tốt."

Cả người Mộc Hàn Hạ vẫn còn vậy trong niềm vui sướng, lập tức đáp lại: "Mạnh tổng, tôi đã hai mươi hai tuổi, không còn là cô nhóc nữa rồi."

"Tuổi còn trẻ như vậy, ở trước mặt tôi còn không phải là cô nhóc?" Anh ta nói.

Một tháng sau.

Bởi vì công việc trong tay cần phải bàn giao, quầy thực phẩm tươi gần đây rất bận rộn, nên Mộc Hàn Hạ còn phải ở tổng quầy mấy ngày nữa mới có thể đến bộ phận thị trường.

Đó là một buổi sáng sớm yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp. Mấy ngày nay, Mộc Hàn Hạ làm thay ca ở quầy bán đồ ăn sáng rất nhàn rỗi, nhưng cô là một người không chịu ngồi yên, nhanh chóng bắt đầu học làm bánh quy từ chỗ sư phó.

Lúc này khách hàng trong siêu thị vẫn còn rất ít. Trong loa trên đỉnh đầu đang phát bài "Mười năm" của Trần Dịch Tấn. Mộc Hàn Hạ khe khẽ ngâm nga, cô hát không hay, nói như Hà Tĩnh chính là "giống đứa trẻ không tìm thấy nhịp điệu".

Ngọn đèn dịu dàng chiếu trên quầy thủy tinh, mùi hương ấm áp xộc vào lỗ mũi. Mộc Hàn Hạ xoay người, bỏ bánh quy mới nướng vào quầy, miệng cất tiếng hát "Mười năm trước, em không biết anh, anh không thuộc về em..." liếc nhìn thấy xuất hiện một đôi chân dài ở trước quầy.

Người nọ mặc âu phục đi giày da, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Mộc Hàn Hạ vẫn còn chưa xếp xong bánh quy, cũng không vội vã đứng dậy, cười nói: "Tiên sinh muốn mua gì? Đây là bánh quy mới nướng, ngài có muốn nếm một thử chút không?"

Bánh quy là cô mới vừa học làm ra, tuy hình dáng đơn giản, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm.

"Bánh quy xấu như vậy có thể độc chết tôi hay không?" Người nọ nói.

Mộc Hàn Hạ giật mình, ngẩng đầu, lập tức bắt gặp một ánh mắt tối đen âm u.

Lời tác giả: "Tốt lắm, nữ nhân cô khiến cho tôi chú ý rồi." Nam chủ phúc hắc tìm được chính chủ báo ân. Anh ta tính báo ân như thế nào, hãy đợi lần tới giải quyết. Đồng thời tình địch Mạnh Cường của anh ta cũng dựa theo cách làm thông thường trong văn Lão Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt.

Ngày đó tuy rằng ngăn người ở bên cạnh anh ta một lúc, nhưng trong bóng đêm ngọn đèn lò mờ, nhìn thấy anh ta giống như cách một tấm vải mỏng vậy. Hiện tại thì khác biệt, anh ta đứng dưới ngọn đèn sáng rực trong siêu thị, tóc ngắn gọn gàng, âu phục chỉnh tề, bên trong mặc chiếc áo sơ mi màu đen, không đeo cà vạt.

Hai tay anh ta đút trong túi quần, cằm hơi nhếch lên, ánh mắt kia giống y như đêm hôm đó, lạnh lùng thâm trầm quan sát cô.

Còn ấn tượng lần thứ hai của Mộc Hàn Hạ đối với anh ta cũng giống như lần đầu tiên: Người đàn ông này toàn thân tràn ngập từ "kiêu ngạo". Mực có thể rất nhạt nhưng viết vào trong xương.

"Cô Mộc." Anh ta chậm rãi mở miệng

Mộc Hàn Hạ lộ ra biểu tình nghi hoặc:"Anh là..."

Sắc mặt anh ta hơi thay đổi một chút.

Không biết tại sao Mộc Hàn Hạ lại cảm thấy hơi dễ chịu, lúc này cô mới bừng tỉnh lộ ra nụ cười:"A, là anh, tôi nhớ ra rồi, vết thương của anh đã ổn rồi à?"

Lúc này anh ta mới khẽ "hừ" một tiếng.

Mộc Hàn Hạ thực lòng nở nụ cười, nhìn mắt anh ta nói:"Chúc mừng anh."

Anh ta liếc cô một cái, rồi lại nhìn cảnh vật xung quanh, sau đó nói:"Tìm một chỗ, ngồi xuống nói chuyện."

"Tôi không đi được." Mộc Hàn Hạ nói,"Anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Anh ta im lặng mấy giây, đột nhiên nở nụ cười:"Nhân viên bán hàng?"

"Ừ, tôi không lừa anh mà." Mộc Hàn Hạ chấp tay sau lưng nhìn anh ta,"Đừng quên thêm tiền boa cho nhân viên bán hàng vừa thông minh lại xinh đẹp nhé."

Anh ta nhìn cô một cái, không vì sự hài hước và mặt dày của cô mà bật cười, anh ta chỉ cúi đầu nhìn vào bánh quy cô bày bày trong quầy hàng, dường như đang đánh giá tay nghề của cô.

Mộc Hàn Hạ hào phóng lấy ra mấy chiếc bánh đưa tới trước mặt anh ta:"Ném thử một chút tay nghề của tôi."

Anh ta cầm lấy một chiếc bỏ vào miệng. Mộc Hàn Hạ không thể không chú ý tới tay anh ta bởi vì nó hoàn toàn khác biệt với nhóm đồng nghiệp nam của cô. Ngón tay anh ta rất dài, trắng nõn, khớp xương gầy, không có tí thịt nào.

"Hương vị thế nào?" cô hỏi.

Anh ta không trả lời thẳng mà thần nhiên đáp:"Gói hết lại."

Mộc Hàn Hạ ngăn người, đúng là con nhà giàu, mua một lúc hết cả một cân bánh quy 5 đồng 5 của cô. Cô cười nói:"Vậy không được, sao có thể bán hết cho anh được chứ, nhiều nhất chỉ bán cho anh được nửa cân thôi."

Tay chân cô nhanh nhẹn gói bánh cho anh ta, anh ta đứng ở bên ngoài quầy, lạnh lẽo nhìn động tác của cô.

Mộc Hàn Hạ đưa bánh quy cho anh ta.

Hai người tạm thời không nói chuyện, cô cũng không biết nên nói gì với anh ta. Trong đầu bỗng chốc hiện lên một suy nghĩ, anh ta sẽ không đưa cho cô một tờ chi phiếu, cảm ơn ân tình của cô đấy chứ?

Rất 囧, nhưng cô lại có chút thấp thỏm kích động.

Kết quả anh ta thực sự đưa tay vào trong ví, khóe mắt Mộc Hàn Hạ phát sáng nhìn động tác của anh ta, khuôn mặt từ từ đỏ lên.

Sau đó anh ta lấy ra một tấm card đưa tới trước mặt cô.

Mộc Hàn Hạ giật mình, là danh thiếp.

Tấm danh thiếp màu vàng nhạt, cứng, mỏng, không có mùi, không có hoa văn gì. Phía trên danh thiếp in hai hàng chữ màu đen ngắn gọn: Công ty hữu hạn thương mại Phong Thần Tổng giám đốc Lâm Mạc Thần.

Cô chưa từng nghe qua tên công ty này, còn cái tên Lâm Mạc Thần, cả ba chữ đều dài và mỏng, mơ hồ có lực, làm cho người ta cảm thấy đúng là tên của anh ta.

Ngon đèn trên đỉnh đầu vẫn chiếu ánh sáng trắng như trước, mùi bánh ngọt nóng hổi vẫn ngập tràn trong không khí, hai tay Mộc Hàn Hạ khẽ lau một chút trên tạp dề, lau đi dầu mỡ mới tiếp nhận danh thiếp của anh ta.

"Đến làm trợ lý hành chính ở công ty tôi." Anh ta nói.

Mộc Hàn Hạ ngậy người.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới anh ta lại cho cô một công việc.

"Anh..." Cô nhất thời không nói nên lời, trong lòng dâng lên dòng nước ấm cảm động.

Đường như là đã dự đoán được cô sẽ có phản ứng như vậy, anh ta thản nhiên nở nụ cười:"Từ từ suy nghĩ."

"Không..." Mộc Hàn Hạ ngắt lời anh ta, trên mặt không kìm nén được nụ cười ấm áp, nhưng lại lắc đầu:"Cảm ơn anh Lâm Mạc Thần, đã để mắt tới tôi. Nhưng không cần, tôi vẫn muốn ở lại Nhạc Nhã, cảm ơn." Lâm Mạc Thần im lặng.

Mộc Hàn Hạ vẫn còn đang vui vẻ, nghĩ thầm, có nên cho anh ta thêm chút bánh quy nữa không, bỗng nhiên phát hiện tình trạng của anh ta hơi bất thường.

Anh ta lại dùng ánh mắt lạnh lùng trầm tĩnh nhìn cô, không khí quanh người anh ta như đang dần hạ xuống.

"Cô nói mình muốn ở lại siêu thị này làm nhân viên bán hàng?" Anh ta hỏi.

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, nghĩ thầm cô sắp lập tức được điều đến bộ phận quản lý, nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc đáp:"Ừ, tôi thích làm nhân viên bán hàng nhất." Anh ta lại im lặng, nhưng Mộc Hàn Hạ có thể cảm nhận được bầu không khí dường như trở nên bế tắc. Cô nghĩ thầm tình hình người này đúng là kì lạ, không phải anh ta đến bày tỏ cảm tạ sao? Cô uyển chuyển cự tuyệt anh ta cũng không có gì, sao anh ta lại đen mặt như vậy.

Tuy nhiên cô vốn là người đại nhân đại lượng, đang muốn nói điều gì đó để làm dịu đi bầu không khí, đã thấy anh ta lấy kính râm từ trong túi ra đeo vào, xem ra là chuẩn bị đi rồi.

Mộc Hàn Hạ không nhận được nhìn thêm mấy lần.

Anh ta đeo kính râm chỉ lộ ra mũi và cằm, trên mặt không cười, một người rõ ràng là thanh tú, lại lập tức có vài phần lạnh lùng, nhưng Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới anh ta lại nói thêm mấy câu.

"Trong ba tháng, tôi sẽ phá hủy siêu thị này. Trước đó cô có thể đầu quân vào chỗ tôi, đây là báo đáp của tôi đối với ân tình của cô." Lâm Mạc Thần đi không lâu, đã có người đến gọi Mộc Hàn Hạ:"Mạnh tổng triệu tập họp bộ phận thị trường, gọi cả cô cùng đi." Mộc Hàn Hạ nhanh chóng chạy đến WC, thay bộ đồng phục đầy mùi bột, mặc vào áo sơ mi quần dài, nhìn vẻ mặt cô gái trong gương có chút khựng lại, cô cẩn thận buộc lại tóc, sửa sang một chút bộ quần áo hạ giá nhưng sạch sẽ, rồi mới đi ra ngoài.

Sợ muộn cô vội chạy lên lầu, khi đến cửa phòng họp, bước chân mới từ từ chậm lại, thần sắc giả bộ bình tĩnh trấn định, cổ họng cũng có chút khô khốc. Mở cửa ra, bên trong đã có đầy người ngồi, Mạnh Cường ngồi ở vị trí chủ tọa, như có chút cảm giác, anh ta ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, Mộc Hàn Hạ cung kính, hơi gật đầu, sau đó cúi đầu tìm một góc ngồi xuống.

Mạnh Cường dời mắt giống như cô không phải là sự tồn tại đặc biệt gì ở chỗ này.

Có người hút thuốc, có người thấp giọng nói chuyện, Mộc Hàn Hạ cảm sốt và bút trong tay, cúi đầu nhìn chằm chằm cuốn sổ trống rỗng, cảm giác giống như đang nằm mơ. Người nhanh chóng đến đông đủ.

Mạnh Cường khẽ gõ bàn:"Họp." Trong nháy mắt phòng họp trở nên yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ nín thở tập trung, giống như những người khác, ngẩng đầu nhìn thẳng vào vẻ mặt không giận tự uy của Mạnh Cường.

Mạnh Cường trầm giọng nói:"Tháng sau siêu thị mới của Vĩnh Chính khai trương, thảo luận một chút đối sách." Sau khi rời khỏi siêu thị Nhạc Nhã, Lâm Mạc Thần lái thẳng xe tới bệnh viện.

Trình Vi Vi ở trong phòng bệnh VIP, còn có hai người giúp việc của nhà họ Trình. Lâm Mạc Thần đi vào, cô ta liền phát tay để cho người giúp việc rời đi.

Lâm Mạc Thần ngồi xuống sofa, Trình Vi Vi khẽ nhếch miệng với anh ta, trên đầu cô ta còn quần băng, đùi phải bó thạch cao, cổ sức mới nở được nụ cười này.

"Gặp được cô gái giúp chúng ta chưa?" Trình Vi Vi hỏi.

Lâm Mạc Thần duỗi chân, hai tay khẽ đặt lên đầu gối, nhìn cô ta:"Gặp rồi." "Đưa chi phiếu cũng coi như không bạc đãi cô ấy." Trình Vi Vi nói.

Lâm Mạc Thần từ chối cho ý kiến.

Trình Vi Vi nhìn anh ta cả người ầu ầu phẳng phiu, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt vì vết thương, nhưng vẫn anh khí bức người như cũ, cô ta không nhận

được cảm thán: "Ông trời thật sự không công bằng. Rõ ràng cả hai chúng ta đều gặp tai nạn xe, anh đã có thể đi khắp nơi được rồi, còn em phải nằm viện một tháng." Lâm Mạc Thần mở chai nước khoáng, uống một hớp, khẽ nói: "Vivian, chúng ta là quan hệ hợp tác, chứ không phải quan hệ ràng buộc. Ý của em là đối phương hợp tác với em xảy ra tai nạn xe do em liên lụy cũng phải bị thương nặng giống em, mới là công bằng sao? Em có thành ý hợp tác không đây?" Trình Vi Vi thực ra chỉ cố tình nghịch ngợm một chút, hé miệng cười: "Được rồi, Jacky, chỉ đùa với anh thôi. Nói đúng ra là em vốn mời anh đến bày mưu tính kế giúp em. Hiện tại phải một tháng nữa em mới có thể xuất viện, anh biết đám lão già trong tập đoàn kia, còn cả đám người trẻ tuổi, còn có mấy anh rể của em đều đang nhìn chằm chằm vào em đấy. Đầu tư cho siêu thị này rất lớn, em nhất định không thể để cho những người khác nhúng tay vào. Vì vậy, sư ca à, hiện tại em chỉ có thể dựa vào anh thôi."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Ánh mắt Trình Vi Vi chân thành nhìn thẳng anh ta: "Anh cũng không thể không bắt tay chuẩn bị cho công ty mới được, anh tạm ngừng Phong Thần một chút, toàn quyền thay thế em quản lý siêu thị mới được không?" Lâm Mạc Thần cười, ánh mắt đảo qua cái chân đang treo ở giữa không trung của cô ta. Trình Vi Vi lập tức khẽ "ai u" một tiếng, giả vờ đáng thương, biểu hiện vết thương của mình còn rất đau.

Lâm Mạc Thần nói: "Khi nào thì anh lại giống như một người đàn ông vì phụ nữ vào nơi nước sôi lửa bỏng vậy? Huống chi em còn không phải là người phụ nữ của anh." Trình Vi Vi chỉ cảm thấy một luồng khí chấn trong ngực, lượn vài vòng mới đề xuống được. Về mặt cô ta không chút để ý cười nói: "Biết rồi, sư ca. Anh nói ra điều kiện đi."

Lâm Mạc Thần nhìn cô ta: "Bắt đầu hay sau này, sản phẩm của anh sẽ ở trong hệ thống Vĩnh Chính, lợi nhuận 50-50." Trình Vi Vi đau lòng cắn răng nói: "Thành giao." Lâm Mạc Thần mỉm cười. Lúc này là chạng vạng, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào bao phủ cả anh và cô ta. Về mặt anh rất lạnh nhạt, dường như từ lúc Trần Vi Vi bắt đầu quen anh ta ở trường đại học, dù ở bất cứ nơi nào, dù đã cướp đoạt được bao nhiêu của cải, tư thế của người đàn ông này vẫn cao ngạo mà quyết đoán như vậy.

Ánh mắt Trần Vi Vi lướt qua đôi mắt hai mí thâm thúy của anh, đến khoe miệng hơi cong lên của anh, từ từ đến đôi vai gầy guộc của anh, cuối cùng dò đến... "Anh nâng đôi bàn tay quý một chút." Trần Vi Vi trêu chọc nói, "Số liệu báo cáo tiêu thụ của Nhạc Nhã mấy tháng nay đặt trên bàn bên cạnh anh." Lâm Mạc Thần cảm thấy, cúi đầu nhìn.

Trình Vi Vi nói: "Sư ca, em biết chuyện này cũng không dễ làm. Tầm ngắm của anh ở nước ngoài đều đổi mới, ngành nghề cũng tự do hơn. Ngành nghề của siêu thị chúng ta là hình thức buôn bán cố định, lợi nhuận ít. Hơn nữa em chỉ có một siêu thị cho anh chiến đấu thôi, nhưng em có thể cam đoan với anh, em đã xin được tiền vốn và chính sách ủng hộ có mức độ lớn nhất từ tổng công ty rồi, siêu thị mới cũng sử dụng những người đáng tin. Hi vọng anh có thể tận lực làm, không cần cảm thấy khó xử ở chỗ nào." Từng lời cô ta nói đều xuất phát từ nội tâm vừa hiểu rõ đại cục, nghĩ đến Lâm Mạc Thần ít nhiều gì cũng sẽ có chút khen ngợi cảm kích, không ngờ anh ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, khẽ cười nói: "Anh có gì khó xử chứ? Cuộc chiến giá cả, anh nhắm mắt cũng có thể đánh được."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hân Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bạn đã từng nhìn thấy siêu thị giảm giá nhiều nhất là bao nhiêu chưa?

Giảm giá 5% trên tổng số hóa đơn? Mua trong 50 trả lại 5 đồng, cao nhất là 15 đồng?

Hiện tại toàn bộ viên chức bộ phận thị trường đều đang thảo luận vấn đề này: vì để đối phó với việc khai trương của Vĩnh Chính, bọn họ cần phải thúc đẩy doanh số bán hàng là bao nhiêu để đã kích đối phương?

"Mỗi lần Vĩnh Chính khai trương đều ưu đãi từ 3-5%." Một chủ quản nói, "Lần này có lẽ cũng là xấp xỉ như vậy."

Một quản lý khác nói: "Nhưng chúng ta phải thừa nhận điều kiện mua sắm, chất lượng phục vụ của Vĩnh Chính tốt hơn chúng ta. Siêu thị của chúng ta đã mở được bảy tám năm, bọn họ là siêu thị mới, trang hoàng đẹp đẽ. Hơn nữa chất lượng nắm bắt của nhân viên bán hàng cũng tốt."

"Sắp tới phải trang trí và dọn dẹp lại siêu thị, còn cả chất lượng nắm bắt của nhân viên bán hàng nữa." Có người phụ họa nói.

"Bọn họ muốn thúc đẩy doanh số bán hàng, chúng ta cũng vậy." Có người nói, "Khách hàng xung quanh đây đều đã quen mua ở chỗ chúng ta, không tin bọn họ có thể cướp được những khách hàng vốn có ấy được."

Mọi người ồn ào thảo luận, còn Mộc Hân Hạ cẩn thận nhanh chóng ghi chép. Trước kia cô là ở dưới nhìn lên, hiện tại đã ở trong đó rồi mới phát hiện những nhân viên của Nhạc Nhã đều rất thiết thực, hơn nữa kinh nghiệm lại phong phú. Chưa được bao lâu đã thảo luận ra được rất nhiều biện pháp đối phó có thể thực hiện được: tăng cường yêu cầu sạch sẽ và tính thẩm mỹ cho siêu thị, tiến hành đào tạo cường độ cao và sự chuyên nghiệp cho nhân viên bán hàng, đồng thời chú ý đến chất lượng gần đây của thực phẩm tươi sống. Bình thường mắt nhắm mắt mở cho một số sản phẩm, nhưng từ ngày mai không cho phép thêm cái nào nữa...

Thỉnh thoảng cô ngẩng đầu sẽ thấy Mạnh tổng vừa im lặng lắng nghe, một số ý kiến anh ta sẽ đưa ra quyết định ngay, một số ý kiến khác thì anh ta không dứt khoát, hoặc là thẳng thắn nói ra nghi vấn đánh trúng lợi và hại, ý kiến của anh ta luôn ngắn gọn rõ ràng, cũng xem xét thể diện cho nhóm cấp dưới, mọi người đều bị thuyết phục.

Cuối cùng quản lý bộ phận thị trường nói: "Mạnh tổng, tôi xem rồi chúng ta quyết định khuyến mại 5%, thực hiện ngay trong tuần Vĩnh Chính khai trương. Hiện tại mức hàng tiêu thụ mỗi ngày của chúng ta là vào khoảng 200 vạn, kinh phí đầu tư trong một tuần cũng phải hơn 100 vạn, có lẽ như vậy là đủ rồi."

Mạnh Cương suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Nói thật ở trên thị trường, phòng thủ bao giờ cũng dễ dàng hơn so với tấn công. Khuyến mại cũng như vậy, cũng là một món đồ, khách hàng đương nhiên thích mua ở nơi quen thuộc hơn rồi. Vì vậy nên mới có nhiều người, nhiều công ty như vậy cố gắng trở thành số một trong lĩnh vực của mình. Cái này gọi là đánh đòn phủ đầu.

Nhà Mộc Hàn Hạ cách siêu thị không xa, nhưng lại là một xóm nhỏ trong thành phố.

Chạng vạng, cô xuống xe buýt, đi qua một con đường đất gập gềnh, lấy tay che miệng lại, tránh hít phải quá nhiều bụi, lại đi qua mấy đồng đồ nát của những tòa nhà đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, đến một tòa nhà ngang vừa cũ đã bị phá đi.

Nơi này có rất nhiều người đến rồi đi, những căn nhà trống còn chưa đến một nửa, còn có một số người ở lại trong đó có Mộc Hàn Hạ.

Nhà cô ở tầng sáu, cô bước nhanh lên nhà, sau khi mở cửa, ném ba lô xuống, rồi lập tức đổ người xuống sofa.

"Aiz." Cô thở dài, tiếng thở vừa chứa đựng cả niềm vui và nỗi buồn.

Một lát sau, cô đứng dậy, nhìn bức tường trắng loang lổ, bên trên để di ảnh song song của cha mẹ. Trời đã nhá nhem tối, trong phòng u ám, cô nhìn bọn họ, bắt đầu lẩm bẩm:

"Mẹ, con gọi lắm. Hôm nay Mạnh tổng đã thăng chức cho con làm trợ lý bộ phận thị trường. Sau này con sẽ là nhân viên văn phòng chính thức, không còn là nhân viên bán hàng nữa rồi."

"Nghĩ như vậy, so với những bạn bè thi đậu đại học, cũng không còn kém nhiều nữa. Thành tích của bọn họ vốn dĩ không tốt bằng con."

"Xem ra vận khí của con không phải luôn không tốt, nó đang từ từ tốt lên rồi."

"Ngày mai con nhất định phải ăn thật ngon, chúc mừng một chút. Cha mẹ, con cũng đốt chút tiền cho cha mẹ, hiện tại con cũng được coi là thành phần tri thức, không còn là người nghèo nữa rồi."

"Tại sao cha mẹ lại đi hết vậy, con rất nhớ cha mẹ." Nói xong cô bật khóc. Khóc một lát, cô lau khô nước mắt, nằm trên giường ngẩn người.

Cô nhớ tới tình hình buổi họp ngày hôm nay. Cô vẫn chưa có tư cách và cơ hội lên tiếng trong buổi họp như vậy, nhưng cô nhớ tới Lâm Mặc Thần, còn có câu nói độc ác anh ta bỏ lại, đột nhiên mơ hồ cảm thấy không ổn lắm.

Cô đột nhiên nghĩ tới người ở bộ phận thị trường đã từng đề cập qua Lâm Mặc Thần tốt nghiệp đại học Colombia ở Mỹ.

Đại học Colombia từng là một trong những trường đại học trong mơ của cô, ý nghĩ này vừa kóe lên trong đầu, Mộc Hàn Hạ lập tức đứng dậy tới trước máy tính mở QQ ra.

"Hầu Tử, có ở đó không?"

Hầu Tử là một bạn học thời trung học của cô, hiện đang học nghiên cứu sinh ở đại học Colombia tại New York.

Mãi đến mười hai giờ, Hầu Tử ở bên bờ kia đại dương mới login: "Có, lớp trưởng cũ, sao hôm nay lại liên lạc với tớ thế này, có chuyện gì không?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, trả lời: "Không có việc thì không thể liên lạc với cậu sao? Gần đây sống thế nào?"

Hầu Tử: "Tốt lắm, cậu biết mà tớ sống ở đâu cũng đều có thể khỏe mạnh."

Mộc Hàn Hạ: "Ha ha, tốt! Tớ có việc, cậu từng nghe đến người tên Lâm Mặc Thần, tốt nghiệp đại học Columbia chưa?"

Hầu Tử: "Không biết. Học cùng khóa với chúng ta à?"

"Có lẽ là hơn chúng ta mấy khóa."

"Tuy không biết, nhưng nếu lớp trưởng đã yêu cầu, tiểu nhân tất nhiên sẽ bất chấp gian nguy cũng phải tìm hiểu cho rõ ràng. Yên tâm, đều là trong phạm vi người Hoa, hơn nữa tớ cũng có bạn bè ở đại học Columbia, để tớ đi hỏi một chút."

Mộc Hàn Hạ: "Cám ơn!" rồi gửi thêm một khuôn mặt cười thật tươi.

Một lát sau, Hầu Tử mới trả lời: "Lớp trưởng, hiện tại cậu thế nào?"

Mộc Hàn Hạ ngừng mấy giây mới trả lời: "Rất tốt!"

Hầu Tử lập tức gửi lại biểu tượng khoa chân múa tay, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy, không nhịn được nở nụ cười.

Ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ chính thức được điều đến bộ phận thị trường.

Thật ra nơi công tác chỉ là đổi từ tầng dưới lên tầng trên, nhưng nội dung hoàn toàn khác biệt. Văn phòng sạch sẽ yên tĩnh, mỗi người đều bận rộn trước máy tính, hoặc là họp hành, hoặc chạy đến các siêu thị, nhà cung ứng, ngay ngắn có trình tự.

Quản lý giới thiệu đơn giản Mộc Hàn Hạ với mọi người để cho cô đi theo một vị đại tỷ làm việc. Đại tỷ bố trí cho cô công việc đơn giản là sửa sang rồi sao chép lại tài liệu. Mộc Hàn Hạ khiêm tốn, chịu khó, nghe lời, dẻo miệng, nhưng cũng không nịnh nọt, nói chuyện cũng dí dỏm. Sau khi ở chung một ngày, không chỉ đại tỷ mà những đồng nghiệp khác cũng biết cô gái mới tới này rất khéo léo, không có sự vụng về như những nhân viên bán hàng khác, khiến người ta yêu mến.

Tối chạng vạng, cô viên chức nhỏ Mộc Hàn Hạ đứng giờ tan làm. Hôm nay cô đã hẹn đi ăn một bữa với Hà Tĩnh. Hai cô gái bắt xe buýt tới chợ đêm bên bờ sông, để rất nhiều thịt nướng và uống bia. Cuối cùng, hai người ăn đến mức no căng cả bụng, tựa vai vào nhau ngắm sao.

"Này." Hà Tĩnh liếc Mộc Hàn Hạ, "Nói thật, tiền lương hiện tại của cậu tăng lên bao nhiêu?" "Cũng phải tăng đến bảy tám phần." Mộc Hàn Hạ cười hi hi, "Gấp đôi so với trước đó." "Oa!" Hà Tĩnh kinh hô một tiếng, giả vờ dấm một cái vào mặt cô, "Phải đánh! Sao cậu lại nói ra chứ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Hai người không ngừng cười, một lát sau, Mộc Hàn Hạ đứng lên đi tới bờ biển tối đen, nhìn ánh sáng rực rỡ bên bờ bên kia, đó là nơi phồn hoa nhất thành phố Giang, nhìn về phía những tòa nhà cao tầng không có điểm cuối.

Một chút hăng hái nảy lên trong lòng, cô không nhịn được hít sâu một hơi, hô lớn: "Tôi là vua vũ trụ."

Hà Tĩnh cười đến mức nằm sấp xuống mặt đất. Trên bờ đê có người đi đường đi qua, cũng chỉ coi hai cô là hai cô nhóc bị điên.

Từ khi chiếc "Titanic" đến giờ đã được mười năm rồi, cũng không hiểu tại sao Mộc Hàn Hạ đột nhiên bật ra câu thoại này.

Hà Tĩnh ở bên cạnh trêu ghẹo nói: "Tớ thấy cậu đang nằm mộng xuân rồi đấy. Có phải cũng muốn tìm một anh chàng Jack không?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Đương nhiên, nếu trên thế giới này có một Jack, chắc chắn tớ sẽ từ bỏ tất cả, nhảy vào vòng xoáy không đáy, tớ nhất định sẽ yêu thương anh ấy."

Hà Tĩnh "chặc chặc" hai tiếng, đã thấy cô đứng vào trong chỗ ánh sáng chiếu bên bờ biển, quay đầu, trên mặt khẽ nở nụ cười: "Nhưng tớ không phải là Rose, tớ sẽ không sống một mình. Tớ sẽ nhảy xuống với anh ấy, sống chết giữ lời thề, tuyệt đối không tách rời nhau."

Đêm đã về khuya, hai người ngồi xe buýt trở về bên dưới siêu thị, Hà Tĩnh bắt một chiếc xe khác trở về nhà. Vì uống bia nên Mộc Hàn Hạ hơi hưng phấn, cô định về nhà, vừa ngang đầu đã thấy siêu thị Vĩnh Chính ở con phố phía trước đã được trang trí gần xong xuôi.

Công trình màu trắng mới tinh, trên mái nhà dựng chữ to đen ngấn gọn "Vĩnh Chính YourMart". Hiện tại nhìn thế nào, Mộc Hàn Hạ cũng cảm thấy không vừa mắt với Vĩnh Chính, cảm thấy phong cách kiến trúc của họ thoát nhìn tuy thời thượng, nhưng so với màu đỏ thắm của Nhạc Nhã, rõ ràng thiếu rất nhiều không khí vui mừng.

Đêm khuya vắng người, có chút xúc động, Mộc Hàn Hạ quyết định đi nghiên cứu địa hình.

Băng qua đường, vượt qua bụi cỏ còn chưa được cắt tỉa gọn gàng, thấy được phía dưới tòa nhà cách đó không xa vẫn còn mấy ngọn đèn, có mấy người công nhân đang đi tới đi lui. Mộc Hàn Hạ giả vờ làm người qua đường thần sắc lạnh nhạt, trên thực tế cũng không có ai chú ý tới cô, cô đi qua mặt hông tòa nhà, qua mấy người công nhân, đi đến phía sau tòa nhà.

Đó là một bãi đỗ xe vừa mới được tu sửa, trống trơn thoáng đãng, chỉ có một chiếc xe con đỗ ở đó. Mộc Hàn Hạ nhận ra đó là Cayenne, hơn nữa chiếc xe này còn rất đẹp, chiếc xe màu đen không nhiễm hạt bụi nào. Xem ra là một vị lãnh đạo lớn của Vĩnh Chính vẫn còn đang ở chỗ này.

Có một cánh cửa cuốn mở ra từ tầng một, theo phán đoán đó có thể là kho cung cấp hàng. Mộc Hàn Hạ vừa định "lỡ bước" một chút, muốn xem bọn họ tích trữ chủ yếu là hàng hóa gì, kết quả chợt nghe thấy tiếng bước chân vọng đến từ cầu thang.

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng chạy đến trốn ở góc tường.

Một người đàn ông cao gầy mặc âu phục đi ra.

Lâm Mạc Thần.

Mộc Hàn Hạ hơi sùng sốt.

Thấy anh ta rút hai tay trong túi quần, bước chân không nhanh không chậm, đi đến chỗ để xe, lấy chìa khóa xe "tích" một tiếng mở khóa xe.

Mộc Hàn Hạ lui người ở sau tường, nhìn theo bóng dáng của anh ta. Đúng lúc này anh ta bỗng nhiên đứng lại, sau đó quay đầu, nhìn về phía cô.

Mộc Hàn Hạ sợ tới mức lập tức rút trở về, dựa lưng vào tường, tim đập thình thịch. Xung quanh ánh sáng âm ảm, cây cỏ khẽ khàng lay động bên chân cô. Vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ tiếng động nào khác, anh ta cũng không phát ra tiếng động gì, nhưng cũng không lên xe rời đi.

Mộc Hàn Hạ cảm giác không nên ở lâu nơi này, vẫn là nên đi thì hơn. Vì thế cô xoay người, khẽ bước, đi dọc theo đường nhỏ bên mặt hông tòa nhà, lặng lẽ đi ra ngoài.

Đường tối không nhìn rõ, cô giống như giẫm phải sắt, lại giống như giẫm phải bùn, không để ý được nhiều như vậy, may là càng chạy càng xa, bỗng nhiên cô nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng cười khẽ: "Ha."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hoảng hốt, dưới chân không biết giẫm phải thứ gì, không biết có phải là một cái hố đất nhấp nhô không nữa, bỗng chốc té ngã trên đất, còn dính cả vào phân chó, "Khụ khụ..." ngay cả ho mấy cái cũng toàn là bụi.

Khuỷu tay và đầu gối đau muốn chết, cô muốn đứng lên, nhưng gót giày lại bị kẹt, đang nhăn mặt, chợt nghe thấy tiếng bước chân vững vàng từ phía sau tới gần, đôi chân dài kia đã đi tới trước mặt cô.

Lâm Mạc Thần ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn anh ta, mặt thoáng đỏ, không lên tiếng. Khuôn mặt anh ta trong bóng đêm lộ ra vẻ tuần tú mà mơ hồ, đôi mắt lại sáng bừng đánh giá cô.

"Một nhân viên bán hàng nho nhỏ, không chỉ không bỏ gian tà theo chính nghĩa, còn muốn học làm gián điệp thương mại?"

Mộc Hàn Hạ bị anh ta nói trúng tim đen, trừng mắt với anh ta: "Ai nói tôi đang làm gián điệp thương mại? Tôi chỉ là đi ngang qua thôi."

Lâm Mạc Thần quay đầu liếc mắt một cái: "Chín giờ đêm, đúng lúc đi ngang qua kho hàng của tôi?"

Mộc Hàn Hạ bị anh ta nói không thể nói lên lời, đúng lúc rút được gót giày ra, cô từ trên mặt đất đứng lên, thản nhiên nói sang chuyện khác: "Đừng ăn không nói có. Ha ha, anh tin ba tháng nhất định có thể phá hủy được Nhạc Nhã?"

Lâm Mạc Thần cũng đứng lên.

Đường nhỏ hẹp, tường lại cao, anh ta vừa đứng lên, nháy mắt cao hơn rất nhiều so với Mộc Hàn Hạ. Cô lập tức nghĩ sau này phải cách xa anh ta một chút, nhưng không thể thua được khí thế, vì thế nhịn xuống không nhúc nhích.

Không nghĩ tới, anh ta cúi đầu nhìn cô, cả người bao phủ lấy cô, khẽ mỉm cười đáp: "Đương nhiên. Muốn tôi cho cô xem toàn bộ kế hoạch không?"

Mộc Hàn Hạ sùng sốt. Á?

Anh ta cũng tự châm biếm lên tiếng: "A, tôi thấy mình cũng được xem như là một người đàn ông tràn ngập nhiệt huyết muốn báo ân."

Mộc Hàn Hạ:...

Người này! Lúc này, cô thực sự muốn lấy gạch đập vào mặt anh ta. Sao lại có người độc miệng như vậy chứ!

"Ha ha..." Cô cười lạnh đáp trả lại, "Xin lỗi, Nhạc Nhã của chúng tôi cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu."

Cô xoay người bước đi.

Lâm Mạc Thần đứng tại chỗ. Lúc này ánh trăng sáng tỏ, gió đêm khẽ thổi, anh cũng rời đi, liếc mắt thoáng nhìn bóng dáng của cô, áo sơ mi ca-rô đơn giản, bên trong là áo phông trắng, quần bò. Nhìn từ phía sau lưng, mái tóc dài đen thác nước, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài đều đặn, bất giác hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, nhưng đối với một người đàn ông luôn được phụ nữ vây quanh như anh ta thì người phụ nữ này quá u ám, nhỏ bé giống như một hạt bụi.

Một lát sau Mộc Hàn Hạ về đến nhà, chợt nghe thấy tiếng QQ vang lên, Hầu Tử đang online.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Thế nào? Có tin rồi à?"

Hầu Từ không trực tiếp trả lời, mà hỏi lại: "Lớp trưởng, trước tiên cậu nói cho tớ biết tại sao muốn biết thôn tin về người này?"

Mộc Hàn Hạ: "Công ty hiện tại của tớ có một số nghiệp vụ liên quan đến anh ta. Mau nói đi."

Hầu Từ: "À... Dù sao lớp trưởng này, nếu cậu gặp được người này, nhất định phải cách xa anh ta một chút. Tốt nhất chọn đường khác, cả công ty của cậu cũng vậy."

Mộc Hàn Hạ ngây dại: "Tại sao chứ?"

Hầu Từ: "Bởi vì nghe đồn anh ta là một người đàn ông vô cùng đáng sợ! Bụng dạ nham hiểm, bất chấp tất cả vì lợi nhuận. Nghe nói có rất nhiều người bị anh ta giờ thủ đoạn khiến cho phá sản!"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Hầu Từ kể chuyện cho Mộc Hàn Hạ.

Cậu ta kể chuyện xảy ra năm Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Columbia.

Bạn học của Lâm Mạc Thần là chủ nông trường hoa quả. Bởi vì trình độ cơ giới hóa của nước Mỹ cao, lại có nhân tố chính sách trợ cấp, sản lượng xung quanh nông trường quá thừa thãi, bán không được giá.

Lâm Mạc Thần liền hùn vốn bán hoa quả với bạn học.

Người khác buôn bán hoa quả đều phải xây dựng quan hệ, chạy đi tiêu thụ, còn phải chú ý việc vận chuyển, còn anh ta thì không, lặng yên không một tiếng động chuẩn bị. Mấy tháng sau, anh ta đột nhiên phát triển một trang web mới tên là "OneFresh".

Trang web này làm gì ư? Chuyên bán hoa quả cho nhóm thành phần tri thức Manhattan.

Trang web khởi xướng: mỗi ngày ăn một loại hoa quả tươi ngon mới là cách sống của người Manhattan khỏe mạnh. Không phải bởi vì bận rộn làm việc nên không nhớ đi mua sao? Không sao, chỉ cần bạn đặt một đơn hàng trên trang web, mỗi ngày sẽ có người đúng giờ mang đến cửa hàng tiện lợi gần nhất cho bạn. Bạn chỉ cần đang trên đường đi làm, tan làm, hoặc là ra ngoài ăn cơm trưa, tiện đường đi lấy một chút là được.

Hơn nữa hoa quả chúng tôi bán tuyệt đối là loại tươi ngon xanh biếc. Mỗi loại hoa quả đều kèm theo một tấm thẻ ghi rõ là ngày nào, giờ nào, nông trường nhà ai, nhà Jack hay là Tom, hái từ mấy cây. So với việc bạn đến siêu thị hoặc cửa hàng hoa quả, không biết là loại hàng tồn kho hay đã được ướp lạnh bao lâu, hoa quả của chúng tôi càng tươi ngon hơn. (Đương nhiên sự thật có phải như thế hay không, chỉ có mình Lâm Mạc Thần biết thôi.)

Mục tiêu khách hàng của trang web là phụ nữ, càng hoan nghênh đàn ông đặt hàng dài hạn làm quà cho bạn gái. Trang web còn có thể tặng kèm hoa hồng. Bởi vì nhân mạch và sự ảnh hưởng của Lâm Mạc Thần và bạn anh ta ở địa phương, nên trang web này nhanh chóng trở nên phổ biến, thậm chí phổ biến khắp cả Manhattan.

Tất nhiên là sẽ có người tức giận với chuyện kiếm tiền này. Các nhà cung cấp hoa quả khu vực New York không thể mặc kệ được.

Đầu tiên bọn họ triển khai xúc tiến tiêu thụ nhưng vô dụng, nhóm thành phần tri thức hoàn toàn không có phản ứng gì. Dù sao hiện tại người ta ăn quả chỉ là theo phong trào thôi, chủ yếu là để thể hiện một chút tâm ý của mình. Ai để ý táo của bạn rẻ hơn 2\$ đâu?

Sau đó đối thủ cạnh tranh cũng lập trang web, muốn bắt chước phục vụ như vậy. Chuyện này vô cùng nguy hiểm trên chốn thương trường. Bởi vì hình thức buôn bán mới do một công ty nhỏ sáng tạo, một khi bị công ty lớn sao chép, các phương diện thực lực của công ty lớn đều mạnh, công ty nhỏ chỉ có bị tiêu diệt mà thôi.

Nhưng đối thủ đột nhiên phát hiện không thể lập được trang web? Tại sao chứ?

Bởi vì Lâm Mạc Thần đã sớm ngầm kí kết với nhóm cửa hàng tiện lợi chỉ được cung cấp cho riêng công ty anh ta. Nếu vi phạm hiệp ước sẽ phải bồi thường một khoản tiền vô cùng lớn. Bởi vì trước đó chưa từng có ai làm chuyện như vậy, cho nên nhóm cửa hàng tiện lợi nhận được chút tiền của Lâm Mạc Thần cũng rất vui vẻ đồng ý.

Hóa ra mấy tháng yên lặng trước đó, Lâm Mạc Thần chính là đi làm việc này.

Hoa quả của đối thủ cạnh tranh không hề kém so với Lâm Mạc Thần, giá cả lại càng thấp hơn, nhưng không tiếp cận được nhóm khách hàng.

Bọn họ cũng tức giận, nghĩ đến việc chơi xấu. Lấy đi một số chủ nông trường trong tay Lâm Mạc Thần, hoặc là uy hiếp đánh đập các nhân viên phân phối, thậm chí tự mình gửi thư đe dọa cho anh ta. Lâm Mạc Thần hoàn toàn không có động tĩnh gì, trang web vẫn bùng nổ như trước, thậm chí còn xây dựng mục tiêu to lớn như "Doanh số bán hàng hằng năm đạt mục tiêu 500 triệu USD, "Trong ba năm sẽ mở rộng ra toàn nước Mỹ".

Cuối cùng đối thủ không có cách nào phải mời Lâm Mạc Thần ngồi xuống đàm phán.

Kết quả đàm phán, đối thủ dùng số tiền lớn mua quyền kinh doanh độc quyền trong tay Lâm Mạc Thần, hơn nữa quy định từ nay trang web "OneFresh" không được cung cấp và phục vụ hoa quả cùng loại nữa. Nghe nói trong vụ giao dịch này, Lâm Mạc Thần và nhóm đối tác của anh ta kiếm được rất nhiều tiền.

"Cảm thấy thế nào?" Hầu Tử hỏi.

Mộc Hàn Hạ: "Lợi hại. Nhưng tớ cảm thấy anh ta không có chỗ nào độc ác cả."

Hầu Tử: "Ha ha... Cậu cho như vậy là xong rồi sao?"

Đối thủ cạnh tranh cũng nghĩ như vậy, trong lúc bọn họ đang tiến vào tuyên truyền mở rộng tài chính, cũng dự trữ số lượng lớn hoa quả, khai trương trang web. Nhóm khách hàng thấy "OneFresh" không còn đưa hoa quả nữa, cũng đổi sang trang web mới này, tình hình vô cùng tốt.

Đúng lúc này "OneFresh" đổi thành "Fruit'sHeartCard" (Thẻ tâm ý hoa quả)

Ý tưởng của cái thẻ này là gì ư? Trang web nói cho mọi người, để tri ân nhóm khách hàng yêu quý, chúng tôi cung cấp một loại hoa quả chất lượng vẫn xuất sắc như trước, giá cả lại thấp đến mức các bạn không thể tưởng tượng nổi. Lúc này, chúng tôi không kiếm tiền. Chỉ cần các bạn đặt đơn hàng trên trang web, khi mua sắm đưa ra thẻ tâm ý, là có thể lấy được phần quà thuộc về các bạn ở các siêu thị lớn hoặc các điểm cung ứng hàng hóa của chúng tôi. Hơn nữa số tiền này dùng một lần không hết, có thể dùng cho những lần sau.

Có khách hàng mua thẻ, đến siêu thị nhìn thấy, vô cùng vui vẻ. Những loại hoa quả đặt hàng trước này mỗi loại đều ghi rõ nguồn gốc. Giá cả còn thấp hơn so với bán trên trang web trước đó, cũng thấp hơn so với trang web của đối thủ cạnh tranh, thậm chí so với giá cả khi siêu thị khuyến mại còn thấp hơn rất nhiều. Thật sự là giá cả rẻ đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, đúng là trước nay chưa từng có.

Giá cả đương nhiên thấp bởi vì Lâm Mạc Thần dùng hết tiền của đối thủ cạnh tranh đập vào phương diện này.

Trong một thời gian, doanh số bán hàng tăng vọt, nghe đồn những tấm thẻ tâm ý trị giá 100\$, cũng phải tiêu thụ được ít nhất hàng trăm nghìn tấm.

Ở trong một khu vực, nhu cầu về hoa quả là có hạn, hưởng hờ khách hàng đã mua rất nhiều thẻ, nhu cầu hoa quả trong một năm đã giao hết cho Lâm Mạc Thần. Trang web của đối thủ cạnh tranh lập tức vắng như chùa bà đanh, có ngày doanh số bán hàng là 0\$.

Lâm Mạc Thần dùng cách thức cạnh bên với mức giá rất thấp trong cuộc chiến đẫm máu này, tiêu diệt hình thức buôn bán do chính mình sáng tạo ra.

Còn kết quả của cuộc cạnh tranh kinh doanh quy mô nhỏ trong khu vực này là gì ư?

Lượng lớn hoa quả do đối thủ tích trữ không có chỗ tiêu thụ, cũng không thể trì hoãn được, cuối cùng phải ới máu lấy một cái giá vô cùng thấp chuyển nhượng toàn bộ cho Lâm Mạc Thần. Cứ như vậy, Lâm Mạc Thần không chỉ không thua lỗ, mà còn ở giữa kiếm được một khoản tiền lớn. Hơn nữa anh ta và công ty của bạn anh ta từ nay về sau hoàn toàn chiếm giữ thị trường hoa quả của New York.

Hầu Tử: "Hơn nữa, không phải còn có mấy chủ nông trường phản bội anh ta, gia nhập vào đối thủ cạnh tranh ư? Nghe nói lúc ấy Lâm Mạc Thần biểu hiện như không thèm để ý, sau đó chờ khi anh ta đã độc quyền thị trường rồi, tìm hết những người này, phong sát toàn diện nguồn tiêu thụ của bọn họ. Còn nữa, mấy người nhân viên của anh ta không phải bị đánh sao? Bản thân anh ta còn nhận được thư đe dọa. Sau đó anh ta dùng rất nhiều tiền mời luật sư tốt nhất, kiện những kẻ đánh người và giật dây lên tòa án, bị phán quyết nghiêm trọng. Tóm lại, người đắc tội với anh ta, kết cục đều rất thảm. Anh ta là con người vô cùng thù dai lại còn âm hiểm nữa."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Kể xong chuyện, Hầu Tử có chút tận tình khuyên bảo: "Lớp trưởng, hiện tại cậu tin chưa, có cảm giác gì?"

Mộc Hàn Hạ: "Rất rung động." Hầu Tử: "Đúng vậy, quá nham hiểm." Mộc Hàn Hạ: "Không phải, sao tớ nghe mà cảm thấy vô cùng kích thích? Hóa ra 'thương chiến' là như thế này." Hầu Tử: "A..." Mộc Hàn Hạ: "Tớ đột nhiên nhớ tới một câu ngôn ngữ: người lính cũng biết lừa dối. Hiện tại tớ hiểu được

thương mại cũng giống như vậy, đều phải có chữ "lừa dối" mới thú vị. Cậu kể tiếp cho tớ một số chuyện của anh ta đi." Việc sử dụng quân đội để chiến đấu là một nghệ thuật hay thay đổi, nhu cầu sử dụng phương pháp khác nhau để đánh lừa gây hoang mang cho kẻ địch. Trong nghệ thuật chiến tranh, sự lừa dối là cốt lõi và cơ sở của tất cả các chiến lược.(baidu)

Hầu Từ:"Đừng. Tại sao tớ có cảm giác phá hỏng một đứa trẻ ngoan thế này! Đây vốn không phải là chủ ý của tớ mà." Sáng sớm, trời tờ mờ sáng, không khí vẫn còn lành lạnh, Mộc Hàn Hạ mặc quần áo thể thao chạy trong sương mù.

Từ sau khi mẹ cô bệnh nặng qua đời, mỗi ngày tập luyện, giữ gìn sức khỏe tốt đã trở thành thói quen của cô.

Cách nhà cô không xa có một sân vận động, cũng cách siêu thị không xa mấy, mỗi ngày cô đều tới chỗ này. Lúc này sương mù đã tan, trên sân thể dục chỉ vãn vãn có vài người, một mình cô chạy thở hôn hển, nhưng cô không nghĩ tới lại gặp Mạnh Cường ở chỗ này.

Bên sân có một số dụng cụ tập thể hình, khi cô chạy tới gần, nhìn thấy người đàn ông mặc áo phong quần đùi thể thao màu đen, cánh tay nâng dụng cụ. Tầm lưng kia vô cùng dày rộng rắn chắc, cũng rất thẳng tắp, cô thấy có chút quen mắt.

Sau đó khi nhìn thấy Mạnh Cường quay người lại, vừa lúc gặp được cô.

Mộc Hàn Hạ kinh ngạc dừng bước:"Mạnh tổng." Áo phong trên người Mạnh Cường đã ướt đẫm, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt bừng sáng, thoáng có ý cười:"Chào buổi sáng, cô nhóc." Mộc Hàn Hạ:"Chào buổi sáng! Sao anh cũng đến đây rèn luyện thân thể?" Mạnh Cường mỉm cười:"Sao chỉ cho cô nhóc như cô đến, còn tôi không thể sao? Gần đây xã giao quá nhiều, rèn luyện quá ít, cơ thể của tôi cũng cần phải thư giãn." Mộc Hàn Hạ vội nói:"Tất nhiên rồi! Rèn luyện rất tốt, Mạnh tổng thật sáng suốt!" Mạnh Cường mỉm cười.

Mộc Hàn Hạ cũng không phải là người giỏi giao tiếp với lãnh đạo, thấy Mạnh Cường không nói lời nào, cũng không để cho cô đi, vì thế cô thử hỏi:"Vậy Mạnh tổng...anh xem có cần dặn dò tôi làm gì không?" Lúc này Mạnh Cường đứng là thực sự bị bộ dáng khúm núm của cô chọc cười, tay vịn vào thiết bị tập thể hình, tiếng cười trầm thấp mà sang sảng:"Được rồi, Tiểu Hàn, ở chỗ này, chúng ta không phải là cấp trên cấp dưới, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Tôi không có mà cũng không nên dặn dò cô làm gì hết. Mau đi chạy bộ đi." Trái tim Mộc Hàn Hạ đột nhiên bị hai chữ "bạn bè" làm cho mềm nhũn. Trong đầu không ngừng hét lên, bước chân dường như cũng trở nên lảng lảng.

"Vâng, cảm ơn Mạnh tổng." Mặt cô đỏ ửng chạy đi xa. Chạy được một vòng, cô chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân vững vàng có lực, Mộc Hàn Hạ quay đầu lại, đã thấy Mạnh Cường chạy lên.

Đàn ông hơn ba mươi tuổi đúng là lúc chín chắn,cường tráng nhất. Huống chi Mạnh Cường xuất thân từ lao động chân tay trong siêu thị,

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, thân hình người đàn ông càng cao gầy, cường tráng, mỗi động tác đều rất có lực, so với những chàng trai mới hơn hai mươi tuổi có hương vị hoàn toàn khác biệt.

Mộc Hàn Hạ nhìn vào ánh mặt trời, theo bản năng tránh né, nhường đường cho anh ta. Anh ta đến gần, hơi nóng trên người dường như lan hết sang người cô.

"Chạy chậm như vậy à?" Anh ta thấp giọng hỏi.

Mộc Hàn Hạ cười, khẽ nói thầm:"Không dám so với ông chủ." Anh ta cười, đường nét trên sườn mặt khỏe mạnh nháy mắt trở nên dịu dàng, lướt qua cô chạy lên phía trước.

Sau mười vòng chạy.

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống thêm đá bên cạnh sân thể dục, mới vừa nghỉ ngơi được một lúc thì Mạnh Cường cũng chạy tới, dừng bước, ngồi xuống bên cạnh cô.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy hơi mất tự do, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười như không có việc gì, nhưng không nghĩ tới Mạnh Cường lại bàn chuyện công việc với cô.

"Có thích ứng được với bộ phận thị trường không?" Anh ta hỏi.

Hai người sống vai ngồi cùng nhau, Mộc Hàn Hạ có thể ngửi thấy mùi thuốc lá và mồ hôi trên người anh ta, cùng với mùi cỏ cây trên sân thể dục đan vào một chỗ. Ánh mặt trời đồng thời chiếu lên người cả hai, một loại cảm giác kì quái lan tỏa, dường như giữa hai người cũng bởi vậy mà trở nên quen thuộc, không có cảm giác xa cách về thân phận giống như trước kia.

"Đều rất tốt." Mộc Hàn Hạ cười nói,"Mọi người đối xử với tôi tốt lắm." Mạnh Cường cười, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, khẽ hít một hơi, tuy Mộc Hàn Hạ không thích mùi thuốc lá nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Tôi đã hỏi qua quản lý của em." Anh ta nói,"Chỉ ta nói em biểu hiện rất tốt, rất có tiềm năng, nhưng quá lo lắng căng thẳng, đối xử với ai cũng dùng tư thế cúi đầu, có đúng không?" Ánh mắt anh ta nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ không biết nên nói gì:"Vâng..." Anh ta lại cười, nhìn chăm chăm điều thuốc trên tay, chậm rãi nói:"Mộc Hàn Hạ, đừng căng thẳng, cũng không cần phải quá lo lắng. Có thể hiện tại tôi tuyển chọn một trợ lý, ít nhất cũng phải là sinh viên tốt nghiệp đại học, hoặc chưa tốt nghiệp, nhưng chúng ta đều có một chút giống nhau, tuy khởi điểm của hai ta đều thấp, nhưng không hề kém so với bất cứ ai. Trong công việc, có thể lúc đầu sẽ nhìn bằng cấp, nhưng cuối cùng đều là nhìn thành tích công việc. Bằng cấp chỉ là cái rắm. Hiểu không?" Mộc Hàn Hạ im lặng trong mấy giây, đáp lại:"Hiểu ạ." Hai

người im lặng trong một lúc. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh mặt trời đã lộ ra hoàn toàn ở phía chân trời, ánh mặt trời chiếu xuống cả sân thể dục, sáng ngời, ấm áp. Giống như cô giờ phút này được câu nói của Mạnh Cường sưởi ấm cả trái tim.

"Mạnh tổng, tôi có một chuyện muốn báo cáo với anh." Cô bỗng nhiên nói.

"Có chuyện gì?" Mộc Hàn Hạ nói:"Là như thế này, tôi có một người bạn trung học đang học ở New York, Mỹ. Ngày đó khi tôi nghe thấy đồng nghiệp nói Lâm Mạc Thần tốt nghiệp đại học Columbia ở New York, vì thế tôi đã thuận miệng nói với người bạn đó. Kết quả bạn tôi vừa nghe nói đến người tên Lâm Mạc Thần này, liền kể cho tôi nghe chuyện của anh ta..." Mạnh Cường chậm rãi hút hết điếu thuốc. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn anh ta:"Mạnh tổng, tôi nói xong rồi." Mạnh Cường trầm ngâm một lát, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi, hỏi lại:"Tại sao lại nói với tôi chuyện này?" Mộc Hàn Hạ nhìn vào mắt anh ta, đánh bạo nói:"Bởi vì tôi nghĩ khuyến mại 5%, có lẽ không đủ để phòng ngừa sự tấn công của người này." Mạnh Cường yên tĩnh trong vài giây, ánh mắt bỗng nhiên có ý cười sâu sắc:"Mộc Hàn Hạ, cô còn có lá gan và tiềm năng lớn hơn cả tôi nữa." Tim Mộc Hàn Hạ đập nhanh:"Vậy Mạnh tổng, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào bây giờ?" Mạnh Cường lại rút thêm một điếu thuốc, dịu dàng nói:"Tôi sẽ cân nhắc. Nên đi rồi, nếu không hai chúng ta sẽ đi làm muộn đấy." Mấy ngày tiếp theo, trên mặt Mộc Hàn Hạ đều bình tĩnh, âm thầm chờ đợi Mạnh Cường tuyên bố kế hoạch xúc tiến tiêu thụ mới.

Tuy nhiên cả công ty và siêu thị đều sóng êm gió lặng, không có bất cứ hành động gì. Bộ phận thị trường vẫn như cũ chuẩn bị xúc tiến tiêu thụ khuyến mại 5%, nhìn như vậy trong lòng Mộc Hàn Hạ âm thầm thở dài, không được, như vậy chắc chắn không thể được, không ngăn được con sói trong truyền thuyết kia.

Khoảng cách đến ngày Vĩnh Chính khai trương cũng càng ngày càng gần.

Tuy nhiên Mộc Hàn Hạ chỉ là một nhân viên thấp cổ bé họng, không có khả năng phát biểu với nhóm đồng nghiệp, cũng không thể chạy đến trước mặt Mạnh Cường khoa chân múa tay. Cô đành phải yên tĩnh quan sát sự chuyển biến, xem Mạnh Cường sẽ đưa ra phương pháp gì.

Lại nói đến chuyện tuy mấy lần ở chung, Mạnh Cường đối với cô hòa nhã dễ gần, nhưng đối với một người như anh ta, Mộc Hàn Hạ vẫn cảm thấy kính sợ như trước, hoàn toàn không có cảm giác trở nên thân thiết. Vì thế sau mấy ngày, cô suy nghĩ, không chạy ở sân thể dục nữa mà sẽ ra bờ sông.

Cũng không biết Mạnh Cường có đi hay không, nhưng đối với Mộc Hàn Hạ mà nói, mỗi buổi sáng chạy bộ thư giãn, còn phải đến chào hỏi lãnh đạo, đúng là quá mệt mỏi. Vì vậy cô quyết định cách ba đến năm ngày mới đến sân thể dục, như vậy vừa không có vẻ là cố ý né tránh, cũng không cần mỗi ngày lại phải làm cận thần hoàn hảo. Tuy nhiên Mộc Hàn Hạ còn chưa kịp làm cận thần lần thứ hai thì đại sự đã tới rồi.

Hệ thống siêu thị mỗi tuần đều làm việc sáu ngày, chủ nhật được nghỉ. Hôm nay là chạng vạng thứ bảy. Cách ngày Vĩnh Chính khai trương còn một tuần.

Khi sắp đến sáu giờ, Mộc Hàn Hạ đang chuẩn bị tan tâm về nhà, quản lý lại đi vào văn phòng, vẻ mặt nghiêm nghị tuyên bố:"Mọi người ở lại." Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Cùng bị lưu lại còn có bộ phận thức ăn tươi sống, bộ phận vật tư, bộ phận hành chính...còn có toàn thể nhân viên các ngành quan trọng. Một lát sau, Mộc Hàn Hạ mới nhận được tin nhắn của Hà Tĩnh:"A Hạ, xảy ra chuyện gì vậy? Hôm nay trước khi siêu thị nghỉ làm việc, tất cả nhân viên bán hàng chúng tớ đều phải ở lại." Mộc Hàn Hạ bỏ đi động xuống, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của nhóm đồng nghiệp xung quanh, tim đập nhanh.

Đến rồi.

Cuối cùng đã đến rồi.

Khi bầu trời tối đen, tất cả nhân viên văn phòng đều tập trung ở phòng họp lớn. Tất cả nhân viên bán hàng cũng bị tập trung ở bãi đất trống của siêu thị. Một số nhân viên lâu năm của bộ phận thị trường mang theo một số người, chuyển đến áp-phích xúc tiến tiêu thụ, biển hiệu tuyên truyền, thẻ giá cả...Cửa kho hàng dưới lầu mở rộng, một chiếc xe vận tải từ từ tiến vào, khăn trương bắt đầu bốc dỡ hàng.

Trong phòng họp.

Dưới ngọn đèn sáng, không khí nghiêm túc, nhân viên văn phòng ngồi đầy chỗ.

Mộc Hàn Hạ ngồi ở một góc sáng sủa vị trí cuối cùng, nghe người bên cạnh khẽ nói chuyện, đợi một lát cuối cùng cũng thấy Mạnh Cường mang theo mấy người quản lý đến.

Cả phòng lập tức im lặng.

Mạnh Cường ngồi xuống, nhìn quanh một vòng, lên tiếng:"Tôi tuyên bố một sự kiện: Bên Tổng bộ đã đồng ý, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta tiến hành tổng thúc đẩy tiêu thụ." Dừng một chút, anh ta nói tiếp: "Trong một tuần tổng kinh phí là 300 vạn." Phía dưới xôn xao, gần như mọi người đều lộ vẻ xúc động, bắt đầu châu đầu ghé tai thảo luận.

Phải nói rằng mặc dù 300 vạn không phải là con số quá giật gân, nhưng siêu thị là ngành nghề ít lợi nhuận. Bảy ngày 300 vạn cũng chính là mỗi ngày phải bù vào hơn 40 vạn, tổng lợi nhuận một ngày của siêu thị mới chỉ đạt hơn 20 vạn. Có mấy siêu thị dám làm như vậy chứ? Có người tâm tư nhay bén lập tức hiểu rõ.

Mạnh tổng đang xuống tay tàn nhẫn, đối phó với Vĩnh Chính tuần sau khai trương, khiến cho nó không thể khai trương tốt đẹp được.

"Mọi người biết đấy." Mạnh Cường chậm rãi nói,"Trong lịch sử siêu thị chúng ta, từ trước đến nay chưa có một lần thúc đẩy tiêu thụ lớn nào. Tôi hi vọng

mọi người đoàn kết một lòng, đánh trận này thật tốt. Bảo vệ vị thế hàng đầu thị trường của Nhạc Nhã ở thành phố Giang, thiết lập thành tựu lên một tầm cao mới.

Lời tác giả: Chương này nam chính không xuất hiện, nhưng anh ấy lại xuất hiện trong lời đồn. Nói rõ một chút: 1, Vụ án hoa quả là Lão Mặc tự mình thiết kế, chứ không phải cải biên từ trường hợp thật, hoặc là mượn từ quyển sách nào đó, Lão Mặc không làm chuyện nhỏ nhen như vậy. Nguồn gốc linh cảm là hiện tại chúng ta có thể nhìn thấy công dụng của các cửa hàng tiện lợi trong khu vực càng ngày càng nhiều, tôi và mấy người bạn bè làm ăn từng thảo luận, bọn họ luôn cảm thấy được lợi ích, đó chính là cơ hội tốt để làm ăn. Hạt nhân đề Lâm Mặc Thần làm những chuyện như vậy cũng chính là chiếm cứ con đường làm vua; cho nên nếu có đăng lại, thay đổi hoặc dùng vụ án này, xin ghi rõ xuất xứ. 2, Bởi vì tôi chưa từng sống ở Mỹ, nên nếu chi tiết vụ án này không phù hợp với tình hình ở nước Mỹ, cũng mong mọi người thứ lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ba giờ sáng, bầu trời đêm yên tĩnh, phía trên mái nhà mơ hồ lộ ra mấy ánh sao nhỏ.

Bên trong siêu thị Nhạc Nhã lại là cảnh tượng hoàn toàn khác biệt, sáng ngời, bận rộn, người đến người đi.

Mộc Hàn Hạ và một số nhân viên văn phòng cũng bị "điều động" xuống dưới siêu thị, hỗ trợ và vận chuyển hàng hóa. Thực ra là dường như toàn bộ nhân viên đều bí mật ra trận trong đêm nay.

Bận rộn mấy tiếng, cả người Mộc Hàn Hạ đều đầy mồ hôi, tựa vào bên cạnh đồng hàng hóa nghỉ ngơi, đúng lúc Hà Tĩnh mang hoa quả đi tới, dựa vào bên cạnh cô, cũng nghỉ ngơi một lát.

"Này." Hà Tĩnh nói, "Cậu nói xem lần đại xúc tiến tiêu thụ này của chúng ta thật sự có thể đánh bại được Vĩnh Chính không?"

Mộc Hàn Hạ chậm chạp nói: "Không nhất định là đánh bại được, nhưng có thể giáng cho bọn họ một đòn nghiêm trọng."

"Tại sao?" Hà Tĩnh vẫn còn mơ hồ không hiểu, "Bên Vĩnh Chính cũng có thể tiến hành đại xúc tiến tiêu thụ mà."

Mộc Hàn Hạ cười: "Cậu cho là lần này Mạnh tổng chỉ đơn giản là một lần chiến đấu giá cả với bọn họ ư?"

Hà Tĩnh sững sờ.

Mộc Hàn Hạ giơ tay lên, ngoắc ngón tay chỉ cốc nước bên cạnh: "Ngoan, trước tiên lấy nước cho tớ đi."

Hà Tĩnh trừng mắt một cái với cô, cuối cùng vẫn "hầu hạ" cô uống nước xong, lúc này mới nghe thấy cô không nhanh không chậm giải thích: "Rất đơn giản, hình ảnh là rất quan trọng đối với một siêu thị mới khai trương. Giống như chúng ta đi dạo phố, ấn tượng đầu tiên của một cửa hàng đối với chúng ta có phải sẽ ảnh hưởng rất lâu đến việc sau này chúng ta có quyết định đi cửa hàng đó hay không?"

Hà Tĩnh gật đầu: "Đúng vậy."

"Vĩnh Chính khai trương nhất định sẽ nỗ lực đẩy mạnh xúc tiến tiêu thụ, hơn nữa bọn họ phải khiến cho khách hàng cảm thấy ít tốn kém, môi trường tốt, phục vụ tốt, chất lượng tốt, có đúng hay không?"

"Đúng vậy, Vĩnh Chính nhất định phải làm như vậy."

"Hiện tại chúng ta đột nhiên gia tăng xúc tiến tiêu thụ, hơn nữa còn trước một tuần bọn họ khai trương, sẽ gây ra hậu quả gì cho bọn họ đây?"

Hà Tĩnh sững sờ nhìn cô: "Hậu quả gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, lấy hai quả từ trong hộp của cô ấy ra, thoải mái ném trong tay: "Một, chúng ta đột nhiên tiến hành xúc tiến tiêu thụ khẳng định là ngoài dự liệu của bọn họ. Nếu bọn họ trở tay không kịp, không làm được gia tăng xúc tiến tiêu thụ như vậy, thế thì khi khai trương khách hàng vừa trải qua đại xúc tiến tiêu thụ của chúng ta, ấn tượng sâu sắc nhất định sẽ cảm thấy giá cả của siêu thị này cũng không quá rẻ, không nhận được lợi ích thực tế. Cho dù họ làm tốt ở những phương diện khác cũng khó mà bù đắp được hình ảnh."

"Cậu nói đúng. Vậy nếu giá cả của bọn họ còn thấp hơn so với chúng ta thì sao?" Hà Tĩnh hỏi.

"Hai, cho dù giá cả của bọn họ còn thấp hơn so với chúng ta, nhưng cũng không thể quá thấp đúng không?" Mộc Hàn Hạ thoải mái nói: "Phần lớn hàng hóa có thể giảm giá được, chúng ta đều áp dụng hết, tâm lý mong muốn của khách hàng cũng cơ bản được thỏa mãn, cảm thấy bọn họ chỉ tiện nghi hơn một chút so với Nhạc Nhã thôi, cũng không mang lại tác động quá lớn và niềm đam mê mua sắm cho khách hàng. Nói cách khác bởi vì chúng ta bán tã, nên Vĩnh Chính không thể không chi nhiều tiền hơn, nhưng cũng chỉ đạt được chút hiệu ứng nhỏ thôi. Tóm lại lần khai trương này của bọn họ muốn thiết

lập hình ảnh hấp dẫn mạnh mẽ cho khách hàng là một điều rất khó khăn."

Cô nói lưu loát tự nhiên, Hà Tĩnh im lặng nghe, ước chừng phải tiêu hóa một lúc lâu mới hiểu được ý tứ của cô, còn giống như thật sự cảm thấy rất có lí.

Hà Tĩnh không nhận được hỏi: "Bạn biết được chuyện này từ chỗ nào, là người trong văn phòng nói sao?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu, hạ giọng: "Tớ chỉ là một con tép, làm sao bọn họ lại thảo luận những phương pháp bên trong này với tớ chứ, là tớ tự mình suy xét thôi." Nói tới đây cô khẽ mỉm cười.

Hà Tĩnh nghiêm túc nhìn cô một lát, cảm thán nói: "Hàn Hạ, thoát nhìn cậu là người tùy tiện cười nói giống như tớ, thực ra trong lòng cậu hiểu rõ mình muốn gì hơn so với bất cứ người nào khác. Tốt lắm."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, hơi do dự: "Bạn đang khen hay là mắng tớ đấy hả?"

Hà Tĩnh cười hi hi, đưa tay chọc vào ót cô: "Khen cậu đấy. Nên tiếp tục giả heo ăn cỏ cho thật tốt. Tớ mãi mãi ủng hộ cậu."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ ảm áp, trên mặt cũng nở nụ cười như không có gì: "Ừ."

Hà Tĩnh đảo mắt nhìn tất cả mọi người xung quanh đều bận rộn, nói: "Cũng không biết, rốt cuộc ngày mai sẽ thế nào đây nữa."

Mộc Hàn Hạ im lặng, trong đầu lại hiện lên người đàn ông kia.

Cô cảm thấy phân tích vừa rồi của mình không hề sai, nếu quả thực người phải đối mặt là Lâm Mạc Thần, anh ta nói trong ba tháng sẽ phá hủy Nhạc Nhã, huyền thoại về anh ta... Mộc Hàn Hạ không biết anh ta sẽ nắm cuộc chiến này trong tay như thế nào.

Sáng hôm sau.

Phong cách kiến trúc của Vĩnh Chính ở con đường phía trước càng đổi mới, càng rộng rãi, càng thời thượng hơn so với Nhạc Nhã. Lúc này, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất của Vĩnh Chính, tay cầm một ly cà phê nóng hổi, tựa vào ghế, nhìn thị trường chứng khoán Mỹ.

Ở bên ngoài, cán bộ nhân viên của Vĩnh Chính cũng đã chuẩn bị sắp xếp chỉ chờ một tuần nữa sẽ khai trương.

"Cốc cốc cốc." Có người gõ cửa.

Về mặt Lâm Mạc Thần lạnh nhạt: "Vào đi."

Mấy quản lý ngành nòng cốt đi đến, cũng đều là tâm phúc của Trình Vi Vi, về mặt bọn họ tràn đầy lo lắng.

"Lâm tổng!" Một người trong đó nói, "Hôm nay Nhạc Nhã bắt đầu tiến hành đại xúc tiến tiêu thụ. Giá cả vô cùng thấp, có hàng hóa dưới mức giá tiêu chuẩn. Hiện tại bọn họ bán đến phát điên rồi, toàn bộ khách hàng xung quanh đều đi đến chỗ bọn họ."

Lâm Mạc Thần hơi nhíu mày, im lặng. Người quản lý nói: "Bọn họ cố ý! Cố ý hót tay trên của chúng ta. Trước đó đã nhận được tin tức, bọn họ chỉ khuyến mại 5% thôi, không ngờ lại che đậy tin tức kĩ như vậy, đột nhiên tiến hành đại xúc tiến tiêu thụ, tuyên bố muốn giáng một đòn thị uy vào việc khai trương của chúng ta."

Mọi người đều phụ họa, đều có chút tức giận, đồng loạt nhìn về phía Lâm Mạc Thần, xem anh ta sẽ có ứng phó gì.

Cũng không ngờ Lâm Mạc Thần chỉ cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, thần nhiên nói: "Hoảng cái gì? Không phải chúng ta cũng giữ kín kế hoạch sao?"

Lời này làm cho tất cả mọi người đều bình tĩnh lại. Đúng vậy, mấy ngày nay sắp đặt kế hoạch của Lâm Mạc Thần, biểu tình của mỗi người đều trở nên có chút khó có thể hình dung nổi. Aiz, cảm giác tựa như ôm bom trong ngực, cũng không biết sau khi bom nổ đối thủ chết hay là mình chết nữa.

Lâm Mạc Thần cũng không quan tâm sự bàng hoàng do dự của bọn họ, ngắt đầu hỏi: "Điều khiến tôi cảm thấy bất ngờ chính là dựa vào tài liệu trước kia, phong cách hành sự của Mạnh Cương luôn luôn thận trọng bảo thủ. Là điều gì khiến cho hắn ta thay đổi phương thức như vậy. Từ bỏ việc khuyến mại ôn hòa 5%, đột nhiên đổi thành tấn công toàn diện?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, có một người do dự nói: "Lâm tổng, tôi nghe được một tin tức nhỏ, không biết có đúng hay không... nói là Nhạc Nhã có nhân viên bán hàng can gián Mạnh Cương, nói Lâm tổng là người tàn nhẫn, khuyến mại 5% là không đủ."

Mộc Hàn Hạ làm việc suốt đêm mệt đến mức tê liệt. Giữa trưa thừa dịp không có ai, tránh ở trong kho hàng, trực tiếp ghé vào đồng hàng hóa ngủ gật. Trong kho hàng lạnh lạnh, ánh sáng ảm đạm, có rất nhiều bụi cọ vào quần áo, cô cũng không để ý. Khi học trung học tuy rằng trong nhà không có tiền, nhưng cô vẫn ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, còn được coi là hoa khôi trong lớp. Mấy năm nay làm những công việc bẩn thỉu, cần bản là không cần quá để ý bề ngoài và mọi thứ, tình trạng gì cũng đều có thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cô vừa chớp mắt được một lát, di động báo tin nhắn đến.

Cô mệt mỏi cảm lên, là một số điện thoại lạ, nội dung cũng hơi kì quái, chỉ có bốn chữ: "Trúng chọi với đá".

Mộc Hàn Hạ hơi sững sờ, trả lời lại: "Anh là ai?" Một lát sau, người nọ mới trả lời: "Là tôi." Mộc Hàn Hạ nắm chặt di động, trong lòng dâng lên trực giác vô cùng kì quái. Giọng điệu lạnh lùng kiêu ngạo như vậy khiến cô nhớ tới một người. Hôn nữa vào đêm xảy ra tai nạn xe, cô từng để lại địa chỉ và điện thoại cho cảnh sát, nếu Lâm Mạc Thần có thể tìm được nơi làm việc của cô, thì việc có được số điện thoại của cô cũng chẳng phải là chuyện bất ngờ.

Cô trả lời: "Không rõ anh đang nói gì." Lâm Mạc Thần trả lời: "Giả vờ." Mộc Hàn Hạ mơ hồ có cảm giác anh ta nhắc đến chuyện gì, nhưng nhìn thấy tin nhắn của anh ta, không hiểu tại sao cô lại có chút kích động muốn cười, vì thế trả lời: "Thế nào, anh cần tôi à?" Anh ta không trả lời lại.

Mộc Hàn Hạ đợi một lát, rồi để điện thoại vào túi quần, ghé vào đồng hàng hóa tiếp tục ngủ.

Mộc Hàn Hạ gặp lại Mạnh Cường đã là chuyện của hai ngày sau đó.

Sáng sớm hôm nay trời trong vắt không có chút sương mù nào, Mộc Hàn Hạ vừa chạy đến bên cạnh sân thể dục, đã thấy Mạnh Cường đứng bên cạnh dụng cụ thể thao, đang luyện lực cánh tay.

Mộc Hàn Hạ chạy tới: "Chào buổi sáng, Mạnh tổng!"

Mạnh Cường dừng lại động tác, quay đầu nhìn thấy cô, mấy ngày nay bận rộn như vậy mà trên mặt anh ta không lưu lại dấu vết mệt mỏi nào, lông mày nhíu xuống, trong mắt có ý cười: "Chào buổi sáng, Hàn Hạ." Ánh mặt trời từ từ bao trùm cả sân vận động, bầu trời hoàn toàn sáng ngời.

Hai người nhanh chóng chạy xong mười vòng, Mạnh Cường dẫn cô đến vị trí lần trước ngồi nghỉ.

Mộc Hàn Hạ lấy khăn mặt ra lau mồ hôi, khoe miệng luôn mỉm cười, trong lòng cũng không còn sợ Mạnh Cường như trước nữa, so với trước kia càng tăng thêm mấy phần khâm phục. Cô cũng không biết nói chuyện gì với anh ta, chỉ sống vai ngồi cùng, yên lặng nhìn về phía trước.

Mạnh Cường bình tĩnh nhìn nghiêng khuôn mặt xinh đẹp của cô, mỉm cười hỏi: "Sao mấy hôm nay không tới chạy bộ." "Dạ, mấy ngày nay bận quá." Mộc Hàn Hạ đáp.

Đây là một cái cớ rất thuyết phục, Mạnh Cường gật đầu, trong mắt vẫn mang theo ý cười, không biết là có tin hay không.

"Lần đại xúc tiến tiêu thụ này là nhờ sự nhắc nhở của cô mà làm." Anh ta nói tiếp, "Tôi sẽ ghi nhớ công lao của cô. Nhưng hiện tại cô mới vừa đến bộ phận thị trường, không thể vượt cấp đề bạt được, bộc lộ tài năng đối với cô cũng không phải là chuyện tốt, vì vậy tôi không công khai khen ngợi cô."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ thực sự bị cảm động vì những lời này, cô nói: "Mạnh tổng, cảm ơn anh. Có khen ngợi hay không đối với tôi cũng không sao hết, có thể học hỏi ở bộ phận thị trường là tốt rồi." Không ngờ Mạnh Cường lại chuyển đề tài: "Không thể khen ngợi, vậy có thể mời cô ăn bữa cơm chứ." Mộc Hàn Hạ ngăn người, ngược mắt nhìn anh ta. Anh ta lấy ra một điều thuốc, trong mắt có ý cười, vẫn thản nhiên bình tĩnh như trước, cô không nhìn ra được điều gì.

"Không cần, Mạnh tổng không cần mời tôi ăn cơm đâu, công lao của tôi cũng không lớn như vậy." Cô vội nói.

Mạnh Cường bị cô chọc cười, hút thuốc nói: "Bữa sáng cũng không được sao?" Mười phút sau, hai người ngồi ở một quán bán đồ ăn sáng bên bờ sông, Mạnh Cường lái xe đưa cô tới đây.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn lộ ra khỏi tầng mây, chiếu sáng lên mặt sông, gió mát thổi tới từ phía đối diện. Chủ quán đặt mấy chiếc bàn gỗ bên cạnh bờ sông, đặt một chõng ghế nhựa. Mạnh Cường cũng không để ý, ngồi xuống đối diện với Mộc Hàn Hạ.

Cô gọi một bát mì, hơn nữa còn là mì thịt bò, tỏ vẻ "nghe lời" ông chủ một chút. Mạnh Cường chỉ dụi dằm cười, cũng gọi cho mình một bát mì.

Anh ta ăn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã thấy đầy bát, buông đũa xuống, uống nước ấm nhìn cô. Mộc Hàn Hạ mới ăn được một nửa, cười với anh ta, cúi đầu tiếp tục ăn. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người cô, còn anh ta lại hút thuốc, mùi thuốc lá từ từ quanh quẩn xung quanh hai người, cũng không quá khó ngửi.

"Mộc Hàn Hạ." Anh ta đột nhiên lên tiếng, tiếng nói chậm rãi ôn hòa: "Cô có ước mơ gì?" Mộc Hàn Hạ ngơ ngác, buông đũa nhìn anh ta. Cả khuôn mặt anh ta đều yên tĩnh mà ấm áp, hiển nhiên là đang thật sự tìm kiếm đáp án cho câu hỏi này.

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp: "Mạnh tổng, ước mơ của tôi nếu nói ra thì đúng là có chút kiêu căng ngạo mạn. Tôi muốn tham gia thi vào đại học lần nữa, thi vào một trường đại học tốt, sau đó ra nước ngoài." Mạnh Cường dường như hơi bất ngờ: "Ra nước ngoài? Tại sao?" Mộc Hàn Hạ đáp: "Không biết, chỉ là muốn đi xem thôi." Mạnh Cường im lặng một lát, cầm lấy ấm trà ở bên cạnh, rót cho cô đầy một chén nước, gần từng tiếng nói: "Trái tim quá

rộng lớn, có thể đi bao xa. Theo ý của tôi, chuyện này đặt trên người cô không tính là kiêu căng ngạo mạn. Hiểu chưa, cô nhóc?" Mộc Hàn Hạ không nói ra lời, khẽ "vâng" một tiếng. Mạnh Cương cũng không nói nữa, anh ta nhìn cô, ánh mắt thâm trầm yên tĩnh. Bàn tay anh ta cầm điều thuốc, buông xuống bàn, tay kia lại đặt lên bàn, cách tay cô không xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mặc dù hai người từng ở bên cạnh nhau mấy lần, nhưng Mộc Hàn Hạ luôn coi anh ta là lãnh đạo, trong lòng mang theo tình cảm ngưỡng mộ. Bị anh ta im lặng chăm chú nhìn lâu như vậy đây vẫn là lần đầu tiên. Hai má cô hơi nóng lên, còn có cảm xúc ngổn ngang giống như cỏ dại, một cây cỏ dại từ từ này lên trong lòng anh ta.

Cô cúi đầu tránh tầm mắt của anh ta.

Sau đó anh ta cầm lấy tay cô.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, Mộc Hàn Hạ cảm thấy như nằm mơ, cảm thấy đôi bàn tay lạnh lẽo của mình được đôi bàn tay lạnh lạnh của anh ta bao lấy, sau đó anh ta nói: "Ông chủ, tiền đặt ở trên bàn." Anh ta nắm lấy tay cô đứng dậy bước đi, lúc này Mộc Hàn Hạ mới phản ứng lại, tìm đập mạnh, muốn rút tay về, lại bị anh ta phát hiện cầm thật chặt.

Anh ta liếc nhìn cô, Mộc Hàn Hạ lắp bắp: "Mạnh... Mạnh tổng, anh nắm tay tôi làm gì? Buông ra đi." Cô vẫn còn muốn giả ngu, Mạnh Cương chỉ cười, ánh mắt vẫn thâm thúy như cũ không thể nhìn ra được gì.

"Cô nhóc, đừng sợ." Anh ta chỉ nói một câu, vẫn cầm lấy tay cô, hiển nhiên không tính buông ra.

Cả người Mộc Hàn Hạ giống như bước trong biển lửa, mỗi bước đều buộc chặt dây vô cô, cả người cô đều rối loạn. Hiện tại cô hoàn toàn không để ý tới thể diện của Mạnh Cương nữa, rút tay trở về làm âm ỉ với anh ta, cô không làm được, đành phải để mặc anh ta nắm lấy, đi từng bước trên con đê ra bãi đỗ xe.

Anh ta vẫn luôn nắm tay cô, các đốt ngón tay màu lúa mạch thô cứng, cảm bàn tay mềm mại của cô trong lòng bàn tay khiến cho Mộc Hàn Hạ vô cùng lo sợ.

Cũng may xe đỗ ở cách đó không xa, cuối cùng đã tới nơi, Mộc Hàn Hạ như trút được gánh nặng, khi anh ta lấy chìa khóa xe, cô nhanh chóng rút tay lại.

Mạnh Cương làm như không có gì cười, thấp giọng nói: "Lên xe, Mạnh tổng đưa cô trở về." Mộc Hàn Hạ không nhìn anh ta, cả khuôn mặt đều đỏ bừng ngồi vào trong xe. Trên đường đi, hai người không nói lời nào, cả người Mộc Hàn Hạ đều hoảng hốt, vừa về đến dưới nhà, cô lập tức mở cửa xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Hàn Hạ? Hàn Hạ?"

"Vâng?" Cô kinh ngạc, ngẩng đầu từ máy tính lên, thấy chị Trương cùng bộ phận đứng ở trước bàn đang nhìn cô cười.

"Nhìn cái gì mà say mê như vậy?" Chị Trương hỏi.

"Dạ, em đang xử lý một ít số liệu." Mộc Hàn Hạ ngượng ngùng sờ đầu, thực ra vừa rồi cô đang ngắm người thất thần, "Chị Trương, có chuyện gì vậy?"

Chị Trương cười vô cùng nhiệt tình, một ngón tay chỉ về phía sau, lúc này Mộc Hàn Hạ mới nhìn thấy Mạnh Cương và quản lý đang đứng bên ngoài cửa phòng bộ phận thị trường, đang nói chuyện gì đó. Trong lòng Mộc Hàn Hạ giống như bị điện giật, hơi run lên, miễn cưỡng thấp giọng cười nói: "Sao Mạnh tổng lại đến đây?"

Chị Trương trả lời: "Mấy ngày nay thành tích tốt như vậy, Mạnh tổng nói mời mọi người trong bộ phận thị trường uống nước. Cho cả tiền rồi này, mau đi đi."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ vội nhận lấy tiền, khi ra ngoài cửa, cúi đầu, "Chào Mạnh tổng, quản lý."

Quản lý cười nói: "Mau đi mua đồ uống đi."

Còn Mạnh Cương chỉ nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, tiếng nói kia rơi vào trong tai Mộc Hàn Hạ vô cùng trầm thấp tùy ý, anh ta cũng không nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ bước như bay xuống dưới lầu.

Trên con đường dưới tòa nhà có một quán cà phê khá ngon. Bình thường Mộc Hàn Hạ rất ít khi đến nơi này bởi vì quá đắt đỏ, nhưng mùi vị của nó vô cùng mê người.

Buổi chiều tháng năm, ánh mặt trời chiếu trên con đường bên ngoài. Trong quán cà phê, không có nhiều người lắm, âm nhạc nhẹ nhàng, mùi cà phê nồng nàn. Mộc Hàn Hạ đứng trước quầy, gọi một lúc hơn mười cốc đồ uống, không cần phải bỏ tiền túi của mình ra, sự hỗn loạn, buồn bực trong lòng cũng tiêu tán đi không ít.

Cô cúi đầu nhìn bánh ngọt đẹp đẽ trong tủ bày hàng, cảm thấy: nên an ủi bản thân một chút.

"Có bánh ngọt hạt dẻ không?" Cô hỏi.

Người bán hàng tiếc nuối nói:"Xin lỗi, bánh ngọt hạt dẻ vừa bán hết, bánh mới phải chờ mười phút nữa, cô có đợi được không?"

Mộc Hàn Hạ suy nghĩ trả lời:"Vậy thì thôi." Cô luôn thích vị hạt dẻ, cô từng ném thử bánh ngọt hạt dẻ ở chỗ này hai ba lần, mùi vị kia quả thực hợp với khẩu vị của cô.

Cuối cùng dưới sự đề cử của người bán hàng, cô gọi một phần tiramisu, một cốc nước hoa quả cho mình, tranh thủ thời gian, cô tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống vừa ăn vừa chờ người bán hàng gói đồ cho mình.

Nhớ tới chuyện xảy ra sáng ngày hôm qua, Mộc Hàn Hạ vẫn cảm thấy như ở trong nước sôi lửa bỏng, khó có thể bình tĩnh nổi. Cô cúi đầu, nhìn vào tay mình, bàn tay vẫn thon dài trắng nõn như trước, nhưng lòng bàn tay đã có vết chai mờ nhạt. Khi Mạnh Cường cầm nó, rốt cuộc anh ta có suy nghĩ như thế nào? Anh ta muốn đưa cô đi đâu?

Đang xuất thần, chợt nghe thấy tiếng chuông gió ở cửa "leng keng", có người vào quán cà phê.

Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Mạc Thần đang mặc một bộ âu phục màu đen, vẻ mặt bình thản tiến vào.

Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm anh ta.

Anh ta cũng nhìn cô, nhưng làm như không thấy, lập tức đi đến quầy gọi đồ.

Mộc Hàn Hạ bất động như núi cúi đầu, tiếp tục uống nước hoa quả, ăn bánh ngọt.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, bộ âu phục màu đen hiện lên, anh ta bung đĩa ngồi ngay đối diện với cô, chỉ cách cô chưa đến 0,5m.

Hơn nữa trong đĩa của anh ta, còn có bánh ngọt hạt dẻ vừa mới ra lò.

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn rối loạn với chuyện này, người đã sớm bay lên chín tầng mây. Cô nhìn Lâm Mạc Thần cả người tràn đầy khí chất tinh anh, đang khẽ nhấp cà phê, trong đầu hiện lên tin nhắn ngày hôm qua cô gửi cho anh ta:

Sao, anh cần tôi à?

"Nhiều chỗ như vậy, sao anh lại ngồi chỗ này?" Cô hỏi.

"Tại sao lại không thể ngồi ở đây?" Cô khẽ nói.

Mộc Hàn Hạ rõ ràng không nói lại được anh ta.

Một lát sau, mới nghe thấy tiếng anh ta vang lên:"Tại sao lại giúp Mạnh Cường?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, kì quái ngẩng đầu nhìn anh ta:"Tôi không giúp Mạnh Cường, chẳng lẽ giúp anh?"

Anh ta nhìn thẳng cô, ánh mặt trời chiếu rõ khuôn mặt anh ta, lông mày thẳng mà buồng bình, chiếc mũi cũng cao và thẳng.

"Đúng vậy." Anh ta ta đáp,"Chim khôn chọn cành mà đậu, cô nên ở bên phía tôi."

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên không biết nên nói tiếp như thế nào, người này lạnh lùng kiêu ngạo, ngang ngược, thần nhiên. Hơn nữa rõ ràng là anh ta thiếu nợ cô, tại sao hiện tại lại khiến cho cô cảm thấy giống như mình mắc nợ anh ta vậy?

"Tôi cũng không phải là gia cầm." Cô thấp giọng nói,"Tôi nghe không hiểu đạo lý kia của anh."

Lời này còn có ý tứ mỉa mai chứ người.

Lâm Mạc Thần:"Cô nói gì?"

"Không có gì." Mộc Hàn Hạ nhanh chóng cúi đầu, nở nụ cười, cầm lấy muỗng xúc một miếng bánh ngọt.

Tiếng âm nhạc khe khẽ quanh quẩn bên tai, người đàn ông đối diện im lặng, mùi thơm ngát quen thuộc tràn ngập trong kẽ răng, Mộc Hàn Hạ ăn từng miếng một, bỗng nhiên chú ý tới Lâm Mạc Thần nhìn cô, ánh mắt kia có chút khó có thể hình dung nổi.

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên phản ứng lại, nhìn thấy chiếc bánh ngọt đã bị mình ăn gần xong.

Trời ơi, ăn nhầm rồi. Đây là bánh ngọt hạt dẻ của anh ta.

Bởi vì chiếc bàn nhỏ, nên đồ ăn của hai người để quá gần, vừa rồi cô lại không tập trung, mà bánh ngọt hạt dẻ lại là thứ cô yêu thích nhất, vì thế ăn không thể ngừng lại.

Mộc Hàn Hạ xấu hổ, lập tức buông muống: "Này..." "Ăn đồ trong bát người khác, có phải cảm giác rất tốt hay không?" Anh ta hỏi.

Mặt Mộc Hàn Hạ đã đỏ bừng, liếc anh ta một cái, quyết đoán nâng tay gọi người bán hàng tới: "Cho anh ta thêm phần bánh ngọt hạt dẻ nữa."

Anh ta im lặng, Mộc Hàn Hạ đã lấy lại bình tĩnh, nghĩ thầm, ăn thì đã ăn rồi, 15 đồng chứ mấy, cô cũng đã ăn hết rồi. Ai ngờ lại nghe thấy anh ta lên tiếng: "Tôi cũng vừa dùng cái muống này." Mộc Hàn Hạ: "...". Cô lập tức bỏ muống xuống, kết quả lại nghe thấy tiếng nói thân thiện của anh ta vang lên: "Thứ gì đó tôi đã dùng qua, không thích người khác dùng lại."

Mộc Hàn Hạ thực sự muốn dùng bánh ngọt đập vào mặt anh ta, Rõ ràng anh ta đã sớm nhìn ra cô ăn nhầm bánh ngọt, dùng sai muống, lại cố ý chờ cho tới bây giờ mới nói, lại còn chia ra những hai lần nói.

Trong mắt Lâm Mạc Thần hiện lên ý cười nhàn nhạt, Mộc Hàn Hạ tự biết mình đuối lý, đành phải chịu đựng sự xấu hổ, vừa định đứng dậy, lại nghe thấy một tiếng nữ dịu dàng từ phía sau vang lên: "Jason, anh đến bao lâu rồi? Vị này là..."

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, Mộc Hàn Hạ cũng theo tiếng nói nhìn lại, thấy người phụ nữ đêm đó, cũng chính là Trình Vi Vi thiên kim chủ tịch tập đoàn Vinh Chính đang đứng ở phía sau hai người. Cô ta mặc một bộ quần áo thường ngày, nhưng dáng người vẫn cao gầy duyên dáng như trước. Sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, cánh tay phải đeo băng vải, nhưng khuôn mặt được trang điểm tinh tế, nụ cười nhợt nhạt.

Trong khoảnh khắc thấy khuôn mặt Mộc Hàn Hạ, Trình Vi Vi hơi run sợ, gật đầu với cô, nở nụ cười đứng mực.

Mộc Hàn Hạ cũng khách khí gật đầu với cô ta, trong lòng lại nghĩ người phụ nữ này giống Lâm Mạc Thần, trên người tản ra hơi thở cao cao tại thượng. Cô cảm thấy chính mình nên đi thôi.

Lâm Mạc Thần đứng lên, kéo ghế cho Trình Vi Vi, Mộc Hàn Hạ liếc nhìn anh ta, chắc, lúc này lại có phong độ.

"Đây là Mộc Hàn Hạ." Lâm Mạc Thần ngắn gọn giới thiệu hai người, "Trình Vi Vi."

Mộc Hàn Hạ: "Chào cô." Coi như khách khí nói với Lâm Mạc Thần: "Tôi đi trước." Lâm Mạc Thần nhìn cô, gật đầu. Ai ngờ lúc này Trình Vi Vi đột nhiên lên tiếng: "Mộc Hàn Hạ? Cô là Mộc Hàn Hạ ở Lục Trung kia?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Mộc Hàn Hạ sững sốt, Lâm Mạc Thần cũng ngược mắt nhìn Trình Vi Vi.

"Trước kia tôi học Lục Trung." Mộc Hàn Hạ đáp.

Trên mặt Trình Vi Vi lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Tôi học cùng khối với cô, nhưng không cùng lớp."

Mộc Hàn Hạ "à" một tiếng, cũng cười: "Hạnh ngộ." Gặp được bạn học, tâm tình của cô hơi phức tạp, nhưng luôn cảm thấy ấm áp, cuộc sống và người những năm tháng đó đã cách xa rồi, nhưng cô suy nghĩ trong đầu một vòng, cũng không có chút ấn tượng nào với vị Trình đại tiểu thư này.

Không ngờ Trình Vi Vi lại cười nói: "Khi đó cô là nhân vật phong vân, cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô."

Mộc Hàn Hạ hơi run sợ, cũng chú ý tới ánh mắt của Lâm Mạc Thần dùng trên người cô, cô chỉ thân thiện cười, khoát tay nói: "Bạn học, hảo hán không đề cập tới những chuyện năm xưa."

Trình Vi Vi khúc khích cười: "Cô vẫn thú vị như vậy. Hiện tại cô làm việc ở đâu?" Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi làm ở Nhạc Nhã."

Hai người lại hàn huyên mấy câu, rồi Mộc Hàn Hạ đứng dậy tạm biệt, không quên mang theo hai túi đồ uống lớn của mình. Trình Vi Vi ngẩng đầu, nhìn

bóng dáng gầy gò và mệt mỏi của Mộc Hàn Hạ, một lát sau mới hỏi:"Jason, sao anh lại ở bên cạnh cô ấy?"

Lâm Mạc Thần cũng liếc mắt nhìn bóng dáng của Mộc Hàn Hạ, lời ít mà ý nhiều:"Đêm đó người gọi xe cấp cứu đưa chúng ta đến bệnh viện là cô ấy."

Trình Vi Vi "a" một tiếng, nói:"Sao anh không nói sớm! Em nên cảm tạ cô ấy." Mắt lộ ra vẻ hối hận.

Lâm Mạc Thần lạnh nhạt nói:"Không cần, anh đã cảm tạ rồi."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Trình Vi Vi tự động lý giải anh "cảm tạ" là cho chi phiếu, biểu tình trở lại bình thường, nhưng nghĩ một lúc lại ngập ngừng nói:"Không đúng, không phải anh nói, người giúp chúng ta chỉ là một nhân viên bán hàng thôi sao?"

"Cô ấy vốn là nhân viên bán hàng."

Trình Vi Vi lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc, im lặng một lát, cảm thán nói:"Em thực sự không nghĩ tới hiện tại cô ấy lại thành như vậy. Khi đó cô ấy thực sự là nhân vật phong vân, nhiều lần thi đều đứng đầu, là lớp trưởng, phó chủ tịch hội học sinh, có rất nhiều người ủng hộ cô ấy, nam sinh theo đuổi cô ấy cũng rất nhiều. Khi đó tất cả mọi người đều nghĩ cô ấy sẽ thi vào Bắc Đại hoặc Thanh Hoa."

Lâm Mạc Thần nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén trong suốt:"Sau đó thì sao?"

Trình Vi Vi lại quan sát anh mấy lần:"Tại sao anh lại cảm thấy hứng thú với chuyện của cô ấy thế? Chưa từng thấy anh để ý tới ai không liên quan đến mình như vậy, anh vừa ý cô ấy sao?"

"Có thể sao?" Anh ta lạnh nhạt cười.

Sao anh ta có thể thích một cô gái như vậy chứ.

Có lẽ Trình Vi Vi cũng cho rằng như thế, mỉm cười nói:"Sau đó cô ấy thi vào đại học xây dựng sơ xuất nghiêm trọng, ngay cả đại học cũng không thi, còn không đi học nữa."

"Tại sao?"

Trình Vi Vi nhìn ánh mắt âm trầm của Lâm Mạc Thần, lòng khẽ rung động, dừng một chút, đáp:"Em cũng không rõ, em không học cùng lớp với cô ấy. Có người kể là yêu sớm, khi còn trẻ đều sẽ xúc động làm bừa đúng không? Sau đó nhiều ngày cô ấy cũng không còn đến trường, nghe nói là ra nước ngoài học."

Mộc Hàn Hạ mang theo đồ uống trở lại văn phòng. Sau khi phân phát xong cho nhóm đồng nghiệp, chỉ còn lại của Mạnh Cường và trợ lý của anh ta.

Mộc Hàn Hạ cầm hai cốc đồ uống lên lầu. Trợ lý Tiểu Trần ngồi ở ngoài cửa văn phòng Mạnh Cường, nhìn thấy cô, nở nụ cười:"Cảm ơn cô nhé, Hàn Hạ." Anh ta nhận lấy đồ uống của mình, nhưng không nhận lấy đồ của Mạnh Cường, mỉm cười nói:"Mạnh tổng ở bên trong, đưa vào đi. Tôi phải đi WC." Nói xong đứng dậy rời đi.

Mộc Hàn Hạ không có cách nào, trong lòng cũng có chút bồn chồn, tiến lên khẽ gõ cửa.

"Vào đi."

Cô đẩy cửa ra, thấy Mạnh Cường đang ngồi sau bàn làm việc phê duyệt tài liệu, anh ta ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái.

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng hạ mắt, đặt đồ uống lên bàn:"Mạnh tổng, cà phê của anh."

"Ừ."

Mộc Hàn Hạ định xoay người đi, chợt nghe anh ta nói:"Ngồi đi, chờ tôi xem xong mấy tờ tài liệu này."

Mộc Hàn Hạ hơi cứng đờ, đành phải ngồi xuống.

Trong văn phòng vô cùng yên tĩnh, có tiếng gió thổi làm động rèm cửa, còn có tiếng bút sột soạt trên giấy, ngón tay Mộc Hàn Hạ cũng dính chút mùi cà phê, chán nản, nhưng không thể đi được.

Một lát sau, anh ta ngẩng đầu lên, nhìn cô, trong mắt tràn ngập ý cười, Mộc Hàn Hạ cũng khách khí cười, không dám có phản ứng gì có vẻ thân cận.

Anh ta cũng không nói gì, chăm chú nhìn cô mấy giây, kéo ngăn kéo ra, lấy ra tài liệu đặt trước mặt cô:"Nhìn đi."

Mộc Hàn Hạ vừa mở ra, cả người sửng sốt.

Đây là...

Là tài liệu về mấy trường đại học trọng điểm của thành phố Giang, trong đó là tài liệu giới thiệu các khoa, thầy giáo, chuyên ngành, số điểm trúng tuyển hàng năm... Mộc Hàn Hạ nhìn mấy tờ giấy, ngẩng đầu:"Mạnh tổng, đây là..."

Mạnh Cường cầm lấy cốc cà phê cô mới mua, nhấp hai ngụm, khẽ cầm cốc trong tay: "Đây là mấy trường đại học ở thành phố Giang, cũng là những trường có tiếng tăm trong nước. Cô xem đi, muốn học trường nào, cuối tuần tôi lái xe đưa cô đi xem. Chuẩn bị thi vào đại học cô cần bao lâu? Những chuyện như học phí, chi phí sinh hoạt, các khoản chi tiêu khác cô không cần phải lo. Cho dù thi không đỗ cũng không sao, tôi cũng có một số mối quan hệ trong thành phố Giang, tốn chút tiền mở rộng quan hệ là vào được trường. Cô thấy như vậy được không?"

Cả người Mộc Hàn Hạ chấn động, tay cầm tài liệu, một chữ không nói nên lời. Về mặt và cơ thể cường tráng trầm ổn của Mạnh Cường rõ ràng ngay trước mặt, nhưng cô lại cảm thấy huyết thái dương giật giật như sắp đi vào một vực sâu vô cùng trống trải, đưa mắt nhìn xung quanh chợt bình tĩnh.

"Cốc cốc." có người gõ cửa, phá vỡ sự im lặng.

Ý cười trong mắt Mạnh Cường không thay đổi: "Cầm lấy đi, từ từ xem."

Đêm nay, Mộc Hàn Hạ nằm trên giường, trong tay vẫn là tập tài liệu đó.

Ban đêm đầu hạ vẫn còn chút cảm giác mát mẻ, cô nằm một lát, kéo chăn quấn quanh người, nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ.

Cô nhớ tới buổi sáng ngày hôm đó, Mạnh Cường cầm tay cô, tay anh ta cứng rắn mà dài, theo năm tháng đã có vết chai nhợt. Cô nhớ tới ánh mắt anh ta mỗi lần nhìn cô, thấp giọng nỉm cười gọi cô "cô nhóc".

Anh ta đã từng ly hôn, nghe nói người vợ kết tóc se tơ năm đó cũng là công nhân trong siêu thị, hiện tại không biết đã đi nơi nào. Nghe nói mấy năm nay, anh ta từng qua lại với hai người bạn gái, ở chung không được bao lâu đều chia tay.

Cô nghiêng đầu lại nhìn thấy tập tài liệu kia.

Anh ta đem giấc mơ của cô giao vào tay cô, chỉ cần cô nắm chặt là có thể đạt được.

Sáng sớm.

Mộc Hàn Hạ thức dậy rất sớm, sớm chạy tới bên cạnh sân vận động, chạy đến mức cả người ướt đầm mồ hôi. Không nghĩ tới Mạnh Cường còn đến sớm hơn cô, trong buổi sáng mờ mờ, anh ta mặc chiếc áo phông và quần đùi màu đen, đang luyện tập dụng cụ thể hình.

Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ một lát, rồi đi qua: "Mạnh tổng."

Anh ta dường như đoán được cô sẽ đến sớm như vậy, cũng đoán được cô sẽ thức trắng đêm không ngủ, cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi, dịu dàng nói: "Chào buổi sáng."

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Anh ta quay đầu nhìn cô mỉm cười: "Đã chọn xong trường học chưa?"

"Chưa ạ." Cô đáp.

Anh ta ngồi xuống, vỗ vào bậc thang bảo cô ngồi xuống, nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn đứng yên.

Anh ta nhìn cô một cái, im lặng trong chốc lát, chậm rãi nói: "Tôi thấy nên chọn đại học Giang Thành, đó là trường đại học tốt nhất. Học xong đại học, cô muốn học tiếp nghiên cứu sinh cũng được. Tôi có một căn nhà ở bên cạnh đại học Giang Thành, sau này cô sẽ ở đó, nhưng xuất ngoại lại cách tôi quá xa. Cô nghĩ xem muốn đi nước nào, tôi sắp xếp thời gian đưa cô đi."

Mộc Hàn Hạ luôn im lặng, lúc này đột nhiên nói: "Mạnh tổng, anh đang sắp đặt cuộc sống của tôi sao?"

Mạnh Cường nhìn cô im lặng, Mộc Hàn Hạ cũng vậy. Một lát sau, anh ta đột nhiên giơ tay kéo cô qua, Mộc Hàn Hạ hoảng hốt, cả người đã bị anh ta kéo đến giữa hai chân anh ta. Anh ta nhìn cô, khóe mắt đã có nếp nhăn mờ nhạt, ánh mắt đen tối mà âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mạnh Cường cũng không docks sức, Mộc Hàn Hạ dùng hết sức lực đẩy anh ta ra.

Sau đó cô lao đảo vài bước, anh ta vẫn còn ngồi, cô đứng, trong lúc đó hai người đều im lặng.

"Mộc Hàn Hạ." Anh ta khẽ gọi tên cô. Mộc Hàn Hạ nhìn xuống mặt đất, để che giấu sự khó xử, giả vờ cười thoải mái: "Mạnh tổng, cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi. Thật sự với tình trạng hiện tại của tôi, sự giúp đỡ của anh giống như một miếng bánh rơi từ trên trời xuống vậy. Nếu tôi không biết ơn thì quá vô tâm vô phẩy, tuy tôi muốn học đại học, nhưng tôi không thể bỏ công việc hiện tại được. Tôi cảm thấy vẫn nên chờ sau này có cơ hội sẽ thì lại." Cô dừng một chút ngẩng đầu nhìn anh ta: "Tôi tạm thời còn chưa muốn người khác sắp đặt cuộc sống cho mình." Mạnh Cường im lặng một lát, nếu nói ánh mắt của anh ta trước đó có chút tán dương thì hiện tại đã khôi phục lại sự thâm trầm bình tĩnh. Anh ta lấy ra một điều thuốc, hút hai hơi, tiếng nói lạnh nhạt: "Cần nhắc rõ ràng thì tốt rồi." Mấy ngày tiếp theo, đại xúc tiến tiêu thụ vẫn còn tiếp tục, cả Nhạc Nhã vẫn bận rộn đến xây xẩm mặt mũi.

Mộc Hàn Hạ cũng bận rộn nhiều việc, nhưng cô rút cuộc cũng không thể bỏ được việc chạy bộ ở sân vận động, đôi khi cũng hơi ngán ngùi. Có một lần ăn cơm, Hà Tĩnh hỏi cô: "Gần đây có tâm sự gì à?" Mộc Hàn Hạ không muốn nói dối, nhưng cũng không muốn đề cập đến chuyện đó, vì thế đáp: "Cũng không tính là có tâm sự, chỉ là mấy hôm trước có một miếng bánh rơi xuống đầu tôi, nhưng tôi lại không cần." Cô nói mập mờ, Hà Tĩnh trừng mắt nói: "Sao lại không cần?" "Nếu điều kiện là bị vấy trong miếng bánh ấy thì sao? Ngoan ngoan ngốc nghếch, khi chủ nhân muốn cần thì cúi đầu xuống cho cần một miếng." Mộc Hàn Hạ nói, "Tôi không muốn sống cuộc đời như vậy." Bất tri bất giác, ngày Vĩnh Chính khai trương sắp đến rồi. Công nhân viên ở Nhạc Nhã chìm trong niềm vui vì một tuần đại xúc tiến tiêu thụ đạt được thành công rực rỡ, còn Vĩnh Chính ở con phố phía trước luôn yên tĩnh, không hề có động tĩnh gì, càng khiến cho nhiều người cảm thấy bọn họ bị đá kích, bẽ tắc nên không cần phải để bọn họ vào mắt.

Chỉ là Mộc Hàn Hạ nhớ tới khuôn mặt kia của Lâm Mặc Thần luôn luôn cảm thấy bất an.

Cảm giác kia giống như sự yên lặng trước cơn bão, mà bạn không thể biết được phía sau khuôn mặt kia, người đàn ông này rút cuộc có suy nghĩ gì.

Không ai nghĩ đến, Vĩnh Chính khai trương thế tiến công lại mạnh như thế, không hề im lìm như thường mà lại càng phát nổ.

Tuần đầu tiên toàn bộ quần áo giảm giá 95%.

Nhắc tới điều này phỏng chừng tất cả mọi người đều sẽ kinh ngạc. Bởi vì ai cũng biết quần áo trong siêu thị, kiểu dáng đều lỗi thời, chất lượng cũng chỉ là tạm ổn, cũng chỉ có những cụ ông bác gái mới mua quần áo ở siêu thị, lại còn phải giữ giá với quần áo bán ở chợ. Vì vậy từ trước đến nay, chúng ta hiếm thấy có siêu thị nào dùng quần áo để quảng bá.

Tuy nhiên Vĩnh Chính lại ra một quân bài không theo lẽ thường, thậm chí nói còn phá vỡ cách làm của tất cả các siêu thị trước đó với mặt hàng trang phục.

Ngày đầu tiên khai trương, khi nhóm khách hàng đi vào trong siêu thị, thứ đầu tiên bọn họ nhìn thấy là áp-phích xúc tiến tiêu thụ trên diện rộng dành cho quần áo vô cùng bắt mắt, những từ ngữ xúc tiến tiêu thụ cực kì hài hước hoàn toàn thu hút ánh mắt họ.

Mà khi bọn họ đi đến khu quần áo nhìn thấy: à, không tồi nha! Hàng hóa được trưng bày không giống với các siêu thị hay chợ bán buôn khác, mà giống với một cửa hàng quần áo mới mở hơn, ngọn đèn sáng dịu, trưng bày âm áp, kiểu dáng đơn giản đẹp đẽ, chất liệu cũng tốt.

Lại nhìn đến giá cả, giảm giá 95%! Gần như bắt kịp giá trên taobao, hơn nữa còn cảm nhận được chất lượng.

Không chỉ có thể ở giữa khu quần áo, có hai xấp áo phong nam nữ siêu lớn được xếp gọn gàng, có năm màu sắc đen, trắng, xanh, tro, đỏ, chất liệu sờ vào tương đối mềm mại, bên cạnh còn dựng một bảng giá cao siêu lớn: chỉ 9,9 tệ!

Bên cạnh còn có tờ thông tin: Tất cả những loại quần áo này chỉ có trong dịp khai trương, bán hết là ngừng, nhanh chóng đặt mua.

Mấy cụ ông bác gái thấy được còn có thể chờ sao? Lập tức kéo xe đẩy hàng đến tranh nhau mua. Việc cướp đoạt này đều dễ dàng thu hút đám đông, tất cả mọi người bắt đầu tranh đoạt, chỉ cần nhìn thấy giá cả kiểu dáng không tồi, liền mạng ném vào trong xe đẩy hàng. Trong lúc đó, dường như mỗi xe đẩy hàng đều phải có mấy món quần áo, có xe thậm chí quần áo chiếm đến một nửa, mua hết cho già trẻ lớn bé trong nhà. Hai chồng áo phong mới mang ra một lúc đã hết sạch.

Bởi vì sức hút của quần áo nên một truyền mười, mười truyền trăm. Vĩnh Chính nhanh chóng đông khách, lúc này mọi người cũng chú ý tới những hàng hóa khác bên này cũng không đắt mấy so với bên Nhạc Nhã. Hơn nữa về tổng thể môi trường mua sắm rất thoải mái, sạch sẽ, rộng rãi, thời thượng, cảm giác đồ sộ hơn rất nhiều so với Nhạc Nhã đã mở nhiều năm. Người đi ở trong đó, tâm tình cũng vui vẻ hơn. Hơn nữa nhân viên bán hàng đều vô cùng nhiệt tình ân cần, cẩn thận, làm cho người ta cảm thấy vô cùng tốt. Không chỉ vậy, nhóm khách hàng còn phát hiện, một số hàng hóa ở nơi này chất lượng thoát nhìn còn tốt hơn Nhạc Nhã, ví dụ các đồ tươi sống tôm cá thịt.

Toàn bộ doanh số hàng hóa đều tăng cao.

Tuần đầu tiên Vĩnh Chính khai trương, mỗi ngày mức doanh thu đột phá đến 200 vạn, ngày thứ 2, thứ 3 thậm chí còn đạt tới 300 vạn, hoàn toàn uy hiếp doanh thu bình thường của Nhạc Nhã. Trong một tuần này, doanh thu của Nhạc Nhã rõ ràng chịu sự đá kích, trước đó đỉnh điểm của đại xúc tiến tiêu thụ là 300 vạn, hiện tại chỉ còn 200 vạn.

Trong một tuần này, mỗi người ở Nhạc Nhã dường như đang nằm mơ. Không khí trong văn phòng từ vui mừng thoải mái trở nên nghiêm túc, tĩnh lặng.

Hôm nay Mộc Hàn Hạ lên lầu trên đưa văn kiện, khi đi ngang qua văn phòng Mạnh Cường, nghe thấy bên trong mơ hồ truyền đến tiếng nói nghiêm khắc của anh ta: "Cái gì các người không làm được chiết khấu 95%? Tôi cho các người nhiều năm có được một hệ thống Nhạc Nhã vững chắc, nhất định phải làm..." Mộc Hàn Hạ không dám nghe thêm, nhanh bước xuống lầu.

Từ sau buổi sáng hôm đó, cô dường như không còn gặp lại Mạnh Cường nữa, nhưng rõ ràng sự khởi đầu rực rỡ của Lâm Mặc Thần khiến Mạnh Cường vốn là một người lão luyện trong ngành siêu thị nhiều năm cũng phải chấn động.

Tối nay sau khi tan làm, Mộc Hàn Hạ lại cùng ăn đồ nướng với Hà Tĩnh.

Ánh trăng trong suốt, thành phố yên tĩnh, hai người ngồi trước quầy ăn uống, tổng cộng cũng chỉ hết 32,5 tệ. mỗi người uống một chai Phân Đạt, vẫn sống những ngày bình thường vô tâm vô phách như trước, nhưng cho dù hai cô chỉ là hai con tép nhỏ cũng vẫn cảm giác được dư chấn khai trương của Vĩnh Chính mang lại.

Hà Tĩnh nói thầm:"Câu nói xem trang phục của Vĩnh Chính, bán như thế nào mà tốt như vậy? Sao chúng ta không làm giống bọn họ, chọn đồ chất lượng tốt, đẹp dễ, đóng gói lại, làm xúc tiến tiêu thụ? Mấy ngày nay đã mất rất nhiều khách hàng rồi.

Mấy ngày nay Mộc Hàn Hạ ở bộ phận thị trường cũng tiếp xúc được với không ít chuyện liên quan đến nghiệp vụ. Cô cúi đầu cắn chân gà đáp:"Nào dễ dàng như vậy? Thứ nhất, Lâm Mạc... Vĩnh Chính bọn họ làm như vậy là vô cùng mạo hiểm. Quần áo không giống như những hàng hóa khác, có đặc tính riêng, nhanh chóng đổi mới theo mùa, dễ dàng tạo thành hàng tồn. Lúc này Vĩnh Chính đang chạy hàng, nếu không chạy hàng, thì toàn bộ hàng hóa này sẽ thất bại.

Vì vậy bình thường siêu thị chúng ta chỉ nhập vào một ít quần áo có kiểu dáng bình thường, duy trì doanh số bình thường là được rồi. Cậu xem các siêu thị khác ai dám mạo hiểm như vậy dám tiến công vào lĩnh vực quần áo?" Dừng một chút, cô nói:"Tớ cảm thấy với tính cách của Mạnh tổng sẽ không làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hà Tĩnh gật đầu:"À." "Thứ hai." Mộc Hàn Hạ khẽ hạ giọng,"Cậu cho rằng tất cả hàng hóa đưa vào siêu thị chúng ta đều có chất lượng tốt nhất, giá cả rẻ nhất sao?" Không hoàn toàn thế đâu. Các nhà cung ứng muốn đưa hàng hóa vào siêu thị đều phải nộp tiền mặt bằng, còn phải đút lót cho các phòng ban. Đôi khi tiền mặt bằng không phải là quan trọng nhất, mà là phải đút lót đúng chỗ." Hà Tĩnh đã sớm nghe thấy quy tắc này, nhưng hiện tại nghe thấy Mộc Hàn Hạ nói chắc chắn như vậy vẫn mở to hai mắt nhìn:"Ý của cậu là vì vậy mặt hàng trang phục của chúng ta không thể tốt bằng Vĩnh Chính?" Mộc Hàn Hạ gật đầu, cô nhớ tới cuộc điện thoại mình nghe thấy khi ở bên ngoài cửa phòng Mạnh Cường:"Không chỉ có mặt hàng trang phục. Anh nghĩ xem chúng ta đã khai trương bao nhiêu năm rồi, các nhà cung ứng cũng đã hợp tác với chúng ta bảy, tám năm. Quan hệ giữa họ và Mạnh tổng, cùng với các quản lý khác đều rất rắc rối. Muốn thay đổi ư, nói còn dễ hơn làm." Hà Tĩnh yên lặng nghe âm thầm tặc lưỡi, không dám bàn luận quá sâu, cảm thán nói:"Theo như lời cậu nói, bởi vì các nhà cung ứng, lại còn những mối quan hệ phức tạp, nên chúng ta chắc chắn không thắng được Vĩnh Chính?" Mộc Hàn Hạ lại đáp:"Tớ cảm thấy những điều này chỉ là thứ yếu, quan trọng là..." "Là cái gì?" "Là tư thái." Hà Tĩnh hơi sững sờ:"Đó là cái gì? Tớ nói này A Hạ, cậu mới đến bộ phận thị trường được có một tháng, mà đã nói chuyện càng ngày càng già võ ~thâm sâu rồi." "Bớt nói linh tinh đi." Mộc Hàn Hạ khẽ nói,"Chẳng lẽ trước kia tớ không già võ sao?"

Hà Tĩnh khúc khích cười, Mộc Hàn Hạ cũng cười, sau đó nghiêm túc nói:"Trước đó tớ cảm thấy lần đại xúc tiến tiêu thụ này Mạnh tổng làm rất tuyệt vời, rất lợi hại. Dừng chiến tranh giá cả để bức đối phương tới cảnh ngộ khó khăn. Cho tới nay, siêu thị của chúng ta và các siêu thị khác đều làm như vậy. Tớ cũng luôn nghĩ đến Lâm Mạc Thần...cũng chính là người lãnh đạo hiện tại của Vĩnh Chính, là một kẻ nhiều thủ đoạn, nham hiểm, nhưng hiện tại anh ta có thể bán trang phục thành công như vậy khiến tớ cảm thấy vô cùng xúc động. Tớ cảm thấy anh ta không giống như những người khác.

Những người khác hoặc là tuân theo quy luật thông thường, hoặc là sống chết đạt được lợi ích, hoặc là nghĩ ra sách lược có lợi cho mình để hại đối thủ. Cho dù là Mạnh tổng vốn là người có kinh nghiệm, lão luyện trong chốn thương trường, nhưng anh ta cũng không hề giống với Lâm Mạc Thần. Anh ta dùng một hình thức đổi mới, chất lượng tốt hơn, cũng càng dụng tâm hơn đối với mặt hàng trang phục trong siêu thị. Loại cảm giác này giống như...chúng ta muốn cố gắng đứng trên đỉnh đầu đối thủ, nhưng ngay từ đầu anh ta đã đứng đầu ngành đó rồi. Đây là tư thái của anh ta, vì vậy anh ta vừa ra tay, chúng ta mới cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có." Tuy nhiên hai tuần tiếp theo Mộc Hàn Hạ mới biết được "thành kiến" mình dành cho Lâm Mạc Thần ngay từ đầu thực ra hoàn toàn đúng. Anh ta là người đứng đầu ngành, cũng đồng thời là kẻ nhiều thủ đoạn, âm hiểm.

Tuần thứ hai Vĩnh Chính khai trương, toàn bộ thực phẩm nấu chín giảm 95%, cũng cam đoan, trong tuần này không hài lòng về hương vị có thể không trả tiền; nếu có chút vấn đề nào về chất lượng sẽ đồng loạt phạt 1000 tệ. Lại còn mời đến siêu thị những đầu bếp trong các cửa hàng ăn biểu diễn quy trình nấu chín thức ăn, khí phách của những đầu bếp nổi tiếng nghiêm nhiên thu hút được vô số người dân vây xem.

Đồng thời quần áo cũng giảm 92% và cho biết giá cả này cũng chỉ áp dụng trong một tuần, cuối tuần sẽ khôi phục lại giá gốc, nhanh chóng đặt mua. Bởi vậy dù doanh số trang phục hạ xuống, nhưng vẫn khả quan như cũ.

Tuần đó, doanh thu của Vĩnh Chính đột phá 300 vạn, Nhạc Nhã giảm xuống còn 120-150 vạn.

Tuần thứ ba, Vĩnh Chính giảm giá 95% toàn bộ đồ dùng cho giường ngủ, thực phẩm nấu chín cũng giảm tới 92%.

Lâm Mạc Thần âm hiểm ở chỗ, những mặt hàng anh ta chọn công kích đều là điểm yếu của Nhạc Nhã. Mặt hàng trang phục, toàn bộ các siêu thị đều kém, trong đó có Nhạc Nhã; còn thực phẩm nấu chín luôn có nhãn hiệu phức tạp, căn cơ rất sâu, Nhạc Nhã cũng không làm tốt; đồ dùng cho giường ngủ cũng thay đổi theo mùa xuân hạ, mặt hàng mà Nhạc Nhã bảo thủ, không quá coi trọng..

Hơn nữa tốc độ thay đổi công kích của anh ta vô cùng nhanh. Xúc tiến tiêu thụ từng mặt hàng chỉ diễn ra trong một tuần, cuối tuần lập tức thay đổi mục tiêu mới, điều này khiến Mạnh Cường thậm chí cả Nhạc Nhã đều trở tay không kịp. Bạn còn chưa kịp tìm sách lược phản kích với thực phẩm nấu chín, anh ta đã quay đầu công kích đồ dùng trên giường ngủ của bạn... Toàn bộ kế hoạch của anh ta khẳng định là đã sắp đặt tốt hết cả rồi, nếu không thì không có khả năng xoay chuyển hàng hóa như vậy. Mộc Hàn Hạ gần như có thể tưởng tượng được bộ dáng mấy ngày nay Lâm Mạc Thần cảm cốc cà phê, ngồi trong văn phòng, chỉ đạo mọi thứ. Tay anh ta chỉ chỗ nào, người của Vĩnh Chính sẽ cho một dao vào Nhạc Nhã ở chỗ ấy.

Nhưng cả ngành siêu thị ai đã từng trải qua như vậy? Ai lại tàn nhẫn lợi hại như vậy? Quả thật đem một lần khai trương trở thành một lần chiến đấu công thành. Hơn nữa lại chuyên tấn công vào điểm yếu của địch, đánh tổ hợp, tia chớp, vô ảnh...

Trong lúc đó, Mạnh Cường cũng tổ chức mấy lần phản kích, lợi dụng những mặt hàng Nhạc Nhã chiếm ưu thế như lương thực, hoa quả, triển khai xúc tiến tiêu thụ mạnh mẽ, vẫn hỏi một chút doanh số, nhưng thanh thế của Lâm Mạc Thần quá lớn, trừ tính chặt chẽ chu đáo khó có thể đánh bại. Còn Mạnh Cường trước đó đã phải chi tới 300 vạn, lại còn các mối quan hệ ràng buộc, cho dù anh ta khôn khéo lồi đời, nhưng tất cả các phương diện đều bị Lâm Mạc Thần chiếm thế thượng phong, nên trong lúc đó khó mà xoay chuyển được cục diện.

Cuộc chiến khai trương của Vĩnh Chính xem như hoàn toàn thắng lợi. Hiện tại người tiêu thụ trong cả khu vực, ai cũng biết siêu thị Vĩnh Chính giá cả vừa rẻ chất lượng lại tốt, hoàn toàn ngang hàng với Nhạc Nhã, thậm chí còn hơn một chút.

Nếu nói mấy ngày nay trong lòng Mạnh Cường không tức giận, không ừ dột thì đều là giả. Người trong thương trường, nhân mạch, tiền tài, phụ nữ... tất cả đều không phải là vấn đề, sợ nhất là gặp phải những vấn đề không theo lẽ thường, đối thủ khó chơi. Anh ta phá hủy quy tắc ngầm vốn có trong thị trường, phá hủy thói quen và lợi ích của rất nhiều người. Hơn nữa càng làm cho bạn rõ ràng cảm giác được uy hiếp vô cùng lớn.

Nhưng nguyên nhân khiến cho Mạnh Cường rối loạn cũng không phải là chuyện này. Anh ta đã thắng trăm bao năm trong ngành sản xuất này, thậm chí nền tảng ở Nhạc Nhã và thành phố Giang đều vững chắc. Cho dù siêu thị này thất bại cũng không có chút ảnh hưởng nào đến anh ta.

Coi như từ bỏ, sau này sẽ tìm cơ hội phản kích.

Vẫn tiếp tục làm xúc tiến tiêu thụ trong siêu thị, không thể lơ lửng trong việc đối đầu với Vĩnh Chính; vẫn phải rắn dạn và cổ vũ nhân viên như cũ, bảo đảm lòng không thể tan, sĩ khí không thể mất. So với quá khứ, hiện tại Mạnh Cường càng cần nhiều nhân mạch, càng cần nhiều lợi ích để trao đổi.

Chạng vạng hôm nay, hoàng hôn buông xuống, Mạnh Cường ở trong văn phòng, vừa mới cởi áo sơ mi, thay quần áo bình thường, trợ lý Tiểu Trần đến gõ cửa: "Mạnh tổng, tối mai có bữa tiệc với Cục trưởng Tạ, bên bộ phận thị trường hỏi ngài muốn dẫn ai đi?" Mạnh Cường hơi trầm ngâm: "Cậu sắp xếp đi."

Tiểu Trần nói: "Vâng. Cấp dưới của bên Cục trưởng Tạ toàn là nam, tôi thấy nên mang theo một cô gái để làm sôi động bầu không khí, cũng đỡ bị bọn họ chuốc rượu. Nếu không chọn Mộc Hàn Hạ đi." Mạnh Cường quay đầu liếc cậu ta, im lặng mấy giây mới nói: "Cứ vậy đi." Khi nhận được điện thoại của quản lý bộ phận thị trường, Mộc Hàn Hạ đang đứng bên ngoài cửa siêu thị Vĩnh Chính.

Mấy ngày nay thành tích của Nhạc Nhã rất thấp, mà cô cũng không là gì, cũng chả gây ra được ảnh hưởng gì, vì vậy cô khá rảnh rỗi. Do đó hôm nay cô tính đến Vĩnh Chính xem xét, nhìn xem người ta làm như thế nào, biết người biết ta thì mới có lợi.

Quản lý gọi điện thoại cũng rất vội vàng, chỉ nói là có bữa tiệc, bảo cô đi theo, cũng không nói rõ là đi xã giao với Mạnh Cường nên Mộc Hàn Hạ đành phải đồng ý.

Cúp điện thoại, cô hơi lén lút lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai đội vào, thả tóc dài xuống rồi mới không nhanh không chậm bước vào siêu thị Vĩnh Chính. Lời tác giả: Nói rõ một chút: 1- Sách lược chiến tranh siêu thị là lấy từ vụ án thật, không phải đọc trong sách mà là do tôi đặc biệt thăm hỏi một vị sư phụ trước kia của chồng Lão Mặc, là một nhân vật có một hệ thống siêu thị tiếng tăm lừng lẫy trong nước. Thật khéo là ông ấy cũng họ Lâm, người Đài Loan. Một số câu chuyện trong quyển 1 này chính là tầm năm 2000 lẻ mấy, "Siêu thị Đại X Phát" ở Đài Loan tấn công siêu thị X Nhã, áp dụng một loạt sách lược chân thực. Ông ấy là một người vô cùng giỏi, am hiểu tấn công, trời sinh cũng vô cùng thích tấn công. Trong hệ thống siêu thị rất nhiều người đã từng nghe đến tên của ông ấy. Đương nhiên chắc chắn là tiểu thuyết phải khoa trương hơn một chút so với hiện thực, sau đó cũng có rất nhiều tình tiết mới được thiết kế và thay đổi.

2- Nhân vật Mạnh Cường này có độc giả rất thích, nhưng cũng có độc giả rất ghét. Không sao, anh ta đại diện cho một loại người khác trên thương trường, con người thực tế, không có bối cảnh, bằng cấp xuất sắc, cũng không có hôn nhân và tình yêu thuận lợi. Đối với anh ta muốn có thứ gì anh ta sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để đạt được ích lợi và dục vọng. Tôi chính là muốn viết một nhân vật như vậy, nhưng mọi người yên tâm tôi sẽ không để anh ta cướp đoạt danh tiếng của nam chính, nhìn chung trong sách của tôi, Lý Huân Nhiên so với Bạc Cận Ngôn, Từ Tư Bạch so với Hàn Trầm, Đinh Hành so với Trần Bắc Nghiêu, không phải mở đầu nam phụ nào cũng đều rất lấp lánh, nhưng sau đó đều bị nam chủ biến thành mẩu vụn đó ư?

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Dưới ngọn đèn ám áp, những dãy hàng chỉnh tề, sàn nhà sáng bóng như gương, từng góc nơi này đều khiến cho người ta cảm thấy thanh lịch sạch sẽ.

Mộc Hàn Hạ đứng ở trong đám đông, trong giỏ mua sắm đã đặt mấy túi vải. Cây vải mới được đưa ra thị trường, giá bán là 9,9 tệ một cân, hoàn toàn san phẳng giá cả xúc tiến tiêu thụ của Nhạc Nhã, Mộc Hàn Hạ quyết định mua ném thử chút.

Nhưng hiện tại cô nhìn thấy Vĩnh Chính phát triển mạnh như vậy, trong lòng hơi phức tạp. Nhớ tới Lâm Mạc Thần đêm đó người đầy vết thương, còn nghĩ đến Nhạc Nhã cô đã coi là nhà, sao lại có cảm giác như giúp người hại ta thế này?

Cô đi khắp nơi, vốn định chuẩn bị về nhà, lại tới một góc sắp xếp hàng hóa, lơ đãng nhìn về trên tường phía trước, một cánh cửa được mở ra. Cửa viết bốn chữ "Khách hàng dừng lại".

Mộc Hàn Hạ từ từ bước qua đó, liếc mắt nhìn, phía bên trong trần nhà rất cao, dựng rất nhiều giá hàng, còn chất đầy các loại hàng hóa, đúng là nhà kho rồi, bên trong còn có người đi lại nữa.

Bỗng chốc trong đầu Mộc Hàn Hạ toát ra ý nghĩ: nếu như cô biết được Lâm Mạc Thần cất giữ gì trong kho, chẳng phải cô sẽ biết được bước tiếp theo anh ta công kích chỗ nào sao? Nhưng cô cũng chỉ dám suy nghĩ thôi, chứ không dám xông vào.

Nhìn một lát, cô đang muốn rời đi, lại thấy hai nhân viên công tác bên trong đều đi ra, trong đó có một người tay còn cầm điện thoại: "Được rồi, chúng tôi lập tức tới ngay."

Bọn họ đã đi xa.

Bên cạnh không có người, Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ một lát, xác định trong kho hàng không có một chút động tĩnh nào, cô thả giỏ mua hàng xuống mặt đất, làm ra biểu tình hồ đồ không biết đường, len lỏi đi vào trong kho hàng.

Việc lớn đã thành, cô kim chế tìm đập khăn trương và kích động, nhanh chóng bước vào bên trong. Ngọn đèn trong kho hàng hơi u ám, nền đất xi măng cũng u ám, đã cách âm thanh bên ngoài khá xa, Mộc Hàn Hạ dạo qua một vòng, đi tới nơi sâu nhất trong kho hàng, không tìm thấy gì.

Xem ra Lâm Mạc Thần không đặt hàng hóa quan trọng trong kho này, cô xoay người định lui lại, đột nhiên nghe thấy tiếng "roẹt roẹt" vang lên, cánh cửa cuốn bị kéo xuống rồi.

Mộc Hàn Hạ tròn tròn mắt, vội vàng chạy tới gõ cửa: "Mở cửa mở cửa! Còn có người ở bên trong!"

Gõ một lúc lâu cũng không có bất cứ động tĩnh gì!

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho ai đây? Ai cũng không được. Cho dù ai tới cứu cô, cũng đều sẽ kinh động đến nhân viên công tác bên Vĩnh Chính. Đến lúc đó biết được cô là người của Nhạc Nhã chẳng phải cô càng không chịu nổi sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, cô bỏ đi động xuống, nhìn cánh cửa đã khép kín, chán nản ngồi xuống.

Chờ đi, chờ có người mở cửa lại chuồn ra. Tối đa là đến sáng mai, cửa kho hàng nhất định phải mở ra.

Có lẽ là qua một tiếng, tới lúc siêu thị đóng cửa, bên ngoài không có một chút tiếng động nào, di động của Mộc Hàn Hạ cũng không còn pin nữa, hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ cầu cứu trong đầu cô. Cô vui mặt vào trong khuỷu tay, tính ngủ một giấc, nhưng nơi này lại hơi lạnh, mơ màng ôm bản thân run rẩy vì lạnh, bỗng nhiên cô giật mình vì nghe thấy phía sau mơ hồ có tiếng bước chân vang lên. Lúc này ngọn đèn mờ mờ, xung quanh vô cùng yên tĩnh, tiếng bước chân vang lên này không khác gì tiếng vọng trong hang đá, Mộc Hàn Hạ bị dọa đến mức toàn thân vang lên, rung mình, trong lúc nhất thời không dám quay lại nhìn.

Tiếng bước chân kia trầm thấp, nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, Mộc Hàn Hạ hơi bình tĩnh mới quay đầu lại.

Một người đàn ông đi tới giữa hai giá để hàng.

Lâm Mạc Thần.

Âu phục không cài cúc, áo sơ mi bên trong tùy ý, tay đứt trong túi quần, ánh mắt âm trầm mang theo mấy phần nghiền ngẫm nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên hiểu ra là người này khóa cô ở trong kho hàng.

Hai người chỉ còn cách vài bước, thời gian như ngừng lại mấy giây.

Lâm Mạc Thần khách sáo lên tiếng: "Cô Mộc Hàn Hạ, ở trong này chơi vui không?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ nắc nứu câu "gian trá", nhưng trên mặt lại nở nụ cười: "Rất vui, nơi này có rất nhiều đồ vật để xem, tôi vui đến quên cả trời đất. Lâm tiên sinh, anh tới làm gì vậy? Là tới quan tâm tôi có làm sao không à? Yên tâm, tôi ở trong này vui lắm, mát mẻ, rộng rãi, thoải mái, không quá tối tăm, cũng không quá buồn tẻ, còn có thể ngủ ra đất nghỉ, tôi cảm thấy vậy cũng coi như vui rồi."

Trong ánh mắt Lâm Mạc Thần xẹt qua ý cười, liếc cô một cái, sau đó xoay người: "Đi thôi." Đang thả cô ra ngoài sao?

Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng anh ta, thân nhiên lên tiếng: "Này, giải thích."

Bước chân của Lâm Mạc Thần hơi khựng lại.

Mộc Hàn Hạ:"Anh nhốt tôi ở trong này hơn một tiếng, còn không giải thích sao?"

Anh ta quay đầu nhìn cô cười:"Tôi muốn làm chuyện gì, cần gì phải giải thích chứ?"

Mộc Hàn Hạ trừng anh ta mà không hề có chút sợ sệt nào, giống như muốn dùng ánh mắt trừng chết anh ta. Lâm Mạc Thần đương nhiên hoàn toàn thu được tín hiệu này.

Sau đó anh ta khoát tay, để vai Mộc Hàn Hạ tựa vào giá hàng.

Bỗng chốc Mộc Hàn Hạ tròn to mắt, cả người瑟瑟, anh ta cúi đầu nhìn cô.

Trong không gian nhỏ hẹp, ngọn đèn chiếu nghiêng xuống đỉnh đầu hai người, trên mặt cả hai đều nhiễm tầng ánh sáng lờ mờ. Xung quanh vô cùng yên tĩnh đến mức Mộc Hàn Hạ chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập. Cô đột nhiên ngửi được mùi xà phòng và khăn tay thoang thoảng phía sau lưng. Trước mắt là bóng dáng cao gầy của anh ta, mặt người đàn ông trẻ tuổi tựa vào gần như vậy, cặp mắt kia giống như khối đá lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt cô.

"Tôi đã đủ nương tay với cô rồi." Anh ta nói,"Nếu không hiện tại cô đã bị đưa đến cục cảnh sát."

Trái tim Mộc Hàn Hạ đập thình thịch, khuôn mặt bị anh ta nhìn chăm chú cũng hơi nóng lên, cô đẩy anh ta ra, anh ta cũng xoay người bước đi. Mộc Hàn Hạ theo sát anh ta. Lúc này cô mới chú ý tới ở góc tường phía xa có một cánh cửa nhỏ không biết được mở ra từ khi nào. Trước đó cô cũng từng thấy cánh cửa này, nhưng nó khóa chặt, xem ra Lâm Mạc Thần vào từ nơi này.

Hai người đi được mấy bước bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói cười, Mộc Hàn Hạ sững sốt, bước chân của Lâm Mạc Thần cũng dừng lại, cô lập tức va vào lưng anh ta, vội vàng lui về sau mấy bước, đứng vững.

Kết quả chợt nghe thấy "tích" một tiếng, cửa nhỏ kia cũng bị người từ bên ngoài đóng lại, "cách" còn có cả tiếng chìa khóa rơi xuống.

"Tít tít" tiếng chuông điện cực khẽ trên đỉnh đầu truyền xuống, trong nháy mắt đèn tắt hết.

Mộc Hàn Hạ ngây người, Lâm Mạc Thần cũng đứng yên không nhúc nhích. Trong kho hàng chỉ còn lại ngọn đèn khẩn cấp yếu ớt ở chân tường, mọi thứ đều trở nên mơ hồ.

"Anh còn không gọi điện thoại báo người mở cửa." Mộc Hàn Hạ nói.

Trong bóng tối, Lâm Mạc Thần im lặng mấy giây đáp:"Không mang theo di động."

"Tôi đen đủi, anh cũng vậy." Mộc Hàn Hạ khề bần,"Vậy bây giờ anh đi gõ cửa đi, gõ mạnh vào để cho bọn họ tới cứu chúng ta. Đây là siêu thị nhà anh đây."

Ai ngờ anh ta thần nhiên đáp:"Không đi."

"Tại sao?"

"Bị người ta nhìn thấy buổi tối tôi vui vẻ với nhân viên trong kho hàng, sau này làm sao tôi còn có thể lãnh đạo bọn họ, đuổi tận giết tuyệt Nhạc Nhã."

Mộc Hàn Hạ im lặng chống đỡ.

Đoán chừng công nhân ở ngoài cửa đã đi xa đến mức không thể gọi trở lại rồi, tâm trạng cô hôm nay chịu đủ sự tra tấn, cuối cùng đành phải qua đêm trong kho hàng u ám này, trong lòng âm ứ đến mức khó có thể hình dung nổi, nhưng nhìn thấy kẻ bày trò là Lâm Mạc Thần cũng rơi vào kết cục giống mình, không hiểu sao tâm tình lại cảm thấy thoải mái.

"Hiện tại làm thế nào?" Cô hỏi.

Sau đó nhìn thấy Lâm Mạc Thần khom lưng, không ngờ lại hạ thấp địa vị ngồi xuống mặt đất:"Chờ."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát, lùi về phía sau mấy bước, cũng tìm một nơi ngồi xuống.

Đêm dài đằng đẵng.

Mới đầu cả hai đều im lặng, xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng ma sát quần áo phát ra, Mộc Hàn Hạ ôm đầu gối thỉnh thoảng nhìn trộm anh ta, thoạt nhìn anh ta thực sự rất bình tĩnh, chân dài, tay đặt lên đầu gối, không nhìn rõ mặt, không biết anh ta đang nghĩ gì.

"Này." Mộc Hàn Hạ lên tiếng,"Không phải anh rất thích tính kẻ người khác trên thương trường sao?"

Anh ta không để ý đến cô.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục nói,"Anh tàn nhẫn với Nhạc Nhã như vậy, không sợ chúng tôi quyết đánh đến cùng sao?"

“Đánh đi.” Anh ta khẽ nói.

Mộc Hàn Hạ cầm nín, quay đầu đi, không muốn nói chuyện với người này nữa.

Một lát sau lại nghe thấy anh ta hỏi: “Không đói sao?”

Mộc Hàn Hạ tức giận đáp: “Đói.”

“Đói thì hiền lành một chút.” Anh ta nói. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn anh ta đứng dậy đi tới phía sau giá hàng. Một lát sau trong tay hình như cầm gì đó quay lại.

“Chocolate khó ăn và giẫm bông này.” Anh ta để xuống. Mộc Hàn Hạ nhận lấy, trong lòng bỗng nhiên hơi buồn cười: anh ta lại chê đồ do siêu thị mình bán như vậy?

Đồ ăn mà kẻ có tiền như anh ta chường mắt, đối với Mộc Hàn Hạ đói bụng cả tối là mỹ vị khó có được. Cô nhanh chóng ăn sạch, một lát sau, không biết anh ta lấy nước khoáng từ chỗ nào đưa cho cô một chai.

Cổ họng Mộc Hàn Hạ đã rất khô, cuối cùng được uống chút nước mát lạnh, trong lòng hơi ấm áp.

Đêm càng lúc càng khuya, không khí cũng càng trở nên lạnh hơn.

Mộc Hàn Hạ tựa vào giá hàng mệt rũ rồi, nhưng nền đất dưới kho hàng thực sự rất lạnh, cô cuộn tròn người, ôm đầu gối, không có cách nào ngủ được.

Hai tay Lâm Mạc Thần khoanh ngực ngồi.

“Anh lạnh không?” Cô hỏi, tiếng nói rõ rệt cuộc đã hơi yếu ớt.

Trong bóng đêm hình như anh ta cười, sau đó đứng dậy, lại đi tới phía sau giá hàng. Mộc Hàn Hạ nghe thấy tiếng bước chân của anh ta không nhanh không chậm, đang tìm kiếm ở mấy giá hàng. Một lát sau giống như làm ảo thuật, cầm trong tay ra một cái gối và ga trải giường.

Mộc Hàn Hạ thốt lên: “Anh không phải là Tinker Bell đấy chứ?”

“Tôi là người gây ra ác mộng cho ông chủ của cô. Thế nào đã quên rồi sao?”

Mộc Hàn Hạ không so đo với anh ta, ánh mắt mong chờ nhìn anh ta vớt gối và ga trải giường trên mặt đất, cô hỏi: “Còn nữa không?”

Anh ta lại ngồi xuống, khoác ga trải giường lên người, lúc này mới đáp: “Chỉ tìm được cái này là hàng lỗi, đồ dùng dành cho giường ngủ của Vĩnh Chính đã sớm bán sạch rồi.”

Mộc Hàn Hạ á khẩu không trả lời được.

Một lát sau, anh ta nói: “Lạnh thì tới đây.” Sau đó nhắm mắt lại, xem ra là tính đi ngủ.

Mộc Hàn Hạ ngồi tại chỗ rồi rầm một lát, chiếc mũi đã tắc nghẹt, đứng dậy đi tới bên cạnh anh ta, cũng may tấm ga trải giường đó lớn, cô nhấc một góc lên, cách nửa mét ngồi xuống.

Anh ta nhắm mắt không nhúc nhích, coi như cô không tồn tại.

Thật bất ngờ là tấm ga trải giường khá dày, nhờ có nhiệt độ cơ thể của anh ta càng thêm ấm áp. Mộc Hàn Hạ chui cả người vào, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tiếng anh ta từ gần đó truyền đến.

Mộc Hàn Hạ bị ánh sáng bất ngờ đánh thức.

Cô mở to mắt, đầu tiên nhìn toàn bộ đèn xung quanh đã được bật sáng, có người đã mở đèn, sau đó nhìn thấy trước mắt là áo sơ mi màu trắng, ngực người đàn ông.

Không, nói chính xác là khuôn mặt cô bị đè trong ngực người đàn ông.

Hơi thở ấm áp, nhịp tim ổn định đập ngay bên tai cô. Cô hơi sững sờ khi nhìn thấy hình ảnh này.

Cả đêm qua Lâm Mạc Thần nằm dưới mặt đất, cô cũng vậy. Cô gối đầu lên ngực anh ta, tay đặt lên người anh ta, một tay anh ta ôm lấy thắt lưng cô, lại còn rất chặt nữa. Tóc anh ta lộn xộn, đôi mắt nhắm lại, vẫn còn chưa tỉnh, còn tấm ga trải giường kia đã sớm bị hai người đá sang một bên trên mặt đất.

Là tật xấu khi ngủ của cô, hay là cả hai người đây?

Mộc Hàn Hạ chưa từng bị đàn ông ôm như vậy, khuôn mặt không thể không chế được đỏ lên, cả người cô cứng đờ, cẩn thận muốn đứng dậy, ai ngờ vừa cử động, ánh mắt Lâm Mạc Thần cũng từ từ mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt anh ta âm trầm như vực sâu.

Mộc Hàn Hạ: "..."

Anh ta cũng buông cô ra đứng lên, Mộc Hàn Hạ cũng trở mình đứng dậy.

Mộc Hàn Hạ hơi mất tự nhiên, không nhìn anh ta, nhìn sang phía kia, nói sang chuyện

khác: "Có phải có người tới không?"

"Ừ."

Vừa dứt lời chợt nghe thấy tiếng cửa cuốn không xa đó từ từ được kéo lên, ngoài cửa còn truyền đến tiếng người nói chuyện.

Hóa ra trời đã hừng sáng rồi.

Mộc Hàn Hạ hạ giọng: "Bây giờ làm thế nào?"

"Cô đứng ở đây, tôi đi ra ngoài."

"Được."

Mất thấy anh ta lướt qua cô đi ra cửa, Mộc Hàn Hạ duỗi tay ra kéo tay anh ta: "Anh sẽ không lại nhốt tôi trong này chứ? Làm người có thể gài bẫy nhau, nhưng không thể quá đáng như vậy."

Trong mắt Lâm Mạc Thần thoáng ý cười: "Biết rồi. Chờ đi."

Mộc Hàn Hạ đợi tại chỗ một lát, chợt nghe thấy ngoài cửa không còn động tĩnh gì nữa, sau đó tiếng Lâm Mạc Thần rõ ràng truyền đến: "Mộc Hàn Hạ, ra đi."

Mộc Hàn Hạ yên tâm đi ra ngoài, thấy Lâm Mạc Thần đứng ở cửa cuốn, chỉ có một mình anh ta.

Trái tim Mộc Hàn Hạ hơi loạn nhịp.

Có lẽ là bởi vì áo sơ mi anh ta nhàu nhĩ, tóc cũng không chỉnh tề, tay anh ta đứt trong túi quần, thoạt nhìn không còn anh khí bức người như trước mà giống một người đàn ông bình thường hơn.

Cũng có lẽ do anh ta vì cô đuổi công nhân đi, lại còn canh giữ ở nơi đó chờ cô ra ngoài.

Đi đến bên cạnh anh ta, Mộc Hàn Hạ thấp giọng nói: "Cảm ơn."

"Không cần cảm ơn. Nếu còn tái phạm, tôi sẽ không bỏ qua." Tiếng nói anh ta mang theo sự trầm khàn sau khi tỉnh dậy.

Mộc Hàn Hạ liếc nhìn anh ta một cái rồi đi.

Lời tác giả: Khẩu vị đọc sách của mỗi người không giống nhau, sự khác biệt của mỗi người đều đáng tôn trọng. Tác giả thiết lập nhân vật căn cứ vào yêu cầu bối cảnh và tình tiết truyện, khi tôi còn đang đăng "Thời gian tươi đẹp" cũng đã nhiều lần trả lời ở bình luận và weibo, đã từng nói nhiều lần Lâm Mạc Thần không phải là xử nam, đây là câu chuyện đã được định và cấu tứ từ hai năm trước rồi. Có những em gái không thể tiếp nhận được chuyện này, cảm ơn các bạn đã để ý tới quyển sách này, cảm ơn, nếu đồng ý, chúng ta sẽ gặp lại ở quyển sách sau. Ngoài ra có độc giả hỏi cảm thấy tính cách của Lâm Mạc Thần không giống như ở trong Thời gian. Điều này là chắc chắn bởi vì lúc này anh ấy mới 26 tuổi, vừa mới bắt đầu sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, trong Thời gian đã 33 tuổi, hơn nữa lại còn mất đi... mọi người hiểu đấy. Trong thiết lập của tôi, hiện tại anh Lâm giống như một con ngựa kiệt ngạo bất tuân, là người trẻ tuổi, có sức sống, còn bảy năm sau đã hoàn toàn khác biệt. Đương nhiên những em gái chưa từng đọc "Thời gian" cũng không cần đọc bởi vì hoàn toàn không ảnh hưởng tới tình tiết, quyển sách này cũng không phải là phần tiếp theo của Thời gian, mà là một câu chuyện hoàn toàn độc lập. Tôi cũng không thích tác phẩm của mình cần phải xâu chuỗi mới có thể đọc hiểu được, cũng không cần phải vừa đọc vừa giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Quản lý thông báo nơi tổ chức bữa tiệc là ngay tại bờ sông cách công ty không xa, Mộc Hàn Hạ chưa từng đi qua, nghe nói là một hội sở cao cấp.

Chạng vạng, Mộc Hàn Hạ đã tới, ngọn đèn bên bờ sông đã được bật sáng, trong sân hội sở cảnh cây uốn lượn, thanh nhã yên tĩnh.

Mộc Hàn Hạ nghĩ mình là người đầu tiên đến, khẽ đẩy cửa phòng ra, không ngờ bên trong đã có một người ngồi.

Mạnh Cường ngồi hút thuốc bên cửa sổ. Hôm nay anh ta mặc áo Polo màu trắng, quần dài đen, đường nét đơn giản, cơ thể cường tráng. Anh ta nhìn thấy cô, ánh mắt hơi híp lại.

Mộc Hàn Hạ giật mình, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: "Chào Mạnh tổng."

"Ừ."

Mộc Hàn Hạ tìm ghế ngồi xuống, trong phòng yên tĩnh, Mạnh Cường im lặng hút thuốc, Mộc Hàn Hạ mắt nhìn mũi.

"Gần đây làm việc thế nào?" Anh ta hỏi.

"Rất tốt." Mộc Hàn Hạ nhợt nhạt cười, "Công việc đều rất thuận lợi, tôi còn đọc được rất nhiều tư liệu, học được không ít thứ."

"Vây là tốt rồi."

Lại im lặng.

Một lát sau, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Mạnh tổng gần đây nghỉ ngơi tốt chứ? Thân thể ngài thế nào?"

"Khá tốt. Tôi không phải là một người đàn ông vì chuyện tình cảm riêng tư mà ảnh hưởng tới công việc và cuộc sống."

Mộc Hàn Hạ không dám trả lời, cúi đầu giả ngu im lặng.

Đúng lúc này có người gõ cửa bước vào, là trợ lý Tiểu Trần của Mạnh Cường. Anh ta liếc mắt nhìn hai người im lặng trong phòng, mặt không đổi sắc nói: "Mạnh tổng, khách sẽ lập tức đến."

Hôm nay Mạnh Cường mở tiệc chiêu đãi mọi người trong Cục công thương. Anh ta ngồi bên cạnh Phó cục trưởng, tiếp đến là những người khác, Mộc Hàn Hạ và Tiểu Trần ngồi ở vị trí cuối cùng châm trà rót nước. Khi nói chuyện, Mạnh Cường nói một câu đơn giản: "Đây là Hàn Hạ ở bộ phận thị trường của chúng tôi." Lập tức có người reo hò: "Aiz, nhân tài dưới tay Mạnh tổng kóp kóp xuất hiện, mỗi lần đều mang theo những cô gái xinh đẹp đến."

Mọi người cười vang, trong mắt Mạnh Cường cũng chứa ý cười nói: "Nói vậy, mấy năm nay đều là Tiểu Trần đi theo tôi, khi nào mang theo cô gái tới uống rượu với mấy người chứ? Hàn Hạ, trước phạt anh ta ba ly rượu."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ cũng cười rót rượu.

Ăn uống linh đình, cả khách và chủ đều vui vẻ.

Đây vẫn là lần đầu Mộc Hàn Hạ tham dự chuyện này, nên không dám nói nhiều, cô cũng không phải là cô gái mượn cơ hội tiến tới, nhưng cũng đủ khôn ngoan ngọt ngào, cho nên cũng khá hòa hợp, tuy vậy vẫn có người nhanh chóng tìm cô uống rượu.

"Mỹ nữ, hôm nay Mạnh tổng mang em đến đây, dù sao cũng phải uống với bọn anh một ly chứ?"

"Đúng vậy." Những người khác phụ họa.

Mộc Hàn Hạ chưa từng uống rượu trắng, vội vàng cười từ chối, nhìn về phía Mạnh Cường.

Mạnh Cường đã uống không ít, hút điếu thuốc, tựa vào ghế, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt âm trầm mà sáng rực.

"Cô uống một ly biểu thị tấm lòng đi."

"Vâng Mạnh tổng." Mộc Hàn Hạ vội cầm lấy một chén uống.

"Oa, nghe lời Mạnh tổng vậy sao?" Có người nở nụ cười.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ run, cười đáp: "Đương nhiên là phải nghe lời lãnh đạo rồi."

Mạnh Cường khẽ cười như cũ.

Hôm nay khẳng định là phải để cho đôi phương uống vui vẻ, trong lúc đó Mạnh Cường cũng đến WC nôn hai lần, có một lần là Mộc Hàn Hạ dìu anh ta đi. Đóng cửa lại, anh ta ghé vào trước bồn rửa tay, không tiếng động nôn ra, đây là lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ thấy bộ dạng anh ta như vậy, yên tĩnh mấy giây, tiến lên vỗ nhẹ lưng cho anh ta.

Anh ta không nhúc nhích, để mặc cho cô vỗ, phần lưng của anh ta vững chắc.

Một lát sau, anh ta mở vòi nước, rửa mặt, súc miệng, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ buông tay.

Ngon đèn trong WC hơi u ám, trong mắt anh ta còn có tơ máu, trên người nồng nặc mùi rượu.

Anh ta đột nhiên bắt lấy tay cô.

Cả người Mộc Hàn Hạ căng thẳng, hạ giọng:"Mạnh tổng..."

Anh ta lại không hề làm gì, chỉ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt bức người.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu.

Một lát sau, anh ta thả tay ra:"Đi vào thôi."

"Vâng."

Anh ta đẩy cửa ra, khách bên ngoài đã ngồi đầy, ai cũng uống say sưa.

Buổi tiệc rượu kết thúc lúc mười giờ, Mạnh Cương đã uống say, tựa vào sofa, bất tỉnh nhân sự, Mộc Hàn Hạ và Tiểu Trần tiễn các vị khách khác xuống lầu.

Tiểu Trần nói:"Cô lên trước chiếu cố Mạnh tổng đi, tôi đi lấy xe."

Mộc Hàn Hạ do dự, thái độ của Tiểu Trần lại kiên quyết:"Nhanh đi, đừng để cho lãnh đạo xảy ra chuyện gì."

Mộc Hàn Hạ đành phải lên lầu.

Bóng đêm dày đặc, cốc chén trong phòng đã được dọn dẹp, cửa sổ mở ra, gió từ sông thổi vào phòng làm phai nhạt mùi rượu.

Mạnh Cương nhắm mắt, tay đặt lên trán, không nhúc nhích, Mộc Hàn Hạ đứng cách xa anh ta.

"Mộc Hàn Hạ?" Anh ta khẽ gọi, giọng nói khàn khàn.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đi qua, rót cốc nước ấm cho anh ta, "Mạnh tổng, anh uống chút nước ấm đi."

Mạnh Cương không nhận, Mộc Hàn Hạ để nước xuống, vừa định đi, trong giây lát thắt lưng đã bị ôm lấy, ngã xuống đùi anh ta.

Cả người Mộc Hàn Hạ khẽ run lên, tim đập mạnh, tay anh ta ôm cô vào trong ngực rất nhanh, mặt hai người cách thật gần, hơi thở cũng hòa lẫn vào nhau.

"Mộc Hàn Hạ...nhìn tôi."

Huyết thái dương Mộc Hàn Hạ nhói nhói, muốn đẩy anh ta ra, nhưng lúc này anh ta dùng hết sức, cô hoàn toàn không tránh được.

"Mạnh tổng, anh buông ra." Cô hạ giọng nói.

Bỗng nhiên môi Mạnh tổng đã ép lên môi cô.

Mộc Hàn Hạ lạnh cả người, nhưng mặt và tay lại nóng lên. Môi người đàn ông dày và ấm áp, còn có mùi thuốc lá và rượu, cô cắn chặt răng, anh ta rất có kỹ xảo mút vào, tay nâng cằm cô lên, Mộc Hàn Hạ khẽ nhếch răng nanh, đầu lưỡi anh ta lập tức tiến vào dùng sức hôn. Mộc Hàn Hạ liều mạng đẩy ra lại không đẩy được, không những vậy còn bị anh ta đặt lên sofa, hai tay dễ dàng bị chế ngự.

Hôn miệng một lát, anh ta vùi mặt xuống hôn mặt và lỗ tai của cô.

"Em là một cô nhóc không quyền không thế, trái tim rộng cuộc rộng lớn được bao nhiêu?"

Anh ta khàn khàn nói,"Không chịu theo tôi ư?"

Nước mắt Mộc Hàn Hạ tràn mi.

"Mạnh Cương, anh buông ra." Cô quát.

Mạnh Cương lại giữ chặt miệng cô, anh ta thật sự say, trong ánh mắt âm trầm nặng nề.

"Còn chống cự ư? Có tin hôm nay tôi sẽ giải quyết em ở trong này không?"

Trong nháy mắt trong đầu Mộc Hàn Hạ trống rỗng, có sự sợ hãi xa lạ, giống như thủy triều lạnh lẽo dâng khắp toàn thân, thấy cô không còn giấy dựa, Mạnh Cường cúi đầu, càng thêm tùy ý hôn môi.

Đầu ngón tay Mộc Hàn Hạ khẽ run, cúi đầu cắn cánh tay anh ta, ngậm cắn này rất độc ác, răng nanh Mộc Hàn Hạ dính đầy máu, Mạnh Cường đau hô lên, tay buông cô ra, nhưng vẫn đặt trên người cô, máu cả người Mộc Hàn Hạ dường như dồn hết lên đầu, cô biết sức mình không thể chống lại anh ta, nhanh tay cầm lấy gạt tàn trên bàn, dùng hết sức đập vào ngực anh ta.

Cú đập này khiến Mạnh Cường thực sự bị thương, đau đớn kêu lên, ôm ngực tựa vào sofa, Mộc Hàn Hạ lập tức đứng lên, liều lĩnh chạy ra cửa.

"Đứng lại!" Phía sau truyền đến tiếng gào của Mạnh Cường.

Mộc Hàn Hạ làm sao chịu, nhanh chóng chạy ra ngoài. Ngoài cửa, sân rộng, ánh đèn vẫn như cũ, có người đứng cách cửa phòng không xa gọi điện thoại, mọi thứ đều rất yên bình, nước mắt Mộc Hàn Hạ không tiếng động rơi trên mặt, hốt hoảng, trong lòng giận sôi gan.

Cô bước loạn ra ngoài, ai ngờ lại đụng vào người đang gọi điện thoại.

"Cô làm cái gì vậy?" Tiếng nói âm trầm lạnh lùng vang lên.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Mặc Thần.

Dưới ánh đèn hành lang, anh ta mặc âu phục đi giày da, khuôn mặt tuấn lãng, trên người có mùi rượu phảng phất, hiển nhiên là cũng tới nơi này xã giao.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lại đột nhiên rơi ra, nhưng cô cố kìm nén thấp giọng nói:"Xin lỗi." Vượt khỏi anh ta để đi, ai ngờ lúc này bên trong cánh cửa phía sau truyền đến tiếng của Mạnh Cường:"Mộc Hàn Hạ!"

Cả người Mộc Hàn Hạ cứng đờ, nhanh chóng bước đi, Lâm Mặc Thần thấy cô như vậy, lập tức cầm lấy cánh tay cô:"Bên trong là Mạnh Cường?"

Sắc mặt Mộc Hàn Hạ cổ chấp, giờ tay lau nước mắt:"Tôi không sao."

Lâm Mặc Thần nhìn cô mấy giây, bỗng nhiên cởi áo vest ra, khoác lên người cô:"Tôi đưa cô ra ngoài."

Mộc Hàn Hạ ngăn ra.

Áo vest còn mang theo nhiệt độ cơ thể anh ta, bọc lấy người cô, cũng chắn không khí lạnh buổi đêm, tay anh ta đặt trên vai cô, không buông ra, khẽ ôm cô đi ra ngoài.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, cúi đầu.

"Tôi có chút chuyện phải đi trước, mọi người cứ tiếp tục uống đi. Cứ như vậy nhé." Lâm Mặc Thần cúp điện thoại, liếc mắt nhìn gương chiếu hậu.

Mộc Hàn Hạ ngồi phía sau đã co rúm người lại, bọc chặt trong áo vest của anh ta, tựa vào một góc xe, thấp giọng nói:"Cám ơn anh, Lâm Mặc Thần."

Lâm Mặc Thần im lặng khởi động xe.

Xe đi trên cầu vượt, toàn thành phố đã lên đèn, Lâm Mặc Thần mở cửa kính xe, gió từ từ thổi vào, Mộc Hàn Hạ ngồi thẳng, lặng lẽ nhìn bên ngoài cửa sổ.

"Có muốn báo cảnh sát không?" Anh ta hỏi.

Mộc Hàn Hạ im lặng đáp:"Không."

Một lát sau, cô nói tiếp:"Anh ta vẫn chưa thực hiện được."

"Cô không phải là người ngu ngốc, tại sao lại không bảo vệ được mình?" Anh ta nói.

"Là tôi quá ngây thơ." Mộc Hàn Hạ đáp,"Trên đời nào có nhiều vận khí tốt như vậy. Về sau tôi sẽ bảo vệ mình thật tốt, anh đừng nói nữa."

Anh ta liếc nhìn cô, sau đó thực sự trên đường đi không nói nữa.

Lâm Mặc Thần không nghĩ tới Mộc Hàn Hạ lại ở một nơi như vậy, anh ta biết cô không giàu có, nhưng ít nhất cũng là xuất thân trong một gia đình khá giả.

Nhà ngang hoang tàn, đường đất, cỏ dại, bồn thiêu củi sắp mục nát, không có đèn đường, cũng không có bất cứ bóng người nào.

Nơi này còn cách nhà Mộc Hàn Hạ một đoạn, nhưng con đường cũng không bằng phẳng,

Mộc Hàn Hạ nói:"Tôi xuống xe ở đây thôi, phía trước khó đi lắm."

Lâm Mạc Thần liếc nhìn con đường tối om phía trước nói:"Phía trước đi như thế nào? Tiếp tục đi thẳng à?"

Mộc Hàn Hạ đành đáp:"Ừ."

Con đường xóc nảy, đèn xe lung lay chạy tới dưới nhà cô.

Lâm Mạc Thần ngừng xe, hai tay vẫn đặt trên vô lăng, nhìn cô từ kính chiếu hậu, Mộc Hàn Hạ cởi áo vest cười nói:"Cám ơn anh. Tôi lên nhà đây."

"Ừ."

Chờ cô đi vào trong tòa nhà, Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn tòa nhà có tầng có đèn, có tầng không, còn tiếng bước chân của cô trong đêm khuya tại xóm nghèo này vô cùng rõ ràng, cuối cùng cô dừng ở tầng cao nhất, anh ta nghe thấy tiếng cô lấy chìa khóa mở cửa, cuối cùng đóng cửa lại.

Lâm Mạc Thần nhìn ngọn đèn nhà cô được bật sáng rồi mới từ từ lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mộc Hàn Hạ nằm sấp trên giường, không động đậy.

Cảm giác kia giống như một mình đi trong băng tuyết ngập trời, gió lạnh thổi từ trong lòng lan tràn khắp toàn thân.

Cô nghĩ đến ngày mai, trong lòng không còn chút hi vọng nào, giống như màn sương mờ mịt, cảm thấy bất an.

Cô đứng lên, đi vào trong WC sơ sài loang lổ, tắm rất lâu dưới làn nước ấm, cho đến khi chà xát toàn thân đỏ lên, cô mới đi ra.

Vừa ngã xuống giường, cô lấy chăn bọc kín người, vô cùng mệt mỏi, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, lại là một ngày nắng gắt, mặt trời đã ẩn hiện phía chân trời.

Mộc Hàn Hạ ngồi bên dưới siêu thị ăn sáng với Hà Tĩnh.

Hà Tĩnh phát hiện hôm nay Mộc Hàn Hạ vô cùng im lặng, cô ấy nhìn chằm chằm ánh mắt sùng húp của Mộc Hàn Hạ hỏi:"Cậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?"

Mộc Hàn Hạ cười:"Không có gì, vẫn lên núi đánh lão hổ như cũ thôi." Cô thoải mái như thường lại khiến Hà Tĩnh nghi ngờ.

Mộc Hàn Hạ ăn hết mấy miếng đồ ăn hỏi:"Mấy giờ rồi?"

Hà Tĩnh lấy di động ra nhìn: "6h50, cậu không mang di động à?"

"Không biết hôm qua rơi ở chỗ nào rồi."

Sáng sớm hôm nay, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện không thấy di động đâu, gọi đến thì đã tắt máy, hoặc là hôm qua rơi lúc chạy đi, hoặc rơi trên xe Lâm Mạc Thần. Tuy Lâm Mạc Thần từng nhắn tin cho cô, nhưng cô không nhớ số của anh ta, đành phải chờ tìm cơ hội hỏi.

Hà Tĩnh nói:"A Hạ, có chuyện gì cậu phải nói với tớ ngay, đừng kìm nén trong lòng."

Mộc Hàn Hạ:"Ừ."

Trong văn phòng sáng ngời bận rộn, người đến người đi, mọi chuyện vẫn như thường lệ.

Mộc Hàn Hạ ngồi trước máy tính, cả ngày xử lý số liệu tiêu thụ lợn xộn, chả mấy chốc đã chạng vạng, quản lý phái cô đi đưa tài liệu cho Mạnh Cường.

Mộc Hàn Hạ nói:"Quản lý, em vẫn còn chưa làm xong việc, có thể phái người khác đi không?"

"Không thấy người khác đều đang bận sao? Cô tạm bỏ công việc xuống, mau đi đi."

Cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc khép hờ, Tiểu Trần không có ở bên ngoài, Mộc Hàn Hạ đứng yên một lát gõ cửa.

"Vào đi."

Mộc Hàn Hạ đẩy cửa vào, không nhìn anh ta, để tài liệu lên mặt bàn, giọng nói bình thản không dao động: "Mạnh tổng, đây là tài liệu."

Cô có thể cảm giác được ánh mắt sáng rực của Mạnh Cường dừng trên người mình.

Cô xoay người bước đi.

"Chờ một chút."

Mộc Hàn Hạ dừng bước quay đầu nhìn anh ta.

Anh ta vẫn là bộ dáng điềm tĩnh như thường lệ, ngồi ở phía sau bàn làm việc, ánh mắt sâu xa nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên vô cùng không muốn nhìn thấy đôi mắt của anh ta, nhưng anh ta lại lên tiếng: "Ngày hôm qua...xin lỗi."

Mộc Hàn Hạ im lặng, anh ta khẽ nói: "Tôi uống say, xin lỗi, Mộc Hàn Hạ."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ như có một luồng khí đột nhiên bốc ra, vừa bất đắc dĩ vừa không cam lòng. Cô biết anh ta uống say nên thất lễ, cô biết anh ta là người hành xử ôn hòa, tuyệt đối không say đến mức như vậy, nhưng cô không thể cứ vậy mà lãng quên chuyện này.

"Mạnh tổng, nếu không còn chuyện khác, tôi đi trước." Cô lạnh lẽo nói.

Mạnh Cường vẫn chăm chú nhìn cô, gió thổi nhẹ mảnh rèm cửa sổ phía sau anh ta, ánh mặt trời thật tĩnh lặng.

Anh ta nói: "Qua mấy ngày nữa, cô rời khỏi Nhạc Nhã đi. Tôi có một người bạn mở một cửa hàng khá tốt ở khu Minh Hán, cô đã từng có kinh nghiệm làm nhân viên bán hàng, qua đó làm đại lý cũng không hề thấp hơn so với hiện tại. Bên phía tài vụ cũng sẽ cho cô ba tháng tiền lương."

Tay Mộc Hàn Hạ từ từ nắm chặt.

Cô bỗng nhiên cười, kiên cường đáp: "Vâng."

Không còn gì để nói, cô xoay người đi ra cửa, vào khoảnh khắc chuẩn bị rời đi, giọng nói bình thản của Mạnh Cường truyền đến: "Mộc Hàn Hạ, những lời tôi từng nói đều là thật lòng." Màn đêm buông xuống, Mộc Hàn Hạ nằm trên giường không thể ngủ được.

Phẫn nộ, bị thương, ngỡ ngàng... đan xen vào nhau, tạo thành một nỗi buồn đau nhức trong lòng, giống như một tảng đá chặn cô lại.

Cô có hận Mạnh Cường không ư? Mấy năm nay nếu không phải được anh ta quan tâm nhiều, không phải anh ta đề bạt, cô cũng không vào được bộ phận thị trường, không thể thoát khỏi tầng lớp nhân viên bán hàng, cô không thể hận được.

Tuy nhiên cô có oán anh ta không ư? Có chứ.

Tâm cơ của đàn ông, che giấu dục vọng, khi muốn đạt được, khiến cho cô tin là thật chìm đắm trong lòng tốt của anh ta. Hiện giờ anh ta phải tự bảo vệ lấy mình, biết rõ không chiếm được cô, không chút lưu tình đá cô đi.

Cường hiếp chưa thành, có thể định nghĩa tội lỗi của Mạnh Cường như vậy. Người như anh ta tuyệt đối không cho phép mắc phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, uy hiếp đến sự nghiệp và cuộc sống của anh ta. Vì vậy cô còn chưa có hành động gì, anh ta đã tiên hạ thủ vi cường, đuổi cô đi, để tránh khỏi hậu họa.

Đối với cô, khi anh ta bóp nát cơ hội đổi công việc của cô, anh ta không may suy nghĩ một chút nào.

Chẳng lẽ cô thực sự phải đến làm việc ở cửa hàng còn không bằng siêu thị Nhạc Nhã kia, quay lại làm nhân viên bán hàng, cả đời không xoay người được?

Lâm Mạc Thần đi theo con đường đêm đó tới nhà Mộc Hàn Hạ.

Đúng vào lúc hoàng hôn buông xuống, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trong xe, bên cạnh ghế phụ có để một chiếc điện thoại di động.

Sau khi ngày đó đưa Mộc Hàn Hạ về, Lâm Mạc Thần mới phát hiện di động rơi ở ghế sau, hơn nữa hết pin rồi. Trùng hợp là sạc pin điện thoại của anh ta không thông dụng, nên anh ta để luôn trong xe không để ý nữa.

Kết quả ba ngày trôi qua, nhưng cô gái kia không hề tìm đến anh ta.

Đèn đỏ, Lâm Mạc Thần dừng lại. Trước mặt người tới người đi, còn có một số quán hàng rong ở ven đường. Anh ta chú ý tới một quầy bán anh đào, từng quả nho nhỏ tròn bóng, màu đỏ vàng, không phải loại tốt nhất, nhưng chắc chắn rất chua.

Qua ngã tư, Lâm Mạc Thần đỗ xe ở bên đường, xuống xe mua một cân để vào ghế phụ.

Nhanh chóng đến gần nhà cô, quán com nhỏ ven đường đầy người ngồi và xếp hàng. Lâm Mạc Thần lái xe chậm chậm qua, bỗng nhiên nhìn thấy ở phía trước quán nướng, Mộc Hàn Hạ áo phông trắng quần jean, đang ngồi ăn đồ nướng, đối diện còn có một cô gái.

Cách ánh đèn đường mờ mờ và tiếng người ồn ào, nụ cười của cô có vẻ thật yên tĩnh.

Lâm Mạc Thần dừng xe, cầm di động và anh đào đi về phía quán đồ nướng.

"A Hạ, cậu thực sự tính rời đi sao?" Hà Tĩnh buồn rầu hỏi.

"Ừ. Tớ đã quyết đi rồi." Mộc Hàn Hạ đáp rõ ràng.

"Nhưng...cậu có thể tìm được công việc gì đây? Tuy chuyện này rất tức giận, ức hiếp người, giống như cậu nói, chúng ta không báo cảnh sát được, anh ta cũng không làm được gì, coi như là bị chó cắn đi, nhưng dù sao cũng được cam đoan tiền lương đãi ngộ, cậu đi cửa hàng Mạnh Cường tìm cho kia, thì có gì có hại chứ?"

"Tớ không đi."

Hà Tĩnh cũng biết có khuyên cô nữa cũng vô dụng, thờ dài, lúc này lại nghe cô nói thêm:"Nhưng tớ sẽ không chán nản rời đi như vậy đâu. Tớ phải làm một việc nữa."

Hà Tĩnh:"Việc gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ chỉ cười, ánh mắt trầm tĩnh mà trong trẻo:"Tớ muốn cho mọi người biết, tớ là người có tài, để cho bọn họ nhìn tớ bằng đôi mắt khác xưa. Cho dù Nhạc Nhã thay đổi nhanh chóng như thế nào, tớ cũng phải nắm chắc nghề nghiệp của chính mình."

Trời đã tối, ở góc đường xe đến xe đi, biến người như thoi đưa, Lâm Mạc Thần đứng ở phía xa cách Mộc Hàn Hạ mấy bước, rành mạch nghe thấy cô bật bạch tâm tư với bạn bè:

"Mấy ngày nay, tuy tớ chỉ sửa sang lại số liệu ở bộ phận thị trường, nhưng mỗi ngày tiếp xúc với con số, tớ cảm thấy phát hiện được một ít quy luật, một số cơ hội của thị trường cung cầu. Tớ không biết suy nghĩ của mình có đúng hay không, cũng nói chuyện với một số nhân viên cũ, nhưng bọn họ căn bản là không thêm đề ý."

Hiện tại, mỗi ngày Mạnh Cường đều họp bàn với nhân viên thảo luận cách loại sách lược đối đầu với Vĩnh Chính, nhưng tớ cảm thấy bọn họ không nắm bắt được mấu chốt của vấn đề.

Mấu chốt là: Lâm Mạc Thần dùng thực lực bản thân kéo trình độ tổng thể của Vĩnh Chính lên trên Nhạc Nhã. Chúng ta muốn lập tức san bằng là không có khả năng, chúng ta cần một cơ hội, trước là phải lập tức ngăn cản tình hình của Vĩnh Chính tăng lên, mới tìm kiếm được cơ hội xoay chuyển.

Cơ hội này phải tập kích bất ngờ, cũng phải có đủ mạnh khỏe và lực hấp dẫn đối với khách hàng. Phải mở được một lỗ hổng trong vòng vây của Lâm Mạc Thần để cho tất cả khách hàng một lần nữa chú ý tới Nhạc Nhã, cảm thấy Nhạc Nhã vẫn không hề tồi, trước tiên tạm thời hòa nhau đã, sau này sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Hiện tại tớ có một ý tưởng mơ hồ, cụ thể làm như thế nào mới có thể khiến cho những người khác nghe theo ý kiến của tớ thì còn chưa nghĩ ra được, nhưng tớ nhất định phải thử xem. Mai tớ sẽ đi Hải Nam, có một người bạn của tớ ở đó."

Hà Tĩnh yên lặng nghe câu hiểu câu không, nhưng bị Mộc Hàn Hạ cuốn hút, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc. Một lát sau, cô vỗ nhẹ mu bàn tay Mộc Hàn Hạ:"Đây, hình như người đàn ông mặc áo phục ở phía sau đang nhìn cậu đấy."

Mộc Hàn Hạ quay đầu, ngẩn ra, nở nụ cười:"Anh tới khi nào vậy?"

Lâm Mạc Thần đáp:"Vừa mới tới." Đi đến bên cạnh hai người.

Mộc Hàn Hạ đứng lên, Lâm Mạc Thần đưa điện thoại và anh đào cho cô, Hà Tĩnh ở bên cạnh chú ý tới chiếc chìa khóa xe Porsche trong tay Lâm Mạc Thần, âm thầm tắc lưỡi.

"Cám ơn, tôi cũng tính mai đi tìm anh. Anh đào này..."

""Cầm lấy rửa đi." Anh ta nói.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ cho Hà Tĩnh một ánh mắt, rồi chạy đi tìm ông chủ. Biết được người đàn ông mặt lạnh mặc áo phục này chính là Lâm Mạc Thần tiếng tăm lừng lẫy đứng ở phía sau mọi chuyện, Hà Tĩnh ngây người một lát, rồi xin đi về trước.

Mộc Hàn Hạ đưa anh đào đã lột vỏ vào miệng, hơi ngọt, vẫn còn chua, còn hơi chất. Cô nhìn Lâm Mạc Thần, trong ánh mắt anh ta dường như có ý cười.

"Anh ăn không?" Cô hỏi.

"Không."

Mộc Hàn Hạ nhìn mắt anh ta, rồi lại nhìn về phía đèn đường màu cam nói: "Nếu không đi dạo một lúc nhé?"

Khuôn mặt Lâm Mạc Thần trong bóng đêm có chút mơ hồ, anh ta đáp: "Được."

Hai người sóng vai đi một đoạn, trên mặt đất có hai chiếc bóng, một chiếc dài một chiếc ngắn.

Anh ta im lặng, Mộc Hàn Hạ hơi hoảng hốt.

Cô cảm thấy việc đời thật là kì quái. Anh ta là đối thủ một mắt một còn của ông chủ công ty, là người khiến cho toàn bộ công ty co ngឹង rãnh ngឹង lợi. Người khác đều nói anh ta không phải là người lương thiện, nhưng đêm đó anh ta lái xe đưa cô về nhà, hiện tại còn cho cô một túi anh đào.

Nghĩ quá xa rồi.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn anh ta: "Lâm Mạc Thần, chúng ta thế này có được coi là bạn bè không?"

"Cô muốn trở thành bạn của tôi?" Anh ta không đáp hỏi lại.

Mộc Hàn Hạ hơi 囧 nói: "Này, tôi chỉ đưa ra câu hỏi, chứ không phải muốn."

Lâm Mạc Thần chợt nở nụ cười: "Làm bạn bè thì có thể, trước tiên cô rời khỏi Nhạc Nhã đi."

Mộc Hàn Hạ bỏ anh đào vào trong miệng cắn, rồi im lặng.

Mộc Hàn Hạ xin công ty nghỉ mấy ngày, chẳng vạng hôm sau đáp xe lửa đi Môn Khẩu.

Thời tiết bên này nóng bức, Mộc Hàn Hạ ướt đầm mồ hôi đi trong đám người, vừa ra ngoài ga đã thấy bạn học cũ Trương Ngọc Lỗi cao lớn, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, vẫy tay cười với cô.

Mộc Hàn Hạ cũng nhếch miệng nở nụ cười, nhanh chóng bước qua, Trương Ngọc Lỗi nhiệt tình ôm cô: "Lớp trưởng cũ, sao lại đến Hải Nam chơi thế này?"

Mộc Hàn Hạ vỗ bờ vai cậu bạn: "Đến thăm cậu, không được sao?"

"Được chứ! Cậu còn không được ấy chứ. Lên xe của tớ trước đã."

Lâu ngày không gặp bạn học cũ, tâm tình Mộc Hàn Hạ hơi kích động, hai người lên xe vừa nói vừa cười, khi rời khỏi nhà ga, ánh mắt Mộc Hàn Hạ lướt qua cửa sổ, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt.

Hình như cô nhìn thấy một bóng dáng hơi quen thuộc, nhưng ở Hải Nam ngoài Trương Ngọc Lỗi, cô không quen bất cứ ai cả, chắc là nhìn lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thẳm. Ánh mặt trời chói chang đến mức cô không mở mắt nổi, hơi nheo lại, nhìn thấy rừng vải trải dài trước mặt, lá xanh quả đỏ nặng trĩu cành. Cô khẽ nở nụ cười nghĩ nếu thật sự thành công, vậy thì giống như nằm mơ giữa ban ngày rồi.

Cảm giác của cô lúc này giống như đang khẽ bước trên dây cáp. Cô là một con bạc cô độc ở trong góc phòng không người chú ý đánh cược tất cả.

Trương Ngọc Lỗi đứng cách cô mấy bước nhìn cô. Bọn họ là bạn thời trung học, đã mấy năm không gặp rồi, nhưng có người khi nhớ tới sẽ khiến bạn cảm thấy tin tưởng và ấm áp. Đối với rất nhiều người mà nói, cho dù hiện tại Mộc Hàn Hạ nghèo túng nhưng cô cũng từng là thiên chi kiều tử, đứa con cưng của ông trời.

Trương Ngọc Lỗi nhớ rõ khi đó cô thường mặc váy trắng, mái tóc buộc gọn gàng sau đầu, đứng với bạn học, cười tỏa nắng mà gian xảo. Hiện tại nụ cười của cô vẫn tỏa nắng như trước, nhưng trong mắt đã thay đổi rồi. Đó là một loại thay đổi yên tĩnh và mãnh liệt.

"Đào mật Chiết Giang, nắm hương Hồ Bắc, quả vải Hồ Nam, quả nhiên là danh bất hư truyền." Mộc Hàn Hạ quay đầu lại nhìn cậu ta, "Đại Lỗi, cậu cho tớ biết sản lượng mấy cây vải ở vườn sau nhà cậu vào cuối tuần đi, tớ còn muốn biết cả sản lượng vườn vải của mấy nhà khác nữa."

Trương Ngọc Lỗi nghe thấy kinh hãi, trước đó cậu ta chỉ biết Mộc Hàn Hạ là một nhân viên bán hàng nho nhỏ trong siêu thị.

"Cậu...cậu lấy à? Cậu muốn làm gì? Cậu làm gì có tiền?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, đấm cậu ta:"Sao coi thường tớ à? Chẳng lẽ tớ không thể bàn chuyện làm ăn với cậu? Là thế này, hiện tại tớ không còn là nhân viên bán hàng nữa, mà ở bộ phận thị trường. Nếu cậu có thể cho tớ cơ hội này, trở về tớ sẽ bàn bạc với lãnh đạo, trực tiếp đến nơi này mua vải của cậu."

Trương Ngọc Lỗi suy nghĩ, không lập tức lên tiếng. Tuy nói hiện tại cha cậu ta quản lý vườn vải, nhưng cậu ta cơ bản cũng tiếp nhận một số chuyện lớn nhỏ. Chỉ cần giá cả không thành vấn đề, cậu ta có thể quyết định được. Hơn nữa trong lòng cậu ta còn hi vọng có thể bớt một chút giá cả cho Mộc Hàn Hạ. Tuy nói yêu cầu của Mộc Hàn Hạ hơi đột nhiên, nhưng cậu ta tin tưởng cô làm việc.

Vì thế cậu ta gật đầu:"Được, nhưng phải nhanh một chút. Cậu biết đấy thị trường vải Hải Nam rất lớn, hiện tại lại được mùa, mỗi ngày giá cả đều không giống nhau. Hiện tại tớ không có cách nào cho cậu giá cả chuẩn xác, chỉ có thể cho cậu một ít chiết khấu so với giá cả hiện tại."

Mộc Hàn Hạ cảm kích nhìn cậu ta nói:"Tớ biết. Cảm ơn cậu."

Cô đương nhiên biết giá cả ở nơi trồng vải như Hải Nam thay đổi trong nháy mắt, đây là nguyên nhân lần này cô đến Hải Nam.

Hai người đi qua mấy cây vải, chân dẫm lên bùn đất đã bị mặt trời hong khô, Trương Ngọc Lỗi nghe Mộc Hàn Hạ từ từ nói toàn bộ kế hoạch lần này của cô.

"Khi tớ làm trợ lý ở bộ phận thị trường, mỗi ngày đều tiếp xúc với con số, rất nhiều con số, số liệu tiêu thụ thị trường, số lượng cung hóa thị trường, số liệu sản lượng dựa theo số nhà cung ứng...tớ từ từ phát hiện một quy luật. Cậu biết không, rất nhiều mùa, hàng hóa ở khu vực đó được mùa, nhưng siêu thị tớ lại không trực tiếp mua ở nơi trồng. Ví dụ như cây vải, còn có những loại hoa quả khác, còn có gạo. Nếu mỗi loại hàng hóa đều phải phải người phụ trách đi đến vùng khác mua, vậy thì phải phải bao nhiêu người ra ngoài đây, điều này là không thể. Vì vậy lấy ví dụ với cây vải, chúng tớ mua từ nhà cung ứng ở thành phố Giang, mà nhà cung ứng đó lại mua từ chỗ Hải Nam các cậu. Qua trung gian thì giá cả đã chênh lệch rồi."

Trương Ngọc Lỗi gật đầu:"Đúng vậy. Hiện tại cậu muốn trực tiếp mua thì sẽ phải tự mình gánh vác phí trung gian như vận chuyển, nhân công, cậu không được lợi tí nào thì tại sao lại làm chứ?"

Mộc Hàn Hạ cười nói:"Ai nói không được lợi tí nào? Mỗi ngày tớ nhìn chăm chăm đồng số liệu này, tớ phát hiện trung gian có vấn đề, cảm cái này đi thương lượng với đồng nghiệp đã làm lâu năm, nhưng bọn họ căn bản là không thèm để ý, còn cảm thấy tớ tự mua việc vào người, nhưng tớ càng nghĩ càng cảm thấy mình nghĩ đúng, trên thị trường cung cầu ẩn giấu một cơ hội."

"Cơ hội gì?"

"Theo tình hình chung, chúng tớ mua trực tiếp cũng không lãi được bao nhiêu đúng không? Bởi vì những nhà cung ứng trung gian vốn cũng không kiếm được là bao, đây là quy luật giá cả thị trường tự động điều tiết. Tuy nhiên tớ nghiên cứu năm năm gần đây, mùa này cũng chính là hai mươi ngày qua, giá cả vải ở Hải Nam thay đổi theo ngày, còn cả biểu đồ giá cả nhà cung ứng cho chúng tớ, tớ phát hiện ra một quy luật. Cậu nói giá cả ở nơi này mỗi ngày đều thay đổi, khi sản lượng đạt tới đỉnh điểm, giá cả cũng sẽ dần dần giảm xuống, càng về sau giá cả càng thấp hơn, đúng không? Biểu đồ giá cả nhà cung ứng cho chúng tớ cũng có xu thế như vậy, nhưng bởi vì các nhà cung ứng trung gian vàng thau lẫn lộn, lại cách khu vực, thị trường các nhà cung ứng không tuân theo quy tắc như vậy, khi nhận được tin tức, tốc độ điều tiết giá cả của bọn họ không đồng thời với bên cậu, phải chậm ít nhất là từ 3-5 ngày."

Trương Ngọc Lỗi nghe được trong lòng chấn động, cậu ta dường như đã hiểu được "cơ hội" mà Mộc Hàn Hạ nói giấu ở nơi nào.

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ dưới ánh mặt trời càng trong veo hơn, Trương Ngọc Lỗi nhìn cô lại giống như đang nhìn thấy một người khác. Cô nói:"Tớ đã xem rồi, giá cả nơi trồng ở Hải Nam hôm nay vẫn là 7,2 tệ, còn giá cả của các nhà cung ứng ở thành phố Giang là 8,4 tệ, giá cả tiêu thụ của Nhạc Nhã và Vinh Chính đều là vào khoảng 10 tệ. Dựa theo quy luật tiêu thụ mấy năm nay, kết hợp dự báo thời tiết, cuối tuần Hải Nam thực sự có thể đạt đến đỉnh điểm, khi đó giá cả sẽ rớt xuống dưới 5 tệ, còn giá cả của các nhà cung ứng ở thành phố Giang ít nhất phải ba ngày sau mới có thể điều chỉnh được. Tớ phải nắm bắt khoảng thời gian ngắn ngủi này giá cả chênh lệch để mua vải về."

Trương Ngọc Lỗi hỏi:"Cậu tính bán bao nhiêu tiền một cân?"

Mộc Hàn Hạ đáp:"Vinh Chính, thậm chí tất cả các siêu thị khác trong thành phố Giang vẫn đang bán 10 tệ, chỉ có siêu thị chúng tớ đột nhiên bán 5 tệ, giá cả thấp đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, cậu cảm thấy khách hàng sẽ có phản ứng gì? Bọn họ sẽ cảm thấy khó tin rồi sau đó phát cuồng mua sạch, tất cả vải ở những siêu thị khác sẽ không bán được. Chỉ cần tớ có thể làm thành công chuyện này, Nhạc Nhã sẽ lại nhận được sự chú ý của khách hàng, lật ngược tình thế."

Hải Nam chạng vạng âm u ướt mà oi bức, Mộc Hàn Hạ ở trong một khách sạn giá rẻ, sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô thay một chiếc áo phông rộng rãi và quần đùi, nằm trên giường ngắm bầu trời màu chàm ngoài cửa sổ.

Trương Ngọc Lỗi khẳng khái mời cô đến nhà ở, nhưng cô từ chối. Thứ nhất là ngại quấy rầy cậu ta, thứ hai là cha cậu ta là người làm chủ trong nhà. Đến nhà cậu ta ở sau này không có lợi cho việc buôn bán.

Hôm nay cô nhận được lời hứa hẹn của Trương Ngọc Lỗi, dưới sự giúp đỡ của cậu ta cũng đã bàn bạc với một vườn vải gần đó. Chỉ cần ngày mai bàn bạc xong với hai nhà, cô có thể báo cáo toàn bộ kế hoạch cho quản lý bộ phận thị trường.

Tuy cô không phải là nhân vật quan trọng, nhưng cô chắc chắn quản lý nhất định sẽ không coi thường kế hoạch này, nhất định sẽ báo cáo lên Mạnh

Cương. Anh ta nhất định đồng ý, hơn nữa sẽ dốc hết toàn lực thúc đẩy chuyện này.

Nhưng Mạnh Cương phải người đến Hải Nam đàm phán mua hàng, tất nhiên không thể nắm bắt kịp giá cả, vì vậy chỉ có thể dựa vào cô mà thôi. Như vậy cô sẽ đạt được thứ gì đó.

Tuy nhiên mọi chuyện sẽ thuận lợi như trong tưởng tượng ư? Trong lòng cô hơi hốt hoảng.

Đêm đó sau khi suýt chút nữa bị Mạnh Cương xâm phạm, trong lòng cô đã cất giấu sự dửng dưng. Sau khi suy nghĩ ra đối sách này, cô đã sử dụng hết phần dửng dưng này liều lĩnh tiến về phía trước. Không thêm suy nghĩ trước sau sẽ có bao nhiêu khó khăn gian nan, cũng không nghĩ mình là một nhân vật nhỏ bé thấp kém cỡ nào. Bằng bất cứ giá nào cô cũng phải thành công với chuyện này. TMD nhân sinh của người khác là nhân sinh, dục vọng của người khác là dục vọng, vậy chẳng lẽ của cô thì không phải sao?

Chẳng qua Mộc Hàn Hạ không hề biết cũng có một người đến từ thành phố Giang ở trong khách sạn này.

Hoàng hôn bao phủ ngoài cửa sổ, mặt trời từ từ lặn, chỉ để lại một chút ánh sáng còn sót lại, bầu trời dần tối, Lâm Mạc Thần đứng ở trong phòng, trong lòng hơi khó chịu.

Anh ta chưa từng ở khách sạn nào sơ sài như vậy, ga giường vải cotton, hai tấm rèm cửa sổ cũng vậy, nhìn kĩ trên sàn nhà sẽ phát hiện còn vết bẩn, anh ta liếc nhìn xung quanh, cảm thấy hơi ghê tởm, nhưng không có cách nào hết, cô nàng kia ở nơi này.

Đối với hành động anh ta đột nhiên bỏ chuyện ở Vĩnh Chính, bay tới Hải Nam, Trình Vi Vi tỏ ra không hiểu gì hết, nói trong điện thoại: "Jason, anh làm việc luôn thận trọng đáng tin, nhưng lần này lại đột nhiên bỏ lại chuyện em nhờ vả, em thật sự không thể hiểu nổi."

Lâm Mạc Thần đáp: "Anh có thể phán đoán được chuyện gì đối với anh là quan trọng. Kế hoạch kinh doanh tiếp theo của Vĩnh Chính anh đã sắp xếp xong, cho dù anh không ở đó, nó vẫn sẽ tiếp tục hoạt động. Nếu em không thể hiểu thì đó là chuyện của em." Nói xong cúp điện thoại.

Hiện tại đối với anh ta quan trọng nhất là Mộc Hàn Hạ, nghĩ vậy khóe miệng lạnh nhạt của Lâm Mạc Thần hơi nhếch lên. Người ở trong thương trường chỉ cần dựa vào đầu óc ư? Không, nhiều lúc là phải dựa vào trực giác. Ngày đó nghe thấy Mộc Hàn Hạ nói chuyện với Hà Tĩnh, cô nhắc tới "cung cầu thị trường", "số liệu", "cơ hội", Lâm Mạc Thần mơ hồ cảm thấy không ổn, rồi lại nghe thấy cô nói "Phải đào được một lỗ hổng trong vòng vây của Vĩnh Chính", đây đúng là chuyện anh ta không hề hi vọng xuất hiện. Vì vậy, anh ta làm sao có thể mặc kệ cho mối họa này tiếp tục phát triển dưới mắt mình. Người càng nhỏ bé, càng làm chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Vì vậy, anh ta theo đến đây, theo suốt một ngày, cũng đại khái đoán được cô nàng này muốn làm gì.

Tầng một khách sạn còn có một cái sân nhỏ, mấy cái cây cũng coi như yên tĩnh. Lúc này trời đã tối, Lâm Mạc Thần đứng một lát ở cửa sổ, nhìn thấy cửa phòng đối diện với sân mở ra, Mộc Hàn Hạ bước ra.

Lâm Mạc Thần xoay người, đứng sau rèm, chăm chú nhìn cô.

Hình như cô hơi xuất thần, đi một vòng trong sân, tay không an phận gảy mấy lá cây hoa cỏ, thoạt nhìn tâm tình không yên ả. Cuối cùng cô ngồi xuống một cái ghế đá không hoàn chỉnh, quay lưng về phía cửa sổ của Lâm Mạc Thần, cách vô cùng gần, anh ta thậm chí có thể nhìn thấy làn da phía sau tai cô, trắng nõn nhẵn nhụi, hơi lờ mờ dưới ngọn đèn vàng trong sân.

Đứng đã lâu ở trong căn phòng đơn sơ này, trong lòng Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cảm thấy hơi nóng nồm, nhưng anh ta vẫn im lặng chăm chú nhìn cô bất động.

Cô ngồi một lát, tháo vòng cổ xuống, đặt trong lòng bàn tay, Lâm Mạc Thần nhìn thấy đó là một mặt Phật ngọc nhỏ được xâu vào sợi tơ hồng.

Cô từ từ nhắm mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập, khẽ nói: "Mẹ, mẹ nhất định phải phù hộ con. Đây là cơ hội duy nhất để con xoay người, phù hộ con thuận lợi không xảy ra sai lầm gì. Phù hộ con lập được công này, như vậy cho dù con ở lại hay rời khỏi Nhạc Nhã cũng sẽ có người để mắt tới con. Con không muốn làm nhân viên bán hàng nữa, không muốn bị người ta khinh thường si nhục, con muốn hướng lên trên, đi đến nơi đời này con có thể đi."

Sau khi nói xong, cô buông tay, như là muốn thả lỏng, thở sâu, trở về phòng đóng cửa lại.

Trong sân bỗng nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Ánh trăng trên mặt đất trong như nước, trên mái hiên tòa nhà mơ hồ tích tụ tầng mây đen sẫm, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên nhếch khóe môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai ngày sau, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Mạnh Cương vào đêm khuya.

Anh ta nói: "Mộc Hàn Hạ, cả tối nay tôi đã nghe xong quản lý của cô báo cáo rồi, đồng ý cho cô trực tiếp mua vải ở Hải Nam mang về."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Vâng."

"Quản lý sẽ trao đổi cụ thể với cô."

"Vâng."

Điện thoại yên tĩnh một lát, hai người dường như không có lời nào để nói, Mộc Hàn Hạ ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ tựa như hồ sâu không thấy đáy, còn mấy tiếng nữa mới sáng.

"Cô luôn khiến tôi bất ngờ." Mạnh Cường nói.

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên im lặng nở nụ cười nói: "Mạnh tổng, nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép cúp máy trước."

"Chờ một chút." Trong đêm khuya giọng nói của anh ta hơi khàn: "Xong chuyện này, cô quay lại bên cạnh tôi."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ run lên, giống như bị người ta véo một cái, giọng nói của cô mang theo ý cười: "Mạnh tổng, tôi không hiểu rõ ý của anh, tôi ở bên cạnh anh khi nào chứ?"

Tuy nhiên Mạnh Cường không hề hoảng hốt, qua điện thoại, Mộc Hàn Hạ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ trầm ổn lão luyện của anh ta. Anh ta đáp: "Mộc Hàn Hạ, cô nhóc này, hôm nay cô có thể đi được nước cờ này, thì tôi đã biết cô không coi chuyện ngày hôm đó trở thành bẽ tắc. Nếu cô bỏ qua chuyện cũ, tôi cũng không thể không khoan dung cho cô. Dựa vào bằng cấp và gia cảnh quá thấp của cô, làm ba năm ở Nhạc Nhã mới được chức vị như hiện tại, chẳng lẽ cô muốn từ bỏ sao? Cô nghĩ rằng tôi thực sự đuổi cô đến nơi cô không có một chỗ nào để dựa vào sao? Sau khi trở về, tiếp tục làm việc ở bộ phận thị trường, lần công lao này tôi sẽ thăng chức tăng tiền lương cho cô. Về phần chuyện giữa hai chúng ta, cô không muốn, tôi sẽ không bao giờ đề cập đến nữa. Như vậy, còn chưa được sao?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lúc lâu mới cười đáp: "Mạnh tổng, cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của anh." Giọng nói của cô khó mà phân biệt được là thật lòng hay châm chọc, Mạnh Cường im lặng.

Sau đó Mộc Hàn Hạ cúp điện thoại.

Tuy cuộc điện thoại này của Mạnh Cường khiến cho Mộc Hàn Hạ khó chịu, đến tận sau đó cũng không thể ngủ ngon giấc, nhưng sáng sớm hôm sau cô vẫn lập tức đi tìm Trương Ngọc Lỗi, ấn định hợp tác cuối cùng.

Ánh mặt trời rực rỡ mọc lên từ chân trời, lại là một ngày mới nắng ráo. Mộc Hàn Hạ bận rộn suốt đến trưa. Cuối cùng đã kí xong thỏa thuận với mấy vườn trồng trọt. Trong đó mua hàng hóa ở nhà Trương Ngọc Lỗi là nhiều nhất, ước chừng năm xe tải, giao hẹn chặng vạng hôm nay nhất trí vận chuyển đến thành phố Giang.

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ còn chuyển về nhà nữa thôi.

Buổi chiều Trương Ngọc Lỗi lái xe tiễn Mộc Hàn Hạ ra ga. Mộc Hàn Hạ vẫn chỉ đeo một chiếc ba lô, nhẹ nhàng thoải mái. Có lẽ việc lớn sắp thành nên chân mày khỏe mắt cô có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Trương Ngọc Lỗi nhìn làn da trắng ngần nay của cô bị ánh mặt trời làm đen đi, hơi đau lòng dặn dò: "Lốp trường, đi đường cẩn thận, phải mua đồ ăn, đừng có tiết kiệm, lên xe nhớ mua com hộp ăn đấy."

Mộc Hàn Hạ không quá để ý vỗ ba lô: "Bên trong còn có bánh mì mà."

Trương Ngọc Lỗi nhún mày: "Làm sao mà đủ chứ? Phải ngồi xe hơn 20 tiếng đấy, nghe lời tớ, đừng bạc đãi bản thân." Nói tới đây lại cười: "Không phải cậu nói hoàn thành chuyện này, cậu sẽ xoay người, sau này có lẽ là không thiếu tiền nữa mà."

Mộc Hàn Hạ cũng cười, chấp tay với cậu ta: "Nhận ý tốt của cậu."

Xung quanh người đến người đi chen chúc lộn xộn. Trong loa bắt đầu phát tin kiểm tra vé tàu cô ngồi, ánh mắt Trương Ngọc Lỗi ảm áp nhìn cô: "Đi đi lốp trường cũ của tớ, thuận buồm xuôi gió nhé."

Mộc Hàn Hạ im lặng, nghiêm túc cầm tay cậu ta: "Ngọc Lỗi, cậu vẫn là người tốt trọng nghĩa, trong lòng tớ sẽ ghi nhớ. Cảm ơn chuyện lần này. Cậu nhất định phải giúp tớ giám sát chặt chẽ việc vận chuyển hàng hóa. Xin đừng để xảy ra chút sai lầm nào. Tớ thật sự... chỉ có một lần này thôi."

Trong lòng Trương Ngọc Lỗi vô cùng xúc động, gật đầu đáp: "Cậu yên tâm, sáu giờ tối hôm nay, tất cả vải nhất định sẽ được chuyển lên xe đúng hạn. Tớ lấy danh dự bảo đảm với cậu, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì."

Đoàn tàu lăn bánh, rời khỏi vùng biển Hải Nam ẩm ướt từ từ tiến vào đất liền, xuyên qua núi và thành thị. Mộc Hàn Hạ ngồi cạnh cửa sổ, khi bầu trời tối đen cũng không cảm thấy đói, không muốn ăn gì. Thình thoảng cô cảm lấy di động nhìn, đến sáu rưỡi cuối cùng đã nhận được tin nhắn của Trương Ngọc Lỗi: "Hoàn thành! Mười chiếc xe tải đã xuất phát với tốc độ cao." Phía dưới còn đính kèm ảnh chụp, một dãy xe tải dài dưới ánh mặt trời, bên trong tất cả đều là vải.

Mộc Hàn Hạ thả lỏng tâm tình, cảm giác kia giống như phơi nắng cả ngày dưới ánh mặt trời, cuối cùng đã tới được nơi yên bình mát lạnh. Trong lòng

dâng lên niềm vui âm thầm lan tỏa. Cô dựa vào cửa kính tàu, khoe miệng lộ ra nụ cười. Qua không bao lâu bởi vì vô cùng mệt mỏi nên chìm vào giấc ngủ.

Ở phía bên kia, Trương Ngọc Lỗi làm xong chuyện này, cả người cũng thoải mái. Cậu ta đứng trong sắc trời vẫn còn ánh sáng, nhìn vườn vải mênh mông do mình trồng, quyết định đi tuần tra một vòng. Mấy ngày nay vì giúp Mộc Hàn Hạ, cậu ta cũng đã trể nải không ít công việc.

Đi đến hơn chín giờ, cậu ta mới từ vườn vải đi ra, có người đến báo tin cho cậu ta: "Ngọc Lỗi, vừa rồi có một vị tiên sinh họ Lâm đến gặp cha cậu, nói là muốn mua tất cả sản lượng vải của chúng ta."

Trương Ngọc Lỗi cảm thấy nghi hoặc: "Mấy ngày tiếp theo ư? Nhưng tất cả vải của chúng ta đã chuyển đến thành phố Giang rồi."

Biểu tình của người đến cũng hơi kì lạ: "Anh ta nói trả giá gấp đôi. Hiện tại ông chủ đang mời anh ta uống trà. Cậu phải biết với giá cả gấp đôi chúng ta sẽ kiếm được rất nhiều tiền, còn anh ta chắc chắn lỗ."

Trương Ngọc Lỗi sững sờ trong chốc lát, trong đầu bỗng nhiên "ầm" một tiếng, họ Lâm, trả giá gấp đôi, ngay khi Mộc Hàn Hạ vừa mới rời đi. Cậu ta vội vàng chạy về nhà: "Không thể bán cho anh ta!"

Lúc Trương Ngọc Lỗi còn đang chạy như điên trên đường, Trương Tử Cường cha cậu ta đang ngồi trong phòng khách với Lâm Mạc Thần, không khí yên lặng hài hòa.

Cả đời Trương Tử Cường đều kinh doanh buôn bán, mấy năm trước đến Hải Nam trồng vải với mấy anh em, việc làm ăn không tính là lớn, nhưng cũng có chút tài sản. Ông ta là một người trung niên giản dị mà khôn khéo, tuy nói một hai năm nay, việc làm ăn đều giao cho con trông coi, nhưng không đồng nghĩa với việc ông ta không còn quan tâm gì nữa.

Giống như lúc này, đột nhiên vị khách trẻ tuổi này đến thăm, áo mũ chỉnh tề, khí độ bất phàm, Trương Tử Cường biết đây chính là người mình phải gặp.

Trên mặt Lâm Mạc Thần vẫn luôn là nụ cười nhàn nhạt, uống trà tốt nhất của nhà họ Trương, tựa như đang tán gẫu chuyện trong nhà, không nhanh không chậm nói ý đồ mình đến đây, còn Trương Tử Cường sau khi nghe xong, im lặng một lát gật đầu: "Được, nếu Lâm tiên sinh thực sự có thể trả giá gấp đôi thì tôi có lí do gì để từ chối chứ? Phần vải này tôi nguyện ý bán lại cho anh, nhưng chiều hôm nay đã chuyển hàng đi rồi, còn phải đuổi theo mang về."

Lâm Mạc Thần mỉm cười đáp: "Không cần đuổi theo. Siêu thị của tôi cũng ở thành phố Giang, trực tiếp đưa vào kho hàng của tôi là được."

Trương Tử Cường liếc nhìn anh ta gật đầu: "Được."

Hai người cầm lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm.

Khi Trương Ngọc Lỗi thở hồng hộc chạy vào phòng khách đã nhìn thấy hình ảnh này. Cậu ta cảm thấy máu trong người dồn hết lên đầu, hét lớn: "Cha! Cha không thể đưa hàng đến kho của anh ta."

Lâm Mạc Thần buông ly trà, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cậu ta, dường như hoàn toàn không thèm để ý. Anh ta mỉm cười đứng lên: "Trương tổng, 50% tiền hàng sẽ nhanh chóng chuyển vào tài khoản của ông, chờ kí xong hợp đồng, tôi sẽ chuyển nốt 50% còn lại. Cáo từ."

Trương Tử Cường gật đầu, giận tái mặt nhìn con: "Con nói cái gì vậy? Cái gì mà không thể đưa chứ? Con bán hàng hóa cho cô gái kia, cho là cha không biết ư? Chuyện này không cho phép con nhúng tay vào nữa."

Trương Ngọc Lỗi vừa buồn vừa giận, trừng mắt nhìn Lâm Mạc Thần, người kia vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước, khoe miệng thậm chí còn giống như vô tình cười, rồi đi ra ngoài.

Sau khi cửa đóng, đi được vài bước còn có thể nghe rõ tiếng tranh cãi của hai cha con họ Trương trong phòng, nhưng chuyện này đã không còn liên quan đến Lâm Mạc Thần nữa, anh ta biết rõ Trương Tử Cường nhất định sẽ chuyển vải vào trong kho hàng của anh ta.

Ánh trăng sáng tỏ, đất xốp, nhiệt độ thấp tạt vào mặt, ra khỏi nhà họ Trương còn phải băng một vườn vải nhỏ, Lâm Mạc Thần đi qua đó, hoàn cảnh yên tĩnh tươi mát khiến đầu anh ta cũng trở nên thanh tịnh.

Tuy nhiên anh ta lại nghĩ tới Mộc Hàn Hạ, nhớ tới đêm hôm đó, hai người bị nhốt trong kho hàng, xung quanh tối đen, anh ta nhìn cô ôm đầu gối, ngồi ở góc sáng cửa, bộ dáng nhỏ bé mà bất lực.

Lâm Mạc Thần cúi đầu, ngày mai có lẽ cô sẽ lại khóc bởi vì bị anh ta đẩy xuống đáy cốc mà không thể đánh trả.

Nghĩ như vậy, anh ta cũng không hề cảm thấy mềm lòng hay hối hận, trong lòng anh ta chỉ cảm thấy bình tĩnh trống trải.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Lâm Mạc Thần muốn tránh đi, nhưng đã không kịp, Trương Lỗi đã giáng một cú đấm vào mặt anh ta.

Lâm Mạc Thần lao đảo mấy bước mới đứng vững, mấy năm nay Trương Ngọc Lỗi cũng chịu rèn luyện thể lực, nên sức lực không hề yếu, Lâm Mạc Thần quen sống an nhàn sung sướng, người lại gầy, một cú đấm này đã khiến máu tươi chảy ròng trên mặt, trên áo sơ mi, trong nháy mắt khắp nơi đều là vết máu. Lâm Mạc Thần dùng tay đỡ mặt lạnh lùng nói: "Cậu điên à?"

Trương Ngọc Lỗi dù sao cũng là người ôn hòa, đâm một cú này với cậu ta mà nói cũng là không đúng, nhưng cậu ta không thể để yên, đứng trong vườn vải lờ mờ, phần nộ trùng mắt với Lâm Mạc Thần: "Sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy? Sao anh có thể đâm một dao sau lưng cô ấy? Sao anh lại nhẫn tâm như vậy?"

Lâm Mạc Thần lấy khăn tay ra, vẽ mặt lạnh nhạt lau khô vết máu, dè mũi, lộ ra ánh mắt lạnh lùng: "Vậy chẳng lẽ cô ta lại không đâm sau lưng tôi, đến tận Hải Nam bố trí cạm bẫy cơ mà?"

Trương Ngọc Lỗi nhất thời nghẹn lời, nhưng lập tức nói thêm: "Không giống. Cô ấy sắp bị lãnh đạo sa thải rồi, cô ấy làm vậy là để tự bảo vệ mình."

Lâm Mạc Thần lạnh lùng cười: "Tự bảo vệ mình? Bạn học Trương này, cậu một lòng che chở cô ta có nghĩ tới cô ta đi tới bước này đã tính toán độc ác thế nào không? A, nghe con mới đề không sợ hồ. Cô ta chỉ dựa vào mấy đồ thị số liệu, tìm được chênh lệch thời gian và giá cả, nên mới quyết chí bán vải ngược với giá thị trường. Nếu cô ta thành công, hiệu quả kế hoạch mấy tháng của tôi, mấy trăm vạn vốn đầu tư sẽ bị đổ bể. Không chỉ có khách hàng trở về Nhạc Nhã, thậm chí sẽ làm hại đến danh dự của Vĩnh Chính. Chẳng lẽ khách hàng lại không suy nghĩ, tại sao Nhạc Nhã có thể bán 5 tệ, còn Vĩnh Chính lại bán những 10 tệ, không phải đang kiếm khoản lợi nhuận kék sù sao? Tôi có lí do gì để buông tha cho cô ta chứ? Chẳng lẽ tôi đến đây để làm từ thiện sao?"

Sắc mặt Trương Ngọc Lỗi vừa tái xanh vừa trắng bệch không đáp lại được. Trong rừng trở nên yên tĩnh, chỉ có ánh trăng chiếu vào dưới chân hai người.

Trương Ngọc Lỗi bỗng nhiên chật vật không còn sức, cậu ta ngồi xồm xuống đất, từ từ nói: "Lâm Mạc Thần, cô ấy đã từng nhắc đến tên anh với tôi, cô ấy coi anh là bạn bè."

Lâm Mạc Thần yên lặng một lát đáp: "Tôi biết."

Trương Ngọc Lỗi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta: "Anh làm như vậy, cô ấy sẽ không tha thứ cho anh."

Trong màn sương mù đêm hạ, cậu ta nhìn thấy ánh mắt Lâm Mạc Thần âm trầm như nước. Không còn nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này đúng là có ý chí sắt đá, ánh mắt của anh ta không hề dao động, trên mặt anh ta thậm chí còn hiện lên ý cười mơ hồ.

"Không, cô ấy sẽ nhớ kĩ tôi."

Đêm khuya Mộc Hàn Hạ mới về đến thành phố Giang, gió đêm tháng năm vẫn còn hơi lạnh, nhưng cô không hề để ý. Trong lòng cô nóng như lửa đốt, lo lắng thấp thỏm. Chờ sau khi ngọn lửa thiêu đốt hầu như không còn, cô mới bình tĩnh trở lại.

Cô quyết định không do dự nữa, vốn nên về nhà ngủ, không nên đi, nhưng cô vẫn bắt xe buýt đi thẳng đến kho hàng của siêu thị, còn bốn năm tiếng nữa trời sẽ sáng, vải cũng sẽ được chuyển đến.

Siêu thị có người trực nên để cô đứng trong phòng thường trực. Ở trên đường cô không sạc pin điện thoại nên lúc này mới sạc. Cô ôm đầu gối, ngồi trên chiếc ghế lạnh lẽo, trên người đắp tạm chiếc áo khoác, ngẩng đầu nhìn sắc trời vẫn còn u ám ngoài cửa sổ, đèn đường yên lặng thẳng đứng, không hiểu sao trong lòng cô hơi bất an. Sau đó cô mơ màng ngủ. Cô nằm mơ, một người đàn ông, âu phục giày da, ngồi cách đó không xa mỉm cười với cô. Cô không nhìn rõ mặt anh ta, nhưng cảm thấy quen thuộc và ấm áp, sau đó cô cũng cúi đầu cười. Đó là một giấc mơ đẹp. Khi tỉnh lại trời đã sáng rồi, Mộc Hàn Hạ xoa mắt, nhìn ánh mặt trời yên tĩnh ngoài cửa sổ, nhanh chóng phản ứng, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hôm Mộc Hàn Hạ đi từ chức trời đầy mây. Mây xám giống như làn sóng cuộn cuộn trên bầu trời. Khi cô đi qua khu nhóm đồng nghiệp làm việc phát hiện không khí cũng vô cùng ảm đạm, có người nhìn cô, có người trao đổi ánh mắt.

Cô làm như không thấy, vẽ mặt bình tĩnh, khi gặp người trên đường còn lộ ra nụ cười khiêm tốn khách khí như trước cho đến khi đi đến cửa văn phòng Mạnh Cường, thủ tục từ chức chỉ còn thiếu chữ kí của anh ta. Mạnh Cường ngồi trong sofa, đang hút thuốc xem tài liệu, nhìn cô tiến vào, vẽ mặt anh ta không thay đổi ngừng công việc lại.

Mộc Hàn Hạ nói: "Mạnh tổng, đây là đơn từ chức của tôi, xin anh kí tên cho."

Mạnh Cường nhận lấy, ánh mắt trầm tĩnh, anh ta cầm bút, kí tên ở phần dưới cùng, nhưng không lập tức trả lại cho cô mà nói: "Ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một lát đã."

Mộc Hàn Hạ luôn cảm thấy phức tạp đối với tâm tình của anh ta. Thật ra cô không muốn nhiều lời với anh ta, nhưng không hiểu sao có sự kích động ép

buộc cô ngồi xuống. Cô đặt hai tay lên đùi, bình tĩnh nhìn anh ta.

Mạnh Cương cầm lấy ly trà nhấp một ngụm nói: "Hối hận không?"

"Tiếc nuôi, nhưng không hối hận."

Mạnh Cương mỉm cười nói: "Mộc Hàn Hạ, cô phải hiểu rất nhiều mục tiêu của đời người không phải chỉ dựa vào cố gắng là có thể làm được. Cô sẽ cần sự giúp đỡ của người khác, cần phải nói một đẳng nghị một nẻo, lúc tất yếu cần phải cúi đầu, để đổi lấy một số thứ. Cô rất thông minh, là một trong những nhân viên bán hàng thông minh nhất mà nhiều năm qua tôi gặp, nhưng chung quy cũng chỉ là nhân viên bán hàng mà thôi. Cô có biết khi cô rời khỏi Nhạc Nhã, rời khỏi tổ tôi bảo vệ cô cẩn thận mấy năm qua, đi ra ngoài, cô sẽ phải cố gắng và trả giá nhiều hơn so với người khác, còn phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nhiều hơn, mới có thể đạt được thành công như những người khác."

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Mạnh Cương rút điều thuốc ra, mùi thuốc lá chậm rãi bay tới mặt cô, không biết anh ta vô tình hay cố ý, là khinh thường hay là không buông tha.

"Cô càng phải ích kỉ, nhưng lại càng không bỏ được chính mình. Cô đủ khôn khéo, nhưng không có đủ lợi thế. Nếu không thay đổi, sau này cô vẫn còn có thể bị người khác lợi dụng, sẽ tệ nề đau hơn nữa."

"Mạnh tổng." Mộc Hàn Hạ chậm rãi nói, "Nếu điều kiện xã hội hơn hẳn mọi người, mà phải thay đổi hoàn toàn cách sống, ngay cả bản thân cũng không nhận ra, vậy tôi tình nguyện tiếp tục sống là chính mình, nhưng tôi cảm thấy không phải như vậy, nhất định có rất nhiều người giống như tôi, nhất định bằng tài hoa và cố gắng có thể đến được nơi rất tốt. Đến một ngày nào đó, anh sẽ hâm mộ cuộc sống của tôi chứ?"

Mạnh Cương bật cười vì sự ngây thơ trong lời nói từ trước đến nay chưa hề có của cô.

"Không." Anh ta nói, "Đạo lý này làm sao có thể giống nhau chứ."

Mộc Hàn Hạ cũng cười, lấy tài liệu từ chức trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Nếu..." Anh ta bỗng nhiên ở phía sau cô hỏi, "Sau này có người đưa ra yêu cầu với cô giống như tôi, giá tiền lớn hơn nữa, lớn đến mức đủ để giành được cô, cũng đủ để hủy hoại cô, cô thật sự còn có thể từ chối sao?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp: "Tôi vĩnh viễn sẽ không chấp nhận."

Vào giữa trưa, Mộc Hàn Hạ từ biệt Hà Tĩnh.

Hà Tĩnh đi cùng cô tới ngôi nhà trong khu lao động, hốc mắt đỏ bừng, giúp cô thu thập đồ đạc.

"Cậu chỉ có chút đồ này thôi à?" Hà Tĩnh vỗ ba lô của cô.

"Ừ." Mộc Hàn Hạ đáp, "Không phải là tớ không trở lại, mang nhiều đồ làm gì."

Trong lòng Hà Tĩnh đau xót, nhớ tới kẻ khốn kia, uất ức nói: "Đều do Lâm Mặc Thần kia! Quá âm hiểm, quá độc ác! Cậu còn coi hắn ta là bạn, trong nháy mắt hắn đã cướp mất vai của cậu, bán 5 tệ một cân ở Vĩnh Chính. Hiện tại Vĩnh Chính toàn trắng, Nhạc Nhã hoàn toàn sụp đổ. Tuy nhiên tớ thấy Mạnh Cương không hề có chuyện gì, vẫn tiếp tục làm Tổng giám đốc, chỉ có cậu lại phải ra đi."

Mộc Hàn Hạ hơi hoảng hốt nói: "Thật ra mấy ngày đầu trong lòng tớ cũng oán hận Lâm Mặc Thần, nhưng sau khi bình tĩnh lại, tớ cảm thấy không có gì. Anh ta đứng trên lập trường của mình, làm như vậy có gì không đúng? Đối lại là tớ, nói không không chừng cũng sẽ làm như vậy. Là tớ không phân biệt rõ công và tư. Nhưng cậu cũng không cần phải tức giận thay tớ, vốn chuyện cây vải có thành hay không, tớ cũng đều sẽ rời khỏi Nhạc Nhã. Chẳng lẽ mỗi ngày tớ còn phải đối mặt với loại người như Mạnh Cương ư?"

Hà Tĩnh nói thầm: "Cũng đúng. A Hạ, cậu tính đi đâu?"

Lúc này Mộc Hàn Hạ mới lộ ra nụ cười xán lạn, cử động bả vai nói: "Sao tớ phải bạc đãi chính mình chứ, Mạnh Cương cho tớ thêm mấy tháng tiền lương, tớ tính đi ra ngoài du lịch một chuyến, rồi sẽ tìm cách xoay sở. Nay, mấy năm nay chúng ta cũng chưa từng được nghỉ ngơi, cậu có hâm mộ tớ không?"

Hà Tĩnh giống như bình thường, lấy tay búng vào ót cô, mây đen trên mặt tan hết, cười nói: "Đúng vậy, tớ biết cậu đã sớm muốn đi chơi, tớ hâm mộ chết đi được. Trên đường chú ý an toàn, đừng để người ta bắt cóc lừa đi."

"Biết rồi."

Một lát sau, Hà Tĩnh tiếp tục nói: "A Hạ, thực ra tớ rất ủng hộ cậu đi ra ngoài tìm hiểu. Cậu không nên sống cuộc sống giống như tớ. Cậu nên có một cuộc sống tốt hơn."

Mọi chuyện đã dần ổn định, trong một buổi sáng tràn ngập sương mù, Lâm Mặc Thần lên máy bay rời khỏi thành phố Giang.

Trình Vi Vi đã hoàn toàn khỏi hẳn, cũng tiếp nhận Vĩnh Chính hưng thịnh trong tay anh ta, cô ta đến sân bay tiễn.

"Cám ơn anh, sư huynh." Trình Vi Vi tươi cười, "Em sẽ thường xuyên chạy đến Bắc Kinh, không ngại em thường đến quấy rầy chứ?"

Lâm Mạc Thần kéo chiếc va li nhỏ, đeo kính râm, lạnh nhạt cười nói: "Nào có chứ? Sau này em chính là khách hàng lớn của Phong Thần, hoan nghênh đến thường xuyên."

Trình Vi Vi cảm thấy mê mẩn nở nụ cười. Hai người đứng ở cửa kiểm tra an ninh, bên cạnh người đến người đi, nền nhà đá cẩm thạch sáng bóng yên tĩnh, trong lòng cô ta bỗng nhiên hiện lên ý nghĩ, liệu Lâm Mạc Thần có cho cô ta một cái ôm lịch sự không?

Ai ngờ anh ta chỉ hơi gật đầu, xoay người không lưu luyến chút nào đi vào con đường kiểm tra an ninh.

Trình Vi Vi nhìn bóng dáng anh ta biến mất cuối tầm nhìn, còn ngoài cửa sổ một chiếc máy bay đang cất cánh. Cô ta nghĩ cuộc chiến ở Vĩnh Chính có lẽ là một bút tích Lâm Mạc Thần tùy ý lưu lại ở thành phố Giang. Ở Bắc Kinh, công ty Phong Thần của anh ta, kế hoạch khởi nghiệp mới trong nước của anh ta vừa mới chỉ bắt đầu.

Lên máy bay Lâm Mạc Thần ngủ một lát bỗng nhiên tỉnh. Anh ta ngẩng đầu, nhìn bên ngoài cửa sổ chật hẹp, những đám mây thật nhỏ và kiến trúc trên mặt đất bé như con kiến, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới Mộc Hàn Hạ.

Sau ngày đó, hai người chưa từng liên lạc, nghe nói cô đã từ chức ở Nhạc Nhã rời khỏi thành phố Giang.

Tất cả mọi thứ thực sự là lời tạm biệt, cùng với đó là lập trường dứt khoát của cô. Nghĩ vậy khóe miệng anh ta lộ ra ý cười lạnh lạnh.

Máy bay vừa hạ cánh, anh ta lấy di động ra, nắm một lát trong tay, lướt đến dãy số của cô.

"Đến Bắc Kinh, làm quản lý bộ phận thị trường ở công ty tôi."

Tuy nhiên qua thật lâu, cho đến khi anh ta trở về ngôi nhà ở Bắc Kinh, di động vẫn im lặng, cô không trả lời lại.

Lâm Mạc Thần đột nhiên hơi tức giận, ném điện thoại lên sô pha, sau đó không còn mở ra xem nữa.

Một tháng sau, công ty Lâm Mạc Thần đặt trụ sở tại một nơi sang trọng ở Quốc Mạo Bắc Kinh.

Công ty của anh ta bây giờ vẫn còn chưa lớn, người cũng chưa nhiều, chỉ có hơn hai mươi người. Văn phòng cũng chỉ thuê hơn 200 mét vuông, nhưng trang hoàng vô cùng đẹp để xa hoa. Bộ mặt của công ty phải vô cùng đẹp để.

Chiều hôm nay, Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng uống cà phê, công ty có rất nhiều hạng mục kế hoạch, còn đang trong quá trình thúc tiến, nhưng còn chưa toàn diện để khai trương, vì vậy anh ta vẫn còn khá nhàn rỗi.

Thư kí gõ cửa bước vào, biểu tình nghi hoặc: "Lâm tổng, có người đến công ty phỏng vấn."

Lâm Mạc Thần lạnh nhạt nói: "Tôi mời người khi nào chứ?"

Biểu tình của thư kí càng mê muội: "Nhưng là cô ấy bảo Lâm tổng gọi cô ấy tới."

Lâm Mạc Thần hơi ngờ ngác, chợt nở nụ cười nói: "Bảo cô ấy chờ ở phòng khách."

Mộc Hàn Hạ không ngờ tới Lâm Mạc Thần bảo cô chờ tới ba tiếng, cho đến khi mặt trời ngã về phía tây, ráng chiều đỏ chiếu vào phòng khách, vị thư kí xinh đẹp khéo léo kia mới lại gõ cửa bước vào nói: "Xin lỗi, cô Mộc, Lâm tổng thật sự quá bận, vừa rồi mới rảnh, hiện tại mời cô vào."

Tuy Mộc Hàn Hạ chờ đến mức bức bối, trong lòng hoài nghi có phải Lâm Mạc Thần cố ý bơ cô hay không, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại, đi theo thư kí vào văn phòng anh ta.

Bên cạnh có một số nhân viên ngẩng đầu lên nhìn, tim Mộc Hàn Hạ đột nhiên đập hơi nhanh. Dưới ánh chiều tà, anh ta mặc áo sơ mi màu trắng và áo vest, cà vạt cẩn thận tỉ mỉ, ngồi sau bàn làm việc dành cho ông chủ, cúi đầu nhìn tài liệu.

Thư kí đưa cô đến cửa rồi lui ra ngoài, trong phòng vô cùng yên tĩnh, anh ta không ngẩng đầu, Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Lâm Mạc Thần."

Lúc này anh ta mới buông tài liệu, dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn cô.

"Sao cô lại tới đây?" Anh ta như cười như không hỏi.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên hiểu ra anh ta tức giận, hơn nữa tại sao lại tức giận. Không biết tại sao cô lại không tức giận hay lúng túng mà ngược lại cảm thấy trong lòng bình tĩnh ấm áp. tựa như hai người bình thường dưới ánh hoàng hôn. Cô cũng không hề ghi hận vì trước đó anh ta đâm cô một dao. Mới qua một khoảng thời gian, nhưng đối với cô lại như chuyện kiếp trước, cô có thể hiểu rõ anh ta tựa như chính mình vậy.

Vì thế, cô mỉm cười, đứng mực nói: "Tôi đến làm quản lý bộ phận thị trường của anh."

Lâm Mạc Thần tình bơ nhìn cô, mặt cô đã hơi đen đi một chút, rõ ràng đã phơi nắng mấy ngày nay. Mái tóc đen dài buộc đằng sau, tạo ra sự hoạt bát

gọn gàng. Hôm nay cô còn mặc đồ công sở, giày cao gót tinh tế dẫm trên mặt đất, đứng rất ổn nhưng không hề lo lắng. Cô dùng đôi mắt trong veo nhìn thẳng anh ta, nhưng ở chỗ sâu trong con người đen lại mơ hồ hiện lên một chút không xác định, một chút yếu đuối, sợ sệt và chờ đợi, tựa như một tờ giấy trắng mỏng manh, nhìn thì bằng phẳng nhưng chạm vào là rách nát.

Lâm Mạc Thần thần nhiên đáp: "Được."

Sau đó, Lâm Mạc Thần luôn nhớ rõ buổi chiều này. Anh ta đã gặp nhiều người đáng thương, cầu xin anh ta, nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời, lại bởi vì ánh mắt trong phút chốc của cô gái này khiến cho mềm lòng.

Lời tác giả: Đọc xong chương hôm qua, có độc giả nói càng thích Lâm Mạc Thần, có độc giả cảm thấy không thể yêu nổi Lâm Mạc Thần. Lão Mạc bày tỏ: Nếu ngày hôm qua Lâm Mạc Thần buông tha cho Mộc Hàn Hạ, vậy thật sự rơi vào khuôn sáo cũ. Tính cách của anh ấy nên làm như vậy. Yên tâm, người đàn ông tàn nhẫn bao nhiêu, khi yêu sẽ càng dữ dội bấy nhiêu, yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Mấy hôm trước, Mộc Hàn Hạ đã thuê xong phòng trọ, là một căn hộ nhỏ có hai phòng, phòng bên cạnh là một đôi tình nhân. Cô mới đến nên mọi chuyện đều khách sáo nhường nhịn, ở chung cũng tốt, chỉ trừ buổi tối.

Đêm nay Mộc Hàn Hạ đang ngủ say đột nhiên tỉnh dậy, nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến tiếng giường dao động "kêu kẹt", cô yên lặng cảm lấy gối che kín tai.

Ánh trăng đầu giường sáng như nước, chiếu rọi rõ ràng, tuy đối với mọi thứ ở phía Bắc như: phòng trọ, khí hậu, tường ngăn... cô không quá thích ứng, nhưng trong lòng vẫn có khát khao mơ hồ như cũ.

Trong đêm dài yên tĩnh, cô bỗng nhiên nghĩ tới Lâm Mạc Thần. Nhớ tới đêm đó bọn họ gặp mặt lần cuối ở thành phố Giang, khi cô quay đầu lại ở quán nướng, nhìn thấy ánh mắt tối tăm như đầm nước sâu của anh ta. Khi đó làm sao cô có thể nghĩ đến anh ta lên kế hoạch bám theo cô đến Hải Nam, sau đó đâm cô một nhát dao sau lưng?

Nếu nói trong lòng Mộc Hàn Hạ không có khúc mắc với chuyện này là không thể, nhưng giống như cô nói với Hà Tĩnh, cô có thể hiểu được. Dựa vào giao tình của cô và Lâm Mạc Thần, chẳng lẽ ở trên thường trường người ta sẽ làm anh hùng chấp tay nhường mỹ nhân sao?

Tuy nhiên điều này đã không còn quan trọng, quan trọng là hiện tại Lâm Mạc Thần đã ném cho cô cơ hội tốt nhất, cô nhất định phải nắm chắc.

Sáng sớm hôm sau, phòng bên cạnh vẫn còn yên lặng ngủ, Mộc Hàn Hạ đã ra khỏi cửa. Ngồi tàu điện ngầm 30 phút, lại ngồi xe buýt 30 phút mới tới công ty Lâm Mạc Thần, cũng là công ty sau này cô làm việc.

Hôm nay công việc quan trọng nhất của cô là thủ tục nhậm chức. Giám đốc nhân sự là một người phụ nữ già dặn hơn ba mươi tuổi, rất thân thiện, nhưng khi lật đến phần tài liệu về bằng cấp, hơi giật mình: "Bằng của cô là bằng trung học? Là bằng bỏ túc?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Đúng vậy."

Đối phương gật đầu: "Ừ, tôi đã biết."

Mộc Hàn Hạ lại hỏi: "Giám đốc, có phải nhân viên của công ty, bằng cấp đều rất tốt không?"

Giám đốc cười đáp: "Xem như vậy đi. Đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế phần lớn đều tốt nghiệp từ Thanh Hoa và các trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài. Bộ phận nhân sự của tôi cũng hầu hết toàn thuộc NPC, nhưng tôi nghĩ Jason muốn dùng cô, nhất định là có lý do của anh ta. Làm việc cho tốt nhé."

Nation People's Congress: cơ quan quyền lực tối cao và là cơ quan lập pháp duy nhất ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, tương đương với Quốc hội ở các nước khác. (wiki)

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Vâng, cảm ơn chị." Nhưng trong lời nói của cô cũng có mấy phần bất an.

"Đúng rồi, hiện tại bộ phận thị trường chỉ có một mình cô, trước hết cô cứ ngồi cùng với đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế nhé."

Mộc Hàn Hạ sững sờ.

Ở trong khu vực làm việc, tất cả các nhân viên đều ngồi chung một chỗ, chỉ có Lâm Mạc Thần với mấy vị giám đốc có văn phòng riêng. Hôm nay chỉ có mười mấy nhân viên ở đây, Mộc Hàn Hạ vừa mới ngồi vào vị trí của mình đã có cô gái trẻ tuổi bên cạnh lộ đầu ra: "Xin chào, tôi là La Khôn làm ở bộ"

phần kinh doanh." Chàng trai trẻ bên kia đứng lên:"Chào đồng nghiệp mới, tôi là Trần Chi Đặc ở bộ phận thiết kế."

Mộc Hàn Hạ bắt tay chào hỏi từng người, cảm thấy bọn họ thật thân thiện và lịch sự, khí chất hoàn toàn khác biệt với nhóm nhân viên siêu thị.

Đúng lúc này Lâm Mạc Thần đến.

"Lâm tổng." "Chào buổi sáng Jason." Không ít người chào hỏi anh ta, anh ta cầm cốc Starbucks trong tay, áo vest khoác lên khuỷu tay, áo sơ mi cà vạt chỉnh tề. Anh ta khẽ cười, khuôn mặt nho nhã khiến người ta như tắm trong làn gió xuân, Mộc Hàn Hạ giật mình, đây là bộ dáng anh ta đối với người nhà.

Ánh mắt của anh ta cũng dừng trên người Mộc Hàn Hạ, sau đó đi về phía cô. Mộc Hàn Hạ dõi theo anh ta, trong lòng nghĩ anh ta bảo cô đến làm "quản lý bộ phận thị trường" hơi có phần lừa người. Bộ phận này chỉ có mình cô làm người tham mưu, làm trợ lý hay làm quản lý căn bản không hề có gì khác biệt hết.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, Lâm Mạc Thần đứng lại bên cạnh cô, ánh mắt hai người im lặng nhìn nhau, tay anh ta khẽ chạm lên bả vai cô, khuôn mặt nhìn về phía mọi người:"Các vị, đây là Mộc Hàn Hạ quản lý mới tới của bộ phận thị trường, cô ấy từng lập thành tích xuất sắc trong cuộc chiến hệ thống siêu thị. Hi vọng sau này quản lý Mộc cũng sẽ đạt được nhiều công trạng cùng với công ty."

Mộc Hàn Hạ bất ngờ cảm thấy ấm áp trong lòng, tiếng vỗ tay đã vang lên khắp xung quanh. Cô vội cúi đầu cười:"Cám ơn mọi người." Bàn tay đặt trên vai cô cũng đã buông xuống, chờ đến khi cô ngẩng đầu chỉ thấy anh ta cười, xoay người đi vào văn phòng.

Thời gian tiếp theo, Mộc Hàn Hạ ngồi ở chỗ xem tư liệu công ty, không xem không biết, vừa xem đã thấy đúng là bất ngờ. Hóa ra công ty "Phong Thần" của Lâm Mạc Thần kinh doanh trang phục, Mộc Hàn Hạ khó có thể liên hệ được người như Lâm Mạc Thần với ngành kinh doanh trang phục, nhưng điều này cũng giải thích được tại sao vì sao trang phục của Vĩnh Chính trước đó lại tốt như vậy.

Lâm Mạc Thần mua một nhà máy ở vùng ngoại ô Bắc Kinh. Bộ phận chính của công ty là thiết kế đã hoạt động, bộ phận quản lý và nhân sự đều vì tháng sau khai trương cửa hàng nên phải phụ trách quản lý và phục vụ, còn những công việc rải rác khác như : hành chính, tài vụ, sân khấu... đương nhiên đều thuộc về bộ phận thị trường của cô.

Nhanh chóng tới giữa trưa, La Khôn và Trần Chi Đặc ở bên cạnh đều có việc phải ra ngoài, những đồng nghiệp khác đều đi ra ngoài hoặc đi xuống dưới lầu ăn, Mộc Hàn Hạ chưa quen thân với ai, một mình đi xuống lầu, đứng ở đầu phố phóng tầm mắt ra xa phát hiện đều là nhà hàng đắt đỏ, cô không muốn đi vào. Thứ rẻ nhất là KFC, nhưng cũng tận 30 tệ, hơn nữa cô lại chả thích ăn.

Cô bối rối đứng ở cửa hàng KFC, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói vang lên từ phía sau:"Tiền lương tôi trả cho cô không đủ sao? Ngay cả loại thức ăn bỏ đi này cũng không ăn được?"

Mộc Hàn Hạ xoay người, ánh mặt trời rực rỡ, áo sơ mi trắng của Lâm Mạc Thần dưới ánh mặt trời hơi chói mắt, cô đáp:"Ăn được, nhưng 30 tệ ăn KFC thì quá lỗ vốn, hơn nữa ăn cũng chả ngon lành gì."

Lâm Mạc Thần liếc nhìn cô:"Đi theo tôi."

Vì thế Mộc Hàn Hạ đi theo anh ta, xuyên qua con phố dài, qua nhiều ngõ nhỏ, tới cửa một nhà hàng thoạt nhìn vô cùng thanh nhã sa hoa. Mắt thấy phải ăn chực cơm của anh ta, Mộc Hàn Hạ hơi ngưng ngừng, nhưng Lâm Mạc Thần hoàn toàn không định tham khảo ý kiến của cô, đi về phía trước một mình, hơn nữa cô cũng có chuyện muốn hỏi anh ta.

Khi hai người đi vào, lúc này cũng đã có khá nhiều người. Trong lối đi nhỏ, một nhân viên phục vụ đi tới trước mặt, trong tay là một khay đựng đầy đồ ăn, Lâm Mạc Thần nghiêng người tránh đi, đứng sát vào bên cạnh Mộc Hàn Hạ. Anh ta vốn cao hơn cô một cái đầu, bả vai Mộc Hàn Hạ tựa vào ngực anh ta. Hai người không ai nhúc nhích, dường như chưa tỉnh giấc. Trái tim Mộc Hàn Hạ giống như hồ nước hơi gợn sóng, rồi lại yên tĩnh không tiếng động, đảo mắt đã thấy anh ta đi đến phía chiếc bàn trống.

Mộc Hàn Hạ ngồi đối diện với anh ta, anh ta cầm lấy thực đơn đưa cho cô, Mộc Hàn Hạ xua tay:"Tôi không biết gọi đâu, anh gọi đi."

Anh ta liếc nhìn cô, mở thực đơn ra:"Có muốn ăn gì không?"

Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, về ngoài quý ông đầy phong độ của anh ta đúng là ghi điểm, cười đáp:"Tôi chưa từng thử gì ở đây, món gì cũng được."

Kết quả Lâm Mạc Thần gọi nhân viên phục vụ tới, gọi hết một lượt những món ăn có trong thực đơn, Mộc Hàn Hạ vội ngăn cản:"Lâm tổng, đủ rồi, ăn không hết đâu."

Về mặt Lâm Mạc Thần lạnh nhạt:"Ừ, tôi cũng không thích lãng phí, ăn không hết cô gói mang về."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trong lúc chờ đồ ăn, anh ta đến giá sách lấy một quyển tạp chí tài chính và kinh tế xem, Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, con người này dù độc ác nhưng cũng thật chăm chỉ.

Cô cân nhắc, nhấp một ngụm trà hỏi: "Lâm tổng, tôi muốn hỏi một chút, tại sao anh lại muốn tôi đến công ty của anh?"

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy đôi mắt trong suốt của cô.

Anh ta được vô số người gọi là "Lâm tổng", nhưng cách xưng hô này từ miệng cô phát ra luôn mang lại cảm giác khó nghe. Anh ta nhìn bộ dáng vâng lời hiếm thấy được của cô, nghĩ thầm cô nàng này gọi hoàn toàn không có thành ý.

"Gọi tôi là Jason." Anh ta lạnh nhạt nói.

"À, Jason."

Tại sao lại muốn cô đến công ty mình ư? Sáng nay, giám đốc nhân sự vào văn phòng anh ta cũng hỏi câu này.

"Jason, tiêu chuẩn dùng người của anh luôn nghiêm ngặt. Anh nói không phải trường có danh tiếng không cần bởi vì không có lòng dạ và tinh lực đi làm Bá Nhạc, khai quật nhân tài từ những người bằng cấp thấp, nhưng hiện tại, anh lại mang theo một người tốt nghiệp trung học đến. Sự chênh lệch này không phải quá lớn sao?"

Giám đốc nhân sự là một trong những người sớm nhất đi theo anh ta gây dựng sự nghiệp, anh ta cũng rất coi trọng. Lúc ấy anh ta trả lời thế nào nhỉ?

"Không thể nhìn vào gia thế, bằng cấp của Mộc Hàn Hạ được, nếu người này đi theo tôi, biết sử dụng có lẽ sẽ là một cây đao sắc bén nhất trên thương trường."

Giám đốc nhân sự không nói nữa, một lát sau gật đầu: "Được, tôi biết rồi. Tôi cũng sẽ quan tâm nhiều đến cô ấy."

Thoát khỏi mạch hồi tưởng, Lâm Mạc Thần nhìn Mộc Hàn Hạ cười: "Ông chủ dùng người chẳng lẽ cần phải giải thích lý do với cô sao?"

Mộc Hàn Hạ không muốn nói chuyện với người này nữa.

Từng món ăn được bưng lên, nhìn cực kì ngon miệng, Mộc Hàn Hạ nháy mắt đã quên hết, cũng không khách sáo, nếm thử một chút, sau đó hỏi: "Cái này làm từ gì?" "Đây là nấm gì?" "Món này ăn rất ngon, làm thế nào vậy?"

Lâm Mạc Thần chẳng cảm thấy món nào ngon cả, nhưng hôm nay lại có hứng thú giải thích từng câu hỏi của cô. Anh ta ăn uống luôn không ngon miệng, hôm nay trò chuyện với cô, lại ăn được những hai bát cơm nhỏ.

Ăn cũng đã no, người xung quanh cũng đã tản đi, yên tĩnh hơn rất nhiều, Lâm Mạc Thần từ từ uống trà, nhìn Mộc Hàn Hạ ngồi đối diện hài lòng buông đũa.

"Có thể hỏi anh không?" Cô nói.

"Hỏi đi".

"Tại sao sau khi về nước anh lại lựa chọn khởi nghiệp với ngành sản xuất trang phục?"

Lâm Mạc Thần buông ly trà, cánh tay đặt lên ghế, bốn mắt hai người chăm chú nhìn nhau, anh ta cầm một chiếc cốc thủy tinh trống rỗng đặt ở giữa hai người.

Mộc Hàn Hạ không hiểu.

"Ngành sản xuất nào cũng đều có thời kì mới nảy sinh, nhanh chóng đến thời kì phát triển, thời kì ổn định, thời kì suy yếu. Cuối cùng hoặc là bị khai tử, hoặc thay đổi để tái sinh, cũng có thể chuyển đổi sang ngành khác." Anh ta nói.

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta gật đầu, chưa từng có ai thảo luận với cô về độ cao gì đó của "ngành sản xuất", vì vậy theo bản năng cô vô cùng chăm chú nghe.

"Mười năm trước, ngành sản xuất trang phục của Trung Quốc tiếp đón một thời kì phát triển tốc độ cao." Anh ta cầm bình trà lên, rót đầy cốc thủy tinh.

Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm đúng vậy, trong đầu cô hiện ra tình hình mấy năm nay khắp từ đầu đường đến cuối ngõ khắp nơi đều mở cửa hàng trang phục, nhiều nhãn hiệu mọc lên như nấm, vô cùng sôi nổi.

"Thời kì tốt nhất thường cũng là thời kì xấu nhất." Ánh mắt anh ta bình thản nhìn cô, "Mấy năm trước dường như ai tiến vào ngành sản xuất này đều có thể

Kiểm được tiền, nhưng chất lượng, phục vụ, phẩm chất đều không đồng đều. Thậm chí có thể nói, đại đa số đều là loại chất lượng kém, nhãn hiệu sản xuất, quản lý lạc hậu, phục vụ lạc hậu, hầu hết chỉ dựa vào quảng cáo thị trường lập tức thành lập nhãn hiệu.

"Hình như là vậy."

Cô đáp.

Anh ta dùng ngón tay khê gỗ bên cạnh cốc thủy tinh đầy nước:"Hiện tại phát triển ngừng trệ."

"Vâng." Đúng là như vậy. Tuy nhiều cửa hàng trang phục như vậy, nhưng cơ bản rất ít người nhìn vào nhãn hiệu, còn những cửa hàng mở rộng diện tích lớn đã bão hòa.

Sau đó anh ta dựa vào ghế, mỉm cười nói:"Thương mại Trung Quốc phát triển rất nhanh, khả năng và yêu cầu mua sắm của khách hàng không ngừng nâng cao, không giống như trước kia chịu mua loại chất lượng kém. Đồng thời ngành sản xuất trang phục cũng bị ngành điện không ngừng bóp nghẹt. Vì vậy sau khi ngừng trệ sẽ là suy yếu. Cô tin hay không qua mấy năm nữa những xí nghiệp trang phục hiện tại còn vui sướng vinh quang, đa số thành tựu sẽ trượt giảm mạnh mẽ, những cửa hàng có diện tích lớn đóng cửa, sau đó bị khai tử?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động. Cửa hàng có diện tích lớn bị khai tử? Lời tiên đoán tàn nhẫn này của anh ta, khiến cô cảm thấy khó tin, nhưng trực giác lại cho cô biết lời nói của anh ta thực sự có thể trở thành sự thật.

"Không phải cô đã tự nghiên cứu đồ thị cung cầu sao?" Lâm Mạc Thần nói,"Ai cũng đều sẽ chết, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng. Hiện có nhãn hiệu trang phục bị đào thải, bị knock out, ắt phải tạo ra không gian nhu cầu và lợi nhuận hàng loạt. Ai sẽ nhận được lợi nhuận lớn của phần mới này đây?"

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta im lặng.

Anh ta cầm lấy đĩa của cô, gấp hai miếng cà rốt màu cam, bỏ vào trong cốc thủy tinh."Chất lượng tốt và phong cách mới khác biệt của chúng nó sẽ đi vào lòng người, nhanh chóng đạt được lợi ích của phần lớn. Đối với chúng nó có lẽ là thời kì xấu nhất, nhưng đối với xí nghiệp gây dựng sự nghiệp vĩ đại mà nói là thời kì tốt nhất. Đó chính là lí do tôi chọn thời điểm này tiến vào ngành sản xuất trang phục của Trung Quốc."

Xung quanh yên tĩnh, Lâm Mạc Thần lại nhắc ly trà lên chậm rãi uống, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy ngón tay thon dài của anh ta đặt trên ly trà, nhìn thấy cổ áo sơ mi của anh ta hơi rộng mở và tóc đen ngắn bên tai, trong lòng vì buổi nói chuyện với anh ta mà kích động. Cô cảm nhận được sự hưng phấn mơ hồ được gọi lên từ lời nói của anh ta, sự hưng phấn đến từ sâu thẳm nội tâm.

Lâm Mạc Thần nhìn cô, như cảm nhận được toàn bộ suy nghĩ lúc này của cô, nở nụ cười.

Mặt trời ngả về tây, Mộc Hàn Hạ bước trong ánh sáng mờ ảo đi về phía trạm xe buýt. Tòa nhà Phong Thần đặt trụ sở giống như người khổng lồ màu bạc, đứng sừng sững ở phía sau cô.

Di động vang lên cô nhận cuộc gọi:"A lô."

Tiếng Hà Tĩnh từ trong điện thoại truyền đến giống như mang theo hương vị phố phường và sự phóng khoáng của thành phố Giang:"Ê, xem ra tâm tình của cậu không tệ nha. Cậu đang ở chỗ nào vậy?"

Mộc Hàn Hạ đáp:"Tớ ở Bắc Kinh."

"Cậu đến Bắc Kinh làm gì?"

"Đi làm ở công ty của Lâm Mạc Thần."

Ước chừng khoảng mấy giây sau Hà Tĩnh mới nói:"Tớ thật sự không hiểu được suy nghĩ của các người. Cậu đảm anh ta, anh ta đảm cậu. Sau đó hai người lại cùng chạy đến một nơi. Thôi bỏ đi, dù sao tớ cũng không quan tâm chuyện buôn bán này, nhưng A Hạ à, cậu cũng không phải là người thù địch mà. Cậu sẽ không phải từ hận thành yêu, thích anh ta đấy chứ? Cậu đúng là thể chất M."

Mộc Hàn Hạ bật cười, lập tức phản bác:"Sao có thể chứ! Chỗ của anh ta có cơ hội làm việc tốt thôi, còn tớ không hề có bất cứ hiềm khích gì hết."

"Là anh ta muốn cậu đến sao?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ động đáp:"Ừ."

Hà Tĩnh nói:"Không phải anh ta có ý với cậu đấy chứ? Nói thật lần trước anh ta đưa đi động cho cậu, tớ đã cảm thấy ánh mắt của anh ta nhìn cậu rất kì lạ."

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt đáp:"Sao có thể chứ? Anh ta sẽ không thích tớ đâu."

Năm trước Lâm Mạc Thần về nước đã mua một căn hộ ở Bắc Kinh bởi vì anh ta không thích ở trong nhà người khác.

Căn hộ cách khu Quốc Mật rất gần, đi năm phút là đến nơi. Một căn hộ rộng rãi ba phòng trong tòa nhà hơn ba mươi tầng có thể quan sát phần lớn phong cảnh Bắc Kinh. Anh ta giỏi xã giao, nhưng không phải là người nhiệt tình. Sau khi tan làm nếu không có chuyện gì, cuộc sống của anh ta cũng rất

đơn giản: xuống lầu ăn một bữa cơm Tây, về nhà tắm rửa, xem tin tức hoặc giải quyết công việc chưa làm xong, thỉnh thoảng cũng xem phim.

Hôm nay sau khi anh ta về nhà lại không có hứng thú làm việc, ngồi trong sofa, nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ sáng rực, trong đầu hiện lên bộ dáng của Mộc Hàn Hạ.

Sau khi chia tay ở thành phố Giang, anh ta rất ít khi nhớ tới cô, thỉnh thoảng nhớ tới cũng nhanh chóng ném ra sau đầu, nhưng cảm giác là một thứ rất kì diệu. Khi cô một lần nữa xuất hiện trước mặt, hai ngày nay anh ta thường xuyên nhớ tới cô, nhớ tới hôm qua cô đứng ở trong văn phòng, bộ dáng kiên định lại nhu nhược nhìn anh ta, nhớ tới nụ cười ngọt ngào cô dành cho mỗi đồng nghiệp, bộ dáng hai mắt cô tỏa sáng khi ăn trưa, còn ngọn đèn anh ta nhìn chăm chăm xuất thần là vì hôm nay khi trở về khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng.

Lâm Mạc Thần suy nghĩ, có chút tự giễu nở nụ cười, đứng dậy tắt đèn trở về giường nằm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Xe đi về hướng đông ra khỏi thành Bắc Kinh, đồng ruộng và rừng cây trải dài, tươi tốt xanh biếc. Bầu trời trong xanh, đám mây phiêu bồng, lúc này Mộc Hàn Hạ mới phát hiện hóa ra bầu trời Bắc Kinh còn xanh hơn thành phố Giang.

Lâm Mạc Thần lái chiếc Cayenne chạy trên đường quốc lộ rộng rãi. Trên xe ngoài Mộc Hàn Hạ, còn có Trần Chi Đặc của bộ phận thiết kế và Phương Khôn của bộ phận vận hành. Hôm nay bọn họ đến nhà máy tham quan. Trên đường mọi người trò chuyện, không khí thoải mái.

Xe tiến vào khu nhà máy, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện nhà máy này của Lâm Mạc Thần không hề nhỏ, ngẩng đầu nhìn nhà xưởng màu trắng đứng sừng sững, sạch sẽ chỉnh tề.

Cô xuống xe đứng nhìn, Lâm Mạc Thần đi tới: "Đang nhìn cái gì vậy?"

Cô cảm thán: "Lớn quá, Jason à, anh tính thành lập đế quốc trang phục sao?"

"Mất không hề tệ. Theo tôi vào đi."

Hôm nay ba người bọn họ đến đều có chuyện quan trọng, chỉ có Mộc Hàn Hạ đến đây tham quan học tập thôi. Đi hơn một tiếng hết cả nhà máy, nhất là sau khi xem xong nhà kho và sản phẩm được chất đống chỉnh tề, cô đã thực sự có ý tưởng.

Cô đại khái hiểu được con đường phong cách Lâm Mạc Thần muốn chạy theo. Đầu tiên chất lượng quần áo ở nơi này đều rất tốt, nhất là vật liệu và chế tác, tuyệt đối không có xuất hiện tình huống làm cầu thủ trước đó anh ta khinh bỉ. Phong cách của anh ta vẫn giống như hàng hóa từng cung cấp cho Vĩnh Chính, thời trang, ngăn gọn, hào phóng. Giá cả chắc chắn đắt hơn so với những bộ quần áo bình thường cô nhìn thấy trong thành phố, nhưng cũng không đắt hơn quá nhiều.

Dựa vào trực giác, Mộc Hàn Hạ cảm thấy hàng hóa này rất tốt, hơn nữa cũng không nghĩ ra được trên thị trường có nhãn hiệu nào có phong cách tương tự có thể cạnh tranh được.

Khi trở lại phân xưởng chính, bọn Lâm Mạc Thần đều đã ở đó, Phương Khôn ngẩng đầu nhìn cô cười hỏi: "Thế nào? Sản phẩm của công ty chúng ta có phải rất tốt hay không?"

"Vô cùng tốt." Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi nhìn là muốn mua."

Lâm Mạc Thần đang nói chuyện với Giám đốc sản xuất ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô.

"Cô có biết không? Nhân viên như chúng ta có thể mua được chiết khấu chỉ còn 4% đấy. Cô xem có thích bộ nào thì chọn vài bộ đi. Chờ ngày khai trương không chừng sẽ nhanh chóng bán hết, muốn cũng chả mua được," Phương Khôn nói.

"Thật sao?" Mộc Hàn Hạ động tâm, "Vậy tôi cũng đi chọn đây."

Phương Khôn cười nói với Lâm Mạc Thần: "Jason, còn cả anh nữa. Chúng tôi đã thương lượng xong rồi, ngày khai trương tất cả mọi người phải mặc quần áo công ty. Anh là ông chủ, phải làm gương đấy."

Lâm Mạc Thần đáp: "Được." Nhìn về phía Mộc Hàn Hạ: "Đi chọn cho tôi hai bộ."

Mộc Hàn Hạ: "Vâng, anh thích kiểu dáng nào?"

"Cô là quản lý bộ phận thị trường, tự mình chọn đi."

Phuong Khôn và Trần Chi Đạc ở bên cạnh đều nở nụ cười, Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm, tôi chưa từng chọn quần áo cho đàn ông, suy nghĩ muốn chắc chắn một chút:"Anh mặc 180 à?"

Lâm Mạc Thần khẽ cười:"Chắc lẽ tôi mặc 170?"

Phuong Khôn cười khúc khích, Trần Chi Đạc lấy tay che mặt:"Lâm tổng, anh đừng đả kích những người chưa được 170 như chúng tôi."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cũng cười, nhìn về phía tầm mắt Lâm Mạc Thần, trong ánh mắt tối đen trầm tĩnh của anh ta cũng có ý cười.

Mộc Hàn Hạ đi vào kho hàng phía sau chọn quần áo, Lâm Mạc Thần xử lý hết chuyện trong tay cũng lững thững đi qua. Từ xa đã thấy cô đứng trước đồng quần áo, cúi đầu chọn. Trong tay còn vắt chiếc áo Polo nam, Lâm Mạc Thần nhìn lướt qua cũng không tới.

Sau đó nhìn thấy cô cầm mấy chiếc áo lót dành cho phụ nữ đi ra, cúi đầu hình như là đang chọn kiểu dáng. Ánh mắt Lâm Mạc Thần tốt, hai người cũng cách nhau không xa, cho nên anh ta dễ dàng nhìn thoáng qua thấy được tám mác nhỏ: 32B.

A...

Sau khi Mộc Hàn Hạ chọn xong đồ bỏ vào trong túi ni lông, xoay người nhìn thấy Lâm Mạc Thần đột nhiên xuất hiện, hơi sững sốt, cũng hơi ngạc nhiên. Nhìn bộ dáng vẻ mặt lạnh nhạt của anh dường như không thấy gì, cô cũng thả lỏng. Đưa bộ đồ nam đã chọn xong cho anh ta, hai người cùng đi ra khỏi kho hàng.

Mộc Hàn Hạ đến công ty đã được mấy ngày, nhưng chưa thấy Lâm Mạc Thần phái cô đi làm việc gì nghiêm chỉnh, nhiều nhất chỉ mang cô chạy đi khắp nơi. Cô đã sớm muốn hỏi vì thế lên tiếng:"Jason, anh xem, tôi là người duy nhất của bộ phận thị trường, bên bộ phận nhân sự cũng không có hướng dẫn về vị trí công tác của tôi. Công việc này rốt cuộc phải làm gì?"

Lâm Mạc Thần hỏi lại cô:"Cô còn chưa nghĩ ra ư?"

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được áp lực anh ta mang đến.

"Chưa."

Cũng may hôm nay tâm tình Lâm Mạc Thần hình như không tồi, cũng không tiếp tục khắt khe với cô, mà chỉ nói:"Trước khi cô tới, trách nhiệm của bộ phận thị trường thực tế là do tôi đảm nhận. Nếu làm về thị trường không biết xuống tay từ chỗ nào, thì trước hết đi quan sát thị trường."

Mộc Hàn Hạ suy nghĩ gật đầu:"Vâng."

Hai người im lặng một lúc, cô mới lên tiếng:"Vậy tôi chạy ra ngoài tìm hiểu thị trường, có được chi trả chi phí giao thông không?"

Lâm Mạc Thần liếc nhìn cô:"Được."

"Chi phí ăn trưa..."

"Đều được." Lâm Mạc Thần ngắt lời cô.

Mộc Hàn Hạ "vâng" một tiếng, nở nụ cười.

Tuy nhiên ngay cả Lâm Mạc Thần cũng không nghĩ tới bốn ngày tiếp theo ngay cả bóng dáng của Mộc Hàn Hạ cũng không thấy đâu, từ sáng đến tối chưa từng đến công ty.

Tối buổi chiều ngày thứ tư, anh ta gọi Phuong Khôn ngồi bên cạnh cô vào văn phòng hỏi:"Mộc Hàn Hạ đâu?" Phuong Khôn thấy sắc mặt anh ta không tốt cẩn thận đáp:"Tôi không biết, cô ấy không nói với tôi."

Tối nay sau khi Lâm Mạc Thần về nhà, sau khi xử lý xong công việc, nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, lấy di động ra. "Cô đang ở đâu?"

Mộc Hàn Hạ ở đầu dây bên kia đáp:"Tôi ở công ty."

Lâm Mạc Thần yên tĩnh trong phút chốc, giọng nói lạnh lùng:"Mộc Hàn Hạ, tôi mời cô đến là làm việc cho tôi. Thân là quản lý, chẳng lẽ mỗi ngày không cần báo cáo tiến triển với ông chủ sao? Chẳng lẽ cô tính tự sinh tự diệt ở công ty tôi sao?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp:"Tôi biết rồi. Xin lỗi Jason, tôi không có kinh nghiệm trong ngành này, sau này sẽ trau dồi."

"Hiện tại cô đang làm gì ở công ty?" Lâm Mạc Thần lại hỏi.

"Tôi đang sắp xếp lại kết quả nghiên cứu mấy ngày nay, muốn làm thành báo cáo giao cho anh."

Lâm Mạc Thần cúp máy.

Bóng đêm đã rất sâu, trăng tròn to điểm trên bầu trời, mây đen đã lùi xa canh giữ ở chung quanh. Lâm Mạc Thần đẩy cửa công ty ra, thấy trong căn phòng tối đen chỉ có ngọn đèn nhỏ ở trước bàn cô, tựa như một hòn đảo nhỏ biệt lập. Còn cô đưa lưng về phía anh ta, chưa phát hiện ra.

Lâm Mạc Thần cúi đầu nhìn đồng hồ: 11h50.

Anh ta từ từ tới gần.

Có lẽ là nửa đêm lạnh lẽo, cô khẽ ho khan hai tiếng, vẫn nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Trên người cô có đắp một chiếc áo khoác, trên bàn ngoài đồng tài liệu, còn đặt hộp thức ăn nhanh đã ăn xong. Cô vô cùng chuyên tâm, vững vàng đắm chìm trong công việc.

Hình ảnh này thật quen thuộc, Lâm Mạc Thần nhớ tới chính mình từng như vậy.

Khi vẫn còn ở Mỹ, anh ta mới tốt nghiệp đại học, làm một con dao nhỏ thử thách thức gã khổng lồ ngành hoa quả New York. Khi đối đầu kịch liệt nhất, công ty bị người ta cắt nước cắt điện, có công nhân bị đánh đưa vào bệnh viện, công ty cũng nhận được thư đe dọa. Lúc ấy người đi theo anh ta gây dựng sự nghiệp, ít nhiều trong lòng đều hoảng sợ. Dù sao anh ta cũng chỉ là thằng nhóc người Hoa mới tốt nghiệp, chưa có căn cơ gì.

Khi đó rất nhiều buổi tối anh ta làm việc đến khuya, một mình ngồi ở văn phòng, cũng là dưới ngọn đèn nhỏ, khoác áo lên vai, hơn nữa chuyện gì người nào cũng không để vào mắt.

Anh ta đi đến sau lưng cô, dường như cô phát hiện được điều gì, từ từ quay đầu lại, tay Lâm Mạc Thần đặt lên vai cô. Cô sợ tới mức toàn thân run lên, Lâm Mạc Thần thản nhiên cười: "Hoảng cái gì? Sợ ông chủ kiểm tra sao?"

Lâm Mạc Thần cười, ánh mắt dừng trên màn hình: "Đang viết cao kiến gì vậy?"

Tay anh ta vẫn còn đặt trên vai cô, không nặng không nhẹ, nắm ngón tay thon dài. Ánh mắt Mộc Hàn Hạ thoáng nhìn, trong lòng như có cánh chim nhẹ nhàng vỗ qua. Cô nhìn màn hình đáp: "Tôi có ba kết luận nghiên cứu, nhưng có lẽ đã ở trong kế hoạch của anh rồi."

"Nói đi."

"Thứ nhất, tôi đã điều tra trên thị trường Bắc Kinh hiện nay, bao gồm các huyện lân cận, mặc dù có mấy nhãn hiệu có phong cách giống chúng ta, nhưng không có đủ tầm ảnh hưởng trên thị trường. Hơn nữa chất lượng không đồng đều, đồng thời còn bán cả những sản phẩm phong cách khác, giá cả hệ thống cũng hỗn loạn. Nói cách khác, phong cách, giá cả, đối thủ có tầm ảnh hưởng với chúng ta tạm thời còn chưa xuất hiện." "Ừ, tiếp tục đi."

Xung quanh rất yên tĩnh, ánh sáng mờ lung, chỉ có tiếng nói của hai người bọn họ, một hỏi một đáp, có loại cảm giác trống trỗng, vắng vẻ, không quá rõ ràng.

Mộc Hàn Hạ chỉ vào tấm bảng chi chít trên màn hình nói: "Thứ hai, đây là phong cách, giá cả, số liệu phân phối khách hàng chủ yếu của mấy nhãn hiệu tiêu biểu trong thành phố. Số liệu này bắt nguồn từ báo cáo phân tích sản xuất một số ngành và số liệu điều tra trước đó công ty chúng ta đã thực hiện. Có thể thấy được, nhãn hiệu trên thị trường trong nước được chia ra cao cấp, rất cao cấp, thì giá cả cũng rất cao, kinh doanh đa nhãn hiệu, nhãn hiệu tầm trung thì toàn quần áo mặc ở nhà, không thời trang, chất lượng sản phẩm cũng chỉ miễn cưỡng, giá cả lại bán giống như chúng ta, thậm chí còn cao hơn, nhãn hiệu tầm thấp thì càng không cần so sánh. Tuy nhiên nhãn hiệu tầm trung mới là lớn nhất thị trường, hơn nữa chúng ta cần phải chú trọng vào thời trang. Quần áo từ hơn 100 đến mấy trăm tệ, thành phần tri thức, học sinh cũng sẽ mua. Chúng ta sẽ nhận được không gian lợi nhuận lớn nhất."

"Thứ ba." Cô nhìn mặt cắt hình trên bàn làm việc, "Tôi đã đến xem qua cửa hàng anh đang chuẩn bị. Nói thật, tôi rất bất ngờ, cũng rất rung động. Tôi không nghĩ tới anh lại mở cửa hàng lớn như vậy, thuê ở nơi tốt nhất, đắt nhất, nhưng trang trí lại đơn giản như vậy. Tôi không thể nói rõ được tốt ở chỗ nào, nhưng khi bước vào cảm thấy rất thoải mái, thân thiết, cũng rất mới mẻ. Hơn nữa trang trí như vậy cũng tiết kiệm được rất nhiều chi phí. Một công đôi việc, đúng không?"

Mộc Hàn Hạ quay đầu nhìn anh ta.

Đôi mắt Lâm Mạc Thần yên tĩnh.

Anh ta biết cô thông minh nhạy bén, nhưng toàn bộ trù tính của anh ta, sau khi cô xem xong ngành sản xuất không ngờ lại hiểu rõ toàn bộ.

Anh ta im lặng nở nụ cười nói: "Cô nói nhiều như vậy, đối với tôi thực ra chỉ có một sách lược."

Mộc Hàn Hạ ngắt ra hỏi: "Là cái gì?"

"Không phải khi ở Nhạc Nhã cô đã nhìn thấu rồi sao?"

Mộc Hàn Hạ nhất thời như lọt vào trong sương mù, hai người cách nhau rất gần, anh ta lại đứng ở sau lưng cô, cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở trong ngực anh ta, trái tim cũng đập nhanh: "Tôi không rõ."

Anh ta đáp: "Tất cả buôn bán, tất cả theo đuổi lợi ích, người thắng cho tới bây giờ chỉ có một cách: thành lập theo sản phẩm của cô, đến mục tiêu khách hàng của cô, con đường ngắn nhất, chính xác nhất. Còn chưa hiểu sao? Tôi chỉ sản xuất cho khách hàng mục tiêu của tôi, hàng hóa cảm thấy hứng thú nhất hoặc là thiếu hụt nhất. Vị trí tôi mở cửa hàng là nơi bọn họ dễ nhìn thấy nhất, tôi chọn cất vào kho hàng, cách trang trí để giảm bớt chi phí trung gian. Tôi làm tất cả những điều này chính là dùng khoảng cách ngắn nhất đưa sản phẩm chuẩn xác nhất đến tay khách hàng, còn tôi ở giữa sẽ đạt được lợi ích lớn nhất. Lần cô suýt bán vài thành công ở Nhạc Nhã cũng không có gì khác với trước kia tôi bán hoa quả ở Mĩ."

Mộc Hàn Hạ sững sốt, anh ta lại chăm chú nhìn cô. Một lát sau, cô bỗng nhiên nở nụ cười gật đầu: "Hiểu rồi. Tôi sẽ nhớ kĩ." Nói xong xoay người, cầm lấy bút và vở viết thật nhanh.

Trong mắt Lâm Mạc Thần khẽ hiện lên ý cười. Anh ta nhìn thấy sự rục rờ linh động trong đôi mắt cô, nhìn chiếc cổ khi cô cúi xuống, đường nét trắng ngần sạch sẽ, còn có cảm giác mềm mại của trẻ con.

Lâm Mạc Thần nâng tay lên, ngón tay khẽ chạm vào cổ cô.

Mộc Hàn Hạ hơi đỏ người, cảm thấy tê dại như nước chảy, từ chỗ ngón tay anh ta chạm vào lan tỏa ra khắp toàn thân.

Cô vẫn không động đậy.

Tiếng nói trầm thấp của Lâm Mạc Thần vang lên bên tai cô: "Còn vấn đề gì không?"

"Vâng, tôi đang xem lại."

Bóng đêm và ánh sáng vẫn vút bên hai người, tất cả điều này trong màn đêm yên tĩnh thật không tệ. Tuy vậy trong đêm khuya, một góc thành phố to lớn chỉ có hai người bọn họ dựa vào nhau gần như vậy, tiếp tục bàn về lợi nhuận và trù tính, lộ ra đã tâm trong ý chí. Cảm giác này chân thật và gần gũi đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hè qua thu đến, thời gian hai tháng giống như ánh sáng nhanh chóng trôi qua.

Hôm nay trời trong mát mẻ, Mộc Hàn Hạ đứng dưới một gốc cây đại thụ bên đường, cầm chai nước uống nước. Cách đó không xa là cảnh tượng náo nhiệt. Hôm nay là ngày Phong Thần khai trương cửa hàng thứ hai, lúc này khách khứa đầy sảnh, ngoài cửa chất đầy lẵng hoa, pháo giấy rục rờ đầy đất.

Di động của cô vang lên, nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô lẽ lười tiếp điện thoại: "A lô, Jason."

"Ở đâu?"

"Bên ngoài cửa hàng."

"Đang làm gì?"

"Nghỉ ngơi một lát."

Quả nhiên Lâm Mạc Thần ở đầu kia khẽ cười: "Tôi làm lụng vất vả trong này, còn quản lí Mộc lại đang nghỉ ngơi? Vào đây."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ cúp điện thoại, đi vào trong cửa hàng.

Tầng hai có mấy văn phòng nhỏ, mấy nhân viên cửa hàng chào hỏi cô: "Quản lí Mộc." "Quản lí Mộc."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười gật đầu, không giống như hai tháng trước thẹn thùng câu nệ.

Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng, cầm trong tay chồng bảng biểu báo cáo số liệu, đang nói chuyện với cửa hàng trưởng ở bên cạnh. Hôm nay anh ta mặc cả cây âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng bên trong, kết hợp với cả vạt màu đỏ, đồng hồ giấy da, không có chỗ nào không quý giá. Đáng đáp tùy ý ngồi ở chỗ kia tỏa ra bầu không khí khiến người khác cảm thấy bị áp lực.

Mộc Hàn Hạ đi qua, cửa hàng trưởng báo cáo xong, cười với Mộc Hàn Hạ rồi đi, Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn cô: "Cô chủ Mộc, đi vui vẻ ở nơi nào thế?"

"Lão Đại, tôi chỉ ra ngoài hít thở không khí thôi."

Lâm Mạc Thần nhếch môi nhưng cũng không cười nhạo cô, Mộc Hàn Hạ ngồi xuống bên cạnh anh ta, cầm lấy mấy bảng số liệu, rồi lấy laptop ra, bắt đầu làm việc với anh ta.

"Số lượng W3-11?"

"Bán được 33 chiếc. Size M và L nhiều nhất."

"Tỉ suất phần lãi gộp."

Phần lãi gộp: phần lãi mới trừ giá thành, chưa trừ phí tổn khác.

"33%."

"Số liệu đồng nhất một cửa hàng."

"43 chiếc, 45%, size M, size L."

"So với hàng trong kho chiếm bao nhiêu?"

"40%, đầy đủ. Trong đó cần phải điều động năm kiểu."

Hai người một hỏi một đáp, tốc độ rất nhanh. Bên ngoài cửa có nhân viên đi qua cũng không dám lớn tiếng, sợ ảnh hưởng tới bọn họ. Khuôn mặt hai người đều chăm chú, rõ ràng là sự phối hợp này ăn ý mười phần.

Thực ra lúc đầu Mộc Hàn Hạ không theo kịp tư duy và tốc độ tra cứu của Lâm Mạc Thần. Lần đầu tiên cô làm trợ thủ cho anh ta, tìm mười phút trong máy tính cũng không tìm được. Lúc ấy Lâm Mạc Thần cười lạnh nói: "Hừ, tôi mời đầu gối về sao?"

Lúc ấy cô không phục cãi lại: "Hệ thống máy tính lớn như vậy, anh tưởng tìm một bảng báo cáo s

ố liệu trong đó dễ dàng như vậy sao?"

Lâm Mạc Thần nhìn chằm chằm cô nói: "Tôi đã từng gặp mỗi một người quản lí thị trường xuất sắc, ai cũng đều thuộc nằm lòng tất cả số liệu thị trường. Nếu không cô cho rằng tại sao bọn họ có thể duy trì sự nhạy bén đối với thị trường vượt qua người thường? Mộc Hàn Hạ, cô không chịu cố gắng hết sức gì cả."

Anh ta nói xong khiến Mộc Hàn Hạ sững sờ.

Lâm Mạc Thần cũng không nói gì với cô nữa.

Một lát sau, cô đến bên cạnh anh ta khẽ nói: "Jason, tôi sai rồi, tôi thật hẹp hòi, cảm ơn anh đã chỉ bảo cho tôi."

Anh ta liếc nhìn cô, vẻ mặt cô thành thật nhận sai. Hai người đối mặt một lát, tay anh ta khẽ chạ

m lên đầu cô: "Cô ngơ ngác làm gì? Làm việc đi."

Làm việc lâu, miệng cô đã hơi khô, liếc mắt nhìn ly trà bên cạnh trống rỗng, vừa định cầm lấy đi rót nước, lại có một bàn tay cầm trước.

Lâm Mạc Thần đứng lên, cầm trong tay hai chiếc chén, đi ra rót nước.

Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng anh ta khom lưng lấy nước, trong lòng thoáng chốc tựa như bóng đêm ngoài cửa sổ, dịu dàng mà mơ hồ.

Lâm Mạc Thần xoay người, ánh mắt hai người chạm nhau.

Đôi mắt anh ta trầm tĩnh như nước.

Đúng lúc này, cửa hàng trưởng và mấy vị quản lí khác đi vào cười nói: "Jason, hôm nay khai trương thành công như vậy, có muốn tổ chức tiệc mừng không?"

Lâm Mạc Thần cũng cười: "Được. Mọi người chọn địa điểm đi."

Tiếng hoan hô vang lên.

Mọi người đi đến một nhà hàng hải sản đắt nhất gần đó. Không khí rất tốt, mọi người ăn uống cũng rất vui vẻ. Ngay cả Lâm Mạc Thần cũng uống không ít rượu, ngồi ở chỗ chủ vị, ánh mắt trong suốt, vẻ mặt hơi lười biếng.

Ăn uống xong, mọi người vẫn còn chưa thỏa mãn, la hét muốn đi ca hát, Lâm Mạc Thần cũng vui vẻ đáp ứng. Mọi người đi KTV, thuê một gian phòng xa hoa, lại gọi một đồng rượu và đồ ăn.

Mấy cô gái hoạt bát dẫn đầu lên hát. Có người nói: "Ông chủ, anh cũng hát một bài cho mọi người nghe đi." Tiếng mọi nười ồn ào, Lâm Mạc Thần chỉ tựa vào sofa đáp: "Mọi người tự chơi đi."

Tất nhiên không ai ép buộc anh ta nữa.

Mộc Hàn Hạ lấy miếng bông ném vào miệng, thực ra cô rất thích ca hát, nhưng nhóm đồng nghiệp đối xử với cô rất tốt, nên cô không muốn phá hỏng không khí... Bỏ đi.

"Cô không đi hát à?" Lâm Mạc Thần ở bên cạnh hỏi, tiếng nói đã ngà ngà say.

Mộc Hàn Hạ lắc đầu.

"Khó nghe?"

Mộc Hàn Hạ trừng anh ta.

Anh ta nở nụ cười.

Mộc Hàn Hạ:"Anh cười cái gì?"

"Không có gì." Anh ta chậm rãi nói,"Nghĩ đến ở trong tình huống này, cô là một người vô cùng sôi nổi."

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh ta, bỗng nhiên phát hiện, không phải anh ta hơi say đấy chứ? Không biết tại sao trong lòng cô bỗng nhiên trở nên vô cùng tốt, khẽ "hừ" một tiếng, cầm cốc nước trái cây lên ở bên cạnh anh ta im lặng uống. Anh ta cũng im lặng, hơi nheo mắt, cùng cô nghe người khác hát.

Một lát sau, di động của anh ta vang lên như ầm ầm hiện trong tiếng nhạc ồn ào.

Anh ta tiếp điện thoại:"Ừ, em đến Bắc Kinh? Anh và người của công ty đang ở bên ngoài. Được rồi, anh cho em địa chỉ."

Buông điện thoại, qua một lúc, anh ta gọi một nhân viên:"Tiểu Vương, ra cửa đón người."

"Ông chủ, đón ai vậy?"

"Trình Vi Vi. Cô ấy nghe nói chúng ta tổ chức tiệc mừng, nên cũng muốn đến đây."

Mọi người giật mình, nhắc đến Trình Vi Vi, tất cả mọi người đều biết. Bởi vì nhà cô ta là siêu thị Vĩnh Chính, khách hàng lớn của Phong Thần. Sản lượng hàng tháng của Phong Thần đều tiêu thụ trong nhiều cửa hàng của Vĩnh Chính. Hai tháng nay, Trình Vi Vi cũng bay đến Bắc Kinh mấy lần, mỗi lần đều đến công ty bọn họ.

Cũng có người phỏng đoán quan hệ của cô ta và Lâm Mạc Thần, nhưng ngoài chuyện công việc, hai người dường như không có qua lại gì khác, hơn nữa Lâm Mạc Thần chưa bao giờ bay đến thành phố Giang, nên cũng không có ai dị nghị gì.

Khi Trình Vi Vi đến công ty cũng đã gặp Mộc Hàn Hạ. Lúc ấy biểu tình của cô ta vô cùng kinh ngạc, nhưng hai người cũng không tiếp xúc nhiều.

Qua một lúc, Tiểu Vương dẫn người vào. Dưới ngọn đèn rực rỡ, Trình Vi Vi tóc dài như thác đổ choàng khăn, trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc áo choàng đỏ sậm, phía dưới là đôi chân thon dài đi giày cao gót, dáng vẻ ngồi sáng trước mắt người khác.

"Trình tổng." "Trình tổng." Tất cả mọi người chào hỏi cô ta, có người thân với cô ta cảm thán nói:"Oa! Chị Vi Vi hôm nay đẹp thật."

Lâm Mạc Thần gật đầu với cô ta.

Trình Vi Vi cười nhìn quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Mộc Hàn Hạ bên cạnh Lâm Mạc Thần, rồi mới dừng lại trên người Lâm Mạc Thần:"Jason, hôm nay khai trương cửa hàng thứ hai toàn thắng, chúc mừng anh."

Lâm Mạc Thần cười nói:"Lại đây ngồi đi."

Có người đứng dậy, có người ở phía sau lui ra tránh đường. Mộc Hàn Hạ cũng dịch chuyển, nhường chỗ bên cạnh Lâm Mạc Thần cho cô ta. Trình Vi Vi ngồi xuống, cũng không nhìn Mộc Hàn Hạ, quay đầu nói chuyện với Lâm Mạc Thần.

Mọi người tiếp tục vui chơi.

Mộc Hàn Hạ nói chuyện với đồng nghiệp bên cạnh, mơ hồ ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người Trình Vi Vi, tiếng nói chuyện của cô với Lâm Mạc Thần cũng rõ ràng truyền đến.

"Sur ca, chúc mừng anh."

"Cám ơn." Hai người khẽ cạn ly rượu vang.

"Em cũng mang tin tốt đến đây, doanh số của Phong Thần trong hệ thống Vĩnh Chính tháng này lại tăng 15%. Sur ca, anh cảm tạ em thế nào đây?"

"Em muốn cảm tạ như thế nào? Nếu không anh tặng em một bộ sản phẩm mới của Phong Thần trong quý này."

"Chỉ có vậy thôi sao? Sư ca, anh đúng là biết tính toán, lại còn tiết kiệm nữa, có phải em sẽ trở thành quảng cáo sống cho các anh không?"

"A..."

Mộc Hàn Hạ đứng dậy ra ngoài đi WC.

Ngoài phòng ánh sao sáng rực.

Mộc Hàn Hạ dựa vào hành lang bên ngoài, gió lạnh thổi, có người đi tới.

Cô quay đầu, là một đồng nghiệp nam ở bộ phận thiết kế, hai mươi lăm hai sáu tuổi, cao gầy nhả nhặn, uống đến mức mặt đã đỏ, ánh mắt lóe sáng nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười với anh ta.

"Hàn Hạ, cô ở chỗ này à, sao không đi vào?"

"Tôi hít thở không khí một chút."

"À." Đồng nghiệp này là điển hình cho con trai ngành kỹ thuật, đứng ở bên cạnh cô, cùng ngắm sao trời, muốn nói lại thôi.

"Hàn Hạ, hiện tại cô có bạn trai không?" Ngay cả tai anh ta cũng đã đỏ lên.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi hồi hộp, khi học trung học, cô cũng từng được mấy người tỏ tình, nhưng mấy năm nay dường như không có, không hiểu sao cô cũng bắt đầu khấn trương:"Hả?"

"Tôi rất thích cô, cô có thể cân nhắc..." Tiếng nói của anh ta rất thấp nhưng chân thật.

Mặt Mộc Hàn Hạ cũng đã đỏ lên. Nói một cách công bằng, đồng nghiệp nam này thực sự rất tốt, tốt nghiệp trường danh tiếng, năng lực vô cùng giỏi, thái độ làm người kiên định dịu dàng. Trước đó cô chưa từng nghĩ tới, người như vậy sẽ thổ lộ với mình.

Cô quay đầu nhìn anh ta, định lên tiếng, lại liếc mắt thoáng nhìn hai người phía sau tấm kính thủy tinh, không biết từ lúc nào Lâm Mạc Thần hai tay đút trong túi, quan sát bọn họ. Không, chính xác là đang nhìn cô. Ngọn đèn mờ chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng của anh ta.

Mộc Hàn Hạ nhìn vào ánh mắt anh ta, trong đầu hiện lên suy nghĩ: Nơi này cách ghế lô rất xa, tại sao anh ta lại nhìn ra đây?

Tuy vậy ánh mắt anh chàng đồng nghiệp vẫn còn nóng bỏng nhìn cô. Mộc Hàn Hạ chuyển tầm mắt, nhìn người trước mặt, vô cùng có lỗi nói:"Cám ơn anh, xin lỗi."

Người đồng nghiệp thất vọng bỏ đi, xung quanh lại trở nên yên lặng.

Không hiểu sao tìm Mộc Hàn Hạ lại đập tình thích, giống như mấy ngôi sao thừa thốt trên đầu, vừa sáng vừa lạnh, không tiếng động đập mạnh. Cô xoay người, đẩy cửa ra, lại phát hiện không còn thấy bóng dáng Lâm Mạc Thần đâu.

Cô nghĩ không biết anh ta còn quay về ghế lô không, mới đi được mấy bước, lại thấy một căn phòng nhỏ bên trái cửa khép hờ, bên trong truyền ra tiếng người nôn mửa.

Cô ló đầu vào thấy bóng dáng Lâm Mạc Thần. Hai tay anh ta đặt trên bồn rửa, cúi đầu, sắc mặt tái nhợt.

Đó là một phòng nghỉ, chứ không phải phòng KTV. Mộc Hàn Hạ vội đẩy cửa đi vào, đi đến bên cạnh anh ta:"Anh sao vậy? Không uống được rượu thì nên uống ít đi chứ."

Lâm Mạc Thần dù đã say rượu, nhưng phong thái vẫn rất tao nhã. Anh ta cầm lấy chiếc khăn mặt ở bên cạnh, khẽ lau khóe miệng, sau đó thản nhiên nói:"Tôi thực sự không thích uống rượu, nhưng trong nước lại chú ý đến văn hóa rượu, cho dù là việc công hay tư. Đối với cấp dưới của tôi, nếu tôi không thật lòng đối đãi, làm sao khiến cho bọn họ can tâm tình nguyện bán mạng cho tôi đây?"

Lời này rất có ý tứ, nhưng Mộc Hàn Hạ nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của anh ta trở nên trắng bệch, nghĩ thầm không biết anh ta rốt cuộc có say hay không nữa.

Anh ta liếc nhìn cô, để khăn mặt sang một bên, xoay người ngồi xuống sofa chợp mắt.

Mộc Hàn Hạ hỏi:"Trình Vi Vi còn ở ghế lô, anh không quay về sao?"

Anh ta thản nhiên nói:"Cô ấy thích ở thì ở, còn tôi không phải là người hầu rượu."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười, nhìn sắc mặt anh ta thực sự không tốt lắm, bước đến bình nước, muốn rót cho anh ta một cốc nước ấm. Lúc này lại nghe thấy anh ta lên tiếng:"Tại sao không tiếp nhận cậu ta?"

Mộc Hàn Hạ nhìn nước trong cốc dần đầy lên, mặt nước dập dờn dưới ngọn đèn êm dịu, nhưng vào lúc này trong lòng cô vô cùng yên tĩnh tựa như có thứ gì đó đang phá kén chui ra.

Cô xoay người đi đến bên cạnh anh ta khẽ nói: "Tôi không thích anh ta."

Lâm Mạc Thần mở mắt ra, không nhận nước trong tay cô, tiếng nói đã say hơi khàn: "Vậy cô thích ai?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát, chỉ cười không nói chuyện.

Lâm Mạc Thần nhìn nụ cười nhạt trên miệng cô, chợt bắt lấy tay cô, kéo cô vào trong lòng. Mộc Hàn Hạ giật mình, cảm thấy tay anh ta khóa chặt bên hông cô, còn trong lòng anh ta là hơi thở ấm áp pha lẫn mùi rượu.

Trong khoảnh khắc đó thế giới của cô trở nên yên tĩnh.

Giây tiếp theo, anh ta buông cô ra, nằm xuống sô pha.

Mộc Hàn Hạ như đang nằm mộng, vào lúc này, cô xác định được anh ta thực sự say. Bởi vì anh ta bình tĩnh nở nụ cười, nụ cười rất lạnh nhạt, giống như mỗi lần khi anh ta ra quyết sách buôn bán, bộ dáng sát phạt quyết đoán.

Anh ta nói: "Mộc Hàn Hạ, đừng yêu tôi, cũng đừng hấp dẫn tôi. Bởi vì chúng ta không xứng với nhau."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hôm nay Mộc Hàn Hạ về đến nhà đã là hai ba giờ sáng, có lẽ là vì cuối tuần nên phòng bên cạnh vẫn còn chưa ngủ, khe hở cửa phòng vẫn lộ ra ánh đèn.

Mộc Hàn Hạ nhẹ tay nhẹ chân đi vào, thay quần áo, vào WC rửa mặt, sau đó nằm trên giường.

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng có vẻ lạnh lẽo, nhánh cây tàn lụi lặng lẽ sinh trưởng. Không biết ở chỗ nào chưa khóa hết nước hay nước rò phát ra tiếng "tí tách".

Mộc Hàn Hạ lẩn lộn qua lại không ngủ được.

Một lát sau, cô mới hơi buồn ngủ, lại nghe thấy người ở phòng bên cạnh tỉnh thần vô cùng tốt, tầm ba rưỡi sáng tạo ra tiếng giường kéo kẹt. Mộc Hàn Hạ kéo gối che kín tai, nhưng không hiểu sao, hôm nay đã mặc kệ rồi, nhưng âm thanh phiền muộn ấy khiến cô không ngủ được.

Cô nhin một lúc, cuối cùng không nhìn được nữa xuống giường, "rầm" một tiếng, tiếng vang đến mức tường cũng rung lên. Phòng bên cạnh dường như đột nhiên yên lặng, cô lại vọt vào trong WC, mở cửa ấn nước xả, tiếng "ùm" phát ra. Làm xong tất cả mọi chuyện, cô mới trở về phòng khóa cửa, lại nằm xuống.

Phòng bên cạnh trở nên yên tĩnh. Trong lòng Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên rất phức tạp, không rõ là dễ chịu hay khó chịu. Cô nhìn ánh trăng xa xôi trước đầu giường, vẫn ngẩn người. Một lát sau, tiếng "kéo kẹt" ở giường phòng bên cạnh lại truyền đến.

Mộc Hàn Hạ lấy tai nghe đeo vào, không nhúc nhích nằm trên giường.

Ngày hôm sau cô thức dậy muộn hơn rất nhiều so với bình thường, mở cửa ra, vừa lúc thấy đôi tình nhân kia đang ăn sáng trong phòng khách. Đối phương cũng không lộ ra vẻ mặt gì, Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, vô cùng khách sáo nói: "Xin lỗi, tối qua tôi về muộn, vì công việc nên có uống chút rượu, có thể tạo ra tiếng động hơi ồn một chút, không biết có làm phiền đến hai người không, xin lỗi."

Cô gái kia chưa nói gì, chàng trai đã nở nụ cười trước: "Không sao, bọn tôi cũng đang xem phim, không chú ý lắm. Chị ăn cùng không?"

Cô gái cũng cười.

Mộc Hàn Hạ vội xua tay: Không cần đâu, cảm ơn hai người. Tôi đi công ty tặng ca trước đây."

Đi ra ngoài, Mộc Hàn Hạ khẽ thở dài, đi vào trạm tàu điện ngầm.

Bởi vì say rượu nên Lâm Mạc Thần hơi đau đầu, nhưng trong lòng anh ta vẫn rất vui vẻ bởi vì hai cửa hàng đã đi theo quỹ đạo thành công trong kế hoạch. Chúng tạo ra hiệu ứng chấn động trong giới kinh doanh trang phục ở Bắc Kinh. Kinh doanh ở mỗi cửa hàng đều vượt xa những nhãn hiệu khác. Hiện tại mỗi ngày lợi nhuận đều rất khả quan, như quả cầu tuyết tiến vào túi anh ta.

Khi anh ta đến công ty, chú ý tới Mộc Hàn Hạ còn chưa tới, trước kia mỗi ngày cô đều tới sớm hơn so với anh ta. Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng uống cà phê một lúc, cách cửa kính nhìn thấy Mộc Hàn Hạ về mặt giống như sương lạnh đi vào.

Lâm Mạc Thần nhìn cô chăm chú, cô không nhìn về phía anh ta, tháo khăn quàng cổ xuống, khi nói chuyện với đồng nghiệp bên cạnh mới lộ ra ý cười âm ỉ.

"Đúng vậy, bên ngoài quá lạnh." Giọng nói của cô mơ hồ truyền vào.

Hóa ra là do lạnh, Lâm Mạc Thần dời ánh mắt, nhưng cũng không quá lâu, anh ta phát hiện ra sự bất thường. Cho dù mấy lần dẫn dò cô làm việc, hiệu suất của cô vẫn cao, vẫn tươi cười như trước, nhưng hôm nay cô không nhìn vào mắt anh ta.

Tối gần giữa trưa, văn phòng vắng người, Lâm Mạc Thần cầm lấy điện thoại nội bộ gọi cho cô: "Vào đây."

Mộc Hàn Hạ ngỡ ngàng một lát mới vào văn phòng của anh ta, ngẩng đầu cười nói: "Jason, có chuyện gì?"

Lâm Mạc Thần nhìn cô chăm chăm: "Tối hôm qua tôi có nói gì với cô không?"

Mộc Hàn Hạ ngẩn người.

Bốn mắt hai người chăm chú nhìn nhau, ánh mắt anh ta vô cùng bức người, Mộc Hàn Hạ từ từ quay đầu sang một bên, lộ ra ý cười tự giễu: "Anh nói biểu hiện làm việc của tôi chưa đủ tốt."

Tuy từ lượng của Lâm Mạc Thần bình thường, chất lượng rượu cũng tốt, sau khi uống say hiếm khi buột miệng. Chuyện xảy ra tối hôm qua anh ta quả thực không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng có ở trong một căn phòng với Mộc Hàn Hạ. Thấy vẻ mặt cô thản nhiên, trong mắt cũng ẩn giấu sự buồn bình uất ức, nên anh ta tạm thời tin cô.

Vì thế anh ta thản nhiên nở nụ cười nói: "Ông chủ phê bình còn tức giận sao?"

Mộc Hàn Hạ: "Không được sao?"

"Không được."

Mộc Hàn Hạ khẽ "chậc" một tiếng.

Anh ta nhìn thấy trong mắt cô dường như còn che giấu cảm xúc gì đó, im lặng một lát, lại lên tiếng: "Là tôi sau khi say rượu lỡ miệng, chỉ là nói đùa với cô thôi. Biểu hiện làm việc của cô không tồi, nhưng còn có thể tốt hơn, hiểu không?"

Hiếm khi giọng nói của anh ta dịu dàng như vậy khiến trong lòng Mộc Hàn Hạ giống như được thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào, cô căng thẳng trong chốc lát bật cười: "Biết rồi."

Lâm Mạc Thần nhìn thấy lúm đồng tiền của cô, trong lòng cũng hơi vui vẻ: "Cuối tuần theo tôi đi đến thành phố Lâm."

Mộc Hàn Hạ bất ngờ: "Thành phố Lâm?"

"Đúng, thành phố Lâm ở khu vực Tây Nam rộng lớn, đi mở cửa hàng."

Ba ngày sau, máy bay xuyên qua trong biển mây, ánh mặt trời sáng rực. Mộc Hàn Hạ lần đầu tiên ngồi trong khoang hạng nhất trên máy bay, dựa vào trong lưng ghế tựa dây rộng thoải mái, hai tay hờ hững nắm chặt, rồi lại nhin không được nhìn ra bên ngoài, nhìn ánh mặt trời, nhìn đám mây, nhìn khoảng không trên bầu trời, nhìn mặt đất đã cách rất xa.

"Sợ à?" Lâm Mạc Thần ở bên cạnh hỏi.

"Sao có thể chứ?" Mộc Hàn Hạ dường như không có việc gì đáp.

Lâm Mạc Thần cười.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Tại sao lại muốn đến thành phố Lâm?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Thiết lập được thương hiệu ở một thành phố thì phải thu lợi nhuận ở một thành phố thứ hai nữa chứ."

Mộc Hàn Hạ nghĩ đúng thật là như thế.

"Nhưng tại sao lại là thành phố Lâm?" Cô lại hỏi.

Lâm Mạc Thần bỏ sách xuống nhìn cô: "Không phải tôi đã cho cô làm phân tích kinh tế khu vực sao? Thành phố Lâm là khu phát triển tốt nhất của vùng Tây Nam rộng lớn, là khu vực trung tâm mới nổi lên. Hơn nữa tôi đã bàn chuyện hợp tác và tài chính ở bên kia xong rồi. Có lý do gì không đi chứ?"

Mộc Hàn Hạ "à" một tiếng nói:"Thành phố Lâm rất tốt."

Một lát sau, cô lại lên tiếng:"Tôi nghe chị Tô Nhân nói anh sinh ra ở thành phố Lâm?"

Lâm Mạc Thần nhìn cô đáp:"Đúng vậy."

Mộc Hàn Hạ không hỏi thêm nữa, cầm lấy tờ báo trên máy bay bắt đầu lật xem.

Tay Lâm Mạc Thần khẽ nhéo vào cổ cô.

"Cô nên khôn ngoan một chút mới tốt."

Máy bay hạ cánh đã có xe của bên đối tác tới đón, đưa bọn họ đến thẳng một khách sạn xa hoa trong thành phố. Đẩy cửa phòng ra, dưới ngọn đèn rực rỡ, quanh bàn đã có mấy người ngồi.

Lâm Mạc Thần mỉm cười đi qua, chào hỏi bọn họ, Mộc Hàn Hạ đi theo anh ta.

"xin chào, Trương tổng, cảm ơn đã chiêu đãi."

"Aiz, sao Lâm tổng lại nói vậy." Một người đàn ông trung niên cao gầy nói,"Cậu phát triển ở Bắc Kinh tốt như vậy, đến thành phố Lâm phát triển, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp ấy chứ."

Lâm Mạc Thần khẽ cười, bắt tay người đàn ông béo:"Tạ tổng, hạnh ngộ, chờ mong được hợp tác."

Ánh mắt Tạ tổng kia cười híp thành đường chỉ."Lâm tổng, chúng ta đã bàn bạc xong trong điện thoại rồi, nguyên liệu tháng sau trong nhà máy tôi đều sẽ cung cấp độc quyền cho anh, chúng ta cùng phát tài, haha."

Lâm Mạc Thần đáp:"Đương nhiên, tập đoàn Như Nghi của ngài là do Đặng tổng giới thiệu cho tôi, đương nhiên là phải hợp tác rồi. Cũng nhờ có Tạ tổng ngài, Phong Thần chúng tôi mới có thể nhận được nguyên liệu ít tốn kém như vậy ở thành phố Lâm. Vô cùng cảm kích."

Tạ tổng cười ha ha.

"Đây là Mộc Hàn Hạ, quản lý bộ phận thị trường của chúng tôi." Lâm Mạc Thần giới thiệu. Mộc Hàn Hạ cười ngọt ngào với từng người. Cô lại khéo léo khiến cho mấy ông chủ đều cười nói:"Quản lý Mộc thật xinh đẹp.""Tuổi trẻ đầy hứa hẹn."

Ở trên bàn còn có một người phụ nữ luôn im lặng nhìn bọn họ, vừa rồi khi tiến vào Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đều chú ý tới cô ta.

Lúc này Lâm Mạc Thần hỏi:"Vị này là?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Người làm chủ hôm nay là Trương tổng cười nói:"Đây là một người bạn của tôi, cô Tiết. Cô ấy cũng giống như Lâm tổng, đều từ nước Mỹ trở về gây dựng sự nghiệp. Tôi làm chủ bữa tiệc hôm

nay nên cũng mời cô ấy tới."

Cô Tiết kia đứng lên, bắt tay với Lâm Mạc Thần:"Xin chào, Lâm tổng, tôi là Tiết Ninh. Anh có thể gọi tôi là Serena."

Lâm Mạc Thần thân nhiên cười, bắt tay với cô ta:"Xin chào Serena."

Tiết Ninh khẽ cười:"Jason, tôi đã nghe đại danh anh khi ở Mỹ."

Trương tổng ở bên cạnh nói chen vào:"À? Cô Tiết tốt nghiệp đại học Cornell, chẳng lẽ khéo như vậy, hai người là bạn học?"

Lâm Mạc Thần đáp:"Tôi tốt nghiệp đại học Colombia."

Bên cạnh có người cười nói:"Đều là sinh viên nước ngoài hàng hiệu, thật lợi hại."

Tiết Ninh cười yếu ớt, cũng bắt tay với Mộc Hàn Hạ:"Quản lý Mộc, hạnh ngộ."

Đầu tiên chỉ nhìn thấy cô ấy ngồi trong góc đã bị kính động vì dung mạo xuất chúng, lúc này chính thức đối mặt, Mộc Hàn Hạ vẫn choáng váng.

Tiết Ninh rất đẹp, tóc đen bóng, môi đỏ mọng, là loại xinh đẹp nho nhã đoan trang hiếm thấy. Nhìn quần áo của cô ấy không nhìn ra nhãn hiệu, nhưng chất lượng rất tốt, kiểu dáng cũng tinh tế. Hơn nữa khí chất của cô ấy vô cùng tốt, ánh mắt kia dịu dàng như bảo thạch màu đen, khi nhìn chăm chú sẽ khiến cho lòng bạn rung động. Mộc Hàn Hạ bắt tay cô ấy tựa như nắm một khối nephrite.

Chạm vào ánh mắt dịu dàng của cô ấy, trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi chấn động cười nói:"Xin chào, Serena."

"Lâm tổng, cô Tiết, mời ngồi." Trương tổng nói.

Tiết Ninh ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Mạc Thần, anh ta hơi cúi người, ý bảo cô đi trước. Tiết Ninh mỉm cười, ánh mắt sáng lấp lánh. Hai người cùng đi qua ngồi xuống.

Trong phút chốc, trong đầu Mộc Hàn Hạ lướt qua ý niệm mãnh liệt: hai người kia thoạt nhìn thật xứng đôi.

Ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ.

Từ góc độ của Mộc Hàn Hạ, Lâm Mạc Thần vì uống rượu nên mặt cũng đã hơi đỏ, ngồi giữa một đám thương nhân, dung mạo càng tuấn lãng, diện mạo hiên ngang. Thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ khẽ cười với Tiết Ninh bên cạnh. Không biết hai người nói gì, mặt Tiết Ninh cũng đỏ, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

Tạ tổng mời một vòng rượu, cũng mời cả Tiết Ninh, nhưng cô ấy xua tay bảo mình không uống rượu, nhưng Tạ tổng không bỏ qua, vẫn tiếp tục mời. Tiết Ninh nhún mày, Trương tổng lên tiếng ngăn lại:"Tạ Lâm, sao anh lại không biết phân biệt như vậy?" Lúc này Lâm Mạc Thần mỉm cười, giơ ly rượu lên giảng hòa:"Tạ tổng thật bất công, chỉ biết uống với phụ nữ xinh đẹp, không chịu uống mấy chén với người hợp tác là tôi đây."

Tạ Lâm cười ha ha, cạ chén với Lâm Mạc Thần, bỏ qua khúc nhạc đệm này. Tiết Ninh rót một ly trà nóng, đưa cho Lâm Mạc Thần, thấp giọng nói:"Jason, anh có sao không?"

Lâm Mạc Thần thản nhiên cười:"Không sao." Tiết Ninh khẽ nắm chặt cánh tay anh ta, bảo anh ta đừng uống nữa, Lâm Mạc Thần nhìn thoáng qua tay cô ấy cười gật đầu.

Mộc Hàn Hạ vẫn luôn cười, xã giao với người bên cạnh, nhưng xung quanh náo nhiệt như vậy, cô lại cảm thấy hốt hoảng. Trong lòng giống như có chai nước đang từ từ không tiếng động chảy ra, nhưng có mấy lần, cô cảm nhận được ánh mắt Lâm Mạc Thần dừng trên người cô.

Không biết tại sao bữa tiệc lại đề cập đến chuyện hai người kia học ở Mỹ, đột nhiên có người hỏi:"Quản lý Mộc tuổi trẻ đầy hứa hẹn như vậy, chắc chắn cũng tốt nghiệp từ trường danh tiếng?" Vì thế tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, lên tiếng:"Tôi không..."

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên ngắt lời cô:"Tôi có thể mời được nhân tài như quản lý Mộc đến giúp đỡ, thứ tôi đề ý cũng không phải là mấy loại bằng cấp râu ria gì đó."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, cười nói đúng, sau đó cũng không nhắc lại đề tài này nữa.

Mộc Hàn Hạ im lặng, ngẩng đầu nhìn lại, Lâm Mạc Thần cũng đang nhìn cô, hai người chạm vào mắt nhau, sau đó tách ra.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người xuống lầu, Trương tổng phái lái xe đưa Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ về khách sạn nghỉ ngơi. Tiết Ninh cũng có người phụ trách lái xe, không ngờ lại là một chiếc Bentley.

Mọi người mời phụ nữ đi trước, Tiết Ninh đi đến bên cạnh xe, rồi lại xoay người:"Jason, đối với chuyện anh vừa nói, chính sách ưu đãi cho việc lập nghiệp ở thành phố Lâm..."

Lâm Mạc Thần đi qua, tiếp tục nói chuyện với cô ấy.

Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn đài phun nước trước cửa khách sạn, còn cả ánh sáng bảy sắc cầu vồng lưu động hơi thất thần.

Một lát sau, Lâm Mạc Thần quay lại, chiếc Bentley cũng đã đi rồi, anh ta liếc mắt nhìn Mộc Hàn Hạ:"Đi thôi."

Lái xe là người của Trương tổng, nên trên xe hai người không nói gì với nhau. Lâm Mạc Thần nhắm mắt, Mộc Hàn Hạ nhìn cảnh đêm thành phố Lâm ngoài cửa sổ. Sau khi đến khách sạn, Mộc Hàn Hạ đi đến quầy lễ tân, rồi hai người mới bước vào thang máy lên lầu.

Trong thang máy không có người khác, có vẻ im lặng và trống trải, Lâm Mạc Thần lên tiếng:"Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn rất nhiều việc."

Mộc Hàn Hạ:"Vâng."

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng im lặng của cô, Lâm Mạc Thần cũng không nói thêm gì nữa.

"Tĩnh." Cửa thang máy mở ra, hai người đều đi ra trở về phòng của mình.

Khách sạn năm sao là do Lâm Mạc Thần đặt trước. Đêm này Mộc Hàn Hạ chưa từng ở khách sạn nào tốt như vậy, lộng lẫy, sạch sẽ tao nhã, nhưng khi nằm trên giường, cô lại lăn lộn qua lại không ngủ được. Một lát sau mới hiểu ra là đói bụng, bữa tiệc vừa rồi làm sao có thể ăn ngon được chứ.

Cô đứng dậy xuống giường, rời khỏi phòng.

Sau khi Lâm Mạc Thần trở về phòng, tắm rửa trước, rồi nằm lên giường, cầm lấy di động. Đầu tiên nhìn số điện thoại Tiết Ninh vừa lưu lại cho anh ta. Trong đầu anh ta hiện lên bóng dáng trang nhã thanh tú đẹp đẽ của Tiết Ninh, tuy chưa biết rõ gia thế của cô, nhưng có thể được đám người Trương tổng cung kính, tôn sùng là khách quý, thì chắc chắn không hề nhỏ. Hơn nữa, cô ấy đem lại cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Im lặng một lát, trước mắt anh ta lại hiện ra bộ dáng Mộc Hàn Hạ vô cùng im lặng rồi tư tưởng không tập trung trong bữa tiệc. Anh ta bỏ di động xuống, cầm lấy điện thoại nội tuyến trong phòng, gọi đến số điện thoại phòng cách vách, còn chưa nói mấy, khóe miệng đã lộ ra ý cười theo thói quen, nhưng lại không có người nghe máy.

Cách khách sạn không xa có mấy con phố nhỏ. Lúc này đèn rực rỡ, các quán ăn khuya xuất hiện, mùi thơm chui thẳng vào trong lỗ mũi, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy lập tức cảm thấy quen thuộc, tìm một quầy sạch sẽ ngồi xuống. Gọi xiên đồ nướng thêm chút bia, còn trò chuyện với ông chủ, để hết những chuyện rối loạn ra sau đầu, vô cùng vui vẻ.

Ai ngờ ăn được một nửa lại nhận được tin nhắn của Lâm Mạc Thần: "Cô đang ở đâu?"

Mộc Hàn Hạ nhìn một lát trả lời: "Đang ăn khuya."

"Địa chỉ."

Cô nhấn vị trí cho anh ta.

Không bao lâu đã thấy anh ta từ đầu phố đi tới, Mộc Hàn Hạ cắn miếng khoai tây, nhìn anh ta trong sắc trời u tối. Anh ta đã thay âu phục, mặc một bộ quần áo màu xanh lam, không ngờ bộ dáng lại vô cùng anh tuấn sáng sủa.

Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nhìn thêm nữa.

Anh ta đi đến trước bàn cô, nhìn lướt qua xung quanh, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

"Có việc?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Ánh mắt anh ta lạnh lạnh nhìn cô: "Hơn nửa đêm, ở một thành phố xa lạ, cô một mình chạy ra ngoài, xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm đây?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Xin lỗi. Tôi thấy nơi này gần khách sạn, cũng đông người. Dựa vào kinh nghiệm ăn khuya phong phú của tôi, không có chuyện gì đâu. Vậy anh có muốn ăn một chút không?"

"Không cần."

Mộc Hàn Hạ cũng không mời nữa, lại gọi một phần cà anh ta thích ăn. Một lát sau đồ được mang lên, cô tháo đĩa, cẩn thận cọ sạch, đưa cho anh ta: "Thử đi. Hương vị cũng không tệ lắm."

Anh ta liếc cô một cái, nhận lấy, ném một miếng.

Hai người cứ như vậy cùng nhau ăn khuya, không đề cập đến chuyện tối nay cũng như Tiết Ninh. Dưới ngọn đèn êm dịu, khói nướng lượn lờ, có người đi xe đạp qua chỗ bọn họ, Mộc Hàn Hạ thỉnh thoảng ngẩng đầu cười với anh ta, ăn ngon miệng vô cùng mãi mãi.

Lâm Mạc Thần vốn tỉnh bơ đến, không nghĩ tới cuối cùng mình lại tự nhiên như mấy thanh niên trẻ tuổi, ngồi ăn đồ nướng với cô ở đầu đường. Trong lòng anh ta xuất hiện một ngọn đèn bình yên.

Ăn xong, Mộc Hàn Hạ đi trả tiền, Lâm Mạc Thần bỏ tiền mua khăn. Hai người đi theo ánh đèn nhỏ trên con đường, đêm dài vắng người, đi đến khách sạn sáng rực, Mộc Hàn Hạ nhớ tới buổi tối cuối cùng hai người gặp nhau ở thành phố Giang, cũng im lặng đi như vậy, sau đó anh ta không chút lưu tình cho cô một dao.

Nếu người đàn ông này không lên tiếng, bạn vĩnh viễn không nhìn thấu được lòng anh ta.

Tối phòng Mộc Hàn Hạ, cô ngẩng đầu nhìn anh ta: "Ngủ ngon, Jason."

Lâm Mạc Thần nhìn cô, cặp mắt kia giống như đêm đen.

"Ngủ ngon, Summer."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Công việc của Lâm Mạc Thần phát triển rất thuận lợi ở thành phố Lâm. Chưa đến một tháng, mặt tiền cửa hàng mới đã được trang trí rực rỡ. Công ty Phong Thần chi nhánh Tây Nam cũng chính thức thành lập, văn phòng đặt tại một tòa nhà ở trung tâm thành phố.

Mộc Hàn Hạ là một trong số mấy người theo anh ta từ Bắc Kinh đến. Vì vậy công ty thuê hai căn hộ có ba phòng gần đó, ngay cả anh ta cũng ở cùng.

Hôm nay Mộc Hàn Hạ và hai đồng nghiệp nữ đẩy cửa ra tính đi làm, chợt nhìn thấy cửa đối diện cũng mở ra, Lâm Mạc Thần cúi đầu mỉm cười, tiếng anh ta truyền đến: "Serena, cảm ơn cô đã giới thiệu giúp tôi, nhưng hôm nay tôi đã hẹn đi xem nguyên liệu ở một số nhà máy rồi, không đi được, để lần sau nhé?"

Anh ta đi ra, mặc một bộ âu phục màu đen, cúc áo sơ mi đầu tiên vẫn được cởi ra, bỏ điện thoại xuống, nhìn các cô cười: "Chào buổi sáng."

Hai đồng nghiệp nữ còn làm việc lâu năm hơn Mộc Hàn Hạ, trong đó có một người trêu đùa nói: "Jason, cô Serena kia luôn hẹn anh, lần trước khi cô ấy đến công ty chúng tôi đã gặp qua rồi, là một siêu cấp mỹ nhân, không phải làm muốn làm bà chủ của chúng tôi đấy chứ?"

Mộc Hàn Hạ cũng giống các cô ấy, cười với anh ta.

Lâm Mạc Thần đáp: "Không thể, chỉ là lui tới do làm ăn thôi. Tôi không có hứng thú với cô ấy."

Không nghĩ tới anh ta sẽ nói thẳng như thế, ba người Mộc Hàn Hạ ngẩn ra. Sau đó đồng nghiệp nữ lại lập tức cười nói: "Đúng vậy, làm bà chủ của chúng tôi nào có dễ như vậy."

Lâm Mạc Thần cũng chỉ cười.

Hai tháng sau đó, mọi việc đều hết sức thuận lợi, không có sóng gió, cũng không có thay đổi gì lớn.

Hai cửa hàng của Phong Thần ở thành phố Lâm lần lượt khai trương. Bởi vì chi phí thấp, sức mua của khách hàng hoàn toàn không thua kém gì Bắc Kinh, năng lực quản lý kinh doanh của đội ngũ Lâm Mạc Thần rất mạnh. Vì thế sản phẩm của Phong Thần thời trang, đơn giản, chất lượng tốt, khi xuất hiện ở khu mua sắm tại trung tâm thành phố đã nhanh chóng trở nên phổ biến, thắng lợi hoàn toàn. Khai trương gần một tuần, hai cửa hàng đã đạt được doanh số gần 10% thị trường. Đây là con số vô cùng kinh khủng, trong lúc đó, người thành phố Lâm dường như đều biết đến nhãn hiệu này, hơn nữa còn rất thích mua.

Mấy ngày này, Mộc Hàn Hạ bận đầu tấp mặt tối, nhưng vẫn không thể giải quyết hết. Trong lúc đó cô cũng thấy Lâm Mạc Thần nói chuyện điện thoại với Serena mấy lần. Hình như Serena từng hẹn anh ta mấy lần, nhưng Lâm Mạc Thần chỉ đi được có một lần, cũng không thấy hai người phát triển thêm gì nữa. Không biết là có phải cảm nhận được Lâm Mạc Thần khách sáo xa cách, cũng có một thời gian Serena không còn xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lâm Mạc luôn gọi cô là "Summer", từ từ các đồng nghiệp cũng gọi cô như vậy, nên nó đã trở thành tên tiếng Anh của cô.

Xảy ra sự cố là vào một buổi đêm giữa tháng 11, thành phố Lâm không quá lạnh, nhưng ẩm ướt. Đêm nay Hàn Hạ đang ngủ say, đột nhiên nghe thấy từ cửa truyền đến tiếng đập "rầm rầm" mạnh mẽ. Cô và hai người đồng nghiệp nữ nghe thấy tiếng đều rời khỏi giường, mở cửa ra thấy đồng nghiệp nam ở phòng đối diện đều ăn mặc chỉnh tề, về mặt lạnh lùng. Lâm Mạc Thần mặc chiếc áo khoác tối màu, tóc tai vẫn còn lộn xộn, liếc mắt nhìn các cô: "Đi thôi."

Mộc Hàn Hạ lập tức hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Một đồng nghiệp nam đáp: "Vừa rồi nhà máy báo cáo, nguyên liệu xảy ra vấn đề."

Trong lòng mọi người đều căng thẳng.

Nhà máy ở phía nam ngoại ô thành phố, do Lâm Mạc Thần hợp tác cùng với một công ty địa phương sản xuất. Người của Phong Thần được phái từ Bắc Kinh tới phụ trách không chế quá trình sản xuất và giám sát chất lượng. Chất lượng nguyên liệu có vấn đề được thành viên nhóm theo dõi phát hiện.

Bầu trời bên ngoài tối đen, trong phân xưởng sản xuất lại sáng như ban ngày. Mộc Hàn Hạ và mấy người đi theo Lâm Mạc Thần đứng trước đồng hàng hóa, thành viên nhóm theo dõi cầm nguyên liệu, về mặt kích động nói: "Lâm tổng, nguyên liệu này tuyệt đối không thể dùng. Tôi đã kiểm tra, thành phần bất thường, tính linh hoạt và chống mài mòn không đạt tiêu chuẩn. Nếu sản xuất quần áo tuy thoát nhìn không có gì khác biệt so với trước kia, nhưng chất lượng không thể bằng được. Như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến nhãn hiệu chất lượng cao từ trước đến nay của Phong Thần chúng ta. Hơn nữa tôi còn cảm thấy nguyên liệu còn có vấn đề khác, cần phải làm thêm một bước kiểm tra nữa..."

"Sao có thể như vậy chứ? Trước kia nguyên liệu Tà tổng cung cấp cho chúng ta đều không có vấn đề." Một người ở bên cạnh nghi hoặc nói, "Có phải xảy ra sai sót gì không? Có nên gọi điện thoại đối chất với bọn họ không?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Mạc Thần, về mặt anh ta u ám, trong mắt lại ẩn chứa ý cười. Anh ta không nói lời nào, nên mọi người cũng im lặng.

Trong đó có một người vỗ vai nhân viên kiểm tra kia nói: "May có cậu. Dù sao chiến lược hợp tác của chúng ta với Tạ tổng là miễn kiểm tra chất lượng. Nếu không có cậu, lần này chắc chắn không phát hiện được vấn đề." Nhân viên kiểm tra nhỏ giọng nói: "Là buổi sáng Lâm tổng đã nói với tôi, cho dù là nguyên liệu của ai, nhất là của Tạ tổng, cho dù bề ngoài nói miễn kiểm tra, nhưng trước tiên đều phải kiểm tra thật cẩn thận."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong lòng Mộc Hàn Hạ đã xác định, nhìn về phía Lâm Mạc Thần, chợt nghe thấy anh ta lạnh nhạt lên tiếng: "Chuyện này không cần phải tuyên truyền rộng rãi, cũng không cần phải liên lạc gì với bên phía Tạ Lâm kia. Tất cả cứ tiến hành theo bình thường. Niêm phong toàn bộ số nguyên liệu cất vào kho. Quản lý Từ lập tức liên hệ với nhà máy ở Bắc Kinh nhanh chóng điều động nguyên liệu đến đây. Cứ như vậy đi."

"Vâng." Quản lý phụ trách sản xuất nhận lệnh đi, những người khác im lặng.

Một lát sau có người lên tiếng: "Lâm tổng, chuyện này tuy do bên Tạ Lâm chơi xấu, nhưng hẳn ta cũng đã kinh doanh ở bản địa nhiều năm, cường long không áp răn độc, có phải chúng ta..."

Lâm Mạc Thần cười, rồi bỗng nhiên nhìn về phía Mộc Hàn Hạ: "Summer, cô là quản lý bộ phận thị trường, cô nói đi? Chúng ta phải đoạt lấy thị trường này như thế nào?"

Tất cả mọi người đều nhìn Mộc Hàn Hạ.

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát, chợt cười nói: "Vậy đoạt đi. Bọn răn độc không đánh sẽ không nghe lời. Gặp con rắn thứ nhất nếu né tránh, sau này còn có con thứ hai, con thứ ba, thì phải làm thế nào đây?"

Người khác quen nhìn bộ dáng cần cù chăm chỉ lại đáng tin cậy của cô, lúc này nghe thấy cô nói ra lời cương quyết như vậy đều cảm thấy bất ngờ, nhưng lại bị lời nói của cô gọi lên tâm huyết, vì thế không còn nghi ngờ gì đối với quyết định của Lâm Mạc Thần nữa, còn Lâm Mạc Thần chỉ nhìn cô cười.

Anh ta vốn muốn mượn lời cô để nói ra những lời này. Bởi vì anh ta biết cô che giấu sự quyết đoán, còn cô quả nhiên nói như vậy.

Tất cả rối loạn đều được giấu trong màn đêm tăm tối.

Nửa đêm về sáng, Mộc Hàn Hạ đều ở trong nhà máy điều động hàng hóa, bố trí sản xuất với nhóm đồng nghiệp. Lâm Mạc Thần và hai quản lý khác vào văn phòng thương lượng. Thật ra Mộc Hàn Hạ phát hiện, anh ta dùng dùng người như thế nào đều có nguyên tắc. Ví dụ tuy anh ta nói rằng coi trọng cô, thường xuyên mang cô theo, cho cô làm những công việc như quản lý, quy hoạch thị trường, những công việc vô cùng hào nhoáng, còn những chuyện ngầm lập kế hoạch, anh ta cự tuyệt không cho cô nhúng tay vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Hai tuần sau, Phong Thần đưa trang phục cuối đông mới ra thị trường.

Hôm nay là thứ bảy, trong cửa hàng chật kín người, khách kéo đến cửa hàng Phong Thần giống như mây. Mộc Hàn Hạ hỗ trợ trong cửa hàng, giám sát theo dõi tình hình tiêu thụ. Ai ngờ hơn mười một giờ sáng, đúng là lúc đông khách nhất, thấy hai nhân viên công tác mặc trang phục màu xanh của cục công thương đến.

"Gọi người phụ trách ra đây." Trong đó có một người vẻ mặt nghiêm khắc nói với nhân viên bán hàng. Nhân viên bán hàng nhất thời ngây người, lập tức chạy đi gọi quản lý. Nhóm khách hàng ở bên cạnh cũng tím tím lại xem.

Mộc Hàn Hạ ở tầng một, nhìn biết tình hình không tốt, vừa ngẩng đầu nhìn lên tầng hai đã thấy Lâm Mạc Thần đi xuống, theo sau là quản lý cửa hàng.

"Đề hai vị chờ lâu rồi." Anh ta mỉm cười đón khách: "Có phải nhận được mật báo nên đến đây? Tôi là người phụ trách công ty này, đã chờ hai người thật lâu."

Hai nhân viên công tác đều sững sốt, nhìn thấy Lâm Mạc Thần khí độ bất phàm, lại còn hơi khiêm nhường, nghi hoặc hỏi: "Anh biết có người mật báo?"

"Đúng vậy. Mời hai vị theo tôi, những đồ đó ở trong kho hàng phía sau."

Cửa hàng lại khôi phục sự náo nhiệt, không ai chú ý tới nốt nhạc đệm nhỏ này. Trong lòng Mộc Hàn Hạ cũng buông lỏng, đi về phía sau cửa hàng.

P phía sau là một kho hàng nhỏ, lúc này bên trong đèn đỏ sáng trưng, hai tay Lâm Mạc Thần đút trong túi quần, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở bên cạnh.

Quản lý cửa hàng đứng cạnh hai nhân viên cục công thương, không ngừng một câu "lãnh đạo", hai câu "lãnh đạo", chỉ vào đồng nguyên liệu chưa được tháo niêm phong, bộ dạng người bị hại: "Hai vị lãnh đạo, hai người đến thì tốt rồi. Sau khi chúng tôi nhận được nguyên liệu này, đã cảm thấy có vấn đề,

bằng lòng chịu tổn thất lớn, chứ không có sử dụng. Tuy nhiên công ty của chúng tôi nhỏ, không có đầy đủ dụng cụ kiểm nghiệm, mới để cho nhân viên kiểm tra đo lường qua, phát hiện nguyên liệu này có vấn đề lớn, không chỉ chất lượng không đạt tiêu chuẩn, còn có vấn đề về ô nhiễm... Vừa định báo cáo cho cục giám sát chất lượng, không nghĩ tới mọi người lại đến làm chủ cho chúng tôi..."

Sắc mặt hai nhân viên công tác cũng kinh ngạc, sau khi nhận được mật báo, không nghĩ tình huống lại là như vậy.

"Còn có rất nhiều nguyên liệu ở trong kho hàng của chúng tôi." Lâm Mạc Thần nói, "Hi vọng hai người có thể tra rõ chuyện này."

"Cục công thương chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng." Một người lớn tuổi hơn nói, "Chúng tôi sẽ lập tức niêm phong nguyên liệu này cất vào kho, ngoài ra ai cung cấp hàng hóa này cho mọi người, cung cấp khi nào cũng phải báo cáo lại để điều tra rõ ràng."

"Đương nhiên rồi." Lâm Mạc Thần đáp, "Chúng tôi nhất định dốc hết sức phối hợp. Hơn nữa, chúng tôi còn có yêu cầu hơi quá đáng về phương thức xử lý cuối cùng cho đồng nguyên liệu này."

Hơn mười giờ đêm nay, Mộc Hàn Hạ mới nghe thấy tiếng động từ phía cửa đối diện, Lâm Mạc Thần đã về. Cô biết anh ta đi mời người ở cục công thương ăn cơm, có lẽ cũng uống không ít rượu.

Nếu anh ta đã về, cô có thể yên tâm ngủ rồi. Ai ngờ lúc này lại nhận được tin nhắn của anh ta: "Sang đây."

Mộc Hàn Hạ chẳng hề muốn đi, nhưng vẫn gõ cửa phòng bọn họ, đi vào chỗ anh ta nằm. Bóng đêm buông xuống ngoài rèm cửa, anh ta cời âu phục, chỉ còn mặc áo sơ mi, tháo cả vạt xuống, ngồi trong sofa nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi khiến cho người ta mềm lòng, không chán ghét nổi.

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống bên cạnh anh ta, anh ta cũng không nhúc nhích.

"Mọi chuyện đều thuận lợi chứ?" Cô hỏi.

"Đương nhiên." Anh ta mở mắt nhìn cô.

Cô cười nói: "Ha ha, không ăn trộm được gì lại còn mất năm gạo, lần này bọn họ sẽ phải lãnh đủ." Khóe miệng Lâm Mạc Thần cũng hiện lên ý cười, biết cô cố ý nói nghịch ngợm để cho anh ta vui vẻ.

Thật ra vào đêm khuya như vậy, anh ta không nên gọi cô vào phòng ngủ, nhưng hôm nay Lâm Mạc Thần uống không ít rượu, tuy không say, nhưng chỉ là anh ta muốn nhìn thấy cô. Lúc này nhìn thấy đôi mắt cười linh động của cô ngồi bên cạnh, anh ta vô cùng muốn ôm cô vào lòng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, nhưng lại khẽ đặt tay lên vai cô, thấp giọng hỏi: "Sau này còn có thể có rất nhiều chuyện như vậy, cô có sợ không?"

Động tác của anh ta thoát nhìn thờ ơ, giống như một cái ôm tùy ý của ông chủ dành cho cấp dưới, nhưng trái tim Mộc Hàn Hạ lại như tiến vào hầm băng, vừa lạnh vừa nóng. Cô cười nghĩ thầm dường như vậy, không nên như vậy, cô khẽ thoát khỏi tay anh ta, mặt không đổi sắc đáp: "Sợ cái gì chứ? Không phải chúng ta phải tóm được lợi nhuận lớn nhất trong ngành sản xuất trang phục sao?"

Lâm Mạc Thần hơi mơ hồ, nhờ lời nói của cô hoàn toàn tỉnh táo, anh ta đột nhiên nở nụ cười, thả tay xuống: "Cô nói đúng."

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh ta, dù sao cũng không nên nhìn nhiều thêm nữa, nên dời ánh mắt đi.

"Phía sau ngoài Tạ Lâm, còn có ai nữa?" Cô hỏi.

"Một người? Hay là hai người?" Lâm Mạc Thần lạnh nhạt đáp, "Chúng ta bước vào thành phố Lâm, bước vào khu vực Tây Nam rộng lớn, mang đi nhiều lợi nhuận như vậy, tự nhiên cũng tạo ra kẻ thù mới. Trên con đường tiến về phía trước luôn có một số bàn đạp, phải giẫm lên, đẩy bọn họ xuống dưới đáy cốc."

Một tiếng gió rền vang trong đêm khuya, Tổng giám đốc Tạ Lâm công ty thương mại Khai Đạt ngồi trước bàn làm việc, vẻ mặt tồi tệ. Hắn ta đang đọc báo, là báo chiều được phát hành số lượng lớn nhất thành phố Lâm, tin tức đầu đề chính là "Công ty Phong Thần trước mặt mọi người thiêu hủy 5 tấn nguyên liệu có vấn đề, tạo thành quy tắc mới cho chất lượng ngành sản xuất". Vừa nhìn là đã biết phóng viên nhận được tiền, khuếch đại hết tình hình buổi chiều hôm nay, công ty Phong Thần mời dự họp báo long trọng thế nào, lên án mạnh mẽ nhà máy cung cấp chất lượng nguyên liệu có vấn đề, còn mời cả lãnh đạo cục công thương tới. Cuối cùng Lâm Mạc Thần và lãnh đạo cùng đốt đồng nguyên liệu này, cam kết chặt chẽ về chất lượng hàng hóa. Nhờ vậy Phong Thần càng nhận được sự tin tưởng của toàn bộ người dân...

Còn trong tin tức nhắc đến "nhà máy có vấn đề", đương nhiên là chỉ ra mấy nhà máy của hắn ta. sau khi Tạ Lâm xem xong, cảm thấy trong lòng tức ói máu, xé nát báo ném vào thùng rác.

Trợ thủ của hắn ta cũng ngồi bên cạnh, thấy thế trong lòng cũng thảm thán nói: "Tạ tổng, không nghĩ tới mọi chuyện lại phát triển thành thế này. Sau khi đưa nguyên liệu sang đó, bên Lâm Mạc Thần chưa dùng tí nào. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn bị lừa. Ai biết hắn lại chuẩn bị như vậy. Công ty chúng ta dùng để cung cấp hàng hóa cho hắn chỉ là cái vỏ rỗng, sau khi gặp chuyện xấu sẽ xóa bỏ. Ai ngờ hắn lại ngầm tra ra mối liên hệ của mấy công ty chúng ta, còn cung cấp chứng cứ cho cục công thương. Hiện tại mấy nhà máy của chúng ta đều bị cục công thương niêm phong rồi, Lâm Mạc Thần ở giữa làm ngư ông đắc lợi, càng nhận được nhiều doanh thu. Hắn trở thành thương nhân có lương tâm. Nhưng Tạ tổng à, người bên kia chưa nói gì sao? Bọn họ không thể giúp chúng ta một phen sao?"

Tạ Lâm oán giận nói: "Giúp cái gì? Hiện tại nhà máy đều bị niêm phong, giúp cái rắm ấy? Hừ, thằng tiểu tử Lâm Mạc Thần quá độc ác, làm việc không để lại đường sống. Coi Tạ Lâm tôi là bù nhìn ở thành phố Lâm sao? Hắn không để tôi sống dễ chịu, thì cũng đừng mong được như vậy."

Chương 28: Chương 28

Chân trời u ám, trong phòng cũng vậy, Mộc Hàn Hạ kéo chăn, hắt xì, thần trí mơ màng. Đồng nghiệp ở phòng bên cạnh đi vào hỏi: "Summer, cô sao vậy?"

"Hình như bị cảm."

Đồng nghiệp sờ lên trán cô: "Trời ơi sốt cao quá. Có muốn đi bệnh viện không?"

"Chị lấy giúp em cái nhiệt kế và thuốc hạ sốt, ở trong ngăn kéo thứ hai ấy."

"Được." Đồng nghiệp vừa lấy đồ vừa nói: "Cô thật chu đáo, còn chuẩn bị cả thuốc nữa."

Mộc Hàn Hạ khàn giọng nói: "Đương nhiên, em vốn chu đáo mà." Đồng nghiệp cười.

Thật ra có thói quen này là từ khi bắt đầu cuộc sống một mình. Công việc ở siêu thị rất vất vả, cô còn phải tự học giáo trình đại học, không thể ốm, cũng không thể xin phép nghỉ, nhưng thân thể của cô vẫn luôn rất tốt, hôm nay bị bệnh có lẽ là do gần đây mở cửa hàng nên quá bận rộn.

Đồng nghiệp thấy tình hình của cô mà còn phải đi làm, nên xin phép nghỉ hộ cô. Mộc Hàn Hạ uống thuốc, lại càng mê man ngủ. Trước khi ngủ bỗng nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần, hơi tùy hứng nghĩ: anh ta sẽ nhớ đến cô chứ?

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mơ màng, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay lạnh sờ vào trán. Cô cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy dưới ngọn đèn diu diu, ánh mắt anh ta mang theo chút không hài lòng nhìn cô.

"Tại sao không đến bệnh viện?" Anh ta hỏi.

"Không cần anh quan tâm." Cô cố chấp đáp.

Anh ta im lặng một lát, còn Mộc Hàn Hạ khó mở được mắt nữa.

Qua một lúc, cảm giác có người cầm tay, sau đó trong phòng yên tĩnh, tối đen.

Lòng cô tựa như một vùng quê trống trải, cúi đầu là có gió thổi qua.

Ai nấy đều biết tâm trạng của ông chủ trẻ tuổi hôm nay không tốt lắm. Khi đi xuống thị sát phân xưởng nhà máy, về mặt anh ta luôn u ám. Có người đến trò chuyện hoặc là báo cáo tình hình, anh ta vẫn nói chuyện bình thường, thái độ ôn hòa, nhưng nhanh chóng không ai dám đi tiếp cận với sự rủi ro này, chỉ có một mình anh ta đứng chân ở đây chuyện sản xuất.

Lâm Mạc Thần nhìn trên dây chuyền sản xuất xuất hiện từng bộ quần áo chất lượng tốt, anh ta vô cùng hài lòng. Tuy nhiên nhớ tới Mộc Hàn Hạ đang mắc bệnh, sự sốt ruột không tiếng động lan tỏa trong lòng, cảm giác này tựa như khối đá dưới đáy nước sâu, không đột nhiên nổi lên mặt nước êm ả. Một lát sau, anh ta tự giễu cười, hít thở sâu điều chỉnh cảm xúc, đi đến bộ phận quản lý sản xuất xem tình hình kế hoạch sản xuất đã hoàn thành.

Bảo vệ tới báo tin đã là hơn mười một giờ đêm.

"Lâm tổng!" Luru mạnh đến quây phá ở nhà máy!"

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, Lâm Mạc thần hỏi: "Đã báo cảnh sát chưa?"

Trưởng bộ phận bảo vệ: "Đã báo ngay rồi."

Lâm Mạc Thần lại nói thầm với một quản lý bên cạnh: "Gọi điện cho Phó cục trưởng Hoàng."

"Vâng."

Tuy sự việc xảy ra đột ngột, nhưng ứng phó cũng rất đầu vào đấy. Khi bọn họ đến phân xưởng, đèn đóm cả khu nhà máy đều được bật sáng. Điều này nhất định tạo ra tác dụng uy hiếp với đám luru mạnh ở cửa. Phóng tầm mắt nhìn, thấy hơn ba mươi tên cầm côn sắt vây quanh ở cửa, nhưng cũng không tiến vào.

"Nguyên nhân chủ yếu bọn chúng không dám tiến vào đương nhiên là vì có hơn hai mươi bảo vệ chắn cửa. Tuy số lượng nhân viên bảo vệ ít hơn, nhưng

mỗi người đều cao lớn cường tráng, hung thần ác sát, trong tay cũng cầm côn sắt, búa... Hai bên cách một cánh cửa chửi bậy, tình hình vô cùng căng thẳng.

"May mà Lâm tổng đã dự đoán trước." Trong lòng trưởng bộ phận bảo vệ còn sợ hãi, "Mấy ngày trước đã móc nối quan hệ với bên cục, lại tăng cường thêm gấp đôi bảo vệ, tăng thêm số người trực ban đêm. Hóa ra anh đã dự đoán được chuyện này sẽ xảy ra." Lời còn chưa dứt, đã thấy hơn hai mươi công nhân tới, trong tay mấy người cũng cầm vũ khí, khí thế bên bảo vệ lập tức tăng vọt, tiếng chửi bậy của nhóm ngoài cửa bị đè ép xuống.

Lâm Mạc Thần mỉm cười nói: "Đối phó với lưu manh, tất nhiên phải dùng thủ đoạn lưu manh. Loại chó nhà có đám Tạ Lâm, chơi cho chúng ra bộ dạng gì mới được đây? Bảo với bọn họ, không cần phải đánh thật, cứ trấn giữ cửa là được rồi, cảnh sát sẽ nhanh chóng đến."

"Vâng."

Bóng đêm âm trầm, toàn cục đã định.

Lâm Mạc Thần vừa định xoay người đi vào, có người ở bên cạnh bỏ đi động xuống, vẻ mặt lo lắng: "Không xong rồi Lâm tổng, có lưu manh chạy đến kí túc xá nhân viên gây rối."

Lâm Mạc Thần ngẩn ra, có người hỏi: "Sao lại thế này?"

Có hai đồng nghiệp nữ vừa đi làm về dừng chân dưới kí túc xá, nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh dưới lầu, bọn họ không dám đi qua, lại chạy về văn phòng trốn."

"Vậy còn có người ở kí túc xá không?"

"Không rõ lắm, có lẽ là không có ai chẳng?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh mấy giây, lạnh nhạt nói: "Ai nói không có ai?" Người bên ngoài á khẩu, sắc mặt anh ta đã lạnh lẽo, nhanh chóng đi về phía cửa sau nhà máy.

Ngoài cửa là con đường vắng vẻ, chỉ có đèn đường im lặng chiếu rọi. Lâm Mạc Thần đi được một đoạn, sắc mặt càng khó coi. Anh ta đoán chắc không tấn công được nhà máy, nên chuyển sang kí túc xá. Anh ta gọi điện thoại cho Mộc Hàn Hạ, nhưng không có người nghe máy, lại gọi cho đồng nghiệp nữ khác, nhưng không ai biết tình hình hiện tại của cô.

Hôm nay Lâm Mạc Thần không lái xe đến, đi được một lúc mới gọi được taxi, ngồi trên xe, mới bình tĩnh trở lại. Gọi điện thoại cho cấp dưới lập tức báo cảnh sát, bảo bọn họ cho mấy người qua đây. Sau đó lại gọi điện thoại cho Mộc Hàn Hạ, nhưng vẫn không có ai nghe.

Nhanh chóng tới dưới lầu kí túc xá, bên cạnh đã có xe cảnh sát đỗ, xung quanh có một số người dân, có hai cảnh sát đang hỏi bọn họ điều gì đó, trên mặt đất còn còn gỗ, thùng rác bị đá văng tung tóe, xem ra đã xảy ra một trận đánh nhau.

Lâm Mạc Thần cũng không để ý tới cảnh sát, lập tức lên lầu.

Mở cửa ra, mặt đất vẫn còn nhiều dấu vết phá hoại, trong lòng Lâm Mạc Thần toát ra sự lạnh lẽo, đẩy cửa đi vào, bên trong không có ai. Anh ta chạy vọt vào phòng cô, chặn hỗn loạn, rõ ràng là cô đã vội vàng rời đi.

Khi mấy đồng nghiệp khác chạy tới, nhìn thấy Lâm Mạc Thần đứng trong phòng Mộc Hàn Hạ, sắc mặt âm trầm dọa người.

"Hàn Hạ đâu?" Có người hỏi.

Cô gái cùng phòng cô bật khóc: "Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vừa rồi tôi nghe cảnh sát nói hình như bọn lưu manh cướp đi động của một cô gái."

"Đừng nghĩ linh tinh, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Cảnh sát đã bắt được mấy tên lưu manh kia, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô ấy đâu."

"Vậy cô ấy đi đâu? Cô ấy vẫn còn đang sốt mà." Mọi người đều mơ hồ.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài.

Trở lại bên ngoài nhà máy đã vô cùng hỗn loạn, xe cảnh sát, tiếng còi xe, nhóm lưu manh bỏ chạy, cảnh sát đuổi theo truy bắt, bảo vệ và công nhân cũng rất hỗn loạn.

Lâm Mạc Thần tránh bọn họ đi vào từ cửa hông, hỏi một người công nhân anh ta biết: "Có thấy Mộc Hàn Hạ không?"

Về mặt người công nhân mờ mịt: "Không thấy, Lâm tổng nơi này rất loạn, anh mau tránh đi."

Lâm Mạc Thần không để ý đến anh ta, tiếp tục bước vào bên trong khu nhà máy.

Bóng đêm ồn ào náo động, rất nhiều người đi lại, tiếng la hét truyền từ xa đến, trong khu nhà máy to như vậy, dường như chả có nơi nào an ninh. Lâm Mạc Thần băng qua nhà xưởng, lại đi đến kí túc xá, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô. Sự tức giận trong lòng càng mãnh liệt.

Anh ta lại đi đến mấy khu nhà xưởng vắng vẻ, ai ngờ mới đi được mấy bước đã thấy được bóng dáng mờ mờ, thấy phía trước là một bóng dáng quen thuộc. Bước chân của anh ta lập tức dừng lại, nhìn thấy cô đưa lưng về phía anh ta, khe ho khan, sau đó tiếp tục đi về phía trước, bước chân của cô có vẻ rất nặng nề.

Đi đến phía trước gặp hai công nhân, Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Hai người có nhìn thấy Lâm tổng không?" Không phải công nhân nào cũng biết mặt ông chủ, bọn họ mờ mịt lắc đầu: "Ai cơ?"

Mộc Hàn Hạ hơi tức giận, ho khan hai tiếng nói: "Cho tôi mượn đi động một chút, tôi là quản lý bộ phận thị trường Mộc Hàn Hạ."

Đối phương bán tín bán nghi đưa đi động cho cô, một người trong đó nói: "Vậy quản lý, vết thương trên mặt cô kia, cô có muốn đi bệnh viện không?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Không sao."

Từ phía Lâm Mạc Thần không nhìn được mặt của cô, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói mơ hồ của bọn họ. Anh ta nhìn thấy cô che miệng, ho kịch liệt, sau đó cầm lấy đi động.

Đi động trong túi anh ta bắt đầu rung lên, không ngừng rung, anh ta không nhận, chỉ nhìn cô. Cảm xúc kín đáo mà phức tạp đã gợn sóng trong lòng anh ta nhiều thời gian rồi. Anh ta không suy nghĩ nữa, thậm chí cứ tiếp tục nhìn cô như vậy, xem cô rốt cuộc còn muốn làm gì, nhìn thấy cô trả lại đi động cho công nhân, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Mạc Thần đi qua hai công nhân, trên con đường im lặng, chỉ còn hai người bọn họ.

Cuối cùng đã tới cửa phân xưởng, cô dừng lại, bước vào.

Đây là phân xưởng đóng gói bao bì, lúc này bên trong đã không có ai, chỉ còn ngọn đèn trên tường dịu dịu chiếu sáng. Lâm Mạc Thần đứng một lát mới đuổi theo vào, vào trong thấy cô đi tới một đồng quần áo cao ngồi xuống, quay lưng về phía anh ta, đang lẩm bẫm.

"Lâm Mạc Thần, anh thật khó tìm." Cô thờ dãi.

Lâm Mạc Thần đứng bất động, khoe miệng lại hơi nhếch lên.

Tay cô chống lên trán, hình như hơi khó chịu. Lâm Mạc Thần có thể tưởng tượng ra cái trán kia nóng như thế nào. Đồng thời anh nhìn thấy bên sườn mặt cô đã tím bầm, hai má cũng sưng đỏ. Điều này khiến cho sắc mặt Lâm Mạc Thần trong nháy mắt lại lạnh lẽo.

"Có lẽ là không có việc gì, anh tỉnh khôn như vậy mà." Cô thì thào nói: "Nhưng tôi sợ họ Tạ trả thù anh."

Cô bỗng nhiên từ từ nằm xuống đồng quần áo, sau đó lấy tay che mắt lại.

"Đừng có chuyện gì, tôi thật sự rất mệt mỏi, không tìm thấy anh, vậy tôi ở chỗ này trông coi hàng hóa cho anh nhé."

Lâm Mạc Thần nhìn ngọn đèn rọi xuống đỉnh đầu hai người, nó giống như nước trút xuống. Cô nhếch nhác nằm trong đồng quần áo, không động đậy, chỉ có bả vai gầy khẽ run vì thỉnh thoảng ho khan. Lâm Mạc Thần cũng không phải là người cảm xúc dễ dàng dao động, nhưng trong lúc này không có cách nào không chế được trong đầu hình ảnh cô hoàn toàn có thể trốn ở trong kí túc xá, nhưng vì lo lắng cho anh ta mà chạy ra ngoài, tưởng tượng ra hình ảnh cô bị bọn lưu manh đánh, mặt cũng bị thương, đi động bị cướp mất, bộ dáng tệ hại, nhưng vẫn đi tìm anh ta.

Cô không phải là người ngu ngốc, ngay lúc này bản thân còn chần chờ động được thì còn có thể giúp đỡ cho ai đây?

Cô chỉ muốn tìm anh, muốn ở bên cạnh anh thôi.

Cô đang nhớ mong anh.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên hoài nghi bản thân mới là kẻ hồ đồ.

Sao lại nực cười, ngu xuẩn đến vậy.

Không phải không nhìn thấy tình ý mơ hồ trong mắt cô, không phải không nhận ra mạch nước ngầm nhỏ giữa hai người, từ đêm xảy ra tai nạn xe, đã âm thầm sinh trưởng.

Tuy nhiên anh ta lại lựa chọn dừng bước, đấu tranh giữa lí trí và tình cảm.

Bởi vì từ khi anh ta sinh ra đến nay, mọi thứ đều là tốt nhất. Hoàn cảnh kinh tế gia đình tốt nhất, đại học tốt nhất, bạn bè giàu có, nhanh chóng tích lũy được tài sản. Nhiều người phụ nữ theo đuổi anh ta, nhưng anh ta không dễ dàng động lòng.

Bởi vì anh ta muốn điều tốt nhất, cũng hiểu được mình xứng đáng với điều tốt nhất. Người phụ nữ tốt nhất, các phương diện đều phải môn đăng hộ đối với anh ta. Anh ta vẫn đang đợi người phụ nữ kia xuất hiện. Anh ta cũng cân nhắc có nên bắt đầu với Tiết Ninh hay không. Bởi vì ở bất cứ phương diện nào, Tiết Ninh cũng là đối tượng vô cùng thích hợp, nhưng không hiểu sao anh ta không thể bước tới được.

Cho dù phát hiện động lòng với Mộc Hàn Hạ, nhưng anh ta cho rằng có thể dễ dàng bỏ xuống phần tình cảm này. Anh ta không cảm lòng giao trái tim mình cho cô gái như vậy.

Nhưng tại sao giờ phút này khi anh ta nhìn thấy bóng dáng cô, lại cảm thấy trên đời, không có người phụ nữ nào có thể tốt hơn cô?

Không có, cho dù trước hay sau này.

Tuy Mộc Hàn Hạ vô cùng mệt mỏi nhưng cũng không hoàn toàn ngủ. Trong mơ mơ màng màng, bỗng nhiên phát hiện phía sau có động tĩnh, có người cũng trèo lên đồng hàng, cô nhất thời sợ đến mức tỉnh táo lại, vừa muốn quay đầu, lại nghe thấy người nọ cúi đầu gọi: "Summer."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, anh ta đã ôm cô từ phía sau. Cả người cô đều cứng lại, anh ta ôm rất chặt, không nói lời nào, cũng không bỏ tay ra.

Mộc Hàn Hạ nhất thời không nói được gì, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên tường phản chiếu hai bóng dáng đan vào nhau. Trong đêm lạnh lẽo, anh ta ở bên cạnh ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 29

Xung quanh yên tĩnh không có một chút tiếng động nào, trong lòng Lâm Mạc Thần thật ảm áp, trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động trống rỗng.

Cô nở nụ cười nói: "Jason, anh làm gì vậy? Chẳng lẽ anh còn cần sự ảm áp sao?"

Lời này không hề dễ nghe với Lâm Mạc Thần, anh tỉnh bơ buông cô ra, nhưng nhân tiện cầm luôn tay cô hỏi: "Còn lạnh không? Em còn đang bệnh."

Tiếng nói trầm thấp ngay bên tai Mộc Hàn Hạ, cô không nghĩ ngợi lập tức rút tay ra đáp: "Không sao."

Tay Lâm Mạc Thần rơi vào khoảng không, vẻ mặt không đổi.

Hai người chen trên đồng quần áo thực sự rất gần nhau. Mộc Hàn Hạ lấy tay chống định đi xuống, Lâm Mạc Thần lại nhún vai, không cho cô nhúc nhích, sau đó mình nhảy xuống trước. Người này cao chân dài, động tác này làm thật nhẹ nhàng, sau đó xoay người, vươn tay với cô: "Xuống đây."

Mộc Hàn Hạ cũng không ngại ngần, đưa tay cho anh nhảy xuống, trong nháy mắt tiếp đất, tay anh đã đỡ được lưng cô, Mộc Hàn Hạ ngẩn ra.

Đây vốn là động tác vô cùng bình thường, nhưng khi tay anh đụng tới thắt lưng cô, cô lại cảm thấy hơi run rẩy, cảm thấy lực cách tay không thích hợp, còn khi ngẩng đầu, lại thấy vẻ mặt anh lạnh lùng, tay cũng đã buông xuống.

Vì thế Mộc Hàn Hạ nghĩ có lẽ là do cô quá nhạy cảm.

Rốt cuộc là trong lòng cô có quý.

Hai người đi ra khỏi kho hàng, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Bên ngoài không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Trừ em ra, còn có thể xảy ra chuyện gì đây?"

Lời này hơi kì quái, Mộc Hàn Hạ liếc nhìn anh ta một cái.

Nhanh chóng gấp mấy đồng nghiệp, Phương Khôn cũng ở đây, Lâm Mạc Thần nói với cô ấy: "Chăm sóc Summer." Sau đó liếc nhìn Mộc Hàn Hạ, rồi cùng mấy đồng nghiệp nam đi trước xử lý chuyện còn lại.

Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng anh, cô vừa mệt mỏi vừa khó chịu, dựa vào người Phương Khôn: "Xin lỗi, làm chị lo lắng." Phương Khôn vội nói không sao, giúp cô đi ra ngoài. Bóng đêm lạnh lẽo, yên tĩnh, hai người đi dưới màn trời đen một lúc, Phương Khôn nói: "Summer, em không biết Lâm tổng quan tâm em nhiều như thế nào đâu. Vừa rồi không tìm thấy em, sắc mặt anh ấy vô cùng khó coi. Bọn chị chưa từng thấy bộ dáng anh ấy như vậy, quả thực là giống như muốn giết người."

Mộc Hàn Hạ sững sờ, liếc nhìn chị ấy, chợt nở nụ cười: "Vậy chị cũng không biết, Jason vốn là người mặt lạnh tim nóng sao. Trước kia em cùng làm siêu thị với anh ta ở thành phố Giang, siêu thị bọn họ có công nhân bị bệnh, ngoài miệng anh ta không nói gì, nhưng trong lòng rất quan tâm. Thực ra anh ấy tốt với mọi người lắm." Lời này chỉ là cô nói mò, tuy Lâm Mạc Thần không bực bội công nhân, nhưng "rất quan tâm" ư? Làm sao có thể chứ, nhưng Phương Khôn bị cô gạt sững sờ: "À, như vậy sao." Khẽ nói thăm: "Thực sự không thể nhìn ra."

"Đúng vậy." Mộc Hàn Hạ đáp, ngẩng đầu nhìn sắc trời bàng bạc phía trước, trời cũng sắp sáng rồi.

Không thể ở lại kí túc xá, đêm nay Mộc Hàn Hạ được đồng nghiệp đưa đến khách sạn. Một mình cô một phòng, nằm trên giường trống trải, nhìn sắc trời mù mịt ngoài cửa sổ, lại không ngủ được.

Lăn lộn một lát, di động có tin nhắn.

Lâm Mạc Thần:"Đang ngủ sao?"

Mộc Hàn Hạ cũng không biết anh ở nơi nào, bận chuyện gì, cô cuộn kín chăn trả lời:"Không có. Bên kia anh đã xử lí xong chưa?"

Lâm Mạc Thần trực tiếp gọi lại.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ nghe tiếng nói hơi lộ sự vắng vẻ của anh, biết anh còn đang ở bên ngoài đáp:"Ngủ đây."

Anh im lặng một lát nói:"Anh còn một số chuyện phải xử lí. Nếu có chuyện gì, hoặc không thoải mái, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho anh."

Mộc Hàn Hạ nắm di động, cũng im lặng mấy giây, nở nụ cười nói:"Cám ơn. Nhưng tôi gọi cho anh làm gì, anh cũng không phải bác sĩ, gọi cũng không có tác dụng gì."

"Sao em biết là vô dụng?" Anh thản nhiên đáp:"Thầy thuốc khắp nơi đều có hai chân, Lâm Mạc Thần có mấy cái?"

Mộc Hàn Hạ:"..."

"Nhớ nhé." Anh nói, sau đó cúp điện thoại.

Mộc Hàn Hạ thả di động xuống, nhìn bầu trời vắng lặng ngoài cửa sổ, ồm ồm phát ngốc rồi, sau đó nhắm mắt lại đi ngủ.

Mộc Hàn Hạ nghỉ ngơi ở khách sạn một ngày, hôm sau nữa mới đến công ty, lại biết được Lâm Mạc Thần đi công tác ở Bắc Kinh. Nghe nói chuyện đêm đó xử lí rất thuận lợi, không ít người gây sự bị cảnh sát bắt được, Tạ Lâm cũng bị đưa đến cục cảnh sát điều tra, không rõ chuyện sau đó lắm. Lâm Mạc Thần muốn đi tiếp xúc với một số người đầu tư mạo hiểm, bởi vì Phong Thần phát triển rất thuận lợi, giá trị thương hiệu đã lên đến trăm triệu. Nếu tiếp tục được rót vào nguồn vốn lớn, tốc độ phát triển sợ rằng sẽ càng thêm kinh người. Giá trị con người của Lâm Mạc Thần càng tăng cao.

Hai ngày anh đi công tác, Mộc Hàn Hạ linh cảm anh sẽ gọi điện thoại, nên trong lòng hơi bất an, nhưng không có, anh không liên lạc với cô, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Trên thực tế, Lâm Mạc Thần đang ngồi trong tòa nhà cao tầng ở Bắc Kinh, sau khi làm xong việc, một mình bung cà phê đứng trước cửa sổ, nhìn phong cảnh toàn thành phố, trong lòng luôn nghĩ đến cô. Anh lấy di động ra, nhìn dãy số của cô, rồi cười bỏ vào trong túi.

Mộc Hàn Hạ ở tạm khách sạn gần công ty, nhưng chỉ có một mình cô ở đây, Phương Khôn và mấy đồng nghiệp từ Bắc Kinh tới đều ở một khách sạn khác. Cô nghĩ là không đủ phòng nên cũng không hỏi nhiều.

Hôm nay tan làm, cô đi bộ về khách sạn. Trên đường đi qua một cửa hàng trang phục khác, cho dù là nhãn hiệu nổi tiếng trong nước, hay là nhãn hiệu của "Dung Duyệt" có thực lực cực mạnh ở khu Tây Nam rộng lớn, lưu lượng khách đều kém so với Phong Thần. Điều này khiến cho lòng cô âm thầm vui sướng, nhưng nghĩ đến sự nghiệp ngày càng lớn của Lâm Mạc Thần, trong lòng không hiểu sao lại có chút trống rỗng.

Gió đông khê thổi, ráng chiều lạnh lạnh, cô chậm rãi bước đến bên đài phun nước ở cửa khách sạn, đã thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở vườn hoa.

Anh đã trở lại, mặc áo bành tô, một thân nhiễm gió bụi, đứng ở đó gọi điện thoại. Anh cũng thấy cô, ánh mắt trong suốt.

Mộc Hàn Hạ đi qua:"Jason."

Anh gạt đầu, dù đang gọi điện thoại, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên người cô:"Ừ...Ăn cơm đi." Anh dịu dàng dẫn dò người đầu bên kia.

Mộc Hàn Hạ cười, xoay người muốn lên lầu trước, ai ngờ anh nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cánh tay cô, sau đó cúp điện thoại.

"Là em gái anh." Anh nói,"Em gái ruột."

Mộc Hàn Hạ bất ngờ:"Anh có em gái?"

"Ừ." Trong mắt anh hơi có ý cười,"Đang ở thành phố Lâm, năm nay học cấp ba. Về sau hai người sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt."

Theo bản năng Mộc Hàn Hạ cũng không nghiên cứu ý nghĩa trong lời nói của anh, nhưng nghe thấy là em gái, trong lòng cô cũng thoải mái:"Vâng." Cô nói,"Anh về khi nào?"

"Vừa về." Anh nói, "Đi ăn com thôi, có chuyện muốn bàn với em."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Thực ra Mộc Hàn Hạ cũng chưa ăn com tối, nhưng cô đứng yên không nhúc nhích, cô không muốn ăn com riêng với anh ta.

"Tôi ăn rồi. Nếu không anh ăn trước đi, ăn xong rồi bàn chuyện."

Anh nhìn cô, thần nhiên nói: "Không sao, anh là ông chủ. Anh ăn com, em cũng phải ở bên cạnh bưng trà rót nước cho anh."

Mộc Hàn Hạ: "... " đành phải đi theo anh lên xe.

Trước kia khi ăn com cùng anh ta luôn là ở tiệm tưng, hoặc nhà ăn sa hoa, nhưng không ngờ hôm nay anh lại mang cô đi một cửa hàng nhỏ, nằm ở giữa khu dân cư, cửa hàng không lớn, trang trí cũng bình thường, bên trong tổng cộng chỉ có năm bàn. Bọn họ tới sớm, trong cửa hàng còn chưa có khách.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Chùng nào thì anh tiếp đất thế này?"

Lâm Mạc Thần: "Tôi đứng cùng em đã là tiếp đất rồi. Chẳng lẽ em quên trước kia tôi cũng là ngời thành phố Lâm sao? Khi tôi sinh ra đã có cửa hàng này rồi."

Khi hai người nói chuyện, ông chủ kiêm đầu bếp niềm nở mang thực đơn tới cho bọn họ: "Lần đầu tiên thấy Lâm tiên sinh mang bạn đến đây."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi dao động, ghé vào bàn, mỉm cười với ông chủ. Lâm Mạc Thần duỗi chân dài, tay khẽ chỉ, ngồi trong cửa hàng nhỏ cũng như ngồi trong khách sạn năm sao, dáng vẻ ung dung. Anh vừa xem thực đơn vừa đáp: "Ừ, không phải người có quan hệ thân thiết, tôi sẽ không mang đến đây."

Ông chủ nở nụ cười, Mộc Hàn hạ giật mình, vội nói: "Đúng vậy, tôi là tâm phúc của ông chủ."

Lâm Mạc Thần liếc nhìn cô, im lặng.

Bữa com này ăn rất ngon miệng. Thứ nhất tay nghề của ông chủ quả thực rất tốt, Mộc Hàn Hạ ăn rất nhiều, Lâm Mạc Thần cũng giống như trước kia, mỗi khi thấy cô ăn ngon miệng, luôn bị cuốn hút, khẩu vị cũng trở nên không tồi. Thứ hai tâm tình của hai người không hiểu sao khá tốt, tựa như bóng đêm đen kịt mà dịu dàng bên ngoài cửa sổ kia, dưới ngọn đèn lác đác của mấy nhà, mọi thứ đều bình thường, nhưng vô cùng đẹp đẽ.

Ăn com xong, Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới Lâm Mạc Thần đưa cô đến một công ty bất động sản.

Công ty này tên "Khải Gia", hai chữ được viết trên bảng hiệu. Lâm Mạc Thần mang cô lên lầu, nhưng khi cô nhìn thấy anh ta lấy chìa khóa từ túi quần mở cửa công ty ra, vẫn hơi kinh ngạc.

"Sao anh lại có chìa khóa?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Anh mua."

Mộc Hàn Hạ: "... "

Cô hơi sững sốt mới hiểu ra: "Anh mua công ty này."

Dưới ánh sáng u ám ở hành lang, Lâm Mạc Thần quay đầu nở nụ cười với cô, tay khẽ vuốt mái tóc dài của cô: "Đúng vậy, anh mua."

Công ty này không lớn không nhỏ, hơn 400 mét vuông, nhìn cái bàn có lẽ ngồi được khoảng 40, 50 người. Lúc này bóng đêm đã sâu, trong công ty không có một ai, Lâm Mạc Thần đi đến bên cửa sổ, hai tay đút trong túi quần, nhìn cảnh đêm bên ngoài. Mộc Hàn Hạ cảm lấy một số giới thiệu về công ty trên bàn nhìn.

Có đầy đủ các hạng mục bất động sản của công ty, trước đó cũng triển khai một số hạng mục nhỏ, nhìn quy trình, chế độ quản lí và quy tắc, tư chất của nhân viên cũng không tồi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Anh muốn đặt chân vào lĩnh vực bất động sản?"

"Đúng vậy."

Cô hiểu rõ làm bất động sản cần phải chứng minh tư chất, tự mình xin thành lập công ty quá chậm, các công ty bất động sản vừa và nhỏ ở thành phố Lâm quá nhiều, mua một công ty như vậy là thủ đoạn nhanh gọn nhất của Lâm Mạc Thần. Có vẻ là công ty nhỏ này, anh có thể tham dự đấu thầu đất đai, nhận xây dựng công trình, hợp đồng với các bên xây dựng, hoạt động đầy đủ các hạng mục của công ty bất động sản.

"Tôi thấy công ty này phát triển không tồi, sao ông chủ lại chịu bán cho anh?"

"Tài vụ của ông ta xảy ra vấn đề, nguồn tài chính bị gián đoạn, nên phải sang nhượng."

"À."

"Lại đây." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ đi đến bên cạnh anh, cùng nhìn ngọn đèn yên tĩnh ngoài cửa sổ.

"Jason, chơi như vậy có phải lớn quá hay không? Hiện tại không phải thị trường nhà đất đang không tốt sao? Nghe nói các chính sách đều chèn ép. Hơn nữa lĩnh vực bất động sản quá rộng lớn."

Chữ "rộng lớn" này nhằm vào chính là ngành sản xuất trang phục. Vốn đầu tư vào bất động sản, chu kỳ và sản xuất, với mở đại lý trang phục không cùng một cấp độ.

Lâm Mạc Thần đương nhiên hiểu ý của cô, cười nói: "Anh nói rồi, anh làm việc trong nước chính là nhìn xu thế ngành sản xuất, quan tâm đến lợi nhuận. Lợi ích ở chỗ nào lớn, anh sẽ đi nơi đó. Anh cũng đã nói chuyện với rất nhiều người bạn, cho dù hiện tại thần hồn nát thần tính, chỗ nào cũng không có lợi, nhưng anh đoán mùa xuân của bất động sản sắp tới rồi. Summer, anh không quan tâm người khác làm như thế nào. Anh chỉ quan tâm cái gì tốt với mình, phải làm như thế nào thôi."

Mộc Hàn Hạ nghe xong hơi rung động, bị cuốn hút vì loại cảm giác anh mang lại. Vì thế cô gật đầu: "Được rồi, tôi biết rồi."

Cô nghiêng đầu, nhìn tấm bản đồ lớn dán cạnh tường, đó là bản đồ khai phá thị trường bất động sản thành phố Lâm. Cô đến gần, nhìn các mảnh đất đã bị các công ty bất động sản lớn chiếm giữ, nghĩ đến Lâm Mạc Thần sắp rút kiếm bước vào, không biết sẽ lại xuất hiện một màn mưa gió máu tanh như thế nào đây.

Cô đang lặng lẽ xuất thần, Lâm Mạc Thần từ phía sau tiến tới gần. Một tay anh đặt trên bản đồ, Mộc Hàn Hạ cảm nhận được độ ấm trong ngực anh, mặt anh dường như đang dán vào gáy cô.

"Phát giác gì vậy?" Anh khẽ nói.

Cả người cô dường như bị anh ôm trọn, ánh đèn thành phố ở phía sau, chiếu vào bản đồ bất động sản.

Trời đất rộng lớn, chỉ có hai người bọn họ.

Trong đầu Mộc Hàn Hạ trống rỗng mơ màng, thiếu chút nữa đã sa vào bên trong sự rung động này. Cô bỗng nhiên cười, chui ra khỏi cánh tay anh, trốn sang bên cạnh nói: "Ông chủ, xin lỗi, tôi che mắt tầm nhìn của anh."

Lâm Mạc Thần im lặng, buông tay dứt vào túi quần.

Mộc Hàn Hạ lập tức nhìn vào hai bên nói với anh: "Công ty bất động sản lớn nhất thành phố Lâm là tập đoàn Dung Duyệt. Bọn họ cũng là bá chủ thương mại ở khu Tây Nam rộng lớn. Ngành kinh doanh trang phục của chúng ta vốn đã tập kích bọn họ, hiện tại nếu đầu tư vào bất động sản, lại phải cạnh tranh với bọn họ. Bọn họ lớn như vậy, áp lực của chúng ta cũng sẽ rất lớn."

Lời của cô đã chỉ ra điểm quan trọng, nhưng Lâm Mạc Thần chỉ cười: "Cho dù là nhược điểm của bất cứ kẻ nào, không thể giấu ở nơi khác, mà giấu ở trong ưu thế của bọn họ."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra.

"Lớn là ưu thế của Dung Duyệt, nó cũng là nhược điểm. Bọn họ có thể lấy được càng nhiều đất, phô trương thanh thế lớn hơn nữa, nhưng cũng là bọn họ rút dây động rừng, trước sau đều gặp khó khăn. Hơn nữa, quân số quá phân tán, ở mỗi một điểm cũng không thấy được là một đối thủ xuất sắc. Hiểu rõ chưa?"

Mộc Hàn Hạ loáng thoáng hiểu, nhưng đối với sự tính toán cụ thể của anh, cô vẫn còn chưa nghĩ ra được.

Hai người đều yên tĩnh một lát, cô hỏi: "Vẫn còn anh? Nhược điểm của anh là gì?"

Lâm Mạc Thần hơi dăm chiêu nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ nghĩ: ưu điểm của anh là tự tin, thông minh, tàn nhẫn. Như vậy khuyết điểm của anh có phải cũng che giấu tòng đó không? Quá tự phụ? Làm việc không để lại đường sống?

Không nghĩ đến anh thần nhiên nở nụ cười: "Trung Quốc có câu ngàn năm, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Khi tôi yêu thương một người con gái, có lẽ cô

ấy sẽ trở thành uy hiếp của tôi."

Tim Mộc Hàn Hạ đập thình thịch, ngoài miệng lại đáp:"Jason, anh cũng thật biết nói đùa, anh cũng không phải là người có tính cách như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 32

Poster: Chà biết là thiếu chương 31 hay đặt sai số chương. Tạm thời để theo số chương trong eb, có j cập nhật sau!

Chương 32:

Vào đông, ánh mặt trời sáng tỏ, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ở trong phòng họp, nghe người của công ty bất động sản báo cáo.

Trên tường chính là bản đồ đêm hôm đó Lâm Mạc Thần vây lấy Mộc Hàn Hạ, đến nay nhìn thấy, cô vẫn hơi xấu hổ.

"Có năm mảnh đất có liên quan sẽ bị đẩy đi trong quý sau, nhưng chúng tôi cho rằng mảnh đất có giá trị với Phong Thần chỉ có ba mảnh." Tôn Chí tổng giám đốc hiện tại của công ty bất động sản nói,"Mảnh đất A ở trung tâm khu phố, khu vực tốt nhất, giá cả cũng cao nhất. Nhưng mảnh đất này không dễ lấy bởi vì đất xung quanh hầu như bị Dung Duyệt lấy hết rồi. Hơn nữa diện tích mảnh đất này không lớn, một mình chúng ta khai phá là tương đối có hạn chế, hơn nữa Dung Duyệt nhất định phải có được nó, quan hệ của bọn họ với chính phủ cũng rất tốt. Một mình chúng ta cạnh tranh mảnh đất này, chúng tôi cho rằng sẽ rất khó khăn, nên không đặc biệt đề cử."

Mọi người im lặng nghe, Mộc Hàn Hạ cũng hiểu, tổng kết mà nói, mảnh đất A khu vực tốt, giá cả cao, diện tích nhỏ, bên cạnh có cường địch, không thích hợp cho Phong Thần mới tiến vào ngành."

Tôn Chí nói tiếp:"Mảnh đất B và C cũng ở trong trung tâm khu phố, khu vực cũng không tệ, cũng là khu vực chúng ta có tiềm lực khai phá. Trong đó mảnh đất B diện tích lớn hơn một chút, đối với Phong Thần, tài chính khai phá sẽ hơi căng thẳng. Mảnh đất C là thích hợp nhất, cho dù là diện tích, vị trí, dự tính chi phí. Hơn nữa cạnh mảnh đất C còn có hồ nước nhỏ, phong cảnh tươi đẹp. Tóm lại mảnh đất như vậy là lựa chọn hàng đầu để khai phá bất động sản. Không biết thái độ của Dung Duyệt đối với hai mảnh đất kia thế nào, nhưng bọn họ sẽ không cảm thấy hứng thú với những mảnh đất độc lập diện tích nhỏ, bọn họ đều chỉ làm hạng mục lớn."

Mộc Hàn Hạ nghe thấy trước mắt sáng ngời, nói cách khác, mảnh đất C đối với Phong Thần mới vào là mục tiêu thích hợp nhất.

"Vậy anh sắp xếp thứ tự cho ba mảnh đất này như thế nào?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Tôn Chí chắc chắn đáp:"C>B>A, xem như là thượng sách, trung sách và hạ sách đối với Phong Thần chúng ta."

Mộc Hàn Hạ quay đầu nhìn về phía Lâm Mạc Thần, đã thấy anh trầm ngâm im lặng.

Họp xong, Mộc Hàn Hạ ngờ ngác làm việc bên ngoài trong chốc lát, không nhận được gõ cửa văn phòng Lâm Mạc Thần.

Anh lại đang gọi điện thoại, trong miệng là tiếng Anh vô cùng lưu loát, khóe môi nhếch lên nụ cười thân thiện.

Mộc Hàn Hạ chỉ có thể hiểu được một số cụm từ, cái gì "một công ty", "kiến trúc sư tốt nhất" "thích hợp tham gia" "lấy một mảnh đất". Cô nghe mà tỉnh bơ.

Đợi anh cúp điện thoại, bốn mắt hai người nhìn nhau.

Mộc Hàn Hạ:"Là ai vậy?"

Lâm Mạc Thần cười đáp:"Một người bạn ở Mỹ, tên Antony, làm kiến trúc sư. Gọi anh ta đến đây, mang theo một tổng kiến trúc sư hàng đầu."

Mộc Hàn Hạ có thể hiểu được Phong Thần là một công ty mới, ấn tượng thực lực đối với người khác thua Dung Duyệt rất nhiều, nhưng Lâm Mạc Thần là du học sinh từ Mỹ trở về, mang theo kiến trúc sư ngoại quốc về, cảm giác của công ty mang lại sẽ khác biệt.

Cô khẽ nói:"Anh tính tạo ra vỏ bọc cho công ty ư." Lâm Mạc Thần nghe rõ, giọng nói đột nhiên trầm xuống:"Em nói cái gì?"

"Không nói gì hết." Mộc Hàn Hạ nhanh chóng đáp.

Hai người nhìn nhau một lát, Mộc Hàn Hạ lại cảm thấy mấy ngày nay khi bàn chuyện công thì không tồi, nhưng khi hai người ở riêng với nhau, ánh mắt

anh lại trở nên hơi bức người, thấy vậy trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi bất ổn.

Lâm Mạc Thần nhìn đồng hồ nói: "Đi ăn cơm, vừa ăn vừa bàn chuyện bất động sản. Tôi định mời em..." Còn chưa nói hết di động đã vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, nhận điện, thần nhiên nở nụ cười: "Alo, Serena."

Nếu nói Trình Vi Vi khiến cho Mộc Hàn Hạ cảm thấy hơi không thoải mái, nhưng cũng không để trong lòng, còn Tiết Ninh mới là người cô thực sự đề ý. Bởi vì trong tiềm thức của cô không thể không thừa nhận, các phương diện của bản thân đều kém Tiết Ninh rất nhiều. Loại cảm giác vô lực không thể đuổi theo này thực sự làm tổn thương tự tôn của người ta. Ai cũng đều cảm thấy Tiết Ninh và Lâm Mạc Thần thật xứng đôi. Tuy anh chưa từng nói ra, nhưng chẳng lẽ trong lòng không nghĩ như vậy?

"Cám ơn em lần trước đã giới thiệu anh với Phó thị trưởng Doãn. Thanks." Lâm Mạc Thần mỉm cười.

"Tôi ra ngoài trước." Mộc Hàn Hạ khẽ nói, đứng dậy định đi, Lâm Mạc Thần: "Serena, chờ chút." Sau đó ngẩng đầu về phía cô: "Summer, vội cái gì? Không phải anh bảo ăn cơm cùng anh sao? Anh đã đặt chỗ ở Thanh Việt Hiền em thích rồi." Sau đó không đợi cô trả lời, tiếp tục nói với bên kia: "Xin lỗi, tiếp tục nhé."

Mộc Hàn Hạ hơi sững sờ nhìn anh, sau đó ánh mắt dừng ở di động bên tai anh, vừa rồi khi anh nói chuyện cũng không che điện thoại, Tiết Ninh ở đầu bên kia có lẽ đã nghe thấy hết.

Tâm tình Mộc Hàn Hạ nhất thời hơi phức tạp, lúc này anh đã cúp điện thoại đứng dậy, cầm lấy áo khoác đi đến bên cạnh cô, liếc nhìn cô nói: "Đi thôi."

Mộc Hàn Hạ không nhúc nhích, trên mặt nở nụ cười: "Jason, anh nói như vậy Serena sẽ hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta đấy, không tốt đâu."

"Anh chưa từng bắt đầu với cô ta, cô ta sẽ không hiểu lầm đâu, chuyện liên quan gì đến anh chứ?" Anh nói.

Ánh mắt hai người lần lượt thay đổi, Mộc Hàn Hạ không nói thành lời, xoay người đi ra ngoài, anh không nhanh không chậm đi đến bên cạnh cô, bỗng nhiên lên tiếng: "Có cần anh lại gọi điện thoại cho Trình Vi Vi không?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động, cảm giác kia tựa như con sông lớn yên lặng đã lâu, tạo ra vết nứt, anh là người xé toang lỗ thủng ấy, vội vã đối mặt với cô. Cô nói: "Anh không cần phải như vậy."

Lâm Mạc Thần đáp: "Anh nên làm vậy."

Hai người không nói gì nữa, chẳng mấy chốc đã ra khỏi văn phòng, bên ngoài có bảy tám nhân viên, Lâm Mạc Thần đang suy nghĩ lát nữa ăn cơm sẽ tấn công người phụ nữ này như thế nào, không ngờ Mộc Hàn Hạ đã cười lên tiếng: "Lâm tổng thấy mọi người vất vả, nên mời mọi người đến Thanh Việt Hiền ăn cơm."

Đồ ăn ở Thanh Việt Hiền vừa đắt vừa ngon, nhóm đồng nghiệp nghe xong tất cả đều reo hò: "Cám ơn Lâm tổng!" "Cám ơn Jason!" Mộc Hàn Hạ cười trở về chỗ ngồi xuống. Người khác hỏi: "Quản lý Mộc, cô không đi à?" Mộc Hàn Hạ cũng không ngẩng đầu lên chỉ đáp: "Tôi còn có việc, mọi người đi đi, nhớ mang thức ăn về cho tôi."

Hai tay Lâm Mạc Thần rút trong túi quần, đứng ở chỗ cũ, nhìn bộ dáng hơi lạnh lùng của cô, im lặng một lát, cười rồi đi.

Mộc Hàn Hạ không phải thánh nhân, cô không có cách nào đối mặt với tình cảm rõ ràng của Lâm Mạc Thần, nên đành phải cô duy trì sự bình tĩnh. Huống hồ anh luôn là sự mê muội trong đáy lòng cô, vì vậy tâm tư cô vô cùng rối loạn.

Vì thế, cô nhanh chóng chạy đến quán cà phê Thanh Du xả hơi. Trốn ở chỗ này so với việc mỗi ngày ở trong văn phòng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu không gặp Lâm Mạc Thần còn dễ chịu hơn.

Con gió buổi chiều, ánh mặt trời yên tĩnh ấm áp, Mộc Hàn Hạ ngồi một góc trong quán cà phê, viết những dự tính có liên quan đến Phong Thần. Tuy Lâm Mạc Thần coi thường cô, nói cô chắc chắn không tìm thấy nhà đầu tư, nhưng cô vẫn muốn thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33

"Will bring great influence to the industry (Sẽ mang lại ảnh hưởng to lớn cho ngành sản xuất), không phải in the industry." Lão Phương nói, trình độ khẩu ngữ lưu loát khiến Mộc Hàn Hạ ao ước.

"Vâng, cháu cám ơn." Mộc Hàn Hạ lập tức sửa lại, "Cháu viết còn kém lắm."

Ánh mắt Lão Phuong vẫn còn dừng trên màn hình của cô, nhìn một lát, nhưng thật ra lại hơi bất ngờ: "Cháu phân tích thực sự rất thấu đáo, quan điểm cũng rất sắc bén. Không tồi."

Mộc Hàn Hạ cười, cũng không khiêm tốn hay ngại ngùng, mà nói: "Cám ơn sự khen ngợi của Lão Phuong."

Lão Phuong cười hỏi: "Nhìn tuổi của cháu vẫn còn trẻ, cũng khoảng hai hai hai ba đúng không? Cháu tốt nghiệp trường đại học nào?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Cháu không học đại học."

Qua hai ngày là cuối tuần, Mộc Hàn Hạ dậy rất sớm, tới một công viên gần quảng trường Thanh Du, đã có một số người đang tập thể dục buổi sáng, cô chạy một vòng, không gặp được người quen, trong lòng hơi tiếc nuối.

Đội đến khi cô chạy được mấy vòng, nghỉ ngơi bên cạnh hồ, lại nhìn thấy một bóng dáng gầy gò, mặc quần áo thái cực, đang đánh Thái Cực quyền, còn ai ngoài Lão Phuong đây?

Mộc Hàn Hạ cười đi qua, vốn định chào hỏi, nhưng nhìn ông lão nhắm mắt, thần sắc chuyên tâm, khí chất thanh tú ôn nhã, nên không muốn quấy nhiễu. Đứng một lát, cũng học theo ông, đánh Thái Cực quyền.

Lão Phuong đánh xong bài quyền, vừa mở mắt, đã thấy cô gái bên cạnh, dường như đang khoa tay múa chân. Động tác tuy không lưu loát, nhưng nhìn rất có tinh thần. Ông cũng không ngạc nhiên, thu quyền đứng hỏi: "Sao cháu lại tới đây?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Đến tập luyện ạ. Gần đây luôn đến quán cà phê, không nghĩ tới bên cạnh lại có nơi tốt như vậy. Lão Phuong, chẳng lẽ ông cũng cảm rê bên cạnh quán cà phê tìm đầu tư ư?"

Lão Phuong nở nụ cười đáp: "Ừ. Cháu ăn sáng chưa?"

"Cháu chưa."

"Cùng đi ăn đi."

"Vâng ạ."

Hai người ra khỏi công viên, không xa có mấy khách sạn và cửa hàng bán đồ ăn sáng, khi Mộc Hàn Hạ đi đến một cửa hàng với ông lại lên tiếng: "Ăn cháo với trứng chim dưa muối."

Lão Phuong đáp: "Đúng vậy. Cháo nhà này nấu rất khá, không có mùi dầu muối, chú thường xuyên tới nơi này ăn."

Nhưng Mộc Hàn Hạ lại thích mùi dầu muối, cô suy nghĩ, quay đầu nhìn thấy cửa hàng "Mỳ chua cay" cách đó không xa nói: "Nếu không như vậy nhé Lão Phuong, chú đi vào ăn trước, cháu đi ăn bát mỳ chua cay, rồi đến đây ăn cháo."

Lão Phuong sững sốt, nở nụ cười, cũng không miễn cưỡng, lắc đầu, đi vào cửa hàng.

Mộc Hàn Hạ bưng bát mỳ chua cay, đứng ở bên cạnh đường bắt đầu ăn.

Lão Phuong ngồi vào chỗ trong cửa hàng, mới cầm đũa, ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng dáng của cô, nhìn vài lần, không nhận được, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Mộc Hàn Hạ nhìn ông đi ra, hơi kinh ngạc: "Sao vậy, Lão Phuong?"

Lão Phuong cũng là người nhận được sự giáo dục tốt đẹp, hơi bất đắc dĩ ôn hòa nói: "Sao cháu có thể đứng trên đường ăn chứ? Theo chú vào bên trong ngồi ăn đi."

Mộc Hàn Hạ không để ý còn miếng mỳ cuối cùng, sau đó cô ném bát vào thùng rác nói: "Vậy chú chưa biết chúng cháu ở thành phố Giang đều như vậy. Cháu không có nhiều thời gian để ngồi xuống ăn uống."

Lão Phuong nhìn cô, có chút đăm chiêu, yên lặng không nói, cuối cùng gật đầu: "Hóa ra là thế."

Mấy ngày sau, Mộc Hàn Hạ đến công ty, vừa ngồi xuống không được bao lâu đã bị Lâm Mạc Thần gọi vào.

Cô không ngẩng đầu, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt anh luôn dừng trên mặt cô.

Dù sao từ ngày cô từ chối ăn cơm với anh, đến làm tổ ở quán cà phê, hai người cũng đã ba ngày không gặp.

"Mấy ngày nay em bận gì vậy?" Anh hỏi.

"Nhiệm vụ anh giao cho ở quán cà phê Thanh Du."

"Có thu hoạch gì không?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu."Chưa có gì." Lại ngẩng đầu lên nhìn anh:"Anh hi vọng tôi có thu hoạch gì?"

Ánh mắt hai người lại đối diện nhau, Mộc Hàn Hạ nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của anh, bỗng nhiên cảm thấy sự ớn lạnh ngày đó nháy mắt tan thành mây khói, còn anh nhìn cô một lát mỉm cười nói:"Em thông minh, linh hoạt, tốt bụng, quyết đoán, nhưng không thiếu dã tâm. Anh phải em đến quán cà phê lập nghiệp, chính là cho rằng em có thể vì anh tạo ra sự vô hạn."

Mộc Hàn Hạ ngẩn người, cô theo anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy anh đánh giá mình cao như vậy. Nghĩ thầm, không phải vì theo đuổi cô, nên mới dỗi cô như vậy chứ? Nhưng trong lòng cô cũng rõ ràng, Lâm Mạc Thần không phải là người công tư không rõ ràng vì theo đuổi một cô gái. Nếu anh đã nói là thật lòng.

Trong lòng của cô có luồng nhiệt không ngừng rung động, không thể bình tĩnh được, nhưng cô lại thản nhiên đáp:"À."

Lâm Mạc Thần nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt né tránh của cô, trong lòng cũng nảy sinh chút cảm xúc quái quơ. Hiện tại anh đã hiểu rõ loại cảm xúc này gọi là yêu thương. Anh muốn có được loại cảm xúc này của cô, tạm thời ần nhẫn, đánh từng bước một.

Anh lại hỏi:"Gần đây em gặp những người nào ở quán cà phê."

Mộc Hàn Hạ cũng thu lại tâm tư đáp:"Phần lớn là người lập nghiệp, cũng có mấy nhà đầu tư, nhưng không nói chuyện sâu. Tôi cũng có kết bạn, thành thật đối đãi với một số người, nhưng người tôi thích nhất chỉ là một ông lão nghèo thôi."

Cô nói úp úp mở mở, nhưng Lâm Mạc Thần cười khế nói:"Đừng giả ngu, trong lòng em tất nhiên là rõ ràng."

Mộc Hàn Hạ cười, không nói gì.

Ánh đèn mới lên rực rỡ, Tổng giám đốc Tha Vĩ bộ phận bất động sản tập đoàn Dung Duyệt và mấy tâm phúc đang ở trong phòng họp. Đây không phải là cuộc họp lớn, mà chỉ thảo luận vấn đề liên quan đến Phong Thần thôi.

Tuy nói Trương Diệc Phóng cũng biết sự tồn tại của người tên Lâm Mạc Thần này, nhưng thân là chủ tịch tập đoàn trăm triệu, tất nhiên không thể tự mình can thiệp vào vấn đề liên quan đến Phong Thần. Đối với kế hoạch bán tĩa Phong Thần tất nhiên là rơi xuống Tha Vĩ phụ trách bộ phận bất động sản.

Một gã quản lí nói:"Tha tổng, đã rõ rồi, tháng sau Phong Thần sẽ xuống tay với mảnh đất A, B, C, tham gia đấu thầu của chính phủ."

Năm nay Tha Vĩ ba mươi lăm tuổi, làm việc cẩn trọng, chắc chắn. Bởi vì là một cự thần của Trương Diệc Phóng nên hắn cũng kế thừa sự tàn nhẫn của Trương Diệc Phóng. Hơn nữa Trương Diệc Phóng cũng không đánh giá cao thẳng thắn Lâm Mạc Thần, cũng ra lệnh cho Tha Vĩ không cần phải vội vàng. Theo bản năng hắn hỏi:"Tin tức có thể tin được không?"

"Tin được. Công ty bất động sản Lâm Mạc Thần thu mua không phải kín không có kẻ hở. Nói không chừng mấy ngày nữa kế hoạch của bọn họ sẽ bị tiết lộ."

Tha Vĩ cười nói:"Dựa vào thực lực của bọn họ không có khả năng lấy được cả ba mảnh đất. Hiện tại đối với bọn họ mà nói, diện tích vừa phải, mảnh đất có tiềm năng tăng giá trị, nhất định là thứ người mới như bọn họ theo đuổi. Tôi đoán Lâm Mạc Thần sẽ lựa chọn mảnh đất C, tiếp theo là B, cuối cùng là A."

"Tha tổng, anh dự đoán quá chuẩn! Nghe nói mục tiêu trả giá của bọn họ cũng là như vậy."

Tha Vĩ cười thâm trầm:"Nếu thật sự để cho bọn họ lấy được mảnh đất C, như vậy bọn họ có thể đứng vững gót chân ở thành phố Lâm. Dung Duyệt phải lấy được cả ba mảnh đất. Nhất là mảnh đất C sẽ trở thành hạng mục quan trọng trong năm nay, dốc toàn bộ tinh lực, đưa vào tài nguyên tốt nhất, không được cho Lâm Mạc Thần có bất cứ cơ hội nào."

* * *

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 34

Gió thổi, màn đêm rét lạnh, Mộc Hàn Hạ xuống xe, ngẩng đầu nhìn hồ nước tối đen, rừng cây vây quanh, một tòa hội sở đứng sừng sững ở đó, nơi này là ngoại thành, vô cùng yên tĩnh.

Cô vào hội sở, đi được một đoạn đã tìm thấy căn phòng Lâm Mạc Thần đặt riêng, khẽ đẩy cửa ra, thấy dưới ngọn đèn yên lặng, Lâm Mạc Thần tựa vào sofa, bên cạnh là hai người đàn ông ngoại quốc trẻ tuổi.

Anh nhìn thấy cô, khẽ mỉm cười với bọn họ nói: "That is Summer. (Đây là Summer.)" hai người ngoại quốc đều mặc áo sơ mi phẳng phiu, nháy mắt lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Mộc Hàn Hạ cảm thấy ánh mắt họ hơi kì lạ, quả nhiên nghe thấy bọn họ loáng thoáng nói "Your girl? (Cô gái của cậu?)" "She is beautiful." (Cô ấy thật xinh đẹp.) sau đó Lâm Mạc Thần "ừ" một tiếng.

Mộc Hàn Hạ: "..."

Cuối cùng cô vẫn làm như không có việc gì, đi qua cười chào hỏi hai người ngoại quốc. Lâm Mạc Thần cũng làm như không có việc gì, giới thiệu bọn họ với nhau. Người cao là tổng kiến trúc sư anh mời đến Antony, người gầy là trợ thủ của anh ta. Sau khi bọn họ đến Trung Quốc, Lâm Mạc Thần vẫn để cho họ ở lại hội sở, thiết kế phương án ở nơi này, hoàn toàn kín không có kẻ hở. Hôm nay anh gọi Mộc Hàn Hạ tới là để nghe bọn họ nói về phương án thiết kế cuối cùng.

Ba người bọn họ lại dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau, cực kì lưu loát, lại pha tạp chút từ địa phương ở Mỹ, Mộc Hàn Hạ yên lặng ngồi bên cạnh Lâm Mạc Thần, chỗ hiểu chỗ không. Đột nhiên Lâm Mạc Thần nghiêng đầu nhìn cô hỏi: "Nghe hiểu không?"

Mộc Hàn Hạ lắc đầu.

"Thành tích trung học của em không phải rất tốt sao? Về sau còn rất nhiều trường hợp phải dùng đến tiếng Anh đấy." Anh nói.

Những lời này chạm đến tâm sự bấy lâu của Mộc Hàn Hạ, cô nói: "Tôi nghĩ sau này phải ra nước ngoài mới được."

Lâm Mạc Thần giật mình hỏi: "Muốn đi đâu?"

"Nước Mĩ."

Anh bật cười: "Nước Mĩ cũng rất tốt. Muốn đi Mĩ làm gì?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Nếu có thể, muốn đi du học."

Bốn mắt chăm chú nhìn nhau, dưới ngọn đèn anh khẽ nói: "Em muốn đi đâu cũng được."

Người phụ nữ tôi em, em muốn đi đâu thì cứ đi đi.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động, thấy ánh mắt anh như vực sâu vạn trượng, chỉ cần không chú ý sẽ rơi vào. Cô cúi đầu tránh ánh mắt anh.

Nếu không phải bên cạnh còn hai cái bóng đèn lớn, Lâm Mạc Thần rất muốn cầm tay cô, muốn mê hoặc, không muốn tha thứ cho sự né tránh của cô.

Bốn người vào phòng họp, Antony bắt đầu giải thích phương án thiết kế của anh ta, tuy nghe hoàn toàn không hiểu, nhưng kết hợp với thuyết minh và hình ảnh, Mộc Hàn Hạ cũng hiểu tương đối.

Đối với trình độ xây dựng bất động sản hiện nay ở thành phố Lâm, Antony cho đánh giá không tồi, nhất là địa ốc của Dung Duyệt, tính hợp lý được chú trọng trong thiết kế căn hộ, xanh hóa và chất lượng đều không tồi. Tuy sức chứa quá đông, nhưng "so với những thành phố điên rồ anh ta đã thấy ở Trung Quốc thì địa ốc không thay đổi quá nhiều".

"Nhưng những thiết kế tòa nhà này đều thiếu linh hồn." Antony nói, "Jason, cậu luôn là người bắn tia phá vỡ ngành sản xuất, kế hoạch tổ thiết kế cho cậu nhất định không giống người thường, người khác sẽ cảm nhận được sự đồng cảm linh hồn."

Cho dù mục tiêu của cậu là mảnh đất A, B, hay C, tổ đều hi vọng có thể giúp cậu chiến thắng được đối thủ càng mạnh."

Anh ta chiếu lên một video bức tranh ba chiều.

Đầu tiên xuất hiện hình ảnh sương mù, trong sương hiện lên khu rừng, chim hót, tiếng nước suối, ánh mặt trời xuyên qua. Người ta như thực sự đặt mình trong khu rừng.

Ánh mặt trời càng ngày càng rực sáng, sương mù tan đi, hóa ra đó không phải là khu rừng mà là những cái cây cao thấp không đồng đều, mấy tòa nhà màu xanh, yên tĩnh đứng sừng sững trong đó.

"That's our building. (Đó là tòa nhà của chúng ta)" Antony khẽ nói.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ yên lặng, cô rất thích phong cách mờ mịt cổ điển yên bình như vậy, cẩn thận tí mĩ sẽ phát hiện khắp khu vực không giống như tiểu khu bình thường, mà dựa theo địa hình hơi nhấp nhô. Mấy loại cây táo, cây lựu, cây hợp hoan, cây bạch quả... đan xen vào nhau, nếu bạn đi trong con đường trong rừng, hoàn toàn không có cảm giác đây là tiểu khu nhân tạo, mà chỉ là khu rừng đẹp để yên tĩnh.

Nước từ cái hồ phía xa đưa tới, quán quanh giữa mấy tòa nhà, dòng nước này gọi là "Dạ quan" bởi vì chọn cảnh trong video là ban đêm. Trăng sáng treo cao, bầu trời ở trên, tòa nhà ở dưới. Cảnh đẹp đến mức khiến người ta cảm thấy như ở trong chốn bồng lai tiên cảnh.

Sau đó bước vào trong tòa nhà, đầu tiên là cửa hiên dưới lầu, không phải là đại sảnh nguy nga lộng lẫy như hiện nay, chỉ là một cánh cửa tĩnh mịch, trên tường là màu trắng mộc mạc, ngọn đèn chùm như thời trung cổ, ngọn đèn âm áp chiếu ra bụi cỏ và con đường mòn trước cỏ.

Các căn hộ đều gồm hai tầng rộng tầm 80-90 mét vuông, vuông vắn, sáng sủa. Hơn nữa tòa nhà được thiết kế theo kiểu ống lồng, cảnh quan lại thiết kế theo phong cách bao quanh, nên nhìn từ cửa sổ của từng hộ gia đình, bạn có thể nhìn thấy dòng sông xanh biếc. Mà ở trong màn sương mỏng, nhìn từ bên ngoài các tòa nhà cách xa nhau, tựa như thế giới trần thế.

Phần đặc sắc nhất là ban công của từng căn hộ, những loại cây xanh đã chuẩn bị xong rồi, do một người bạn của Antony là kiến trúc sư thiết kế cảnh quan xuất sắc nhất nước Mỹ chịu trách nhiệm. Khi bạn đứng ở ban công nhìn ra, sẽ cảm thấy trong tầm tay bạn là màu xanh biếc, đó chính là một phần khung cảnh từ ngoài cửa sổ. Như thế màu xanh tươi tốt đang chảy vào nhà bạn.

Bởi vì phần lớn diện tích khu vực dành cho cảnh quan, nên trong tiểu khu không có hội sở, không có cửa hàng, không có khách sạn, tất cả đều di chuyển đến bãi đậu xe ngầm. Các phương hướng đều được thiết lập an ninh chặt chẽ. Ngoài ra ở góc Tây Bắc của tiểu khu sẽ tập trung xây dựng một trường tiểu học, bạn phải trả rất nhiều tiền mới được vào học. Giá cả ở khu nhà này đắt hơn 1/3 so với bình thường, nhưng vì khu vực này chỉ nằm tổng tầm kiểm soát của gia đình, nên tổng giá trị cũng không quá cao.

"Jason, làm xong hạng mục này, cậu nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền, toàn bộ cư dân thành phố Lâm nhất định muốn mua căn hộ của cậu." Antony nói.

Lâm Mạc Thần đáp: "Đúng là điều tốt nghĩ. Hiện tại tổng thể thị trường bất động sản đang xuống dốc, tớ phải làm ra sản phẩm chống lại."

Anh quay đầu nhìn Mộc Hàn Hạ: "Em cảm thấy thế nào?"

Mộc Hàn Hạ vẫn còn nhìn màn hình, dường như đang nhớ lại, cô đáp: "Biết phần tôi thích nhất là gì không?"

"Phần nào?"

"Tôi thích nhất là ngọn đèn trước cửa kia. Khi người về trong đêm gió tuyết, nhìn thấy ánh đèn trên đường làm cho tôi cảm nhận được sự ấm áp của gia đình."

Lâm Mạc Thần mỉm cười.

"Nhưng thiết kế toàn nhà này thực sự tốt lắm." Mộc Hàn Hạ nghiêm túc nói, "Làm quá tuyệt vời, rất đặc biệt. Tôi cảm thấy nhất định có thể khiến những người trong chính phủ rung động khi đấu thầu. Đối với thành phố Lâm mà nói nhất định là một cảnh quan đặc biệt. Khách hàng nhìn chắc chắn muốn mua, ngay cả tôi cũng vậy."

"Về sau em sẽ có được thứ tốt hơn." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ quay đầu đi, không nhìn anh: "Ừ, tôi sẽ góp tiền mua nhà cho mình."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Dưới sự gợi ý của Antony, Mộc Hàn Hạ lại thay đổi phương án khi làm ở quán cà phê Thanh Du. Chịu đựng mấy đêm, thể hiện được toàn bộ phương hướng độc đáo và tiềm lực của Phong Thần. Cô tin nhà đầu tư sau khi nhìn thấy kế hoạch này sẽ động tâm.

Hôm nay, lại gặp Lão Phương ở quán cà phê, hai người đã trở nên quen thuộc, Lão Phương vẫy tay với cô, hóa ra lại đưa cho cô hai lọ mật ong.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Chú cho cháu làm gì vậy?"

Lão Phương đáp: "Có người tặng, nhưng ta không ăn đồ ngọt. Mấy cô nhóc các cháu đều thích ăn mà."

Mấy năm nay Mộc Hàn Hạ hiếm khi ở chung với người lớn tuổi, trong lòng ấm áp, cô nói: "Cháu cảm ơn ạ. Lần sau cháu mang đặc sản thành phố Giang đến cho chú."

Lão Phương chỉ mỉm cười.

Mộc Hàn Hạ nhân cơ hội nói tiếp: "Đúng rồi, cháu lại thay đổi phương án, Lão Phương, chú có thể xem rồi cho cháu ý kiến không ạ?"

Lão Phương hào hứng: "Được."

Hai người đi vào một căn phòng họp nhỏ trong quán, đây cũng là chỗ độc đáo của quán cà phê lập nghiệp. Lúc này Mộc Hàn Hạ vô cùng chăm chú, giải thích phương án sống động như thật một lần cho ông.

Sau khi nghe xong Lão Phương không hề che giấu sự tán thưởng và kinh ngạc: "Thuyết minh vô cùng tốt. Trước đó ta không biết Phong Thần là công ty có ý tưởng có chất lượng thế này. Lãnh đạo của cháu nhất định rất giỏi, khó trách trong thời gian ngắn như vậy đã chiếm đóng thành phố Lâm."

Mộc Hàn Hạ chỉ cười đáp: "Anh ấy là người vô cùng xuất sắc."

Lão Phương liếc nhìn cô một cái.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục nói: "Lão Phương, chú cảm thấy phương án này có thu hút được đầu tư không?"

"Có thể." Lão Phương vô cùng chắc chắn nói, "Nhưng vấn đề là khi nào thôi."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ vui vẻ.

Lúc này Lão Phương mỉm cười nói tiếp: "Tiểu Mộc, ta có yêu cầu quá đáng, cháu có thể giúp ta một việc không?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ động nói: "Có thể chứ, chú nói đi."

"Phương án của cháu làm vô cùng tốt. Hiện tại trong tay chú có một hạng mục bảo vệ tài nguyên môi trường tái sinh, cháu có thể giúp chú làm một phương án không? Chú có thể trả thù lao cho cháu."

Mộc Hàn Hạ lập tức đáp: "Chú không cần trả thù lao đâu ạ. Chú là một giáo sư về hưu, kinh tế cũng không dư dả gì. Cháu sẽ dốc hết toàn lực làm, nhưng không biết có thể giúp được chú hay không thôi."

Lão Phương nhìn ánh mắt của cô như nhìn thấu tất cả, ánh mắt ngời sáng nhìn cô mỉm cười.

Sau đó, Mộc Hàn Hạ chịu khổ thêm mấy ngày, quả nhiên là sử dụng kỹ năng toàn thân, lại hi sinh cả sự yên tĩnh của bản thân, đi thỉnh giáo Lâm Mạc Thần, mới làm được toàn vẹn phương án cho Lão Phương.

Ngày đó đưa phương án cho Lão Phương, ông vô cùng vui vẻ, gật đầu, thậm chí còn xoa đầu cô giống như đứa trẻ nói: "Không tồi, làm rất tốt. Nếu mỗi người làm việc đều tận tâm, thông suốt như cháu, thiên hạ làm gì có chuyện không thành công."

Mộc hàn Hạ đắc ý cười, cũng không rõ ông nhắc đến chuyện gì.

Qua hai ngày, Lão Phương chủ động gọi điện thoại cho cô, nói hạng mục tài nguyên tái sinh kia đã thành công được duyệt rồi, phải mời cô ăn cơm.

Điều này đối với Mộc Hàn Hạ mà nói là bất ngờ, nhưng cũng hợp lý, trong lòng cũng âm thầm hơi hâm mộ, phương án của Phong Thần cô đã cho mấy người ở trong quán cà phê xem, nhưng còn chưa nhận được bất cứ sự đầu tư nào.

Chạng vạng hôm nay, cô chọn một bộ quần áo trang nhã đẹp đẽ, vừa định rời khỏi văn phòng, lại gặp Lâm Mạc Thần. Anh khẽ hỏi: "Đi gặp ai mà mặc đẹp thế này?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Không phải anh bảo tôi bước vào vòng danh lợi sao?"

Lâm Mạc Thần im lặng, Mộc Hàn Hạ mỉm cười bước đi.

Lão Phương cũng là người giản dị, mời khách cũng chọn một nhà hàng sạch sẽ, giá cả trung bình, Mộc Hàn Hạ không để ý, cô còn cảm thấy càng thân thiết, cũng không khách sáo với ông, gọi mấy món ăn, ăn vô cùng vui vẻ.

Lão Phương nói chuyện phiếm với cô: "Ở thành phố Giang, cháu còn người thân nào không?"

"Không ạ." Mộc Hàn Hạ đáp.

Lão Phương ngẩn người.

"Mấy năm trước cha mẹ cháu đều đã qua đời rồi." Cô bình tĩnh đáp.

Trong mắt Lão Phương không che giấu được sự thương xót gật đầu: "Cháu rất giỏi, độc lập kiên cường hơn nhưng bạn cùng trang lứa."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười.

Hai người tiếp tục nói chuyện, sau đó nói về ý tưởng trường cô sẽ học sau này, lại bàn đến ngành sản xuất trang phục ở thành phố Lâm, đương nhiên cũng nói đến Phong Thần. Cuối cùng Lão Phương nói: "Phương án cháu làm giúp ta đúng là đã giúp ta bớt được một việc. Phần nhân tình này, ta sẽ ghi nhớ. Sau này nếu có chỗ nào cần giúp đỡ, cứ nói, đương nhiên là không ngược lại với nguyên tắc giải quyết công việc của ta."

Mộc Hàn Hạ gắp thức ăn trong bát, cô cảm thấy đã không kém thời khắc máu chột bao xa nữa, nhưng vẫn hơi không chắc về thái độ của Lão Phương. Vì thế thử nói: "Thật ra, cháu cũng không có chuyện gì cần phải nhờ người khác giúp đỡ cả. Có điều hiện tại công ty cháu sắp bắt đầu tiến vào hạng mục bất động sản. Chủ nhật tuần sau chính là đấu thầu đất của chính phủ. Chú cũng biết đấy, Phong Thần của chúng cháu là công ty vô cùng xuất sắc, chú trọng chất lượng, nhưng thực lực không thể bằng các công ty khác. Nếu có thể giúp được chúng cháu ở phương diện này đúng là rất đáng quý."

Sắc mặt Lão Phương cũng rất bình tĩnh, không nhìn ra vui hay giận, ông nói: "Chính phủ đấu thầu là chuyện vô cùng công bằng ngay thẳng, chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình, không ai có thể giúp được ở phương diện nào."

Mộc Hàn Hạ lập tức ngẩng đầu nhìn ông: "Không, chúng cháu tuyệt đối không làm trái nguyên tắc, không cần sự giúp đỡ không công bằng. Chúng cháu chỉ cần một chiếc cổ nhỏ nhỏ về trình tự đấu thầu đất thôi, có thể dựa theo trình tự C, B, rồi đến A không?"

Lão Phương kinh ngạc.

Mộc Hàn Hạ dựa theo lời dặn của Lâm Mạc Thần tiếp tục nói: "Trình tự sắp xếp này không quan trọng, cũng không ảnh hưởng đến nguyên tắc và lợi ích của bất cứ ai."

Buổi sáng mấy hôm sau, Lâm Mạc Thần mang theo Mộc Hàn Hạ, Antony và quản lý Tôn Chí công ty bất động sản đến địa điểm đấu thầu.

Lời tác giả:

"Tôi thích nhất ngọn đèn trước cửa, ngồi về trong đêm gió tuyết, chiếu sáng cả con đường." Hôm nay ấm áp, ngày sau tất cả đều là ngược.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 35

Đối với công ty tương đối nhỏ như Phong Thần, mang theo mấy người đi đấu thầu là hợp lý. Nếu mang theo nhiều người đi, lại có vẻ quá trình trọng, lo lắng, quá ít thì lại không thể hiện sự coi trọng. Vì vậy Lâm Mạc Thần mang theo ba người đi. Tôn Chí quản lý công ty bất động sản là đi làm việc, Antony là để trang trí thêm cho bề ngoài, còn Mộc Hàn Hạ ư? Cô là người phụ nữ của anh, tất nhiên phải mang đi rồi.

Hơn tám giờ sáng, trên đường vẫn còn hơi đông đúc, ước chừng phải đến chín rưỡi mới thông thả được.

Mộc Hàn Hạ ngồi ở ghế sau với Lâm Mạc Thần.

"Anh nói xem Lão Phưong có điều chỉnh thứ tự đấu thầu không?" Cô hỏi.

"Có." Anh đáp.

Anh nói chắc chắn như vậy, Mộc Hàn Hạ cũng yên lòng.

Anh đột nhiên lên tiếng: "Sau khi buổi đấu thầu hôm nay kết thúc, em đi theo anh xem mảnh đất kia."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: "Anh chắc chắn có thể giành được mảnh đất kia như vậy sao?"

"Chắc chắn." Lâm Mạc Thần nhìn cô, ánh mắt sâu sắc.

Mộc Hàn Hạ im lặng.

"Nhớ kỹ, sau khi kết thúc đi theo anh, không được chạy linh tinh." Anh khẽ nói.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ hàm hồ đáp, không hiểu sao trong lòng hơi hốt hoảng.

Đúng lúc này, Tôn Chí đang lái xe bỗng nhiên nói: "Jason, chiếc xe bên cạnh kia hơi kì lạ, không ngừng chèn ép chúng ta."

Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn khoảng cách rất gần của chiếc xe bên phải, là một chiếc xe con màu đen. Đúng như lời anh ta nói, chiếc xe kia chạy không nhanh không chậm, luôn đi theo bọn họ, còn thường xuyên tới gần, dẫn tới bên họ buộc phải đi sát vào bên trái, tránh xảy ra va chạm.

Antony tưởng tượng hơi phong phú, giật mình hỏi: "Jason, không phải có người phải người xử lý chúng ta đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần không đáp lại. Sao có thể chứ? Cạnh tranh thương mại ở Trung Quốc còn chưa xảy ra chuyện trái pháp luật như vậy, nhưng đối phương quả thật có rắc tâm. Anh thấp giọng dặn dò Tôn Chí: "Đề ý, có thể bỏ lại bọn họ hay không?"

Tôn Chí cũng không phải là lái xe chuyên nghiệp, anh ta hơi căng thẳng đáp: "Tôi sẽ cố gắng." Tăng tốc độ được một đoạn vẫn bị đối phương bám sát, hơn nữa lúc này rất đông xe cộ, nên không thể tăng tốc quá cao.

Mộc Hàn Hạ cũng bắt đầu căng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc xe màu đen ngoài cửa sổ, tay đặt trên ghế bỗng nhiên được Lâm Mạc Thần nhẹ nhàng cầm, anh khẽ nói: "Đừng sợ."

Phía trước có một con đường, lượng xe lưu thông cũng dần ít hơn, chiếc xe màu đen bên cạnh đột nhiên giảm tốc độ.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên khẽ quát một tiếng: "Cẩn thận!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chiếc xe đen kia như tạm dừng sau đó đột nhiên tăng tốc, đi chệch về phía bọn họ. Lái xe sợ tới mức đánh tay lái, hèn vía bay lên mây mới tránh được đầu xe bọn họ.

Đúng lúc này, một chiếc xe bánh mì vọt ra từ con đường bên trái, đã không còn tránh kịp, Tôn Chí hít một ngụm khí, Antony cũng choáng váng, Mộc Hàn Hạ nhìn chăm chăm cửa kính xe, đã thấy đầu chiếc xe bánh mì màu xám giống như quái thú, nháy mắt tới gần, đụng vào bọn họ.

Lâm Mạc Thần cách nó càng ngày càng gần, ôm cổ Mộc Hàn Hạ, để cô nằm rạp xuống. Theo bản năng Mộc Hàn Hạ cũng ôm chặt lấy thắt lưng anh. Gió lạnh thổi qua tai, tiếng ầm ầm vang lên rất gần lại giống như rất xa. Tay anh gần như đã tiến vào trong cơ thể cô, trong lòng Mộc Hàn Hạ cảm thấy yên lặng kì quái.

Xe vội dừng lại, bốn người đều ngẩng đầu, kính bên cạnh xe đã vỡ tan, không cần nghĩ cũng biết chiếc xe đã bị đâm rất nghiêm trọng, cũng may mọi người không xảy ra chuyện gì, nhưng kính rơi đầy xuống người Lâm Mạc Thần và Tôn Chí ngồi ở bên trái xe. Mộc Hàn Hạ nhìn thấy vết máu ở gò má trái Lâm Mạc Thần, không hề nghĩ ngợi, khẽ nhấc tay lau cho anh. Anh ở khoảng cách quá gần nhìn thấy cô, đôi mắt tối tăm mà dịu dàng.

Chiếc xe bánh mì đâm vào họ đã có năm sáu người đàn ông hùng hổ đi xuống, còn chiếc xe con làm chuyện xấu đã sớm nghênh ngang rời đi.

Lâm Mạc Thần liếc mắt với Tôn Chí, anh ta nói: "Lâm tổng, chúng ta không có thời gian dây dưa với bọn họ, còn 40 phút nữa bắt đầu đấu thầu rồi."

Antony tròn mắt: "Ý của anh là bọn họ có ý đâm xe làm muộn thời gian đấu thầu của chúng ta. Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ?"

Sắc mặt người bên ngoài đã không tốt gỗ cửa kính xe.

Lâm Mạc Thần nói với Tôn Chí: "Anh ở lại."

Tôn Chí nhìn thấy người đông nghịt bên ngoài hơi sợ, nhưng vẫn dứt khoát gạt đầu. Lúc này Mộc Hàn Hạ lên tiếng: "Tôi cũng ở lại với anh ấy, một mình anh ấy chỉ sợ không đối phó được với nhiều người như vậy. Jason, anh đi với Antony đi."

Lâm Mạc Thần nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ: "Anh đi đi. Yên tâm, tôi có thể ứng phó được với chuyện này. Anh phải đi đấu thầu, nếu không đi không còn kịp lấy được mảnh đất kia."

Antony nhìn hai người, im lặng, Tôn Chí cũng lên tiếng: "Đúng vậy, Lâm tổng, hai người đi đi, tôi và quản lý Mộc chắc chắn ứng phó được. Giữa ban ngày ban mặt, lại ở trên đường lớn, cảnh sát sẽ lập tức đến, bọn họ không dám làm gì đâu?"

"Ừ." Lâm Mạc Thần khẽ lên tiếng, bỗng nhiên ôm lấy Mộc Hàn Hạ vào lòng. Tôn Chí và Antony im lặng nhìn, Lâm Mạc Thần nghiêng đầu hôn lên mặt cô: "Giải quyết xong lập tức đến nơi đấu thầu. Bảo vệ tốt chính mình."

Mộc Hàn Hạ hơi run sợ, chỗ anh hôn kia nháy mắt nóng như lửa.

Anh buông cô ra.

Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí xuống xe trước. Anh ta là người thành phố Lâm, lăn lộn nhiều năm trong ngành bất động sản, cũng nhìn quen bọn đầu trâu mặt ngựa, không hề nhát gan rống to với đối phương: "Mẹ nó lái xe không biết nhìn đường à, rẽ mà không nhường đường cho người đi thẳng- mẹ nó không ai dạy mày à!" Mộc Hàn Hạ cũng lạnh lùng đi qua.

Đối phương cũng mắng lại, tiếng mắng chửi không ngớt.

Lúc này Lâm Mạc Thần và Antony mới xuống xe, không dừng lại, đi sang bên cạnh gọi một chiếc taxi. Bên phía đám người kia có kẻ tinh mắt phát hiện, muốn đuổi theo, nhưng Mộc Hàn Hạ duỗi tay ra ngăn lại, trừng mắt không cho qua. Cô là con gái, lại xinh đẹp, khí thế mạnh mẽ, người kia cũng không dám ra tay với cô.

Tất cả hỗn loạn đã bị bỏ lại phía sau.

Lâm Mạc Thần ngồi im như núi, ánh mắt âm trầm, Antony không ngừng quay đầu lại, quan tâm lo lắng. Mắt thấy cũng sắp không còn nhìn thấy hai người kia, anh ta bỗng than thở: "Jason, cậu đúng là tàn nhẫn. Nếu là tở, cho dù có phải từ bỏ đấu thầu, cũng sẽ không để cho người phụ nữ của mình ở trong hoàn cảnh như vậy. Cậu hôn cô ấy một chút có lợi ích gì chứ?"

Lâm Mạc Thần ngược mắt nhìn anh ta, ánh mắt lạnh lẽo dọa người, trong nháy mắt Antony không dám góp ý nữa, đành tiếp tục oán thầm trong lòng: đồ tư bản máu lạnh, yêu giang sơn không yêu mỹ nhân!

Lâm Mạc Thần nhìn cảnh vật xẹt qua ngoài cửa sổ, vào đa số thời gian, anh ta đều là người không quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt khi chiếc xe di chuyển, anh không thể nào kiềm chế được quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy phía cuối đường, một đám người vây quanh, căn bản không phân biệt được bóng dáng của cô ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Nơi đấu thầu là ở trong một khách sạn, khi Lâm Mạc Thần và Antony chạy tới cách thời gian đấu thầu chỉ còn 10 phút.

Trong đại sảnh khách sạn tao nhã sáng sủa, không ít người giống như bọn họ âu phục giày da bước vào, không khí trang nghiêm, nhanh chóng có nhân viên công tác dẫn bọn họ vào phòng họp lớn ngồi. Lâm Mạc Thần đã hoàn toàn khôi phục bộ dáng nói nói cười cười, chào hỏi mấy nhân viên chính phủ và tổng giám đốc quen biết, đồng thời cũng chú ý tới Tha Vĩ của tập đoàn Dung Duyệt ngồi ở vị trí đầu tiên, cũng quay đầu lại chú ý tới anh.

Tha Vĩ cũng không ra về ta đây, đứng dậy đi qua. Người bên cạnh lập tức cười chào: "Tha tổng" Lâm Mạc Thần cũng mỉm cười.

Tha Vĩ chào hỏi mấy người, sau đó nhìn thấy Lâm Mạc Thần, bên cạnh cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào hai người.

"Lâm tổng gần đây tiếng tăm lừng lẫy, uy chấn bốn phương ở thành phố Lâm" Tha Vĩ cười nói, "Hôm nay cuối cùng đã gặp được người thật, không phải là tuổi trẻ đầy hứa hẹn sao?"

Người bên cạnh đều cười, Lâm Mạc Thần khẽ cười nói: "Đâu có. Tha tổng mới là trụ cột ngành bất động sản khu vực Đại Tây Nam, chúng tôi đều là hậu bối, ngưỡng mộ đã lâu."

Hai người đều tỏ vẻ nhiệt tình bắt tay nhau.

Lúc này, có mấy vị lãnh đạo vào, tất cả mọi người đều xoay người cười nghênh đón. Nhân viên công tác giới thiệu: "Vị này là Phó thị trường Phan Long Phan, chủ quản quy hoạch, du lịch, công thương. Vị này là Phó thị trường Phương Trùng Châu, chủ quản xây dựng, công nghiệp, kinh tế. Vị này là viện trưởng viện quy hoạch tài nguyên đất đai... Hôm nay các vị lãnh đạo đều là giám khảo buổi đấu thầu, nên đặc biệt đến gặp mọi người."

Tha Vĩ tất nhiên là người đầu tiên bắt tay với lãnh đạo. Lãnh đạo thân thiết hỏi, bên dưới sôi nổi trò chuyện. Lâm Mạc Thần đứng ở bên cạnh, ánh mắt dừng trên người Phó thị trường Phương Trùng Châu. Ông khoảng chừng hơn năm mươi, mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, tướng mạo khỏe mạnh, khí chất thanh nhã, còn sắc bén hơn Mộc Hàn Hạ miêu tả.

Đúng lúc này, ánh mắt Phương Trùng Châu cũng dừng trên mặt anh. Lâm Mạc Thần khách khí gật đầu với ông, Phương Trùng Châu mỉm cười, nhìn về phía khác.

Mộc Hàn Hạ đứng ở ven đường, chờ cảnh sát giao thông xử lý xong việc. Mấy kẻ kia vừa thấy cảnh sát đến lập tức đầu vào đấy, thậm chí có người còn cười với cô. Dù sao bọn họ cũng là nhận tiền làm việc, phải ngăn chặn bọn cô, chứ không phải liều mạng với bọn cô.

Tuy nhiên giải quyết xong việc ở hiện trường, bọn họ còn phải đến đồn công an, không biết khi nào mới thoát thân được.

Mộc Hàn Hạ giật mình nhìn dòng xe cộ, thời gian đã tới rồi, cuộc đấu thầu cũng bắt đầu rồi. Không biết bên Lâm Mạc Thần thế nào, nhưng hiện tại chắc chắn không thể liên lạc được với cô.

Cô nhấc tay lên, khẽ sờ hai má một chút. Trong lòng giống như có luồng nhiệt im lặng thiêu đốt, nóng rồi lại ghen ngào, không hề vui vẻ.

Hiện tại hẳn là mảnh đất C đầu tiên nhỉ? Cũng là mảnh đất trước đó phân tích là thích hợp nhất với bọn họ. Lão Phương đã sắp xếp xong rồi, đúng vậy cô lại nghĩ đến Lão Phương, Phương Trùng Châu.

Cô này sinh nghĩ ngờ với thân phận của ông là lúc nào nhỉ? Từ đầu cô đã nghe bà chủ quán cà phê Hứa Thiệu An nói, cũng nghe anh chàng ở quầy bar, không chỉ có người đầu tư, cũng sẽ có quan chức chính phủ cải trang vi hành đến nơi đó. Còn cô vừa nhìn thấy khí chất của Phương Trùng Châu, đã cảm thấy ông không giống như những người khác. Loại khí chất trong sự dịu dàng còn ẩn giấu sự sắc bén không giống một giáo sư nghèo túng thất bại. Đương nhiên, những người trẻ tuổi nóng lòng tìm kiếm đầu tư khác trong quán cà phê dường như cũng không có ai chú ý tới ông lão này, ngoại trừ cô.

Còn có một số chi tiết thoát nhìn không quan trọng, nhưng lại là bằng chứng trực giác với Mộc Hàn Hạ.

Ví dụ như ông dùng laptop HP. Mọi người đều biết HP là nhãn hiệu nhân viên nhà nước dùng, ông dùng cũng là chuyện bình thường, nhưng tính năng của HP còn mạnh mẽ, đắt đỏ. Giáo sư trường đại học bình thường dùng laptop để nghiên cứu đều là loại hơn 1 vạn, không thì cũng dùng Thinkpad hoặc Apple?

Hơn nữa khẩu ngữ tiếng Anh của ông vô cùng tốt, chú ý tới hạng mục bảo vệ môi trường. Mộc Hàn Hạ trở về nói tỉ mỉ cho Lâm Mạc Thần, chưa đến mấy ngày, Lâm Mạc Thần đã điều tra xong. Gần đây thành phố Lâm đúng là có một vị Phó thị trường mới chuyển đến, họ Phương, hơn năm mươi tuổi, gia thế đức độ, chiến tích xuất sắc, là người kiên quyết tiến thủ lại thân với dân chúng. Con gái ở nước ngoài, vợ ông cũng đã qua đời, chỉ có một mình ông ở trong nước...

Về phần Lão Phương không biết ông đã biết cô nắm rõ thân phận của ông chưa? Mới đầu Mộc Hàn Hạ còn hơi lo sợ, sau khi tiếp xúc với ông, cô hiểu điều này không còn quan trọng nữa.

Tiếp xúc với con người có tính cách cơ trí, đã trải qua nhiều năm tháng cũng không còn quan trọng nữa. Cô lại cũng chẳng có ý đồ gì nguy trang và giả tạo, đã có duyên kết bạn, bộc trực thẳng thắn đối đãi, thuận theo tự nhiên là được rồi. Người như bọn họ coi trọng nhất chính là như vậy.

Nơi đấu thầu.

Mọi người đầu thầu đợi ở trong phòng chờ lớn bên cạnh, còn căn phòng họp nhỏ mới là nơi đầu thầu thực sự. Ngọn đèn trong treo, mùi trà xa xôi, sự yên tĩnh bao trùm, mấy vị lãnh đạo đã ngồi ở nơi đánh giá, Phó thị trường Phan thấp giọng nói với nhân viên: "Bắt đầu đi."

Những năm trước đầu thầu đất là dùng tài liệu rồi niêm phong trong hộp, ngoài ra có thể mở lại xem tùy ý, nhưng năm nay thị trường thật sự quá kém, vì khuyến khích xây dựng những tòa nhà có chất lượng, bảo đảm giá trị tiền gửi, bảo đảm tính hiệu quả sử dụng đất đai, hôm nay nhóm lãnh đạo bàn bạc đồng ý tăng thêm phần thuyết trình. Tức là mỗi người đầu thầu phải có một bản tóm tắt cho mảnh đất mình đầu thầu. Nói cách khác phương án của ai tổng hợp lại được điểm cao nhất, có thể làm rung động nhóm giám khảo thì sẽ giành được mảnh đất ấy.

Hôm nay mảnh đất đầu thầu không nhiều lắm, đầu tiên là mảnh đất C.

Trước Dung Duyệt đã có một công ty bất động sản nhỏ thuyết trình, nhưng Tha Vi vốn dĩ không hề để bọn họ vào mắt. Hắn ta mang theo hai quản lý đi vào phòng đầu thầu, liếc mắt nhìn thấy trên mặt các vị lãnh đạo không quá hưng phấn hay xúc động là biết công ty kia đã thất bại.

Đối thủ cạnh tranh thực sự của hắn ta còn ở phía sau, còn hắn ta bắt buộc phải giành được mảnh đất này.

Bởi vì thực lực và thanh danh của Dung Duyệt, nên khi nhóm lãnh đạo nhìn thấy bọn họ tiến vào đều có tinh thần, lộ ra bộ dáng hứng thú, còn thủ hạ của Tha Vi cũng bắt đầu chiếu đoạn video tuyệt đẹp và thuyết trình ppt.

Mục tiêu của bọn họ là tạo mảnh đất C thành tiểu khu điền viên đẹp đẽ trong trung tâm khu phố. Team thiết kế của Dung Duyệt vốn là giỏi nhất trong nước, trong hình ảnh hiện ra khu cao tầng chặt chẽ thanh nhã, phong cách điền viên đẹp đẽ, xanh hóa tươi tốt, bố cục hợp lý. Trước đó rất ít người dùng loại thiết kế này cho mảnh đất nhỏ bởi vì chi phí quá cao.

"Toàn bộ căn hộ hai tầng rộng 80-90 mét vuông thích hợp cho người trẻ sinh sống." Quản lý giới thiệu, "Cũng là chúng tôi cố vũ người trẻ tuổi gây dựng sự nghiệp, ý tưởng đó tình cờ trùng hợp để nâng đỡ ngành bất động sản. Căn hộ như vậy là vô cùng thích hợp với người trẻ tuổi."

Nhóm lãnh đạo không ngừng gật đầu.

Thực lực của Dung Duyệt vẫn còn chưa bộc lộ ra hết, sức mạnh thật sự của bọn họ là tổng hợp. Ngay sau đó, quản lý tuyên bố trường tiểu học tốt nhất thành phố, trung tâm thương mại... cũng đều đặt ở đó. Tất cả tiêu chuẩn vật liệu xây dựng đều vô cùng xuất sắc, hơn nữa còn sử dụng vật tư của chính Dung Duyệt...

Trong lòng Tha Vi hiểu rõ Lâm Mạc Thần không thể với tới được phương án như vậy. Trong ba mảnh đất lần này, hắn ta đã đem tài nguyên tốt nhất dồn vào mảnh đất Lâm Mạc Thần muốn nhất. Trước đó đã nhận được tin tức và nghiệm cứng, Lâm Mạc Thần không ngừng nói với tâm phúc sẽ giành mảnh đất này.

Tha Vi vốn dùng đẳng cấp thiết kế và vật liệu xây dựng cho mảnh đất A dùng cho mảnh đất C. Hơn nữa chưa nói đến thiết kế của Lâm Mạc Thần có thể đạt tới trình độ này không, cho dù đạt tới thì hắn có được trường tiểu học, trung tâm thương mại không? Hắn có chất lượng vật tư tốt không? Hơn nữa về giá cả, Tha Vi có thể làm được trình độ kia, thì Lâm Mạc Thần có thể làm được không? Làm được thì cũng thâm hụt nguồn vốn.

Hơn nữa từ trước đến nay Dung Duyệt vốn có quan hệ tốt đẹp với chính phủ, cân nhắc tổng thể, cho dù làm thế nào Lâm Mạc Thần cũng không giành được mảnh đất này.

Nói xong phương án đầu thầu, Tha Vi mỉm cười ngẩng đầu, nhìn nhóm lãnh đạo đều gật đầu, thấp giọng trao đổi thoạt nhìn vô cùng hài lòng. Phó thị trường Phan thậm chí cười nói: "Tha tổng, lần này các người đầu tư công sức rất lớn nha." Tha Vi cười nói: "Đầu có. Chúng tôi muốn cố gắng một phần trách nhiệm để chấn hưng lại thị trường bất động sản thành phố Lâm chúng ta."

Hắn ta mang theo hai thuộc đứng dậy chuẩn bị đi ra, trong lòng đã nắm chắc, ánh mắt thờ ơ nhìn vào cửa, chỉ chờ Lâm Mạc Thần bước vào sẽ phát huy bản lĩnh.

Ai ngờ đúng lúc này, một thư kí chạy vào thấp giọng nói: "Phó thị trường Phan, Phó thị trường Phương, Viện trưởng Thôi, bên hong Thần tỏ ý từ bỏ đầu thầu mảnh đất C, trực tiếp tham gia lượt đầu thầu mảnh đất B."

Các vị lãnh đạo đều ngẩn ra, Tha Vi đi tới cửa cũng ngẩn người.

Từ bỏ ư?

Không phải nói mảnh đất C là thích hợp nhất với Phong Thần sao? Vậy hắn đang tính toán gì đây?

Hắn liệu lĩnh gì đây?

Tha Vi ngẩng đầu, nhìn quanh phòng họp lớn, Lâm Mạc Thần ngồi giữa mọi người cũng ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Lâm Mạc Thần từ từ nở nụ cười.

Lời tác giả:

1- Trên đường đầu thầu xảy ra đăm xe là chuyện thật, tôi hỏi một người bạn làm việc nhiều năm ở công ty bất động sản, anh ta nói cho tôi chuyện này, là

một công ty vô cùng nổi tiếng trong nước, không tiện nói tên ra.

2- Lão Mặc từng tham gia đấu thầu công ty, nhưng thực sự chưa từng tham gia đấu thầu của chính phủ. Đấu thầu đất đai thực ra phần lớn đều là đệ trình văn bản, ở nơi đấu thầu rất hiếm khi có thuyết trình. Vì để tăng thêm mâu thuẫn xung đột nên có điều chỉnh một chút. Nếu những chỗ khác không làm như vậy, mong mọi người thứ lỗi. Mặt khác, thực ra mọi người đọc quyển sách này sẽ phát hiện tôi luôn dùng bối cảnh chân thật, vụ án cũng chỉ là bắt đắc dĩ. Từ sau khi phim truyền hình Nhắm mắt phát sóng, cũng có một số tiếng phê bình bôi nhọ nói sách của tôi bắt chước phim Mỹ. Tôi đã nói hàng trăm lần, tiểu thuyết ngôn tình trinh thám của tôi là căn cứ vào sách giáo khoa+vụ án có thật, phim Mỹ rất hoàn hảo, nhưng nó không phải là thủy tổ của một ngành học. Mọi người đều dùng một hệ thống lý luận, tất nhiên sẽ có cảm giác bút pháp tương tự. Nhưng vụ án nào không phải do tôi tự thiết kế chứ? Tôi cũng vô cùng không đồng ý với quan điểm phim ý cao hơn một bậc. Các cảnh sát già trong nước của chúng ta đều vô cùng tài giỏi. Được rồi, không nói nhiều nữa, từ khi bắt đầu quyển sách này, tôi sẽ cố gắng hết sức nói rõ nói lý thuyết, nơi xảy ra và bối cảnh của vụ án. Khi kết thúc tôi sẽ liệt kê sách tham khảo và danh sách người tôi phỏng vấn. Đúng là say khi viết tiểu thuyết ngôn tình còn phải liệt kê danh sách của sách tham khảo và người được phỏng vấn. Tuy nói thanh giả tự thanh, nhưng sợ dĩ phải giải thích mấy thứ này, một là Lão Mặc bảo vệ chính mình, hai là cũng bảo vệ mọi người, đừng bởi vì tiếng loạn thất bát tao bên ngoài khiến cho mọi người uất ức khi đọc sách Lão Mặc, bị người khác nghi ngờ sự thương thức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Lướt đầu giá thứ 2, mảnh đất B.

Lúc này Dung Duyệt tiết lộ phương án tên "Nhà - Dung Duyệt". Ý nghĩa như tên, xây dựng bầu không khí gia đình trong cộng đồng. Vì vậy nó khác hoàn toàn với những tiểu khu khác. Khi bạn bước vào tiểu khu, sẽ có người quản lý chào hỏi bạn. Trên đường về nhà, bạn sẽ đi qua vườn hoa, sân vận động, trung tâm hoạt động của người già, trung tâm trò chơi trẻ em, cuối cùng đến cửa căn hộ của bạn.

Còn quan hệ giữa hàng xóm ư? Trong mỗi tòa nhà đều có những tổ nhỏ, bác sĩ, cảnh sát, luật sư...những hàng xóm có nghề nghiệp phục vụ cộng đồng được đăng ký trong danh sách tình bằng hữu tiểu khu. Một khi xảy ra chuyện gì sẽ có rất nhiều người giúp đỡ bạn.

Căn phòng có ba phòng ngủ chính, chủ yếu nhắm vào các gia đình, tầng lớp trung lưu thu nhập ổn định, ngoài một số nhà hàng chất lượng ngoài tiểu khu, bên trong tiểu khu còn có nhà ăn do tiểu khu trực tiếp kinh doanh, vệ sinh loại A...

Sau khi quản lý bên Dung Duyệt nói xong phương án, nhóm lãnh đạo không ngừng lộ ra ý cười. Tuy phương án này không giống mảnh đất C, mọi thứ đều là tốt nhất, nhưng đều là lựa chọn khiến người khác rung động.

Sau khi kết thúc thuyết trình, Tha Vĩ ra khỏi hội trường, nhìn thấy Lâm Mặc Thần mang theo Antony, đi tới đầu thầu mảnh đất B. Lúc này Tha Vĩ không còn cười, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn Lâm Mặc Thần, khoe miệng Lâm Mặc Thần vẫn còn sót lại ý cười, nhìn không chớp mắt Tha Vĩ lướt qua bên cạnh.

Nhóm lãnh đạo đều hơi tò mò nhìn nhóm người mới này. Dù sao gần đây Phong Thần đang nổi lên cạnh tranh gay gắt với Dung Duyệt, tất nhiên mọi người đều nghe thấy.

Lâm Mặc Thần mỉm cười, nói tóm tắt đơn giản cho bọn họ về một chút thực lực, bối cảnh của Phong Thần, đương nhiên không quên đề cập đến Antony là kiến trúc sư quốc tế giỏi nhất "có sức ảnh hưởng xuyên biên giới", sau đó bắt đầu thuyết trình về phương án đấu thầu.

Dưới ngọn đèn mờ mờ, giữa đám sương mờ ảo, bao trùm kiến trúc phong cách cổ điển. Video bắt đầu phát hình, Antony tiếng Anh, Lâm Mặc Thần tiếng Trung từ từ giải thích.

Sau khi video phát xong, cả hội trường đều yên tĩnh, Lâm Mặc Thần và Antony đứng dậy mỉm cười chào.

Đã gần giữa trưa, nhóm lãnh đạo cũng không đi ăn cơm ngay mà ở lại hội trường, còn đang bàn bạc sôi nổi.

"Phương án của Tha Vĩ rất tốt, Phong Thần cũng vậy, khiến cho người ta khó xử." Phó thị trưởng Phàn cười nói.

Viện trưởng viện thiết kế là người ngay thẳng, thành thật nói:"Tôi cho rằng phương án của Phong Thần rất tốt, còn rung động lòng người hơn. Phương án của Dung Duyệt tốt, nhưng khái niệm hài hòa không phải là sự sáng tạo mới mẻ trong nước. Còn thiết kế của Phong Thần phá vỡ hoàn toàn, mới mẻ, nếu có một khu nhà như vậy xuất hiện ở thành phố Lâm, thực sự sẽ trở thành luồng gió kiến trúc mới. Không phải chúng ta khuyến khích giới bất động sản có thêm phương án sáng tạo, có giá trị, mới có thể đảo ngược cứu thị trường sao? Tôi cho rằng nên khuyến khích sự đổi mới của Phong Thần!"

Phó thị trưởng Phàn cười không nói gì.

Một quan chức khác nói:"Viện trưởng Chu, anh nói thật sự đúng. Nhưng Dung Duyệt là công ty có thực lực nhất khu vực Đại Tây Nam, cũng là công ty nộp thuế đứng đầu thành phố Lâm. Dù sao Phong Thần cũng chỉ là công ty từ ngoài tới, tôi thừa nhận phương án của bọn họ thực sự rung động lòng người, cao hơn Dung Duyệt một bậc, nhưng không biết bọn họ có thể làm được giống như thiết kế hay không. Giao cho bọn họ, chỉ bằng giao cho Dung

Duyệt sẽ yên tâm hơn. Dù sao Dung Duyệt đã làm được không ít hạng mục bất động sản bảo đảm chất lượng."

Viện trưởng Chu đáp:"Nhưng tôi cho rằng, chúng ta không nên cứ bảo thủ, mà phải tiến về phía trước." Một câu nói khiến quan chức kia không đáp lại được.

Lúc này Phó thị trưởng Phan lại cười nói:"Tôi đồng ý với ý kiến của viện trưởng Chu, nên tiến về phía trước, chứ không nên bảo thủ. Phương án của Phong Thần thực sự rất xuất sắc, người khác khó có thể vứt bỏ được, nhưng diện tích mảnh đất này cũng không nhỏ, tiềm lực lớn. Sau này có cơ hội khác có thể cho Phong Thần thử nghiệm. Phó thị trưởng Phuong, anh vẫn chưa phát biểu ý kiến, anh nói xem."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía vị lãnh đạo mới điều đến không lâu, ông vẫn đứng ở bên cạnh, không lên tiếng.

Phuong Trùng Châu nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói:"Tôi cho rằng cả hai công ty đều rất tốt, phương án của Phong Thần càng tốt hơn, nếu không làm được ở thành phố Lâm thật sự đáng tiếc, nhưng thực lực của Dung Duyệt mạnh hơn, lại là công ty nộp thuế hàng đầu, nên cần chiều cố. Mọi người tự quyết định đi."

Nói như vậy tức là đem quyền quyết định lượt này cho Phó thị trưởng Phan.

Tha Vĩ và người của hắn vội vàng ăn xong cơm trưa thì nhận được tin tức này.

Bọn họ đã giành được mảnh đất B.

Tin tức này khiến cho chân mày hắn không tự giác nhíu lên. Ba mảnh đất, hắn đã giành được hai, cũng coi như may mắn không làm nhục mệnh. Hơn nữa hai mảnh đất này đều là thích hợp nhất với Phong Thần. Hắn nghĩ coi như cục diện hôm nay hắn đã nắm chắc thắng lợi, còn nghĩ sau này báo cáo cho Trương Diệc Phóng, nhắc lại việc liên quan đến Lâm Mạc Thần, chỉ sợ Trương tổng càng thêm tán thưởng hắn.

Tuy nhiên không thể thiếu cảnh giác được bởi vì Dung Duyệt phải giành được mảnh đất A. Dung Duyệt đã giành được mấy mảnh đất quanh mảnh đất A mấy năm trước. Ý của Trương tổng là phải làm tổng thể kế hoạch khai phá thương mại, xây dựng khu dân cư và thương mại siêu lớn bất khả xâm phạm ở trung tâm khu phố. Vì vậy không thể để mất mảnh đất này.

Nhưng khi Tha Vĩ lần thứ ba đi vào hội trường lại cảm thấy trong lòng hơi bất an, có cảm giác sai lầm ở đâu đó. Hôm nay mọi chuyện đều thuận lợi, nhưng ở giữa lại mơ hồ ẩn giấu cơn sóng. Đầu tiên Lâm Mạc Thần từ bỏ mảnh đất C, nghe nói phương án của Lâm Mạc Thần dành cho mảnh đất B rất đáng kinh ngạc, nhóm lãnh đạo phải thảo luận quyết liệt, Dung Duyệt cũng là thắng trong gang tấc. Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào chứ?

Mảnh đất A, Dung Duyệt chuẩn bị tất nhiên là kế hoạch khai phá hai trong một vừa khu dân cư vừa khu thương mại. Đương nhiên đây cũng là kế hoạch xây dựng tổng thể đồng bộ trung tâm thương mại của Dung Duyệt. Khu nhà ở nhỏ bé tính chất lượng cao, phong cảnh trung tâm thành phố xanh hóa sạch sẽ gọn gàng. Không có bất cứ khuyết điểm nào, đầu tư cũng là tài nguyên tốt nhất.

Sau khi Tha Vĩ rời khỏi hội trường, lần thứ hai, Lâm Mạc Thần và Antony bước vào. Đối với phương án bọn họ sắp mang tới, ngay cả Phó thị trưởng Phan cũng tập trung tinh lực nhìn chằm chằm. Sau khi ngồi xuống, Lâm Mạc Thần chỉ mỉm cười nói:"Các vị giám khảo, chúng tôi không có phương án mới nào, vẫn là phương án trước đó thôi. Nhưng mảnh đất A còn nhỏ hơn mảnh đất B, đối với Phong Thần càng dễ dàng thử nghiệm, cũng có thể dùng phương án này thiết kế đẹp dễ hơn, thích hợp hơn. Ngoài ra, chúng tôi cũng thật lòng hi vọng có thể xây dựng hạng mục đầu tiên ở thành phố Lâm."

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, video lại phát hình ảnh. Chẳng qua có nhiều lời thuyết trình và hình ảnh hơn so với lần đầu tiên. Ví dụ như ở trong tiểu khu, các cụ già dạo chơi, bọn trẻ cười vui, người thanh niên ngồi ở ban công ngắm đầu ngắm sao trời... Nếu nói lần xem đầu tiên khiến cho người ta cảm giác kinh ngạc, rung động, như vậy lần thứ hai chỉ còn lại sự bình tĩnh và thờ ơ.

Tha Vĩ ngồi trong phòng chờ, biểu tình của mấy cấp dưới bên cạnh rất nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt hắn âm trầm. Dù loại manh mối lên hệ khiến trong lòng hắn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn chưa từng nghĩ tới Lâm Mạc Thần muốn giành chính là mảnh đất A, làm thế nào bây giờ? Không phải là do bọn hắn lơ là chủ quan, mà do thứ nhất, cánh đồng A giá cao diện tích nhỏ, một mình khai phá thực sự không có ích lợi gì, phải phối hợp với kế hoạch khai phá tổng thể của Dung Duyệt mới có giá trị. Vì vậy người bình thường căn bản sẽ không giành lấy, huống hồ là một kẻ đặt lợi ích hàng đầu như Lâm Mạc Thần. Ai biết được, hắn mới vào giới bất động sản, lại giống y như trang phục, giành lấy món hàng lớn nhất, một lần đã nổi tiếng đứng vững gót chân. Thứ hai tay trong truyền ra tin tức Lâm Mạc Thần luôn đề ý đến mảnh đất C, tiếp theo mới là B. Nghe nói hắn từng mấy đêm không ngủ vì phương án cho mảnh đất C. Mẹ nó ai ngờ hôm nay hắn vừa đến lại từ bỏ mảnh đất C? Đánh cho Tha Vĩ trở tay không kịp. Cho dù ba mảnh đất phải bỏ B, C không nói làm gì, Lâm Mạc Thần muốn giành mảnh đất A trong tay Dung Duyệt cũng không dễ dàng. Bởi vì Dung Duyệt có kế hoạch khai phá tổng thể, lại có bối cảnh, quan hệ hòa hợp với quan chức chính phủ, thiết kế tổng thể đưa vào hoạt động năng lực quá mạnh mẽ, thật sự nếu phải tranh giành mảnh đất này, phần thắng của Dung Duyệt vẫn lớn như cũ.

Nhưng nếu mục tiêu ngay từ đầu của Lâm Mạc Thần là mảnh đất A thì sao?

Nếu lượt đầu từ bỏ, lượt sau thất bại, tất cả đều là làm nền, tránh nặng tìm nhẹ đều để đã động giám khảo, đến cả việc vốn liếng của Dung Duyệt, giành mảnh đất A? Lâm Mạc Thần giành lấy mảnh đất này cũng không kiếm được nhiều tiền, nhưng làm làm khó cho Dung Duyệt.

Tha Vĩ hiểu rõ người như Lâm Mạc Thần tất nhiên là đã tâm hừng hực tiến vào giới bất động sản, nên hắn mới áp dụng đánh lén, nhưng hắn không nghĩ tới Lâm Mạc Thần sẽ điên đến mức này, chọn phương pháp bất lợi cho mình và làm khó cả Dung Duyệt.

Mồ hôi lạnh của Tha Vĩ cuối cùng nhỏ xuống bởi vì nếu thật sự mất mảnh đất A hắn cũng không dễ sống.

Chương 38

Khi Mộc Hàn Hạ ra khỏi đồn cảnh sát, ngay cả bữa trưa còn chưa kịp ăn, đã bắt taxi đến thẳng nơi đấu thầu.

Xe taxi đi xuyên qua thành phố, trong lòng cô cũng uể oải, cúi đầu nhìn đồng hồ, có lẽ cũng sắp đấu thầu xong ba mảnh đất kia rồi.

Có thể giành được không? Mục tiêu của Lâm Mạc Thần, mảnh đất A.

"Có thể giành được." Đó là trong buổi đêm gió mát nhẹ nhàng, ở hội sở bí mật, tiếng nói chậm chạp của Lâm Mạc Thần vang lên.

Lúc ấy cô hỏi: "Anh chắc chắn như vậy ư?"

Lâm Mạc Thần khẽ cười nhìn cô: "Summer, Trung Quốc có một điển cố- Điền Kỵ đưa ngựa."

Lúc ấy Mộc Hàn Hạ ngắt ra: "Ngựa hạng bét đấu với ngựa hạng nhất, ngựa hạng nhất đấu với ngựa hạng trung? Ngựa hạng trung đấu với ngựa hạng bét?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Tất nhiên, nên mới phải làm một số thay đổi linh hoạt. Nếu mảnh đất C mang lại lợi ích lớn nhất cho chúng ta, Dung Duyệt nhất định sẽ đầu tư tài nguyên tốt nhất để đánh lên. Dĩ nhiên trước đó tôi đã làm một số việc để cho Tha Vi xác định được điều này. Đây là mũi nhọn của bọn họ, hướng hồ quan hệ giữa bọn họ và chính phủ rất tốt, dù làm thế nào chúng ta cũng không chiến thắng được. Vì vậy chúng ta từ bỏ lượt đấu thầu thứ nhất, để cho bọn họ toi công."

Mộc Hàn Hạ hơi đắm chiêu nghe, sau đó gật đầu: "Ừ, biết rõ lượt đó không thắng được thì tội gì phải đầu tư tinh lực, cũng chẳng cần phải làm nền cho họ. Không có so sánh, lượt này bọn họ nhất định thắng, cũng không mang lại cho giám khảo cảm xúc quá lớn."

"Đúng vậy."

Lúc đó hai người ngồi trên sofa, chỉ cách nửa mét, Lâm Mạc Thần từ từ tới gần, tay khoác lên sau lưng cô trên ghế sofa, sắc mặt Mộc Hàn Hạ trầm tĩnh, làm như không biết.

"Lượt thứ hai, mảnh đất B. Lượt này là mấu chốt, chúng ta phải xuất ra toàn bộ thực lực, phương án tuyệt vời của Antony." Anh nói, "Thắng cũng tốt, chúng ta tuân theo khai phá cánh đồng B, nhưng là hơi vất vả. Dù thắng cũng không tính là lớn, nhưng đây là mảnh đất trọng điểm Tha Vi nhắm đến, hơn nữa ở lượt một bọn họ không chiến mà thắng, nên không cần phải vận dụng quan hệ. Lượt hai dù chúng ta xuất sắc hơn, nhưng quan hệ của bọn họ sẽ phát huy tác dụng, sẽ có người nói chuyện thay cho bọn họ."

Nghe đến đó, Mộc Hàn Hạ không xác định được hỏi: "Chúng ta cũng có cảm tình của Lão Phương ở đó mà."

Lâm Mạc Thần lại lắc đầu nói: "Lão Phương là người thông minh, nếu lượt này chúng ta vẫn không chiếm được lợi thế, ông ấy sẽ không dễ dàng giúp chúng ta. Quan trường có quy tắc của quan trường, giữa bọn họ cũng có sự kìm kết ngầm. Tôi cho anh một lượt, lượt tiếp theo, không phải anh phải cho tôi sao?"

Mộc Hàn Hạ nghe vậy giật mình, đã hơi hiểu rõ.

"Phương án của chúng ta tất nhiên là khiến họ rung động, để lại ấn tượng sâu sắc cho họ. Mảnh đất thứ hai không thể cho chúng ta, đúng là hơi thua thiệt chúng ta, chính phủ thành phố Lâm làm việc thật nên trong lòng họ tất nhiên cũng tiếc cho chúng ta. Lượt thứ ba vẫn không thể không cho ư? Tôi với Antony cũng sẽ nhấn mạnh với bọn họ, phương án này càng thích hợp với mảnh đất A hơn. Nhiều lúc khi con người quyết định là kết quả của sự kết hợp giữa lý trí và tình cảm. Về mặt lý trí, họ biết rõ phương án của chúng ta rất tốt, còn về mặt tình cảm, bọn họ cũng sẽ muốn giao mảnh đất này cho chúng ta."

Mộc Hàn Hạ yên tĩnh một lúc hỏi: "Sau khi giành được mảnh đất này sẽ làm thế nào?"

Ánh mắt Lâm Mạc Thần âm trầm: "Tiền khả công, lui khả thủ. Nếu Dung Duyệt không hợp tác, thì khai phá theo phương án của Antony, cũng có thể kiếm được chút tiền, đồng thời đánh dấu tên Phong Thần trong giới bất động sản thành phố Lâm. Nếu Dung Duyệt muốn hợp tác, bọn họ không muốn kế hoạch khai phá tổng thể bị ảnh hưởng, nhất định phải hợp tác khai thác mảnh đất này với chúng ta. Như vậy..."

Tùy cơ ứng biến

"Như vậy, anh có thể tăng giá ngay." Mộc Hàn Hạ nhanh chóng nói tiếp.

Lâm Mạc Thần ngẩn ra, tuy là ý này nhưng nói ra từ miệng cô, dùng từ như vậy không hiểu sao khiến anh có cảm giác không quá vui vẻ. Anh thần nhiên lờ mờ cô.

Mộc Hàn Hạ cũng nhìn lại anh nói: "Jason, anh đang ép Dung Duyệt theo sự chi phối. Dù sao thực lực của bọn họ cũng hùng hậu, tôi sợ chúng ta thắng được ván này, nhưng con đường sau này ở thành phố Lâm vẫn rất khó khăn."

"Chẳng lẽ chúng ta đi từng bước thì không khó khăn sao?" Anh đáp, "Dung Duyệt muốn đánh lên vào mảnh đất anh nhắm đến là B, C, vốn dĩ là muốn phong sát lĩnh vực bất động sản của Phong Thần. Bọn họ muốn đẩy anh vào chỗ chết, chẳng lẽ anh sợ hãi nương tay cho bọn họ? Muốn chiến thì chiến đi, có gì mà phải sợ chứ? Bọn họ đoạt của anh, thì anh sẽ đoạt lại của bọn họ."

Sau đó, nhóm lãnh đạo lại tiến hành thảo luận, nhưng lúc này bọn họ không hện mà cùng im lặng, không ai lên tiếng trước. Cuối cùng viện trưởng Chu nhanh nhẹn nhanh miệng, lời nói thành khẩn: "Tôi cảm thấy phương án của Phong Thần vô cùng tốt. Cho dù là từ góc độ chuyên nghiệp, hay là góc độ kinh tế. Nếu mảnh đất B đã cho Dung Duyệt, vậy đừng ngại giao mảnh đất này cho bọn họ."

Phó thị trưởng Phần mỉm cười không đáp, một quan chức khác nói: "Phó thị trưởng Phần, các vị lãnh đạo, mảnh đất này không giống như những mảnh đất khác. Trước đó, Dung Duyệt đã giành được mấy mảnh đất cạnh đó, chuẩn bị làm kế hoạch khai phá thương mại. Giao mảnh đất này cho bọn họ, thì bọn họ có thể khai phá tổng thể, cũng mang lại ý nghĩa xây dựng trọng đại cho thành phố chúng ta. Nếu giao cho người khác, có thể Dung Duyệt sẽ bị thiệt thòi."

Viện trưởng Chu sững sốt, cũng không nói lại được lời nào.

Đúng lúc này, Phương Trùng Châu vẫn luôn im lặng lên tiếng: "Thế này đúng là phải cân nhắc một chút. Bọn họ đã xin phê chuẩn kế hoạch tổng thể chưa?"

Vị quan chức kia: "Vẫn chưa."

Phương Trùng Châu gật đầu: "Có kế hoạch tổng thể đối với công ty Dung Duyệt mà nói tất nhiên là tốt. Nhưng tôi nghĩ hôm nay nếu đã đem mảnh đất này ra đấu thầu thì chúng ta cũng phải chiều cố, công bằng công chính cho các công ty khác có cơ hội chứ. Vừa rồi mọi người đã đạt được quan điểm chung ở mảnh đất B, tôi cũng đồng ý là phương án của Phong Thần vô cùng tốt, chúng ta đều hi vọng có cơ hội cho bọn họ ở thành phố Lâm. Diện tích mảnh đất A nhỏ nhất, vậy thật đúng là có duyên, là mảnh đất thích hợp nhất với bọn họ." Nói tới đây, ông sang sảng cười, những người khác cũng cười.

Ánh mắt viện trưởng Chu sáng lên, cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, mảnh đất B, C đã cho Dung Duyệt rồi, nếu phương án của Phong Thần không thực hiện được, phải vứt bỏ như vậy thật đáng tiếc. Xin các vị lãnh đạo cân nhắc."

Hội trường lại yên tĩnh, Người sáng suốt đều nhìn ra được hướng gió lại có xu thế thay đổi.

Phó thị trưởng Phần trầm ngâm không nói.

Quan chức trước đó tận lực xin cho Dung Duyệt nói: "Nhưng Dung Duyệt cũng là công ty có thực lực, hơn nữa nếu mảnh đất này giao cho Phong Thần thì kế hoạch tổng thể của bọn họ sẽ bị hỏng mất."

"Bọn họ có thể hợp tác khai phá với Phong Thần." Phương Trùng Châu mỉm cười ngắt lời ông ta, "Chuyện giữa các công ty, chúng ta không nên nhúng tay vào." Ông ngược mắt nhìn quanh một vòng, giọng nói trở nên ngưng trọng: "Tôi mới đến thành phố Lâm không lâu, nhưng nó để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi, thanh lịch đẹp đẽ, sạch sẽ, chất lượng dân trí cao, kiến trúc lại tuyệt đẹp, các công ty lớn vừa nhỏ cũng đều rất có sinh lực. Dung Duyệt là công ty dẫn đầu của chúng ta, phải ra sức nâng đỡ, nhưng không thể tránh khỏi cạnh tranh, đó là điều chúng ta nên hoan nghênh. Đưa vào công ty cạnh tranh thích hợp xuất sắc để tránh cho một công ty độc quyền, tránh cho kinh tế đại phương ý lại quá lớn, tôi cho rằng đây là vấn đề chúng ta cần phải suy xét. Như vậy môi trường thương mại của thành phố Lâm mới có thể năng động, tiên tiến, càng thêm tốt hơn. Tôi nói xong rồi."

Hội trường lại yên tĩnh.

Một lát sau những tiếng vỗ tay vang lên. Phó thị trưởng Phần cũng mỉm cười nhìn Phương Trùng Châu nói: "Phó thị trưởng Phương, nói hộ lòng tôi."

Khi Mộc Hàn Hạ chạy tới khách sạn diễn ra đấu thầu thì đã tan cuộc. Người đã sớm đi rồi, nhân viên công tác đang dọn dẹp một số bàn ghế và bàn ghế.

Ánh mặt trời buổi chiều trong suốt, trong lòng cô như nhồi sợi bông, giống như mềm mại mà lấp đầy, mơ hồ không rõ. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ đại biểu công ty, đứng ở cửa phòng chờ, bên trong cũng chỉ còn lác đác mấy người, người của Dung Duyệt cũng đã rời đi.

Cô liếc mắt một cái đã thấy Lâm Mạc Thần vẫn còn ngồi ở vị trí, hai tay khoác sau ghế, bên cạnh không có ai cả. Bên trong bất điều hòa, anh để áo khoác và khăn quàng cô sang bên cạnh, chỉ còn mặc mỗi âu phục màu đen, bộ dáng tinh anh lạnh lùng như cũ.

Trực giác giống như thủy triều dâng lên trong lòng, cô biết anh đang đợi cô, chờ cô đến.

Như là tâm linh tương thông, Lâm Mạc Thần cũng từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy cô nở nụ cười.

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cũng nở nụ cười, cô đi đến chỗ ánh mặt trời dừng giữa hai người.

Cô biết anh đã giành được mảnh đất kia.

Lời tác giả: Tốt, thu phục được đất, sẽ thu phục phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lâm Mạc Thần đứng dậy, đi đến trước mặt Mộc Hàn Hạ.

Cô hỏi: "Antony đâu?"

"Tôi bảo cậu ta về trước rồi."

"À. Giành được rồi?"

"Ừ."

Hai người yên tĩnh một lát, có lẽ là bởi vì trong lòng vui sướng, ánh mắt anh có nét cười, đứng ở trước mặt cô.

"Chúng ta đi chứ?" Cô nói.

Lâm Mạc Thần: "Đi đâu?"

Mộc Hàn Hạ: "Không phải quay về công ty sao?" Còn chưa nói hết, cổ tay đã bị anh khẽ cầm lấy. Ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô: "Em quên rồi à? Đã bảo đi xem đất giúp anh."

Mộc Hàn Hạ: "Ồi."

Có một số việc là có điểm báo.

Có một số việc là có linh cảm.

Có một số việc là không trốn được.

Khi Mộc Hàn Hạ ngồi trên taxi với Lâm Mạc Thần, nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ giống như tấm màn mỏng buông xuống. Thành phố lộ ra sự yên tĩnh và bình thản khác lạ, cảm giác số mệnh mờ mịt tựa như hoàng hôn, không thấm được vào lòng cô.

Cô biết sắp xảy ra chuyện gì, biết được tâm tư thâm trầm, tính âm lược manh mẽ của Lâm Mạc Thần, biết anh sẽ làm gì với cô, nhưng cô có thể không đi sao? Không thể. Cô muốn đi, nhưng sâu trong lòng lại sợ hãi. Trái tim của cô tựa như con thuyền trôi nổi bồng bềnh giữa trời chiều này, cho dù trầm lắng, cho dù thể xác có vẹn toàn cũng không ai nhìn được thương tổn bên trong, nhưng luôn phải xuyên qua sương mù, chạy về phương hướng nó phải đi.

Lâm Mạc Thần ngồi bên cạnh cô, khuỷu tay đặt trên cửa xe, cũng im lặng. Hôm nay cô vô cùng im lặng, hai tay đều đút trong túi áo, làm cho anh muốn nắm lấy nhưng không nắm được, nghĩ đến đây anh khẽ cười.

Mảnh đất A quả thật nằm trong trung tâm khu phố, nhưng đúng như trước đó đã nói, bên cạnh còn có mấy mảnh đất chưa khai phá. Vì vậy nhìn từ xa, là một màu xanh của cây cỏ, cũng có mấy nông trại ở sườn núi, tựa như một đồng cỏ trong thành phố.

Bởi vì còn chưa khai phá, người dân thành phố Lâm lại chất phác, nên mảnh đất này vẫn chưa xây tường bao bọc. Xe taxi dừng lại bên cạnh, hai người đi bộ đến mảnh đất.

Lúc này sắc trời chưa tối hẳn, gió thổi cây cỏ thấp, trời mênh mông, xung quanh trở nên yên tĩnh, dường như xung quanh mảnh đất này đều thuộc về họ.

Mộc Hàn Hạ khẽ giẫm lên cỏ đi trước, Lâm Mạc Thần im lặng đi sau cô.

Cô tìm đề tài: "Chuyện Tạ Lâm lần trước, còn có người đến tấn công nhà máy của chúng ta. Hiện tại anh khiêu chiến đất của Dung Duyệt, chúng ta có nên mời vệ sĩ cho anh không?"

"Anh sẽ cẩn thận." Anh đáp. "Em cũng cẩn thận đấy. Bình thường đừng đi một mình, ở nơi anh có thể nhìn thấy được, hiểu không?"

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Đi một đoạn, phía trước là một sườn núi nhỏ, Mộc Hàn Hạ nghĩ đến việc giành được mảnh đất hôm nay, trong lòng rất hưng phấn, tinh thần càng thêm hăng hái, nhưng Lâm Mạc Thần lại bước đi không hề chậm hơn so với cô, chân dài đạp lên cỏ, nhanh chóng sống vai với cô.

Gió trên sườn núi hơi lớn, Mộc Hàn Hạ khép áo lại, nhìn bãi cỏ dưới sườn núi.

Lâm Mạc Thần cõi cúc áo khoác, đứng ở sau lưng ôm cô vào lòng.

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, cảm thấy cái ôm của anh ấm áp giống như cảm giác triền miên mà khó hiểu trong trí nhớ, bao vây lấy cô, rồi lại buông xuống.

Cô không nhúc nhích, muốn thoát ra, nhưng không cử động được.

Anh bình tĩnh, khẽ hỏi bên tai cô: "Lạnh không? Đồi mồi gần sát lỗ tai cô."

"Không lạnh." Mộc Hàn Hạ khẽ đáp, trong lòng vừa ngọt ngào vừa khó chịu.

"À." Anh khẽ đáp lại, trong giọng nói chứa ý cười, thu hai tay lại, ôm cô chặt hơn, khẽ hỏi: "Hôm nay anh giành được mảnh đất đầu tiên, Summer không vui cho anh sao?"

Toàn thân Mộc Hàn Hạ giống như bốc hỏa, mặt bị anh ôm đến đỏ bừng, khẽ nói: "Chúc mừng."

"Đổi cách chúc mừng đi." Anh nói, "Hiện tại anh đang thiếu một người bạn gái."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ giống như lửa cháy sạch khiến cô vừa ngứa vừa đau. Cô quay đầu nhìn thấy anh ở khoảng cách rất gần, ở giữa khuỷu tay anh, nhìn thấy ánh mắt anh đang mỉm cười.

Cô quay đầu đi, thoát khỏi lòng anh, xoay người đi xuống sườn núi: "Jason, chúng ta trở về đi."

Lâm Mạc Thần lập tức giữ chặt tay cô, nhưng nhìn địa hình sườn núi không bằng phẳng, cô lại ngang ngược giẫy khỏi anh, hai người cũng ngã xuống cỏ, Mộc Hàn Hạ lại quay về trong lòng anh. Cô muốn đứng lên, anh nhân tiện ôm chặt cô vào lòng.

Cây cỏ xung quanh nhẹ nhàng xẹt qua làn da, bầu trời sắp tối đen, nhoáng một cái đã qua sườn dốc, anh chẳng còn phân biệt được ánh sáng, giống như hòa tan cùng với bóng đêm, ôm cô nằm giữa nơi trời đất lạnh lẽo, cô không trốn được, cô chỉ thuộc về một mình anh.

"Mấy ngày nay em trốn cái gì?" Tiếng nói trầm thấp bức người.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên không thể chịu nổi nữa, ngược mắt nhìn anh ở gần: "Lâm Mạc Thần, không phải anh đã nói chúng ta không xứng sao? Hiện tại còn nói chuyện này làm gì?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh trong giây lát.

"Anh nói khi nào?"

Mộc Hàn Hạ nhẫn nhịn đáp: "Ngày 23 tháng 10."

Lâm Mạc Thần có ấn tượng với ngày này, bởi vì đó là ngày cửa hàng trang phục thứ hai ở Bắc Kinh khai trương. Say rượu, KTV, ở bên cạnh cô, sau đó cô khác thường dường như không có việc gì...những thứ này nháy mắt lướt qua đầu, anh đã rõ ràng.

Mộc Hàn Hạ thấy anh im lặng, trong lòng vừa hận vừa tức, định đứng dậy thoát ra. Ai ngờ anh nhanh tay lẹ mắt, ôm cô chặt hơn đáp: "Không giống. Khi đó anh thực sự không hạ quyết tâm. Hiện tại làm sao có thể giống chứ? Anh theo đuổi em bao nhiêu ngày rồi."

Anh chưa nói hết, giọng nói còn thần nhiên kiêu căng khiến cho Mộc Hàn Hạ càng tức, cô cười lạnh nói: "Được rồi, được rồi. Lâm Jason, khi anh cảm thấy chúng ta không xứng thì không xứng, Hiện tại anh thích thì tôi phải thích. Mẹ nó chứ, trên đời này nào có đạo lý như vậy, anh từng chán ghét tôi, tại sao tôi còn phải để ý đến anh chứ." Cô đẩy anh ra, đứng lên, vội vã xuống sườn núi.

Lâm Mạc Thần trở mình đứng lên, nhìn bóng dáng gầy gò lại quật cường giữa trời chiều của cô, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy cô nói vậy, sắc mặt anh cũng hoàn toàn lạnh lùng.

Anh không giận chỉ cười, giọng nói chậm chạp, từng từ vang lên rõ ràng ở phía sau cô: "Mộc Hàn Hạ, em có thể tức giận, trách cứ anh. Anh từng nói sai, anh khiến em bị ức hiếp, em có thể nổi giận với anh, nhưng Mộc Hàn Hạ, Summer, trái tim em ở chỗ anh. Em và anh...đều rõ ràng."

Mộc Hàn Hạ bị anh nói rõ tâm sự, nói rõ bí mật giấu đầu hở đuôi của cô, anh vẫn cố tình dùng lời nói lạnh lùng không chút dịu dàng, trong lòng cô bỗng nhiên vô cùng khó chịu. Cô nghĩ: Tại sao anh luôn như vậy, người đàn ông này vừa khiến cô yêu thương lại vừa khiến cô tổn thương.

Đột nhiên cô quay đầu lại, trừng mắt với anh, Lâm Mạc Thần ngẩn ra, bình tĩnh nhìn cô.

Một người đứng ở trên sườn núi, một người đứng ở dưới sườn núi, khoảng cách không xa, cô nhìn lên anh, anh cúi xuống nhìn cô.

"Lâm Mạc Thần, sao anh luôn như vậy." Cô từ từ nói: "Trước kia tôi đã từng đọc một câu nói, đàn ông luôn gõ cửa, nhưng không chịu đẩy cửa, phải đợi

người phụ nữ can tâm tình nguyện mở cửa ra. Tôi còn không tin, nghĩ rằng nào có đạo lý bình đẳng như vậy, nếu anh thích tôi, tôi cũng thích anh, thì có gì ngăn cản chúng ta ở bên cạnh nhau, nhưng hóa ra đúng là như vậy. Anh từng nói câu kia là vì chưa hạ quyết tâm. Được, tôi tin, con người luôn chia ra làm nhiều loại, khi đó anh chán ghét tôi, là lựa chọn của anh. Nhưng anh nói theo đuổi tôi nhiều ngày như vậy, nhiều ngày như vậy anh luôn gõ cửa, nhưng chùng nào anh định đẩy cửa tiến vào đây? Anh chưa bao giờ nói yêu tôi, anh chưa bao giờ chủ động bày tỏ lòng mình. Anh trêu chọc tôi, anh khiến tôi mắc câu, làm cho tôi rung động, nhưng anh vẫn im lặng. Anh sợ rơi vào thế bị động, anh sợ bị tôi kiểm soát trong tình yêu. Tại sao tôi phải ngốc nghếch mở cửa ra, tự mình đi ra chứ? Tại sao anh không thể đi vào nhìn tôi, không giữ lại gì với tôi, tựa như tôi đối với anh vậy?

Giọng nói của cô vang vọng trên đồng cỏ mênh mông. Trong mắt có nước, nhưng cô vẫn nhìn. Cô tức giận trừng anh, nói thêm câu nữa đều sẽ khiến cả hai khó xử.

Lâm Mạc Thần lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái sợ sệt như vậy.

Mộc Hàn Hạ nói hết những lời đã tích tụ trong lòng nhiều ngày, cảm thấy dễ chịu, lại quay đầu, thấy ngày đêm không ngừng luân phiên nhau, trời cao biển rộng, cô không để ý đến anh, cất bước đi.

Càng đi trong lòng càng yên tĩnh, rõ ràng là chuyện vô cùng vui vẻ, đánh thẳng vào mặt anh, nhưng cũng âm ỷ khó chịu, cô mờ mịt bước đi, bất tri bất giác đã ra tới đường, cách đường lớn còn một đoạn, vừa vặn ở phía sau không hề vang lên tiếng bước chân, anh cũng không đi lên.

Mộc Hàn Hạ càng cảm thấy khổ sở, thậm chí chính mình không dùng được. Trong đầu không ngừng hiện lên bộ dáng anh đứng giữa trời chiều, quanh quẩn là lời nói của anh: Summer, trái tim em ở chỗ anh.

Cuối cùng đã đi đến đường lớn, phía sau có người đi lên.

Mộc Hàn Hạ làm mặt lạnh, không quay đầu nhìn anh, đứng ở ven đường bắt xe. Đèn đường chiếu xuống hai bóng dáng gần nhau, anh yên lặng nói: "Vừa rồi mới nói, mới đánh bại Dung Duyệt là thời kì nhạy cảm, không thể đi một mình. Tôi đi xe về với em."

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Xe nhanh chóng đến.

Cô ngồi ghế sau, Lâm Mạc Thần kéo cánh cửa ở bên cạnh, cũng ngồi vào.

Xe chạy trong ánh sáng thành phố ồn ào náo động, bên cạnh yên tĩnh như mộng.

Cả hai người đều im lặng.

Khi tới bên dưới khách sạn, Lâm Mạc Thần lấy ví tiền ra, Mộc Hàn Hạ ngược mắt, thấy áo khoác anh dính đầy cây cỏ, nhìn ví da màu đen trong tay anh, còn ngón tay thon dài trắng nõn của anh, cô quay đầu, xuống xe trước.

Hai người một trước một sau vào thang máy, lên lầu.

Đây cũng là sắp xếp của anh, mấy ngày trước Mộc Hàn Hạ mới phát hiện khách sạn này chỉ có hai người bọn họ, còn những đồng nghiệp khác ở khách sạn khác. Hơn nữa, hai người lại còn cùng tầng với nhau. Mộc Hàn Hạ nhíu mày, làm cho bản thân không nghĩ nữa.

"Tinh" cửa thang máy mở ra, Mộc Hàn Hạ không nhìn anh, đi thẳng về phòng mình, còn anh cũng lạnh mặt, vào phòng, đóng cửa.

Lời tác giả: Lâm Jason, đẩy cửa, đẩy cửa, đẩy cửa! Đi vào đi vào đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tha Vi đẩy cửa ra, đã thấy Trương Diệc Phóng đứng ở bên cửa sổ, đang cầm một chiếc xi gà, vẻ mặt bình tĩnh, trước sau như một.

Trong phòng đều là mùi thuốc lá, có cả mùi vị im lặng.

"Trương tổng." Tha Vi gọi.

Trương Diệc Phóng xoay người nhìn hần mỉm cười: "Lại đây ngồi đi."

Hai người ngồi xuống sofa, sắc mặt Tha Vi hơi miễn cưỡng, còn Trương Diệc Phóng chỉ mỉm cười nhìn hần.

"Sao lại đánh mất mảnh đất A?" Trương Diệc Phóng hỏi.

Tha Vi: "Xin lỗi Trương tổng, là sơ suất của tôi. Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách, dù làm thế nào cũng phải lấy lại mảnh đất này."

Trương Diệc Phóng lại khoát tay, ngăn hẳn tiếp tục nói. Ông ta cảm lấy ly trà trên bàn, rót hai cốc cho mỗi người. Tha Vi nhanh chóng khom người về phía trước, ngón tay khẽ gõ mặt bàn: "Cảm ơn Trương tổng."

Trương Diệc Phóng nhấp một ngụm trà, sau đó nói: "Tha Vi, cậu có biết cậu thua ở chỗ nào không?"

Tha Vi im lặng một lát, khiến cho một người đàn ông trưởng thành như hẳn phải thừa nhận lỗi lầm của mình quả thực rất xấu hổ, nhưng ở trước mặt Trương Diệc Phóng, hẳn vẫn thản nhiên nói: "Em sai ở chỗ chỉ lo công kích Lâm Mạc Thần, không ngờ lại trúng bẫy của hắn."

Dùng một chút nói tiếp: "Em không nghĩ tới, hắn có lá gan lớn, lại điên cuồng như vậy."

Trương Diệc Phóng khẽ lắc đầu: "Không cậu sai ở chỗ không nhận rõ nguyên tắc kinh doanh của Dung Duyệt chúng ta, nguyên tắc của tôi."

Tha Vi ngẩn ra.

Trương Diệc Phóng không nhanh không chậm nói: "A Vi à, cậu theo tôi nhiều năm như vậy, cậu cảm thấy nguyên tắc lựa chọn của tôi là gì?"

"Là lợi ích."

Trương Diệc Phóng gật đầu: "Đúng. Xem ra cậu vẫn còn chưa quên. Đối với chuyện đấu thầu đất này, trước hết cậu cần phải cân nhắc mảnh đất nào mang lại lợi ích lớn nhất cho Dung Duyệt chúng ta. Không còn nghĩ ngờ gì là mảnh đất A, liên quan đến kế hoạch xây dựng máy tỷ của chúng ta, nhưng cậu lại làm lẫn lộn, muốn đánh lên một đối thủ còn chưa đứng vững, đã kích lợi ích của bọn họ làm mục tiêu hàng đầu. Cậu cho là mình mạnh hơn nhiều so với Phong Thần, nên chỉ lo tấn công mà khinh thường phòng thủ, còn Lâm Mạc Thần nhìn thấu tâm lý của cậu mới thiết kế mưu kế Diên Kỳ đưa ngựa. A Vi, cậu đúng là quá nóng vội. Dù sao trên thế giới này, người phạm và tiểu nhân còn rất nhiều. Trước kia cậu chưa từng gặp đối thủ nổi bật như cậu ta. Còn cậu lại dựa vào ưu thế của Dung Duyệt dễ dàng có được thắng lợi. Lần này cậu cũng cảm nhận được cậu ta khác biệt với người khác, nên mới bị cảm xúc ảnh hưởng đến phán đoán. Nhưng A Vi à, lợi ích mới là hàng đầu. Người xưa nói không lấy chuyện vui, không lấy chuyện buồn của mình là có đạo lý cả đấy. Cho dù đối phương có mạnh mẽ đến, cho dù bọn họ có dụng ý xấu, khiến cho người ta cảm nhận được sự uy hiếp, nhưng cậu vẫn phải đặt lợi ích lên trên hết. Như vậy mới có thể không thất bại được."

Tha Vi im lặng một lúc gật đầu: "Em biết, Trương tổng. Nhưng hiện tại chúng ta nên làm thế nào đây?"

"Cậu cảm thấy nên làm thế nào?" Trương Diệc Phóng cũng hỏi lại hắn.

Tha Vi không cam lòng nhưng vẫn đáp: "Phí tổn thấp nhất là hợp tác khai phá mảnh đất A với Phong Thần, như vậy mới không ảnh hưởng tới kế hoạch tổng thể của chúng ta."

Trương Diệc Phóng mỉm cười gật đầu.

Tha Vi khẽ thở dài nói: "Qua mấy ngày nữa, em sẽ sắp xếp người bàn chuyện với bọn họ."

Trương Diệc Phóng lại nói: "Không được, phải nhanh lên, đừng kéo dài."

"Tại sao?"

Về mặt Trương Diệc Phóng ôn nhô nói: "Thua thì thản nhiên thừa nhận. Hợp tác sớm một chút mới chứng tỏ chúng ta không để ý. Đây là phong độ và đại khí của công ty hàng đầu, như vậy các công ty khác mới yên tâm mạnh dạn hợp tác với chúng ta."

Trong lòng Tha Vi hơi chấn động gật đầu: "Em hiểu rồi"

Trương tổng."

Ý đồ hợp tác của Dung Duyệt nhanh chóng được truyền đến chỗ Lâm Mạc Thần.

Anh hơi bất ngờ bởi vì không nghĩ tới Dung Duyệt sẽ nhanh như vậy. Sau khi suy nghĩ một lát, anh tạm thời không tự mình đi bàn bạc mà sắp xếp để cho quản lý công ty bất động sản đi làm. Bên Tha Vi cũng vậy, không tự mình ra mặt mà phái một giám đốc trong công ty đi bàn bạc.

Giữa hai người đàn ông rốt cuộc cũng hiểu ngầm mới đối mặt nên không muốn khó xử. Tất cả mọi người đều hiểu Dung Duyệt chỉ có hợp tác khai phá với Lâm Mạc Thần mới có lợi, mới có thể hoàn thành kế hoạch tổng thể, còn Lâm Mạc Thần chỉ có hợp tác với Dung Duyệt mới có thể kiếm tiền, chờ đạt được mục đích rồi, vua lại gặp vua.

Qua vài ngày như thế, dự án hợp tác của hai bên được thúc đẩy nhanh chóng. Các công ty khác đều nghe ngóng tình hình hợp tác của hai công ty bọn họ, nhưng không ngờ rằng, sự xuất sắc của Phong Thần ở lĩnh vực bất động sản đã trở thành một thế lực ngay cả Dung Duyệt cũng không thể khinh thường được.

Mộc Hàn Hạ duy trì chiến tranh lạnh với Lâm Mạc Thần. Mấy ngày nay mọi người đều bận rộn, thỉnh thoảng khi gặp mặt ở văn phòng, tuy ánh mắt không

tự chủ giao nhau, nhưng không ai lên tiếng nói chuyện. Mộc Hàn Hạ biết nhiều lúc Lâm Mạc Thần chăm chú nhìn cô, giống như khi anh không chú ý cô cũng sẽ nhìn anh vậy. Nhưng cảm giác này tựa như một cái hang bị thứ gì đó mấu chốt phá tan, nước không ngừng chảy xuống, nhưng anh và cô, không ai chịu sửa chữa.

Nhanh chóng đến cuối tuần.

Mộc Hàn Hạ cũng có quan hệ cần giữ gìn, ngồi ở vị trí gọi điện thoại cho Lão Phương:"A lô, Lão Phương ạ."

Tiếng nói của Phương Trùng Châu vẫn ôn hòa như trước:"Có chuyện gì vậy, Tiểu Mộc.?"

"Tôi nay chú có rảnh không ạ, cháu mời chú ăn cơm."

Phương Trùng Châu nở nụ cười:"Tại sao lại mời ta ăn cơm chứ?"

Mộc Hàn Hạ hạ giọng, khẽ nói:"Cảm ơn sự giúp đỡ của chú."

Phương Trùng Châu đáp lại:"Tiểu Mộc, ta đã giúp được gì cho cháu chứ."

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt đáp:"Không phải chú đã dạy cháu đánh Thái Cực quyền sao."

Những lời này khiến cho Phương Trùng Châu khẽ cười:"Được, cháu nói địa điểm đi, chú bảo lái xe đưa cháu qua."

Hẹn xong Lão Phương, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, còn một lát nữa mới tan tầm. Vì thế cô cầm lấy cốc, đi vào phòng trà nước. Lúc này, trong văn phòng không còn nhiều người lắm, trong phòng trà nước cũng chỉ còn lại mình cô. Cô rót cốc nước ấm, đứng bên cạnh cửa sổ từ từ uống.

Cửa bị đẩy ra, Lâm Mạc Thần đi vào.

Mộc Hàn Hạ ngược mắt nhìn anh, cũng không biết có phải là ảo giác không, mấy ngày không nhìn thấy, cảm thấy anh hơi gầy đi.

Cô kết luận là mình sai rồi.

Lâm Mạc Thần cũng nhìn chăm chăm cô, hai tay rút tòng túi quần, ánh mắt sâu xa.

Anh đi tới.

Mộc Hàn Hạ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

"Tôi nay ăn cơm với người bên Dung Duyệt, cùng đi nhé." anh nói, "Đây là khởi đầu hợp tác quan trọng giữa hai bên."

Lúc này Mộc Hàn Hạ mới nhìn anh, vẻ mặt bình thản:"Tôi hẹn Lão Phương ăn cơm rồi."

Lâm Mạc Thần yên lặng một lát, gật đầu. Đây đúng là chuyện quan trọng hơn.

"Vẫn còn giận." Anh thấp giọng hỏi.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Nhưng lúc này trong đầu Mộc Hàn Hạ lại nghĩ đến chuyện khác, bảo cô đi xã giao với Dung Duyệt, chuyện này hoàn toàn có thể gọi cô vào văn phòng nói. Trong văn phòng anh cũng có máy lọc nước, không cần phải đến phòng trà nước, nhưng anh không giống như lãnh đạo đối với cấp dưới gọi cô vào phòng, mà đi theo cô vào phòng trà nước, đi đến trước mặt cô nói. Cô nhất thời không biết trả lời thế nào, đúng lúc này di động vang lên, Lão Phương gọi đến. Cô như được đại xá, liếc mắt nhìn Lâm Mạc Thần, sau đó ra khỏi phòng trà nước:"A lô, Lão Phương, vắng, nhà hàng kia ngay bên cạnh..."

Lâm Mạc Thần nhìn cô đi xa không quay đầu lại, im lặng đứng yên.

Khi Lâm Mạc Thần xuống lầu, quản lý công ty bất động sản đứng chờ bên cạnh xe, nhìn một mình anh đi xuống kinh ngạc hỏi:"Lâm tổng, quản lý Mộc đâu?"

Lâm Mạc Thần thản nhiên nói:"Cô ấy có chuyện quan trọng hơn." Đặt áo khoác lên tay, anh mở cửa xe ra bước vào.

Quản lý bất động sản hơi buồn bực, hình như anh ta cảm thấy Lâm tổng không vui.

Xe chạy trong bóng đêm, nhanh chóng đến nhà hàng đã hẹn.

Lâm Mạc Thần hoàn toàn yên lặng, vì sự tức giận của cô mà từng đợt sóng khê dâng lên trong lòng, đành tạm thời để sau đầu. Anh mang theo các cấp dưới, đẩy cửa, ngẩng đầu đã thấy Tha Vĩ ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn thấy anh, ánh mắt trở nên thâm trầm, sau đó nở nụ cười.

Hắn ta dẫn đầu, nên mấy người bên Dung Duyệt đều đứng dậy: "Hoan nghênh, Lâm tổng."

Lâm Mạc Thần lộ ra nụ cười như gió xuân, bước chân dài đi qua bắt tay Tha Vĩ: "Tha tổng, anh quá khách khí rồi, Phong Thần chúng tôi vô cùng vinh hạnh được hợp tác với Dung Duyệt." Bình thường anh vốn cư xử tốt, hôm nay anh vẫn quét mắt nhìn người của Dung Duyệt một vòng. Những người khác khi tiếp nhận ánh mắt của anh cũng không tự chủ được nghĩ, nghe người bên ngoài đồn Lâm tổng này thủ đoạn tàn nhẫn, không nghĩ tới lại là một người thân thiết khách khí như vậy.

Con người không đánh người cười, hiện tại anh chiếm được tiện nghi, đồng thời cũng làm ra vẻ khiêm tốn, khiến trong lòng Tha Vĩ cũng hơi thoải mái, khê cười nói: "Sao lại nói vậy, Lâm tổng đừng khách khí, tôi lớn hơn cậu vài tuổi, về sau gọi tôi là Lão Tha được rồi. Lại đây ngồi đi."

Một đám đàn ông ngồi xuống.

Ăn uống linh đình, không khí vui vẻ, Tha Vĩ nói một số chuyện ở thành phố Lâm ít người biết đến khiến cả phòng tâng bốc cười to. Lâm Mạc Thần cũng kể một số chuyện thú vị ở Mĩ, ôn hòa, ngôn ngữ hài hước. Trong lúc đó lại thảo luận về tương lai hợp tác của hai bên, hoàn toàn không còn rút đao kiếm như mấy hôm trước.

Chỉ là khi giữa bữa tiệc, khi Lâm Mạc Thần nâng ly rượu lên mời, trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng Mộc Hàn Hạ. Anh không ngừng nghĩ đến nếu lúc này cô ở đây, tất nhiên cũng là bộ dáng mạnh mẽ và bạo dạn vì tiền, nhưng trong mắt tất nhiên vẫn có nụ cười giao hoạt, cười sự dối trá của những người đàn ông này.

A...

Cùng lúc đó, Mộc Hàn Hạ đang ngồi trong một nhà hàng nhỏ lịch sự tào nhả bên bờ sông với Phương Trùng Châu. Phương Trùng Châu ngẩng đầu nhìn ánh sáng uốn lượn trên con sông nhỏ, còn có nhiều người dân đang đi tản bộ, hơi cảm thán: "Đến thành phố Lâm lâu như vậy còn chưa từng nhìn thấy cảnh đêm đẹp như vậy."

Mộc Hàn Hạ đang gọi đồ ăn, nghe vậy cười nói: "Đúng vậy, chú không thể luôn cái trang đi tuần ở quán cà phê lập nghiệp, chú cũng phải nhìn những người bình thường như bọn cháu nữa chứ."

Phương Trùng Châu mỉm cười gật đầu. Ông thích Mộc Hàn Hạ ở điểm này, hoàn toàn không e ngại và giả vờ khi ở cạnh ông, vẫn là cô nhóc lạnh lợi trượng nghĩa như khi mới quen. Ông thường thức khì chất tinh anh đen xen với phổ phùng trên người cô, nhưng ông không biết chẳng bao lâu sau, khi đối mặt với lãnh đạo cô cũng thận trọng dè dặt.

Cô đang thay đổi, trưởng thành dần. Trong nửa năm ngắn ngủi, bởi vì đi theo người nào đó phóng khoáng, cô từng co đầu rút cổ, mới từ từ thả lỏng, dần dần lộ ra tính cách kiêu ngạo luôn phải kiềm nén.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ cũng rõ ràng, mơ hồ không thể cưỡng nổi.

Lúc này Phương Trùng Châu hỏi: "Giành được mảnh đất A, giá trị của công ty cháu cũng tăng lên nhỉ?"

Mộc Hàn Hạ cười: "Có lẽ vậy ạ."

Ánh mắt của Phương Trùng Châu đã sớm nhìn ra trong ánh mắt của cô nhóc hình như hơi âm trầm, lại có chút không yên lòng. Ông khê cười nói: "Giá trị con người của ông chủ Lâm Mạc Thần của các cháu, mấy hôm trước có người tính ra nói có thể đạt năm trăm triệu đấy. Du học sinh nước ngoài tuổi còn trẻ như vậy, đúng là không đơn giản."

Con số này khiến Mộc Hàn Hạ hơi mờ mịt. Đúng vậy giá trị con người của anh những năm trăm triệu đấy...

Phương Trùng Châu chuyển sang chuyện khác: "Hai người các cháu còn chưa giải quyết xong à?"

Mộc Hàn Hạ ngần ra, nở nụ cười: "Lão Phương, chú nói gì vậy ạ?" Phương Trùng Châu chỉ mỉm cười. Một lát sau, Mộc Hàn Hạ cũng không phủ nhận, chỉ khê nói: "Lão Phương, thật ra cháu không muốn quan tâm gì hết, nhưng cháu muốn đánh cược một phen."

Đánh cược tuy anh từng lạnh nhạt, nhưng cũng thật lòng với cô.

Đánh cược tình yêu đã tiến vào sinh mệnh của cô sẽ kết quả ngọt, sẽ không phụ lòng cô như đừng khì vốn như miếng băng mỏng.

Nhưng Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới, mới ăn cơm xong, đồng nghiệp đã nhanh chóng gọi cho cô, là quản lý công ty bất động sản, giọng điệu lo lắng mà kì quái: "Quản lý Mộc, cô có biết Lâm tổng ở đâu không?"

Lúc đó đã là hơn chín giờ tối, Mộc Hàn Hạ vừa tiễn Lão Phương, một mình đứng ở ven đường đáp: "Không phải anh ấy đi cùng anh tới bữa tiệc của Dung Duyệt sao?"

"Đúng vậy!" Đối phương đáp, "Nhưng chúng tôi vừa tan tiệc, anh ấy nói đi WC, sau đó không thấy bóng dáng đâu. Gọi điện cũng không bắt máy, cũng không thấy xe đâu. Vừa rồi nhân viên giữ cửa nhà hàng nói, nhìn thấy anh ấy lái xe đi rồi, nhưng anh ấy không dặn dò ai cả."

Mộc Hàn Hạ sững sốt.

Quản lý tiếp tục nói: "Nhưng buổi xã giao hôm nay, Lâm tổng uống không ít rượu. Tôi sợ anh ấy gặp chuyện không may. Đã phải người đến khách sạn anh ấy ở tìm, nhưng không tìm thấy. Anh ấy cũng không đến công ty. Cô có biết anh ấy đi đâu không?"

Đêm nay, nhóm tâm phúc công ty Lâm Mạc Thần đều lo lắng tìm kiếm anh khắp nơi. Mọi người cũng nghỉ hoặc, ông chủ bình thường khôn khéo trầm ổn, hôm nay tại sao lại làm chuyện tùy hứng khiến bọn họ không tìm được?

Bọn họ vô cùng lo lắng, còn Mộc Hàn Hạ chỉ đứng bên đường một lát, rồi gọi xe đi đến nhà hàng nhỏ Lâm Mạc Thần từng đưa cô đi.

Trời bắt đầu lất phất mưa.

Nhà hàng đã đóng cửa, ông chủ vẫn nhận ra cô, khi kéo cửa sắt còn cười với cô, Mộc Hàn Hạ lại quay đầu đến nhà máy.

Đêm hôm đó, Lâm Mạc Thần ôm cô từ phía sau ở nơi này.

Chẳng lẽ tâm ý của anh là bắt đầu từ đêm hôm đó sao?

Nhưng vẫn như cũ không có ai. Bảo vệ cửa vô cùng chắc chắn nói với cô: "Lâm tổng chưa từng tới. Yên tâm, anh ấy đến đây mà tôi còn không biết sao, nửa đêm anh ấy tới đây làm gì?"

Mộc Hàn Hạ đứng ở cửa nhà máy, đưa mắt nhìn xung quanh, thành phố trong màn mưa vô cùng yên tĩnh. Cô bỗng nhiên hơi tức giận, rốt cuộc anh muốn làm gì? Là chắc chắn cô sẽ tìm anh sao? Nhưng anh làm sao có thể làm chuyện ngây thơ như vậy. Hay là anh thực sự say rồi?

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Cô từng nhớ bộ dáng mờ mờ mịt khi say của anh, nhưng từ sau đêm uống say ở KTV, anh cũng rất chú ý. Nhất là với trường hợp việc công, anh chưa bao giờ uống say đến mất đi ý thức. Anh còn tỉnh ranh hơn hồ ly. Hôm nay ăn cơm với Dung Duyệt, làm sao anh có thể để cho bản thân đi sai bước nhầm chứ?

Chẳng lẽ thật sự là ...rượu không say nhưng người tự say? Trong lòng anh chôn giấu chuyện của hai người bọn họ?

Nghĩ như vậy, trong lòng Mộc Hàn Hạ giống như bị làn mưa lạnh lẽo bao trùm, trời lạnh ẩm ướt, trong lòng không yên. Cô yên tĩnh một lát, cuối cùng lại gọi taxi đi đến mảnh đất A bọn họ đến mấy ngày trước.

Đã là hơn mười một giờ đêm, trời cũng tối đen. Mộc Hàn Hạ đội mũ lông, để hạt mưa khế rơi trên mặt. Nơi này vẫn đông không mộng quanh như cũ, ban đêm lại càng vắng vẻ, không có một ngọn đèn. Mộc Hàn Hạ vừa dẫm lên mặt cỏ, quả thực muốn mắng người. Cô không thể tin được Lâm Mạc Thần sẽ chạy đến nơi này.

Kết quả, mới bước vào bãi cỏ không xa, đã nhìn thấy anh chờ người ngồi ở bãi cỏ ngày đó, bên cạnh còn để đèn dầu, ngọn đèn chiếu bóng dáng mơ hồ của anh, không phải Lâm Mạc Thần thì là ai?

Mộc Hàn Hạ cảm thấy anh quả thực điên rồi. Nhưng lại nghĩ đến người như anh cũng phát điên sao?

Cô đi đến phía sau anh, cách vài bước, dừng lại, lớn tiếng nói: "Lâm Mạc Thần, anh phát bệnh à, tất cả mọi người đang tìm anh đấy."

Lâm Mạc Thần từ từ quay đầu lại, sau đó đứng lên. Trong đêm đen, cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng lại cảm nhận ánh mắt sáng bức người như ngày thường của anh.

"Tôi không cần bọn họ tìm."

Anh bước từng bước về phía trước, nhờ ánh đèn dầu, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy rõ mặt anh. Đôi mắt vô cùng trấn tĩnh, nào có chút say rượu. Cô lập tức hiểu ra, anh cố ý dẫn cô tới.

"Nói đủ chưa, anh tự giải quyết đi." Cô xoay người muốn đi.

"Summer!" Anh gọi tên cô, "Đêm trong kho hàng kia, anh mang theo di động. Hơn nữa

không chỉ có một cái ga trải giường."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra.

Mưa từ từ nặng hạt, rơi trên trán cô, xuống chớp mũi, tiến vào miệng. Cô cắn môi, cúi đầu nhìn cây cỏ dưới chân, không nhúc nhích.

Anh từ từ đi tới từ phía sau, khẽ cầm một bàn tay cô, tay cô lạnh lẽo giống như anh. Anh nắm lấy, thấp giọng nói: "Summer, xin lỗi."

Không biết tại sao anh phải giải thích, hốc mắt Mộc Hàn Hạ đã ươn ướt.

Anh nói: "Anh đã muốn có em từ sớm, nhưng anh chưa từng gặp được tình yêu chân chính, nên anh không muốn thừa nhận em khác biệt. Anh thừa nhận thói quen chiếm giữ chủ động, thừa nhận không thích bị phụ nữ dắt mũi, nhưng hiện tại không phải anh bị em dắt mũi rồi sao?"

Mộc Hàn Hạ nghe tiếng cười thần nhiên tự giễu của anh, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Anh nắm tay cô không buông, cúi đầu, khẽ tới gần mặt cô nói: "Hiện tại, em không còn phải lo lắng gì nữa bởi vì anh chỉ muốn có em. Anh đã nói người phụ nữ anh yêu thương sẽ trở thành uy hiếp của anh. Hiện tại em đã thực sự trở thành uy hiếp duy nhất anh không thể từ bỏ được."

Mộc Hàn Hạ nghe thấy mấy chữ "người phụ nữ anh yêu thương", nước mắt suýt nữa rơi xuống, cuối cùng không nhịn được, khẽ "ừ" một tiếng. Trong lòng Lâm Mạc Thần giống như sóng nước triền miên gặp ghềnh, ôm lấy cô, để cho cô xoay người đối mặt với anh.

"Em nói anh luôn gõ cửa, nhưng không đẩy cửa. Nhưng sau này mỗi lần anh đều sẽ đẩy cửa ra cho em nhìn thấy anh. Em có thể tiếp tục cân nhắc có muốn ở bên anh không, anh sẽ không quyết định thay cho hai ta."

Anh cúi đầu khẽ nói: "Anh yêu em."

Sau đó nhẹ nhàng hôn cô.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, hòa lẫn với nước mưa, trong mắt mơ hồ. Anh không ngừng hôn cô, sau đó nụ hôn ngày càng sâu, tách môi cô ra, truy tìm lưỡi của cô. Anh ôm chặt cô trong ngực, hoàn toàn triền miên với cô.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ vẫn rơi, cô không phải là người dễ dàng rơi lệ, nhưng lúc anh hôn, trong lòng cô xuất hiện cả ngọt ngào và uất ức.

Lâm Mạc Thần cũng nhận ra ý nghĩa của nụ hôn này, sự thương yêu càng tăng lên trong lòng, cũng lại càng kích động. Trong trời đất lúc đó, trong đêm mưa, anh ôm lấy người phụ nữ của mình, trong lòng chưa bao giờ vui sướng như thế. Anh hôn cô không muốn buông tay.

Mộc Hàn Hạ bị anh hôn đến mờ mịt, nhất thời không biết đang ở nơi nào. Cô nghĩ mình có nên đẩy anh ra không? Không, cô không đẩy được. Cô thật sự cảm thấy không đủ.

Không phải cô không thương anh, không phải lần lượt muốn đẩy anh ra.

Không phải trong lòng khó chịu, bất bình.

Anh cũng biết vậy, thiên chi kiều tử như anh cũng biết, trên thế gian này biệt ly nhiều lắm.

Em sợ không nắm giữ được sự tốt đẹp của anh.

Môi bị anh cắn, cơ thể bị anh ôm, cô mê mang thấp giọng nói: "Không phải anh nói, muốn cho em cân nhắc có ở bên anh không mà?"

"Ừ, em cân nhắc đi." Anh hàm hồ đáp.

Mảnh đất hoang vu ở trung tâm thành phố, mưa to tầm tã, hai người như đứng ở trong thế giới yên tĩnh của chính mình. Anh ôm chặt cô, cô cũng ôm chặt anh, nụ hôn càng sâu, ai cũng không nỡ tách ra.

Khi Lâm Mạc Thần đưa cô đến cửa phòng khách sạn đã là hơn một giờ đêm. Hai người đã ướt như chuột lột, anh dựa vào cạnh cửa, ôm được mỹ nhân về, trong mắt vẫn còn ý cười rõ ràng, thấp giọng nói: "Từ từ cân nhắc."

Mộc Hàn Hạ: "Em biết rồi, ngủ ngon."

Anh cũng không di chuyển.

Mộc Hàn Hạ: "Sao anh còn không đi."

"Muốn nhìn em thêm một lát." Anh nói.

Tìm Mộc Hàn Hạ đập mạnh, nhưng không thể chịu được ánh mắt anh nhìn chăm chú như vậy. Cô đóng cửa nói: "Mau đi tắm rửa đi, nếu ngày mai bị cảm, lại khiến cho người thân đau lòng kẻ thù vui mừng."

Lâm Mạc Thần cười lại hơi đắm chiêu nhìn hai mắt cô, không biết đang nghĩ gì, cuối cùng vẫn trở về phòng mình.

Mộc Hàn Hạ đi vào nhà tắm, cởi quần áo ướt ra, vừa mở nước ấm, ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Tóc tai rối loạn như cỏ dại, mặt lạnh đến trắng bệch, quần áo dính vào người vừa ẩm ướt vừa nhếch nhác, chỉ có đôi mắt sáng ngời như sao. Đôi môi đã bị anh hôn đến sưng lên. Dưới cổ còn có mấy dấu hôn ngân anh để lại.

Trong nháy mắt nhìn thấy chính mình như vậy, Mộc Hàn Hạ giống như một đứa trẻ, vui vẻ, mù quáng, mê muội, ngọt ngào, khoái trá, hoảng sợ... Cô cúi đầu nở nụ cười, không nhận được bật cười. Cô mở nước ấm ra, vươn hai tay chạm vào dòng nước ấm áp.

Sinh thời, bạn chưa từng gặp được tình yêu chân chính ư?

Khi tình yêu thực sự đến, nó tựa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không hối tiếc tuổi trẻ, cháy hết mình.

Lời tác giả: Sinh thời không thể buông tha, cuối cùng không thể may mắn tránh khỏi. Đây là tình yêu của Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Ngày hôm sau, Mộc Hàn Hạ mở mắt ra, nhìn nắng sớm nhẹ nhàng, cô nằm ngốc nghếch một lát, trong đầu xuất hiện ý nghĩ: hiện tại mình xem như là có bạn trai?

Trái tim không ngừng đập thình thịch, rời giường, rửa mặt, thay quần áo, trong đầu còn nghĩ đến anh ở phòng bên cạnh. Kết quả mở cửa ra đã thấy cửa phòng anh cũng mở ra. Lâm Mạc Thần mặc âu phục trắng thớm, trong tay còn vắt áo khoác, đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ run lên, trên mặt lại làm như không có việc gì: "Chào buổi sáng."

Anh lập tức đi về phía cô, dừng trước mặt cô, sau đó cầm lấy một bàn tay cô, khẽ nói: "Đi thôi."

Mộc Hàn Hạ bị anh nắm tay đi về phía thang máy, linh hồn cả người người cũng như bị anh dắt mất rồi. Cô nhìn bàn tay hai người đan nhau nói: "Không phải hôm qua anh nói để em cân nhắc một thời gian sao?" Sao hiện tại lại thuận lý thành chương thế này.

Lâm Mạc Thần nhìn phía trước, khẽ cười một tiếng: "Ha..."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Hai người vào thang máy, tay anh vẫn nắm chặt.

Mộc Hàn Hạ: "Anh chơi xấu."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Một lát sau đã đến tầng nhà hàng, cửa thang máy mở ra, ngoài cửa cũng không có người, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cúi đầu, tay đồng thời đỡ lấy gáy cô, môi khẽ mớm một cái thì thầm: "Đi ăn sáng."

Mặt Mộc Hàn Hạ nóng lên, ngoan ngoãn tùy anh nắm tay vào nhà hàng.

Hôm nay vẫn tuần tự mà tiến như cũ. Hai người ăn xong bữa sáng, anh lái xe đến công ty. Tới công ty, cả hai đều bận rộn. Tinh lực của anh hiện tại đặt ở mảnh đất A, còn cô phải giúp anh đề ý kinh doanh trang phục, thường xuyên liên hệ với phía bên Bắc Kinh. Hai người đ

ều bận rộn, từ sáng đến trưa chưa từng gặp mặt nói với nhau một câu nào.

Nhưng bắt đầu từ ngày này, Mộc Hàn Hạ không còn giống trước kia nữa, đây là lần đầu tiên cô đến bên một người đàn ông. Cho dù công việc bận rộn, nhưng luôn thường nhớ tới dáng vẻ của anh. Dáng vẻ khi anh ôm, khi anh hôn, khi anh khẽ cười chăm chú nhìn cô. Dáng vẻ này của anh ở trước mặt người khác là lạnh lùng lão luyện, còn ở trong mắt cô thì hoàn toàn khác biệt.

Tới giữa trưa, Lâm Mạc Thần vẫn còn đang họp với mấy người bên công ty bất động sản, có người nhìn đồng hồ nói: "Lâm tổng, nếu không chúng ta

xuống dưới lầu ăn trưa nhé?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh một lát đáp: "Buổi trưa tôi có hẹn rồi. Mọi người ăn trước đi, buổi chiều trở về tiếp tục."

Mọi người tất nhiên không dị nghị gì.

Lúc đó, Mộc Hàn Hạ đang ở nhà máy vùng ngoại thành, tính ăn cơm hộp với mấy cán bộ trong phân xưởng, lại nhận được điện thoại của Lâm Mạc Thần.

"Ở đâu vậy?" Anh hỏi.

"Trong nhà máy."

"Anh đón em đi ăn cơm." Trong tiếng nói của anh khẽ có ý cười.

"Vâng." Cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ lập tức bỏ hộp cơm xuống, về mặt nghiêm nghị: "Tạm thời có việc, mọi người ăn trước nhé, tôi đi đây."

Mọi người đều nói: "Quản lý Mộc thật sự bận quá. Rất chuyên nghiệp! Cơm cũng không thể ăn!"

Mộc Hàn Hạ chột dạ: "Đâu có."

Khi cô ra khỏi nhà máy, đã thấy Lâm Mạc Thần đậu xe dưới bóng râm cây ven đường. Cô mở cửa ngồi vào vị trí cạnh ghế lái, nhìn anh đeo kính râm, về mặt khẽ cười.

"Em muốn ăn gì?" Anh hỏi.

"Gì cũng được."

Kết quả Lâm Mạc Thần lại lái xe đưa cô đến cửa hàng nhỏ kia. Anh nắm tay cô, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy trên mặt ông chủ tươi cười, hơi 囧, nhỏ giọng nói: "Sao anh lại mang em đến nơi này? Có cần phải ấu trĩ như vậy không lão đại?"

Lâm Mạc Thần thản nhiên đáp: "Làm gì có chuyện anh không nắm chắc khi mang em đến nơi này chứ? Lần trước mang em đến đây, chính là một trong những bước theo đuổi em."

"..."

Hai người ngồi xuống ăn cơm, ngay cả canh củ sen loãng cũng hơi có vị ngọt.

Khi Lâm Mạc Thần ăn cơm, nếu không có chuyện cần bàn, sẽ im lặng, nhưng Mộc Hàn Hạ có một thói quen ngay cả khi ăn cơm cũng nhiệt tình, nhịp điệu ăn cơm của cô cũng nhanh. Thỉnh thoảng cô ngược mắt nhìn về phía anh, cô không quen với lễ nghi dùng cơm trang trọng của người nước ngoài, cái gì gọi là xã hội thượng lưu, cái gì gọi là phong độ, nhưng dáng vẻ dùng cơm của Lâm Mạc Thần thực sự tao nhã cẩn thận. Ngay cả dáng vẻ cầm thìa này nọ dường như đều phóng khoáng hơn người bình thường.

"Em nhìn gì vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì." Mộc Hàn Hạ đáp, nghĩ đến việc thời niên thiếu anh đã rời khỏi thành phố Lâm ra nước ngoài, vì thế hỏi: "Ngoài em gái, anh còn người thân nào ở thành phố Lâm không?"

Lâm Mạc Thần uống một ngụm canh, giọng nói nhàn nhạt đáp: "Không có."

"Vâng."

Anh ngược mắt nhìn cô: "Còn em? Ở thành phố Giang còn ai không?"

Mộc Hàn Hạ gầy đồ ăn trong bát đáp: "Còn lại đều là họ hàng xa không mấy lui tới."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Một lát sau, Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên ngẩng ra, Lâm Mạc Thần cầm tay cô ở dưới bàn.

Đôi mắt anh nặng nề, yên bình nhìn cô. Tay anh thon dài, hoàn toàn nắm tay cô trong lòng bàn tay.

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên hiểu ra nắm tay vừa là động viên, vừa là sự che chở của anh dành cho cô.

Chưa từng có ai mang lại cảm giác như vậy cho Mộc Hàn Hạ, trong mắt cô khẽ cay cay, cúi đầu nở nụ cười.

Lúc này di động của Lâm Mạc Thần vang lên, anh buông tay cô ra, nhận điện thoại: "Alo. Ừ, được, chuyển số liệu tỉ mỉ cho tôi. Được, tôi sẽ nhanh chóng phái người qua."

Cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

Anh nhìn cô đáp: "Gần đây thành tích tiêu thụ ở thị trường Bắc Kinh hơi dao động, cũng xuất hiện đối thủ cạnh tranh mới, cần giúp bọn họ quan sát thị trường và một số loại sản phẩm trọng điểm khác."

Mộc Hàn Hạ yên tĩnh một lát đáp: "Đề em đi."

Lâm Mạc Thần không trả lời ngay. Trên thực tế, người như anh cho tới bây giờ kế hoạch luôn chu đáo chặt chẽ, lúc này trong lòng lại xuất hiện một chút chán nản. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, anh cần gì phải đào tạo cô thành người kế tục sự nghiệp trang phục? Người mới thu vào tay, tình cảm còn chưa nồng nàn, đã phải thả ra ngoài?

A....

Nhưng rốt cuộc anh cũng không phải là người đàn ông vì tình cảm để ảnh hưởng đến sự nghiệp. Yên lặng một lát, anh đáp: "Ừ."

Cơm nước xong, trở lại xe, Mộc Hàn Hạ nói: "Nếu tình huống khẩn cấp, vậy tối nay em bay qua luôn."

"Ừ."

Mộc Hàn Hạ không nói nữa.

Lâm Mạc Thần cầm chìa khóa vào ô, nhưng không khởi động ngay, ngón tay gõ trên tay lái hai cái, kéo cô vào lòng, tìm Mộc Hàn Hạ đập tình thích, anh cúi đầu, khẽ hôn cô. Nụ hôn này còn nồng nàn hơn so với buổi sáng, nóng bỏng và mạnh mẽ y như tối hôm qua. Mộc Hàn Hạ khẽ ưm ở trong lòng anh, anh hôn sâu một lúc lâu, mới khẽ nói: "Anh sẽ nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện, đến sân bay tiễn em."

Kết quả hôm nay khi Mộc Hàn Hạ chờ ở cửa an ninh sân bay sắp đến thời gian lên máy bay, Lâm Mạc Thần vẫn chưa tới.

Hoàng hôn buông xuống, cô nhìn cửa vào ở xa, trong dòng người như thôi đưa không hề có bóng dáng anh.

Cuối cùng chờ khi anh gọi điện thoại đến.

Đầu này âm ỉ, bên phía anh cũng vậy.

"Sắp lên máy bay chưa?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Em lên ngay đây."

"Xin lỗi." Anh nói, "Bên Dung Duyệt có cuộc họp quan trọng, đến giờ còn chưa kết thúc, nên anh không đi được."

Rõ ràng là anh thất hứa, nhưng cô vẫn hơi mềm lòng nói: "Không sao."

Hai người yên tĩnh một lát, anh chợt bật cười: "Sớm xử lý xong, sớm trở về một chút."

"Ừ, em sẽ."

Trong loa thông báo sắp đến giờ lên máy bay.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Hẹn gặp lại anh."

Anh đáp: "Hẹn gặp lại."

Mộc Hàn Hạ yên lặng hai giây, không cúp điện thoại, nghe thấy anh thở dài nói: "Summer, nhớ anh nhé."

Tìm Mộc Hàn Hạ hơi đập mạnh, đỏ mặt: "Vâng, em sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Nhưng cả Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đều không nghĩ tới lần từ biệt này kéo dài tận nửa tháng. Từ ngày đông giá rét đến cuối mùa đông,

Chuyện bên Bắc Kinh mặc dù không khó khăn, nhưng thực sự khó giải quyết, mất rất nhiều sức lực của cô. Hơn nữa lần này cô đại diện cho Lâm Mạc Thần đến trấn giữ nên trách nhiệm còn lớn hơn trước, cô không thể dễ dàng rời đi giữa đường, nên hết sức tập trung ở Bắc Kinh.

Còn bên Lâm Mạc Thần, hạng mục mảnh đất A vừa vận khởi động, nhất thời mọi việc đều quán thân. Anh bắt đầu hạng mục bất động sản đầu tiên trong nước, tất nhiên không cần phải nói sẽ mất rất nhiều sức lực. Hơn nữa tuy đạt được hợp tác với Dung Duyệt, thậm chí bây giờ hợp tác vẫn rất vui vẻ, nhưng Lâm Mạc Thần là ai chứ? Anh sẽ tin tưởng bên Dung Duyệt, thậm chí cả Tha Vi hoàn toàn không có chút khúc mắc nào sao? Vì vậy trên mặt anh hòa nhã dễ gần, nhưng trên thực tế lại phải người canh phòng nghiêm ngặt, không để lại lỗ hổng nào trong tất cả chi tiết hợp tác, sợ bị người thừa dịp phá hoại. Vì vậy từ khi tiến hành hạng mục đến nay, bên Phong Thần vẫn bền vững chắc chắn, cẩn thận với lợi ích trong tầm mắt.

Mộc Hàn Hạ mới nếm trải mùi vị lưỡng tình tương duyệt đã phải chia lìa hai nơi. Cảm giác kia như một hạt giống chôn lâu trong lòng, cuối cùng đã chui từ đất lên, phát triển thật to, dường như che đầy trái tim cô. Nhưng ánh mặt trời và mưa lại bị gió cuốn đi, cái cây cứ đâm trong lòng cô, ủ rũ, vắng vẻ, vẫn còn hơi cố gắng nẩy lên trên, làm cho cả người cô đều bị giầy vò. Có đôi khi nhớ tới hai người đã ở bên nhau, lại cảm thấy giật mình như nằm mơ.

Còn Lâm Mạc Thần thì sao? Bởi vì danh tiếng trong giới, có không ít quan hệ tìm tới cửa hợp tác, tài nguyên và nhân mạch được coi trọng, cũng không ngừng cuốn cuộn. Hiện tại trong giới kinh doanh thành phố Lâm ai mà chả biết, người đang đắc ý gió xuân, ngoài Lâm Mạc Thần còn có ai.

Vì thế nên mỗi ngày anh dường như đều xã giao hoặc làm việc đến khuya mới về chỗ ở. Khi mệt mỏi hay say rượu, anh nhìn thời gian đã hơn mười hai giờ đêm, cũng lấy di động ra, nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn bỏ xuống, không gọi điện thoại cho cô.

Vì vậy hai người một nam một bắc, ba đến năm ngày mới gọi được điện thoại một lần, lúc gọi điện cũng không dài, nhưng mỗi lúc đó, là lúc Mộc Hàn Hạ vui nhất, tim cũng đập nhanh nhất. Đối với Lâm Mạc Thần mà nói, sau khi chìm nổi trong thương trường, đó cũng là lúc tâm tình trở nên mềm mại và sung sướng duy nhất.

Có đôi khi là anh gọi, cũng có đôi khi là cô gọi, cuộc trò chuyện của hai người thường bắt đầu như thế này...

Lâm Mạc Thần: "Em đang làm gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ: "Em vừa làm việc xong, đang nằm trên giường. Còn anh thì sao?"

"Vừa ăn cơm xong, còn có một cuộc họp nữa."

"Jason, anh đừng để mình vất vả quá."

"Ừ, anh biết. Bắc Kinh lạnh không?"

"Lạnh lắm." Cô sờ vào ống sưởi bên cạnh giường, cô vẫn đang ở căn phòng thuê trước đ

ó, "Aiz, ống sưởi ở chỗ em không ấm lắm."

Vì thế giọng nói của anh lại lạnh lùng: "Không phải bảo với em chìa khóa nhà anh ở ngăn kéo trong văn phòng sao? Summer, anh không thích em thuê chung nhà với người khác. A...còn là ở trong một căn phòng tồi tàn nữa."

Mộc Hàn Hạ đáp lại: "Em không. Nhà của anh là nhà của anh, nhà của em là nhà của em. Nhà em có kém cũng là tổ của em. Em không cần đến ở nhờ nhà anh."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy sai khi trút giận lên anh, vội vàng nói: "A lô, anh đừng tức giận nhé. Thực ra chỗ em ở điều kiện vẫn còn rất tốt, thật đấy. Hơn nữa ở lâu cũng có tình cảm..."

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cười nói: "Một lần cuối cùng. Chờ sau khi xong chuyện ở thành phố Lâm, chúng ta trở về Bắc Kinh, em đừng nghĩ muốn ở đâu thì sẽ ở đó."

Mộc Hàn Hạ nghe vậy tim đập nhanh, miệng lại giả ngu: "Cái gì chứ."

Còn bên đầu kia điện thoại, Lâm Mạc Thần tuy cố ý trêu cô, nhưng trong lòng vẫn hơi kích động.

Có nên tạm thời vứt bỏ công việc tiếp theo, quay về Bắc Kinh thăm cô không? Không phải ý nghĩ này chưa từng xuất hiện trong đầu Lâm Mạc Thần. Hơn nữa mỗi đêm đông sau khi nói chuyện, dù bàn tay lạnh lẽo, nhưng trong lòng vẫn ấm áp. Ý nghĩ này không ngừng xuất hiện trong đầu.

Nhưng anh là người tự chủ rất mạnh, có mục tiêu kiên định. Nếu có kẻ địch mạnh ở bên cạnh, anh sẽ không cho phép bản thân có chút buông lỏng phân tâm nào. Vì vậy dù đã biệt li gần nửa tháng, nhưng anh vẫn chưa lần nào bay qua thăm cô.

Giải thích cho lý do này cũng là bởi vì sự nghiệp, còn về phương diện khác, Lâm Mạc Thần rất tự tin. Đối với điều mình tin tưởng, anh luôn lấy ra tình cảm thật lòng và cả sự tin tưởng. Đối với phần tình cảm vừa bắt đầu, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa tình cảm của hai người tạm thời phải nhường vì sự nghiệp, nhưng Lâm Mạc Thần tin tưởng sau này mối tình này sẽ phát triển rất tốt. Anh nắm tất cả trong lòng bàn tay, nước chảy thành sông. Anh tin bọn họ nhất định sẽ có kết quả tốt đẹp.

Mấy ngày sau khi đến Bắc Kinh, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại của Phương Trùng Châu.

Cô cười hỏi: "Lão Phương, có chuyện gì vậy ạ? Không phải chú đang ở Nhật sao?"

Lão Phương cũng cười, mang đến cho cô một tin tức chấn động: "Tiểu Mộc, chú có một người bạn học cũ làm giáo sư ở Đại học New York đã nhiều năm. Ông ấy cũng nghiên cứu kinh tế. mấy ngày trước, trong lúc vô tình chú nói chuyện của cháu, ông ấy cảm thấy hứng thú. Nếu cháu đồng ý, có thể xin đi học ở Đại học New York, làm sinh viên của ông ấy. Đương nhiên điều kiện là thành tích trung học của cháu khá tốt, hơn nữa cần phải tham gia cuộc thi đầu vào, làm một bài luận văn tổng kết kinh nghiệm làm việc mấy năm nay của cháu."

Mộc Hàn Hạ sững sốt một lúc lâu mới đáp: "Cháu... có thể sao?"

Lão Phương cười nói: "Chú cũng không chắc, nhưng cháu có muốn thử không?"

Mộc Hàn Hạ nhất thời không nói lên lời, cảm giác kia tựa như một ngôi sao ở chân trời xa xôi, thỉnh thoảng chỉ mơ ước trong lòng, có khi cũng sẽ đưa tay vớ lấy nó, nhưng hôm nay, nó đột nhiên bay đến trước mặt cô như mộng như ảo.

Lão Phương nói: "Người trẻ không nên dễ dàng từ bỏ giấc mơ của mình. Cháu vẫn còn rất trẻ, cuộc sống còn vô cùng dài. Không đi làm sao biết được nơi xa còn có phong cảnh đẹp hơn? Tiểu Mộc, cháu là người nên có cuộc sống tuyệt vời hơn, chú cảm thấy con đường của cháu còn xa hơn thế. Đương nhiên, nếu cháu quyết định đi thử, khi thành công chắc chắn cháu cần phải xử lý cho tốt mối quan hệ giữa tình yêu và học tập."

Cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ im lặng một lát, mới mở vali ra. Bởi vì chỉ có mình cô đi ra ngoài, nên tất cả giấy tờ quan trọng đều mang khỏi thành phố Giang, cô nhanh chóng để hết đồ đạc lên mặt đất. Mở mắt nhìn một lúc lâu, cô ngẩng đầu lên, tựa vào giường, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

Thời điểm này năm ngoái, cô còn là một nhân viên bán hàng ở tầng lớp dưới cùng trong siêu thị. Mỗi ngày chạy theo xe buýt đi sớm về khuya, dọn dẹp sắp xếp hàng hóa, khuôn mặt tươi cười đón tiếp khách hàng. Nhìn weibo, không gian QQ của các bạn học trung học ở đại học, nơi làm việc, trạng thái ngán nập sáng sủa, cô luôn im lặng nhìn, cũng thường xuyên để lại lời chúc, nói không hàm mộ là giả.

Còn hiện tại một năm đã gần trôi qua, đếm ngón tay, từ sau khi theo Lâm Mạc Thần, cô chưa từng nghỉ ngơi, thường xuyên tăng ca, đi công tác như cơm bữa, so với làm việc ở siêu thị còn vất vả, áp lực hơn nghìn lần.

Cô rút cuộc đã mở rộng được con đường của mình, đối với cô cơ hội quý hơn vàng đúng lúc này nhanh chóng tới, chỉ cần cô có thể nắm chắc cơ hội này, thi vào đại học ở mỹ, cuộc sống của cô hoàn toàn có thể xoay chuyển, lại một lần nữa bắt đầu.

Cô ngăn người một lúc lâu, rồi mới cầm lấy di động, đầu tiên nghĩ đến Lâm Mạc Thần, nhìn thấy tên anh, nhìn thấy dãy số quen thuộc kia, nhưng trong lòng lại lo lắng.

Từ sau khi cô rời khỏi thành phố Giang, tuy hai người liên hệ ít đi, nhưng tình cảm vẫn tốt như trước. Hiện tại chuyện này, ngoài Lâm Mạc Thần, Mộc Hàn Hạ chỉ muốn chia sẻ với cô ấy.

Hà Tĩnh vẫn như cũ gào to nhận điện thoại: "A Hạ, nhớ đến tớ rồi à?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "Không nhớ cậu thì không thể gọi à?"

"Đừng nói lời vô ích, điều tớ quan tâm nhất là cậu và Lâm Mạc Thần độc ác thế nào rồi? Không phải cậu vẫn làm thuê cho hắn chứ?"

Mộc Hàn Hạ cười không nói lời nào, Hà Tĩnh lập tức cảm thấy khác thường, bắt đầu kích động: "Hai người... sẽ không nảy sinh tình cảm chứ?"

Chuyện giữa hai người vẫn chưa nói với Hà Tĩnh, Mộc Hàn Hạ nở nụ cười "ừ" một tiếng, từ từ kể chuyện cho Hà Tĩnh.

Nói xong chuyện tình yêu, nói cả cơ hội học tập, Hà Tĩnh lắng nghe tâm tình kích động nói: "A Hạ, tớ nghe cậu nói như vậy, tuy Lâm Mạc Thần là người lạnh lùng, kiêu ngạo, nhưng hiện tại anh ta cũng là thật lòng thích cậu. Tớ thật sự, thật sự vui thay cho cậu. Hơn nữa nói như thế nào anh ta cũng là cao phú soái. Trời ạ, giá trị con người có phải mấy triệu không! Ha ha ha, ngày lành của cậu cuối cùng tới rồi! Về sau thành phu nhân nhà giàu, nhớ đừng quên tớ đấy!"

Mộc Hàn Hạ nghe vậy bật cười: "Nói gì vậy, tớ không có dựa vào anh ấy nha. Hiện tại tốt xấu gì tớ cũng là một nhân vật nho nhỏ đấy." Hai người đều bật cười, một lát sau Hà Tĩnh nói: "Vậy cậu tính sao với chuyện ra nước ngoài bây giờ? Dù sao tớ cảm thấy học tập chỉ là thứ yếu, nhưng cậu đừng để việc học ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Nói đi cũng phải nói lại, bằng cấp nâng cao, cậu càng giỏi hơn, như vậy năng lực của cậu càng cao. Aiz, tớ thực sự rất xoắn xýt."

Mộc Hàn Hạ nói tiếp: "Không cần xoắn xýt. Trước kia tớ đã nói với anh ấy rồi, sau này tớ muốn đi Mỹ học. Anh ấy nói tớ đi nơi nào cũng đều được, anh ấy sẽ ủng hộ. Anh ấy không giống người khác, trái tim anh ấy rất rộng lớn, hoàn toàn có thể hiểu cho tớ, tớ cũng hiểu anh ấy. Cho dù sau này thật sự ra nước ngoài, tớ cảm thấy nhất định sẽ bàn bạc với anh ấy cách giải quyết tốt nhất, sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn tớ."

"Ôi, buồn nôn quá đi! Vậy, cậu đã nói chuyện này với anh ta chưa?"

Lúc này Mộc Hàn Hạ lại im lặng một lát, nở nụ cười: "Hiện tại thì nói gì chứ, tớ cũng cần phải có sĩ diện trước mặt anh ấy chứ. Nếu thi không đỗ thì sao? Để sau nói đi."

Chương 45

Ánh mặt trời sáng trong, gió bắc lạnh lẽo.

Lâm Mạc Thần đứng ở trước mảnh đất bỏ hoang, trước mắt vẫn còn mấy ngôi nhà lẻ loi, còn có hàng cây trái dài, thành phố đã ở cách xa trong làn sương mù.

Bên cạnh anh còn có hai người, một người là Tôn Chí quản lý công ty bất động sản, người kia là chủ mảnh đất này, gọi là Tào Đại Thắng, người huyện này, hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập mạp, mặc âu phục chặt chẽ, đôi mắt tam giác, mũi cao, vừa hung hãn vừa thô bỉ.

Là một cơ hội ngẫu nhiên, Tôn Chí biết được tin tức chuyển nhượng mảnh đất này của Tào Đại Thắng, báo cáo cho Lâm Mạc Thần, cho dù là giá cả, khu vực, nhận định về độ khó phá bỏ và di dời đi nơi khác, đây đều là mảnh đất tốt.

Lâm Mạc Thần hòa nhã cười, nói với Tào Đại Thắng: "Tào tổng, tuy khoảng đất này rộng, nhưng là ở vùng ngoại thành. Hiện tại giới bất động sản đang trong thời kì đóng băng. Khai phá mảnh đất như vậy phải đảm đương mạo hiểm rất lớn. Thứ cho tôi không thể dễ dàng lấy mảnh đất này."

Tuy Tào Đại Thắng thô tục, nhưng làm người cũng khéo, làm sao không nghe ra Lâm Mạc Thần đang mượn cớ ép giá, về mặt gã bắt đắc dĩ nói: "Lâm tổng, giá cả này thực sự đã hòa vốn ban đầu. Nếu ngài thật sự muốn mua, thì phải nhanh tay, có rất nhiều người tìm tôi."

Lâm Mạc Thần cười, liếc mắt với Tôn Chí ở bên cạnh. Tôn Chí hiểu ý, khoác vai Tào Đại Thắng: "Tào tổng, lại đây, tôm hùm Úc ngài thích đã được chuẩn bị xong ở khách sạn, nhân viên nữ bên bộ phận quan hệ xã hội của chúng tôi đang chờ uống rượu với ngài đây. Chúng ta sang bên kia nói chuyện."

Tào Đại Thắng vừa nghe thấy mắt đã sáng rực lên, Tôn Chí nói tiếp: "Buổi chiều Lâm tổng của chúng tôi còn có hẹn với Tha tổng bên Dung Duyệt, nên anh ấy không đi được. Không sao, chúng ta nói chuyện, nhất định sẽ phục vụ anh thật tốt." Tào Đại Thắng cũng không quá để ý, có tôm hùm, có phụ nữ đẹp là quan trọng nhất, xưng anh em với Tôn Chí bước đi.

Chỉ còn lại một mình Lâm Mạc Thần đứng ở mảnh đất này.

Buổi chiều thực sự đã hẹn người bên Dung Duyệt, còn cơm trưa thì ăn không nổi nên phải tìm cớ. Lâm Mạc Thần chán ghét ăn cơm với người như Tào Đại Thắng.

Giống như anh đã nói với Mộc Hàn Hạ, anh là thương nhân chứ không phải hầu rượu.

Nghĩ đến Mộc Hàn Hạ, cảnh sắc trước mắt dường như cũng trở nên yên lặng êm dịu. Tối hôm qua khi hai người nói chuyện, cô còn nói hai ngày nữa sẽ về, khỏe miệng anh khẽ cong lên.

Phía sau cách đó không xa là quốc lộ, truyền đến tiếng dừng xe, có người xuống xe, còn còn tiếng kéo bánh xe của vali.

Lâm Mạc Thần ngẩn ra, quay đầu lại.

Lá cây bạch dương rơi xuống, cô đội mũ, đeo khăn quàng cổ, hé ra khuôn mặt nho nhỏ, kéo vali trong tay, nhìn anh đang cười. Xe taxi ở phía sau cô rời đi.

Mộc Hàn Hạ nhìn anh đứng ở trước bãi cỏ, vẫn là áo khoác màu đen, khăn quàng cổ màu xám, đeo găng tay, mặt lộ vẻ thâm thúy tuần tú. Ánh mắt anh âm trầm nhìn chằm chằm cô, Mộc Hàn Hạ dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực mình "thình thịch" nhảy lên.

Anh bước về phía cô.

Mộc Hàn Hạ: "Jason, mọi chuyện ở Bắc Kinh đều thuận lợi, anh không cần bận tâm."

Anh im lặng.

Mộc Hàn Hạ không nhận được cười, hơi đắc ý nói: "Em xử lí xong rồi về. Bọn họ bảo anh ở nơi này, nên em tìm đến..."

Lời còn chưa nói hết, người đã được anh ôm vào lòng. Mặt Mộc Hàn Hạ vui vào trong áo len của anh, trái tim cô quạnh xa cách nhiều ngày, dường như lại trở nên nóng bỏng.

"Ngày càng có bản lĩnh, chưa báo cáo đã trở về." Anh nói.

"Ừ..." Cô ngừng đầu, nhìn ánh mắt ẩn chứa ý cười của anh, sau đó anh cúi đầu xuống hôn cô.

Lâu ngày gặp lại, đó là một nụ hôn kéo dài mà dịu dàng, hai người đứng dưới tàng cây loang lổ ánh mặt trời, thỉnh thoảng có chiếc lá khô rơi xuống chân bọn họ.

Nụ hôn của anh thực sự rất dịu dàng, nhưng cũng tiến vào rất sâu. Một bàn tay đỡ sau đầu cô, tay kia ôm vòng eo nhỏ nhắn. Anh tìm lưỡi của cô, khẽ cắn, trêu đùa, hoàn toàn chiếm giữ chủ đạo, bắt cô từ bỏ tất cả rụt rè hoàn toàn tiến vào nụ hôn với anh. Mộc Hàn Hạ bị anh hôn đến mức hoảng hốt, mặt nóng rực, cuối cùng vẫn hơi uất ức ở trong lòng anh khẽ nói: "Anh nói anh tới đây cửa, nhưng anh không giữ lời, nhiều ngày như vậy cũng chưa từng tới Bắc Kinh thăm em lần nào."

Lâm Mạc Thần cảm thấy trong lòng mềm nhũn, mềm như hương thơm từ đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô. Anh đáp: "Hợp tác với Dung Duyệt phải cẩn thận từng li từng tí một. Anh không đến vì sợ bản thân phân tâm"

Đây là lời nói thật cũng là lời tâm tình. Mộc Hàn Hạ khẽ "hừm" một tiếng nói: "Được rồi, em tha thứ cho anh." Lâm Mạc Thần lần đầu tiên nghe thấy cô dùng giọng điệu dịu dàng như vậy nói với mình, không khỏi nở nụ cười, lại ôm cô vào lòng.

Mộc Hàn Hạ: "Anh cười cái gì?"

"Không có gì."

Mỗi khi em không đến, anh bất động như núi, không gì có thể tiến vào mắt anh.

Em đến gần, trái tim anh như bay trên cỏ, khiêu khích không tiếng động, không chiếm được thì không dừng được.

Anh ôm vai cô nhìn mảnh đất trước mặt.

Mộc Hàn Hạ nói: "Mảnh đất này không tồi, tại sao người kia phải sang nhượng?"

"Bởi vì không có thực lực khai phá."

"Không có thực lực? Vậy tại sao lúc trước còn giành được nó?"

Lâm Mạc Thần cười đáp: "Em cho là tất cả đất đều dựa vào thực lực giành lấy ư? Trước kia các loại chính sách quản lý đất đều lỏng lẻo, có lỗ hổng, nhất là ở những nơi như huyện, trấn. Có khi không mất nhiều chi phí, nhờ vả chút quan hệ, làm gian lận là có thể lấy được một mảnh đất. Nếu không em cho những công ty bất động sản trắng tay lập nghiệp như thế nào? Tào Đại Thắng này vốn chỉ là một hộ cá thể nông thôn, trước kia tìm được đúng cơ hội phát triển bất động sản, đoạt được mảnh đất này, nhưng quy mô khai phá quá lớn, nên không có tiền. Lâm kinh doanh khác lại thua lỗ, nên hiện tại mới phải sang tay."

Mộc Hàn Hạ nghe vậy gật đầu, nói như vậy, đây quả là cơ hội tốt.

"Nhưng..." Cô nhìn ánh mắt anh, "Hiện tại hạng mục với Dung Duyệt đang khẩn trương khai phá, tiền của chúng ta cũng đã đổ vào không ít. Hiện tại nếu giành mảnh đất mới này, liệu có đủ tiền không?"

Lâm Mạc Thần khẽ cười: "Summer, trên thương trường, không phải tất cả cơ hội đều xuất hiện khi em đã chuẩn bị tốt."

Mộc Hàn Hạ hiểu đạo lý này, cho dù ở trên thương trường anh luôn kiêu ngạo, nhưng cô không muốn nhìn thấy anh phải gánh vác quá nặng nề.

Lâm Mạc Thần cúi đầu hôn trán cô: "Cứ bàn bạc trước đã, rồi anh sẽ cân nhắc tổng hợp lại tất cả điều kiện. Chuyện tiền bạc, chờ xác định có thể lấy được mảnh đất này rồi tính sau."

"Vâng."

Hai người lên xe anh, Mộc Hàn Hạ hỏi: "Buổi chiều anh có sắp xếp gì không?"

Lâm Mạc Thần không trả lời ngay, buổi chiều vốn hẹn họp với người bên công ty bất động sản và Dung Duyệt.

Sau đó anh nở nụ cười: "Hôm nay chủ yếu đi xem mảnh đất này. Hiện tại xem xong rồi, buổi chiều cũng chưa có sắp xếp gì khác."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ vui vẻ: "Vâng."

"Muốn đi đâu không?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, ngay cả đám mây màu xám thoát nhìn đều thật mềm mại đáng yêu. Cô đáp: "Đi đâu cũng được, đến nơi yên tĩnh thoải mái là được rồi."

Anh đáp: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Sau khi hai người ăn cơm trưa xong, Lâm Mạc Thần lái xe ra khỏi nội thành.

Mộc Hàn Hạ tò mò hỏi: "Anh muốn dẫn em đi đâu?"

Ai ngờ anh lại đáp: "Không biết."

"Á?"

"Không phải em muốn đi nơi yên tĩnh thoải mái sao? Chúng ta nhìn thấy nơi thích hợp thì đi."

"Vây cũng được."

Đi theo hướng bắc mấy km, trông thấy xa xa là vùng núi xanh tươi và kiến trúc chỉnh tề, ven đường xuất hiện biển hiệu: "Khu bảo tồn gấu trúc thành phố Lâm." Mộc Hàn Hạ nhất thời có hứng thú: "Anh muốn đi xem không?"

Thành thật mà nói, Lâm Mạc Thần không có chút hứng thú và thương hại nào với động vật và vật nuôi, nhưng nếu cô muốn đi, thì anh cũng đánh tay lái đến đó.

Dừng xe, hai người mua vé đi vào khu công viên. Hiện tại là mùa đông, lại còn trong thời gian làm việc, trong công việc to như vậy, không nhìn thấy nửa bóng dáng con người. Hai người vui vẻ yên tĩnh, nắm tay nhau chậm rãi bước đi.

Nhưng gấu trúc không sợ lạnh, hai người đi đến trước một khu được bao quanh, nhìn thấy mấy chú gấu trúc nằm sấp bên trong. Mộc Hàn Hạ rất có hứng thú, còn khẽ "ô ô", muốn đùa với chúng nó, nhưng bọn chúng không hề để ý tới cô. Lâm Mạc Thần khoác vai cô, ở bên cạnh khẽ cười.

Đúng lúc này, đột nhiên có một chú gấu trúc đứng lên, dường như nổi điên, bắt đầu chạy vòng quanh, rồi lăn lộn trên mặt đất. Mộc Hàn Hạ thấy vậy mở to mắt kinh ngạc, Lâm Mạc Thần cũng cảm thấy hứng thú, thấy chú gấu trúc kia chạy mệt rồi, lại đột nhiên ôm lấy thân cây bên cạnh, bắt đầu liêu mạng rung, lá cây rơi đầy đất. Quả thực là một cậu nhóc sức lực dồi dào. Cuối cùng Mộc Hàn Hạ không nhịn được bật cười ha ha, Lâm Mạc Thần cũng cười ra tiếng, đứng ở sau lưng cô cùng xem.

Sau đó còn nhìn mấy chú gấu trúc khác, bao gồm cả gấu trúc nhỏ. Gấu trúc nhỏ có màu vàng, đuôi rất dài, vừa giống mèo lại giống gấu nhỏ, hoạt bát đáng yêu, còn linh hoạt nhanh nhẹn hơn so với gấu lớn. Hai người cảm thấy rất thú vị.

Khu bảo tồn này được xây dựng dựa vào núi, diện tích rộng lớn. Hai người tiếp tục đi vào bên trong, nhưng chỉ có rừng cây tĩnh mịch trải dài không bóng người.

Mùa đông mặt trời xuống núi rất sớm, trong rừng cây đã trở nên hơi u tối. Dưới chân là lá cây chất đống và đất lạnh lẽo mềm mại, hai người nắm tay, từ từ bước đi. Trong lúc đó không ai nói chuyện.

Một lát sau, Lâm Mạc Thần kéo cô ngồi xuống một bãi cỏ phủ kín lá cây, để cho cô dựa vào trong lòng mình. Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh. Trên người anh là áo khoác hàng hiệu và giấy da hoàn toàn không phù hợp với mọi thứ xung quanh, nhưng anh lại cùng cô rời xa thành thị đi đến nơi này.

Cô ngẩng mặt lên hôn anh, đồng thời anh cũng ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu chuyển từ bị động sang chủ động.

Không biết vào lúc nào cô đã bị anh đặt trên cỏ, anh nắm chặt hai tay cô, vóc dáng mảnh khảnh bao trùm cả người cô. Trong lòng cô có một mảnh cảm xúc bắt đầu khởi động giống như biển rộng mênh mông trầm lặng. Bầu trời màu xám, rừng cây mờ tối, gió lạnh lẽo, bên dưới là khuôn mặt tuấn lãng của anh.

Muốn ngăn tay anh lại, nhưng bị anh đẩy sang một bên không ngăn được anh làm chuyện xấu. Cô ưm một tiếng, trong mắt Lâm Mạc Thần lập tức có ý cười, nhưng Mộc Hàn Hạ cũng đồng thời nhìn thấy màu sắc thâm trầm trong mắt anh, đó là màu sắc của dục vọng ư?

Sao hôm nay anh lại hư hỏng như vậy chứ?

Có phải ở lâu bên cạnh anh nên ánh mắt của cô cũng thay đổi rồi không? Trong nháy mắt đó, Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên tỉnh ngộ tại sao hôm nay Lâm Mạc Thần đối với cô như vậy.

Trời sinh anh thâm trầm giỏi mưu kế, mới đầu đối với tình cảm của hai người cũng không tồn tại tâm tư so đo. Sau khi đã xác định rồi, cô đột nhiên đi công tác đúng là ngoài ý muốn của anh. Hôm nay anh chủ động như vậy, cũng là tự cho phép bản thân, về phương diện khác, không biết có phải cố ý hay không? Cố ý thân cận, cố ý chiếm hữu cô nhiều hơn, dù là thân thể hay là trái tim.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy như vậy, lưới tình của anh quăng ra khiến cô càng ngày càng đắm chìm, nhưng Mộc Hàn Hạ nhìn vào đôi mắt đen của anh, lại chỉ thấy trong lòng mềm mại.

Bởi vì cô đã sớm ở trong lưới, nguyện ý nhận tất cả mọi thứ của anh, dù là thật lòng hay đã tâm.

Bởi vì cô cũng muốn càng ngày càng thân thiết hơn, khoảng cách xuyên qua thời gian và không gian.

Cô chủ động ôm cổ anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn cổ, lỗ tai, hai má một người đàn ông. Chóp mũi Lâm Mạc Thần chạm vào chóp mũi cô, anh nở nụ cười, thấp giọng hỏi: "Nhiệt tình như vậy sao?" Mặt Mộc Hàn Hạ đỏ bừng, rõ ràng là cô đang đáp lại anh mà.

Mộc Hàn Hạ không phải kẻ ngốc, cô rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi trên người anh. Người đa mưu túc trí như anh, đang ám chỉ hay là khiêu khích đây? Toàn thân Mộc Hàn Hạ đều căng thẳng, nhưng người đã bị anh đè nặng, không trốn thoát được, tim đập vô cùng nhanh, không tiếng động tiếp tục dây dưa với anh.

Lâm Mạc Thần không biết Mộc Hàn Hạ đã hiểu rõ suy nghĩ của mình. Qua một lúc lâu, anh mới ngừng hấp dẫn, "bắt nạt" cô, kéo cô ngồi xuống. Áo khoác anh lộn xộn, áo lông của cô nhàu nhĩ. Hai má anh hơi đỏ ửng, về mặt cô đỏ bừng. Anh nhìn thấy cô nở nụ cười biếng nhác. Vì thế Mộc Hàn Hạ mới biết, ngoài sát phạt quyết đoán trên thương trường, trong tình yêu hóa ra anh cũng có bộ dáng khêu gợi càn rỡ như vậy.

Trước khi rời khỏi khu bảo tồn, Mộc Hàn Hạ đi WC. Khi đi ra đã thấy Lâm Mạc Thần đứng dưới tàng cây mờ ảo gọi điện thoại.

Cô khẽ chân khẽ tay đi qua, muốn ôm anh từ đằng sau, lại nghe thấy giọng nói vô cùng lạnh nhạt của anh: "Tôi đã quay về thành phố Lâm. À, bà coi tôi là ai, tại sao tôi phải tới gặp bà?"

Mộc Hàn Hạ buông tay, đứng yên không nhúc nhích.

Một lát sau anh cúp máy, xoay người nhìn thấy cô.

Mộc Hàn Hạ: "Là ai vậy?"

Lâm Mạc Thần không đáp. Sắc mặt anh không tốt, chỉ nắm tay cô nói: "Đi thôi."

Vì thế Mộc Hàn Hạ im lặng.

Vốn dĩ không khí trước đó giữa hai người rất tốt, trước khi nghe điện thoại, anh còn nắm tóc dài của cô khẽ hôn, nhưng từ sau khi lên xe, anh luôn nhìn về phía trước, về mặt bình thản, không nói chuyện với cô.

Tâm trạng của anh rõ ràng bị ảnh hưởng bởi cuộc điện thoại kia, còn Mộc Hàn Hạ mơ hồ nghe được giọng phụ nữ trong điện thoại.

Bóng đêm ngày càng sâu ngoài cửa sổ, qua một lúc lâu, anh mới chú ý tới sự yên lặng của cô, nghiêng đầu liếc cô một cái: "Nghĩ cái gì vậy?"

"Vừa rồi là điện thoại của ai?" Cô hỏi.

Lần thứ hai Lâm Mạc Thần im lặng.

Cô khẽ hỏi: "Có phải bạn gái trước kia của anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Đêm nay khi Lâm Mạc Thần trở về phòng, trong di động có một tin nhắn do Tiết Ninh gửi tới:

"Jason, chúc mừng anh đã giành được mảnh đất A. Chúc anh thuận buồm xuôi gió ở thành phố Lâm. Có thời gian rảnh thì gặp mặt nhé?"

Lâm Mạc Thần trả lời: "Cám ơn."

Tiết Ninh gửi lại một khuôn mặt cười.

Cuộc đối thoại đến đây ngừng hẳn.

Đêm dài yên tĩnh, Lâm Mạc Thần chong hai gối sau đầu, tựa vào giường. Anh cũng đoán được phần nào gia thế của Tiết Ninh, phải nói là vô cùng kinh người. Cô gái này có thể được xem là một trong những thiên kim tiểu thư danh giá nhất Trung Quốc. Nhưng vậy thì sao chứ? Lâm Mạc Thần cong cong

khỏe môi, không phải dạng anh thích, nên dù thế nào cũng không cần.

Anh muốn cô bé lọ lem của mình.

Ngồi một lát, Lâm Mạc Thần nhớ tới cuộc gọi buổi chiều kia.

Hà Thanh Linh, anh không muốn đi gặp người đàn bà kia.

Cùng lúc đó ở trong căn phòng cách đó không xa, Mộc Hàn Hạ cũng đang tìm kiếm cái tên này trong máy tính.

Sự việc vốn chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trong buổi chiều hôm nay, lúc ấy trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi không thoải mái, lập tức trực tiếp hỏi có phải bạn gái trước của anh không.

Kết quả Lâm Mạc Thần lại nở nụ cười nói: "Không phải. Yên tâm, vẫn không có người phụ nữ nào trước kia có thể uy hiếp đến sự phát triển tình cảm của hai chúng ta." Dừng một chút anh nói: "Người gọi điện thoại là mẹ anh."

Mộc Hàn Hạ sững sờ vì chuyện này.

Cô biết anh vốn là người thành phố Lâm, thời niên thiếu xuất ngoại, trưởng thành ở Mỹ, nhưng anh vẫn còn một người em gái ở thành phố Lâm. Vì vậy cô có thể mơ hồ phát hiện gia đình anh không êm ấm. Tuy vậy vào lúc này, sau khi tìm hiểu tin tức về mẹ anh, cô mới hiểu rõ đầu đuôi.

Hà Thanh Linh từng là một doanh nhân nổi tiếng ở thành phố Lâm, kinh doanh chủ yếu là bất động sản, trang phục... Xuất thân thương nhân thế gia, tốt nghiệp đại học lập tức gây dựng sự nghiệp. Chồng là giáo sư Vật lý nổi tiếng. Sau đó tính cách hai người không hợp nên li hôn, chồng xuất ngoại mang theo con trai, Hà Thanh Linh mang theo con gái ở lại trong nước.

Công ty Hà Thị từng là một trong ba công ty nộp thuế hàng đầu thành phố Lâm, sau đó ra quyết sách sai lầm trong kinh doanh khiến đầu tư thất bại, dẫn đến phá sản. Hà Thanh Linh vì tình trạng sức khỏe nên vào viện điều dưỡng. Công ty này cũng dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người...

Mộc Hàn Hạ nhìn một lát, cảm thấy hơi đau lòng. Thiếu niên mười tuổi đúng là thời kì phản nghịch. Anh lại đi theo cha, gia đình tan vỡ, sang bên bờ kia đại dương, cũng khó trách hiện tại tính cách anh ngạo mạn như vậy.

Cô hốt hoảng, trong lòng chấn động. Bởi vì ánh mắt của cô dừng trên một hàng chữ:

"Hà Thanh Linh...kinh doanh chủ yếu là bất động sản, trang phục..."

Bất động sản, trang phục...

Trong đầu cô bỗng chốc hiện ra bộ dáng lạnh lùng của Lâm Mạc Thần mỗi khi bàn tới kế hoạch xây dựng sự nghiệp.

Khi làm trang phục, anh nói: "Tôi muốn đi vào ngành trang phục, nhanh chóng đạt được phần lớn lợi nhuận."

Khi tiến vào lĩnh vực bất động sản, anh nói: "Tôi xem chính là xu thế ngành nghề lớn, xem chính là lợi ích. Lợi ích ở chỗ nào, tôi sẽ đi chỗ ấy."

Nếu như không chỉ là vì lợi ích thì sao?

Tất cả mọi người đều nghĩ người đàn ông này chỉ vì lợi ích, lạnh nhạt bạc bẽo trên thương trường, nhưng hóa ra không phải anh không có trái tim mà là anh giấu nó quá sâu. Dựa vào năng lực và tầm nhìn của anh, tiến vào ngành nào mà không kiếm được tiền cơ chứ? Nhưng cô tình cờ chọn trang phục và bất động sản. Cho dù là bởi vì hận thì cũng là vì yêu.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy trong lòng mềm mại, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô. Vậy còn tương lai sau này, nếu anh yêu cô sâu sắc, có lẽ anh cũng giấu kín trong lòng như vậy sao?

Trong lòng nhất thời rối loạn, vừa đau lòng, vừa ngọt ngào, vừa tiu nghỉu. Hiện tại vô cùng xúc động muốn đi tìm anh, ô anh, vùi mặt vào trong lòng anh, nhưng cuối cùng cô vẫn từ bỏ. Nếu anh không muốn thừa nhận thẳng thắn phần tình cảm này, vậy thì cô cứ giả vờ như không biết thôi.

Cuối cùng cô cầm lấy di động, nhấn cho anh: "Mạc Thần, ngủ ngon, mơ đẹp."

Chỉ là khi nhìn thấy hai chữ "Mạc Thần" trong lòng cô có mùi vị vô cùng lưu luyến.

Kết quả một lát sau, anh trả lời: "Hiện tại có muốn anh qua không?"

Mộc Hàn Hạ giật mình, mặt lập tức đỏ bừng.

Cách mấy bức tường, Lâm Mạc Thần dựa vào giường, cầm di động, ánh mắt nhìn chăm chú vào màn hình, đang đợi cô trả lời.

Mộc Hàn Hạ ý thức được anh nghiêm túc, đây là sự mời gọi thực sự của đàn ông trưởng thành đối với phụ nữ. Cô nhanh chóng nhấn lại: "Không cần! Em ngủ rồi, ngủ ngon!"

Mấy ngày sau, Lâm Mạc Thần vẫn đi gặp Hà Thanh Linh, mang cả Mộc Hàn Hạ theo.

Nơi hẹn là một nhà hàng đắt đỏ gần viện điều dưỡng. Khi Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ vào phòng, Hà Thanh Linh đã tới trước rồi.

Nhìn từ bên ngoài, Hà Thanh Linh là một người phụ nữ chăm sóc vô cùng tốt. Hơn năm mươi tuổi, phong thái thông thả, sắc mặt thanh nhã, nhưng cơ thể cũng cao gầy như Lâm Mạc Thần, khuôn mặt hai người còn có sự thanh tú tương đồng giống nhau.

Trong nhà gian có hai phòng, Hà Thanh Linh ngồi ở bên trong, cánh cửa khép hờ, nhìn bọn họ. Mộc Hàn Hạ khẽ nói: "Em chờ anh bên ngoài." Lâm Mạc Thần gạt đầu, cởi áo khoác, Mộc Hàn Hạ cầm cho anh. Anh cúi đầu hôn cô một cái, hoàn toàn coi như Hà Thanh Linh không tồn tại, sau đó mới mở cửa đi vào bên trong.

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống im lặng chờ.

Trong phòng, Lâm Mạc Thần thoải mái ngồi xuống đối diện với Hà Thanh Linh. "Bà có chuyện gì muốn gặp tôi?"

Hà Thanh Linh nhìn chàng trai xa lạ mà quen thuộc trước mắt. Khi anh rời đi mới có mười hai tuổi, trong trí nhớ của Hà Thanh Linh, ngày đó cậu nhóc nhỏ tuổi ôm em gái Lâm Thiên, luôn nhìn bà, không nói gì, nhưng trong mắt vẫn mơ hồ có nước. Dữ dội quật cường giống y như bà!

Hiện tại cậu nhóc đã trở thành một người đàn ông trưởng thành chín chắn nội liễm, tư thái tao nhã, được giáo dục tốt, khí chất ngạo mạn, không khác gì khi bà còn trẻ. Nếu không phải gần đây anh làm một trận mưa gió máu tanh trên thương trường thành phố Lâm thì bà cũng không biết anh đã trở lại.

"A..." Hà Thanh Linh khẽ cười một tiếng nói, "Nói như thế nào, ta cũng là mẹ con. Nếu con đã về, không nói với ta một tiếng thì thôi, còn ngăn không cho Lâm Thiên nói với ta."

Lâm Mạc Thần cũng cười, không tức giận, lạnh nhạt nói: "Hiện tại bà đã biết tôi trở về, vậy có chuyện gì?"

Anh âm trầm, giấu diếm hi giận như thế khiến Hà Thanh Linh nao nao. Bà nhắc ly trà lên nhấp một ngụm, chuyển đề tài: "Nghe nói nghiệp vụ chủ yếu của con trong nước là trang phục và bất động sản?"

Ánh mắt Lâm Mạc Thần chột tót, im lặng.

Hà Thanh Linh cười nói, "Lựa chọn ngành không tồi. Sao muốn hoàn thành chuyện ta không làm được à? Thu hồi hai giang sơn của ta ở thành phố Lâm? Năm nay con bao nhiêu rồi? 26 nhé. Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ tràn trề."

Lâm Mạc Thần cười lạnh, ngón tay khẽ gõ mặt bàn: "Phu nhân Hà Thanh Linh, bà nghĩ quá nhiều rồi đấy, tự cho mình là bề trên sao. Tôi đầu tư vào hai lĩnh vực này là vì lợi nhuận mấy năm nay khá khá quan thôi. Đừng đánh đồng tôi với bà, tôi sẽ không để cho mình phá sản. Thành phố Lâm ư? Tôi muốn bắt được thị trường cả nước cơ. Nhưng dù sao cũng không liên quan đến bà."

Hà Thanh Linh cũng không tức giận, im lặng một lát khẽ cười: "Nên lần này con trở về là muốn tát vào mặt ta ư? Không sao, dù sao ta sớm đã không còn mặt mũi rồi. Nhưng nói thế nào, con cũng là con ta, nếu làm thì làm cho tốt đừng để cho người khác chế giễu."

Hai người im lặng một lát.

Lâm Mạc Thần đứng lên, không muốn nói thêm nữa câu nào nữa. Hà Thanh Linh cũng đứng lên nói: "Con không cần đi, ta đi. Con và bạn con còn chưa ăn cơm, ta sẽ không làm chướng mắt ở trong này."

Lâm Mạc Thần cũng không giữ bà lại, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên. Hà Thanh Linh mặc áo khoác, lấy ra một tấm danh thiếp, đặt trên bàn trước mặt anh nói: "Đây là một người bạn cũ của ta, rất có sức ảnh hưởng trong hệ thống ngân hàng. Hiện tại nghiệp chính của con là bất động sản, lại muốn nhanh chóng khuếch trương, tất nhiên là tài chính của con có hạn."

Ông ta rất đáng tin, nếu đã có ta làm bảo đảm trung gian cho con, ông ta cũng sẽ nể mặt mũi ta. Nếu con cần, cứ gọi điện thoại cho ông ta."

Nói xong, không chờ Lâm Mạc Thần đáp lại, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy bà đi ra, lập tức đứng lên, thấy sắc mặt của Lâm Mạc Thần ở phía sau cũng không thân thiện, Mộc Hàn Hạ vẫn lộ ra nụ cười, gạt đầu với bà.

Hà Thanh Linh liếc nhìn cô, hỏi Lâm Mạc Thần: "Bạn gái con?"

Lâm Mạc Thần lạnh nhạt đáp: "Đối tượng tôi dự định kết hôn."

Mộc Hàn Hạ hơi sợ run, Hà Thanh Linh lại thản nhiên nói với cô: "Từ từ chờ đợi nó." rồi bước đi.

Bên trong khôi phục lại sự yên lặng.

Lâm Mạc Thần cầm lấy tấm danh thiếp kia, nhìn chăm chú. Mộc Hàn Hạ đi qua hỏi: "Sao anh lại nói như vậy?" Chuyện kết hôn còn quá sớm đối với bọn họ.

Anh im lặng, vì thế Mộc Hàn Hạ không hỏi nữa, nhìn về phía tấm danh thiếp trong tay anh hỏi: "Anh phải liên hệ với người này sao?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Nếu có chỗ có thể dùng được, tại sao lại không cần?"

Phong Thần liên tục theo sát mảnh đất của Tào Đại Thắng, nhưng càng đi sâu vào thì vấn đề tài chính cũng trở nên vô cùng cấp bách.

Mấy ngày nay, Lâm Mạc Thần đã hẹn mấy nhà đầu tư, đương nhiên cũng gặp ông Chu của ngân hàng Hà Thanh Linh giới thiệu. Nhưng hiện tại đang là cuối năm, các cơ quan tài chính đều thắt chặt, Lâm Mạc Thần muốn mượn số tiền lớn như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng trái lại ông Chu kia vô cùng quan tâm với anh. Ông ta đã hơn năm mươi tuổi, tự cho mình là chú bác của Lâm Mạc Thần, cũng dần dần nói lòng với ngân hàng. Đề cập tới Hà Thanh Linh, ông Chu cảm khái nói năm đó bà có ơn lớn với ông, vẫn chưa có cơ hội báo đáp. Vì vậy ông ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp chuyện của Lâm Mạc Thần. Mặc dù Lâm Mạc Thần không vui khi có người đề cập tới mẹ anh, nhưng ở trên thương trường, anh cũng không từ chối ý tốt của ông Chu.

Cứ như vậy qua mấy ngày, ông Chu thực sự xoay sở được tài chính. Số tiền từ một ngân hàng, nhưng phải chia theo đợt vay, Hà Thanh Linh là người đảm bảo cho vay, nhưng tiền chỉ có thể đưa theo từng giai đoạn, hai kì hạn sau phải chờ qua Tết âm lịch.

Mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông. Nếu giành được mảnh đất của Tào Đại Thắng, vậy thì Phong Thần sắp có được mảnh đất thứ hai ở thành phố Lâm. Không thể sánh bằng Dung Duyệt, nhưng ít ra cũng khai phá một con đường tiến vào thành phố Lâm.

Nhưng Lâm Mạc Thần lại chậm chạp kí hợp đồng với Tào Đại Thắng, cũng như hợp đồng vay tiền. Mộc Hàn Hạ hỏi anh: "Anh đang chờ điều gì?" Anh đáp: "Summer, mảnh đất này liên quan đến tính mạng của cả Phong Thần, anh phải thấy đúng, mới có thể ra tay."

Vì thế Mộc Hàn Hạ hiểu, khi lợi nhuận dễ như trở bàn tay, khi đang thuận lợi khiến mọi người ghen tị, người đàn ông này vẫn có thể bảo trì ý nghĩ bình tĩnh, thâm trầm, nhìn rõ mọi việc như cũ.

Kết quả không nghĩ tới mấy ngày sau thực sự xảy ra vấn đề.

Mảnh đất kia của Tào Đại Thắng có vấn đề.

Hôm nay khi Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ đang ăn cơm ở nhà hàng, Tôn Chí mang theo một cô gái gõ cửa đi vào.

Nói đến Tôn Chí kia cũng là một nhân tài. Người thành phố Lâm, ba mươi hai tuổi, làm việc trong giới bất động sản đã hơn mười năm, có kinh nghiệm lại có chủ kiến, nhưng tính cách hơi thô lỗ. Trước khi Lâm Mạc Thần mua công ty bất động sản này, anh ta cũng là tổng giám đốc do ông chủ cũ mời đến. Nhưng vì ông chủ cũ không chế quá nghiêm, lại có nề nếp, hai người nảy sinh mâu thuẫn. Sau đó ông chủ đổi thành Lâm Mạc Thần, Tôn Chí cũng tính cuốn gói chạy lấy người, nhưng Lâm Mạc Thần lại chỉ ra số tiền lớn giữ anh ta lại, còn hứa sẽ cho cổ phần công ty và quyền hạn lớn nhất. Vì thế hiện tại anh ta rất phục Lâm Mạc Thần, cũng làm việc hết sức tận tâm. Còn Lâm Mạc Thần sau khi quan sát anh ta một thời gian, cũng càng ngày càng coi trọng.

Làm việc trong giới bất động sản ít nhiều cũng có chút quan hệ với hai giới hắc bạch, Tôn Chí cũng như vậy, Lâm Mạc Thần muốn phát triển bất động sản ở thành phố Lâm đúng là cần con người như vậy.

Nhưng hôm nay anh ta đến đây, Lâm Mạc Thần không phản ứng gì, còn Mộc Hàn Hạ lại không hiểu.

Sắc mặt Tôn Chí nghiêm túc, anh ta mang theo một cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp, còn trang điểm mắt khói, giơ tay nhắc chân đều có sự quyến rũ của phố phường. Cho dù Mộc Hàn Hạ chưa gặp những con người có cảnh đời màu xám, nhưng cũng nhìn ra đây không phải loại con gái đàng hoàng.

"Cô gái này tên Tiểu Anh." Tôn Chí nói, "Tiểu Anh, đem tin tức cô nghe được, báo cáo cho ông chủ đi."

Tiểu Anh kia cũng nhanh nhẹn nói hết.

Mộc Hàn Hạ nghe dần dần hiểu rõ đầu đuôi. Hóa ra, Tôn Chí thu mua mấy cô gái như Tiểu Anh đi tiếp cận Tào Đại Thắng, dò xét tin tức từ miệng hắn, cụ thể dò xét gì Tôn Chí không nói rõ, nhưng đã mua được tin tức có liên quan đến mảnh đất kia.

Nghe đến đó, Mộc Hàn Hạ nhìn Lâm Mạc Thần đang chậm rãi uống trà, nghĩ thầm chuyện này tất nhiên là do anh sắp xếp, trong quá trình bước lên trên, mỗi bước anh đều rất cẩn thận.

Nhưng Tào Đại Thắng này tuy thô lỗ, lại rất cẩn thận, cho dù các cô gái làm nũng ở quán rượu như thế nào, khi lên giường cũng không hề đề cập chuyện có liên quan đến việc làm ăn.

Tiểu Anh này cũng là một nhân tài vì đã được Tôn Chí đồng ý cho mười vạn, cô ta đã nghĩ ra cách làm thân với cô gái được Tào Đại Thắng bao dưỡng dài hạn. Cô gái kia tên Tiểu Hồng, nhưng vẫn không moi được tin, dù cô ta đã nói là vì tình chị em. Một cơ hội ngẫu nhiên, Tiểu Anh chuốc say Tiểu Hồng kết quả moi ra được tin tức.

Tiểu Anh: "Chị Hồng, ông xã của chị giàu nhì, cho chị ở căn hộ lớn như vậy, chắc làm ăn to lắm?"

Tiểu Hồng cũng rất đắc ý, mặt say lò dò mờ mịt đáp: "Đương nhiên, anh ấy nói gần đây đang làm một vụ lớn. Thành công, sẽ đổi biệt thự cho chị."

"Oa! Tuyệt vời quá. Vậy anh ấy đã ly hôn với vợ chưa?"

Tiểu Hồng lập tức im lặng, cảm xúc cũng trở nên hơi cáu kỉnh đáp: "Hừ, không ly hôn được cũng chả sao, dù sao lấy được gì thì chị sẽ lấy."

Tiểu Anh nhận cơ hội hỏi: "Chị ơi, gần đây anh rê đang làm vụ gì lớn vậy."

"Chuyện nhượng đất."

"Chuyện chỗ nào vậy."

"Huyện Lũng Tây."

Tiểu Anh: "A, em cũng là người Lũng Tây đây. Có phải mảnh đất ở đầu phía Tây huyện không? Đã sớm nghe nói có người mua rồi, hóa ra là anh rê nha. Chị à, chờ anh rê xây xong khu nhà, nhớ ưu đãi cho em mua một căn nhé."

Tiểu Hồng khẽ cười đáp: "Có cái rắm ấy. Không phải anh ta xây đâu, mà bán nó cho người khác. Mảnh đất đó làm sao xây nhà được."

"Tại sao không xây nổi ạ?"

"Chị tiết lộ cho em nhé, anh ta đã tìm người khảo sát đất, phía dưới đều là đá cứng mấy trăm năm, không thể xuyên qua được. Ai ném tiền vào đó chỉ có thua lỗ thôi. Nhưng đừng lo em gái à, trong tay anh rê em thực ra vẫn còn mảnh đất khác cũng ở Lũng Tây. Chờ bán được mảnh đất cho kẻ coi tiền như rác kia, anh rê em sẽ khai phá mảnh đất tốt kia, đến lúc đó...đến lúc đó chúng ta làm hàng xóm..."

Tôn Chí đưa Tiểu Anh đi, sau đó trở về nói: "Trước đó Tào Đại Thắng cung cấp báo cáo đo lường đất cho chúng ta, trên báo cáo nói không có vấn đề. Năm đó hẳn dùng thủ đoạn không trong sạch lấy mảnh đất này, sau lại chuyển thành thủ tục hợp pháp, nên tin tức này được che giấu quá kín. Nhưng sau khi nghe xong tin tức từ chỗ Tiểu Anh, em đã phải người đi tìm hiểu nguồn gốc, quả nhiên lúc trước đúng là hẳn đã lấy hai mảnh đất, mảnh kia cũng đang bí mật hợp tác khai phá với người khác. Nói cách khác, tên khốn này muốn đem mảnh đất rách nát bán cho chúng ta, để lấy tiền khai phá mảnh đất khác."

Bóng đêm ngoài cửa sổ yên tĩnh, Lâm Mạc Thần lạnh nhạt không nói.

Mộc Hàn Hạ cũng đại khái hiểu ra: Tin tức Tiểu Anh dò xét được, có thể là sự thật. Nhìn bề ngoài Tào Đại Thắng là một kẻ lỗ mãng, nhưng tâm cơ độc địa, không thể tin tưởng được hẳn bán cho Phong Thần mảnh đất này, che giấu vấn đề nền. Nếu Phong Thần ném tiền vào, sẽ bị liên lụy, vô cùng phiền toái, còn hẳn cầm được tiền này sẽ khai phá một mảnh đất khác có trong tay.

Nền phía dưới là tầng nham thạch dày khó xuyên qua, chuyện này không phải chưa từng xảy ra, nhưng vô cùng hiếm thấy, nên khó trách bên Lâm Mạc Thần không nghĩ đến chuyện này. Nhưng hiện tại Mộc Hàn Hạ phải cảm thán vận may của bọn họ thực sự tốt. Nếu không phải có manh mối ngẫu nhiên như vậy, bọn họ khó mà phát hiện được vấn đề ở mảnh đất này.

Tuy vậy nghĩ đi nghĩ lại cô cảm thấy chuyện này là hiển nhiên. Thử hỏi có ai giống như Lâm Mạc Thần đến bước này vẫn cẩn thận, không vội vàng không nóng nảy. Đúng là bởi vì anh vô cùng đề ý phòng bị Tào Đại Thắng, cẩn thận, mới có thể ngẫu nhiên phát hiện ra cạm bẫy độc ác này. Cho nên nói cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị không phải là không có lí. Lâm Mạc Thần có thể đi đến bước ngày hôm nay, không phải chỉ dựa vào tài năng và dã tâm, mà còn phải cố gắng, dụng tâm cẩn thận hơn gấp trăm lần so với người bình thường. Khôn khéo đến mức này, Mộc Hàn Hạ nghĩ trên đời này còn ai có thể tính kế được anh?

Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí nhìn Lâm Mạc Thần.

Vốn tưởng rằng có thể thành công thêm lần nữa, kết quả bị người khác chôn chạm bẫy ở bên chân, chỉ cần bắt cần sẽ ngã xuống. Tiếp theo, anh sẽ làm như thế nào?

Lâm Mạc Thần ngược mắt nhìn bọn họ, lạnh nhạt nở nụ cười: "A... coi tiền như rác?"

Ban đêm, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ trở về khách sạn.

Rốt cuộc Lâm Mạc Thần không hề nói phải đối phó thế nào với Tào Đại Thắng, nhưng Mộc Hàn Hạ biết chắc chắn anh sẽ không nương tay. Về phần có làm khó dễ ngay không?

Không cần thiết. Bởi vì từ trước đến nay, Lâm Mạc Thần là loại đàn ông nam hiểm, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Nghĩ như vậy, Mộc Hàn Hạ nhìn nghiêng khuôn mặt tuấn tú của anh, không nhận được mỉm cười. Anh nhìn thấy hỏi cô: "Cười cái gì vậy?"

"Không có gì."

Anh hơi dăm chiêu nhìn cô, bật cười nói: "Cổ nhân có câu, thương trường thất ý, tình trường đắc ý. Hôm nay anh bị chèn ép, thân là bạn gái, em tính an ủi anh như thế nào đây?"

Mộc Hàn Hạ bị ý ám muội trong lời nói của anh, gò má không tự chủ được nóng lên.

"...Anh chịu cái quỷ chèn ép ấy!"

Lâm Mạc Thần ôm cô, khẽ nở nụ cười.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Vậy bên phía Tào Đại Thắng, anh tính như thế nào?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh một lát đáp: "Muốn đánh hạ một Tào Đại Thắng không khó, nhưng sau lưng hắn còn có những người khác hay không? Năng lực của họ lớn như thế nào, còn có chiêu gì ở phía sau hay không?"

Mộc Hàn Hạ nghe trong lòng chấn động, anh tiếp tục nói: "Bọn họ thiết kế một cạm bẫy cho anh nhảy vào như vậy. Anh nên nhảy vào ứng chiến, hay là tạm thời mặc kệ, tránh giao đầu trực tiếp, chuyện này vẫn cần phải cân nhắc."

"Vâng." Cô nghĩ quả như mình đã tính toán, cho dù bị một câu "coi tiền như rác", anh vẫn bình tĩnh cân nhắc như trước, không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh, chắc chắn là có thù tất báo.

Cô thích anh ở điểm này.

Lời tác giả: Bên dưới đất có rất nhiều tảng đá cứng, tôi đã đặc biệt nhờ có vấn từ một người bạn làm ở công ty bất động sản, bọn họ nói hiếm khi gặp, nhưng cũng đã từng gặp rồi. Không chỉ không xây dựng nổi nhà cửa, mà còn phải tốn rất nhiều chi phí. Viết vào sách thì phải viết tình huống càng nghiêm trọng hơn, nhưng trên cơ bản vẫn phù hợp với tình hình thực tế. Nếu có chỗ nào không đúng, hoan nghênh mọi người phê bình, Lão Mạc sẽ sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Hai người tiếp tục đi vào bên trong đại sảnh khách sạn.

Lúc này đã khoảng tám chín giờ tối, đèn đóm trong ngoài sảnh khách sạn vẫn sáng rực. Mộc Hàn Hạ đi vào một cửa hàng 24 giờ trong khách sạn, mua chút đồ dùng phụ nữ hàng ngày, không chịu cho Lâm Mạc Thần đi cùng. Lâm Mạc Thần ngồi ở ghế sofa chờ.

Mộc Hàn Hạ mang theo giỏ mau sắm nhỏ, đang lựa chọn ở trước giá hàng, chợt nghe thấy

giọng nói kinh ngạc: "Mộc...Hàn Hạ?"

Mộc Hàn Hạ quay đầu đi, Lâm Mạc Thần ở cách cửa không xa cũng ngẩng đầu.

Không ngờ là một người bạn cùng lớp thời trung học của cô, sau khi sững sốt một lúc, Mộc Hàn Hạ cũng gọi tên đối phương: "Trần Tự Cẩm!"

Trần Tự Cẩm kia mặc một bộ váy dạ hội màu xanh, lộ ra lưng và bả vai, trang điểm tinh tế, dáng người thướt tha, tóc dài búi ở đằng sau, là một cô gái không tồi. Cô ta khoác tay một chàng trai trẻ mặc âu phục, xem ra hai người vừa tham gia tiệc tối trở về.

Trần Tự Cẩm hơi bất ngờ đánh giá Mộc Hàn Hạ: "Lớp trưởng cũ, sao cậu lại ở đây? Không phải cậu đang làm việc ở thành phố Giang sao?"

Ánh mắt của cô ta nhìn chằm chằm vào Mộc Hàn Hạ, làm cho Mộc Hàn Hạ hơi mất tự nhiên. Thực ra lúc học trung học, hai người cũng không thân. Mộc Hàn Hạ chỉ nhớ khi đó thành tích của cô ta thuộc dạng trung bình trong lớp, là một cô gái không tồi hướng nội. Không nghĩ tới hôm nay lại xinh đẹp chói lọi như vậy.

Mộc Hàn Hạ cười đáp: "Gần đây tớ đến làm việc ở thành phố Lâm."

"À." Trần Tự Cẩm lên tiếng, nhìn cô mặc bộ quần áo đơn giản, có chút sáng tỏ: "Cậu làm...phục vụ ở khách sạn này?"

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, cười nhưng không nói gì.

Còn Trần Tự Cẩm lại cảm thấy cô như đang cam chịu, ánh mắt kia khó có thể hình dung được. Đường như muốn nói: đúng vậy, lại dường như hơi tiếc nuối, nhưng lại càng có cảm giác hơn người rõ ràng.

Vì thế Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nói gì nữa, định chào tạm biệt, thì người đàn ông bên cạnh Trần Tự Cẩm lên tiếng: "Linda, cô gái xinh đẹp này là?"

Trần Tự Cẩm hờn dỗi liếc anh ta nói: "Đây là bạn họ cũ của em, tên là Mộc Hàn Hạ. Hàn Hạ, đây là Bob, bạn trai của tớ, anh ấy là quản lý cao cấp của công ty Vail News ở khu Đại Tây Nam. Hôm nay tớ tham gia tiệc kỉ niệm thường niên với anh ấy."

Mộc Hàn Hạ cười: "Hạnh ngộ."

Cô định nói tạm biệt, thì Trần Tự Cẩm lại cảm thán: "Thực ra lúc ấy Mộc Hàn Hạ là một trong những người có thành tích tốt nhất lớp em. Nếu trong nhà không xảy ra chuyện, cha cậu ấy bị tai nạn xe, để lại khoản nợ lớn. Mỗi ngày cậu ấy đều phải chăm sóc mẹ bệnh tình nguy kịch, thì cũng không thi trượt đại học. Hàn Hạ tất cả mọi người đều là bạn học cũ, sau này cần giúp đỡ gì, cậu cứ lên tiếng. Hiện tại tớ cũng coi như ổn định. Chuyện lớn không nhất định giúp được, nhưng chuyện nhỏ sẽ hết sức làm. Nói thật, cậu đừng trách tớ nói thẳng, tớ cảm thấy cậu nên cố gắng nâng cao bằng cấp, đừng bấp bênh như vậy nữa, tìm một công việc ổn định đi. Hàn Hạ, cố lên!"

Cô ta nói chuyện nghe rất chân thành, bạn trai Bob ở bên cạnh cũng nhìn cô ta, lộ ra vẻ mặt dịu dàng. Mộc Hàn Hạ im lặng một lát nghĩ thầm, khi nào thì cô "cũng là một trong những người thành tích tốt nhất" chứ? Rõ ràng là cô đứng đầu lớp mà, nhưng khi xuất hiện suy nghĩ này, cô cũng thờ dãi. Cuối cùng cô vẫn cười gật đầu: "Cám ơn cậu."

"Ừ." Trần Tự Cẩm mỉm cười, "Vậy chúng tớ đi đây, không làm phiền cậu nữa."

"Ừ."

Trần Tự Cẩm dựa vào bả vai Bob, không nhìn Mộc Hàn Hạ, chỉ nũng nịu nói: "Mua cho em thời son kia đi, ở quầy còn đó, mau đi..."

"Summer, hai vị này là?" Một giọng nói trầm thấp tiến vào.

Ba người cùng ngẩn ra.

Lâm Mạc Thần đứng ở sau lưng Trần Tự Cẩm và Bob, đã cởi áo khoác đen vắt lên tay, cúc áo màu hồng phách lấp lánh dưới ngọn đèn. Anh liếc nhìn hai người kia, nhanh chóng đi đến bên cạnh Mộc Hàn Hạ, khẽ ôm thắt lưng cô, thấp giọng nói: "Chờ em lâu quá, hóa ra là gặp bạn học cũ?"

Giọng nói dịu dàng quá mức khiến Mộc Hàn Hạ phải nhìn anh, nhưng vẫn lịch sự giới thiệu: "Đây là bạn học thời trung học của em Trần Tự Cẩm và bạn trai Bob. Trần Tự Cẩm, đây là Lâm Mạc Thần, là..."

"Bạn trai." Lâm Mạc Thần mỉm cười, chủ động bắt tay Bob, "Hạnh ngộ."

Bob hơi sững sốt một chút: "Lâm Mạc Thần? Không phải là Lâm Mạc Thần... Tổng giám đốc công ty Phong Thần đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần liếc anh ta, rồi cả cô bạn gái không thuận mắt kia. A, anh chàng này vẫn còn biết trên dưới.

Thấy anh ngầm thừa nhận, Bob bắt đầu kích động, dùng sức bắt tay anh, không ngừng rung rung: "Hạnh ngộ hạnh ngộ, thật sự là vô cùng hạnh ngộ. Nghe đại danh của Lâm tổng đã lâu, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được, đúng là có duyên. Gần đây danh tiếng của Lâm tổng rất nổi bật ở khu vực Đại Tây Nam, Tổng giám đốc của chúng tôi cũng nói anh đã thành đôi hình thức phát triển của ngành sản xuất, ngài ấy cũng muốn làm quen với anh."

"Đầu có, Đặng tổng của các anh mới là một nhân tài kiệt xuất trong ngành, khách sáo rồi." Lâm Mạc Thần khẽ nói.

Hai người đàn ông trò chuyện, trong lúc đó cũng đề cập đến Mộc Hàn Hạ là quản lí bộ phận thị trường công ty Phong Thần. Điều này càng khiến Bob phải nhìn với con mắt khác, lại bắt tay cô thêm lần nữa. Còn Trần Tự Cẩm vô cùng kinh ngạc, giật môi, không nói lời nào, chỉ miễn cưỡng nhìn bọn họ cười.

Tuy vậy cô ta lại nhìn lại Mộc Hàn Hạ, mới phát hiện ra cô thực sự không giống với bộ dáng người bán hàng trong siêu thị. Tuy cô mặc quần áo bình thường, nhưng nhìn kĩ chất lượng cũng không tồi, người bán hàng không thể mua được. Trên mặt cũng mềm mại, chỉ ít là chăm sóc rất khá, không có chút dấu vết đậm mờ dài nằng. Quan trọng nhất là cô có thể tìm được một người bạn trai cao phú soái, chức vị còn cao hơn rất nhiều so với Bob, chỉ sợ xuất thân cũng không địch lại. Mọi thứ đều hơn hẳn Bob, Mộc Hàn Hạ cũng làm một chức vị trong tầng lớp giữa.

Không ngờ cô có thể chuyển mình.

Trong lòng Trần Tự Cẩm chỉ cảm thấy vô vị.

Còn Mộc Hàn Hạ cũng chú ý tới sắc mặt xấu hổ của cô bạn học cũ. Thực ra trước đó Trần Tự Cẩm cố ý khoe khoang, Mộc Hàn Hạ cũng không tính khoe khoang lại, nhưng ai ngờ Lâm Mạc Thần lại tự mình xông vào. Phải biết rằng nhưng chàng trai hơi thanh tú, vừa đứng trước Lâm Mạc Thần đã bị ánh hào quang của anh bức lui đi, cho nên khó trách Trần Tự Cẩm mất hứng.

Cuối cùng, Bob nhận được danh thiếp của Lâm Mạc Thần, kéo Trần Tự Cẩm đi, còn khách khí tiễn hai người ra khỏi cửa hàng.

Mộc Hàn Hạ đi thang máy lên lầu với Lâm Mạc Thần, anh thấp giọng hỏi: "Vào phòng anh ngồi nhé?"

Mộc Hàn Hạ:"Vâng."

Anh ở một căn phòng cao cấp, nên phòng lớn hơn so với phòng của Mộc Hàn Hạ. Vào phòng, anh mở tủ lạnh, lấy một chai rượu vang và hai cốc thủy tinh ra.

Mộc Hàn Hạ cũng không có thói quen tao nhã hơi một tí là uống rượu vang, cô hỏi:"Có nước trái cây không?"

Lâm Mạc Thần nở nụ cười đáp:"Không có. Lần sau anh sẽ chuẩn bị cả sữa trẻ em."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Nào có ai cười nhạo bạn gái mình như vậy chứ? Mộc Hàn Hạ:"Hừ, sữa thì sữa." Nhận lấy một cốc rượu nhỏ của anh, anh ôm cô, ngồi xuống bên sofa cạnh cửa sổ. Lúc này ngọn đèn yên tĩnh, ánh sao thưa thớt, trong phòng bật điều hòa ấm áp, tất cả đều vô cùng thoải mái.

"Khi học trung học, em chưa từng yêu đương?" Anh đột nhiên hỏi.

Mộc Hàn Hạ quái lạ liếc anh đáp:"Tất nhiên là không." Dừng một chút nói tiếp:"Khi đó mẹ em bệnh tình nguy kịch, mỗi ngày chạy đến bệnh viện còn không kịp. Hơn nữa em chưa từng nghĩ sẽ yêu đương thời trung học, em sẽ làm chuyện hủy hoại tương lai như vậy sao?"

Ngước mắt nhìn khoe miệng anh cong cong ý cười, Mộc Hàn Hạ nghi hoặc:"Anh cười cái gì chứ? Chuyện này có gì mà buồn cười."

"Không có gì." Lâm Mạc Thần tất nhiên không nói nhiều với cô vào lúc này, nhưng khoe mắt đuôi mày vẫn mang theo ý cười sung sướng nhàn nhạt. Anh buống cốc rượu, ôm cô lên đùi, cúi đầu hỏi:"Vì vậy...ở bên cạnh anh cũng là lần đầu tiên?"

Mộc Hàn Hạ "ừ" một tiếng nói:"Lần đầu tiên yêu đương thì sao? Biểu hiện làm bạn gái của em không tốt sao?"

Lâm Mạc Thần bị trêu nở nụ cười, cúi đầu bắt đầu hôn cô.

Hôn một lúc lâu, đã có chút sóng ngầm và khiêu khích, nếm thử và tới gần đều trong im lặng, chỉ có đương sự biết, đương sự hiểu, nhưng cuối cùng Mộc Hàn Hạ vẫn giữ vững phòng tuyến, Lâm Mạc Thần dùng lý do chưa thể kết thúc được. Anh là người đàn ông có phong độ, hiểu rõ ám chỉ không thể tiến thêm một bước, anh đành tạo nhã tiếp tục hấp dẫn, mà không cưỡng ép.

Anh đã sớm cởi áo vest, chỉ mặc mỗi áo sơ mi, cánh tay đặt lên thành sofa, để cô nằm trong lòng mình, còn cô lười biếng, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có lúc nằm trong lòng một người đàn ông ấm áp như vậy. Cô tựa đầu vào ngực anh, nghịch tay anh.

"Vừa rồi bạn học hiểu lầm em là nhân viên phục vụ, tại sao không giải thích?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ đáp:"Em cảm thấy không cần thiết. Người quan tâm đến em sẽ không vì tình trạng của em tốt hay xấu mà thay đổi thái độ. Chỉ là em không hiểu khi học trung học em cũng không qua lại, cũng chưa từng đắc tội với cô ấy. Tại sao cô ấy dường như không muốn thấy em tốt đẹp?"

Lâm Mạc Thần khẽ vuốt tóc cô đáp:"Có gì kì quái chứ? Khi học trung học em xuất sắc hơn cô ta, nên trong lòng cô ta sinh ra ghen tị. Summer, không phải tất cả ác ý đều có nguyên nhân lí trí. Cả đời chúng ta sẽ còn gặp rất nhiều những người bình thường như vậy. Bọn họ luôn dừng lại trên đường, ánh mắt nhìn chăm chú vào những người khác, nên khó thành vật báu được. Còn chúng ta khác họ, chỉ cần đi về phía trước là được."

Anh nói xong khiến Mộc Hàn Hạ cảm thán, cô ôm lấy cổ anh:"Anh nói đúng."

Lâm Mạc Thần ôm cô thực sự thoải mái, không nhịn được cúi đầu bắt đầu hôn cô.

Ban đêm cứ vậy mà trôi qua, hai người nói chuyện, ôm hôn, cười đùa, thân cận và dịu dàng như vậy. Sao ngoài cửa sổ, mây trên bầu trời, trong mắt họ chỉ có nhau.

Mộc Hàn Hạ kể hết cho anh biến cố năm đó trong nhà.

Thật ra cũng không có quá nhiều chuyện đặc biệt. Trên thế giới này, nghèo túng và cực khổ, khó khăn và đấu tranh đều xảy ra ở mỗi người.

Chẳng qua, từ nhỏ Mộc Hàn Hạ và Lâm Mạc Thần đã là hai người khác biệt. Cho dù gia đình anh li dị, nhưng chưa từng bao giờ phải lo lắng về chuyện tiền bạc. Anh chưa từng ở trong hoàn cảnh gia đình sa sút, khi đối bị một trăm tệ làm bật khóc.

Nhưng Mộc Hàn Hạ là như vậy, cô cũng giống như đa số người, xuất thân từ gia đình bình thường, cũng không dư dả, hưởng thụ hạnh phúc bình thường, nhưng ngẫu nhiên gặp phải biến cố mới khiến gia đình cô suy sụp. Ví dụ như mẹ cô mắc bệnh nặng, gia đình bắt đầu trở nên túng quẫn, mọi thứ đều trở nên rối ren. Từ cha cho đến mẹ trên mặt bọn họ không xuất hiện nụ cười nữa. Mộc Hàn Hạ từng là thiên chi kiều nữ cũng không còn nữa. Mỗi ngày cha đều phải lái xe vận chuyển hàng hóa để kiếm thêm chút tiền thuốc men, cô lúc ấy đang học cấp ba, mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, không thể kể ra được sự vất vả của mình với ai.

Sau đó cha xảy ra tai nạn xe, để lại một món nợ.

Mộc Hàn Hạ gần như sụp đổ.

"Khi đó ý chí không đủ kiên định." Cô ở trong lòng anh chậm rãi nói, "Biết rõ chỉ có thi đỗ đại học mới có thể thay đổi nhân sinh. Biết rõ chỉ có thi đỗ mới có thể nghĩ được cách xin từ thiện viện trợ. Nhưng mỗi ngày em đều nghĩ thi đỗ thì phải làm thế nào? Ai chăm sóc mẹ em? Mời người ư? Làm sao yên tâm được? Nếu thi đỗ, không có tổ chức từ thiện hay công ty nào giúp em, chỉ dựa vào học bổng của trường, hoàn toàn không đủ được. Trước sau đều khó khăn, thi đỗ không có đường ra, không thi đỗ cũng vậy."

Lâm Mạc Thần nắm tay cô, ánh mắt như nước, lặng im không nói.

Sau đó thì sao ư?

Sau đó, trước một ngày thi vào đại học, cô lại nhận được thông báo mẹ bệnh tình nguy kịch. Cô ở trong bệnh viện cả đêm không ngủ, hôm sau đi tham gia cuộc thi. Khi đó ngồi trong phòng thi không khí căng thẳng, cô lại cảm thấy cả thế giới sụp đổ. Không ai giúp được cô, không ai hiểu được áp lực đè nặng lên cô gái mới mười tám tuổi. Hóa ra đời người không ai có thể chống đỡ thay bạn.

Sau đó quả nhiên thi trượt, trong lúc đó, cô đã mất hết ý chí, nhưng ngay cả thời gian để không cam chịu cũng không có, cũng không tìm được đường ra nào khác, đành phải tìm một công việc trong siêu thị gần nhà, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể chăm sóc mẹ.

Ba năm sau, mẹ cô qua đời, tràn đầy day dứt và thương tiếc với con gái, nhưng Mộc Hàn Hạ trải qua ba năm thăng trầm trong lòng chỉ còn tình yêu với mẹ, cô không oán trách chút nào. Cô nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi đi, chúng ta đều có hết sức rồi. Nếu mẹ ở trên trời có linh thiêng, thì phải vui vẻ, không còn chịu tra tấn của bệnh tật nữa, còn con ở dưới này cũng sẽ sống cho tốt. Con không biết mình đã mất đi thứ gì, đây là con đường sống của chúng ta. Con đã mất đi gì đó thì tất nhiên cũng đã nhận được điều tương xứng. Ba năm ở bên cạnh mẹ, con không oán không hận."

"Sau đó dần dần hiểu được." Mộc Hàn Hạ nói, "Nhiều thứ tốt đẹp trên đời sẽ bị số phận lấy đi, nên em càng phải tự nói với bản thân, khi còn sống phải tận hưởng niềm vui trước mắt."

Cô cười, nhưng vẻ mặt đã hơi hoảng hốt, tiếp tục nói: "Nhưng nếu để cho em lựa chọn một lần nữa, năm đó em sẽ nhất quyết thi vào đại học thật tốt, chứ không phải vì suy sụp đánh gục ý chí. Là chính em đã chặt đứt đường đi của mình."

Lâm Mạc Thần vẫn im lặng lắng nghe, lúc này bỗng nhiên nắm chặt tay cô nói: "Con đường này có gì không tốt chứ? Con đường này có anh mà."

Giọng nói của anh trong buổi đêm trầm thấp mà dịu dàng, trong lòng Mộc Hàn Hạ vô cùng rung động, ngẩng đầu hôn anh, đồng thời nũng nịu nói: "Em nhìn thấy những bạn học đều đi trên con đường tốt đẹp như vậy, trong lòng vẫn luôn nuối tiếc, bản thân không ngừng theo đuổi, nhưng khó mà đuổi kịp được."

"Em không cần phải đuổi theo bọn họ." Anh nói, "Sau này em sẽ nhận được thứ tốt nhất."

Anh sẽ đem hết mọi thứ tốt nhất thế gian này đặt dưới chân cô.

"Vâng." Cô đã nghĩ thông suốt rồi mình cố gắng sẽ đạt được thứ tốt nhất.

Anh hôn cô, lại nghĩ sẽ cho cô thứ tốt nhất.

Cô bé lọ lem của anh, rơi xuống thế gian, trải qua bao nhiêu bể dâu mới đến được trong lòng anh.

Ngày hôm sau, Lâm Mạc Thần bày mưu cho Tôn Chí tiếp tục tiếp xúc với Tào Đại Thắng, biểu hiện thái độ nhất định phải có được mảnh đất này.

Lời tác giả: Hôm qua tôi đột nhiên có linh cảm về một câu chuyện vừa đáng khinh lại vừa táo bạo, muốn sau khi viết xong quyển này, trước khi viết Nhắm mắt 2, sẽ viết một cuốn trinh thám huyền nghi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51

Đèn mờ, rượu ngon, cười to, trò chuyện vui vẻ.

Đây là một hội sở đất đỏ nhất thành phố, một buổi đêm mùa đông lạnh lẽo lại nóng bỏng.

Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ngồi trên ghế tử đàn, cánh tay anh khoác lên lưng cô, cô rót cho anh một ly trà nóng, khiến anh từ từ ngà ngà say. Người bên ngoài nhìn vào thấy trên mặt hai người đều có ý cười, dù ở trong trụ lạc xa hoa nhưng vẫn duy trì được khoảng cách nào đó.

Ở bàn đối diện, Tôn Chí mang theo mấy thuộc hạ gánh vác trọng trách, rót rượu cho Tôn Đại hăng. Đây đúng là tình hình Tôn Đại Thích thích nhất, hắn đã uống say đến mức mặt đỏ bừng, hai mắt tỏa sáng, cầm lấy tay Tôn Chí nói: "Tôn... Tôn tổng, nếu mọi người đã có tài chính thích hợp rồi thì chúng ta kí hợp đồng luôn đi, còn kéo dài làm gì. Trò chuyện vui vẻ như vậy, tôi cũng không bán cho công ty khác. Bán mặt mũi này cho Lâm tổng. Lâm tổng, anh nói đi?"

Lâm Mạc Thần cười vui vẻ nâng chén với hắn, Tôn Chí đập bả vai Tào Đại Thích: "Tào tổng, yên tâm, chờ ngân hàng cấp đủ tài chính, trong hai ngày sẽ kí hợp đồng, không thành vấn đề. Ngày mốt anh chờ lấy tiền đi, ha ha!"

Tào Đại Thích liên tục gật đầu, thoạt nhìn vô cùng vui vẻ, hứng thú, kéo cô gái bên cạnh sờ mó lung tung.

Mộc Hàn Hạ hơi ngửa mặt, cúi đầu, Lâm Mạc Thần dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: "Lâm bản mất em rồi. Lâm bà chủ và ông chủ đều phải gượng cười giỡn nhau. Chịu khó nhịn." Mộc Hàn Hạ mỉm cười.

Màn tiệc rượu dụng ý xấu này cuối cùng cũng tan, nhưng Tào Đại Thích đã bộc lộ hết bản tính, la hét đòi Tôn Chí "sắp xếp hoạt động tiếp theo".

Mộc Hàn Hạ ở bên cạnh làm như không nghe thấy, Lâm Mạc Thần khẽ cười lên tiếng: "Tào tổng, tôi không đi được. Chính cung phu nhân còn ở đây, tôi phải đưa cô ấy về."

Ánh mắt Tào Đại Thích ám muội nhìn Mộc Hàn Hạ, cũng không miễn cưỡng, còn nói với Mộc Hàn Hạ: "Chị dâu, vậy chị về thông thả nhé, sau này em và Lâm tổng chính là anh em ở thành phố Lâm, có chuyện gì chị nhớ tìm em."

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Cám ơn."

Tôn Chí dẫn một đám người lên xe rồi đi, cũng gọi một chiếc taxi cho Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ.

Trong bóng đêm, Lâm Mạc Thần hơi mệt tựa vào ghế, xoa mắt, nắm tay cô. Mộc Hàn Hạ nhìn mặt anh.

Thật ra cô hiểu tại sao Lâm Mạc Thần mang cô đến xã giao với Tào Đại Thích. Mấy hôm trước, anh còn mang theo cô làm trò trước mặt Tào Đại Thích nhìn mảnh đất kia. Tất cả điều này đều để làm cho Tào Đại Thích tin tưởng Phong Thần vẫn chưa biết sự thật, vô cùng muốn khai phá mảnh đất trong tay hắn, làm cho hắn tin tưởng Phong Thần sẽ chỉ ngay tiền ra kí hợp đồng với hắn. Bạn xem đây, ông chủ còn mang cả người phụ nữ của mình đi xem đất, còn đồng ý sẽ xây một biệt thự cho cô ở đó, còn có thể là giả sao?"

"Hắn sẽ mắc mưu sao?" Cô thấp giọng hỏi.

Lâm Mạc Thần mở mắt ra, giờ phút này, trong ánh mắt anh không còn chút mất tập trung nào như ở hội sở, mà chỉ có sự yên tĩnh và thâm trầm.

"Sẽ. "Anh đáp, "Chỉ vì một chữ 'tham'. Người như thế giống như chó đói, lợi ích trước mắt đủ lớn, cũng đủ sức hấp dẫn, hắn sẽ đi theo ta."

Mộc Hàn Hạ tựa vào bờ vai anh.

"Ngày mai, em đi Bắc Kinh, anh phải cẩn thận mọi chuyện đấy."

Lâm Mạc Thần không phải là người tùy tiện thân cận với phụ nữ ở nơi công cộng, nhưng lúc này, ngửi thấy mùi thơm ở tóc cô, dán trên hai má mềm mại, cúi đầu, tìm được môi cô, hôn xuống.

Mộc Hàn Hạ và anh chìm trong ánh sáng u ám, nhìn qua cửa kính xe taxi vẫn đi về bóng đêm phía trước, dù hình ảnh hơi tịch mịch, nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Một lát sau, anh dời môi, ánh mắt hai người cách nhau rất gần, cùng nở nụ cười. Mộc Hàn Hạ khẽ xoa cằm anh: "Ngày thành thật nói, anh đã từng đến nơi Tôn Chí dẫn bọn họ sống về đêm chưa?"

"A...Xem anh là người muốn tìm bất mãn, cần phải đi nơi bẩn thỉu đó tìm kiếm sự an ủi sao?"

Mộc Hàn Hạ: "Hóa ra anh không có bất mãn. Vậy là tốt rồi."

Về mặt Lâm Mạc Thần hồ hững, tay khẽ nhéo thắt lưng cô. Mộc Hàn Hạ kêu lên "ai ưi".

Ngài Antony bạn tốt của Lâm Mạc Thần vẫn là chàng thanh niên vui vẻ. Sau khi đến Trung Quốc giúp đỡ Lâm Mạc Thần, anh ta cảm thấy tìm được giá trị mới cho cuộc sống. Hùn vốn lập nghiệp phát triển kinh tế ở Trung Quốc chẳng phải là chuyện rất kích thích sao?

Vì vậy Lâm Mạc Thần âm thầm dặn dò người, nhờ cậy bên cơ quan thăm dò vấn đề liên quan đến đất đai với hai mảnh đất của Tào Đại Thích, tiến hành

thăm dò chuẩn xác.

Antony xưng phong nhận việc, phụ trách chuyện này. Nói thật sự độc ác của Tào Đại Thắng đã đến giới hạn đạo đức cuối cùng của Antony. Vì vậy anh ta cũng đồng ý với việc Lâm Mạc Thần sử dụng mưu kế, đánh bại tên vô lại này.

Sáng hôm nay, trời trong nắng ấm, dòng xe cộ như thoi đưa trên đường.

Antony mang theo trợ lý, đi ra từ sở khảo sát, cầm trong tay hai bản báo cáo được niêm phong. Mảnh đất Ất Tào Đại Thắng muốn bán cho bọn họ có vấn đề nghiêm trọng hay không thì xem báo cáo này sẽ rõ, còn giá trị của mảnh đất Giáp còn lại trong tay hắn cũng có trong báo cáo.

Antony không thể không cảm thán Lâm Mạc Thần đúng là con người thận trọng. Đã có bằng chứng gián tiếp từ kĩ nữ rồi, nhưng vẫn còn muốn có thêm chứng cứ xác thực.

Vào giờ cao điểm rất đông người, hai người ngoại quốc vội vàng đi, bên cạnh có một anh chàng phóng xe qua, không chú ý đâm vào họ. Antony kêu đau, anh chàng đó cũng ngã không nhẹ, nhưng nhanh chóng đứng lên nói xin lỗi, lại còn giúp bọn họ nhặt tài liệu lên. Sau đó bọn họ cũng không nhìn lại, vội vàng rời đi.

Mặc dù có chuyện không suông sẻ này, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm tình kích động của Antony. Anh ta phúi bụi trên túi tài liệu, gọi taxi cùng trợ thủ về công ty.

Báo cáo lập tức xuất hiện trên bàn làm việc của Lâm Mạc Thần. Con chữ in đậm, nói cho mọi người rõ ràng dưới mảnh đất Ất đều là đất mềm, quả nhiên khó có thể xây được móng nhà, tuy không nói không thể khai phá, nhưng khai phá sẽ rất khó khăn, đầu tư tài chính cũng tăng rất nhiều, còn mảnh đất Giáp còn lại không có vấn đề gì.

Lâm Mạc Thần xem xong hai bản báo cáo này, chỉ gạt đầu khẽ nói: "Tiến hành theo kế hoạch."

Công ty của Tào Đại Thắng thực ra chỉ là thuê hai căn phòng của người dân, thuê mười mấy người, trong đó có một nửa là họ hàng của hắn. Hắn là điển hình của công ty bù nhìn.

Nhưng mấy ngày nay, mấy tâm phúc của hắn đều nói đường làm quan của Tào tổng rộng mở, công ty Phong Thần nổi tiếng gần đây sẽ mua một mảnh đất trong tay hắn, nhưng chẳng có mấy ai biết đó là mảnh đất rách nát. Một số tiền bất chính lớn sẽ rơi vào trong túi hắn.

Mặc khác, một mảnh đất khác trong tay hắn cũng đã bí mật hợp tác với đối phương. Tào Đại Thắng không có nhiều tiền bằng Lâm Mạc Thần, nên không có khả năng mua công ty bất động sản, hắn muốn khai phá mảnh đất Giáp kia, thì cũng phải hợp tác với một công ty có tư chất trong giới mới khai phá được. Vốn dĩ tiếp xúc với mấy công ty đều không có kết quả gì. Nhưng mấy ngày nay xuất hiện một công ty mới, nghe nói có chống lưng lớn, xem trọng mảnh đất kia, tiền tài dồi dào, đưa ra điều kiện vô cùng ưu đãi, nhưng yêu cầu phải lập tức kí hợp đồng, cả hai cùng đầu tư tài chính thì mới nhanh chóng khởi động được. Bởi vì bọn họ xem trọng thời điểm khởi tử hồi sinh bất động sản lúc này ở Trung Quốc, còn đưa một đồng phân tích báo cáo đầu tư cho Tào Đại Thắng.

Tào Đại Thắng không hiểu về thị trường bất động sản, nhưng được đối phương xem trọng như vậy, tất nhiên hắn cũng hơi chộn rộn, nhưng tiền khai phá mảnh đất còn phải dựa vào thần tài Lâm Mạc Thần. Có tình hện Lâm Mạc Thần mấy ngày nay kí hợp đồng, chuyển khoản, chuyển giao đất, nhưng bên đó lại nói đang bận khai phá với Dung Duyệt, mấy ngày liên tiếp hội họp liên miên, nên chưa kí được, tóm lại đang kéo dài thời gian.

Tuy vậy Lâm Mạc Thần lại cố ý gọi điện thoại cho hắn, vô cùng ân cần chân thành nói: "Tào tổng, chúng tôi nhất định phải lấy được mảnh đất này. Bởi vì bên Dung Duyệt có việc nên tôi không thoát ra được. Bên Dung Duyệt quả thật không thể đắc tội, mong anh hiểu cho. Nếu tôi không muốn mảnh đất này, cần gì phải níu kéo anh chứ? Nói thật, mảnh đất tốt như vậy ở trong tay anh quả là khó tìm ở thành phố Lâm. Vì thế Tào tổng à, anh đã dồn hết tâm sức rồi. Điều kiện giá cả chúng ta đã bàn bạc không đổi, anh chờ tôi thêm mấy ngày, để nhận lỗi, tôi sẽ tăng giá cả thêm 0,5%."

Tào Đại Thắng cũng không dám thúc giục thêm, 0,5% cũng không hề ít đâu. Hơn nữa việc làm ăn của Phong Thần với bên Dung Duyệt thực sự còn lớn hơn của hắn.

Tuy vậy công ty hợp tác mảnh đất kia đã chờ không nổi, hai bên vốn định kí xong thỏa thuận hợp tác sẽ kí hợp đồng chính thức, ông chủ của đối phương là một người ngoại quốc, lập tức phải bay ra nước ngoài. Sau mấy lần thúc giục bên đó cũng không thể bình tĩnh được nữa, nói với Tào Đại Thắng: "Tào tổng, Tổng giám đốc Max của chúng tôi phải đi Anh ngay. Nếu trước đó không thể kí hợp đồng với anh, chờ sau khi ông ấy trở về không biết có thay đổi chủ ý hay không nữa. Dù sao hiện tại hạng mục có thể đầu tư có rất nhiều. Nếu anh thực sự không quay vòng vốn được thì để lần sau hợp tác vậy."

Tào Đại Thắng nói dừng, đã gặp gỡ chính là duyên phận, hưởng hỏ giai đoạn trước chúng ta đã bàn bạc lâu như vậy, phương án hợp tác cũng sắp quyết định rồi.

Đối phương hỏi: "Vậy có thể kí hợp đồng chưa?"

Tào Đại Thắng cắn răng nói: "Có thể! Nhưng thời hạn chuyển tiền có thể dời sang hai tuần sau không? Bởi vì tôi cũng có một hạng mục đầu tư cần có thời gian mới làm xong sổ sách."

Sau khi đối phương xin xong chỉ thị của ông chủ, cuối cùng nói không thành vấn đề.

Hai bên kí xong hợp đồng, hẹn nửa tháng xong cùng hùn vốn khai phá, không làm trái với hợp đồng.

Nhưng sau khi kí xong hợp đồng với bên kia, bắt đầu từ hôm nay, Tào Đại Thắng gọi điện thoại cho Lâm Mạc Thần đều không có người bắt máy, cả Tôn Chí cũng vậy.

Một hai ngày hắn vẫn không cảm thấy có chuyện gì, nhưng qua mấy ngày hắn bắt đầu đứng ngồi không yên, mang theo người chạy đến công ty Lâm Mạc Thần tìm, kết quả bị bảo vệ cường tráng vác ra khỏi công ty.

"Lâm tổng của chúng tôi đang bận, không có hẹn trước, kêu gào cái gì?" Ngay cả nhân viên lễ tân từng bắt chuyện với hắn cũng làm bộ không quen hắn.

Tào Đại Thắng nổi trận lôi đình, dùng hết những thủ đoạn lưu manh ngày trước, gọi bang côn đồ đến gây rối, ai ngờ Lâm Mạc Thần đã sớm phòng bị, ra cửa đều có bảo vệ đi theo, Tào Đại Thắng không thấy mặt anh, nên không hạ thủ được.

Như vậy, chẳng mấy chốc đã tới thời kì chuyển khoản của cánh đồng hợp tác.

Tào Đại Thắng bỗng nhiên gọi được điện thoại cho Tôn Chí. Tôn Chí ở bên đầu kia thần thiết cười: "Tào tổng, có chuyện gì vậy?"

Tào Đại Thắng gần như rống lên: "Tôn Chí, các người có ý gì? Đã nói nhanh chóng kí hợp đồng, hiện tại có ý gì? Tôi đã muốn..."

Tôn Chí từ từ nở nụ cười nói: "Tào Đại Thắng, không phải anh đã đem một mảnh đất khác kí hợp tác với công ty khác sao, hiện tại thiếu tài chính à? Loại mảnh đất như mảnh đất Ất kia chúng tôi sẽ không mua, anh đùa giỡn chúng tôi lâu như vậy, mọi người hòa khí phát tài, không thiếu nợ nhau. Vậy nhé."

Anh ta định cúp điện thoại, Tào Đại Thắng nóng nảy quát: "Từ từ! Hiện tại các người không mua mảnh đất kia, vậy tôi phải làm thế nào? Tôn tổng, Tôn tổng, ai nói với Lâm tổng đi, chuyện tôi giấu tình huống của mảnh đất đó là không đúng, nhưng cũng không phải là không thể hoàn toàn khai phá mà, tôi sẽ bán giá rẻ cho các anh, thế nào? Tôi không có đủ tài chính, mảnh đất kia...dựa theo hợp đồng, tôi sẽ phải chuyển nhượng lại mảnh đất đó."

Tôn Chí ở đầu kia nở nụ cười: "Vậy anh chuyển nhượng lại mảnh đất đó đi."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Mùa đông ở Bắc Kinh lạnh hơn thành phố Lâm, tuyết đã dày nửa thước. Chạng vạng, bầu trời tối đen như hang sâu. Mộc Hàn Hạ đi xuống dưới lầu, chào tạm biệt mấy đồng nghiệp, đi bộ về nhà Lâm Mạc Thần.

1 thước = 1/3 mét

Bên kinh doanh trang phục vẫn cần cô thay mặt Lâm Mạc Thần, thường xuyên đến trông giữ. Lúc này cô nghe lời ở tạm trong nhà anh, nhưng không ở phòng anh, mà ở phòng dành cho khách.

Cảm giác này hơi kì diệu, nhìn căn phòng lớn trống rỗng của anh, rõ ràng trong phòng khắp nơi tỏa ra khí chất lạnh lẽo, nhưng tất cả đều có dấu vết cuộc sống của anh. Một loạt đồ lót trong ngăn kéo, dao cạo râu trong WC, nước hoa đàn ông, còn một chiếc chăn màu xám mỏng trên sofa, có phải là khi ở nhà một mình cảm thấy lạnh lẽo, anh sẽ khoác lên người?

Trong lòng cũng có chút thất thường, hình dung sau này hai người đều trở về Bắc Kinh, giống như anh nói, cùng ở trong căn phòng này. Sớm chiều ở chung như vậy, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, quan hệ kia tất nhiên là vô cùng thân mật. Ở bên cạnh anh, ở chung một chỗ, quan hệ thân mật thế nào, khiến cô nghĩ mà dao động.

Cô ngồi trong chiếc ghế sofa màu đen của anh, đắp chăn mỏng, bụng hộp đựng thức ăn lên, vừa ăn vừa hơi bật cười.

Thực ra quan hệ hiện tại của cô và Lâm Mạc Thần không thể nói sâu sắc bao nhiêu. Đêm đó anh thổ lộ với cô, thực sự khiến cô cảm thấy tình thâm ý trọng, không thể kháng cự, nhưng ở trong công việc, trong cuộc sống, anh vẫn mang dáng vẻ lí trí bình tĩnh như trước. Nếu có công việc quan trọng, anh vẫn sắp xếp cô đến Bắc Kinh công tác. Anh không quá kích động, cũng không rời khỏi cô. Sự nhiệt tình của anh đối với cô biểu hiện khi hai người ở cạnh nhau trong đêm dài yên tĩnh nhiều hơn, cho cô thấy được sự mạnh mẽ dịu dàng, nhìn thấy sự kìm nén dục vọng của anh.

Loại tình cảm này thực ra rất nhân nhạt, không có cách nào thể hiện hết ra bởi vì hai người chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, bởi vì anh phân định rạch ròi, kim chế chu toàn, nhưng Mộc Hàn Hạ nghĩ lại, chẳng phải cô cũng là người như vậy sao? Bọn họ là cộng sự phối hợp vô cùng ăn ý, cho dù sau này không thể kiềm chế được yêu nhau, những giữa họ vẫn có sự ăn ý bằng lí trí.

Cô cảm thấy tình cảm của bọn họ cũng không quá sâu sắc. Cô biết tình cảm của họ có quá nhiều sự quấy rầy, nhưng cả hai đều tin tưởng đây chỉ là tình hình tạm thời. Qua thời gian này, sự nghiệp đã ổn định, tình yêu của bọn họ sẽ phát triển rất tốt đẹp.

Hơn nữa ai nói trong đêm đông này tình ý trong lòng bọn họ không cùng lặng lẽ sinh sôi?

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện ngay, Lâm Mạc Thần gọi điện đến.

Mộc Hàn Hạ đi đến bên cửa sổ, nhìn tuyết bay đầy trời trong thành phố mù mịt.

"A lô." Cô không cười, "Có chuyện gì vậy?"

Trong giọng nói của anh cũng mang theo mùi vị lạnh lẽo ẩm ướt của thành phố Lâm: "Ừ. Đã giành được cánh đồng Ất trong tay Tào Đại Thắng."

Mộc Hàn Hạ im lặng mấy giây, cong mày nở nụ cười.

"Chúc mừng anh."

"Khi nào em về?"

"Còn mấy ngày nữa. Em sẽ sớm về."

"Ừ." Giọng nói của anh hơi mệt mỏi, Mộc Hàn Hạ dường như có thể hình dung ra bộ dáng anh ngồi trong sofa nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

"Mảnh đất này có diện tích lớn hơn cả mảnh đất Giáp, góc tây bắc còn có một mảnh đất nhỏ, phong cảnh tốt nhất." Anh nói, "Anh tính giữ lại xây một biệt thự nhỏ."

Mộc Hàn Hạ: "Vâng."

Anh yên tĩnh một lát nói: "Sau này chúng ta sẽ cùng ở đó nhé?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chợt có dòng nước ấm xâm nhập, cô không phải là người dễ dàng rơi nước mắt, lúc này nghe thấy lời nói của anh, vành mắt bỗng nhiên đỏ lên. Có lẽ là vì uất ức khi xa cách, có lẽ là vì màn đêm lạnh lẽo cô đơn, cũng có lẽ trong lời hứa hẹn này mang ý nghĩa gia đình.

Anh và cô, cả hai đều ao ước có một gia đình.

Cô thấp giọng đáp: "Em suy nghĩ đã rồi nói sau."

Lâm Mạc Thần khẽ nở nụ cười, bộ dáng chắc chắn.

Mộc Hàn Hạ nhin không được cũng cười.

"Sớm trở về một chút."

"Vâng. Lâm Mạc Thần...em nhớ anh."

Lâm Mạc Thần hai sáu tuổi ngồi trong tòa nhà trung tâm thành phố phồn hoa vùng Tây Nam, chưa cởi bỏ cà vạt và áo sơ mi, anh ngẩng đầu nhìn mưa phùn bay bay và bóng đêm ngoài cửa sổ, trên mặt mỉm cười.

"Anh cũng rất nhớ em."

Ngày hôm sau khi đi làm, Mộc Hàn Hạ lại nhận được điện thoại của Lão Phương.

Ông mang đến một tin tức tốt: "Tiểu Mộc, bên kia đã xem tài liệu của cháu nói không thành vấn đề, nhưng còn phải sắp xếp thi viết và phỏng vấn qua video, hơn nữa thời gian hơi gấp rút, sắp xếp vào sáng mai, cháu cảm thấy thế nào?"

Mộc Hàn Hạ vừa khần trương vừa kích động, đương nhiên là quá tốt rồi. Từ sau lần Lão Phương gọi điện thoại, cô vẫn luôn dành thời gian ôn tập tiếng Anh và chương trình học. Khi ở Bắc Kinh cô dành rất nhiều thời gian cho việc này.

Lão Phương dặn dò cô một số việc cần chú ý rồi cúp máy.

Mộc Hàn Hạ im lặng ngồi một lát, đầu tiên suy nghĩ không biết có thi đỗ hay không, hơn nữa đã có chút chắc chắn, cô có nên nói với Lâm Mạc Thần không đây. Nghĩ đến những lời anh nói tối hôm qua, càng cảm thấy sự ngọt ngào tràn ngập đáy lòng.

Nếu anh vẫn còn bận rộn với sự nghiệp, lại không nỡ để cho cô đi nước ngoài thì phải làm sao? Không phải cô chưa nghĩ tới vấn đề này, thực ra khi gặp phải tình huống này, cô quả thực rất khó lựa chọn.

Cô luôn là người quyết đoán, trong đầu xuất hiện ý nghĩ: vậy cứ làm theo trái tim mạch bảo đi.

Trái tim của cô ở bên nào?

Việc học tất nhiên là quan trọng, cô là người khát vọng có thể xoay chuyển nhân sinh.

Tuy nhiên cô có thể cam lòng rời khỏi anh không?

Cô không muốn rời khỏi anh, không muốn rời khỏi người đàn ông này.

Nhưng nghĩ lại tình hình làm gì nghiêm trọng đến vậy chứ? Anh là người bình tĩnh lý trí, nói không chừng sẽ còn ủng hộ cô ra nước ngoài. Hơn nữa hiện tại anh cũng khá giàu có, để cho cô ra nước ngoài xong, mỗi tháng hai người bay qua gặp nhau một lần, không phải là không thể.

Mộc Hàn Hạ quyết định, tối nay sau khi tan tầm về nhà, sẽ gọi điện thoại cho anh.

Hon mười giờ, di động của Lâm Mạc Thần vang lên.

Anh đã về tới khách sạn, ngồi trên sofa xem tạp chí. Việc khai phá mảnh đất Át đã bắt đầu, còn mảnh đất A hợp tác với Dung Duyệt cũng tiến vào giai đoạn thi công chủ chốt. Mọi việc đã định, so với thời gian trước anh nhàn hơn một chút.

Di động vang lên, anh mỉm cười, cầm lấy, nhưng không lập tức nhận ngay.

Người gọi tới không phải là cô, mà là Tôn Chí.

Tôn Chí hiếm khi gọi điện thoại cho anh vào thời gian này trừ phi có chuyện vô cùng khẩn cấp.

Ngoài cửa sổ bóng đêm đã rất sâu, ánh sao ẩn núp, gió lạnh mang theo tuyết, Lâm Mạc Thần cầm điện thoại, nhìn chăm chú mấy giây, bỏ tạp chí xuống, nhận cuộc gọi.

Công việc của Mộc Hàn Hạ hôm nay hơi nhiều, về đến nhà đã là hơn mười một giờ, nhưng cô đoán anh vẫn còn chưa đi ngủ, hơn nữa cô phải nói với anh chuyện hôm nay, không thể giấu ở trong lòng nữa.

Thực ra cô đã nghĩ thông suốt, anh bỏ được cũng tốt, không bỏ được cũng tốt, dịu dàng cũng tốt, mạnh mẽ cũng tốt, chỉ cần hai người bình tĩnh đối mặt là được.

Vào nhà, chui ngay vào chiếc chăn, sau đó nằm tỏ trên sofa, gọi điện thoại cho anh.

"Tút...tút...tút..."

Điện thoại được kết nối nhưng không có người nghe máy.

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, thông thường vào giờ này, anh có bận chuyện gì cũng xong rồi chứ, hơn nữa sinh lực anh luôn tràn đầy, lúc này chắc chắn còn chưa ngủ.

Tại sao không nhận điện thoại?

Cô suy nghĩ, lại gọi đến máy bàn trong phòng khách sạn của anh.

Vẫn không có người nghe.

Có lẽ là có việc gấp nên bận rộn chăng?

Mộc Hàn Hạ nghĩ như vậy, đi rửa mặt, thay quần áo, sau đó nằm xuống giường.

Đã gần mười hai giờ đêm.

Cô nằm một lát, bỗng nhiên đứng dậy, gọi vào di động, máy bàn, nhưng vẫn không có người nghe. Cô nghĩ ra, gọi cho Tôn Chí, nhưng vẫn không có ai nghe.

Mộc Hàn Hạ ngồi một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên, lại thấy ngoài cửa sổ ánh sao mờ hồ đã bị tầng mây che khuất, đó là mùa đông lạnh lẽo yên tĩnh kéo dài bên phương bắc.

Lời tác giả: Được, bắt đầu ngược.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Khi Lâm Mạc Thần chạy tới công trường đã là nửa đêm. Gió lạnh buốt, tầng mây đen dày đặc trên bầu trời. Hạng mục còn chưa chính thức khởi công,

chỉ có lều và mấy ngọn đèn, khắp nơi là ánh sáng mờ mờ. Tôn Chí và mấy nhân viên cốt cán đều có mặt, sắc mặt rất khó coi.

Lâm Mạc Thần:"Sao lại thế này?"

Giọng nói của Tôn Chí hơi suy sụp:"Lâm tổng, phía dưới đều là đất mềm. Mảnh đất này không xây dựng nổi đâu. Xây móng nhà sẽ bị sụp đổ. Chúng ta bị tính kế rồi. Mẹ nó chứ, trong tay Tào Đại Thắng không có khả năng cả hai mảnh đất đều là đất mềm, tỷ lệ này quá thấp. Lâm tổng...Aiz!

Anh ta nói lộn xộn, trong lòng Lâm Mạc Thần như ánh chớp đá lửa mờ hồ xoẹt qua. Hai tay Lâm Mạc Thần đút trong túi áo khoác, đứng trong gió, sắc mặt lạnh lẽo, nở nụ cười:"Ha ha ha."

Mọi người không dám thở mạnh, trong lúc đó vùng đất rộng lớn như vậy lại vô cùng yên tĩnh.

Lâm Mạc Thần sống đến hai sáu tuổi, trên thương trường luôn không đi vào hướng bất lợi, nhìn đối thủ bị chinh đến chết đi sống lại, đây là lần đầu tiên anh té ngã lớn như vậy, trong lúc nhất thời sắc mặt âm trầm không nói gì.

Im lặng một lát, anh từ từ lên tiếng:"Tân đi, thời hạn công trình tạm ngưng, mọi người về trước đi. Tôi sẽ xử lý chuyện này."

Mọi người không di chuyển, bọn họ vẫn còn cảm thấy như đang nằm mơ, bởi vì "chuyện này" không phải là việc nhỏ, mảnh đất trong tay Tào Đại Thắng như thế nào cũng phải mấy triệu, lại còn là khoản tiền mượn của ngân hàng, đó là toàn bộ tính mạng của công ty Phong Thần đấy.

Tôn Chí vẫn còn bình tĩnh, phát tay cho mọi người tân đi, chỉ còn mình anh ta đứng bên cạnh Lâm Mạc Thần.

"Lâm tổng, vừa rồi tôi đã phái người đuổi theo Tào Đại Thắng." Anh ta thấp giọng nói.

"Bây giờ hắn còn ở thành phố Lâm ư? Chỉ sợ đã sớm không biết trốn đi nơi nào rồi." Lâm Mạc Thần nói.

Trong lòng Tôn Chí trầm xuống, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Nói thật, Tôn Chí luôn bội phục ông chủ Lâm Mạc Thần này. Chàng thanh niên hai sáu tuổi, bằng cấp cáo, thông minh, làm việc giống như một tay lão luyện bốn năm mươi tuổi trên thương trường. Mỗi khi tiến vào một ngành nào đó, dường như có thể khiến cho ngành ấy chấn động, chẳng mấy chốc thay đổi như chong chóng. Anh nhỏ hơn Tôn Chí phải bảy, tám tuổi, nhưng Tôn Chí không thể không phục.

Nhưng giờ phút này, Tôn Chí nhìn thấy bóng dáng cao gầy của Lâm Mạc Thần đứng trong ánh sáng âm đạm, bóng đêm lạnh lẽo lan tràn phía sau anh, nhưng anh vẫn là bộ dáng như cười như không, ánh mắt tàn nhẫn chưa từng có, khiến người như Tôn Chí cũng phải hoảng sợ.

"Hai bản báo cáo thăm dò đâu?" Lâm Mạc Thần hỏi.

Tôn Chí nhanh chóng mở túi tài liệu ra tìm. Trong lòng anh ta cũng nặng nề vì chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Lâm Mạc Thần nhận lấy, nhìn kỹ, bỗng chốc xé chúng nó thành từng mảnh, vo tròn ném vào thùng rác. Trong lòng Tôn Chí càng phiền muộn.

Lâm Mạc Thần bình tĩnh, xoay người muốn đi, Tôn Chí vội vàng đuổi theo hỏi:"Lâm tổng, hiện tại đành phải kéo dài thời gian che đậy, xem có lấy lại được tiền trong tay Tào Đại Thắng không, nhanh chóng xoay vòng hạng mục hợp tác với Dung Duyệt, ngoài ra hai kì vay của chỗ ông Chu có lẽ cũng có thể cho chúng ta quay vòng một thời gian."

Lâm Mạc Thần đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn anh ta, không ngờ lại nở nụ cười:"Tôn Chí, nếu tôi là đối thủ của chúng ta, hiện tại chuyện đầu tiên tôi là sẽ là chặt đứt nơi vay tiền của Phong Thần, đánh lên vào mắt xích tài chính của Phong Thần."

Tôn Chí:"Không phải mẹ anh là người đảm bảo khoản vay kia sao?"

"Đúng vậy." Lâm Mạc Thần nói, "Mẹ tôi đảm bảo... Nếu chuyện này vốn là liên hoàn kế thì sao?"

Khi hoàng hôn buông xuống, Mộc Hàn Hạ đang đợi máy bay cất cánh ở sân bay thủ đô.

Sáng sớm hôm nay, cô đã tham gia phỏng vấn và làm bài trắc nghiệm nhập học bên Mỹ, phát huy coi như ổn định. Đề thi viết làm đến tận buổi chiều mới kết thúc, nhưng khi cô gọi điện thoại cho Lâm Mạc Thần vẫn không có người nghe. Sau đó cô gọi cho đồng nghiệp quen biết ở công ty mới biết được tin xấu khiến sợ hãi.

Nghĩ đến Lâm Mạc Thần chỉ thấy trong lòng từng trận hốt hoảng.

"Summer, Lâm tổng bận họp, nên có lẽ không nhận điện thoại của em." Đồng nghiệp nói như vậy.

Vì thế vào buổi chiều Mộc Hàn Hạ không gọi điện cho anh nữa, mà xử lý hết công việc ở Bắc Kinh, sau đó ra sân bay.

Hiện tại trời cũng đã sắp tối, cuộc họp của anh đã xong rồi chứ?

Mộc Hàn Hạ lấy di động ra, đã kết nối được.

"Tút..tút..." sau hai tiếng đã có người nhấc máy.

Anh im lặng.

Mộc Hàn Hạ:"A lô, anh xong việc chưa?"

"Còn đang họp." Tiếng Lâm Mạc Thần vô cùng bình tĩnh, bên cạnh còn có tiếng người nói chuyện ồn ào.

Mộc Hàn Hạ:"Vâng..."

Sau đó hình như anh đứng dậy đi tới nơi yên tĩnh hơn.

"Sao vậy, có chuyện gì à?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ nói:"Em sẽ lên máy bay, hôm nay lập tức trở về."

Anh yên tĩnh trong phút chốc, dường như khẽ cười nói:"Ừ. Bên này anh vẫn còn bận, không thể tới đón em, chú ý an toàn."

"Vâng, anh không cần đón đâu. Mọi chuyện...đã xử lý ổn thỏa chưa?"

"Đừng bận tâm thay anh, anh sẽ xử lý. Chú ý chuyện của em ấy, được không?"

"Vâng."

Cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ hơi giật mình. Bình tĩnh xem xét, trong khi nói chuyện, thái độ của Lâm Mạc Thần bình chân như vại, thật sự khiến cho cô yên tâm không ít. Mọi chuyện...có lẽ không quá nghiêm trọng chăng? Nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vướng bận về anh, nghĩ thầm gặp phải chuyện bất lợi như vậy, anh vẫn kiêu ngạo, trên mặt không để lộ chút nào, nhưng trong lòng tất nhiên không hề dễ chịu.

Hiện tại cô chỉ muốn nhìn thấy anh ngay.

Về phần chuyện cuộc thi du học, bây giờ còn nói gì với anh nữa chứ. Vượt qua sóng gió trước mắt này đã rồi nói sau.

Ánh đèn rực rỡ, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí đang có mặt tại bữa tiệc.

Tuy nói kẻ địch trong bóng tối còn chưa xuất chiêu, nhưng Lâm Mạc Thần đã bắt đầu tìm kiếm nguồn tài chính, nhưng lỗ hổng mấy triệu tài chính không phải là số nhỏ, nói còn dễ hơn làm.

Bữa tiệc kết thúc, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí trở lại xe. Tôn Chí nói:"Vừa rồi quản lý Mộc gọi điện đến, cô ấy đã về thành phố Lâm, hiện tại có lẽ là đang trên đường về khách sạn."

Lâm Mạc Thần đáp:"Tôi biết rồi."

Tôn Chí nhanh chóng trở về nhà, một mình Lâm Mạc Thần lái xe không quay về khách sạn, mà đi khắp một vòng trong thành phố. Trở về thành phố Lâm lâu như vậy, lần đầu tiên anh phát hiện, mình chưa từng nhìn ngắm sự thay đổi nhiều năm qua của thành phố này. Con sông nhỏ vẫn uốn lượn trong thành phố, những tòa nhà cũ trong trí nhớ không biết đã đi đâu rồi, đã được thay thế bằng những tòa cao ốc trong thành phố phồn hoa. Màu xanh trong thành phố tràn đầy như trước, mang theo không khí ẩm ướt trong lành của thành phố vùng Tây Nam.

Anh ngồi trong xe, dừng bên bờ sông thật lâu, sau đó rời đi. Trên đường lại đi qua hai mảnh đất anh đã mua: mảnh đất A và mảnh đất Ất. Lúc này miệng anh lộ ra ý cười châm chọc, sương lạnh, xe không dừng lại, đi sâu vào trong màn đêm.

Cuối cùng bất tri bất giác, lại tới cửa trường trung học số ba. Lúc này học sinh đã tan giờ tự học, trong sân trường không có bóng người. Trên phòng học còn mấy ngọn đèn, em gái Lâm Thiển của anh, lúc này cũng đã quay về kí túc xá ngủ. Lâm Mạc Thần ngồi một lát ở cửa trường học rồi rời đi.

Khi anh trở lại khách sạn đã là hai giờ sáng.

Cửa phòng Mộc Hàn Hạ yên lặng, anh nghĩ có lẽ cô đã ngủ rồi, trong đầu thoáng hiện lên đôi mắt trong trẻo, trong đêm dài yên tĩnh, môi anh không tự chủ được mỉm cười.

Quẹt thẻ, mở cửa ra, ngọn đèn bàn bật sáng, cảnh tượng giống như trong mơ, một bóng dáng mảnh khảnh ngồi trước giường, cúi đầu đọc sách, nghe tiếng động, cô bỏ sách ra ngẩng đầu.

Hai người nhìn nhau chăm chú.

Lâm Mạc Thần đóng cửa lại đi qua.

"Sao em lại ở đây?" Anh hỏi, đồng thời hai tay chống vào cạnh giường, gần như bao phủ toàn bộ cơ thể cô bên dưới.

"Sao em không thể ở đây chứ?" Cô ngẩng đầu,"Đây là phòng của bạn trai em."

Lâm Mạc Thần nở nụ cười, đẩy ngã cô xuống giường, cúi đầu hôn cô.

Trong ánh sáng và bầu không khí mập mờ, Mộc Hàn Hạ dường như cảm giác được đó là một nụ hôn mang theo sự ưu tư và ý tứ trút hết ra. Trên mặt anh không có quá nhiều biểu tình, ánh mắt nhìn cô cũng nặng nề, nụ hôn của anh hơi mạnh mẽ, tay tiến vào trong quần áo cô, cũng mang theo sự chiếm đoạt, không có chút dịu dàng nào, nhưng tất cả đều ẩn chứa dưới vẻ mặt bình tĩnh của anh.

Điều này khiến lòng Mộc Hàn Hạ mềm nhũn ra, tay vuốt ve mái tóc ngắn của anh, dưới sự đụng chạm của anh, cô dường như dần dần hòa tan, cô nghĩ đêm nay anh sẽ để cho cô thực sự trở thành người phụ nữ của anh.

Nhưng anh không hề tiếp tục đi xuống, hôn một lúc, cô thậm chí còn cảm nhận được dục vọng dần dần cứng rắn của anh, anh lại buông lỏng cô ra, nằm bên cạnh cô như trước kia, chân mày khoe mắt đều mang theo ý cười nhàn nhạt.

Anh không nghĩ, anh cũng không nghĩ đêm nay sẽ muốn cô.

Mộc Hàn Hạ dần bình ổn được hơi thở hỗn loạn, tạm thời không biết nên thở phào hay là mất mát, cô nhìn đường cong trên cơ thể cường tráng của anh, khẽ nói: "Lâm Mạc Thần, có chuyện gì, em cũng sẽ gánh vác cùng anh."

Lâm Mạc Thần yên tĩnh một lát, ôm chặt lấy cô.

"Anh sẽ xử lý chuyện công ty bất động sản. Em để ý công việc bên mảng trang phục, đừng để mâu thuẫn nội bộ là được."

Anh nói vô cùng nhẹ nhàng băng quơ, Mộc Hàn Hạ cũng an tâm không ít. Dù sao cô đã quen nhìn thấy anh với bộ dáng không gì không làm được, nắm hết mọi thứ trong tay, giải quyết hết mọi thứ. Vì vậy nói không chừng anh cũng có cách giải quyết với chuyện lần này?

Tuy vậy Mộc Hàn Hạ cũng có suy nghĩ của chính mình, cô đã hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày mai cũng giúp anh chạy đi tìm kiếm tài chính, nhưng sức lực của cô nhỏ bé, không nhất định có tác dụng, nên tạm thời không nói cho anh biết.

Hai người ôm nhau, Mộc Hàn Hạ chạy ngược xuôi cả ngày, giờ phút này tâm tình thả lỏng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lâm Mạc Thần cũng nhắm mắt lại, chớp mắt một lát, không được bao lâu lại tỉnh.

Cô đã ngủ say, mặt dán vào ngực anh, còn chảy nước miếng trên áo sơ mi anh, Lâm Mạc Thần không tiếng động bật cười, ôm chặt lấy cô, kéo chăn cho hai người, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Ánh trăng sáng rực mê ly, ánh mắt Lâm Mạc Thần lạnh lẽo nhìn, cho đến khi sắc trời dần dần sáng mới nhắm mắt ngủ.

"Mặt trời mọc trong mây mù" đây là một trong những cảnh đẹp nổi tiếng ở thành phố Lâm. Sáng sớm hôm nay, mặt trời vừa lộ ra viền vàng phía chân trời, nhiều đỉnh núi đã chất đóng tuyết trắng, rừng rậm xanh tươi bao trùm núi non. Chủ tịch tập đoàn Dung Duyệt Trương Diệc Phóng đứng trên sân thượng ở biệt thự trên đỉnh núi đầy mây mù, cầm trong tay một lò sưởi giả cổ, một ấm chè xanh, mấy điều xì gà, thưởng thức cảnh đẹp mặt trời mọc.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Tổng giám đốc bộ phận bất động sản Tha Vĩ ngồi đối diện ông ta, cẩn thận pha trà, rót hai chén, sau đó hai người nâng chén, khẽ chạm vào nhau.

"Trương tổng, anh đứng là đa mưu túc trí. Lúc này Lâm Mạc Thần muốn xoay chuyển cũng rất khó khăn." Tha Vĩ cười nói.

Trương Diệc Phóng cũng mỉm cười, khẽ nhấp một ngụm trà nói: "Mỗi bước đi đó là do hấn lựa chọn, tôi cũng không phải làm quá nhiều. Hấn ta quá trẻ, nhuệ khí quá nặng, lá gan quá lớn, kiểu gì cũng sẽ té ngã trên thương trường. Có người té ngã còn có thể đứng lên. Vận khí của hấn không tốt lại thua trong tay tôi."

Giọng nói bình tĩnh nhưng lộ ra sự lạnh khốc khiến trong lòng Tha Vĩ hơi chấn động, gật đầu nói: "Nói thật nhé Trương tổng, tôi cũng không nghĩ tôi mỗi bước đi của Lâm Mạc Thần đều dựa theo đúng kế hoạch của anh. Thật sự rất thần kì!"

Trương Diệc Phóng chậm rãi uống trà, nếp nhăn khi cười trên mặt lan rộng: "A Vĩ à, trung Quốc có câu ngôn ngữ: 'Thượng bình phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ công thành.' nhưng tôi cảm thấy nếu sử dụng trên thương trường cần phải sửa lại. Kế sách tốt nhất nên là 'phạt tâm!'"

Đánh gặc giò nhất là dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao; thứ nữa là đánh phá thành lũy

"Phạt tâm?"

"Đúng vậy phật tâm Lâm Mạc Thần."

Tha Vi ngăn ra.

Trương Diệc Phóng từ từ nói:"Cậu xem, Lâm Mạc Thần này vừa nhìn thì cảm thấy cẩn thận, dường như không có khuyết điểm. Hắn thông minh, kiến thức uyên bác, tác phong lại tàn nhẫn, vô cùng thận trọng cẩn thận. Lúc trước, hắn vừa tiến vào ngành trang phục thành phố Lâm, cậu khiến nguyên liệu của hắn xảy ra vấn đề, giờ thủ đoạn ai ngờ bị hắn chơi lại. Sau đó đầu giá đất đai, cũng lại là một trò chơi, cậu vẫn không chơi được hắn. Người như vậy phải làm thế nào mới đánh bại được?"

Tha Vi thấy ông ta nói đúng, chỉ cung kính nghe.

"Nhưng tôi cũng là một người từng trải trên thương trường, hắn có hai khuyết điểm rất rõ ràng: tâm cao khí ngạo, hơn nữa quá nặng tình."

Tha Vi nghe thấy "tâm cao khí ngạo" thì đồng ý, nhưng nghe được hai chữ "nặng tình" lại nghi hoặc:"Trương tổng, anh nói hắn 'nặng tình' ư?" Không thể nào.

Trương Diệc Phóng thân nhiên nở nụ cười:"Đúng vậy, Lâm Mạc Thần này làm việc thủ đoạn độc ác, thể hiện rõ lập trường vì lợi ích, nhưng có một số việc không thể giấu được. Sau khi hắn về nước, tại sao lại cố tình đầu tư vào hai ngành trang phục và bất động sản? Cậu đi điều tra sẽ biết năm đó mẹ hắn phá sản chính là ở hai ngành này. Chàng trai này có lòng."

Còn bạn gái hắn có gia cảnh gì? Nhân viên bán hàng chỉ có bằng trung học, chưa từng thi đại học, gia đình nghèo khó, hiện tại lại ở bên cạnh hắn. Không phải nghe nói thời gian trước thiên kim nhà họ Tiết rất thân với hắn sao? Nếu hắn thực sự thành con rể nhà họ Tiết, bây giờ tôi cũng không dám đụng đến hắn. Đổi lại là người đàn ông khác, là cậu hay là tôi sẽ lựa chọn một nhân viên bán hàng, chứ không phải là thiên kim giàu có nhà họ Tiết sao? Vì thế Lâm Mạc Thần này bên trong thực sự rất nặng tình. Nặng tình hay nói một cách khác chính là ngu dốt, người trong thương trường không nên có điều này. Cuối cùng vẫn là tuổi trẻ."

Tha Vi nghe vô cùng nhập thần, trong nháy mắt cũng hiểu được điều Trương Diệc Phóng nói. Hắn ta khâm phục gật đầu:"Vì thế, hắn mới từng bước bước vào con đường chết này."

Trương Diệc Phóng ngược mắt nhìn núi Lục Lâm ở phía xa, trong lòng vô cùng vui sướng. Ông ta cảm lấy chén sứ men xanh trống rỗng đặt lên bàn trà.

"Bước đầu tiên, là hợp tác tốt đẹp ở mảnh đất A để hắn lợi là cảnh giác. Hắn phòng bị rất chặt chẽ, chúng ta biểu hiện tư thế đặt lợi ích lên hàng đầu, khiến hắn cũng sẽ cảm thấy hợp lý. Nhưng thứ tôi muốn không chỉ là lợi ích trước mắt, mà còn cả sau này." Trương Diệc Phóng rót trà,"Người này thực sự rất có bản lĩnh, nếu cứ để mặc cho hắn phát triển, sau này nhất định hắn sẽ từng bước xâm chiếm lợi ích của chúng ta ở cả khu vực Đại Tây Nam, thậm chí cả nước. Vì vậy phải diệt trừ hắn."

Tha Vi nghiêm túc gật đầu.

"Thứ hai, là mẹ Lâm Mạc Thần. Hồ dữ không ăn thịt con, tuy Hà Thanh Linh không phải là người lương thiện, nhưng cũng sẽ không hại con mình, tôi không khống chế được, nhưng tôi có thể khống chế được bạn bà ta. Rốt cuộc Lâm Mạc Thần vẫn xem nhẹ căn cơ của tôi ở thành phố Lâm."

Vì thế, tôi mới bảo phật tâm Lâm Mạc Thần. Tuy quan hệ của mẹ con họ lạnh nhạt, nhưng tôi kết luận Lâm Mạc Thần vẫn cố sửa chữa cho mẹ hắn, cả Hà Thanh Linh cũng vậy. Vì thế trong tiềm thức bọn họ sẽ hoan nghênh khi người cho vay xuất hiện. Hơn nữa Lâm Mạc Thần có thể cảnh giác mọi người, nhưng sẽ không phòng bị mẹ mình. Tôi tin tưởng trong lòng đứa con kế thừa theo nghiệp mẹ còn có nhân tố sùng bái với mẹ, tin vào ánh mắt của mẹ. Vì vậy từ lúc bắt đầu cho vay, hắn đã rơi vào bẫy rồi."

Tha Vi tiếp lời:"Sau đó, anh bảo em sắp đặt cho Tào Đại Thắng, không cẩn thận tiết lộ cho người bên ngoài cánh đồng Giáp có vấn đề. Lâm Mạc Thần tâm cao khí ngạo, có thù nhất định sẽ báo. Vì thế sẽ nghĩ ra kế hoạch lấy một mảnh đất khác trong tay Tào Đại Thắng, bị lừa như chúng ta mong muốn. Nhưng người của hắn điều tra cũng nhanh thật, chỗ nào cũng nhúng tay vào, nếu Tào Đại Thắng không nhanh trí, thiếu chút nữa người phụ nữ của hắn đã lộ ra việc mảnh đất có vấn đề rồi."

Trương Diệc Phóng nhíu mày:"Con một như Tào Đại Thắng về sau ít dùng thôi."

"Vâng."

Tha Vi rót thêm một ly trà cho Trương Diệc Phóng:"Nhưng còn có một việc em không rõ. Tại sao lại phải tìm hai người Bob và Trần Tự Cẩm đến tiếp cận với Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ? Dụng ý của chuyện nhỏ này là gì?"

Trương Diệc Phóng khẽ cười:"A Vi, đối phó với người lợi hại thì bẫy càng phải đơn giản. Bởi vì nếu bẫy quá phức tạp, thời gian càng kéo dài, với sự khôn khéo của Lâm Mạc Thần, tất nhiên sẽ phát hiện ra điều bất thường, dẫn tới việc hắn phản kích thoát thân. Nhưng tôi đã nói rồi, phật tâm là kẻ sách hay nhất, bẫy đơn giản sẽ khiến lòng người dẫn dụ và phức tạp."

Lâm Mạc Thần tính cách đa nghi cẩn thận, chỉ cần Tào Đại Thắng gây hấn, sẽ khiến cho hắn tiến vào bẫy, tôi cảm thấy chỉ còn chờ đợi kích hoạt thôi. Vì thế đêm đó, sắp xếp cho Bob và Trần Tự Cẩm xuất hiện. Nhìn thấy người phụ nữ yêu thương của mình bị khinh bỉ, còn biết được thân thể thảm thương của cô ấy, trong lòng của hắn không thể không bị ảnh hưởng."

Cậu phải biết với người lý trí cuối cùng khi quyết định làm chuyện gì chỉ cần một chút cảm tính sẽ xuất hiện sai lầm. Lâm Mạc Thần nếu muốn kinh doanh mười năm, hai mươi năm không nhất định sẽ đi đến bước trở thành kẻ địch với chúng ta, nhưng nguyên nhân là vì bạn gái hắn, có lẽ trong lòng hắn sẽ có

một chút nóng nảy, vì thế hần roi vào bầy."

Tha Vĩ nghe vậy không ngừng chấn động, hoàn toàn bá phục. Thủ đoạn tiếp theo không cần Trương Diệc Phóng nhiều lời, trong lòng hai người đều hiểu rõ, trên đường Antony đi lấy báo cáo, sẽ nhân cơ hội tráo đổi, để cho bọn họ tin tưởng cánh đồng Át không có vấn đề gì; qua hai ngày tiếp theo, ông Chu ở ngân hàng sẽ cắt đứt việc cho vay, khiến hần đầu đuôi đều khó khăn; mà việc hợp tác mảnh đất A của hai bên cũng sẽ nhanh chóng tiến vào thời kì xây dựng chủ chốt, yêu cầu Lâm Mạc Thần phải đầu tư thêm, khiến hần họa vô đơn chí...

Mất xích tài chính của Phong Thần chắc chắn đứt đoạn.

Gió mát thổi qua mặt, hai người ngồi im một lát, lại giờ ly trà lên cạn. Trương Diệc Phóng uống xong trà, khước miệng khẽ nhếch lên, duỗi tay ra, đẩy ngã một ly trà: "Mọi người đây tường, loại bỏ cái gái trong mắt là Lâm Mạc Thần, có gì mà khó khăn chứ? Thằng nhóc kiêu căng dám giành mảnh đất A của Dung Duyệt. Dám đoạt của tôi ư? Không biết trời cao đất rộng. Hiện tại tôi cho biết thế nào là gây ông đập lưng ông, hần chỉ còn một con đường chết thôi. Tiếp theo, chúng ta phải lưu tâm đến các mối quan hệ, tất cả các mối quan hệ quan trọng cần thiết thì sử dụng hết. Thằng nhóc này cũng thông minh, nhưng chỉ là một kẻ nghèo kiệt xác ở thành phố Lâm, không có gia thế gì. Cậu nói với mọi người, không ai được giúp đỡ hần. Lần này tôi sẽ chinh cho hần suy sụp, chinh chết hần, làm cho hần phá sản, ngồi tù, đời này không trở mình được!"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Mấy ngày sau.

Cho dù bên bộ phận đối ngoại của Phong Thần đã che giấu thông tin về mảnh đất, nhưng ngân hàng "không biết từ nơi nào biết được", đồng thời công bố thay đổi chính sách tài chính, ngừng cho Phong Thần vay vốn, cũng nhanh chóng yêu cầu trả lại tiền và lãi trong vay trong một kì.

Đồng thời mảnh đất A hợp tác với Dung Duyệt tiến vào giai đoạn thi công chủ chốt, dựa theo hợp đồng, Dung Duyệt yêu cầu Phong Thần đầu tư thêm vốn.

Trong đêm đó đã hoàn toàn thay đổi, cả thành phố đều xôn xao.

Nghe đồn mất xích tài chính của Phong Thần gần như sụp đổ, mọi thứ đều ngã nghiêng.

Đã là đầu mùa xuân, mưa dầm kéo dài, Mộc Hàn Hạ ngồi bên cửa sổ quán cà phê, nhìn nước mưa chảy trên cửa kính. Đợi một lát, thấy Lão Phưong cầm một chiếc ô đen dài đi đến.

Ông vừa ngồi xuống câu đầu tiên nói chính là: "Cháu không nên tìm ta vì chuyện này."

Ngón tay Mộc Hàn Hạ khẽ chạm vào ly trà, im lặng. Phong Thần gặp chuyện không may, cô biết tìm Lão Phưong là không thích hợp, nhưng vì Lâm Mạc Thần, vì Phong Thần do một tay anh gây dựng lên, vì vậy cô kiên trì đến đây, chưa từng đề cập với Lâm Mạc Thần.

Lão Phưong có lẽ cũng biết suy nghĩ trong lòng cô, không nhanh không chậm nói: "Tiểu Mộc, mỗi một lĩnh vực đều có quy tắc riêng của nó. Quan trường là quan trường, thương trường là thương trường. Nếu ta lợi dụng quyền lực trong tay, vi phạm quy định giúp cậu ta, chính là phá hủy phép tắc. Người phá hủy phép tắc cả hai bên đều không dung. Cuối cùng còn bị báo ứng vào mình, xui xẻo vẫn là mình. Vì vậy, ta nhất định sẽ không tham gia. Hơn nữa khách quan mà nói, Lâm Mạc Thần đã thua trong cuộc chiến giành lợi ích thương mại với Trương Diệc Phóng, thắng làm vua thua làm giặc, việc đời chính là như thế."

Mộc Hàn Hạ nghe vậy trong lòng khó chịu, im lặng một lát, ngẩng đầu nhìn ông: "Lão Phưong, cháu hiểu đạo lí chứ nói. Cháu cũng không phải là người không biết chừng mực, muốn chú tham gia vi phạm nguyên tắc. Về lí chứ cũng không nên giúp anh ấy, về tình chứ cũng không có giao tình với anh ấy. Mấy ngày nay, cháu cũng hiếm khi nhìn thấy anh ấy, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh ấy, cháu lại nghĩ chẳng lẽ một người như anh ấy nên rơi xuống, không trở mình được sao? Cháu biết người thắng làm vua, thua làm giặc, nhưng đối với cháu thực sự không công bằng. Anh ấy còn trẻ như vậy, mới chỉ có hai sáu, làm sao có thể là đối thủ với những cáo già lăn lộn trên thương trường nhiều năm cơ chứ? Ai chẳng biết khi còn trẻ sẽ có lúc lông bông đi sai bước nhầm. Hơn nữa, anh ấy không có gia thế gì, chỉ dựa vào đầu óc và cố gắng của mình tạo ra một hình thức thương mại mới, khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Nhưng những người đó thì sao, bọn họ đều có gia thế vững chắc, từ cha, từ cha vợ, từ vợ... Nếu bàn về thương mại, đối với sự cống hiến kinh tế cho thành phố này, bọn họ thật sự nhiều được bằng Lâm Mạc Thần sao?"

Lão Phưong im lặng không nói gì.

Khước mắt Mộc Hàn Hạ đỏ bừng, tiếp tục nói: "Lão Phưong, cháu không cần chú giúp chúng cháu làm gì hết, đó là không nên, đó là không hiểu chuyện, nhưng đời người chú đã gặp được nhiều người cơ trí, đi nhiều hơn so với chúng cháu, trải qua sóng gió nhất định còn lớn hơn, còn cháu chỉ là một con người bình thường nhỏ bé, nhưng cháu nghĩ nếu chú đồng tình một chút nào đó, nói không chừng sẽ là cọng rơm cứu mạng cho bọn cháu."

Nếu lần này anh ấy có thể tránh được, thì có thể làm lại từ đầu. Lão Phưong cho cháu nói mạnh miệng câu này, con người kì tài trong thương mại như

anh ấy, có thể có được mấy người cơ chứ? Sau này, không ai có thể đánh giá được thành quả kinh tế anh ấy tạo ra.

Sở dĩ cháu đi tìm chú là vì nhớ tới chú là một bậc bề trên yêu thích cái mới, luyện tiếc cái mới. Cháu tin tưởng chắc chắn nhiều quyết định của chú đều không dựa vào lợi ích và nhân tình cũng không câu nệ với quy tắc có sẵn, mà xuất phát từ ánh mắt độc đáo và ý chí rộng lớn. Vì thế, chú mới coi người nhỏ bé như cháu là bạn bè, nhưng cháu dám cam đoan người như Lâm Mạc Thần còn có giá trị gấp mấy trăm lần cháu. Xin chú giúp anh ấy, giúp chỉ cho chúng cháu một con đường có thể đi được. Cho dù con đường kia khó khăn thế nào, cháu cũng sẽ chịu đựng đi cùng anh ấy."

Lúc này Lão Phuong im lặng thật lâu, sau đó thở dài, khẽ cười lắc đầu: "Tiểu Mộc, cháu rất biết làm thuyết khách, chú cũng biết cháu thực lòng, những câu này thực sự chạm vào lòng lão già này, nhưng ta vẫn có nguyên tắc cũ của mình, ta không thể giúp cháu, giúp cậu ta."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ nguội lạnh.

Lão Phuong đứng lên, xem chừng định đi. Mộc Hàn Hạ nán lòng thoái chí, nhưng vẫn mỉm cười đứng lên tiễn ông.

Lúc này Lão Phuong dừng lại một chút nói: "Chính trị chỉ giải quyết chuyện chính trị. Vấn đề kinh tế sẽ giải quyết theo góc độ kinh tế. Đây là nguyên tắc của ta. Bên trong bước không thông, sẽ phải tìm kiếm sức mạnh từ bên ngoài để phá vỡ cục diện. Hiểu không?"

Mộc Hàn Hạ nghe vậy ngẩn ra.

Lão Phuong mỉm cười, lại giống như đang nói chuyện phiếm với cô: "Gần đây có phải cháu rất ít khi đến quán cà phê lập nghiệp? Ta nhớ lần trước cháu mang theo đề án của Phong Thần, không phải hoàn toàn không có nhà đầu tư cảm thấy hứng thú. Cháu cũng đã nói ta đi nhiều đường hơn so với cháu. Theo ý ta, cháu đến quán cà phê lập nghiệp đi, còn có rất nhiều chỗ có thể khai thác được. Gần đây nơi đó cũng có nhiều gương mặt mới. Đương nhiên ta chủ quản công việc kinh tế của thành phố Lâm nên tự nhiên cũng phải để ý. Trong đó có những người bạn mới, không phải là người bình thường, có công ty ở quê hương còn vượt xa Dung Duyệt, Phong Thần. Ta nghĩ 'đại ân vu thị' dùng để hình dung là thích hợp nhất. Nhưng nếu có người muốn tìm thiên sứ đầu tư như vậy giúp đỡ, cứu sống một công ty, thì còn phải dựa vào vận may. Phải xem người đó bản lĩnh đánh hạ được đối phương không. Khó khăn không hề nhỏ, vì đôi khi thương nhân người ngoại quốc có phương thức, lối suy nghĩ khác với người Trung Quốc chúng ta."

Gặp mặt Lão Phuong xong, Mộc Hàn Hạ không muốn về nhà, ngồi xe buýt trở về công ty. Cô biết tối nay Lâm Mạc Thần mời một công ty ăn cơm ở nhà hàng gần đó.

Vừa xuống xe, từ xa đã nhìn thấy cửa nhà hàng nguy nga lộng lẫy, Lâm Mạc Thần, Tôn Chí và mấy người đứng chung một chỗ.

Mộc Hàn Hạ dừng bước, dưới đèn nê ông, bóng dáng anh âm trầm, sắc mặt ửng đỏ, nhàn nhạt cười, đang nói chuyện với mấy người. Tối nay chắc chắn không hề uống ít rượu, xe của đối phương nhanh chóng tới, Tôn Chí tiễn bọn họ lên xe, ở cửa nhà hàng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mộc Hàn Hạ từ từ đi qua.

Hai người bọn họ nói mấy câu, Tôn Chí đi về phía Mộc Hàn Hạ đang đi tới, còn về mặt Lâm Mạc Thần thản nhiên nhìn người đi tới.

Mộc Hàn Hạ bước nhanh, vừa vặn chạm mặt Tôn Chí.

"Vừa cơm nước xong à?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Tôn Chí cũng cười gật đầu nói: "Xong việc nên ngồi xe buýt về, ông chủ đang ở kia, chuẩn bị quay về văn phòng."

"Tôi cũng đi tới đó."

Tôn Chí đi được hai bước, dừng lại gọi cô: "Quản lý Mộc."

"Vâng." Cô quay đầu lại nhìn anh ta.

Anh ta dừng một chút nói: "Hôm nay ông chủ bán xe, được hơn một trăm vạn."

Mộc Hàn Hạ hơi hoảng hốt: "Hà."

Tôn Chí cười: "Tôi nói với cô một tiếng, cô cũng đừng hỏi anh ấy. Ông chủ luôn có chủ kiến của mình, cảm được thì cũng buông được."

"Tôi biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Văn phòng của Phong Thần ở thành phố Lâm nằm trong tòa nhà CBD, xung quanh đều là cao ốc, giữa những tòa nhà ấy đều có một quảng trường, xung quanh quảng trường có mấy cửa hàng flagship xa xỉ, lộng lẫy mà vắng vẻ. Mộc Hàn Hạ nhìn Lâm Mạc Thần ở phía xa, nhìn bóng dáng anh băng qua quảng trường, không biết tại sao lại không muốn gọi anh.

Anh vào Starbucks mua một cốc cà phê. Anh cầm cốc cà phê đứng bên cạnh quảng trường, áo khoác màu đen, dáng người gầy gò, vẻ mặt ảm đạm.

Hôm nay trên quảng trường cũng khá náo nhiệt, một đám người trẻ tuổi đang chơi ván trượt, bên cạnh còn có một hộp nhạc phát ra tiếng nhạc tiết tấu vui vẻ. Bọn họ vui đùa, cười mắng lẫn nhau, bóng đêm cũng theo đó trở nên sinh động hơn.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ bước đến bậc thang phía sau anh, trong lòng dịu dàng khi thấy người yêu.

Anh vẫn chưa phát hiện, từ từ uống cà phê. Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng anh, lấy di động ra gửi tin: "Đang làm gì vậy?"

Anh lấy điện thoại ra, ngón tay lướt trên màn hình.

"Đang nghĩ đến em "

Mộc Hàn Hạ đứng sau một cây cột, mím môi nở nụ cười, nhấn lại: "Miệng rất ngọt nha."

"Em đang làm gì vậy?" Anh nhấn lại.

"À, em không giống như anh có thời gian rảnh để nhớ người, em đang bận làm chuyện nghiêm chỉnh, không thể nói nhiều được."

Nhấn xong tin này, cô ló đầu ra khỏi cột, kết quả nhìn thấy anh đặt điện thoại lên tay, đồng thời tiếng di động trong tay cô vang lên.

Mộc Hàn Hạ: "..."

Lâm Mạc Thần nhanh chóng bỏ di động xuống, quay đầu nhìn bậc thang phía trên lộ ra đầu người phụ nữ.

Anh nở nụ cười, bước lên bậc thang: "Chuyện nghiêm chỉnh à? Hóa ra em rình coi anh?"

Mộc Hàn Hạ "chặc" một tiếng, tay ôm lấy anh: "Cho anh niềm vui không được sao?"

Trên người anh có mùi rượu rõ rệt, xem ra uống không hề ít chút nào, Mộc Hàn Hạ không hiểu sao cảm thấy đau lòng, im lặng ôm anh.

Hai người ngồi xuống bậc thang, Lâm Mạc Thần tiếp tục bình tĩnh uống cà phê. Một lát sau Mộc Hàn Hạ tựa đầu lên đùi anh, anh cúi đầu nhìn cô, ngón tay khẽ vuốt ve mặt cô. Mộc Hàn Hạ cảm nhận được ngón tay thon dài của anh khẽ di chuyển trên mặt, cô cũng không nhúc nhích.

Cách đó không xa, nhóm thanh niên vẫn còn chơi trượt ván, tiếng nhạc khiến cho lòng người không còn vắng vẻ.

Không biết tuyết rơi khi nào, dưới bầu trời mênh mông, từng bông tuyết nhỏ rơi xuống trước mặt bọn họ. Mộc Hàn Hạ bắt lấy nở nụ cười. Vẻ mặt Lâm Mạc Thần lạnh nhạt nhìn trận tuyết này.

Nhóm thanh niên trượt ván cũng bắt đầu reo hò, bọn họ cũng là một đám người thú vị, chuyển tiếng nhạc sang giai điệu nhẹ nhàng hơn, sau đó hai người đứng trên một tấm ván trượt bắt đầu khiêu vũ, có lẽ là tình nhân, ôm và hôn nhau, khẽ đung đưa trong trận tuyết nhỏ.

"Chúng ta cũng đi xuống khiêu vũ đi." Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên nói.

Lâm Mạc Thần không nhúc nhích, khẽ "a" một tiếng. Mộc Hàn Hạ vô cùng kiên quyết kéo anh đứng dậy, túm tay anh chạy xuống bậc thang.

Tuyết từ từ rơi xuống, ánh đèn mịt mù, tiếng nhạc vang lên trong quảng trường trống trải, bên cạnh đều là người xa lạ, Lâm Mạc Thần ôm Mộc Hàn Hạ, cô cũng ôm anh, hai người nhẹ nhàng ôm nhau từ từ di chuyển theo tiết tấu âm nhạc. Thực ra Mộc Hàn Hạ vốn dĩ không hề biết khiêu vũ, chủ yếu là Lâm Mạc Thần dẫn dắt cô.

Nhưng trong sự yên tĩnh trong phút chốc này, tất cả phiền muộn đã không còn trở nên quan trọng đối với Mộc Hàn Hạ. Cô vùi mặt vào trong ngực anh, như thể lúc này trong lòng anh là toàn bộ thế giới thuộc về cô.

Cô muốn anh bình an, chỉ mong ông trời có mắt, có thể làm cho người đàn ông cô yêu thương, ngưỡng mộ này mãi mãi bình an, thuận lợi.

Anh đang nghĩ gì vậy? Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng chỉ nhìn thấy đôi mắt đen sâu như đá ngầm dưới đáy biển như hồi mới gặp.

Nếu người đàn ông này không mở miệng, bạn vĩnh viễn không nhìn thấu được trái tim anh ấy.

Tiếng di động vang lên, hai người tách ra. Mộc Hàn Hạ vừa nhìn, hơi giật mình, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Mạc Thần: "Em đi nhận điện thoại."

Anh gật đầu.

Mộc Hàn Hạ đi được hai bước, lại quay đầu nhìn bóng dáng anh đứng tại chỗ, lúc này mới bắt máy."Hello!"

Là điện thoại bên bờ đại dương kia gọi tới, khiến trái tim cô đập mạnh. Đối phương cười hỏi cô mấy vấn đề liên quan đến tài liệu, sau đó cũng không nói kết quả, mà chỉ bảo cô đợi thêm mấy ngày nữa.

Lúc Mộc Hàn Hạ nhận điện thoại, di động của Lâm Mạc Thần cũng vang lên, anh quay lưng về phía cô bắt máy.

Là Antony:"Jason, chúng tôi đã hạch toán xong, cho dù cậu cầm cố toàn bộ việc kinh doanh trang phục, bao gồm cả số tiền gần đây, thì vẫn không đủ..."

Antony đã nhanh chóng khóc ra tiếng.

Lâm Mạc Thần cúp máy, quay người lại, nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đã quay lại.

"Ai gọi điện thoại vậy?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, trong khoảnh khắc hai người đối mặt với nhau, trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

"Bạn." Cô cười đáp, "Hà Tĩnh, anh còn nhớ không?" Nói xong thoáng nhìn qua di động trong tay anh:"Còn anh? Ai gọi vậy."

"Antony." Về mặt anh bình thản.

"Chuyện gì vậy?" Cô lo lắng hỏi.

"Không có gì."

Hai người đều yên tĩnh trong chốc lát, nhưng kì quái là âm nhạc vẫn là âm nhạc như cũ, bỗng tuyệt vẫn khẽ tung bay, nhưng hai người dường như không còn tâm trạng để khiêu vũ nữa.

"Đi thôi." Anh khẽ nói.

"Vâng."

Hai người sống vai đi vài bước, rõ ràng vẫn nắm tay nhau, nhưng Mộc Hàn Hạ mơ hồ cảm nhận bầu không khí không ổn, gần như vậy nhưng lại xa cách không tiếng động.

Cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu.

Sau một lát im lặng, cô đột nhiên dừng bước, ôm lấy anh, Lâm Mạc Thần nhìn xuống, cô đã kiễng mũi chân, nhiệt tình hôn lên môi anh.

Thời gian giống như ngừng lại vào khoảnh khắc này.

Anh chỉ yên tĩnh trong phút chốc, ôm lấy cô, chưa bao giờ mãnh liệt dây dưa với cô như vậy. Mộc Hàn Hạ nhớ tới buổi đêm bắt đầu hiểu nhau kia, hai người cũng hôn điên cuồng, khó tách rời như vậy.

Hơi thở hỗn loạn, mặt kẻ sát nhau, không ai nhường ai, bên cạnh có mấy thanh niên trượt ván ồn ào huyết sáo, nhưng Lâm Mạc Thần không hề để ý tới, anh hoàn toàn chiếm giữ cô trong ngực, tùy ý cướp đoạt.

Vừa rồi khiêu vũ hơi nóng, nên Mộc Hàn Hạ cởi cúc áo ra. Lúc này tay anh không tiếng động tiến vào trong áo khoác, cách lớp áo len, ôm lấy cơ thể cô. Nụ hôn càng ngày càng sâu, anh anh ôm trọn thất lưng cô, chạm vào bụng cô, sau đó đột nhiên căng thẳng. Cả người Mộc Hàn Hạ run lên, rõ ràng là một động tác rất đơn giản của anh lại khiến cô ngây người không thể ngăn cản.

Tiếng hét gầm trời, bầu trời xẹt qua màu đỏ, không biết có người đốt pháo hoa ở nơi nào.

"Đừng chủ động trêu chọc anh." Anh khẽ nói bên tai cô,"Thực sự nghĩ anh là quý ông sao? Chỉ là lạt mềm buộc chặt thôi."

Trong giọng nói của anh có chứa ý cười mơ hồ, nhưng khi chọc cô lại khiến lòng cô rung động.

"Vậy...đừng làm là được." Cô khẽ nói.

Một tiếng động lớn vang lên, che giấu tiếng nói của cô. Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, không biết anh có nghe thấy hay không. Anh ôm cô ngẩng đầu, thấy trên bầu trời, từng chùm pháo hoa thật lớn giống như biển hoa đẹp đẽ, nở rộ bầu trời đêm tuyết, vô cùng rực rỡ, vô cùng tĩnh lặng.

Lời tác giả: Tuy nói gần đây ngược ít, nhưng không phải không có tiến triển, đã hoàn thành bước đi quan trọng. Đừng hiểu lầm, chương sau không có thịt đâu. Hứa với tôi, cho dù sau này xảy ra chuyện gì cũng hứa không vứt bỏ anh Lâm và Lão Mạc nha.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Quán cà phê lập nghiệp vẫn là bộ dáng cũ, ở nơi phố xá náo nhiệt, nhưng rất tĩnh mịch, tựa như cách phồn hoa rất xa. Bà chủ vẫn thanh nhã thướt tha như trước, cũng không hỏi khách đến từ nơi nào. Anh chàng ở quầy bar thân thiết, im lặng, dường như đặt hết mọi chuyện trong mắt.

Phong Thần lăm vào cảnh khó khăn, cũng không làm bọn họ bạc đãi Mộc Hàn Hạ, cà phê vẫn là hương vị ấm áp ngọt ngào như cũ, nhưng Mộc Hàn Hạ chờ ở nơi này hai ngày, vẫn không gặp được nhân vật mục tiêu xuất hiện.

Nghĩ lại một chút, con đường Lão Phuong chỉ cho đã thật rõ ràng: gương mặt mới, thương nhân ngoại quốc, đại án vụ thị, thậm chí công ty còn lớn gấp nhiều lần so với Dung Duyệt, nhưng Lão Phuong cũng nói rõ có thể nhận được sự đầu tư từ thiên sứ này không thì phải dựa vào chính cô, khó khăn không hề nhỏ.

Mộc Hàn Hạ thường ngồi ở ghế dài, trong lòng luôn thấp thỏm.

Hai ngày nay cô cũng sống không uổng phí, trong lúc đó cũng cảm phương án tán gẫu với một số người, có người tỏ vẻ cảm thấy hứng thú, nhưng tiến triển thực chất lại không có mấy.

"Leng keng" một tiếng, chuông gió ở cửa vang lên, Mộc Hàn Hạ theo thói quen ngẩng đầu, kết quả nhìn thấy bà chủ ở sau quầy bar, bỗng nhiên nhìn cô.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi chấn động, đột nhiên có trực giác kì diệu, người tới chính là người cô phải đợi.

Cho dù cô chưa từng đề cập ý muốn của mình với bà chủ, cho dù mấy ngày nay bà chủ không hỏi gì, nhưng hiện tại Mộc Hàn Hạ đã hiểu, người thông thạo sự đời trên đời này còn vượt xa những gì cô tưởng tượng, nhân sinh của cô còn con đường rất dài phải học, phải đi.

Cô nhìn về phía cửa, giật mình.

Là...người này?

Đúng là một người ngoại quốc, tóc hoa râm, dáng người nhỏ gầy, mặt cũng vừa nhọn vừa gầy, có lẽ hơn năm mươi tuổi, nhưng ông mặc một chiếc áo khoác rất cũ, lông đã sờn, quần bò bạc màu, giày thể thao cũng cũ nát, thậm chí còn phải dùng băng dán.

Mộc Hàn Hạ yên lặng nhìn ông đi vào, ngồi xuống cách đó không xa, sau đó dùng tiếng Anh gọi một cốc cà phê và một miếng sandwich.

"Hi, Bert!" Bà chủ tự mình mang cà phê đến, cười chào hỏi ông.

Mộc Hàn Hạ vẫn im lặng nhìn.

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt của cô, ông Bert kia cũng ngẩng đầu liếc nhìn. Mộc Hàn Hạ lập tức chuyển sang khuôn mặt tươi cười, định nói "Hi", kết quả ông Bert kia khinh bỉ quay người.

Mộc Hàn Hạ:"..."

Quán cà phê vào buổi chiều yên tĩnh, người ở bàn bên cạnh thấp giọng nói chuyện với nhau, còn có tiếng bàn phím lách cách vang lên. Ông Bert cũng lấy từ trong túi ra một chiếc Apple nhìn. Không có ai để ý tới ông, Mộc Hàn Hạ bình tĩnh, mỉm cười, đi đến trước bàn ông ngồi xuống:"Hi, ngài Bert, tôi là Summer, có thể trò chuyện với ngài không?"

Vốn nghĩ ông lão từ tính cách đến ngoại hình quái dị này lại xem thường cô, ai ngờ ông ngẩng đầu, khuôn mặt vốn không âm trầm nhưng ánh mắt xanh thẳm vô cùng bức người, Mộc Hàn Hạ bị ông nhìn mà trong lòng run rẩy.

"Cô chính là người bạn nhỏ Summer của Phuong?" Ông hỏi.

"Vâng ạ."

Ông lạnh lùng cười, ánh mắt kia quả thực giống như dao lạnh:"Ta thừa nhận ta cũng mới có chút giao tình, ông ấy cũng hi vọng ta giúp đỡ cô, nhưng ta ghét nhất là bị người khác tới sai khiến ta đi đầu tư cái gì. Huống hồ còn là một công ty nhỏ sắp phá sản đến nơi. Nếu cô không tìm được cách thì cuộc nói chuyện dừng tại đây, tạm biệt, À không, vĩnh biệt."

Mộc Hàn Hạ ngây người. Cô không nghĩ tới Lão Phuong vì cô làm đến bước này, không nghĩ tới tính cách ông Bert kiêu ngạo như thế. Giọng nói của ông tràn ngập trào phúng và chán ghét khiến Mộc Hàn Hạ khó chịu, mặt cũng dần dần trở nên đỏ bừng.

"Hôm nay thật xui xẻo..." Ông Bert nói thảm, cất máy tính đi ra cửa. Mộc Hàn Hạ cắn răng đi theo.

Hai người đi một trước một sau trên đường, biểu tình của ông Bert như thấy quý, quay đầu trừng cô: "Này, cô là người Trung Quốc, chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao?"

Mộc Hàn Hạ cũng kiên quyết đi theo lên, mỉm cười: "Cháu chỉ muốn nói chuyện với chú thôi, ít nhất chú cũng phải cho cháu cơ hội chứ."

Ông Bert mắng câu "shit".

Ông đi đến trạm dừng xe buýt, Mộc Hàn Hạ hơi kinh ngạc khi thấy ông đi xe buýt, nhưng vẫn theo sát ông lên xe.

Trên xe trống rỗng, ông còn biết tìm cả ghế màu vàng dành cho người già ngồi xuống, Mộc Hàn Hạ trực tiếp ngồi ở phía sau ông.

Chiếc xe lắc lắc di chuyển, mưa phùn bay bay ngoài cửa sổ, hai người không ai lên tiếng. Thực ra Mộc Hàn Hạ cũng rất xấu hổ, lần đầu tiên trong đời bị người xưa như xưa tả như vậy, nhưng nghĩ đến Lâm Mạc Thần, lại cảm thấy chuyện mặt dày thế này, cô vẫn làm được.

Ông Bert làm sao bị cô nhóc này dọa chứ? Coi như cô không tồn tại, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ một lát, cảm thấy hơi mệt mỏi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Ông ăn mặc quý phái như vậy, tất nhiên cũng không sợ bị người ăn cắp. Mộc Hàn Hạ cũng không biết ông có ngủ hay không, đột nhiên nhanh trí đi tới gần phía trước một chút, bắt đầu dùng tiếng Anh ghé vào tai ông khẽ nói về ưu thế và cạnh tranh độc đáo của Phong Thần...

"Lâm là sinh viên tốt nghiệp đại học Columbia, từng phát động cuộc chiến hoa quả, dùng thực lực của bản thân chiếm lĩnh thị trường hoa quả New York. Việc kinh doanh trang phục của Phong Thần chủ yếu cạnh tranh ở chỗ đơn giản, mới mẻ, xác định nhãn hiệu chất lượng tốt, hơn nữa tốc độ đứng đầu trong ngành, chiếm trước được thị trường này, hoàn toàn phát huy được ưu thế trước... Bất động sản của Phong Thần..."

Trong giọng nói trầm thấp của cô mang theo sự dịu dàng, vô cùng dễ nghe, đương nhiên khi nói tiếng Anh vẫn còn mang theo chút "khẩu âm Trung Quốc". Ông Bert vốn không muốn nghe, bắt đầu dĩ giọng nói tỉnh táo của cô lọt vào trong tai, càng nghe ông khẽ nhủ thầm, vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt, dường như là thờ ơ hoặc thật sự ngủ say.

Bầu trời tối đen.

Xem buýt đã về đến trạm cuối, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy lái xe kéo tay phanh, xe vững vàng dừng lại. Sau đó lái xe hét lên: "Trạm cuối!" Không để ý đến hai người họ, lập tức nhảy xuống xe bỏ đi.

Xung quanh tối đen yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ nhìn bên ngoài, rồi lại nhìn về ông Bert ở phía trước vẫn còn đang ngủ. Trong xe chỉ còn tiếng hít thở đều đều của ông.

"Này! Ngài Bert! Đến trạm cuối rồi!" Cô khẽ đẩy ông.

Hoàn toàn không có phản ứng.

Cô lại gọi ông mấy câu, thậm chí lắc lắc cơ thể ông, nhưng ông ngủ rất say, chỉ héch miệng, chứ không nhúc nhích tí nào.

Trong xe chỉ có ánh sáng đèn đường vừa yên tĩnh vừa tối mịt, nhưng lúc này Mộc Hàn Hạ lại nhìn rõ dáng vẻ của ông, trán đầy nếp nhăn, đầu đầy tóc bạc, cơ thể gầy yếu không cường tráng. Tuy nói hôm nay mới quen biết, tuy nói ông là người ngoại quốc tính cách xảo quyệt, nhưng lúc này Mộc Hàn Hạ chỉ cảm thấy là một ông lão thôi. Vì vậy mới không cần thận ngủ say trên xe buýt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Nhưng cũng có một tia hi vọng và ý đồ nảy mầm trong lòng Mộc Hàn Hạ. Nói không chừng đây là cơ hội cho cô tiến thêm một bước với ông?

Hiện tại là thời điểm giao mùa giữa mùa đông và mùa xuân, hơi lạnh đã lan tỏa khắp trạm dừng xe buýt, Mộc Hàn Hạ cởi áo khoác, cẩn thận khoác lên người ông, sau đó ôm hai cánh tay vào đầu gối sưởi ấm. Một lát sau, không chịu được lạnh, xuống xe, chạy hai vòng quanh trạm xe, cảm giác hơi nóng lan tỏa khắp người, mới lại lên xe ngồi cạnh ông. Vòng đi vòng lại, cô kiên nhẫn chờ ông tỉnh.

Tối trước Lâm Mạc Thần xã giao đến khuya, hôm nay khi tỉnh lại đã là giữa trưa.

Anh gọi điện thoại cho khách sạn mang một phần cơm trưa lên, ăn xong trong phòng, lại ngồi ở ban công, nhìn mưa to ngoài cửa. Một lát sau, anh lấy ra bao thuốc lá và bật lửa trong vali, rút một điếu, từ từ hút.

Đây là lần đầu tiên anh hút thuốc trong nước, khi học trung học ham thích khám phá mới mẻ, nhưng anh nhanh chóng không có hứng thú với thứ vô dụng lại hại sức khỏe này, nên hiếm khi hút. Lần trước hút thuốc là đoạn thời gian khó khăn ở Mỹ khi kinh doanh hoa quả.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, không thắt cà vạt, ngồi trong sofa, chân dài gác lên nhau, hút từng hơi một, nhìn khói trắng bay lên trong phòng, hút xong một điếu, anh dập vào gạt tàn, không lấy thêm, mà cất bao thuốc vào luôn vali.

Sau đó anh khẽ thở hắt ra, nhắm mắt tựa đầu vào sofa, nicotine đúng là mang đến hương vị kích thích.

Di động vang lên, anh bắt máy:"A lô."

Tiếng nói lạnh như băng của Hà Thanh Linh truyền đến:"Mạc Thần, mẹ đã biết công ty con gặp chuyện không may rồi."

Lâm Mạc Thần mờ to mắt, đôi mắt lạnh lùng:"Bà gọi tới làm gì?"

Hà Thanh Linh ngừng lại một chút, giọng nói còn lạnh hơn:"Con là con ta, chuyện này ta cũng phải chịu trách nhiệm, tại sao không thể gọi cho con chứ?"
Dừng một chút nói:"Ta không nghĩ tới Lão Chu bị bọn họ mua chuộc, là một nước cờ của bọn họ. Ta cũng thành một nước cờ của bọn họ... Hiện tại con tính thế nào?"

Lâm Mạc Thần lạnh nhạt nói:"Bà không cần quan tâm đến chuyện này."

"Đợi đã!" Giọng nói của Hà Thanh Linh cuối cùng cũng có chút dao động,"Mạc Thần, con là con ta, tuy mấy năm nay con không chịu nhận ta, nhưng cả con và ta đều rõ, cắt da thì chúng ta vẫn còn thịt, Vì thế lúc này mới trúng bẫy của người khác. Con đừng quên ta là người bảo đảm khoản tiền vay này, cũng có liên quan. Hơn nữa Trương Diệc Phong đã ra quyết định tàn nhẫn rồi, ông ta phải chính chết con, vì thế căn bản không phải đơn giản chỉ là thiếu nợ thì trả tiền. Mẹ đã sớm nói, con còn trẻ, quá kiêu ngạo, ý vào tài hoa của mình không để ai vào trong mắt. Nhưng nước của thành phố Lâm quá sâu, người đại lục không ngốc nghếch như ở Mi. Mảnh đất con lấy được gần đây thủ tục bất hợp pháp đúng không? Hiện tại nghe nói bọn họ sẽ đổ tội lừa bịp cho con. Mạc Thần, con nhất định không thể ngồi tù. Cho dù có phải dùng hết thủ đoạn đồ lên đầu mẹ cũng được. Mẹ đã từng này tuổi rồi, lần này cũng có trách nhiệm liên quan, cho dù phải ở trong tù hết phần đời còn lại cũng không hối tiếc, nhưng con thì không được. Con nghe mẹ, cho dù dùng thủ đoạn gì, cho dù con giết chết ai, hi sinh ai, chỉ cần con thoát thân là được! Con không thể bị hủy hoại, không thể ngồi tù."

Cúp điện thoại, Lâm Mạc Thần ngồi một lát, bỗng nhiên lộ ra nụ cười châm chọc.

Trách nhiệm liên quan.

Bà ta đi ngồi tù.

Không từ thủ đoạn.

Anh cầm gạt tàn thuốc bên cạnh lên, ném mạnh xuống mặt đất.

Một lát sau, anh đứng dậy mặc áo phông và áo khoác, sửa sang lại dung mạo một chút, vừa định ra ngoài, chuông cửa lại vang lên.

Mở cửa ra, ngoài cửa là một người đã lâu không gặp.

Trình Vi Vi.

Cả người cô ta phong trần mệt mỏi, kéo va li, trên người còn mắc mưa, nhìn anh.

Lâm Mạc Thần hơi giật mình.

Từ sau khi biết được thân thế của Mộc Hàn Hạ mà ngày đó Trình Vi Vi có ý bôi đen, Lâm Mạc Thần chưa từng liên lạc với cô ta, mọi chuyện đều để người bên dưới đi làm.

"Sur huynh..." Cô ta khẽ gọi, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

Lâm Mạc Thần yên tĩnh trong phút chốc, xoay người mời cô ta vào, cầm khăn mặt đưa cho cô ta:"Sao em đột nhiên đến đây?"

Trình Vi Vi ngồi xuống trong phòng, lấy khăn mặt lau nước trên tóc nói:"Biết anh bên này có chuyện khó giải quyết, nên em mang tiền hàng dự chi trong nửa năm của Vĩnh Chính lại đây, tuy không nhiều tiền lắm, nhưng có chút hữu dụng. Nhân tiện xem anh còn cần giúp đỡ gì ở bên này không, em cũng có một số bạn bè trong nước, cùng nghĩ cách giúp anh."

Lâm Mạc Thần cười:"Vậy cảm ơn em. Qua được cửa này, sau này anh sẽ báo đáp tình cảm của em."

Mưa ngoài cửa sổ tí tách rơi xuống, hai người đều im lặng, trong lòng Trình Vi Vi vô cùng phức tạp, cô ta bẻ ngón tay không tiếng động nhưng nơi nào đó không tiếng động bị sự xúc động thúc giục. Cô ta hỏi:"Sur huynh, anh phải đi ra ngoài à?"

"Ừ, anh có bữa tiệc."

Cô ta im lặng, thực ra hôm nay chạy tới đây cũng là do quá xúc động, bởi vì trong khoảng thời gian này anh trốn tránh, lại nghe nói anh gặp chuyện không may nên càng sốt ruột.

Trời âm u nên trong phòng cũng hơi tối, Trình Vi Vi nhìn dung mạo vẫn kiên cường như trước của anh, trong lòng tựa như có gợn sóng không ngừng lăn

tần, cô ta khép mắt, nhìn thấy tàn thuốc rơi trên mặt đất, và cả khói thuốc ở góc tường.

Lâm Mạc Thần cúi đầu nhìn đồng hồ, khẽ nở nụ cười: "Thời gian không còn sớm nữa, em về chỗ ở của mình đi."

"Vâng."

Hai người đứng lên.

Lâm Mạc Thần đi ra cửa, Trình Vi Vi đột nhiên đi lên ôm lấy thắt lưng anh: "Sur ca...Anh đừng như vậy mà...Có khó khăn gì, anh nói với em đi. Em sẽ nghĩ cách giúp anh. Em thích anh như vậy, muốn ở bên cạnh anh. Chẳng lẽ cho tới bây giờ anh vẫn không nhìn ra sao?"

Lâm Mạc Thần dừng lại đáp: "Vivian, buông ra."

Nước mắt Trình Vi Vi rơi xuống, không chịu buông tay, nhưng không nói lên lời.

Lâm Mạc Thần bỏ tay cô ta ra, sau đó đi ra cửa, quay lại nhìn cô ta: "Vivian, em không nên nói những lời này."

Giọng nói của anh lạnh lùng như thế khiến trong lòng Trình Vi Vi đau đớn, tự giấu nụ cười.

Lâm Mạc Thần xoay người rời đi.

Mưa không ngừng rơi, Tôn Chí lái một chiếc xe đến khách sạn đón Lâm Mạc Thần.

Trên đường đi không ai nói chuyện.

Nhìn sắc mặt Lâm Mạc Thần, Tôn Chí cũng không nhiều lời.

Nơi hẹn là một khách sạn xa hoa, lịch sự tào nhã, khi đến cửa, trên mặt Lâm Mạc Thần đã mang theo nụ cười dịu dàng.

Đẩy cửa ra, ngoài những gương mặt đã quen thuộc, đều là Tổng giám đốc các công ty, còn có một người ngồi ở góc phòng.

Tiết Ninh.

Cô ta mặc một chiếc áo len thanh lịch và váy dài màu đen, mái tóc mềm mại búi trên đầu, mỉm cười nhìn anh.

Sắc mặt Lâm Mạc Thần không thay đổi.

Ánh mắt cô ta bình thản và dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chạng vạng, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách.

Bert híp mắt suy nghĩ, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, với tay lấy cà phê lại phát hiện cốc đã trống rỗng.

Định gọi nhân viên phục vụ, thì một cốc cà phê nóng đã được đưa tới tay ông. Bert ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người tới, hừ nhẹ một tiếng.

Mộc Hàn Hạ cười yếu ớt, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh ông.

Ông không để ý tới cô, cô cũng không lên tiếng.

Mặc dù đã có áo khoác chống lạnh, nhưng Bert tuổi đã già vẫn bị cảm, một lát sau, ông khẽ hít mũi, ngẩng đầu tìm khăn tay.

Mộc Hàn Hạ bên cạnh cũng hít mũi, lấy một tờ giấy trong túi che mặt, sau đó mới lấy một tờ nữa đưa cho ông.

Bert chán ghét nhìn tay cô không nhận, ánh mắt kia giống như đang nói: Vi khuẩn gây bệnh cảm trên tay cô còn nhiều hơn so với tôi.

Mộc Hàn Hạ bất đắc dĩ nở nụ cười, đưa cả túi khăn giấy cho ông. Vì thế ông mới rút giấy ra, che chiếc mũi đã đỏ bừng.

"Hắt xì..."

"Hắt xì..."

Cả hai người đều hắt xì.

Bert ném giấy vào thùng rác, đột nhiên hỏi: "Cô rốt cuộc định bám lấy tôi đến khi nào?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Cho đến khi chú chịu nghe cháu giới thiệu giá trị đầu tư của Phong Thần mới thôi."

Bert hừ nhẹ một tiếng: "Vậy thì xin lỗi, hôm qua tôi đã nghe ở trên xe rồi. Thứ cho tôi nói thẳng, công ty bé tẹo này không khiến tôi có tí hứng đầu tư nào."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ trầm xuống, nhưng vẻ mặt vẫn kiên trì không thay đổi: "Hoàn cảnh như vậy làm sao chú nghe được rõ ràng toàn bộ chứ. Trừ khi chú nghe cháu nói thêm lần nữa."

Bert liếc nhìn cô, không hiểu sao Mộc Hàn Hạ cảm thấy ánh mắt ông lộ ra vẻ giao hoạt vô tình.

"OK." Ông nói.

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, cuối cùng vẫn vui sướng không thôi, luôn miệng nói: "Cám ơn, cám ơn chú!"

Bên trong quán cà phê lập nghiệp còn có mấy gian phòng họp nhỏ chuyên dùng để bàn bạc chuyện hạng mục. Mộc Hàn Hạ mượn bà chủ một phòng, khi máy chiếu hiện lên hình ảnh, mới mời Bert vào.

Bert bùng cốc cà phê, thờ ơ ngồi bên dưới, nhưng Mộc Hàn Hạ lại thấy được ánh mắt sắc bén và trấn tĩnh của ông. Cô tắt đèn, bên trong tối tăm, chỉ có tia sáng từ máy chiếu vào cơ thể cô.

Đây là bức diễn thuyết chỉ có một người và hội trường chỉ có một người nghe, Mộc Hàn Hạ hít sâu một hơi, trong nháy mắt, cô bỗng nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần.

Đây là cuộc chiến vì một mình anh.

Cô muốn chiến thắng trở về bên cạnh anh.

Hạt bụi bé nhỏ bay bay trong tia sáng chiếu hình, cô rất căng thẳng khi nói, nhưng thật sự nghiêm túc, lưng cũng ướt đầm mồ hôi mà không hề phát hiện, Bert vẫn im lặng nghe, không tươi cười mà cũng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Cuối cùng cô cũng nói xong, đưa lưng về phía Bert, khẽ thở hắt ra, sau đó bật đèn, xoay người mỉm cười với ông.

Cô dường như khó có thể che giấu mà cũng không muốn che giấu sự chờ đợi trong ánh mắt.

Nhưng Bert nhìn cô một lát lên tiếng: "Xin lỗi, tôi nghĩ tôi tạm thời sẽ không đầu tư công ty này."

Lòng Mộc Hàn Hạ trùng xuống, lập tức hỏi: "Tại sao?"

Bert từ từ nở nụ cười giao hoạt và tàn nhẫn: "Nếu ưu thế của công ty này là hình thức hoạt động và nhãn hiệu trang phục mới mẻ, cả sản phẩm thiết kế bất động sản cũng như vậy thì tại sao ta không đợi các người phá sản sẽ thu mua bằng giá thấp. Như vậy ta càng tốn ít tiền, cũng đồng thời có thể cho được các người mấy thứ kia."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động, nhưng không thể nói lên lời.

Lúc này Bert đứng lên, lại có thể khẽ vỗ vào vai cô: "Cô nhóc, sau này trong nhân sinh xin hãy nhớ kỹ: đừng dễ dàng cầu tình tư bản. Đây mới là bộ mặt và quy tắc trò chơi vốn có của tư bản."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ giống như có thứ gì đó từ từ vỡ tan, cổ họng của cô như bị lấp kín không thể phát ra tiếng. Mắt thấy Bert sắp đi ra ngoài, cô kìm nén gọi: "Chờ đã! Ông đứng lại!"

Bert quay đầu lại trừng cô.

"Không, không phải như thế." Cô nói, "Hình thức là có giá cả, sản phẩm là có giá cả, nhưng người tài là vô giá! Người ông nên đầu tư là Lâm Mạc Thần. Anh ấy sẽ tạo ra giá trị vô tận cho ông, anh ấy có thể sáng tạo ra vô hạn. Hình thức thì làm được gì, một chút tiền thu mua thì làm được gì chứ? Hiện tại tôi cầu xin ông một hai triệu thì cũng tính là gì cơ chứ? Anh ấy sẽ vì ông tạo ra nhiều hơn. Bert, nếu ông bỏ qua anh ấy, sẽ bỏ qua cơ hội đầu tư tốt nhất đời này. Ông hãy nhớ kỹ cho tôi!"

Bert nghe xong hoàn toàn mở to hai mắt nhìn, im lặng một lát, nở nụ cười: "Cô nói gì thế? Ta không cần cô nhóc như cô chỉ tay cho việc đầu tư của ta. Năng lực ư? Có thể? Ta thừa nhận người mới là thứ ta coi trọng, nhưng Trung Quốc có rất nhiều hạng mục xuất sắc, tại sao chỉ dựa vào lời nói từ một phía của cô, thì tiền đầu tư vào một người đàn ông sau này sẽ có thể phát triển chứ? Ta là chúa cứu thế à? Không đâu, cô gái, chúng ta là quỷ hút máu. Tư bản chỉ sống vì lợi ích thôi."

Khóe mắt Mộc Hàn Hạ đã cay cay, cô im lặng. Bert nhìn mắt cô, sau đó chửi nhỏ câu gì đó, rồi ra khỏi phòng họp.

"Chẳng lẽ cả đời này ông đều sống vì lợi ích?" Cô đột nhiên lên tiếng.

Bert ngẩn người.

"Giấc mơ, thiện chí, tình yêu, tình bạn, phần đầu...chẳng lẽ không quan trọng hơn sao?" Nước mắt cô đã đảo quanh viền mắt, "Ông đã từng điên cuồng vì chúng nó lần nào chưa? Ông chưa từng nhận được sự giúp đỡ vô tư của người khác, có người giúp ông thực hiện nguyện vọng trong lòng sao? Tôi bám lấy ông, cầu xin sự giúp đỡ của ông là dùng tất cả thành ý của mình chứ không có ý gì khác. Chỉ là tôi tin tưởng con người có nhiều chuyện không phải dùng lợi ích để cân nhắc, ngay cả lợi ích cũng không đổi được. Ông làm chuyện tốt đẹp thì cũng sẽ nhận được sự báo đáp tương ứng. Ông giúp chúng tôi, chúng tôi từ chối chết sống lại, sau này chúng tôi nhất định sẽ báo đáp ông thật tốt!"

Cô nói xong, bất ngờ là Bert cũng không lên tiếng. Một già một trẻ đều im lặng.

Mộc Hàn Hạ hít sâu mấy cái, xoa mắt, nở nụ cười: "Xin lỗi Bert, vừa rồi tôi hơi kích động, không lễ phép. Xin lỗi, tạm biệt."

Cô lướt qua ông, đi ra ngoài. Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô nghĩ mình đã dùng hết sức lực rồi.

Đúng lúc này, Bert bỗng nhiên gọi cô lại: "Chờ đã, Summer."

Mộc Hàn Hạ dừng lại nhìn về phía ông.

Ông nhìn thẳng vào mắt cô: "Ta muốn hỏi tại sao cô phải cố gắng làm chuyện này như vậy?"

Mộc Hàn Hạ hơi giật mình, nở nụ cười, khẽ nói: "Bởi vì tình yêu."

"Bởi vì tôi yêu người đàn ông kia. Tôi hi vọng mãi mãi nhìn thấy anh ấy hào quang vạn tượng sống sót."

Hoàng hôn buông xuống, mưa gõ vào cửa sổ, trong phòng ấm áp, ánh đèn rực rỡ.

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, từ từ uống một ly rượu, Tiết Ninh bên cạnh đã hơi say, lúm đồng tiền hai bên má ửng đỏ. Không biết tại sao không khí buổi tiệc hôm nay rất tốt. Đầu là người quen trên thương trường trong thành phố Lâm, mọi người tùy ý trò chuyện, nói về tình hình kinh tế gần đây, cũng nói một số tin đồn thú vị về các nhà, nói đến mức ngay cả Lâm Mạc Thần cũng hơi bật cười.

Anh là người mời khách, hôm nay Tiết Ninh không khiêm nhường như bình thường, cô ta ngồi ở chỗ chủ vị, bên cạnh anh.

Nhưng cô ta vẫn còn biết chừng mực, hào phóng khéo léo, dịu dàng đáng yêu như mưa phùn gió xuân, không có tiếng động.

Uống vui vẻ, có người quan tâm lên tiếng: "Lâm tổng, chuyện tiền nong của công ty anh thế nào rồi? Bên này vốn lưu động của tôi cũng còn mấy trăm vạn, nếu Lâm tổng không chê, cứ cầm trước dùng đi."

Lâm Mạc Thần mỉm cười nâng chén: "Cám ơn Triệu tổng. Chuyện tiền nong tôi vẫn còn đang nghĩ cách."

Anh tự nhiên hào phóng, những người bên cạnh cũng cười.

Tiết Ninh lên tiếng: "Jason, thực ra em có đề nghị, anh có muốn nghe một chút hay không?"

Lâm Mạc Thần đã ngà ngà say, hơi híp mắt, mỉm cười nhìn cô ta: "Ừ."

Tiết Ninh bị anh nhìn chằm chằm khuôn mặt ửng đỏ mỉm cười nói: "Không phải em vẫn thay cha để ý đầu tư cho một công sao? Vẫn muốn tiến vào ngành bất động sản, em cũng bàn bạc với bạn học ở phố Wall, cũng rất xem trọng sự lợi ngược dòng của bất động sản Trung Quốc, nhưng vẫn không tìm được người đáng tin để hợp tác. Nếu anh đồng ý cho em nhập cổ phần, đương nhiên cổ phần là do anh khống chế, cũng cho người chỉ biết lý luận suông như em thử, anh thấy thế nào?"

Cô ta vừa nói xong, bữa tiệc trở nên yên tĩnh. Tôn Chí ngồi ở cuối ánh mắt sáng lên, nắm chặt ly rượu.

Tất cả mọi người đều nhìn Lâm Mạc Thần.

Lâm Mạc Thần im lặng mấy giây, chợt nở nụ cười: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật. Em nào dám lừa anh chứ." Tiết Ninh khẽ cười nói, "Tổng vốn đầu tư công ty khoảng 10 triệu. Trong đó có 3 triệu vốn lưu động, hôm qua em đã điều động thích hợp suốt đêm rồi, ngày mai anh có thể cho người của công ty sang thỏa thuận hợp tác chi tiết với bên em. Anh xem có thể chứ?"

"Có thể." Lâm Mạc Thần nói, trong đôi mắt hiện lên ý cười thật sâu, giọng chén lên khẽ chạm với cô ta: "Cám ơn, Serena."

Tiết Ninh dịu dàng cười, kính anh một chén này

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Khi nhận được điện thoại của Mộc Hàn Hạ, Tôn Chí đang ở trong WC. Anh ta vẫn đang trong niềm vui mừng như điên, giọng nói cũng vang vang: "Quản lý Mộc, vâng. Tôi đang ở bên Lâm tổng. Anh ấy uống hơi say nên không nghe máy."

Bên đầu kia điện thoại, Mộc Hàn Hạ miễn cưỡng đi trong mưa, nghe xong trong lòng lại hơi lo lắng: "Anh ấy uống nhiều không?"

Tôn Chí "aiz" một tiếng nói: "Không sao đâu! Bữa tiệc rượu hôm nay rất có giá trị, tôi nói này quản lý Mộc tiền đến rồi. Tổng giám đốc một công ty đồng ý gia nhập cổ phần hỗ trợ. Vẫn là Lâm tổng quan hệ rộng. Ngày mai đúng lúc dùng đến 3 triệu này. Ha ha, quản lý Mộc, không sao đâu. Chờ có tiền rồi chúng ta sẽ đấu với con cáo già Trương Diệc Phóng kia. Mẹ nó, còn nhiều thời gian, cô nói đây không phải là chuyện tốt sao? Đêm nay chắc chắn Lâm tổng sẽ nói cho cô biết, tôi chỉ giành nói trước thôi, ha ha."

Mộc Hàn Hạ sùng sốt, chợt nở nụ cười: "Thật sao? Tiền đến rồi?"

"Chắc chắn đấy. Bọn họ vẫn còn trên bàn tiệc mà."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy nhẹ người, tuy Bert cuối cùng cũng không cho cô một câu trả lời thuyết phục, khiến cô hơi tiếc nuối, nhưng không sao, không quan trọng nữa vì anh đã thoát thân rồi.

Khỏe miệng Mộc Hàn Hạ cong cong nói: "Mọi người ăn cơm ở chỗ nào? Hiện tại tôi đến."

Tôn Chí suy nghĩ đáp: "Cũng được, tôi thấy cũng sắp xong rồi. Hơn nữa Lâm tổng cũng uống rượu, đúng lúc cô đưa anh ấy về." Anh ta nói địa chỉ.

Sau khi Lâm Mạc Thần tiến vào lĩnh vực bất động sản, Tôn Chí mới vào Phong Thần, nên không biết Lâm Mạc Thần từng thân cận với Tiết Ninh. Nếu không anh ta tuyệt đối sẽ không để cho Mộc Hàn Hạ đêm nay đến đón người.

Màn đêm âm trầm.

Lâm Mạc Thần dựa tường hành lang vắng lặng từ từ hút một điếu thuốc.

Thuốc vừa mua bên dưới lầu, ở trong cách phòng cách phía sau anh không xa, bữa tiệc vẫn còn đang tiếp tục. Anh cần đi ra ngoài để cho đầu óc tỉnh táo một chút.

Đứng một lát, phía sau vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Tiết Ninh đứng ở bên cạnh anh, cùng anh ngắm mưa đêm. Hôm nay cô ta uống còn nhiều hơn anh, thoải mái uống, uống để thể hiện lập trường rõ ràng, nên hiện tại hai má và cổ đều đỏ.

"Không nghĩ tới anh cũng hút thuốc." Cô ta nói.

"Ừ." Lâm Mạc Thần từ từ nhả khói, nở nụ cười: "Sao bất ngờ à?"

"Không sao." Cô ta nở nụ cười, "Anh hút thuốc không khiến người ta chán ghét, mà làm cho người ta cảm thấy đàn ông hơn."

Lâm Mạc Thần cười, không nói chuyện.

Tiết Ninh nghiêng đầu nhìn anh, nhìn đường nét khuôn mặt anh. Một lát sau, cô ta hỏi: "Jason, anh đang nghĩ gì vậy?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh, ánh mắt nhìn về phía trước, đáp: "Nghĩ đến một người."

Tiết Ninh nhìn anh, không nhúc nhích, sau đó khẽ cầm lấy cánh tay anh.

Lâm Mạc Thần nghiêng đầu nhìn cô ta.

"Jason, hãy cho em và anh một cơ hội." Cô ta nói.

Lâm Mạc Thần không nhúc nhích, cũng không nói chuyện. Hai người đứng vốn rất gần, thân hình mảnh khảnh của cô ta khẽ tựa vào cơ thể cao gầy của anh, ngón tay trắng như ngọc, khẽ bám vào ống tay áo anh.

Sau đó cô ta xoay người đối mặt với anh, có lẽ là say rượu nên hơi lảo đảo. Lâm Mạc Thần đỡ lấy cánh tay cô ta, cô ta cười, ngón tay bắt lấy áo sơ mi anh.

"Jason, em yêu anh. Không phải là thích, mà là yêu." Cô ta từ từ nói, ánh mắt vốn sáng lấp lánh, lúc này lại có chút nước đọng, "Khi em còn học ở Mỹ, chợt nghe người ta nhắc đến anh, không có một người Hoa nào giống như anh, tuổi trẻ như vậy nhưng khiến cả giới thương trường chấn động. Còn có một lần người Hoa tụ tập, hai chúng ta đều có mặt. Khi đó em mới biết anh là một người đàn ông cá tính như vậy, nhưng anh vốn dĩ không hề chú ý đến em. Jason, em là một người rất kiêu ngạo, em chưa từng theo đuổi đàn ông, cũng sẽ không theo đuổi đàn ông, nhưng nghe nói anh về nước, hơn nữa còn đến thành phố Lâm, nên em muốn tiếp cận anh."

Lâm Mạc Thần nhìn cô ta, không nói lời nào.

"Anh có cảm giác với em đúng không? Nếu không khoảng thời gian trước kia, anh cũng sẽ không qua lại với em." Cô ta khẽ nói, "Nhưng sau đó, anh lại lựa chọn rời đi. Tại sao, tại sao anh không chịu thử lại lần nữa chứ? Hai người chúng ta thích hợp như vậy. Hai người chúng ta mới cùng là một loại người, anh biết đấy cái gì anh cũng biết, nhưng anh già rồi không nhìn ra thôi."

Lâm Mạc Thần cầm tay cô ta, bỏ khỏi ngực mình, thấp giọng nói: "Serena, em say rồi. Để anh đưa em vào."

Tiết Ninh lắc đầu, lại cầm tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Không, Mạc Thần, là anh luôn trốn tránh. Anh thực sự hiểu rõ con đường nhân sinh sao? Cô ấy thật sự thích hợp với anh hơn em sao? Trong lòng anh khát vọng là một con đường khác. Đi cùng con đường với em đi. Anh có biết không, ngay cả cha em cũng rất tán thưởng anh, ông chỉ có một mình em, nếu chúng ta ở bên nhau, sau này Tiết thị đều có thể là hậu thuẫn của anh. Em cũng sẽ là hậu thuẫn kiên cường nhất của anh. Khi đó, người như Trương Diệc Phóng cũng không thể làm gì anh. Anh có tài hoa, lý tưởng như vậy, chỉ thiếu tài nguyên và cơ hội, chờ đến lúc đó, anh chỉ cần nhắc ngón tay, cũng có thể đẩy Trương Diệc Phóng vào chỗ chết. Nào phải giống như bây giờ, bị người dôn đến đường cùng như thế?"

Nước mắt của cô ta rơi xuống chỗ hai người nắm tay. Lâm Mạc Thần nhìn cô ta, đôi mắt sâu như biển, không nhìn ra được cảm xúc gì, chỉ có gân xanh từ từ nổi lên trên trán anh.

Lúc này Tiết Ninh vừa đau lòng vừa khó chịu, cảm giác say dần lên đầu, cơ thể yếu đuối dựa vào lòng anh, trong ánh mắt của cô ta chỉ có ái mộ và tình ý thật sâu.

"Mạc Thần, em có thể cho anh mọi thứ anh muốn." Cô ta khẽ nói, "Em cũng có thể cho anh tình yêu tốt nhất. Yêu cầu duy nhất của em là anh yêu em. Anh cứ thử yêu em trước, được không?"

Lâm Mạc Thần vẫn không nhúc nhích.

Tiết Ninh kiễng chân, ngẩng đầu, từ từ đến gần môi anh.

Mộc Hàn Hàn đợi ở đại sảnh khách sạn một lát rồi hỏi bồi bàn: "WC ở đâu?"

"Ở tầng hai."

Tầng hai là nơi tổ chức tiệc, nhưng Mộc Hàn Hạ không tính đi quấy rầy bọn họ. Vào WC, sau đó cô thông thả bước ra, bên ngoài là một hành lang tĩnh mịch, không có một bóng người.

Nghĩ đến Lâm Mạc Thần sắp đảo ngược tình thế, cô không nhịn được mỉm cười.

Thật sự quá tốt rồi.

Góc hành lang mờ mờ có bóng người. Cô còn chưa đi qua, chợt nghe thấy giọng nói hơi quen tai: "...Anh cứ thử yêu em trước, được không?"

Mộc Hàn Hạ dừng bước.

Cô lặng lẽ đứng trong chốc lát, mới từ sau tường đi ra.

Ngon đèn êm dịu yên tĩnh, anh đứng bên cửa sổ, một bàn tay chống trên cửa sổ, tay kia thì ôm thắt lưng cô ta. Gần như cả người cô ta đều dán vào ngực anh. Bọn họ hôn rất mãnh liệt, bên phía khuôn mặt anh tuần của anh không có biểu tình gì, còn cô ta ngửa cả mặt lên, trong mắt có giọt nước mờ mờ, mặc anh tùy tiện hôn môi. Trong hành lang chỉ có tiếng thở dốc rất nhỏ của cô ta.

Mộc Hàn Hạ bất động đứng yên tại chỗ.

Bỗng nhiên vào lúc đó đầu cô trống rỗng, rõ ràng nhìn thấy hai người kia, nhưng lại bất động giống như đang xem phim. Cảm giác này vô cùng giống với một đêm trước khi thi vào đại học, cô nhận được tin tức tình trạng của mẹ nguy kịch.

Vào khoảnh khắc ấy cô chỉ muốn chết.

Tại cô bỗng nhiên như không nghe thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khô cạn của chính mình. Cô kinh ngạc nhìn bọn họ, cơ thể khó mà di chuyển được.

Như có chút cảm giác, Lâm Mạc Thần từ từ ngẩng đầu lên nhìn thấy cô.

Ánh mắt anh chấn động.

Còn Tiết Ninh ở trong ngực anh không phát hiện ra điều gì, chỉ khẽ tựa vào người anh.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong nháy mắt.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Mới đầu cô vẫn còn đi bình thường, dần dần cô chạy càng lúc càng nhanh, xuống cầu thang, ra khỏi đại sảnh, chạy ào vào trong mưa. Cô vẫn bước đi, trời tối mịt, trên đường xe cộ tấp nập. Trong thành phố phồn hoa này, khắp nơi đều là cao ốc, khắp nơi đều là người qua đường. Cô nhìn nước mưa chảy trên mặt đường, chảy dưới chân cô, không biết chảy vào trong cống ngầm nào.

Đột nhiên, mặt cô đầy nước mắt. Cô đã không còn nhìn rõ mưa nữa, không nhìn rõ thành phố quen thuộc mà xa lạ này. Cô không biết phải chạy đi đâu, cô tựa như người lạc đường đột nhiên mất đi tương lai, cô không bao giờ biết chạy về đâu nữa.

Cô đi theo con đường vắng vẻ, đi về phía trước, không biết đi bao lâu, mưa đã ngừng rơi, đèn đường mờ ảo. Cô đứng ở giữa phố xa xăm uất lại không biết đang ở nơi nào.

Đúng lúc này di động vang lên. Ban đầu cô không nhận, nhưng nó vẫn không ngừng vang lên. Cuối cùng cô định tắt máy, thì lại nhìn thấy một dãy số lạ.

Im lặng thật lâu, cô mới bắt máy: "A lô?"

Giọng nói của cô rất khó khăn.

Nhưng người bên đầu kia điện thoại không hề phát hiện ra. Giọng nói ngạo mạn và hài hước của Bert truyền tới: "Summer, hai giờ chiều ngày mai, đến quán cà phê lập nghiệp, vị trí cũ."

"...Làm gì ạ?" Mộc Hàn Hạ chậm rãi hỏi.

Bert hơi không hài lòng với sự lạnh lùng của cô, nhưng vẫn hờn nhẹ nói: "Ai biết được? Có lẽ là buồn chán, có lẽ là có người hồi tâm chuyển ý, muốn cho cô một cơ hội cứu vãn tình yêu chẳng?" Nói xong câu cuối cùng, trong giọng nói của ông vẫn có ý cười.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ đáp.

Cúp điện thoại, cô ngẩng đầu, nhìn bầu trời sâu bao la, đột nhiên nở nụ cười, khóc cười thành tiếng.

Rất lâu sau đó có người hỏi cô: Cô đã từng gặp được tình yêu chân chính chưa?

Cô nói: Từng gặp được.

Sau đó thì sao?

Sau đó, nó đã rời khỏi tôi.

Vào lúc tôi không hề phòng bị.

Anh ấy rời khỏi tôi mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Đêm nay, Lâm Mạc Thần ngủ rất say.

Khi tỉnh lại, đầu vô cùng đau vì say rượu, ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi âm u tựa như màn đêm.

Anh tựa vào đầu giường, trong đầu dần hiện lên chuyện xảy ra tối qua.

Khi Mộc Hàn Hạ xoay người rời đi, anh đẩy Tiết Ninh ra. Lúc ấy ánh mắt Tiết Ninh giật mình, đáng vẻ vô cùng yếu đuối.

Anh lại nói: "Xin lỗi, anh có chút khó chịu."

Tiết Ninh im lặng.

Anh lách khỏi cô ta, đi thẳng xuống lầu.

Trên cầu thang, không ngờ còn có một người đứng - Trình Vi Vi. Không biết cô ta đến khi nào, nhưng Lâm Mạc Thần không để ý đến cô ta, bước đi thẳng.

Nhưng ở dưới lầu, mưa to, bốn phía trống rỗng, đã sớm không còn bóng dáng cô.

Lâm Mạc Thần xoa ấn đường, cảm lấy di động ở bên cạnh, lướt đến tên cô, chăm chú nhìn trong ánh sáng âm đạm.

Bỗng nhiên khoe môi nhếch lên.

Gọi qua thì nói gì đây?

Nói ngày hôm qua anh say? Hay là do anh không khống chế được xúc động? Hay là nói trong lòng đàn ông vẫn ẩn chứa sự ích kỉ?

Nôn nóng như thể ẩm ướt trong phòng, trong lòng anh cũng lên men. Mặt anh không chút thay đổi cứ ngồi như vậy, ném đi động xuống mặt đất.

Im lặng.

Sự im lặng sâu nhất của một người đàn ông.

Kinh doanh, tài chính, đối thủ, mẹ, Tiết Ninh... rất nhiều người xẹt qua trong đầu anh, cuối cùng lại dừng hình ở trên má lúm đồng tiền của cô.

Khi cô mới đến Bắc Kinh đứng trước cửa sổ trong ráng chiều tà, bộ dáng mỉm cười với anh; khi cô ở trên bãi cỏ ở mảnh đất hoang, bật khóc nói anh không đẩy cửa ra nhìn cô; khi cô ở trong bầu trời đầy pháo hoa và tuyết, ngẩng đầu, đỏ mặt mỉm cười...

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hơi đau đớn, đứng dậy xuống giường, nhặt di động lên.

Anh đứng trước cửa sổ nhìn màn mưa. Trong đầu hiện lên hình ảnh cô đứng ở nơi đó tối hôm qua nhìn anh.

Ánh mắt bi thương, im lặng.

Cô sẽ rời khỏi anh. Bỗng nhiên ý nghĩ này xuất hiện vô cùng rõ ràng trong đầu Lâm Mạc Thần. Anh cảm lấy di động, về mặt anh vô cùng âm trầm, anh nhấn một tin:

"Hàn Hạ, trở về!"

Trở về bên cạnh anh.

Mộc Hàn Hạ cảm lấy di động, nhìn tin nhắn kia, sau đó từ từ bỏ xuống.

Cô cúi đầu uống cà phê, vị đắng kia từ từ lan tràn trong lòng. Một lát sau, cô lại nhìn đồng hồ: 2h50. Bert vẫn chưa đến.

Cô lộ ra nụ cười chua xót. Quả nhiên là vẫn không tới.

Là thay đổi chủ ý, hay thật sự như ngày hôm qua ông nói, chính là buồn chán nên trêu chọc cô mà thôi?

Nhưng không còn quan trọng nữa.

Anh đã không còn cần nữa rồi.

Nghĩ vậy, sự chua xót ngấm vào khoe mắt, nhưng lòng cô giống như tảng đá rơi vào trong vũng bùn, đã hoàn toàn chìm xuống. Nơi đó đã chết lặng, ngay cả cô cũng không đụng đến được.

Cô đứng dậy định rời đi, không ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đẩy cửa đi vào.

Mộc Hàn Hạ hơi giật mình, nhìn thấy Trình Vi Vi lập tức ngồi xuống trước mặt cô.

Mộc Hàn Hạ không lên tiếng.

Về mặt của Trình Vi Vi vẫn điềm lệ như trước, quần áo chỉnh tề, nhưng sắc mặt dường như hơi tái nhợt. Cô ta cầm cốc cà phê lên, sau đó nói: "Tối hôm qua tôi nhìn thấy bọn họ bên cạnh nhau ở khách sạn kia."

Mộc Hàn Hạ vẫn im lặng.

Trình Vi Vi cười nói: "Không nghĩ tới, anh ấy cuối cùng cũng không thuộc về cô, mà cũng chẳng thuộc về tôi. Anh ấy là người đàn ông rất có dã tâm, hóa ra chúng ta đều không giữ được."

Mộc Hàn Hạ đoán cô ta theo mình đến đây, nhưng không biết Trình Vi Vi nói những lời này rốt cuộc là cảm thấy đồng bệnh tương lân với cô hay là cố ý đến chế nhạo mỉa mai. Nhưng Mộc Hàn Hạ quả thật cảm giác được sự đau đớn áp lực vào lúc đó như một màn sương mù tràn ngập trong lòng.

Mộc Hàn Hạ vô cùng lạnh lùng đáp lại: "Trình Vi Vi, chuyện của tôi và anh ấy không liên quan đến cô."

Trình Vi Vi hơi sùng sốt.

Hôm nay cô ta quả thực bám theo Mộc Hàn Hạ đến đây, giống như tối hôm qua bám theo Lâm Mạc Thần đến khách sạn. Cô ta thừa nhận mình hơi không khống chế được cảm xúc, nhưng cô ta dung túng cho bản thân làm chuyện này để trút hết tâm trạng hỗn loạn.

Nhưng lúc này thái độ của Mộc Hàn Hạ quả thật ngoài dự liệu của cô ta. Trong trí nhớ, Mộc Hàn Hạ ban đầu khi ở thành phố Giang, cho dù tính cách bộc trực, thẳng thắn, nhưng cũng là nhà nhận mà hèn mọn. Trình Vi Vi thậm chí còn nhớ rõ ngày gặp lại, bộ dáng cô hơi cúi lưng, cầm trong tay hai túi đồ uống lớn rồi đi. Nhưng hiện tại, cả người cô làm gì có chút cẩn thận dè dặt, cô ngẩng đầu, cho dù khóe mắt hơi đỏ, nhưng ánh mắt sắc bén, giọng nói lạnh nhạt, còn có một chút trầm ổn lạnh lùng, khiến Trình Vi Vi hoảng sợ.

Là Lâm Mạc Thần biến cô thành người như bây giờ sao?

Nhận ra điều này khiến tâm trạng Trình Vi Vi vô cùng kém. Vì thế trong lòng cô ta cũng lạnh dần, ôn hòa cười nói: "Đúng vậy, không liên quan đến tôi. Nhưng anh ấy là sư ca của tôi, dù sao tôi cũng phải quan tâm đến anh ấy. Thực ra hiện tại cô cũng không cần thương tâm. Anh ấy thích cô, nói không chừng vẫn hi vọng cô theo anh ấy. Tiết Ninh là tiểu thư nhà giàu, tôi thấy cô ấy cũng không để ý tới sự tồn tại nhỏ nhoi của cô. Cô vẫn có thể có được người cô muốn, nhưng tôi thì khác. Nói như thế nào, nhà họ Trình tuy không bằng nhà họ Tiết, nhưng tôi cũng không thể đi theo anh ấy làm thiếp. Mọi thứ tôi đều không thể bằng Tiết Ninh, nên đành từ bỏ thôi."

Nghe rằng nói đến thế này sẽ càng khiến Mộc Hàn Hạ thương tâm khổ sở, ai ngờ Mộc Hàn Hạ chỉ lạnh lẽo nhìn cô ta, một lát sau bỗng nhiên từ từ nở nụ cười: "Trình Vi Vi, cô mới là người đáng thương nhất."

"Cô!" Sắc mặt Trình Vi Vi trở nên rất khó coi.

Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nhiều lời thêm với cô ta, nhìn đồng hồ, đã là 3h10, người cô chờ vẫn không tới.

Cô đứng dậy rồi đi không hề quay đầu lại.

Trình Vi Vi ngồi tại chỗ, tính uống xong cốc cà phê này rồi đi.

Một lát sau, có một người ngoại quốc trẻ tuổi mặc âu phục giày da, đi đến trước mặt cô ta: "Miss Summer?"

Trình Vi Vi sững sờ.

Người đàn ông ngoại quốc vô cùng ôn hòa nở nụ cười, dùng tiếng Anh nói: "Xin lỗi, đã đến muộn, có phải cô đợi rất lâu rồi không? Là ngài Bert ra lệnh cho tôi tới. Tôi là Jack trợ lý của chủ tịch, mang đến 80 triệu USD để đầu tư cho Phong Thần. Nhưng..." Hốc mắt anh ta hơi ẩm ướt: "Có lẽ cô không thể gặp được ngài Bert."

Trình Vi Vi im lặng.

...Summer?

Cô ta hơi có ấn tượng, hình như là tên tiếng Anh của Mộc Hàn Hạ.

80 triệu. USD?

Cô ta ngẩng đầu, từ từ hỏi: "Sao lại thế này?"

Mộc Hàn Hạ ra khỏi quán cà phê không lâu, lại nhận được điện thoại của Hà Tĩnh.

"Summer, Summer!" Hiện tại Hà Tĩnh cũng cố ý trêu ghẹo gọi tên tiếng Anh do Lâm Mạc Thần đặt cho cô, "Cậu đang làm gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ bình tĩnh đáp: "Tôi đang đi đường."

Hà Tĩnh cũng chưa phát hiện cảm xúc cô không ổn, mà không ngừng căn nhắc với cô tình hình gần đây của cô ấy: Cô ấy cảm thấy làm nhân viên bán hàng không có tiền đồ, nên cũng từ chức. Hiện tại cầm tiền tiết kiệm, và mượn một số tiền trong nhà, tính thuê một mặt bằng mở cửa hàng.

Mộc Hàn Hạ đi trong màn mưa vắng lặng, bỗng nhiên nghe vậy trong lòng chợt âm ảm nói: "Ừ, được. Tôi ủng hộ cậu, nếu cần giúp đỡ, nhớ nói với tớ, tớ sẽ cố hết sức cho cậu mượn tiền."

Hà Tĩnh đã phát hiện ra tâm trạng bất ổn của cô, yên tĩnh một lát, khẽ hỏi: "A Hạ, cậu làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì khó khăn sao?"

Mộc Hàn Hạ muốn nói lại thôi.

Phong Thần trong một đêm sụp đổ, thương trường máu tanh tàn khốc, đau đớn và căm hận của cô, phải nói thế nào với người bạn đơn thuần này đây?

Cuối cùng cô chỉ ôn hòa đáp:"A Tình, tớ phải ra nước ngoài. Sắp rồi."

Hà Tình"a" một tiếng nói:"Cậu nhận được thông báo trúng tuyển rồi?"

"Không, vẫn chưa." Cô đáp,"Nhưng tớ nghĩ nhất định sẽ nhận được."

Giọng nói của cô quá bình tĩnh tự tin, nhưng yên lặng nghe không hiểu sao trong lòng hơi hốt hoảng. Hà Tình vội vàng hỏi:"A Hạ, cậu...cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Mộc Hàn Hạ yên tĩnh một lát đáp:"Không, không có gì! Tôi chỉ là lựa chọn một con đường khác cho cuộc sống thôi."

Hà Tình bỗng nhiên lấy tay che miệng, cô ấy đột nhiên cảm nhận được sự khổ sở của Mộc Hàn Hạ.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng Mộc Hàn Hạ:"Tớ vốn cũng nghĩ mình sẽ luyến tiếc anh ấy."

"Bệnh tình của ngài Bert thực ra luôn chuyển biến xấu." Jack từ từ giải thích mọi chuyện cho Trình Vi Vi,"Mấy ngày nay cô ở bên cạnh ngài ấy, chắc hẳn cô cũng để ý tới sự khác thường của ngài ấy. Dù sao mấy ngày nay ngài ấy cũng không tiếp xúc với người khác. Ngài ấy nói, theo như lời người Trung Quốc nói thì đây gọi là duyên phận."

Trình Vi Vi từ từ uống cà phê, im lặng không nói.

"Đêm hôm qua, bệnh tình của ngài Bert đột nhiên nghiêm trọng hơn, rơi vào hôn mê sâu, phải nhập viện khẩn cấp. Vợ ngài ấy đã không cho ngài ấy đi linh tinh." Jack lộ ra nụ cười bất đắc dĩ,"Chiều nay bọn họ sẽ bay về Mỹ để được điều trị tốt nhất. Nhưng theo như lời bác sĩ nói, bệnh tình không lạc quan. Không biết còn có thể tỉnh lại không."

Trình Vi Vi nói:"Tôi rất lấy làm tiếc."

Jack cười nói:"Cám ơn cô Summer, ngài Bert cũng bảo tôi nói với cô: đừng đau buồn, tất cả mưa gió qua đi, sẽ có kì tích xuất hiện. Trước khi ngài Bert hôn mê đã kí lệnh đầu tư 80 triệu USD, trong vòng hai tháng sẽ rót vào Phong Thần. Hiện tại có lẽ đồng nghiệp của tôi đã gọi điện cho Phong Thần và ngài Lâm Mạc Thần để kí kết hiệp nghị hợp tác. Còn tôi nhận sự dặn dò của ngài Bert tới đây báo cho cô tin tức này. Bởi vì ngài ấy nói đây là giao hẹn của hai người. Tiếp theo, chúng ta cùng đi đến Phong Thần, có được không?"

Nhưng ngoài dự liệu của Jack, cô gái trước mặt im lặng thật lâu.

Sau đó cô ta mới âm thầm cười nói:"Vâng, tôi đi theo anh. Nhưng ngài Jack, tôi không thích người lạ gọi mình là Summer. Về sau anh cứ gọi tên tiếng Trung của tôi là Trình Vi Vi đi."

Jack ngần ra, nghĩ thầm trước đó ngài Bert đã từng nói Summer là một cô gái Trung Quốc vô cùng xinh đẹp đáng yêu, ngồi bên ghế dài chờ ngài ba tiếng. Nhưng cô gái trước mặt này tuy vô cùng xinh đẹp, song khiến người ta cảm thấy lạnh lùng chứ không đáng yêu. Nhưng anh ta nghĩ ngài Bert luôn thường thức sự kì lạ, vì thế cũng không cảm thấy kì quái.

"Vâng, cô Trình Vi Vi."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới khi cửa thang máy mở ra lại trông thấy Lâm Mạc Thần.

Hành lang khách sạn rất dài, cô đứng đầu này, anh đứng đầu kia.

Hai người đều im lặng một lát, sau đó cô bước ra khỏi thang máy, anh cũng nhìn thẳng vào cô, bước về phía cô, trong nháy mắt cánh tay đã bị anh bắt lấy.

"Đêm qua em đi đâu?" Anh hỏi.

"Không đi đâu hết." Cô đáp,"Lâm Mạc Thần, em rất mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi."

Anh nhìn chăm chăm cô mấy giây, giọng nói dịu dàng: "Anh vừa nhận được điện thoại, có một công ty khác đồng ý nhập cổ phần vào Phong Thần, tài chính hơn 5 triệu. Hiện tại anh đi xử lý hợp đồng, em nghỉ ngơi trong phòng, chờ anh trở lại."

Mộc Hàn Hạ sững sốt, khoe môi nhếch lên, cảm xúc khó phân biệt.

"Đi đi." cô nói.

Lâm Mạc Thần nắm tay cô không di chuyển, lúc này di động của anh vang lên. Anh nhìn chăm chăm cô, lấy di động ra nhận: "A lô, Tôn Chí. Được, tôi sẽ lập tức xuống ngay."

Cúp điện thoại, cuối cùng anh vẫn buông tay cô ra.

Mất Mộc Hàn Hạ nhìn về phía trước, lập tức đi vào phòng.

Lâm Mạc Thần bước vào thang máy, trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, anh đột nhiên duỗi tay ngăn lại, nhưng chỉ nhìn thấy cô ở phía trước hoàn toàn không quay đầu lại mà đi thẳng vào phòng đóng cửa lại.

Ba tiếng sau.

Lâm Mạc Thần và mấy quản lý thoải mái đi ra khỏi phòng họp cùng với mấy vị đại biểu đầu tư do Jack dẫn đầu. Hai bên nói nói cười cười, bắt tay tạm ngừng.

Đến lúc này, thỏa thuận hợp tác giữa Phong Thần và công ty MK chính thức kí kết. Trong vòng hai tháng sẽ rót 80 triệu USD đầu tư vào Phong Thần đang nguy cấp. Đồng thời công ty MK sẽ được chia cổ phần, lợi nhuận ở công ty, mặt khác được hưởng quyền lợi ưu đãi khi đầu tư mở rộng. Ngoài ra, chính quyền cũng vô cùng coi trọng chuyện này. Bởi vì nó là sự khởi đầu của đầu tư nước ngoài, cũng là một trong những nhiệm vụ xây dựng kinh tế. Cho nên từ nay về sau sự phát triển của Phong Thần ở thành phố Lâm được hưởng các chính sách ưu đãi và bật đèn xanh, chuyện này thì nói sau.

Tiến xong đám người Jack, Lâm Mạc Thần xoay người, chỉ thấy còn mình Trình Vi Vi ngồi trong văn phòng chờ anh.

Anh đi vào mỉm cười: "Cám ơn em Vivian. Vừa rồi anh nghe Jack nói lần đầu tư này là em ở giữa bắc cầu, dốc hết sức thúc đẩy. Anh không ngờ em lại vì anh mà làm như vậy. Phần ân tình này của em cả đời anh sẽ khắc ghi trong lòng. Sau này nếu Vĩnh Chính có vấn đề gì, anh sẽ dốc hết sức báo đáp."

Câu nói "Cả đời khắc ghi trong lòng" từ miệng anh là vô cùng hiếm có, còn hứa hẹn "dốc hết sức báo đáp Vĩnh Chính" lại càng khiến Trình Vi Vi vui vẻ, nhưng cô ta lại hơi mù mịt. Bởi vì đã trải qua thăng trầm lớn như vậy, hôm nay quả thực là cá chép hóa rồng, nhưng Lâm Mạc Thần ở trước mắt thoát nhìn cũng không quá vui vẻ. Anh đag mỉm cười, nhưng nụ cười vô cùng bình tĩnh. Sự bình tĩnh này lộ ra từ sâu trong đáy mắt và trong lòng.

Cô gái kia thay đổi, anh cũng đã thay đổi.

Loại cảm giác số mệnh có đôi có cặp này khiến Trình Vi Vi cảm thấy cô ta cuối cùng vẫn chỉ là một người ngoài cuộc đứng nhìn, nó khiến cô ta vô cùng không thoải mái.

Cô ta từ từ nở nụ cười: "Jason, sao anh lại nói vậy chứ. Em cam tâm tình nguyện giúp anh, không cần báo đáp mà."

Lâm Mạc Thần lặng lẽ nhìn cô ta mấy giây, sau đó nắm tay cô ta: "Chúng ta vĩnh viễn là bạn bè. Cám ơn em."

Trình Vi Vi vẫn mỉm cười.

Lâm Mạc Thần xoay người rồi đi.

Văn phòng thanh lịch, quanh quẽ, vắng lặng. Văn phòng thuộc về anh, cốc màu đen trên bàn, bút máy ngăn nắp, sách trên giá được phân loại rõ ràng, khắp nơi đều có dấu vết phong cách của anh. Trình Vi Vi ngẩng đầu, im lặng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cô ta biết mình đã hoàn toàn thất bại với tình yêu này, phải từ bỏ thôi.

Thực ra cô ta cũng không yêu anh quá sâu đậm, nhưng cô ta nghĩ ha ha, Mộc Hàn Hạ như vậy thật tốt. Anh không thuộc về cô ta, cũng không thuộc về Mộc Hàn Hạ.

Anh ta không thuộc về bất cứ ai.

Ngay trong hôm đó, Trình Vi Vi bắt chuyến bay đêm về thành phố Giang.

Giao ước đầu tư bằng miệng giữa Phong Thần và Tiết Thị hoàn toàn mất hiệu lực, Tôn Chí đại diện cho Phong Thần đến trao đổi với nhân viên đầu tư bên Tiết Thị, còn Lâm Mạc Thần và Tiết Ninh ngồi trong một gian phòng khác.

"Jason, ngồi đi." Tiết Ninh khẽ cười, rót cho anh một ly trà, "Đây là trà Long Tĩnh tốt nhất

Trung Quốc em mua được đấy, anh uống thử đi."

Lâm Mạc Thần khẽ nháp một ngụm."Cảm ơn."

Bên trong ngọn đèn êm dịu, phong tiếp khách được trang trí thanh nhã xa hoa.

Hai người ngồi đối diện trên ghế sofa nhung đỏ, lặng lẽ thưởng thức trà. Không ai có chút yếu đuối, luống cuống hay là động tình như đêm đó.

Trước đó Tiết Ninh đã biết mục đích Lâm Mạc Thần đến đây, nên cô ta càng im ắng hơn anh.

"Serena." Lâm Mạc Thần đặt tay lên đầu gối lên tiếng:"Cảm ơn em, khi anh gặp rủi ro, đã ra tay giúp đỡ. Trong lòng anh vô cùng cảm kích. Chuyện tối hôm qua, phải nói một tiếng xin lỗi với em. Xin lỗi."

Tiết Ninh cười:"Anh không cần giải thích, là em tự chủ động."

Hai người đều yên tĩnh một lát, Lâm Mạc Thần nói tiếp:"Em xuất hiện vào lúc anh cần nhất, mang đến cho anh tất cả khát vọng. Tiền tài, chống lưng, cơ hội báo thù, thế lực của nhà em, anh thực sự cảm thấy không chống cự được, nhưng em phải hiểu, tình yêu đối với một người đàn ông như tôi. Em lập bẫy cho tôi, vậy thì tôi cũng phải chiều theo em thôi."

Tiết Ninh cười, từ từ uống trà.

"Không còn sớm nữa anh đi đây." Anh đứng lên mỉm cười,"Chúc cô Tiết sau này vẫn thuận buồm xuôi gió như cũ, tìm được phu quân."

"Chờ một chút." Tiết Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh khẽ nói:"Nếu như, em nói là nếu như, không có phần đầu tư của công ty MK này, anh sẽ chọn cô ấy hay là chọn em?"

Lâm Mạc Thần im lặng một lát.

Nhưng Tiết Ninh không nghĩ tới, anh sẽ nói một câu khiến cô ta hoàn toàn thất vọng.

"Giả thiết 'nếu như' ra sao đều không có ý nghĩa trong cuộc sống. Nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt của cô ấy, tôi biết mình không thể mất đi cô ấy."

Mộc Hàn Hạ men theo cầu thang bước lên trên tầng. Bầu trời tối đen, đèn hành lang lại không sáng mấy, xung quanh u ám.

Cô bước tới cửa phòng, lấy thẻ ra quét. Đây là một khách sạn rẻ tiền tiện lợi, buổi chiều hôm nay sau khi gặp lại Lâm Mạc Thần, cô lập tức dọn khỏi khách sạn, không thông báo cho bất cứ ai.

"Tích" một tiếng, cô không tiếng động mở cửa, vừa định đi vào, bỗng nhiên từ từ quay đầu.

Có người đứng bên cạnh tường, vóc dáng cao cao, làn da trắng có thể thấy được hình dáng âu phục, giữa ngón tay anh còn có đốm đỏ, sau đó anh vút tàn thuốc xuống mặt đất, dập tắt.

Không biết anh đã đứng ở đây bao lâu, nhưng Mộc Hàn Hạ lập tức hiểu ra, sau khi anh rời khỏi khách sạn vào buổi chiều, tất nhiên đã phái người theo dõi hướng đi của cô, anh dễ dàng đóng cửa lại, ôm cô từ phía sau.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy trên người vừa nóng vừa lạnh, trong phòng tối om, cô bị giam trong khuỷu tay anh, khoảng cách vô cùng gần, muốn đi chuyển nhưng không thể làm được, vô cùng khó khăn.

Anh chỉ khẽ lên tiếng, lời nói y như trong tin nhắn.

"Hàn Hạ, trở về bên cạnh anh."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Anh nói:"Hàn Hạ, trở về bên cạnh anh..."

Trong mắt Mộc Hàn Hạ từ từ rom róm nước. Trong bóng đêm hai cơ thể dán vào nhau, giọng nói của cô cũng rất bình tĩnh:"Lâm Mạc Thần, anh có biết ngày đó em khó chịu thế nào không?"

Anh im lặng.

Sau đó anh ép cơ thể cô đặt lên tường. Anh cúi đầu nhìn cô, mặt hai người thực sự cách rất gần nhau.

Tôi gần như vậy khiến Mộc Hàn Hạ khó xử. Cô nghiêng đầu tránh đi khẽ nói: "Em khó chịu, nhưng sau đó nghĩ lại thì không thể oán giận anh. Phong Thần sắp đổ, chúng ta không có cách nào xoay chuyển được. Phá sản, ngồi tù... những điều này anh đều phải một mình gánh chịu, cũng không nói với em. Phần tiền kia mẹ anh cũng là người có trách nhiệm liên quan, nếu làm không tốt bà cũng phải ngồi tù. Hai ngày nay, em cũng đã tự hỏi chính mình, nếu đổi lại là em, em sẽ lựa chọn thế nào? Chẳng lẽ chờ cho mình và mẹ cũng ngồi tù..." Nói tới đây, cô bỗng nhiên bị thương không nói được nữa.

Lâm Mạc Thần nhìn chăm chăm cô. Trong bóng tối, cô nhìn thấy ánh sáng nhạt trong mắt anh, không biết nước mắt hay là màu mắt của anh nữa.

"Xin lỗi." Anh nói.

Trong nháy mắt, Mộc Hàn Hạ òa khóc.

Anh cúi mặt xuống.

Nụ hôn vô cùng dịu dàng, môi dường như mút từng chút một. Tay anh cũng khẽ vuốt mái tóc dài của cô. Trong nháy mắt Mộc Hàn Hạ hoàn toàn mê mẩn.

Trong căn phòng tối tăm vắng lặng, vòng ôm và đôi tay ấm áp của anh khiến cô không còn cảm thấy cô độc bất lực, tựa như giống như trước, tựa như anh chưa từng bao giờ rời đi.

Một ý nghĩ tiến vào trong đầu Mộc Hàn Hạ: nếu người đàn ông này sẵn lòng, anh thật sự có thể dịu dàng hơn bất cứ người đàn ông nào trên đời này.

Dịu dàng đến tận xương tủy.

Nghĩ vậy, trong lòng Mộc Hàn Hạ lại đau đớn, dường như lập tức bùng tỉnh trong sự dịu dàng này. Cô dùng hết sức đẩy anh ra, anh lùi hai bước, ngừng lại.

"Lâm Mạc Thần, chúng ta coi như kết thúc rồi."

Anh im lặng.

Sự im lặng thán nhiên này khiến Mộc Hàn Hạ hơi bất an, nhưng cô vẫn nói: "Sự nghiệp của anh đã thuận buồm xuôi gió, em chúc anh sau này sẽ triển khai nhiều kế hoạch lớn. Em cũng sẽ có nơi khác để đi. Chúng ta coi như...chưa từng bắt đầu." Nói xong lời này, cô hòng cô như bị thứ gì đó chặn lại.

"Quên đi cái gì?" Anh lên tiếng. "Quên đi như thế nào?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ đau đớn, cảm thấy không thể nán lại thêm giây nào ở phòng này nữa, xoay người bước đi. Ai ngờ anh đuổi tay kéo cô lại vào lòng, ôm lấy cô lần nữa. Cô làm thế nào cũng không tránh được, đành bất động.

Anh nói: "Anh sẽ không để cho em rời khỏi anh."

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, rơi cả xuống áo sơ mi anh, cô hét lên: "Lâm Mạc Thần, anh là ai chứ? Anh muốn thì được, không muốn cũng được sao? Muốn quay lại thì quay lại sao? Anh muốn tôi không rời đi thì tôi sẽ không rời đi sao? Anh là gì của tôi chứ? Bạn trai? Hay là bạn trai cũ? Nhưng tôi thà rằng trước nay chưa từng có gì với anh còn hơn! Anh để cho tôi nhìn thấy chuyện như vậy. Đời này tôi không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Chúng ta còn có thể ở bên nhau sao? Lâm Mạc Thần coi như chúng ta có duyên vô phận đi, anh đi đi, đừng quay lại, đi đi!"

Nhưng lời này giống như sương lạnh đâm vào tim Lâm Mạc Thần, nhưng anh càng ôm cô chặt hơn, dường như muốn cả người cô tiến vào trong cơ thể mình.

Anh mạnh mẽ, dứt khoát như thế, Mộc Hàn Hạ không có cách nào, đành phải ở trong ngực anh khóc nói: "Lâm Mạc Thần, tôi hận anh chết đi được, hận anh chết đi được."

Anh không nhúc nhích tí nào, Mộc Hàn Hạ hoàn toàn không đoán ra được suy nghĩ trong lòng anh, nhưng chờ sau khi cảm xúc của cô từ từ hồi phục, anh lại nắm tay cô nói: "Hận anh cũng được, yêu anh cũng được. Từ từ tha thứ cho anh. Về sau anh sẽ chứng minh tất cả cho em thấy, nhưng em không thể rời đi."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động. Anh nói về sau sẽ chứng minh cho cô thấy ư?

Cô ngẩng đầu, trong ánh sáng u ám muốn tìm kiếm ánh mắt của anh, nhưng khi ý chí dao động trong nháy mắt đã bị anh nhanh chóng phát hiện, mặt sát gần nhau, dính vào một chỗ.

"Anh yêu em." Anh khẽ nói.

Mặt Mộc Hàn Hạ đầy nước mắt.

Anh cúi đầu, mạnh mẽ hôn cô.

Chưa bao giờ có nụ hôn đau đớn, mãnh liệt, hỗn loạn như vậy, tay anh như xiềng xích trong lao khóa chặt cô trong lòng. Mộc Hàn Hạ thật sự không có sức đẩy anh ra, cô kháng cự rồi lại sa vào. Người đàn ông này, hơi thở của anh, mọi thứ của anh đều giống như thuốc độc ngọt ngào, khiến cô đau như say, khiến cô trở nên ngu ngốc.

Có lẽ là tâm trạng quá áp lực mà mãnh liệt khiến hơi thở của hai người dần dần trở nên hỗn loạn. Mộc Hàn Hạ hoang mang, dục vọng của Lâm Mạc Thần lại vô cùng rõ ràng. Đêm này chưa bao giờ anh khát vọng có được một người phụ nữ vào giờ phút này như thế. Khát vọng dùng sự thân mật nhất, cách thức nguyên thủy nhất, xâm nhập cô, giữ lấy cô, nắm cô trong tay, khiến cho cô không thể rời đi.

Mộc Hàn Hạ bị anh đặt trên giường.

"Không...Đừng!" Cô hòng cô khàn khàn, nhưng trong nháy mắt, miệng đã bị anh che lại. Cô không có sức lực, ở trong lòng anh, cô thực sự không có sức lực. Tay anh giữ chặt tay cô, hôn dọc một đường theo mặt đi xuống, đầu tiên cời áo của cô, tùy ý chiếm đoạt. Mỗi nơi môi anh đi qua đều châm lên lửa âm ỉ, điên cuồng không tiếng động dấy vò cô.

Trong đầu cô hoàn toàn mê loạn, nhưng ở sâu trong cơ thể lại giống như có một loại xúc động tùy ý, mãnh liệt khác. Cô cũng muốn anh, muốn chấm dứt tất cả dây dưa với anh cho đến chết, muốn trút hết ra, vì lần không thể kháng cự này khiến cho cô không thể trở lại con đường của mình nữa.

Cô mở hai tay ra ôm chặt lấy anh. Lâm Mạc Thần hơi giật mình, ánh mắt u ám khó phân biệt. Anh đã cời quần của cô, còn anh cũng đã cời áo khoác, chỉ còn áo sơ mi nhàu nhĩ. Anh bắt đầu hôn dọc theo thắt lưng của cô. Cả người Mộc Hàn Hạ hơi run rẩy, vừa muốn anh vừa muốn trốn tránh, hai tay nắm chặt.

Cho đến khi đầu anh hoàn toàn cúi xuống một chỗ, cảm giác dữ dội chưa từng có nháy mắt đánh trúng Mộc Hàn Hạ. Kích thích này thật sự quá lớn, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ sẽ được anh đối đãi thân mật và thẹn thùng thế này. Cô hơi giật mình, đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô đang làm gì vậy?

Nếu đã quyết định đi, tại sao lại rơi vào lưới này của anh?

Mộc Hàn Hạ, cô đứng là đồ ngốc.

Cô vẫn ...luyện tiếu anh sao?

Sự bi thương từ từ toát ra trong lòng cô, cơ thể của cô dường như cũng trở nên lạnh lẽo, nhìn cơ thể quấn quýt của hai người lại dường như thấy được tương lai bọn họ nhất định chia lìa.

"Lâm Mạc Thần, dừng lại." cô nói, "Dừng ở đây đi, tôi bỏ cuộc."

Động tác của Lâm Mạc Thần dừng lại, cuối cùng anh cũng phát hỏa, giữ chặt cánh tay cô, lạnh lùng đem lời cô nói trả lại cho cô: "Em nói dừng thì dừng sao? Em muốn buông tay, anh cũng phải buông tay?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ phiền muộn.

Lâm Mạc Thần im lặng một lát, cúi đầu khẽ hôn mặt cô. Nụ hôn vô cùng dịu dàng nhưng Mộc Hàn Hạ không hề cử động. Còn lúc này Lâm Mạc Thần cũng thực sự đang chịu sự dằn vặt của dục vọng, là đàn ông vào lúc này, anh không muốn, cũng không thể dừng lại. Anh nhẫn nại, tay lại đụng vào chỗ kia của cô, ngón tay thon dài, từ từ vuốt ve dò đường đi vào, muốn lại khiến cô trầm luân.

Cả người Mộc Hàn Hạ run lên, găm nhẹ nói: "Đừng!"

Tay cô đã nâng lên, vừa lúc Lâm Mạc Thần dừng lại ngẩng đầu lên, tay cô "bóp" một phát, cái tát vang dội trên mặt anh.

Lâm Mạc Thần không cử động.

Cô cũng giật mình.

Theo bản năng muốn giải thích không phải cô muốn tát anh, nhưng môi giật giật, cuối cùng chỉ im lặng.

Anh từ từ đứng dậy, hai tay chống đỡ trên giường cũng rời đi.

"Là anh miễn cưỡng." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ vẫn không cử động, nhưng lại cảm thấy tất cả mọi chuyện hai người nói với nhau đêm nay cũng không đau đớn bằng câu nói bình tĩnh lúc này của anh, khiến lòng cô như bị dao xẹt qua.

Anh xuống giường, cầm áo khoác, xoay người rời đi, đóng cửa lại. Mộc Hàn Hạ lấy tay che mặt mình, sau đó kéo chăn bọc kín mình.

Trong bóng đêm yên tĩnh âm u, cô bật đèn ở đầu giường, sau đó nước mắt từ từ thấm vào gối.

Lâm Mạc Thần. Cô ở trong lòng nói, Lâm Mạc Thần, em yêu anh.

Em thật sự vô cùng yêu anh.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là mười, cũng có lẽ chỉ có hai phút, cô nghe được tiếng động ở cửa, từ từ quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy cửa bị đẩy ra, nhìn thấy anh lại lần nữa trở lại phòng.

Trong ánh sáng êm dịu, anh nhìn cô, đôi mắt âm u khó nhìn thấu.

Sau đó anh vút áo khoác trong tay, đi từng bước đến gần cô. Mộc Hàn Hạ nhìn thấy anh tuần tú mà im lặng, trong lòng đột nhiên như bị nước hồ dội lên đau nhức đầu.

Cả đời này, cô sẽ không bao giờ yêu được một người đàn ông như vậy nữa.

Sự tài hoa của anh, dã tâm của anh, sự liêu lĩnh của anh, sự sắc sảo của anh. Không ai có thể sánh bằng anh, không ai có thể chạm vào anh.

Không bao giờ có người như vậy nữa.

Đời này kiếp này, chỉ trong một thời gian ngắn mà thành trọn đời, anh chiếm giữ tất cả tình yêu của cô, cô không thể chứa thêm một ai khác, cô xong rồi.

Cả đời này của cô sau khi từ bỏ anh, sẽ không bao giờ có hạnh phúc lưỡng tình tương duyệt nữa.

Nước mắt của cô không tiếng động chảy xuống, không biết cô có nhìn nhầm hay không trong mắt anh dường như cũng mơ hồ có nước chợt lóe rồi biến mất. Anh lên giường, ôm lấy cô, Mộc Hàn Hạ cũng ôm chặt lấy anh. Sau đó cô không còn chống cự, mặc anh từ từ tới gần, từng bước giữ lấy. Anh lại cởi quần áo của cô, ôm cô ở dưới đèn, hôn từ môi đến bờ vai mềm mại của cô, nơi tròn trịa của cô, vòng eo nhỏ của cô, nơi tốt đẹp chưa bao giờ bị đàn ông chạm vào. Anh hôn từng chỗ một, hôn khắp cơ thể cô, khiến cô cảm thấy tình nguyện ở trong ngực anh mềm mại như một vùng nước. Mưa bên ngoài cửa sổ lại rơi xuống, từng giọt tí tách dừng lại trên cửa sổ cách bọn họ rất gần, ánh sáng buổi đêm thường xoẹt qua.

Trong buổi đêm mưa vắng lặng như vậy, anh từ từ vuốt ve nơi mềm mại nhất của cô, sau đó cuối cùng từ từ tiến vào cơ thể cô.

Trong tiếng mưa rơi, anh nghe được tiếng thở dốc của cô. Hai mắt cô khép hờ, hai má đỏ ửng, như mê như tỉnh. Anh vẫn luôn nhìn cô, cuối cùng anh cũng khẽ thở dốc, hai tay của anh không ngừng chạm vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô hơi đau đớn. Mồ hôi của hai người đều tuôn cùng một chỗ, anh mạnh mẽ mà dịu dàng như vậy, từng chút từng chút một khiến cô cuối cùng hoàn toàn không thể khống chế được. Mà anh cho đến một khắc cuối cùng, sau khi đã khiến cô toi bời mới rút khỏi cơ thể cô. Sau đó mặt anh dán vào trong mái tóc dài của cô, tiếng hít thở của hai người quấn quanh một chỗ.

Mộc Hàn Hạ vươn tay, vuốt ve khuôn mặt anh. Anh ngược mắt nhìn cô, để cô sờ một lát.

Sau đó anh nở nụ cười, khuôn mặt khoan khoái. Sau đó anh lại giữ lấy tay cô, từng chút một lại bắt đầu hôn chiếc cổ mảnh khảnh của cô, xương quai xanh xinh đẹp của cô. Anh hôn rất dịu dàng, lại còn biết đùa, khiến cả người Mộc Hàn Hạ lại run nhè nhẹ, muốn đẩy anh ra để dừng lại, ngay cả tay cô cũng bị anh kẹp chặt khiến cô không trốn được. Anh gọi cảm như vậy, lại làm càn, khiến cô cả đêm đều ở trong lòng bàn tay anh.

Khi Mộc Hàn Hạ tỉnh lại thì người cô vẫn còn ghé vào trên người anh. Dường như anh ngủ rất say, nhưng tay vẫn ôm chặt cô. Mộc Hàn Hạ lặng lẽ nhìn anh một lát, nhớ tới chuyện làm càn dây dưa đêm hôm qua, cảm thấy như bị lửa thiêu đốt, trăm vị tạp trần. Cô lấy điện thoại xem giờ, lại nhìn thấy số điện thoại bên Mi vừa gọi tới.

Cô ngẩng người một lát, muốn đứng dậy, ai ngờ Lâm Mạc Thần bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy cô, sau đó lại ôm cô vào trong lòng: "Muốn đi đâu?"

"...Em đi WC."

Anh không buông tay, chỉ nhìn cô, từ từ nở nụ cười, là nụ cười thật sự vui sướng, lộ ra từ sâu trong ánh mắt, thấy vậy trong lòng Mộc Hàn Hạ đau đớn.

"Còn đau không?" Anh hỏi.

"...Còn."

Anh cúi đầu hôn mặt cô một cái, khẽ nói: "Sau này sẽ không còn đau nữa, sẽ còn sung sướng nhiều hơn."

Lời nói thân mật như vậy khiến lòng Mộc Hàn Hạ rung động, nhưng...sau này ư?

Anh nói sau này.

Lúc này anh mới thả cô ra. Mộc Hàn Hạ đỡ lấy quần áo đứng dậy, đi WC tắm rửa, chờ khi cô khẽ đẩy cửa ra đã thấy đèn trong phòng tắt rồi, mấy ngày nay Lâm Mạc Thần cũng vô cùng mệt mỏi, đang ngủ say.

Cô mặc thêm quần áo, đi ra hành lang, nhìn lại dãy số bọn họ vừa gọi đến.

"Xin chào, Mộc Hàn Hạ." Đối phương nói, "Chúc mừng cô đã vượt qua cuộc thi nhập học của đại học New York, hơn nữa còn đạt được học bổng."

Email trúng tuyển đã gửi đến hòm thư của cô. Những tài liệu khác hôm nay cũng sẽ được gửi đến. Tôi nghĩ nếu cô đồng ý thì phải nhanh chóng làm xong visa."

Mộc Hàn Hạ:"Cám ơn chị."

Đôi phương lại hỏi:"Vậy có thể nói cho tôi biết tháng mấy cô sẽ tới không?"

Mộc Hàn Hạ im lặng không nói.

"Hello, cô Mộc? Cô còn nghe không? Hello?"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, bóng đêm u ám ngoài cửa sổ, mưa to che đi tất cả âm thanh trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Trong nhà hàng, Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ ngồi đối diện nhau.

Khi anh ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy cô hơi thất thần nhìn chăm chăm đĩa rau.

"Nghĩ gì vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì."

Hai người im lặng một lát, anh gấp đồ ăn vào trong bát cô nói:"Không phải em thích đồ ăn của nhà hàng này nhất sao? Sao không chịu ăn nhiều thêm một chút?"

"Vâng."

Từ từ ăn hết đồ ăn anh gấp cho, cô lên tiếng:"Em muốn nghỉ một thời gian, không muốn đi làm."

Lâm Mạc Thần nhìn chăm chăm cô đáp:"Được."

Không hiểu sao Mộc Hàn Hạ khẽ thở phào nhẹ nhõm. Kết quả anh còn nói thêm:"Nhưng anh cũng có yêu cầu."

Cô ngược mắt nhìn anh.

"Quay lại khách sạn ở." Anh nói, "Anh không thể để cho em ở khách sạn tồi tàn này. Trừ khi em cũng muốn anh chuyển tới đây."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp:"Vâng."

Lâm Mạc Thần cười, ánh mắt trầm tĩnh mà dịu dàng.

Ăn uống xong, anh đưa cô về phòng thu thập hành lý. Sau đó một tay kéo vali, tay kia thì nắm chặt tay cô, xuống lầu, băng qua đường, gọi xe...Mộc Hàn Hạ để mặc cho anh nắm, cũng không buông tay anh ra.

Sau khi trở lại khách sạn ban đầu, anh lại đưa cô vào một căn phòng căn hộ, căn phòng rộng rãi xa hoa hơn phòng cũ của cô.

Cô hỏi:"Tại sao lại thuê căn hộ cho em?"

Lâm Mạc Thần khẽ cười nói:"Không phải em muốn nghỉ ngơi một thời gian sao? Vậy thì ở thoải mái một chút."

Mộc Hàn Hạ không nói gì nữa.

Lâm Mạc Thần ôm thất lưng cô, cúi đầu hôn cô một lát nói:"Buổi tối tan tầm, anh lại đến với em."

"Vâng."

Hôm sau MK sẽ rút vốn đầu tư cho Phong Thần, Jack đã bay về Mỹ, sau đó sẽ có người chịu trách nhiệm thúc đẩy việc đầu tư với Phong Thần, nên hôm nay Lâm Mạc Thần vô cùng bận rộn, nhưng khác với lúc trước là anh thường xuyên nhớ đến Mộc Hàn Hạ.

Nhớ tới đêm quần quýt si mê hôm qua, anh sẽ hơi bật cười, nhưng trực giác nói cho anh, Mộc Hàn Hạ hơi kì lạ, cho dù hôm nay cô đồng ý ở bên cạnh anh, nhưng lại không cho anh có cảm giác nắm chắc.

Hôm qua Lão Phương đã biết chuyện MK rút vốn đầu tư cho Phong Thần, ông cũng chỉ mỉm cười, không hỏi nhiều, nhưng hôm nay khi thư kí kể cho ông nghe tiến triển của phương diện xây dựng kinh tế, liền cười nhắc tới: "Nói ra thì cũng đúng là một vở kịch. Tôi nghe nhân viên bên Phong Thần nói là một vị hồng nhan tri kỉ của Lâm Mặc Thần kéo đầu tư tới."

Lão Phương làm bộ như không biết, cười hỏi: "Nói thế nào?"

Thư kí đáp: "Ngài cùng nghe nói qua rồi đấy là tập đoàn Vĩnh Chính thành phố Giang. Tiểu thư của Vĩnh Chính Trình Vi Vi, cũng là sinh viên tốt nghiệp trường đại học Colombia, nghe nói cô ta chạy đến quán cà phê lập nghiệp tìm được ngài Bert đầu tư."

Thư kí vốn là tâm phúc của Lão Phương, cũng biết tình bạn vong niên của Lão Phương và Mộc Hàn Hạ. Lão Phương liếc nhìn ông ta, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Ồ đâu mà xuất hiện Trình Vi Vi chứ? Bert là do tôi giới thiệu cho Tiểu Mộc, có liên quan gì đến người khác chứ?"

Thư kí khẽ hỏi: "Vậy có cần tôi gọi điện thoại nhắc khéo Lâm Mặc Thần không?"

Lão Phương suy nghĩ một lát nói: "Tôi sẽ xử lí."

Buổi chiều Lão Phương hẹn gặp Mộc Hàn Hạ ở một quán trà.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười như thường lệ: "Đột nhiên chú muốn gặp cháu, có chuyện gì vậy ạ?"

Lão Phương quan sát hai mắt cô, ánh mắt ôn hòa: "Gần đây có phải cháu xảy ra chuyện gì không? Nếu không dựa vào sự thông minh của cháu, không thể nào có chuyện im lặng như vậy."

Mộc Hàn Hạ sững sốt, mấy ngày nay đúng là cô hoàn toàn chìm đắm trong chuyện với Lâm Mặc Thần, hiện tại Lão Phương nói như vậy, cô cũng mơ hồ cảm thấy mình đã lơ là chuyện quan trọng gì đó.

"Lão Phương, chú muốn nói gì ạ?" Cô hỏi thẳng.

"Sau khi chú đề cập, cháu có đến quán cà phê tìm Bert không?"

"Có, đương nhiên là có tìm ạ." Cô cười khỏ đáp, "Cháu còn bám theo ông ấy mấy ngày, sau đó ông ấy cũng hơi chấp nhận, còn hẹn cháu ngày hôm qua gặp mặt ở quán cà phê, nhưng cháu chờ hơn một tiếng không thấy ông ấy tới. Cháu nghĩ có lẽ là ông ấy đổi ý rồi."

Lão Phương lặng lẽ nhấp mấy ngụm trà nói: "Có phải cô gái tên Trình Vi Vi kia hôm qua cũng ở quán cà phê?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động đáp: "Vâng, cô ta tới tìm cháu."

Ánh mắt Lão Phương vốn dĩ không hiện ra hi vọng, nhưng lúc này lại trùng mắt với cô nói: "Sao cháu lại hồ đồ như vậy chứ? Người rút vốn đầu tư cho Phong Thần chính là MK, công ty của Bert!"

Mộc Hàn Hạ hoàn toàn ngây người.

Hai người đã chậm chậm uống hết một bình trà, ánh sáng ngoài cửa sổ cũng càng yên tĩnh.

Mộc Hàn Hạ lo lắng hỏi: "Hiện tại Bert thế nào rồi ạ? Ông ấy...còn có thể tỉnh lại không?"

Lão Phương thở dài nói: "Bệnh của ông ta vốn không mấy lạc quan, lần này sợ là lành ít dữ nhiều, nhưng người bạn này của chúng ta, tung hoành cả đời trong giới đầu tư, cũng coi như là có tâm mắt. Nếu không còn có thể chạy tới Trung Quốc nghỉ ngơi sao? Cháu không cần lo lắng cho ông ta, nếu bệnh tình có tiến triển, ta sẽ thông báo cho cháu."

Mộc Hàn Hạ: "Vâng. Cháu không nghĩ tới ông ấy sẽ thực sự đầu tư cho Phong Thần. Cháu rất cảm kích ông ấy."

Lão Phương cười: "Cả đời này ông ta khiến rất nhiều người táng gia bại sản, coi như là ông ta đang làm việc thiện. Ta nghĩ ông ta có quyết định này, trong lòng cũng rất vui vẻ. Cháu vẫn nên quan tâm chuyện của mình thì hơn, công lao lớn như vậy nên nói cho bạn trai cháu biết, đừng để cho bọn chuột nhắt chui ở đâu ra chiếm lấy. Còn không trở về nói với cậu ta?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lúc, Lão Phương nhìn ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của cô nắm ly trà rồi lại buông ra, sau đó lại cầm, ông cũng không hỏi, chỉ im lặng uống trà.

"Lão Phương, cháu có thể cầu xin chú một việc không?" Cô nói.

"Việc gì?"

"Nếu Lâm Mặc Thần không hỏi chuyện này thì chú đừng nói ra."

Lão Phuong hơi giật mình, buông ly trà: "Tại sao?"

Mộc Hàn Hạ cúi đầu, nhìn mặt nước lăn tăn trong chén, trong nước chiếu lên thứ gì đó rất mơ hồ, cô nói: "Nếu anh ấy biết chuyện này, thì sẽ càng không chịu để cho cháu đi."

Lão Phuong im lặng.

Mộc Hàn Hạ cầm ly trà lên nhấp một ngụm, cuối cùng vẫn không che giấu được tâm trạng của mình.

Lão Phuong lên tiếng: "Quyết định muốn đi du học?"

"Cháu không biết..." Giọng nói của cô hơi khàn khàn, "Lão Phuong cháu thực sự không biết, hiện tại cuộc sống của cháu nên đi theo con đường nào. Có một số người, cháu nghĩ có thể dễ dàng bỏ qua, nhưng chuyện tới trước mắt, anh ấy đâm cháu một dao, mà cháu vẫn còn thương tiếc anh ấy..."

Lão Phuong khẽ thở dài, vỗ vai cô: "Cô bé, đừng như vậy, như vậy sẽ không giống cháu mà ta biết. Cuộc sống thực sự sẽ có rất nhiều lựa chọn khó khăn. Tình yêu, thù hận, lợi ích, tiền đồ, đồng cảm... sẽ che lấp ánh mắt của chúng ta, nhưng tại sao có người cuộc sống luôn tiến về phía trước, vui vẻ khiến người khác hâm mộ? Có người lại cảm thấy phí thời gian, do dự thất bại?"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn ông.

Ông nói: "Bởi vì người trước luôn giỏi về tự suy ngẫm. Anh ta có thể bỏ những thứ kia để đạt được hiệu quả và lợi ích, đẩy khỏi nỗi buồn mây mù, nhìn ra được con đường mình khát vọng chân chính sâu thẳm trong lòng, hơn nữa kiên định lâm vào phần đầu. Thực ra con đường trong cuộc sống, sự lựa chọn của cuộc sống nào có đúng sai? Vẫn dĩ chưa bao giờ có. Mộc Hàn Hạ, tỉnh táo lại, nhìn rõ con đường trong lòng cháu. Thật ra nó đã sớm ở nơi này rồi, mở to mắt ra cháu sẽ thấy nó."

Đêm nay yên tĩnh vắng vẻ, Mộc Hàn Hạ ngồi bên giường ngẩn người, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô ngẩng đầu nhìn ra thấy Lâm Mạc Thần kéo vali đi vào.

Mộc Hàn Hạ: "Anh làm gì vậy?"

Anh đặt vali bên cạnh tường, cởi áo khoác vắt lên sofa, chỉ mặc mỗi áo sơ mi bước vào WC: "Chúng ta không cần phải thuê hai căn phòng. Anh đã trả lại một phòng rồi."

Mộc Hàn Hạ chưa kịp nói gì, bên trong đã vang lên tiếng anh tắm rửa.

Chờ khi Lâm Mạc Thần đi ra, Mộc Hàn Hạ đã tắt đèn, chỉ còn một ngọn đèn bàn nhỏ, người quay lưng về phía anh. Lâm Mạc Thần cũng nằm trên giường, từ phía sau ôm lấy cô, thấy cô không có phản ứng gì, anh cúi đầu, bắt đầu hôn cô.

"Còn đau không?" Anh khẽ hỏi.

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Tay anh bắt đầu di chuyển trong chăn, động tác rất nhẹ, đầu ngón tay anh mềm mại lạnh lẽo, giống như con kiến nhẹ nhàng cắn. Mộc Hàn Hạ hơi cuộn tròn người, nhưng làm sao thoát khỏi tay anh, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập theo động tác của anh.

Cô bỗng nhiên lên tiếng: "Lâm Mạc Thần, có thể đồng ý với em một chuyện không?"

"Nói đi." Anh cúi đầu cắn bờ vai mềm mại của cô.

"Đời này, anh không bao giờ gặp lại Trình Vi Vi nữa."

Anh im lặng một lát, khẽ thì thầm bên tai cô: "Được." Đồng ý như vậy khiến lòng Mộc Hàn Hạ mềm nhũn, hơi khó xử, nhưng cũng lắng lại. Anh quay người cô lại nói: "Về sau anh sẽ không ra mặt chuyện hợp tác, để cho người khác làm."

"Vâng."

Anh từ từ nở nụ cười, nụ cười kia lại khiến Mộc Hàn Hạ hơi đau lòng.

"Anh đồng ý yêu cầu của em rồi, em tính báo đáp thế nào?" Anh nói.

"Em..."

Cô còn chưa nói xong, Lâm Mạc Thần đã cúi đầu hôn cô, ôm chặt cơ thể cô tắt đèn.

Trong bóng đêm hai cơ thể lại quấn quýt, triền miên bên nhau.

Lời tác giả: Có độc giả đưa ra ý kiến "Người của MK và Lâm Mạc Thần không phát hiện Trình Vi Vi mạo danh là không hợp lý." Tôi xin giải thích, tôi

cảm thấy mọi người quá xem trọng Mộc Hàn Hạ, MK là công ty rất lớn. Bert là lãnh đạo cao nhất. Ông ta quyết định giúp đỡ Phong Thần cũng sẽ không nói với cấp dưới: "Vì bạn của tôi." Chắc chắn là ông ấy thông báo trực tiếp chấp hành luôn, giống như ở trong công ty chúng ta, ông chủ vì quan hệ riêng phải chỉ định việc gì đó, chẳng lẽ sẽ nói cho cấp dưới biết sao? Không có đâu. Vì thế nhân viên làm việc hoàn toàn không biết về sự tồn tại của Sumeer. Bert chỉ nói cho mỗi trợ lý riêng là Jack. Về phần Jack tới muộn mà không gọi điện cho Mộc Hàn Hạ thì làm ơn đi, ông chủ của anh ta sắp đi rồi, "Nói cho Summer" chuyện này thực sự cũng không quan trọng như vậy đâu. Dù sao phần tiền đầu tư kia cũng không chạy đi đâu được. Vì thế đó cũng là nguyên nhân Lâm Mạc Thần dễ dàng nhận phần tiền đầu tư này, tôi cũng viết là MK đề nghị hợp tác trước. Chờ bàn bạc xong, Jack mới nhân tiện nhắc tới là cô Trình Vi Vi ở bên trong giặt dây giúp, chứ không hề nói công lao của Trình Vi Vi với Lâm Mạc Thần. Hơn nữa Jack không thích Trình Vi Vi, nên anh ta cũng không nhiều lời. Chẳng lẽ lúc này Lâm Mạc Thần nên từ chối phần tiền đầu tư này sao? Mà hôm sau Jack đã bay đi rồi, còn người của MK lại không biết Mộc Hàn Hạ. Mọi người nói Lâm Mạc Thần kém khi không phát hiện ra, nhưng anh ấy phát hiện thế nào đây, anh ấy không phải thám tử nha, nghi ngờ Trình Vi Vi có phải quá đột ngột không.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Hai tuần sau.

Mộc Hàn Hạ vẫn không tới công ty, tất nhiên là sẽ có người tò mò buôn chuyện. Buổi trưa hôm nay công ty liên hoan, có nhân viên tương đối thân quen với Lâm Mạc Thần cười hỏi: "Lâm tổng, sao quản lý Mộc vẫn xin phép nghỉ vậy? Không phải bị anh kim óc tàng kiêu đấy chứ?"

Chuyện trước đó của Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ chỉ có mấy người thân tín trong công ty biết, cho nên đúng là thật to gan mới dám hỏi vấn đề này. Mọi người trên bàn cơm đều lén lút chú ý đến phản ứng của ông chủ trẻ tuổi.

Lâm Mạc Thần nhấp một ngụm trà, khoe miệng lộ ra ý cười: "Không phải tôi giấu, là cô ấy muốn nghỉ ngơi."

Tất cả mọi người đều sững sốt, anh nói vậy chẳng khác nào thừa nhận. Sau đó tiếng chúc mừng vang lên, nhóm đồng nghiệp nữ vô cùng phấn khích. Có người nói: "Lâm tổng, vậy lần tới anh và quản lý Mộc mời mọi người ăn cơm đi, bọn em đều làm người chứng kiến cho hai người."

Lâm Mạc Thần đáp: "Được, chờ cô ấy nghỉ ngơi xong, tôi sẽ mang cô ấy tới gặp mọi người."

Tất cả mọi người đều reo hò, vốn là bữa cơm vì công việc, bầu không khí cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Trong tiếng náo nhiệt, Tôn Chí châm một điếu thuốc đứng ở cửa, cười nhìn về phía ông chủ nhà mình, nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của anh ngồi giữa mọi người.

Tôn Chí cũng là một trong những người gần gũi nhất với Lâm Mạc Thần, anh ta cảm thấy Lâm Mạc Thần hơi thay đổi so với trước khi gặp biến cố. Tuy trước kia tính cách của ông chủ vốn lạnh lùng, nhưng ở chung lâu vẫn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, anh cũng thường hay nói đùa với công nhân. Sự lạnh lùng kia cũng là một loại phóng khoáng, hăng hái.

Nhưng hiện tại, sau khi xảy ra chuyện trước đó, Tôn Chí cảm thấy toàn thân anh đều lộ ra sự lạnh lùng thật sự, càng yên lặng hơn so với trước kia. Anh trở nên nội liêm khiến người khác càng không đoán ra được suy nghĩ trong lòng anh.

Tuy nhiên khi đề cập tới chuyện liên quan tới Mộc Hàn Hạ, ông chủ trẻ tuổi này dường như cũng trở nên có chút tình người, khi nhắc đến cô anh sẽ cười. Thỉnh thoảng khi rảnh rỗi, Tôn Chí sẽ nhìn thấy anh lấy đi động ra gọi điện thoại cho cô, thậm chí là những buổi xã giao có thể hủy bỏ được, anh đều không đi, tan làm đi thẳng về khách sạn. Nói thật hiện tại Tôn Chí mới cảm thấy ông chủ xứng đáng với chức vụ bạn trai.

Sau chuyện đêm đó, hai người chẳng những không chia tay, mà còn ở bên cạnh nhau. Nếu không thực sự yêu nhau, làm sao đi đến được bây giờ?

Tối nay, Lâm Mạc Thần và Tôn Chí có buổi xã giao quan trọng. Khi tan làm, Lâm Mạc Thần còn phải xử lý một số việc, Tôn Chí đứng dưới lầu chờ. Sau khi rút điếu thuốc, anh ta nhìn thấy một cửa hàng trang sức cách đó không xa, hơi xúc động liền bước vào.

Anh ta chọn ở tù kính một lát, cũng thấy Lâm Mạc Thần bước vào.

Lâm Mạc Thần: "Đang làm gì vậy?"

Tôn Chí cười đáp: "Nhớ tới mấy hôm nữa là kỉ niệm mười năm kết hôn, muốn tặng quà cho vợ. Lâm tổng, anh cũng chọn quà cho bạn gái sao?"

Lâm Mạc Thần im lặng.

Anh cúi đầu liếc tù kính, anh mắt nhanh chóng dừng lại ở một chiếc nhẫn, là một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản, đính một viên kim cương nho nhỏ, kiểu dáng đơn giản, không hiểu sao lại khiến anh nhớ tới cô.

"Lấy ra cho tôi xem." Anh nói.

Nhân viên bán hàng lấy nhẫn ra đưa cho anh, anh đặt nó trong lòng bàn tay, ngắm nhìn tỉ mỉ.

Tôn Chí thấy vậy tiến lại gần:"Nhẫn à, không phải Lâm tổng tình cầu hôn đấy chứ?"

"Cầu hôn còn sớm quá." Lâm Mạc Thần đáp, trong mắt phảng phất có ý cười:"Nhưng nhẫn rất thích hợp với cô ấy, có thể mua trước."

Tôn Chí bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cảm động.

Cuối cùng Tôn Chí mua một chiếc vòng cổ, Lâm Mạc Thần mua cái nhẫn kia, chỉ đựng trong một chiếc hộp nhỏ đơn giản, bỏ vào trong túi áo khoác.

Hoàng hôn buông xuống, Mộc Hàn Hạ đi dọc bờ đê ở con sông gần khách sạn, đi không mục đích. Bầu trời xám xịt, cảnh vật quan thuộc, nhưng trong lòng cô luôn có cảm giác trống trải.

Bất tri bất giác, cô lại tới Phong Thần, ngẩng đầu, nhìn kiến trúc quen thuộc, Lâm Mạc Thần có lẽ vẫn còn đang bận, cô hơi ngần ngại.

Mấy ngày nay cô đang làm visa.

Bọn họ vẫn ở bên cạnh nhau.

Trong lòng dâng lên sự mềm mại mà hơi đau đớn, cô lặng lẽ áp nó xuống.

"Hàn Hạ?" Có người gọi cô. Cô xoay người, nhìn thấy là một đồng nghiệp quen biết. Cô cười:"Tan làm?" Đồng nghiệp hơi tò mò quan sát cô:"Lâm tổng bảo cô phải nghỉ ngơi một thời gian, tất cả mọi người đều nghĩ cô đang làm phu nhân giàu có đấy. Đến chờ Lâm tổng tan làm à? Ân ái quá đi!"

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, không biết Lâm Mạc Thần đã công bố quan hệ của bọn họ rộng rãi hay chưa.

Cô cũng không hi vọng anh làm như vậy.

"À, tôi chỉ đi ngang qua thôi." Cô đáp.

Đồng nghiệp nói:"À, vậy à, hiện tại Lâm tổng không có ở công ty. Anh ấy đi tham gia tiệc tối của hiệp hội thương mại rồi, là một bữa tiệc rất quan trọng, cơ quan chính phủ, Dung Duyệt, Đinh Thành, Tiết Thị, tất cả những công ty danh tiếng vùng Đại Tây Nam đều có mặt. Bà chủ à, cô trở về đi. Có lẽ hôm nay ông chủ phải xã giao đến khuya rồi."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười "vâng" một tiếng, nói chuyện phiếm với đồng nghiệp mấy câu, sau đó tạm biệt.

Bầu trời tối đen.

Mộc Hàn Hạ ngồi trên bậc thang cạnh quảng trường. Tối nay nơi này không có người, cô cũng không gặp được mấy thanh niên trượt ván, xung quanh vắng vẻ yên tĩnh.

Trong đầu cô đột ngột xuất hiện ý nghĩ:

Bữa tiệc tối nay cả Phong Thần và Tiết Thị đều có mặt.

Lâm Mạc Thần sẽ gặp Tiết Ninh ư?

Bọn họ có nói chuyện với nhau không?

Bầu không khí khi hai người bọn họ ở bên nhau sẽ như thế nào?

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên tâm phiền ý loạn, nhìn giữa hồ như bình lặng rất nhiều ngày, nhưng hóa ra vẫn ẩn giấu dòng nước xiết gạn sóng, chỉ cần gió thổi là lộ ra.

Cô im lặng ngồi thật lâu, đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng chạy ra bên lề đường gọi taxi.

"Bác tài, đến khách sạn XX." Cô báo địa chỉ tổ chức tiệc hôm nay nghe được từ đồng nghiệp.

"Vâng!" Lái xe đạp chân ga, bắt đầu đưa cô đi vào cảnh đêm muôn màu muôn vẻ.

Chưa đến bao lâu đã tới nơi, từ xa đã nhìn thấy khách sạn xa hoa cao nhất kia.

Cô ngồi ở phía sau bỗng nhiên lên tiếng:"Bác tài, quay đầu lại đi."

"Hả? Không đi nữa à?"

Trong xe im lặng mấy giây, mới nghe thấy cô nói: "Không đi nữa."

Mộc Hàn Hạ xuống xe tại khách sạn đang ở, không lập tức lên lầu, mà đứng một lát trong gió đêm lạnh lẽo gọi điện cho Lão Phuong.

"A lô, Lão Phuong ạ. Chú đang bận ạ? À, không có chuyện gì ạ, chỉ là cháu muốn tạm biệt chú thôi. Mấy ngày nữa cháu sẽ đi. Vâng cháu muốn ăn một bữa cơm với chú, cháu mời chú...Không, cháu nhất định phải mời chú." Cô ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm vô cùng tối trên đỉnh đầu. "Vâng, cháu đã nghĩ kỹ rồi. Cháu đã nhìn rõ con đường trong lòng. Sẽ không hối hận, sẽ không quay đầu lại."

"Bệnh tình của Bert đã chuyển biến tốt đẹp, có thể tỉnh lại sao? Tốt quá, sau khi đến Mỹ cháu sẽ đi thăm ông ấy."

Không biết Lão Phuong còn nói gì bên đầu kia điện thoại, cô im lặng một lát, khẽ đáp: "Cháu sẽ giải quyết dứt khoát."

Cúp điện thoại, cô đứng ngẩn người tại chỗ thật lâu.

Nước Mỹ, đại học New York, Bert...những chuyện này dường như thật xa xôi.

Cô nhớ tới buổi đêm triền miên, sáng sớm khi anh ra khỏi cửa đi làm hôn trán cô, mỗi lần anh đều im lặng ôm từ phía sau...đều khắc sâu vào trong lòng cô, đều là sự tham lam của cô. Cô đang đứng ở một con đường rộng mở, biết rõ đi cũng tốt, ở lại cũng tốt, chỉ có đứng lại tại chỗ mới là sai, nhưng cô không chịu bước đi.

Nhưng cuộc sống có rất nhiều sự linh ngộ phải buông xuống trong nháy mắt. Giống như vừa rồi cô mất đi hoàn toàn lý trí, gọi taxi đến khách sạn có anh và Tiết Ninh, đột nhiên hiểu ra dù anh không tới gần Tiết Ninh, hay không nói chuyện với cô ta, sau này có gặp dịp thì chơi với người phụ nữ khác hay không, hay là có thời gian ý loạn tình mê, đã không còn quan trọng nữa.

Bởi vì hạt giống ghen ghét và thất vọng đã chôn ở trong lòng cô.

Cô không ngừng hỏi mình, cuộc sống ngăn ngui lại còn nghèo khó như vậy rốt cuộc nên đi về phía nào?

Hiện tại cô đã biết rồi.

Nhiều năm trước thi vào đại học, cô là đứa trẻ bị số phận vứt bỏ. Cô ưu tú nhất lại té ngã đau nhất trên đường đời.

Khi ở thành phố Giang, cô là đứa trẻ bị Mạnh Cường vứt bỏ.

Sau đó ở trong tình yêu có một ngày, cô cũng sẽ trở thành một đứa trẻ bị Lâm Mạc Thần vứt bỏ thôi.

Cô không thể dừng lại.

Cô phải đi thôi.

Đi về nơi xa sinh mệnh càng trống trải cũng càng cô độc hơn.

Bởi vì cả đời này cô không muốn trở thành đứa trẻ bị người khác vứt bỏ.

Đêm nay khi Lâm Mạc Thần trở lại đã là đêm khuya.

Anh nhìn căn phòng u ám, thấy người trên giường không hề nhúc nhích, anh khẽ đóng cửa thay giày, mở ngọn đèn tường nhỏ, sau đó cởi áo khoác, ánh mắt xẹt qua túi áo, động tác treo áo cũng trở nên nhẹ nhàng.

Anh đi tắm rửa rồi lên giường. Người con gái trong chăn nằm thẳng thoải mái, tay chân mở rộng. Lâm Mạc Thần nở nụ cười. Mấy ngày nay anh đã hiểu thói quen khi ngủ của cô. Nếu ngủ say cô không tự chủ được biến thành tư thế nằm thẳng. Nếu giả vờ ngủ sẽ là nằm nghiêng, quay lưng về phía anh.

Là chống cự hay là bảo vệ bản thân mình?

Lâm Mạc Thần nằm nghiêng, cánh tay lướt qua thắt lưng cô, cầm một tay bên cạnh sườn cô, cầm dấn lên tóc dài của cô, nhắm mắt lại.

Trong nháy mắt Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên tỉnh táo, như là bị thứ gì đó làm giật mình tỉnh giấc, xung quanh yên tĩnh, cô cũng không mơ thấy gì hết.

Trong phòng vẫn u ám như cũ, tiếng hít thở rõ ràng của anh quán quanh bên tai, còn cả cơ thể ấm áp của anh, Mộc Hàn Hạ khẽ nghiêng đầu nhìn anh, không nhìn rõ mặt chỉ mơ hồ thấy đôi má.

Bỗng nhiên sự lạnh lẽo dâng lên trong lòng Mộc Hàn Hạ, cô bỏ tay anh ra, xuống giường, chỉ có một tiếng vang nhỏ, thay xong quần áo, sau đó bắt đầu thu thập hành lý.

Có lẽ là bóng đêm quá sâu, lòng người cũng rối loạn. Trong đầu cô hơi mờ mịt, nhưng lại vô cùng tỉnh táo. Cô vốn đã sắp xếp xong hành lý cả rồi, chỉ cần bỏ một số đồ dùng hàng ngày vào là được. Cô đứng cách giường khá xa, dưới ngọn đèn âm u, bỏ khăn mặt và đồ ngủ của mình vào. Cô không muốn để lại bất cứ dấu vết gì về cuộc sống của mình.

Tay đột nhiên bị một bàn tay sau lưng chặt chẽ bắt lấy. Cả người cô toát mồ hôi lạnh, nhìn thấy bàn tay thon dài có lực của người đàn ông. Cơ thể anh đứng ngay sau lưng cô, sau đó đèn được bật lên.

Đèn cả phòng đều được bật lên, cả phòng sáng trưng. Mộc Hàn Hạ hơi không thích ứng được ánh sáng đột nhiên này, tay che lấy mắt. Kết quả tay kia cũng bị anh bắt lấy, sau đó anh xoay người cô lại, hai người đối mặt nhau.

Mộc Hàn Hạ nhanh chóng ngẩng đầu, trong mắt vẫn còn nước, im lặng nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, ánh mắt rất sâu, yên tĩnh.

Sau một lát im lặng, anh nở nụ cười lên tiếng: "Khuya khoắt thế này còn làm gì vậy? Tìm đồ gì thì để ngày mai, về giường đi."

Mộc Hàn Hạ không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Về mặt anh vẫn như thường, nâng tay nắm vai cô, Mộc Hàn Hạ muốn tránh, ai ngờ anh như đoán trước được, cánh tay mạnh mẽ ôn chặt cô vào trong ngực.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, từ từ nói: "Lâm Mạc Thần, không phải em đang tìm đồ. Em có chuyện muốn nói với anh."

Mặt anh không có biểu tình gì.

Mộc Hàn Hạ từ từ thở hắt ra, cảm giác đau đớn ở cổ họng lan đến ngực.

"Hiện tại là ba giờ sáng." Ánh mắt anh nhìn ngoài cửa sổ, "Có chuyện gì để ngày mai nói đi. Ngày mai anh đã xin nghỉ, sẽ đưa em đến ngoại ô chơi. Chúng ta tới đó rồi nói sau."

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên không thể nói lên lời, cô nghe giọng nói hơi khàn của mình: "Vâng, như vậy nhé."

Anh tắt tất cả đèn, bên trong đột nhiên trở nên tối đen, anh cầm chặt tay cô trở về giường. Cả người Mộc Hàn Hạ đều lạnh lẽo, ngón tay cứng đờ. Cô nằm xuống, anh cũng vậy. Hai người không cử động.

Một lát sau, cô xoay người sang chỗ khác, quay lưng về phía anh. Anh lại đồng thời di chuyển tay, tức giận kéo cô vào trong lòng. Cánh tay mạnh mẽ xuyên qua phía dưới cổ cô, tay kia nhanh chóng tiến vào phía sau áo. Mộc Hàn Hạ không thể cử động, đành phải để mặc anh trói buộc, im lặng ôm lấy cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Hôm nay trời đầy mây, mấy cây dưới lầu khách sạn cũng đột nhiên vô cùng yên tĩnh. Mộc Hàn Hạ đi cùng Lâm Mạc Thần đến bãi đỗ xe, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe Cayenne màu đen quen thuộc, ngay cả biển số xe cũng chưa thay đổi.

Cô hơi giật mình.

"Không biết à?" Anh nói.

"Không có." Cô đáp, "Tìm về được là tốt rồi."

Lâm Mạc Thần im lặng, hai người giống như ngày xưa ngồi vào trong xe.

Dọc đường, anh im lặng lái xe. Ánh mắt Mộc Hàn Hạ thỉnh thoảng nhìn về phía anh. Chắc là một đêm không ngủ, hốc mắt anh hơi lõm vào, sắc mặt cũng hơi xanh xao.

"Thực ra...chúng ta không cần phải đi ra ngoài, ở trong khách sạn nói chuyện cũng được."

Cô từ từ nói, nói xong lại im lặng. Nơi đó thật sự có thể sao? Trong căn phòng bọn họ ngày ngày lưu luyến triền miên?

"Nơi đó không được." Lâm Mạc Thần nhìn phía trước.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn đám mây từ từ di chuyển trên bầu trời.

Đã là mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn còn hơi lạnh. Cây và hoa cỏ cũng đã xanh mướt, nhưng trong bầu trời đầy mây này, cảnh vật ngoại ô vẫn hoang vắng.

hiu quạnh. Lâm Mạc Thần lái xe hai tiếng, đưa cô tới một nơi đồng cỏ xanh trải dài, một con đường đất chật hẹp đi thẳng vào sâu trong đồng cỏ xanh. Mộc Hàn Hạ nhìn hai bên cây cối đều rất cao, giữa mảnh đất còn có ánh nước, xung quanh là sông nhỏ uốn lượn.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Cô hỏi.

"Nghe nói ở bên này mới mở một khách sạn mới, ở chính giữa vùng đầm lầy. Phong cảnh tốt lắm." Anh nói.

Vì thế Mộc Hàn Hạ lại im lặng.

Nhanh chóng nhìn thấy khách sạn kia là một khách sạn tạo nhã tình mạch nằm giữa lau sậy và hồ nước, lại có cả cảm giác bông lơi tiên cảnh, rất đẹp.

Lâm Mạc Thần đi đến bàn tiếp tân đăng ký, Mộc Hàn Hạ đứng ở đại sảnh chờ. Cô nhìn cảnh vật bên ngoài một lát, rồi lại quay đầu nhìn bóng dáng anh nghỉ đêm nay hai bọn họ ở lại nơi này sao? Không, chỉ có một mình anh thôi. Nghĩ vậy, mũi của cô bỗng nhiên khó chịu, lập tức áp xuống.

Nhân viên phục vụ ở quầy lễ tân cười nói: "Thưa ngài, nhà ăn đã bắt đầu cung cấp cơm trưa, đều là đồ ăn bản địa vô cùng đặc sắc, cá cũng được câu từ trong hồ tự nhiên, ở bên ngoài cũng không ăn được. Hai người có thể nếm thử."

Lâm Mạc Thần liếc mắt nhìn Mộc Hàn Hạ ở cách đó không xa đáp: "Ừ."

Đã là buổi trưa, từ tối qua đến giờ hai người cũng chưa ăn gì. Lâm Mạc Thần quay lại bên cạnh cô: "Đi ăn cơm trước đã." Nói xong lập tức đi về phía nhà ăn, Mộc Hàn Hạ cũng đi theo anh.

Còn chưa tới mùa du lịch, lại còn là giờ hành chính, trong nhà ăn to như vậy chỉ có hai ba bàn có khách. Sau khi ngồi xuống, Lâm Mạc Thần cảm thực đơn gọi đồ.

Mộc Hàn Hạ nói: "Đủ rồi, không ăn hết đâu." Nhân viên phục vụ bên cạnh cũng cười nói: "Thưa ngài, hai người gọi đồ ăn nhiều như vậy, không hết đâu ạ."

Lâm Mạc Thần đóng thực đơn lại đưa cho nhân viên phục vụ nói: "Vậy mang đồ ăn lên đi."

Người phục vụ đành phải lui xuống, Mộc Hàn Hạ nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng.

Một lát sau trên bàn đã bày đầy đồ ăn. Anh cầm lấy đũa, vẻ mặt bình tĩnh gấp từng món mớ

t nếm thử. Mộc Hàn Hạ cũng không yên lòng ăn cơm, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới năm ngoái lúc cô mới đến Bắc Kinh, lần đầu tiên anh mang cô đi nhà hàng cao cấp ăn cơm, cũng gọi một bàn đầy đồ ăn như vậy. Lúc ấy cô cũng khuyên anh nói ăn không hết, anh chỉ cười nói: "Tôi cũng không phải là người thích lãng phí, ăn không hết thì em gói mang về."

Lúc đó, anh chỉ là nhìn thấy cô mới đến thành phố lớn, lại còn nhát gan, nên mới động lòng trắc ẩn, gọi nhiều đồ ăn đắt tiền như vậy, còn để cho cô gói mang về.

Mộc Hàn Hạ gấp thêm thịt bò bỏi tiếng ở đây vào miệng, nhưng đột nhiên lại ăn không ra vị gì, chỉ cảm thấy sự chua xót trong cổ họng, đành cố nuốt xuống từng miếng một.

Lâm Mạc Thần cũng ăn rất ít, dường như mỗi món chỉ ăn một miếng đã bỏ đũa xuống, không động đến hạt cơm nào, chờ cô bỏ đũa xuống, anh khẽ cười nói: "Đi ra ngoài một chút."

Mộc Hàn Hạ không nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh khẽ "vâng" một tiếng.

Bên ngoài khách sạn có một hành lang dài nổi thẳng với mặt nước, kéo dài đến một nơi rất xa, hành lang rộng khoảng hai mét, được lát gỗ, hai bên cạnh đều là bụi cỏ lau và lá sen.

Hôm nay trên hành lang ngoài hai người bọn họ, không có bất cứ người nào khác. Bầu trời chiều hơi sáng sủa hơn chút, giữa trời và nước vẫn hơi mờ mịt.

Đi được một lát anh vẫn im lặng, Mộc Hàn Hạ tìm đề tài lên tiếng: "Tại sao nơi này lại gọi là 'Trầm giang thấp địa'?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Nghe nói là đất liền chìm xuống, nước cũng chìm xuống, cuối cùng thành vùng đầm lầy."

Mộc Hàn Hạ nghe vậy trong lòng ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn cánh rừng xanh trải dài bên hồ, nhìn mãi không thấy giới hạn, hóa ra không ngờ là thế sự xoay vần.

"Tại sao phải đi?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ tạm thời im lặng.

Sắc trời xám xịt, anh nhìn cô chợt nở nụ cười: "Không bỏ qua được chuyện lần đó đúng không? Không bỏ qua được thì tại sao mấy ngày nay em còn ở bên cạnh anh? Mộc Hàn Hạ, em đang tính gì vậy?"

Nước mắt Mộc Hàn Hạ trào ra, cô hết đường chối cãi.

Cô nên nói như thế nào đây?

Nói là em chỉ muốn ở bên cạnh anh nhiều thêm một chút.

Nói em cũng khát vọng, thiếu chút nữa khuất phục cho rằng chúng ta có thể vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Hay là nói em thật sự ích kỉ. Em không thể bỏ qua, nhưng không thể chống cự được anh?

"Xin lỗi." Cô khẽ nói.

Anh lại cười: "Không thể ngờ rằng tôi cũng có một ngày bị phụ nữ lừa dối. Vì vậy tôi có lỗi với em một lần, em cũng phụ tôi một lần, coi như là chúng ta hòa nhau?"

Giọng nói của anh âm tình bất định, nhưng Mộc Hàn Hạ nhất thời không dám trả lời.

Trong lá sen có tiếng ếch kêu, còn có tiếng gió thổi làm cỏ lau lay động, hai người ở nơi yên tĩnh mà vang vọng nhất, lặng lẽ đứng ở một góc hành lang.

Một lát sau anh lên tiếng: "Tính đến đâu rồi? A...cho dù chia tay, vẫn là bạn bè. Cần giúp gì không?"

Mộc Hàn Hạ: "Không, không cần."

"Em có chuyện gì giấu tôi sao?" Anh hỏi.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi giật mình, im lặng một lát mới đáp: "Lão Phương giới thiệu...em đăng kí đại học New York. Thư thông báo đã gửi đến rồi."

Về mặt Lâm Mạc Thần không nhìn ra biểu tình gì.

"Visa thì sao?" Anh cười.

Mộc Hàn Hạ chậm chậm đáp: "Đang làm."

Anh gật đầu: "Tốt lắm."

Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm mặt nước xanh yên tĩnh, lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của anh vang lên bên tai: "Vì vậy ba tháng trước em đã bắt đầu chuẩn bị ra nước ngoài?"

Mộc Hàn Hạ lập tức nói: "Không, không phải như anh nghĩ đâu. Ban đầu em không nắm chắc, nên không nói với anh. Sau đó...Phong Thần lại xảy ra chuyện, em sao nói được chứ?"

"Vậy mấy ngày nay thì sao? Tôi nào chúng ta cũng nằm cùng nhau, em khó mở miệng đến thế sao? Nửa chữ cũng không tiết lộ?" Anh nói.

Mộc Hàn Hạ cắn môi dưới.

Anh nói thật nhẹ nhàng, nhưng cô phải mở miệng thế nào đây? Nói mình vẫn luôn đau đốn giữa đi hay ở sao?

Nói ra thì cô làm sao còn đi được đây?

"Đây là tương lai của em, em muốn tự mình quyết định." Cuối cùng cô từ từ nói.

Cuối cùng về mặt Lâm Mạc Thần trở nên vô cùng lạnh nhạt: "Đi đi. Em hiểu rõ là được rồi."

Trong lúc đó, hai người dường như không muốn nói thêm nữa.

Lâm Mạc Thần bình tĩnh đi về phía trước, Mộc Hàn Hạ chậm chậm đi phía sau, lại qua một chỗ yên tĩnh không bóng người, anh lên tiếng: "Khi nào đi?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp: "Em tính ngày kia rời khỏi thành phố Lâm."

"Vậy không tiễn." Anh thản nhiên nói.

"Vâng." Mộc Hàn Hạ rom róm nước mắt, nhưng đã ép trở về.

Đúng lúc này Lâm Mạc Thần quay đầu nhìn cô, trời và nước trở thành một màu ở phía sau anh, đôi mắt anh vô cùng sâu xa tĩnh lặng.

"Mộc Hàn Hạ, đã có ai nói thực ra em là một người phụ nữ vô cùng độc ác chưa?"

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ loang loáng nước, khẽ cười nói: "Chưa, anh là người đầu tiên nói như vậy."

Anh cũng cười, một ngón tay chỉ vào ngực mình: "Đúng, cũng chỉ có em muốn đâm một nhát vào chỗ này của tôi là đâm được thôi."

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, anh nói rất bình tĩnh nhưng lại khiến cô sắp không thể khống chế được tình cảm của mình. Cô im lặng lấy tay lau nước mắt, sau đó nói: "Em thấy chúng ta đã nói hết rồi, cũng không còn gì để nói nữa. Em đi đây, Lâm Mạc Thần, tạm biệt." Âm cuối đã biến điệu, cô xoay người nhanh chóng rời đi. Ai ngờ mới đi được mấy bước, tiếng bước chân của anh đã tới gần, bắt lấy cô.

Mộc Hàn Hạ hiểu rõ cứ tiếp tục dây dưa như vậy chỉ càng thêm thống khổ. Cô cũng tuyệt đối không để cho mình mềm lòng ở lại như vậy. Vì thế cô quyết liệt dùng sức đẩy anh ra.

Lâm Mạc Thần nhìn khuôn mặt cô chấp của cô, cảm thấy đau đớn trước nay chưa từng có. Tay anh muốn tiến vào trong máu thịt của cô

Nhưng Mộc Hàn Hạ vừa quay đầu đã nhìn thấy mặt anh. Sắc trời xám xịt, mây lững lờ trôi, nước trong cây cỏ không bến bờ, chỉ có khuôn mặt vô cùng anh tuấn của anh đến gần. Ánh mắt kia, đôi mắt thâm trầm cô đã từng ngưỡng mộ ngàn vạn lần trong mắt có ánh nước mù mịt.

Trong nháy mắt cô hoàn toàn sụp đổ, toàn thân giống như tượng điêu khắc gỗ, ngổn ngắc đứng tại chỗ, nhưng trong ánh mắt anh hiện lên sự độc ác hơn so với cô. Anh đột nhiên ôm cô nhảy vào hồ nước bên cạnh.

Cả người Mộc Hàn Hạ giống như đang nằm mơ, từng ngụm nước từ miệng tiến vào mũi. Không còn nhìn thấy rõ bầu trời, cô bị vùi trong nước, chỉ thấy ánh nước lay động, trong mắt đều là những bụi cây. Cô bị quẩn quanh trong đó, hoàn toàn không thể thoát được, sự đau đớn chưa từng có nháy mắt bao phủ cả người cô.

Hoàng hốt giãy dụa, không biết cánh tay anh từ đâu xuất hiện, một tay ôm lấy thắt lưng cô. Mộc Hàn Hạ vừa hận vừa sợ, bị anh nhanh chóng ôm, theo bản năng cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại không thể không ôm chặt lấy anh. Anh mặc kệ sự giãy dụa và đau đớn của cô, mạnh mẽ hôn cô trong nước. Mộc Hàn Hạ vô cùng khó chịu, hồ nước, bèo, còn có cả sức lực của anh giống như trút hết vào trong ngực cô. Cô bật khóc trong nước, lại sặc nước. Mãi đến khi cuối cùng anh luyến tiếc mới một tay đỡ đầu cô nổi lên mặt nước. Cô liều mạng đẩy anh ra, hai tay nắm lấy mép hành lang, dùng hết sức trèo lên. Lâm Mạc Thần dùng tay nâng cả người cô lên.

Cả người Mộc Hàn Hạ ướt đẫm, ngồi xuống hành lang. Anh cúi đầu, không thấy rõ sắc mặt, tay chống lên mép bước lên. Quần áo trên người nào còn ra hình dáng gì nữa. Mộc Hàn Hạ liếc anh một cái, cô đứng lên lùi đi.

"Lâm Mạc Thần, chúng ta không bao giờ gặp lại nữa. Tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh, chúng ta kết thúc rồi, hoàn toàn kết thúc rồi! Chúng ta không còn sau này nữa rồi! Anh đừng tìm tôi, vĩnh viễn đừng tìm tôi!"

Cô bỏ lại những lời này, giống như bị quỷ đuổi theo, liều mạng chạy đi xa. Gió mùa xuân vẫn còn lạnh, thổi vào cơ thể cô khiến cô cảm thấy như ở trong hầm băng, mỗi khớp xương đều đau đớn. Nước mắt đầy mặt, nhưng cuối cùng lại giống như được giải thoát, cuối cùng cũng mất đi hi vọng giấu kín như bụng trong lòng kia.

Cô không ngừng chạy, phía sau cuối cùng cũng không còn tiếng bước chân nữa.

Anh không đuổi theo nữa.

Cô chạy tới cửa khách sạn, lúc này vừa có một chiếc taxi trống không, có khách vừa xuống xe. Cô mở cửa ra ngồi vào, lái xe kinh ngạc nhìn sắc mặt tái nhợt và cả người toàn nước của cô, nhưng giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh: "Bác tài, đi thôi."

Không biết Lâm Mạc Thần đứng tại chỗ bao lâu.

Sau đó anh chạy khỏi đồng bèo, chạy đến bãi đỗ xe, khởi động xe, đi ra đường, nhưng con đường đất kéo dài, đồng cỏ xanh không ranh giới, anh đứng trong vùng đầm lầy thật lâu, nhưng đâu còn thấy được bóng dáng Mộc Hàn Hạ.

Cuối cùng anh bỗng nhiên đánh tay lái, đầu xe Cayenne đâm vào trong đầm, đứng yên.

Anh không xuống xe, cũng không khởi động xe, xung quanh hoang vắng không một bóng người, vô cùng yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, cho đến khi hoàng hôn giống như một tấm màn mỏng, bao phủ khắp vùng quê này, một chiếc nhẫn bị ném từ cửa kính xe ra rơi vào hồ nước.

Lời tác giả: Hôm nay xẻ thịt, ngày mai rút gân.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Rèm cửa nhanh chóng được kéo ra, trong phòng u ám, không rõ là ban đêm hay là ban ngày.

Khi Lâm Mạc Thần tỉnh lại, trán vẫn nóng hầm hập, trong đầu hỗn loạn, người như lơ lửng trong mây, anh đứng dậy bật đèn.

Trong phòng vô cùng trống trải, hành lí và tất cả đồ dùng của cô đã mang đi hết rồi. Ngày hôm qua khi anh trở về đã không thấy đâu nữa.

Lâm Mạc Thần đi đến trước tủ lạnh, anh biết mình cần phải ăn một chút gì đó. Khi mở cửa tủ lạnh ra, đầu tiên nhìn thấy hộp sữa còn một nửa, là hai ngày trước anh mua cho cô.

Cô cũng không phải là người có kinh nghiệm, chỉ toàn uống sữa bột hòa tan được sản xuất trong nước. Sau lần cô nói không thích uống rượu vang, anh thường mua loại sữa này trong siêu thị cao cấp cho cô. Cô rất thích uống, mỗi lần uống đều khen sữa thơm quá, nhưng công việc của anh bận rộn, chỉ khi nhớ tới mới mua cho cô. Trong khoảng thời gian gần đây mới nhớ ngày nào cũng đi mua.

Lâm Mạc Thần lấy hộp sữa ra ném vào thùng rác, còn cả hoa quả, kẹo, sữa chua...đều ném đi hết.

Tủ lạnh trống không, anh đóng lại, đi đến trước bàn, mở ngăn kéo ra, tay dừng lại.

Bên trong là hộp thuốc cô mua, thuốc hạ sốt, thuốc cảm, thuốc giảm nhiệt, thuốc kháng sinh, dầu xoa bóp...đều có đầy đủ. Khi hai người còn chưa chia tay, cô đặc ý khoe với anh:"Cuối cùng chỉ có một mình em ở, hộp thuốc này thật đáng tin cậy, hãy gọi em là chuyên gia nhỏ."

Lâm Mạc Thần lấy một viên thuốc hạ sốt và kháng sinh bỏ vào miệng, vờ mặt im lặng nhai thuốc.

Tôn Chí gọi điện thoại đến.

"Lâm tổng, khi nào anh đến công ty? Cuộc họp sắp bắt đầu rồi."

Lâm Mạc Thần uống hết một cốc nước ấm, lại quay về giường nằm:"Hôm nay tôi không đến, mọi người tự mình xử lí trước đi."

"Vâng." Tôn Chí hơi bất ngờ, bởi vì từ trước đến nay Lâm Mạc Thần chưa bao giờ trì hoãn công việc,"Anh không sao chứ?"

"Không sao."

Cúp điện thoại, tay Lâm Mạc Thần day trán đang đau nhức, sau đó cầm lấy điện thoại bàn gọi com.

Com nhanh chóng được đưa đến, Lâm Mạc Thần rửa mặt, ngồi xuống từ từ ăn. Sau khi ăn một bát nhỏ, đột nhiên nôn hết vào thùng rác. Anh khẽ thở hắt ra, lấy chút nước súc miệng, sau đó lại nằm vật xuống giường ngủ.

Khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Đứng vào giờ nào đó, anh đột nhiên tỉnh táo mở mắt, suy nghĩ hiện lên đầu tiên trong đầu là hôm nay là ngày Mộc Hân Hạ rời đi.

Anh cầm lấy đồng hồ bên cạnh giường lên nhìn, 6 giờ 10 phút. Hôm nay là thứ hai phải đi làm. Anh sờ trán một chút, vẫn còn hơi nóng, nhưng cũng không còn sốt nữa. Về mặt anh lạnh nhạt rời giường, thay áo sơ mi, thắt cà vạt, chuẩn bị đi làm.

Con đường buổi sáng vô cùng vắng vẻ, còn có làn sương mù mỏng chưa tan. Anh mới lái xe được một lát, bên cạnh thành thoáng có xe đi qua, hai bên đường cao ốc mọc lên san sát, đã không còn cảm giác là vùng ngoại ô không người nữa.

Đến một nút tín hiệu đèn giao thông, anh dừng lại, ngón tay khẽ gõ trên tay lái, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía nam có sân bay thành phố. Sương mù đã tan, bầu trời sáng sủa, trên trời có một chiếc máy bay rất nhỏ đang rời đi.

Đèn xanh.

Anh đứng yên mấy giây, rồi quay đầu xe đi về hướng sân bay.

Hơn bảy giờ, di động vang lên, lại là điện thoại của Tôn Chí. Thực ra Tôn Chí cũng rất khó xử, vốn đầu tư của MK mới rót vào không lâu, vấn đề của mảnh đất Át còn đang phải nghĩ cách dùng số tiền lớn để giải quyết, còn việc hợp tác mảnh đất A với Dung Duyệt bề ngoài vẫn còn phải duy trì quan hệ tốt, nhưng cũng phải thận trọng...Trăm việc khẩn cấp, Lâm Mạc Thần không có mặt, công ty như rấn mất đầu.

Nhưng anh lại cố tình bỏ hết tất cả, hai ngày liên tiếp không xuất hiện, trong lòng Tôn Chí vô cùng không yên tâm.

"Lâm tổng, hôm nay anh có đến công ty không?" Tôn Chí kiên trì hỏi.

"Tôi đang đến sân bay."

"O..." Thực ra Tôn Chí đã có dự cảm chẳng lành. Nếu chuyện của công ty cần Lâm Mạc Thần phải đến sân bay, anh ta sẽ biết. Vậy chỉ có thể là chuyện riêng thôi. Nghĩ đến sự khác thường của Lâm Mạc Thần mấy ngày nay, anh ta cố gắng dùng giọng nói trấn an:"Lâm tổng, không biết tôi có nên nói câu

này hay không. Thực ra phụ nữ đều mềm lòng, tính cách của Mộc Hàn Hạ chỉ hơi buồn bình so với những cô gái khác mà thôi, nếu hai người có mâu thuẫn, cứ chịu khổ để dành, cúi đầu với cô ấy. Hai người cũng không dễ dàng gì mới đến được với nhau, mọi người đều hi vọng hai người tốt đẹp."

Nhưng anh ta không nghĩ tới, ở đầu bên kia điện thoại Lâm Mạc Thần lại nở nụ cười.

"Nên đi thì cứ đi, không cần phải cố chấp giữ lại. Tôi đi tiễn cô ấy, coi như là chia tay trong vui vẻ."

Anh cúp điện thoại.

Tôn Chí ở đầu bên kia, nhìn điện thoại chằm chằm, cuối cùng chỉ thờ dài.

Sân bay thành phố Lâm cũng không quá rộng, nhưng hợp quy cách thoải mái. Ở cửa an ninh xếp một hàng dài, visa của Mộc Hàn Hạ còn chưa làm xong, hôm nay cô chỉ rời khỏi thành phố Lâm thôi, nhưng bất kể cô đi máy bay nào thì cũng đều phải đi qua cửa an ninh.

Lâm Mạc Thần ngồi ở một quán cà phê tầng hai tựa vào cửa sổ, nhìn từ nơi này sẽ không bỏ sót bất cứ điều gì từ cửa an ninh. Còn nếu thật sự nhìn thấy cô xuất hiện có đi xuống tạm biệt hay không hay là chỉ nhìn theo cô rồi đi thôi?

Sáng nay khi ra cửa anh đã uống thuốc, ngồi nhìn chằm chằm một lát cảm thấy từng trận đau đốn xuất hiện trong đầu. Anh gọi nhân viên phục vụ một tách cà phê đậm đặc, uống hết mấy tách liên tiếp.

Đám đông tụ tập rồi lại tản đi. Mỗi người đều vội vàng, có người cười, có người lưu luyến, nhưng trong đám người vẫn không nhìn thấy bóng dáng cô. Bất tri bất giác anh đã đợi từ sáng sớm đến chiều.

Trong dạ dày không ngừng cuộn trào, anh không muốn ăn gì, chỉ gọi một bát canh nóng, từ từ uống hết. Nhân viên phục vụ nhìn anh ngồi cả ngày, vẻ mặt lạnh lùng run sợ, không dám đến gần quấy rầy nhiều. Trong quán cà phê cũng không đông khách lắm, chỉ có một mình anh ngồi ở một góc yên tĩnh. Uống xong canh, anh cảm thấy hơi dễ chịu một chút, tựa đầu vào ghế, tiếp tục nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Sau đó không biết thì ngủ quên lúc nào, ngủ vô cùng say, cả người không còn biết trời đất gì nữa.

Cho đến hơn mười một giờ đêm, nhân viên phục vụ khẽ lay người anh: "Thưa ngài, chúng tôi đóng cửa."

Lâm Mạc Thần từ từ ngồi thẳng dậy, lại nhìn cửa sổ. Sân bay đêm khuya, người đã ít đi, vắng vẻ, lạnh lẽo. Anh cảm lấy áo khoác xuống lầu.

Khi ra ngoài cửa sân bay, anh quay đầu lại, nhìn thoáng qua, sau đó xoay người rời đi.

Xe rời sân bay với tốc độ cao tiến vào nội thành. Dù thành phố Lâm là nơi có cuộc sống về đêm phong phú, nhưng lúc này nhìn từ xa, từng tòa cao ốc đều tối đen im lặng. Lâm Mạc Thần lái xe một lát, lấy di động ra, gọi cho Phương Trùng Châu.

"Thị trưởng Phương, xin lỗi đã quấy rầy ngài muộn như vậy. Cháu là Lâm Mạc Thần." Anh nói, "Cháu muốn hỏi ngài có biết hôm nay Mộc Hàn Hạ đi chuyến bay nào không?"

Lão Phương bị điện thoại của anh đánh thức, ông khoác áo ngồi dậy, cũng không bởi vậy mà tức giận, hơi kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đáp: "Hàn Hạ đi từ hôm qua rồi."

Lâm Mạc Thần tay cầm điện thoại, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

"Vâng, cháu cảm ơn, xin lỗi đã quấy rầy."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

"Khoan đã." Lão Phương nói, "Lâm Mạc Thần, người ngoài cũng không nên nghe lời chuyện của hai người. Nhưng ta cũng coi như là một bề trên gần gũi với cô bé, nói vài câu có lẽ cũng không đủ. Con đường kia thực sự càng rộng mở với cô bé hơn. Cậu đã đi xem nhiều cảnh vật tốt đẹp bên ngoài, không ngại giữ lại một phần cảnh vật tốt nhất cho cô bé chứ. Đời người còn rất dài, chia ly hợp lại luôn thất thường. Đừng hỏi cô bé đi nơi nào, tương lai nếu có duyên có lòng, vào thời gian tốt nhất, nhìn nhận kỹ lại đoạn tình cảm tuổi trẻ này, có lẽ càng thích hợp hơn. Thứ cô bé để lại, cậu hãy trân trọng, cậu nên cảm kích cô bé. Nhớ lấy đừng quá bám lấy quá khứ, tiến về phía trước đi. Cô bé cũng sẽ tiến về phía trước. Có lẽ tương lai nhớ lại ân và tình cô bé đối với cậu, cậu sẽ không cảm thấy uổng phí hồ thẹn."

Cúp điện thoại, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cảm thấy huyết thái dương giật giật. Anh hơi bất an, nhưng trong bóng đêm thâm trầm và thể lực cạn kiệt, làm cho anh không suy nghĩ được quá nhiều. Anh tiếp tục lái xe về hướng khách sạn, anh nghĩ Lão Phương nói đúng, hướng về phía trước, cuộc sống phải tiếp tục. Chuyện này, người này, dừng ở đây thôi, không cần nhắc lại.

Sau đó giống như là không thể chống lại được số mệnh, tựa như tất cả những chuyện xảy ra trước đó đều không có dấu hiệu đảo ngược. Trong bóng đêm đen kịt, dưới đèn đường âm ỉ, di động của anh lại vang lên.

Là một dãy số ở Mĩ.

Lâm Mạc Thần dừng xe lại, ánh mắt tối đen trầm tĩnh, bắt máy.

Là giọng nói hơi khàn khàn, nhưng rất rõ ràng, nói tiếng Anh kiểu Mĩ: "Hello, cậu là Jason Lin?"

Lâm Mạc Thần: "Đúng vậy."

Bert khẽ hừ nhẹ bên đầu kia, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo ý cười: "Bạn gái Summer của cậu đâu? Tại sao tôi gọi điện thoại cho cô ấy báo đây số không tồn tại?"

Lâm Mạc Thần từ từ đáp: "Tôi cũng không rõ."

Bert hơi mất hứng: "A lô, chàng trai, cậu đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao? Tôi là Bert chủ tịch MK!"

"Ông tìm cô ấy có chuyện gì?" Anh hỏi.

Lúc này giọng nói của Bert mới dịu xuống, cũng mang theo chút nghiêm túc: "Tôi tìm cô ấy là vì muốn cảm ơn cô ấy. Chẳng lẽ cô ấy chưa từng nói với cậu sao? Đúng như cô nàng thiên thần này nói với tôi, trong đời người có rất nhiều thứ không cần báo đáp bằng lợi ích. Tôi làm chuyện tốt đẹp, sẽ nhận được báo đáp tốt đẹp. Sau khi tôi giúp các người, kì tích đã xuất hiện. Bệnh tình của tôi vốn đã nguy kịch, bác sĩ cũng không có thái độ lạc quan, nhưng lúc này tôi lại tỉnh lại, thậm chí bệnh tình còn chuyển biến tốt. Tôi muốn nói cho cô ấy tôi thực sự đã nhìn thấy báo đáp tốt đẹp nhất trong đời người."

Lâm Mạc Thần vẫn im lặng.

Bên Bert truyền đến tiếng người nói chuyện, ông khẽ lau bầu một câu, sau đó nói: "Được rồi, tôi phải cúp điện thoại đây. Nhưng nhớ kĩ này chàng trai, phải đối xử tốt với cô ấy. Cô ấy quán lấy tôi rất nhiều ngày, mới tranh thủ được khoản tiền đầu tư này cho cậu đấy. Sự dũng cảm và nghị lực của cô ấy là không thể tưởng tượng nổi. Cậu còn trẻ mà đã gặp được một cô gái như vậy đúng là may mắn cả đời. Cô ấy nói..." Bert cười: "Cô ấy nói hi vọng người trong lòng mình vĩnh viễn sống trong hào quang vạn tượng, còn nói phải cứu vãn tình yêu của hai người. Hiện tại, chắc là cô ấy vui lắm. Nếu tương lai cậu may mắn kết hôn với cô ấy, nhớ mời tôi đến đám cưới đấy."

Lâm Mạc Thần đáp: "Vâng."

Ngắt điện thoại, xung quanh dường như khôi phục lại sự yên tĩnh. Lâm Mạc Thần đặt di động lên phía trước, ngồi một lát, khởi động xe, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng con đường này đột nhiên trở nên vô cùng trống trải. Anh đi trên con đường này giống như đi trong một giấc mơ không có giới hạn. Anh vẫn không ngừng đi về phía trước, đột nhiên trở nên mất đi tri giác, không nghe rõ tiếng xung quanh, nhìn ngọn đèn và kiến trúc phía trước, trong mắt lại hoàn toàn trống rỗng.

Cho đến khi tiếng di động không ngừng vang lên, đánh thức anh khỏi sự mê man, anh gần như đồ dẫn bắt máy: "A lô?"

Là điện thoại của ai đã không còn quan trọng, dù sao cũng không phải là điện thoại của cô.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của em gái Lâm Thiên, mang theo mấy phần đắc ý, mấy phần làm nũng: "Anh, biết ngay là anh chưa ngủ mà. Cuối tuần vừa rồi sao anh không gọi điện thoại cho em? Hôm qua em gọi cho anh còn tắt máy?"

Lâm Mạc Thần im lặng.

"Em vừa nhận được kết quả thi. Lần thi thử này em đứng thứ ba lớp đấy, giỏi không?"

"Ừ."

Lâm Thiên cũng thấy giọng nói của anh khác thường, dè dặt hỏi: "Anh, chuyện công ty còn chưa giải quyết xong sao? Thực ra em nghe mẹ nói anh đã chuyển nguy thành an rồi. Anh, anh yên tâm, hiện tại anh vất vả chút, chờ em tốt nghiệp đại học sẽ giúp anh tranh đấu giành thiên hạ."

Anh đáp: "Ừ."

Lâm Thiên: "Anh, anh sao vậy? Đừng dọa em."

Lâm Mạc Thần hít sâu một hơi đáp: "Không sao."

"Anh, anh gặp chuyện gì phải không? Anh đang khó chịu sao?"

Lâm Mạc Thần không nói được nữa, khàn giọng nói: "Lâm Thiên, đi ngủ sớm một chút, anh còn có việc. Gọi điện thoại cho em sau nhé." Nói xong không đợi Lâm Thiên trả lời đã cúp điện thoại, tắt máy, ném di động sang một bên.

Trong bóng đêm, anh tiếp tục lái xe về phía trước, cũng không biết chạy đến nơi nào, thành phố quen thuộc, ngã tư xa lạ, trên đường không một bóng người, chỉ có một mình anh lái xe.

Cuối cùng anh dừng ở một con đường không có tên. Ngang đầu chỉ có một ngọn đèn đường yên tĩnh chiếu xuống. Bên cạnh không biết là quán bar hay là cửa hàng băng đĩa, trời vừa lạnh vừa khuya thế này vẫn còn mở cửa. Cửa vang ra bài hát đang thịnh hành hiện tại. Giọng nam trong trẻo lại có chút khàn khàn, tê tâm liệt phế hát:

Sợ nhất không khí đột nhiên im lặng, sợ nhất bạn bè đột nhiên quan tâm

Sợ nhất nhớ lại đột nhiên bất công đau đớn quặn thắt

Sợ nhất đột nhiên nghe được tin tức của em

Chúng ta ngọt ngào đẹp đẽ tin tưởng như vậy

Từng điên cuồng nồng nhiệt như vậy

Tại sao chúng ta lại phải chạy về hạnh phúc của riêng mình và tiếc nuối trong tuổi già

Đột nhiên rất nhớ em

Em đang vui vẻ hay tủi thân ở nơi nào

Đột nhiên rất nhớ em

Đột nhiên nhớ lại ánh mắt mơ hồ sắc bén

Lâm Mạc Thần tựa vào trong ghế xe, dùng tay che kín mặt mình, nước mắt ào ào rơi xuống.

Rất lâu về sau, khi em gái Lâm Thiên cũng yêu một anh chàng khôn khéo phúc hắc trên thương trường, anh nói với em gái: "Càng là người đàn ông mưu trí tính toán, em càng phải rút gân lột da anh ta trong tình yêu, như vậy mới có thể nhìn thấy sự thật lòng của anh ta."

Lâm Thiên hỏi: "Anh, anh cũng từng bị phụ nữ rút gân lột da sao?"

Lâm Mạc Thần im lặng.

Người con gái kia cô không chỉ rút gân lột da của anh, mà cô còn mang đi tất cả nụ cười và tình yêu kiếp này của anh. Từ đó về sau, Lâm Mạc Thần tiếp tục tiến về phía trước. Lâm Mạc Thần kia lại vĩnh viễn bị vấy trong con đường đêm trở về từ sân bay, anh ngẩng đầu chỉ thấy bầu trời tối đen, cúi đầu chỉ thấy ánh sáng nhạt cô độc.

Lời tác giả: Ở chương 60 đã ngược các em gái, hôm nay có chịu tha thứ cho anh ấy không? Hôm qua tôi xem bình luận, cảm giác có một số em gái hiểu lầm anh Lâm. Một người đúng thật là phải luôn chung thủy, sẽ không vì nội dung tác phẩm mà đổi tới đổi lui. Hồi đầu tiểu thuyết, Lâm Mạc Thần tuy là người đàn ông lời nói ác độc, lòng dạ cũng hẹp hòi, hẳn là mọi người cũng cảm nhận được điều này. Ngày hôm qua anh nói, "Em phụ anh một lần." "Chúng ta hòa nhau" "Không tiền", không phải là tính toán chi li với Mộc Hàn Hạ, anh ấy nào có nhỏ mọn như vậy. Tôi muốn miêu tả mỗi tiếng nói động tác, biểu đạt của anh ấy rõ ràng một chút, chính là từ khi Mộc Hàn Hạ đi buổi tối kia, anh đã biết cô bắt đầu khác thường rồi. Nhưng thì sao chứ, anh là người thông minh hiểu người, anh biết nếu Mộc Hàn Hạ muốn đi thì sẽ không giữ lại được, cho nên mới không ăn nói khép nép cầu xin cô ấy ở lại. Vì vậy anh mới luôn cười, anh đã cúi mình rồi. Nhưng chương hôm nay anh ném sữa của nữ chính, mọi người không thể nói anh ấy bạc tình, anh ấy nhìn thấy sữa sẽ đau lòng mà. Không phải anh ấy không cần nữ chính, thật sự không phải đâu. Thực ra tôi cảm thấy anh ấy yêu không hề ít hơn nữ chính đâu, nhưng là do tính cách đã vậy rồi. Thực ra anh ấy vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, cho nên cuối cùng hôm nay đã không thể kìm nén được nữa. Tôi nói như vậy không phải để tẩy trắng cho lỗi lầm của anh ấy, các em gái không thích anh ấy có thể tiếp tục không thích, đây là quyền lợi làm độc giả của mọi người, Lão Mạc sẽ chỉ đứng ngoài tuyệt đối không can thiệp, nhưng tôi không thể để cho mọi người hiểu sai ý tứ biểu đạt của tôi. Đọc văn cần phải kĩ càng một chút, không nhất thiết phải dùng số lượng lớn độc thoại nội tâm để thể hiện nhân vật.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Trên đường ánh nắng tươi sáng, bầu trời cao xanh, mọi người đều mặc trang phục mát mẻ mùa hè, cảnh tượng vô cùng vui vẻ, Mộc Hàn Hạ im lặng đi trong thành phố tụ tập tất cả phồn hoa trên đời này.

Bên đường có rừng cây nhỏ, mặt đất rất sạch sẽ. Hai khu dân cư bên đường đều đã có tuổi, lộ dáng kiêu dáng Tây Âu, khiến người ta cảm thấy gần gũi thoải mái.

Mộc Hàn Hạ đi đến trước một tòa nhà màu cà phê ở ở góc đường thì dừng lại, nhìn số nhà, là nơi này.

Mộc Hàn Hạ ấn chuông cửa.

Đợi khoảng mấy phút, cửa mới được mở ra.

Cô hơi nao nao, bên trong là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi xe lăn, gương mặt Châu Á, cũng phải hai lăm hai sáu tuổi, rất gầy, trên đùi còn đắp một tấm thảm, hiện tại rõ ràng là giữa hè.

"Xin hỏi, có phải nơi này cho thuê phòng không?" Cô hỏi.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu.

"Đúng vậy. Xin chào, xin hỏi cô là người Trung Quốc, Nhật Bản hay là Hàn Quốc?" Anh ta hỏi.

Mộc Hàn Hạ cười:"Người Trung Quốc."

Khuôn mặt người đàn ông giãn ra nở nụ cười, chuyển thành tiếng Trung nói chuyện với cô:"Tôi cũng là người Trung Quốc, mời cô vào xem."

Người đàn ông tên Trương Từ, Mộc Hàn Hạ vốn còn nghi ngờ việc thuê phòng của một người đàn ông độc thân, nhưng sau khi ở chung một lát, liền cảm thấy không cần phải lo lắng.

Căn hộ của anh hơi nhỏ, bên trên còn có một gác xép. Phòng Mộc Hàn Hạ thuê là gác xép.

Sau khi hai người lên gác, Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta cố hết sức bám vào xe đứng dậy, vội hỏi:"Có cần tôi đỡ anh không?"

Trương Từ lại cười nói:"Không cần, tôi quen rồi."

Anh ta dường như dẫn cả người vào tay vịn cầu thang mới từ từ đi lên được.

Mộc Hàn Hạ im lặng đi theo ở phía sau.

Diện tích của gác xép rất nhỏ, ngoài chiếc giường đơn, chỉ có một cái tủ và bàn nhỏ, nhưng có một ô cửa sổ nhỏ có thể nhìn thấy mọi thứ bên đường, hơn nữa tiền thuê còn rất rẻ, Mộc Hàn Hạ cảm thấy rất vừa lòng.

Hai người lại xuống lầu, một đoạn cầu thang ngắn ngủi mà đi mất mấy phút. Tầng một có một phòng khách và một căn phòng nhỏ Trương Từ đang ở. Phòng khách lộn xộn nhưng

không bẩn, trong đó còn đặt bốn máy tính, còn có rất nhiều linh kiện, đường dây kim loại, tài liệu chất thành đống, nhìn ra được, Trương Từ này làm về kĩ thuật.

Ở vị trí nổi bật trên bàn còn đặt mấy khung ảnh.

Hai người ngồi ở tầng một, Trương Từ rót một ly trà mang từ trong nước cho cô, mùi thơm ngát tiến vào mũi, sau đó nói với cô:"Yêu cầu của tôi với người thuê nhà rất đơn giản, nhưng cũng rất hà khắc. Hi vọng cô im lặng, không làm phiền đến tôi, yêu sạch sẽ, không được mang bạn ở lại qua đêm, có thể chứ?"

Mộc Hàn Hạ cười gật đầu:"Những yêu cầu này tôi đều làm được."

Trương Từ cũng cười tiếp tục nói:"Còn nữa cơ thể của tôi không tốt lắm, thỉnh thoảng khi tôi cần gọi bác sĩ, có thể cần đến sự giúp đỡ của cô."

Mộc Hàn Hạ đáp:"Không có gì."

Chuyện thuê nhà đã được quyết định như vậy. Khi Mộc Hàn Hạ đứng dậy tạm biệt, chú ý tới trên bàn cách đó không xa, còn đặt mấy khung ảnh ở vị trí nổi bật, trong ảnh đều là một cô gái tương mạo thanh tú. Có khi là ảnh chụp chung của cô và Trương Từ, có khi là ảnh chụp cô một mình, trong ảnh hai người đều cười vô cùng vui vẻ, nhưng Trương Từ không nhắc tới cô gái này, hơn nữa hiển nhiên là cũng chỉ có mình anh ta ở đây.

Vì thế khi Mộc Hàn Hạ ra khỏi nhà anh ta, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện ý nghĩ: Có lẽ anh chàng tàn tật dịu dàng này cho thuê phòng là bởi vì cuộc sống một người quá tịch mịch?

Mộc Hàn Hạ chuyển vào ở chả mấy chốc đã được nửa tháng. Mặc dù hai người ở chung một nhà, nhưng hầu như không trò chuyện gì, mỗi ngày Mộc Hàn Hạ đều đi học, còn Trương Từ từ sáng đến tối đều làm nghiên cứu. Thỉnh thoảng Mộc Hàn Hạ cũng nghe thấy anh ta gọi điện thoại cho người khác, toàn bộ đều là tiếng Anh, thảo luận một số vấn đề kĩ thuật cô nghe không hiểu.

Thỉnh thoảng Mộc Hàn Hạ cũng ngồi ở tầng một xem TV, xem kênh địa phương của Mĩ, cảm thấy rất mới mẻ, nhưng Trương Từ hoàn toàn không xem TV, chỉ xem một số sách tiếng Anh kinh điển. Cuối tuần, thỉnh thoảng Mộc Hàn Hạ cũng nấu cơm. Lúc đó Trương Từ rất vui vẻ, thậm chí còn hưng phấn ăn chung với cô, còn muốn đưa tiền cho cô mua đồ ăn. Mộc Hàn Hạ cười từ chối, vì thế anh ta quyết định trừ trong tiền thuê nhà.

Có một lần khi đang ăn cơm, Trương Tử bỗng nhiên cười nói: "Vị hôn thê của tôi nấu đồ ăn Trung Quốc cũng ngon lắm, hương vị kia quả thực rất ngon."

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Hiện tại cô ấy đang ở đâu?"

Trương Tử dừng một chút đáp: "Hai năm trước cô ấy mất trong tai nạn xe."

Mộc Hàn Hạ im lặng sau đó nói: "Xin lỗi anh."

Trương Tử cười nói: "Không sao." Chỉ vào ngực mình: "Cô ấy không hề rời đi, mà vĩnh viễn ở nơi này."

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên cảm thấy đồ ăn trong bát đắng chát.

Trương Tử hỏi: "Cô có bạn trai không?"

Mộc Hàn Hạ nhìn vào trong bát lắc đầu.

Trương Tử nói: "Hàn Hạ, chúc cô gặp được tình yêu tốt nhất."

Mộc Hàn Hạ im lặng, một lát sau nở nụ cười: "Cũng chúc anh gặp được hạnh phúc mới."

Trương Tử lại mỉm cười lắc đầu: "Không, tôi không cần."

Đêm nay Mộc Hàn Hạ nằm trong gác xếp nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, có lẽ là vì lời nói của Trương Tử, cô mới đột nhiên phát hiện thành phố này xa lạ như thế, cô lại cô đơn như thế. Hóa ra từ khi cô đến nơi này, tất cả quá khứ, bạn bè, quê hương, đồng nghiệp, tình yêu... đã thực sự rời khỏi cô rồi, ngoài tương lai mờ mịt, cô thực sự không có gì.

Lặng lẽ nằm một lúc, cô lấy di động ra, biết rõ không nên, nhưng lại giống như trúng tà, mở file ảnh, lật đến ảnh của Lâm Mạc Thần.

Đây là đêm đầu gặp mặt, anh bị thương nằm trên mặt đất, khuôn mặt nghiêng vô cùng anh tuấn.

Còn có tấm vé, ảnh bọn họ chụp ở khu bảo tồn gấu trúc, anh tựa vào lan can mỉm cười, anh ngẩng đầu nhìn cô...

Mộc Hàn Hạ ném di động xuống, tay đè trán, nhắm mắt lại.

Thời gian ở chung càng lâu, Mộc Hàn Hạ càng ngày càng xác định, Trương Tử tuyệt đối là con một sách, suốt ngày chỉ biết làm nghiên cứu. Anh buồn bán gì đó, Mộc Hàn Hạ cũng không hiểu, ví dụ như ông nghe điện thoại, nhưng lại được trang bị chip vô cùng tinh tế. Ngẫu nhiên một lần nhìn thấy bằng tốt nghiệp tiến sĩ đại học Princeton của anh ta trên bàn, Mộc Hàn Hạ chắc chắn những thứ anh nghiên cứu vô cùng lợi hại.

Cuộc sống học tập của cô cũng bận rộn bởi vì cô thực sự có rất nhiều đòi hỏi cứng nhắc, không đạt được yêu cầu của giáo sư, nhờ sự giúp đỡ của Lão Phụng mới được đặc cách trúng tuyển. Vì vậy cô cần phải bỏ sung rất nhiều thứ, thông qua rất nhiều bài kiểm tra mới có thể xem như chính thức nhập học, tương lai mới nhận được bằng tốt nghiệp.

Mỗi ngày cô vừa đi học vừa chăm chỉ ôn tập. Trước khi ra nước ngoài cô đã ôn tập tiếng Anh, nhưng nhiều lúc nghe vẫn không hiểu, sau đó cô thường xuyên phải chong đèn tới khuya để ôn tập. Đôi khi cô cũng sẽ cảm thấy cơm Tây thật khó ăn, quả thực khó có thể nuốt xuống được, sau đó dần dần ăn cũng chịu đựng được. Cũng may các sinh viên đối xử với cô rất tốt, cũng có một hai chàng trai biểu hiện vô cùng nhiệt tình với cô, nhưng dường như cô không cần cân nhắc gì hết, lập tức giữ khoảng cách an toàn.

Cô đột nhiên bị bệnh là sau một tháng đến Mỹ, kì quái là ngày đó chia tay Lâm Mạc Thần, cả người ớn lạnh như băng, nhưng cô lại không mắc bệnh, ngay cả cảm cũng không, nhưng sau khi đến Mỹ, dần dần quen với cuộc sống, cơn bệnh lại đột ngột đến không hề báo trước.

Buổi tối hôm đó cô ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên cảm thấy khó chịu, phát sốt, cả người vô cùng nóng, bụng cũng đau, thần trí mơ hồ. Cô mơ màng đứng lên tìm thuốc, nhưng lại nhớ tới sau khi đến Mỹ chưa quen với cuộc sống, nên cũng quên cả mua thuốc.

Cô lại nằm xuống giường, cúi đầu rên rỉ, không biết khi nào lại rơi vào thế giới hỗn loạn đen kịt.

Chờ khi cô tỉnh lại, phát hiện trời đã sáng, ánh mặt trời rất to. Cô phát hiện mình vẫn còn nằm trong phòng khách sạn ở thành phố Lâm, Lâm Mạc Thần lạnh lùng, ngồi bên cạnh giường, nhíu mày, tay sờ trán cô.

"Sao đột nhiên lại phát sốt?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Sao em biết được. Em ở bên cạnh anh, còn không phải để anh chăm sóc em sao?"

Anh nở nụ cười, cầm lấy chiếc khăn ướt đắp lên trán cô, Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên cảm thấy thoải mái hơn, cười khanh khách nói: "Cảm ơn."

"Chăm sóc bản thân cho tốt, nếu không anh sẽ lo lắng." Anh dịu dàng nói.

"Vâng." Cô nói, "Sao hôm nay anh lại dịu dàng thế này, không giống anh gì cả."

Anh thần nhiên nói:"Anh vẫn luôn dịu dàng như vậy, là do em chậm chạp thôi."

Mộc Hàn Hạ cười, nhẹ nhàng rúc vào cánh tay anh nói:"Em muốn ăn đồ của Vương Ký dưới lầu, anh đi mua đi."

"Được, Summer."

"Hàn Hạ? Hàn Hạ?" Có giọng nói quen thuộc kêu bên tai cô.

Mộc Hàn Hạ khóc nức nở mở mắt ra, nhìn thấy mặt Trương Tử.

Hóa ra...

Hóa ra là mơ, lòng cô tràn đầy vui mừng, quên hết tất cả ngăn cách và biệt li.

Hai người im lặng một lát, Trương Tử đưa thuốc hạ sốt và một cốc nước ấm cho cô:"Cô sốt rồi, uống thuốc trước đi. Người sốt đến mơ hồ như vậy sẽ không tốt. Tôi đã gọi điện thoại cho bác sĩ rồi, ông ấy sẽ đến ngay."

"Vâng." Mộc Hàn Hạ nhận lấy thuốc uống, "Cảm ơn anh. Làm phiền anh quá."

Trương Tử chỉ dịu dàng cười.

Ngoài cửa sổ ánh trăng yên tĩnh, thành phố phồn hoa rộng lớn xinh đẹp. Trương Tử nói:"Hàn Hạ, không nên khóc ở New York, đừng đau lòng. Nếu yêu thương anh ấy, hãy đặt anh ấy ở trong tim. Mỗi ngày yên lặng chúc anh ấy hạnh phúc ở trong lòng cho dù anh ấy ở nơi nào. Như vậy sẽ giống như hai người vẫn còn ở bên nhau."

"Vâng."

Thấy cô uống thuốc xong nhắm mắt lại, Trương Tử đứng dậy, từ từ gian nan bước ra cửa. Khi đóng cửa lại, anh ta quay đầu nhìn, trong căn gác xép yên tĩnh nhỏ bé, cô gái cô độc này quay lưng về phía anh ta, tựa hồ ngốc nghếch nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Trương Tử khẽ đóng cửa lại cho cô.

Mộc Hàn Hạ cũng không hề biết chuyện xảy ra bên bờ kai đại dương.

Sau khi cô rời đi, Tôn Chí đợi suốt ba ngày, mới đợi được Lâm Mạc Thần rời khỏi khách sạn.

Tôn Chí nhanh chóng chạy ra đón, nhìn Lâm Mạc Thần trong nháy mắt, anh ta hơi ngẩn người.

Hình như Lâm Mạc Thần gầy hơn so với trước, cằm nhọn, mắt hõm sâu vào. Tướng mạo anh vốn tuấn tú, mũi và xương gò má cao, thân thể cường tráng, cho nên thoát nhìn ôn nhã nhưng không mất đi phong độ đàn ông, nhưng hiện tại bởi vì khuôn mặt gầy đi, nhìn khuôn mặt càng cứng rắn, càng sắc bén, càng lạnh lùng hơn.

Tôn Chí lo lắng hỏi:"Lâm tổng, anh không sao chứ?"

"Không sao. Đi thôi." Anh bình tĩnh đáp.

Tôn Chí đi theo anh lên xe, lái về phía Phong Thần.

Đã đến bước này rồi thì chỉ còn cách tiếp tục tiến về phía trước thôi.

Năm 2008, bọn họ kết bạn.

Năm 2009, Mộc Hàn Hạ đi du học Mỹ. Cuối năm Phong Thần thu vào mười triệu.

Năm 2010, Phong Thần thành lập tập đoàn, cuối năm thu vào con số ki lục năm mươi triệu.

Năm 2011, cổ phiếu của Phong Thần lên sàn chứng khoán.

Năm 2012, Mộc Hàn Hạ tốt nghiệp đại học New York, nhận bằng cử nhân, làm việc trong một công ty quốc tế nổi tiếng. Phong Thần đã trở thành một trong mười tập đoàn hàng đầu trong nước.

Năm 2013, Lâm Mạc Thần đột nhiên rút khỏi tất cả chức vụ ở tập đoàn Phong Thần, chỉ đảm nhiệm chức Chủ tịch, công việc hàng ngày giao cho Tôn Chí và các quản lý khác, một mình đến Mỹ làm Phó tổng giám đốc công ty đầu tư MK ở New York.

Năm 2015.

Bạn hỏi tôi sẽ đợi đến bao giờ ư?

Thực ra không có thời hạn.

Chờ cô ấy hoàn thành giấc mơ, chờ ngày nào đó cuối cùng cả người cô ấy sáng chói trở về.

Làm sao tôi có thể lại để cho cô ấy ra đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Mùa xuân năm 2015.

Máy bay chạy ổn định giữa tầng mây, tiếng động cơ nặng nề như xa như gần. Mộc Hàn Hạ ngáp một cái, tỉnh ngủ, bỏ chụp nịt ra. Tiếp viên hàng không khoang hạng nhất đi tới, mỉm cười khom người: "Thưa cô, cô có muốn uống gì không?"

"Hồng trà, cảm ơn."

"Vâng."

Chỉ chốc lát sau trà được mang tới. Mộc Hàn Hạ cảm xúc thủy tinh nóng trong tay, lấy một quyển tạp chí trong túi ra. Cô mua quyển này sau khi đến sân bay New York.

Lật vài tờ, nhìn thấy bài báo chuyên đề về "Tập đoàn Phong Thần Trung Quốc".

Cô từ từ nhấp một ngụm trà, đọc từng dòng một.

"CEO đương nhiệm của tập đoàn Phong Thần ngài Chu Tri Tổ, vào ngày 17 sẽ tổ chức một bữa tiệc với thương hội Mi ở Tennessee, bàn về tình hình kinh tế Trung Quốc..."

Doanh thu năm 2014 của tập đoàn Phong Thần là 300 triệu, có hơn 5000 công nhân viên...

Ngài Chu Tri Tổ nhấn mạnh phương hướng kinh doanh chính trong tương lai của Phong Thần vẫn là đầu tư tài chính, bất động sản, trang phục đẳng cấp khu vực, đồng thời cũng sẽ đề ý đến thương mại điện tử, khoa học công nghệ cao mới mẻ....

Phóng viên hiện trường đặt câu hỏi cho ngài Chu Tri Tổ...

Cuối cùng nhìn thấy một câu: "...Chúng tôi chờ mong thể hiện trong năm mới của tập đoàn Phong Thần." Mộc Hàn Hạ mới khép tạp chí lại, thả vào trong túi.

Máy bay đang bắt đầu hạ thấp, tầng mây phá vào mặt. Thành Bắc Kinh ở phía dưới dường như vẫn là bộ dáng cũ, bốn phía đông đúc, không khác gì so với sáu, bảy năm trước, nhưng Mộc Hàn Hạ biết mỗi khắc ở thành phố này đều thay đổi. Có nơi vẫn là đáng vẻ khi cô rời đi, có nơi cô đã hoàn toàn không nhận ra được.

Cô lại đeo chụp nịt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay con đường cao tốc đến sân bay hơi đông đúc, Phùng Nam vô cùng sốt ruột khi lái xe, anh ta vừa phải rẽ trái rồi rẽ phải, còn phải đối phó với điện thoại của Lục Chương.

"Tôi nói này Lão Đại, tôi sắp không đón được người rồi, về rồi tôi gọi điện thoại có được không?" Phùng Nam nói.

Lục Chương ở bên đầu kia hừ một tiếng nói: "Cậu đi đón bà già kia à?"

Phùng Nam: "Đúng vậy."

Lục Chương: "Đón cái rắm!"

Phùng Nam bật cười: "Đại thiếu gia, tôi biết anh cảm thấy rắc rối vì người đó, nhưng cô ấy là Phó tổng giám đốc Chủ tịch mời đến, cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của tôi, Chủ tịch muốn cho người ta cảm nhận được sự ấm áp khi về nhà, tôi có thể không đi được sao?"

Lục Chương bỗng nhiên cười nói: "Đi, cậu đi đi. Dù sao cô ta cũng không ở lại lâu được đâu."

Phùng Nam nghe giọng cậu ta là biết vị đại thiếu gia, hồn thể ma vương này chốc nữa kiểu gì chả làm mấy chuyện xấu.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện anh ta có khả năng can thiệp, ai bảo Lục Chương là con trai độc nhất của Chủ tịch, ông chủ lớn tương lai chứ?

Phùng Nam đổ dầm nói: "Lão Đại, anh cũng đừng tức giận, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ quan sát trước rồi cuộc là nhân vật gì. Được rồi, tôi không nói chuyện với anh nữa, đến sân bay rồi tôi cúp máy đây."

Lục Chương cười nhạo một tiếng, cúp điện thoại.

Phùng Nam đứng ở cửa đến, trong tay gơ một tấm bảng: "Mộc Hàn Hạ tập đoàn Phương Nghi." Đợi một lát, anh ta chú ý tới mỹ nữ phía trước.

Tóc dài đen mà thẳng, khuôn mặt trái xoan, mặt to da trắng. Tuy mặc quần bò, nhưng vẫn nhìn ra được đôi đùi đẹp đều đặn thon dài.

Theo bản năng hai mắt Phùng Nam cũng nhìn cô nhiều thêm.

Cho đến khi đối phương đứng trước mặt anh ta.

Trong lòng Phùng Nam thẳng thốt, không phải chứ. Đối chiếu với ảnh trong sơ yếu lý lịch, cũng không có xinh đẹp, động lòng người như vậy.

Nhưng anh ta nhanh chóng tươi cười: "Xin chào, cô là... Mộc Hàn Hạ Mộc tổng?"

Mộc Hàn Hạ nhìn vào mắt anh ta mỉm cười, duỗi tay: "Tôi là Mộc Hàn Hạ. Nên gọi anh như thế nào?"

Phùng Nam vội bắt tay cô nói: "Tôi là Phùng Nam, là quản lý bộ phận bất động sản của văn phòng chủ tịch tập đoàn Phương Nghi, Chủ tịch và Tiểu Lục tổng bảo tôi đến đón cô. Cô vất vả rồi, chúng ta lên xe trước nhé?"

"Vâng, cảm ơn anh."

Phùng Nam chủ động tiếp nhận vali trong tay cô, đưa cô ra bãi đỗ xe. Thấy cô tuy xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng cách nói năng cử chỉ đều rất chín chắn, hơn nữa giọng nói cũng thản nhiên bình tĩnh, vừa không tự cao tự đại, nhưng không làm cho người ta cảm thấy dễ dàng thân cận. Nói cách khác đó là một cô gái có sức hút của chính mình. Vì thế Phùng Nam cũng đề tâm, cung kính và thận trọng hơn.

Xe đi thẳng vào trong nội thành. Mấy năm nay Bắc Kinh thay đổi rất nhiều, Mộc Hàn Hạ chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, Phùng Nam nhảy bèn cười nói: "Mộc tổng, hình như đã nhiều năm cô chưa trở về đây? Mấy năm nay Bắc Kinh thay đổi nhiều lắm. Mấy năm trước phía nam thành phố vẫn còn giống như nông thôn, không biết cô có ấn tượng hay không, hiện tại toàn bộ đã lột xác rồi, nhà cửa cũng đắt đỏ. Tàu điện ngầm cũng thông đi nhiều nơi, vùng ngoại ô của Bắc Kinh toàn là công ty, toàn bộ đều chuyên dịch. Hiện tại tốt nhất là tài chính, bất động sản, thương mại điện tử... nhưng vào năm 2008 diễn ra Olympic mỗi năm còn có hơn 300 ngày trời xanh, hiện tại cả ngày đều là khói bụi, cô nhìn hôm nay thì biết...."

Anh ta nói tiếng Bắc Kinh trôi chảy, vừa khéo miệng vừa thú vị. Mộc Hàn Hạ cảm thấy rất thú vị, dọc đường cũng trò chuyện với anh ta.

Xe chạy thẳng vào khu Quốc Mậu.

Dù sao nơi này mấy năm trước đã là nơi phồn hoa nhất của Bắc Kinh nên trong mắt Mộc Hàn Hạ cũng không thay đổi mấy, đương nhiên là cũng có một số cảnh vật mới. Xe đi qua một tòa cao ốc màu xám bạc đã cũ kỹ, Phùng Nam nói: "Nơi này chính là tòa nhà tổng bộ của tập đoàn Phong Thần tiếng tăm lừng lẫy. Cô ở nước ngoài, hẳn là cũng từng nghe nói đến Phong Thần rồi chứ?"

"Đã nghe qua."

"Tập đoàn Phong Thần đúng là quá tuyệt vời, đứng thứ 8 trong 500 tập đoàn mạnh nhất. Người lãnh đạo cũng có tầm nhìn. Mấy năm trước bất động sản tốt như vậy, bọn họ bắt đầu mở rộng nghiệp vụ đầu tư tài chính. Kết quả mấy năm nay thị trường không tốt, bọn họ lại kiếm được lợi nhuận. Nghe nói khoản tiền đầu tư này lời tới 50 triệu." Phùng Nam nói.

Mộc Hàn Hạ cười không lên tiếng.

Phùng Nam cười nói: "Đúng rồi Mộc tổng, tôi còn nghe thấy một tin đồn rất hay nữa. Người ta nói người sáng lập của tập đoàn Phong Thần cũng chính là Chủ tịch hiện tại của bọn họ xuất gia rồi! Vào miếu làm hòa thượng rồi."

Mộc Hàn Hạ hơi giật mình: "Xuất gia? Không phải nói chỉ là từ chức, không quản lý công việc nội bộ nữa thôi sao?"

"Hi!" Phùng Nam nói, "Ai biết được? Tôi cũng chỉ nghe người ta nói, nhưng tôi cảm thấy có thể tin được. Cô nghe tôi phân tích nhé, nghe nói Chủ tịch của bọn họ còn trẻ, mới hơn ba mươi tuổi, còn có thành tựu lớn như vậy, bộ dáng cũng rất đẹp. Nhưng công ty lớn như vậy, không thêm quan tâm, hơn nữa hình như cũng không yêu phụ nữ, chỉ một mình một bóng. Cô nói xem một người đàn ông trẻ tuổi, không thích tiền tài, không thích quyền lực, cũng không thích sắc đẹp, đó không phải là hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, thế gian tất cả đều là hư vô sao?"

Mộc Hàn Hạ không tiếp lời.

Phùng Nam đưa cô đến một nhà hàng đồ ăn Hồ Bắc trước, không nhanh không chậm ăn cơm trưa, sau đó đưa cô đi xem hai căn hộ ở ngay Quốc Mậu.

Phùng Nam nói: "Mộc tổng, Chủ tịch dặn dò, tất cả mọi thứ ăn, mặc, ở, đi lại của cô ở trong nước đều phải là tốt nhất, nhưng tôi cảm thấy ở lâu trong khách sạn cũng không tiện, quá vắng vẻ, cũng không có sự riêng tư. Căn hộ đôi này cũng là kiểu căn hộ của khách sạn, cách công ty cũng rất gần, đi bộ 5 phút là đến nơi. Cô xem muốn ở đây hay là ở khách sạn? Tôi cũng đã sắp xếp xong khách sạn rồi."

Mộc Hàn Hạ nhìn xung quanh, căn hộ này được trang trí vô cùng lịch sự thoải mái, giường, tủ quần áo đều mới tinh, quét dọn sạch sẽ không có một hạt bụi, chắc chắn là Phùng Nam đã đề tâm chuẩn bị. Cô cảm thấy Phùng Nam này làm việc rất chu đáo, có năng lực tự quyết định. Vì thế cười nói: "Nơi này tốt lắm, cảm ơn anh."

Phùng Nam nhìn sự tán thưởng không che giấu chút nào trong mắt cô, trong lòng cũng vui vẻ. Tuy anh ta vẫn còn trẻ, nhưng là bạn học đại học với Lục Chương, cũng đã lăn lộn trong tập đoàn Phương Nghi mấy năm. Anh ta thích làm việc cho lãnh đạo nhạy bén và thông suốt bởi vì người ta cũng nhìn ra sự thông minh và dụng tâm của anh ta. Dáng vẻ này không giống như Lục Chương, chỉ làm theo ý mình vui buồn thất thường, khó hầu hạ. Trong đầu anh ta đồng thời xuất hiện một ý nghĩ: không biết nhìn thấy "bà già" xinh đẹp có khí chất như vậy, Lục Chương sẽ có phản ứng gì? Lục Chương luôn chán ghét người ngoài quản lý mình, nhưng luôn thương hương tiếc ngọc với mỹ nữ. Nói không chừng cũng hơi bị khó đây!

"Mộc tổng, buổi chiều cô có muốn nghỉ ngơi một chút không, còn bị chênh lệch múi giờ không? Cô có dặn dò và yêu cầu gì thì tôi sẽ dốc hết sức làm." Phùng Nam nói.

"Không cần nghỉ ngơi đâu, tôi đã ngủ rất lâu trên máy bay rồi, buổi chiều ngủ tiếp thì buổi tối sẽ không ngủ được." Mộc Hàn Hạ nói, "Buổi chiều tôi có thể đến công ty nhìn không?"

"Không thành vấn đề." Phùng Nam đáp, "Vậy tôi xuống lầu trước, cô nghỉ ngơi cho tốt, rồi gọi tôi nhé."

Phùng Nam rời đi, Mộc Hàn Hạ ngồi một lát, đi tắm rửa, thay đổi một bộ quần áo công sở nhưng cũng không quá nghiêm túc. Áo khoác màu vàng nhạt, bên trong là áo sơ mi quần dài đơn giản. Tóc búi lên, cuối cùng đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa.

Tầng ở tòa nhà này rất cao, nhìn không sót bất cứ cảnh vật nào ở Quốc Mậu, vô số cao ốc san sát, phía đối diện là tòa nhà tổng bộ của Phong Thần, tất cả mặt tường đều là kính bạc, tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ nhìn một lát, xuống lầu.

Phùng Nam vốn đứng dưới lầu hút thuốc, quay đầu nhìn thấy bộ đồ cô mặc, hai mắt lại sáng lên. Nếu lúc trước cô ăn mặc bình thường, bộ dáng giống như du học sinh xinh đẹp hào phóng trở về, thì lúc này lại lộ ra khí chất lão luyện thanh lịch.

Phùng Nam nghĩ chớ sợ Tiểu Lục tổng không áp chế được cô gái này.

Bởi vì một số cơ duyên, Mộc Hàn Hạ kết bạn với Chủ tịch tập đoàn Phương Nghi ở Mỹ, cũng tức là Lục Đồng cha của Lục Chương. Lần này về nước, cũng là nhận được lời mời của Chủ tịch Lục, trở thành Phó tổng giám đốc bộ phận bất động sản tập đoàn Phương Nghi.

Tổng giám đốc là Lục Chương 25 tuổi, được gọi là Tiểu Lục tổng, nhưng nghe nói mấy năm nay đều không chịu quản lý việc lớn nhỏ, giao hết cho người bên dưới chịu trách nhiệm. Cũng may hình thức kinh doanh bất động sản của tập đoàn Phương Nghi đã hoàn thiện, nên cũng coi như vận hành vững vàng.

Kết cấu của hoạt động vẫn vô cùng lớn, đứng top 100 trong cả nước, đóng góp 1/3 thu nhập cho tập đoàn. Tòa nhà này cũng ở Quốc Mậu, là màu than chì theo kiến trúc mới. Mộc Hàn Hạ đi theo Phùng Nam đi thang máy dành cho Tổng giám đốc lên tầng cao nhất.

Tầng này chiếm hơn một nghìn mét vuông, trang hoàng vô cùng tinh tế xa hoa, khắp nơi đều chói mắt. Mộc Hàn Hạ không thích phong cách như vậy, vẻ mặt bình tĩnh. Lúc này, Phùng Nam điềm nhiên như không nói: "Tầng này được trang hoàng theo sở thích của Tiểu Lục tổng, cậu ấy thích mọi thứ phải là tốt nhất."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười.

Kết quả chờ anh ta đưa cô đến cửa văn phòng Tổng giám đốc lại phát hiện bên trong vốn dĩ không có ai, bàn thư ký ở cửa cũng trống không. Phùng Nam hơi bất đắc dĩ nhìn xung quanh nói: "Mộc tổng, xin lỗi, khu... buổi sáng Tiểu Lục tổng vẫn còn đi làm, hiện tại chắc có chuyện gì nên mới rời đi rồi. Thư ký mới bị cậu ấy sa thải, nên đôi khi tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu. Nếu không tôi mang cô đi tham quan nơi khác trước? Tôi nghĩ tối nay cậu ấy sẽ về, bởi vì cậu ấy mới mua một bộ đồ chơi, đó là tâm can bảo bối của cậu ấy, chắc chắn sẽ mang về nhà."

"Vâng."

Phùng Nam mang cô đi gặp mặt hai vị Phó tổng giám đốc khác. Sau đó theo ý cô, đi xuống lầu để đi xem trung tâm thương mại tốt nhất của Phương Nghi ở Quốc Mậu. Lúc này đã là buổi chiều, ánh mặt trời mờ nhạt chiếu xuống đường phố. Phùng Nam đỗ xong xe, rồi cùng Mộc Hàn Hạ đi vào trong. Một chiếc xe Cayenne màu đen bên đường đối diện, từ từ dừng lại ở vị trí đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ lướt qua bên trong xe, là hai người đàn ông trẻ tuổi xa lạ, lại liếc nhìn biển số xe: Kinh AL8M27.

Có thói quen vẫn nhiều năm đi theo cô. Ví dụ như cho dù ở đất nước nào, vùng nào, chỉ cần nhìn thấy Cayenne, ánh mắt sẽ dừng lại.

"Mộc tổng, bên này." Phùng Nam nói, "Cô nhìn đi đối diện là một trung tâm thương mại của Phong Thần. Tôi nói thật, lượng hàng hóa tiêu thụ của chúng ta không bằng được người ta."

Mộc Hàn Hạ nghe vậy ngẩng đầu, cách một quảng trường rộng, đối diện Phương Nghi đúng là tòa nhà màu xám bạc mang dấu hiệu của Phong Thần. Hôm nay là thời gian làm việc, nhưng ở cửa vẫn có không ít xe. Tầm biển quảng cáo thật lớn, được treo ngay bên ngoài, vừa mới mẻ lại vừa có không khí.

Lâm Mạc Thần cứ ngồi trong xe như vậy, cách một con đường, dưới ánh mặt trời, im lặng nhìn cô.

Tiền Bài là trợ lý riêng của Tôn Chí, và cũng là trợ lý riêng của anh. Thực sự với việc Đại Boss đã ẩn lui nhiều năm, gần đây đột nhiên đến Bắc Kinh, hơn nữa hôm nay còn muốn dùng xe, làm cho hai trợ lý cũng thấy thấp thỏm.

Kết quả từ sân bay ra đi thẳng tới nơi này.

Có thể làm đến chức trợ lý cho người điều hành công ty tất nhiên phải là người tinh tế. Hai người thấy Lâm Mạc Thần tạm thời không có dặn dò gì khác, trao đổi ánh mắt. Một người nói: "Chủ tịch Lâm, vậy ngài nghỉ ngơi một lát, tôi đi xuống hút thuốc." Người còn lại cũng nói: "Tôi đi mua hai chai nước."

Lâm Mạc Thần không ý kiến.

Hai người xuống xe, vào lúc đó trong xe càng yên tĩnh. Lâm Mạc Thần ngồi yên, sau đó từ từ nghiêng người về phía trước, ấn cửa sổ xe xuống.

Cửa kính xe hạ xuống, tầm nhìn rõ ràng không bị cản trở.

Cô đã quay đầu đi, mỉm cười đi vào trung tâm thương mại với Phùng Nam.

Bóng dáng cô biến mất bên trong cánh cửa.

Mái tóc dài, khuôn mặt non nớt của cô dường như đã biến mất, mặt hơi nhợt, thoạt nhìn cũng không

quá thay đổi, nhưng dường như cũng thay đổi rất nhiều.

Bộ dáng cô ngẩng đầu nhìn Phong Thần im lặng như vậy.

Lâm Mạc Thần kéo cửa kính xe lên.

Hai trợ lý cũng đứng lúc trở lại xe.

"Đi thôi."

Bọn họ nghe được Chủ tịch trẻ tuổi bình tĩnh nói.

Hôm nay tâm trạng của Lục Chương rất tốt, bởi vì nghe Phùng Nam nói bà già kia buổi chiều đến văn phòng tìm anh ta, nhưng lại bị anh ta bỏ bom. Hơn nữa buổi chiều anh ta đến câu lạc bộ chơi với mấy người bạn, còn thắng được hơn mười vạn. Tiền không quan trọng, quan trọng là vận may dồi dào.

Anh ta vui vẻ ngâm nga, hai tay rút trong túi quần ra khỏi thang máy. Lúc này trời đã tối, trên tầng còn mấy nhân viên chưa tan tầm, nhìn thấy anh ta đều vội cười gật đầu: "Chào Lục tổng!" "Chào Tiểu Lục tổng!"

"Ừ." Về mặt anh ta bình thản đi qua.

Từ xa đã thấy sau bàn làm việc của thư kí ở cửa đã có một cô gái đang ngồi, anh ta nhú mày.

Phùng Nam làm rất tốt chuyện này.

Sớm bảo cậu ta dựa vào danh sách tuyển dụng thư kí, ai ngờ lại chọn một thư kí xinh đẹp, nhưng ngốc nghếch hồ đồ, thành thật, làm gì cũng phải xin chỉ thị từ anh ta. Anh ta sớm phiền muốn chết, chưa đến hai tuần đã tìm lí do sa thải.

Người trước mắt thì khác, thoạt nhìn có lẽ khoảng hai sáu hai bảy, tuy hơi lớn tuổi, nhưng hoàn toàn có thể nằm trong tầm kiểm soát của anh ta. Bộ dạng xinh đẹp, ăn mặc quần áo cũng thuận mắt, có chất lượng. Nhìn anh ta tiến về phía mình, cô bỏ tạp chí trong tay xuống đứng lên, trong nháy mắt có ý cười dịu dàng.

Thông minh.

Lục Chương khẽ cười, giọng nói cũng trầm thấp mê hoặc vài phần, ngón tay khẽ gõ trên mặt bàn cô: "Pha cho tôi một cốc cà phê." Nói xong cũng không chờ cô trả lời, đi vào trong văn phòng.

Ý cười vẫn chưa tắt trong mắt Mộc Hàn Hạ, ánh mắt nhìn vào cánh cửa, không nhanh không chậm đi vào phòng trà nước.

"Đúng rồi, cô tên gì? Tôi nói tên tiếng Anh ấy." Tiếng anh ta truyền đến.

"Carol." Mộc Hàn Hạ đáp.

Một lát sau, cô mang cà phê vào. Lục Chương đã cởi áo khoác, anh ta hiếm khi mặc trang phục nghiêm túc, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, quần dài, đi một đôi giày, sau khi ngồi vào bàn làm việc, vẫy tay với Mộc Hàn Hạ: "Carol, lại đây."

Mộc Hàn Hạ đưa cà phê cho anh ta, sau đó ngồi xuống đối diện. Lục Chương nhìn dáng vẻ trầm tĩnh tự nhiên, động tác không nhanh không chậm, hơn nữa sau khi ngồi xuống, tay còn đặt lên tay vịn, không ngờ còn rất có khí chất.

Ôi, người Phùng Nam tìm là tuyền ngư tử à.

Lục Chương vừa lòng cười, bắt đầu uống cà phê.

"Đúng rồi, Carol, hôm nay lúc cô tới, buổi chiều có nhìn thấy một bà già đến tìm tôi hay không? Nếu lần sau bà ta đến, cô cứ tiếp tục ngăn cản cho tôi. Xem ra cô cũng từng làm thư kí mấy năm rồi, việc này không cần tôi dạy chứ?"

Mộc Hàn Hạ dừng một chút, trong mắt xẹt qua ý cười, vươn tay ra với anh ta: "Xin chào, Lục tổng, còn chưa tự giới thiệu, tôi là Mộc Hàn Hạ."

"Phụt..." Lục Chương phun một ngụm cà phê ra đầy bàn. Mộc Hàn Hạ nhanh nhẹn bỏ tay xuống, cô hơi muốn cười, nhưng phải cố nhịn xuống.

Lục Chương ngẩng đầu, vẻ mặt chặt vật nhìn cô, lấy khăn tay lau qua loa một chút. Mộc Hàn Hạ nhả nhẹn ở bên cạnh nhìn. Chờ anh ta thu dọn sạch sẽ, nụ cười trên mặt anh ta đã nhạt đi: "Lục tổng, không nghĩ tới anh lại coi tôi là thư kí. Hi vọng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ."

Về mặt Lục chương khó coi: "Cô có bệnh à, tự xưng đóng giả làm thư kí của tôi?"

Mộc Hàn Hạ: "Tôi chưa từng đóng giả."

Lục Chương nhất thời nghẹn lời, nghĩ lại cũng đúng, là tự mình cho là đúng, còn bảo người ta đi pha cà phê, nhưng trong lòng anh ta vẫn vô cùng khó chịu, hừ lạnh nói: "Tùy cô. Tóm lại tôi cũng không cần phải vui vẻ. Mộc Hàn Hạ, hoan nghênh cô. Tùy cô muốn làm thế nào, tôi sẽ không thấp thùm." Nói xong mang theo bộ đồ chơi bên cạnh tường, bước đi ra cửa.

"Chờ đã, Lục tổng." Mộc Hàn Hạ nói, "Chín giờ sáng mai, tôi muốn mở một cuộc họp với quản lí các ngành, để bàn về sự phát triển trong tương lai. Hi vọng anh có mặt, tôi cũng có một số ý kiến cần bàn với anh."

Lục Chương giễu cợt, xoay người nhìn cô: "Vị Mộc tổng này, tôi nói thẳng với cô nhé, lão già phiền phức phái người đến đây giám sát việc của tôi, từng người đều lần lượt ra đi. Cô muốn làm gì thì làm, nhưng nhớ kĩ, công ty này, cả tập đoàn tương lai đều là của tôi. Cô muốn làm lâu trong này, tốt nhất nghe theo tôi, đừng bắt tôi thu dọn đống việc này. Cô không phải không hiểu đạo lí này chứ?"

Khí thế của anh ta to lớn, Mộc Hàn Hạ chỉ im lặng một lát mỉm cười: "Có phải anh đều dùng thái độ như vậy đối đãi với tất cả những người đến giúp anh mấy năm nay?"

Lục Chương cười lạnh không nói.

"Vì vậy anh mới không nắm được thực quyền của tập đoàn trong tay?" Cô tiếp tục nói.

Lục Chương ngẩn ra, không nhẫn nại mắng câu "bệnh thần kinh" rồi đi.

Lúc xuống lầu, Lục Chương lười biếng tựa vào thang máy, cảm thấy lúc này đúng là phiền phức. Ông già phái tới không chỉ là một cụ già, mà còn là một con cáo già thành tinh!

Mộc Hàn Hạ không để trong lòng thái độ tồi tệ và nói năng lỗ mắng của Lục Chương. Cô cũng không để cho Phùng Nam sắp xếp bữa tối, mà một mình đi xuống nhà trọ ăn một bữa cơm đơn giản. Sau khi ăn xong chạy vài vòng trong tiểu khu, mới trở lên lầu. Đây cũng là thói quen trong cuộc sống nhiều năm qua của cô.

Đèn dài yên tĩnh, ngoài phòng không có ánh sao, chỉ có ngọn đèn từ tòa nhà chiếu vào. Có lẽ là vì căn phòng xa lạ, Mộc Hàn Hạ lần qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Sau đó lúc mơ màng, trong đả đột nhiên hiện lên biển số chiếc xe Cayennekia.

Kính AL8M27.

Sinh nhật của cô là ngày 7 tháng 2.

Sinh nhật của Lâm Mạc Thần là ngày 27 tháng 8.

Lời tác giả: Xin chào, nam hai đã login. Không cần cảm thấy nam hai hiện tại ngây thơ đáng giận, chỉ cần biết nữ chính mãi mãi là nỗi đau suốt đời của anh ta. Ha ha, ngày mai gặp, nam chính cũng sắp chính thức login~

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Đêm nay Mộc Hàn Hạ hơi mất ngủ, trời còn chưa sáng, cô đã tỉnh, mặc quần áo, pha cho mình một cốc cà phê đen đậm đặc.

Sau đó đi đến trước cửa sổ, kéo rèm ra, từ từ uống.

Bầu trời vẫn là màu xám, đèn trên cao ố chiếu rọi lẫn nhau. Tòa nhà Phong Thần ở đối diện lúc này cũng là cảnh tối lửa tắt đèn, giống một người khổng lồ cao lớn, đứng trong bóng tối.

Sáu năm, gặp lại Phong Thần.

Hóa ra nó đã trở thành bộ dáng cao lớn, mạnh mẽ như vậy.

Thực ra trong một hai năm đầu, cô vẫn còn thường xuyên nhớ tới anh, nhớ tới Phong Thần, luôn không nhịn được, ngồi trước máy tính tìm tin tức về Lâm Mạc Thần và Phong Thần.

Sau đó dần dần không còn tìm kiếm, cũng không còn suy nghĩ nữa. Tất cả tinh lực đều đặt trong cuộc sống, học tập, kì thi, tìm việc, phỏng vấn, công tác...thoảng một cái sáu năm đã trôi qua như vậy. Trước khi về nước, cô thực sự không biết tình hình gần đây của Lâm Mạc Thần, chỉ biết khi ngẫu nhiên trong tin tức tài chính và kinh tế có liên quan đến anh. Ví dụ như năm đó cổ phiếu của Phong Thần lên sàn chứng khoán, ví dụ như sau đó anh từ chức biến mất, chỉ như vậy thôi.

Mộc Hàn Hạ từ từ uống hết cốc cà phê, giống như là tự giễu, vô cùng bình tĩnh cười.

Sáu năm, thế sự sẽ biến hóa ra sao?

Ví dụ như cô.

Cô không còn thích uống sữa, bắt đầu thích uống cà phê đen và trà đặc. Cô đã quen ăn cơm Tây, thậm chí còn cảm thấy ngon miệng. Nhưng ngày hôm qua khi Phùng Nam mang cô đi ăn đồ ăn của thành phố Giang, cô lại cả thấy rất cay. Cô nhớ lại bóng dáng của mình năm đó, chỉ nhớ rõ là một cô gái hoạt bát nội tâm bướng bỉnh. Đương nhiên hiện tại cô cũng hay nói hay cười, nhưng nhiều lúc, chỉ thích yên tĩnh gần gũi một mình. Chính cô cũng không rõ là tại sao nữa. Trong mơ hồ cô ý thức được bản thân vẫn đang tìm kiếm thứ khác trong cuộc sống, nhưng cô cũng không dồn hết tâm trí đi xem đó là thứ gì.

Hiện tại mọi thứ của cô đều rất tốt, cuộc sống bình yên ổn định, cũng không hề thiếu sự phấn khích. Cô có rất nhiều bạn bè cùng chung chí hướng, tài hoa hơn người, cô cũng không cảm thấy số phận đối với mình bất công nữa.

Cô không có gì không tốt cả.

Trong đầu lại hiện lên biển số xe nhìn thấy ngày hôm qua. Cô nghĩ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dù sao trên đời này, cũng chỉ có bản thân cô mới liên hệ một chiếc biển số xe vào cùng một chỗ.

Mặt trời mọc, ánh sáng ấm áp chiếu trên nóc tầng tòa cao ốc ở Quốc Mậu.

Phùng Nam đã sắp xếp cho Mộc Hàn Hạ một văn phòng, đối diện với văn phòng của Lục Chương. Sạch sẽ rộng rãi, trang hoàng tinh tế, cảnh sắc cời mờ, Mộc Hàn Hạ rất vừa lòng.

Phùng Nam khó xử liếc mắt nhìn đồng hồ nói:"Mộc tổng, đã 8 giờ 50 phút rồi, tất cả quản lí đang chờ ở phòng họp. Lục tổng còn chưa tới, chúng ta có tiếp tục chờ không."

Mộc Hàn Hạ ngồi sau bàn làm việc, ngón tay khẽ gõ vào tay ghế tựa:"Chờ đi. Tôi đến phòng họp trước, chào hỏi mọi người."

Trong bộ phận hành chính ngoài Mộc Hàn Hạ còn có hai Phó tổng giám đốc khác. Nhưng một vị đã năm mươi tuổi, chỉ phụ trách tài vụ và hành chính, không quá nhiệt tình, cũng không có gì bất mãn với việc Mộc Hàn Hạ đến, tuy vậy cô vẫn cười cười nói nói theo sát thỉnh giáo ông ta mấy câu. Phương thức tài vụ bên trong Phương Nghi làm việc cũng xem như là hiệu suất cao rõ ràng, vị Phó tổng này nở nụ cười, cũng nhiều lời với cô một chút.

Một vị Phó tổng khác được phân công quản lý hoạt động và nhân lực, nhưng bởi vì dưỡng bệnh nên thường xuyên không có mặt. Vì vậy lần này Mộc Hàn Hạ đến đây dường như phải tiếp nhận tất cả các ngành.

Bởi vì hôm nay là lần đầu thể hiện thái độ, phải ngăn chặn sự xem thường, nên Mộc Hàn Hạ cố ý trang điểm hơi già. Cách nói năng của cô không tầm thường, có khí chất của chính mình, cho nên không khí trong phòng họp cũng coi như là hòa hợp vui vẻ.

Chỉ là đợi đến 9 giờ 30 Lục Chương vẫn không xuất hiện, mọi người đều đã đứng ngồi không yên. Phó tổng giám đốc vụ đã không còn giữ được bình tĩnh nói: "Hàn Hạ à, nếu không chúng ta bắt đầu trước đi. Dù sao cũng không thấy cậu ta đến vài lần rồi."

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ nhìn quanh một vòng, dịu dàng nói: "Chu tổng, chúng ta chờ thêm một chút đi. Lục tổng là lãnh đạo của chúng ta, anh ấy không đến giống như rấn mất đầu. Quyết định quan trọng vẫn không làm được. Anh ấy ở đây sẽ hiểu được ý tưởng của chúng ta, tham gia làm quyết định này, sau đó chúng ta làm việc cũng thuận lợi hơn."

Tất cả mọi người đều hiểu kiểu vừa nói khéo vừa vòng vo này, ý là để cho Lục Chương cùng tham dự quá trình, miễn cho đại thiếu gia sau này làm loạn. Vì thế tuy mọi người đều bất đắc dĩ, nhưng vẫn nể tình tiếp tục chờ.

Không nghĩ tới 9 giờ 50, Lục Chương thực sự đến.

Anh ta đẩy cửa ra, không chớp mắt đi vào, ngồi xuống vị trí đầu tiên trên bàn tròn. Sau đó lạnh mặt, vắt chéo chân, không nhìn Mộc Hàn Hạ, chỉ nhìn phía trước: "Họp đi."

Tất cả mọi người không nói lời nào, Mộc Hàn Hạ cũng quan sát anh ta.

Anh ta đã thay âu phục, tuy tư thế đàn ông trẻ tuổi bướng bỉnh, nhưng áo sơ mi và vest cũng rất thẳng, cà vạt không nhàu nhĩ. Nếu không nói lời nào thì thoát nhìn cũng anh tuấn giỏi giang.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, nói với mọi người: "Bắt đầu đi."

Lục Chương ngược mắt, liếc cô một cái.

Thực ra hôm nay anh ta hoàn toàn bị cha ép tới. Thà chịu sự tàn phá của cô còn hơn là những lời nói sâu xa như óc của cha anh ta. Sáng sớm ông già đã nhắc anh ta: "Mộc Hàn Hạ là người quen khi ta ở Mỹ, tuổi còn trẻ nhưng rất giỏi. Cô ấy có tài, lại còn khả năng lãnh đạo, đã từng có mấy phi vụ buôn bán thành công ở Mỹ, nhân phẩm cũng đáng tin. Mài dao phải dùng ở lưỡi dao, lần này, ta mời cô bé trở về, một là hi vọng cô bé có thể giúp chúng ta phá vỡ sự ngưng trệ thậm chí giảm bớt cục diện bế tắc trong kinh doanh, hai là cũng hi vọng cô bé có thể giúp đỡ con. Con nhìn xem, cô bé cũng chả lớn hơn con là bao, nhưng người ta lại chẳng chực lợi hại như vậy. Tóm lại con phải coi cô bé là sự phụ mà đối đãi, kính trọng và học tập cô bé. Thiên lý mà không thường có, Bá Nhạc cũng không thường có, làm mất đi sự phụ tốt này, sau này đừng có hối hận."

Lục Chương cười nhạo im lặng, nhưng cha nói khiến anh ta lại nhớ tới câu nói ngày hôm qua của Mộc Hàn Hạ: "Vì vậy anh mới không nắm được thực quyền của tập đoàn trong tay?"

Khi nói lời này cô bình tĩnh cười.

Đúng là bộ dáng mỹ nhân rắn rết, che đậy dã tâm và công danh.

Kết quả cha lại tiếp tục nói: "Còn nữa, Mộc Hàn Hạ trẻ tuổi lại xinh đẹp, nhưng con tuyệt đối không được chạm móng vuốt vào cô bé. Con ở bên ngoài chờ bởi thế nào ta cũng mặc kệ, nhưng đây là sự phụ của con, không được nghĩ linh tinh!"

Lục Chương nghe xong thiếu chút nữa cười ra tiếng: "Cha điên rồi à? Cô ta cũng sắp ba mươi, con có điên mới đi nhúng chàm một bà già!"

Phụ nữ ba mươi tuổi chắc chắn làn da đã có nếp nhăn, Lục Chương nghĩ mà cả thấy nản.

Tiếng nói trầm thấp mà không mất đi sự dịu dàng của Mộc Hàn Hạ vang lên, cô bắt đầu chủ trì cuộc họp. Lục Chương chán muốn chết ngắc đầu, kết quả nhìn thấy khuôn mặt của cô. Tuy hôm nay cô ăn mặc già dặn hơn hôm qua, nhưng ánh mắt vẫn đen sẫm trong trẻo như trước. Ánh mắt trời chiếu từ cửa sổ chiếu vào mặt cô, làn da kia lại trơn bóng như ngọc, mịn màng trắng nõn.

Lục Chương nhìn thâm nghĩ: Đúng là cáo già thành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Mộc Hàn Hạ thấy anh ta nhìn chăm chăm mình, mỉm cười nói:"Lục tổng có nhận định thế nào đối với đề nghị vừa rồi của tôi?"

Lục Chương:"..." Shit! Anh ta căn bản không hề nghe.

"Cô nói lại lần nữa đi." Mặt anh ta không thay đổi nói.

Mộc Hàn Hạ cũng không thấy phiền, kiên nhẫn nói lại lần nữa.

Mộc Hàn Hạ nói đại khái là phương hướng nghiệp vụ. Bởi vì thương mại điện tử, ảnh hưởng đến tổng thể kinh tế, kinh doanh trong hai năm nay của Phương Nghi luôn suy thoái. Đương nhiên là thành tích không bằng được Phong Thần, nhưng cũng tốt hơn những công ty phía sau rồi.

Mộc Hàn Hạ đưa ra chỉnh đốn và cải cách, ưu hóa tiến hành toàn diện kinh doanh, nhất là đi vào chủ đề và quan niệm đóng gói. Chỉ có cải cách quyết đoán mới có thể ngăn được tình trạng suy thoái, thậm chí đạt đạt tăng trưởng nghịch chuyển. Phương án cụ thể cô sẽ thảo luận thêm với mọi người để lên kế hoạch, nhưng hôm nay trước hết phải thống nhất phương án làm việc này.

Cô nói xong, tất cả mọi người đều im lặng. Ai cũng biết không cải cách, không thay đổi sẽ chết. Mấy năm nay điều kiện kinh doanh thay đổi quá lớn, mấy năm trước mấy công ty vừa và nhỏ đều xuân phong như ý, hiện tại một số đã không còn hoạt động, còn lại đang nửa sống nửa chết. Không nghĩ tới ảnh hưởng kinh tế cũng lan tới kinh doanh hàng hóa cao cấp phân thính từ trước đến nay, nhưng muốn tìm cách đổi mới, hơn nữa lối thoát có hiệu quả thì không hề dễ dàng.

Hơn nữa mọi người đều biết lần này Mộc Hàn Hạ đến là muốn nắm thực quyền trong tay, nhưng cô có thể ngồi vững vị trí, có thể thực sự thúc đẩy ý tưởng của mình, hay là xem cô và Lục Chương đánh cờ. Vì vậy với tình hình không rõ ràng hiện tại, trên mặt mọi người đều hơi hào hứng, hoặc cũng nói chút lời khách sáo, nhưng không có ai vội vàng tỏ thái độ.

Kết quả lúc này, quả nhiên chợt nghe thấy tiếng cười của Lục Chương:"Mộc tổng, tôi cảm thấy cô nói đúng, vô cùng có lý. Cái gì cải cách, đổi mới, khái niệm đóng gói đặt vào bất cứ công ty nào cũng đều đúng, nhưng..."

Về mặt anh ta lạnh lùng:"Cô thực sự hiểu được hoàn cảnh kinh tế hiện tại của Phương Nghi sao? Hiểu được khó khăn của sự cải cách? Nói thật, trong lòng các vị ngồi đây có lẽ cũng nghĩ như vậy, hình thức kinh doanh cao ốc, trung tâm thương mại, shoppingmall, đã phát triển hết mức rồi. Không có khả năng làm tốt hơn nữa. Cô thật sự suy nghĩ cho tập đoàn Phương Nghi thì nên nghĩ cách rút gọn quy mô, giảm những cửa hàng hiệu quả và lợi ích không tốt, chứ đừng nói đến mở rộng và tăng trưởng. Tôi đã sớm nói với ông già rất nhiều lần nhưng ông ấy không chịu nghe, nên dồn hết tinh lực phát triển thương mại điện tử, đem hàng hóa, các nhà cung cấp, chuyển hết lên mạng đi. Đây mới là xu hướng chính phát triển kinh tế sau này. Chúng ta đã thua ở điểm xuất phát, suy nghĩ của cô chỉ càng làm Phương Nghi diệt vong nhanh hơn thôi!"

Sau khi anh ta nói xong, tất cả mọi người đều ngây người. Bởi vì trước kia tuy Lục Chương bắt cần đòi, nhưng có một số việc cần anh ta trình diện thì anh ta vẫn có thể quyết định. Thỉnh thoảng hợp cũng nói ra quan điểm và quyết định khiến mọi người cảm thấy có lý, nhưng thao thao bất tuyệt, có lý theo sát phản bác người như vậy vẫn là lần đầu tiên. Mấu chốt là anh ta nói vô cùng có lý, không phải hoàn toàn là kẻ bắt tài ăn chơi trác táng.

Lục Chương tỉnh ý, thấy vẻ mặt mọi người hơi dao động, trong lòng hơi đắc ý.

Mộc Hàn Hạ nghe anh ta nói những lời này cũng hơi bất ngờ. Ánh mắt hai người giao nhau, Lục Chương nhìn cô như cười như không, trong lòng hơi hồi hộp. Phá hủy mấy mảnh khúc của cáo già thành tinh.

Mộc Hàn Hạ nhìn quanh một vòng, ánh mắt nhìn đến chỗ nào thì nơi ấy không khí vốn dao động dường như cũng bình tĩnh trở lại. Cô không nhanh không chậm lên tiếng:"Lục tổng nói rất có lý. Tôi cũng đồng ý đây là thời đại của thương mại điện tử, là phương hướng phát triển quan trọng trong tương lai mà tập đoàn Phương Nghi chúng ta căn bản không thể né tránh, nhưng xin các vị nghĩ lại kinh doanh thực thể mới là gốc rễ của Phương Nghi chúng ta. Nếu gốc rễ này lạc hậu, mục nát, không thể duy trì tăng trưởng ổn định, chúng ta làm sao có vốn để chèo chống phát triển thương mại điện tử? Vì vậy chấn hưng kinh doanh thực thể thực ra cũng là một vấn đề chúng ta không thể né tránh. Giao dịch buôn bán lớn như vậy, hơn một trăm trung tâm thương mại, mấy nghìn công nhân viên, đều là do một tay mọi người làm nên, không thể nói đuổi đi là đuổi đi được, loại bỏ là loại bỏ được."

Mọi người đều gật đầu, Lục Chương im lặng nghĩ thầm cáo già lại còn có chiêu đánh vào lòng người, phụ nữ luôn bị tình cảm chi phối.

Mộc Hàn Hạ chuyển đề tài:"Mặt khác, thực ra tôi cũng cảm thấy hứng thú với phát triển thương mại điện tử. Hiện tại mấy công ty thương mại điện tử đã chiếm lấy toàn bộ giang sơn trong nước, không biết Lục tổng muốn làm thương mại điện tử đã có phương hướng cụ thể, ưu thế cạnh tranh chủ yếu chưa?"

Lục Chương hơi sững sốt.

Anh ta không trả lời được vấn đề này.

Tuy mấy năm nay anh ta một lòng một dạ nghĩ đến việc muốn tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử, nhưng khổ nỗi không tìm được phương hướng tốt. Ai ngờ người phụ nữ này lập tức đâm vào uy hiếp của anh ta, giống như đoán trước được vậy.

Mộc Hàn Hạ thực sự tính chuẩn, đối với tính cách của Lục Chương, nếu có phương pháp làm sao chịu ngồi yên, chỉ sợ đã sớm âm ỉ muốn đi làm. Thấy sắc mặt anh ta càng khó coi, Mộc Hàn Hạ đỡ lời mỉm cười nói với mọi người:"Vấn đề phát triển thương mại điện tử là vấn đề lâu dài, lát nữa tôi sẽ thảo luận

cụ thể với Lục tổng. Nếu không có vấn đề gì khác, thì chúng ta kết thúc cuộc họp. Mục đích chủ yếu hôm nay là gặp mặt mọi người. Kế hoạch làm việc chúng ta sẽ từ từ thảo luận. Mọi người vất vả rồi."

Ngày đầu tiên Mộc Hàn Hạ thể hiện thái độ, trên dưới tất cả bộ phận đều biết, Phó tổng mới tới mạnh mẽ, xinh đẹp, dịu dàng, tuy không qua đề đầu, nhưng Lục Chương cũng sẽ mệt đấy.

Quyền lực tương lai trong bộ phận sự nghiệp còn chưa nói rõ được.

Lục Chương đứng trong văn phòng mình, cả vật đã bị anh ta tháo ra, hai tay đút trong túi quần, nhìn ngoài cửa sổ. Khi một mình một chỗ, anh ta hiếm khi không kiểm chế được sự bùng bình mà có vẻ im lặng hơn.

"Cốc cốc..." có người gõ cửa.

Lục Chương tức giận:"Ai vậy?"

"Là tôi, Mộc Hàn Hạ."

Lục Chương quay người xem thường, rõ ràng không tiếp lời, cũng không để ý tới.

Sau đó Mộc Hàn Hạ tự đẩy cửa đi vào, Lục Chương cũng không nhìn cô, đi đến sau bàn làm việc ngồi, bắt chéo chân.

Mộc Hàn Hạ không tức giận, đi đến trước bàn, đặt hai tay lên bàn, Lục Chương ngược mắt nhìn cô, lại nhìn thấy ý cười thâm trầm trong mắt cô.

Anh ta bỗng nhiên ý thức được, đó là một ánh mắt xinh đẹp không nhìn thấu được.

"Muốn đánh cược không?" Mộc Hàn Hạ nói.

"Đánh cược gì?"

"Trước tiên anh dùng hết sức giúp đỡ tôi, trong ba tháng, chúng ta mở một cửa hàng mới, thành tích vượt qua một cửa hàng của Phong Thần nằm cùng đường, hình thành hình thức kinh doanh mới thuộc về chúng ta. Sau đó tôi sẽ cùng đi làm thương mại điện tử với anh."

Lục Chương hơi sững sốt, lắc đầu bật cười:"Sao có thể chứ? Tiểu thư, cô đang đùa với tôi à? Vượt qua Phong Thần? Có biết bọn họ dù là nguyên vật liệu, vốn, phục vụ, chất lượng đều là tốt nhất ngành sản xuất không? Chúng ta giữ được vị trí thứ hai đã là cố gắng lắm rồi đấy."

"Đúng vậy, vượt qua Phong Thần." Cô khẳng định nói.

Lục Chương im lặng.

Mộc Hàn Hạ kiên nhẫn nhìn anh ta.

Một lát sau, anh ta nói:"Được, vậy cô thử xem "

Mộc Hàn Hạ trở lại văn phòng của mình, Phùng Nam gõ cửa bước vào, đưa tới thiệp mời:"Mộc tổng, tối ngày kia có một thương hội quan trọng tổ chức ở trung tâm hội nghị quốc tế, ban ngành chính phủ cũng tham gia."

"Vâng, tôi biết rồi."

"Ngoài ra, đã phát thông báo tuyển dụng thư kí cho cô và Lục tổng, có người thích hợp tôi sẽ cho cô xem trước."

"Vâng."

Phùng Nam lui ra, Mộc Hàn Hạ lật thiệp mời, tính nhìn lại tài liệu hạng mục kinh doanh.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, cô cúi đầu chăm chú đọc.

Đột nhiên trong đầu cô vang lên một giọng nói:

Trong ba tháng, tôi sẽ phá hủy siêu thị này.

Trước đó, cô có thể gia nhập công ty tôi.

Rất nhiều kí ức sáu năm trước đã mơ hồ, nhưng ngay lúc đó giọng nói và giọng điệu của người kia lại giống như ngay bên tai.

Cô hơi thất thần một lát, sau đó tự nói với chính mình quá khứ đã trôi qua lâu rồi.

Lời tác giả:

1. Về hành động hiện tại của nữ chính: Mục tiêu của cô là mở một cửa hàng mới, tranh thủ san bằng thậm chí vượt qua thành tích một cửa hàng của Phong Thần, xem có thăm dò ra được con đường mới thích hợp với Phương Nghi không. Đây là hành vi kinh doanh bình thường, không tồn tại tính công kích, không phải khiêu khích; hơn nữa cô cũng không biết Lâm Mạc Thần đi theo mình, nghĩ anh sẽ không chú ý một chuyện nhỏ như vậy.

2. Mục đích tồn tại chủ yếu của nam phụ không phải là một vật hi sinh của ngôn tình, giống như Mạnh chương, anh ta có vai diễn và cuộc sống của chính mình. Hơn nữa tình cảm giữa anh ta và nữ chính lớn dần mới là quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Ánh đèn rực rỡ, y hương tấn ảnh.

Trong bóng đêm, ánh đèn chiếu ra ngoài cửa sổ. Âm nhạc chậm chậm, người có mặt phần lớn là đàn ông thành đạt, đương nhiên cũng có phụ nữ, tuổi tác lớn và còn cơ trí hơn cả đàn ông, hoặc là nhóm ông chủ mang theo nhóm thư kí trẻ tuổi xinh đẹp.

Mộc Hàn Hạ mặc một chiếc váy dự tiệc màu đen, nhưng không hở lưng, không lộ đùi, đường cắt bên thân người. Tóc búi đơn giản, cài bằng một chiếc trâm pha lê. Cô đứng bên cạnh quầy bar sâu trong phòng, tùy ý ăn chút bánh ngọt.

Có người đàn ông chú ý tới cô, bùng rượu vang đến, khẽ chạm cốc với cô: "Xung hô như thế nào?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Mộc Hàn Hạ, tập đoàn Phương Nghi."

Hai người chào hỏi mấy câu, Mộc Hàn Hạ nói: "Tôi đi loanh quanh bên kia một chút."

Người đàn ông gật đầu tạm biệt cô.

Mộc Hàn Hạ đi đến góc không người, dựa bên cửa sổ, hơi chán nản. Tiệc tối còn chưa bắt đầu, phóng tầm mắt nhìn, trên sofa, trên hành lang, bên cạnh bàn tròn, mỗi người đều nói nói cười cười. Bọn họ đều cùng một loại người, lấy giá trị kinh tế xã hội để đánh giá thành công. Mỗi lần tham gia bữa tiệc như vậy, cô đều nhìn thấy có người vô cùng nóng lòng tìm kiếm kinh doanh. Cũng có người hơi trúc trắc, cố gắng dung nạp, nhưng nhiều người chỉ thần nhiên.

Còn cô từ trước đến nay chưa từng cảm thấy hứng thú với trường hợp cần mạnh vì gạo bạo vì tiền này. Trước kia khi đi theo Lâm Mạc Thần là khi mới tiếp xúc với trường hợp này, nên phải cố gắng, cố gắng cười, cố gắng thích ứng, cố gắng cống hiến một chút giá trị kinh doanh cho Phong Thần, nhưng thực ra trong lòng cảm thấy không hề thú vị. Còn không bằng cô ở trong nhà máy làm việc với công nhân, hay vui đầu thiết kế phương án tiêu thụ trong văn phòng.

Cô hơi tự giễu, lại cúi đầu nhìn đồng hồ. Tiệc tối cũng sắp bắt đầu rồi, Lục Chương vẫn chưa tới. Thiếu gia này lại bỏ bom cô chẳng?

Chiều hôm nay, cô đã gọi điện thoại cho anh ta xác nhận: "Lục tổng, tiệc tối là 8 giờ, ăn mặc chỉnh tề tham dự, chúng ta muốn thúc đẩy sự nghiệp chuyên mình thì còn cần rất nhiều sự giúp đỡ, trường hợp này rất quan trọng, anh nhất định phải đến."

Lúc ấy Lục Chương lười biếng đáp: "Biết rồi. Dài dòng muốn chết."

Cũng không biết anh ta đã đi chưa nữa, nhưng Mộc Hàn Hạ cũng không muốn cưỡng cầu.

Bữa tiệc diễn ra ngay tại tầng một, cô dựa bên cửa sổ, bên ngoài là vườn hoa rộng lớn, có thể nhìn rõ cổng vào của trung tâm hội nghị. Cô nhàn nhã đứng trong chốc lát, nhìn thấy một chiếc xe con màu đen tiến vào trung tâm hội nghị.

Bên cạnh có người nói chuyện với nhau: "Nghe nói là người của tập đoàn Phong Thần tới."

"CEO của bọn họ có đến không?" Người còn lại nói.

Mộc Hàn Hạ vẫn nhìn về phía cửa.

Cũng khó trách mà mọi người chú ý, mấy năm nay tình hình kinh tế trong nước không tốt, thực lực hùng hậu nhất, biểu hiện nổi bật nhất, hiện tại chỉ có Phong Thần. Vì vậy nhất cử nhất động kinh doanh của Phong Thần đều tác động đến tầm nhìn của giới kinh doanh.

Đi đầu là một chiếc Audi màu đen. Người phục vụ chạy ra cửa sau mở cửa, thấy một người đàn ông mặc âu phục hơn ba mươi tuổi xuống xe. Anh ta mày rậm mặt chữ điền, vẻ mặt sâu sắc, phong thái hiên ngang. Mộc Hàn Hạ đã xem qua ảnh chụp của anh ta, CEO đương nhiệm của tập đoàn Phong Thần Chu Tri Tổ. Là nhân vật tác phong mạnh mẽ, kiên quyết mạnh dạn, vô cùng nổi tiếng trong thương trường.

Lúc này người bên cạnh nói: "Không phải xe của Chu Tri Tổ là Bentley sao? Sao hôm nay lại hạ thấp mình ngồi Audi thế."

Người đồng nghiệp bên cạnh nói: "Không thấy phía sau anh ta còn một xe nữa sao?"

Mộc Hàn Hạ nhìn không chớp mắt.

Sau khi Chu Tri Tổ xuống xe, không lập tức rời đi mà đứng tại chỗ chờ. Một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống từ chiếc xe phía sau, nhanh chóng bước xuống, ngăn đưa bé giữ cửa tiến lên, mà tự mình mở cửa phía sau của chiếc xe Cayenne.

Cửa xe màu đen từ từ mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy người ngồi phía sau kia.

Mộc Hàn Hạ xoay người rời khỏi cửa sổ.

Đêm xuân Bắc Kinh vẫn còn hơi lạnh, Mộc Hàn Hạ đi tới một cửa hông khác trong phòng tiệc đẩy cửa ra, ngoài cửa là vườn hoa yên tĩnh.

Cô bước xuống bậc thang, gió mát thổi qua, dường như thổi tan cảm xúc hỗn độn trong lòng người. Cô nhấc làn váy, tuy động tác này không hợp thời, nhưng cô vẫn ngồi xuống dưới bậc thang. Sau đó ngẩng đầu nhìn cây cỏ trong màn đêm yên tĩnh, còn cả tầng mây dày đặc trên bầu trời, ánh trăng lúc ẩn lúc hiện.

"Tách" một tiếng, cửa phía sau bị người đẩy ra, nhưng cả người Mộc Hàn Hạ căng thẳng không thể quay đầu lại.

Không ngờ nghe thấy tiếng Lục Chương truyền đến: "Này, cô giống như quỷ thúc giục tôi đến, còn mình lại nhàn hạ ngồi đây hóng gió."

Tâm tình Mộc Hàn Hạ thả lỏng, nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Lục Chương hơi sững sốt. Một là không nghĩ tới cô ăn diện ưa nhìn như vậy, hai là cô đột nhiên cười tươi với anh ta như vậy, quả thực không giống cô nàng nữ cường nhân kia.

"Ồ trong này làm gì?" Hai tay anh ta đút trong túi quần, đứng bên cạnh cô.

"Không có gì, hít thở không khí thôi." Mộc Hàn Hạ đứng lên, phui bụi trên váy. Lục Chương vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy động tác tùy tiện của cô, sau đó nghe thấy cô bình tĩnh nói: "Chúng ta vào thôi."

Lục Chương hừ nhẹ một tiếng, đi theo cô vào trong.

Không biết là do cảm giác của Mộc Hàn Hạ hay như thế nào mà không khí trong phòng dường như cũng trở nên sôi nổi hơn kể từ khi người bên Phong Thần đến. Cô và Lục Chương đứng bên một quầy bar, cô lấy một cốc nước trắng, từ từ uống. Lục Chương chọn một cốc rượu vang đỏ, nhàm chán uống.

Đối diện với hai người, góc đại sảnh, vị trí tương đối yên tĩnh, còn đặt mấy ghế sofa dài, lúc này nơi đó tụ tập không ít người.

"Lãnh đạo thành phố đến rồi." Bên cạnh có người nói, "Đang nói chuyện với Chủ tịch Phong Thần ở đằng kia."

"Chủ tịch của bọn họ cũng đến đây? Ngạc nhiên thật. Không phải mấy năm nay đều không lộ diện sao?"

Mộc Hàn Hạ mặt mày bất động, Lục Chương nhíu mày ngẩng đầu nhìn.

Sau khi im lặng, Mộc Hàn Hạ cũng ngẩng đầu nhìn.

Ngọn đèn tĩnh mịch, sofa đông đúc, lộ vẻ lộng lẫy quý giá. Hai ghế sofa đều là sao quanh trăng sáng, đầu tiên cô nhìn Chu Tri Tổ, khuôn mặt mỉm cười đang nói chuyện. Đối diện anh ta là lãnh đạo thành phố, quần áo giản dị, hòa ái dễ gần.

Anh cũng ngồi ở chỗ kia. Áo phục màu đen sẫm, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu xám. Tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt trắng nõn, dường như không hề thay đổi gì trong sáu năm qua.

Nhưng nhìn cẩn thận vẫn có sự thay đổi, anh đã ba mươi ba, mặt mày xương xẩu hơn so với khi hai sáu tuổi, cơ thể cũng cường tráng hơn, càng đàn ông hơn. Nhưng cặp mắt kia không hề thay đổi, vẫn sâu đen như đá ngầm dưới đáy biển, trong căn phòng phồn hoa quý giá này, vẫn có sự trầm tĩnh và thâm thúy độc đáo của anh.

Mộc Hàn Hạ đã hình dung hàng ngàn lần tình huống gặp lại anh, nhưng khi thời khắc này thực sự đến, hóa ra tất cả lại bình thản như thế. Cô đứng trong đám người, im lặng nhìn anh.

Tầm mắt bỗng nhiên không thể khống chế được sự ẩm ướt, cô từ từ điều hòa hơi thở, bình tĩnh ép xuống.

Dường như hơi có trực giác, khóe miệng anh vẫn mang theo nụ cười hời hợt, ngẩng đầu, lập tức nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người lặng lẽ chạm vào nhau.

Trong đại sảnh ầm ĩ này, trong khung cảnh xa hoa này, không có bất cứ ai phát hiện ra ánh mắt họ giao nhau.

Mộc Hàn Hạ nhìn khuôn mặt anh vẫn anh tuấn như trước, nụ cười trên khóe miệng anh vẫn chưa biến mất, nhưng cô có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh không có ý cười. Yên tĩnh như chỉ nhìn mình cô, lại giống như căn bản không hề để cô vào trong mắt.

Sau đó anh từ từ dời ánh mắt đi, giống như cô hoàn toàn không tồn tại trong biển người.

Mộc Hàn Hạ cũng dời tầm mắt, cô nhắc cốc lên uống, nhưng chỉ là nước trắng mà cũng cảm thấy chua xót.

Lục Chương vẫn luôn im lặng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Này, Carol, vừa rồi cô có chú ý không, Lâm Mạc Thần kia đang nhìn tôi đấy? Anh ta nhìn tôi làm gì? Muốn khiêu khích à?"

Mộc Hàn Hạ sững sốt, quay đầu nhìn anh ta, cười khúc khích nói: "Yên tâm, anh ta căn bản không cần khiêu khích anh đâu."

Lục Chương trừng cô.

Còn lúc này, tiếng nói chuyện, tiếng cười ở xung quanh Lâm Mạc Thần đều trở nên mơ hồ. Anh chuyển tầm mắt không muốn nhìn về phương hướng của cô ở nơi đông người này.

Cuối cùng cô đã trở lại trong tầm mắt anh.

Lúc này Chu Tri Tổ lên tiếng: "Bên kia là thái tử gia của tập đoàn Phương Nghi?"

Lâm Mạc Thần im lặng.

Bên cạnh có người đáp: "Đúng vậy, Lục Chương. Bên cạnh hình như là Phó tổng mới tới của bọn họ Mộc Hàn Hạ, là du học sinh từ nước ngoài về."

Lãnh đạo thành phố ở đối diện cũng quay đầu nhìn cười nói: "Lão Lục cũng thật dũng cảm, không dựa vào nhân tài theo khuôn mẫu, con trai và Phó tổng mới về đều trẻ như vậy. Mạc Thần à, tuổi cũng không kém so với lúc trước cậu lập nghiệp nhỉ? Tuổi trẻ đầy hứa hẹn."

"Đúng vậy." Lâm Mạc Thần đáp, "Còn có triển vọng hơn tôi."

Quy mô bữa tiệc lần này không nhỏ, nên Mộc Hàn Hạ kéo Lục Chương ngồi xuống một bàn trong góc, tất nhiên là Lục Chương vui vẻ thoải mái. Lâm Mạc Thần ngồi ở bàn lãnh đạo phía trước, hoàn toàn không nhìn thấy phía sau. Vì vậy đến khi bữa tiệc kết thúc, hai người cũng không tiếp xúc với nhau.

Trong gió đêm, Mộc Hàn Hạ bắt taxi trở về dưới khu nhà trọ.

Trong lòng hơi dao động, nhớ tới ánh mắt lạnh nhạt dời đi của anh, Mộc Hàn Hạ hơi thất thần, từ từ bước trên con đường nhỏ đầy đá vụn dưới lầu.

Tới cửa, quẹt thẻ, cửa mở ra, bước vào.

Mỗi tầng ở khu nhà trọ này đều có một đại sảnh, diện tích không lớn, nhưng trang hàng tinh tế, treo đèn thủy tinh, còn đặt xô pha và bàn trà, để cho người ở trong khu nhà có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Mộc Hàn Hạ đi vào, thấy có người ngồi ở xô pha.

Ngay cả áo khoác đen còn chưa cởi, cứ như vậy ngồi. Chân dài vắt lên, cổ tay áo khoác lộ ra âu phục đen. Anh cúi đầu, đang đọc tạp chí, nghe thấy tiếng bước chân, anh bỏ tạp chí ra, ngẩng đầu.

Mộc Hàn Hạ giật mình, hốt hoảng, nhưng cô lại thấy hình ảnh này thật quen thuộc.

Là lúc nào nhỉ?

À đúng rồi, là ở thành phố Lâm, thời gian ở khách sạn kia, bọn họ mới ở bên nhau mấy ngày, hôm đó gặp Trần Tự Cẩm và bạn trai cô ấy. Anh cũng như vậy, ngồi ở cửa hàng tiện lợi của khách sạn, cầm tạp chí đọc, đợi cô.

Đó không phải là một đoạn ký ức cô mong muốn nhớ lại. Bởi vì đúng là vào đêm đó, bọn họ bước vào cạm bẫy của đối thủ. Nhưng đêm nay gặp lại anh, cô bỗng nhiên nhớ tới buổi đêm kia. Bộ dáng lúc ấy anh kiên nhẫn chờ cô không liên quan đến âm mưu, không liên quan đến hối hận.

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua, trong giây lát, Mộc Hàn Hạ đã lấy lại được sự bình tĩnh, thấy anh cũng đang nhìn chăm chăm cô, sau đó đứng lên.

Cô yên tĩnh trong một lát, nở nụ cười: "Chủ tịch Lâm, đã lâu không gặp."

Anh cũng im lặng một lát, sau đó nở nụ cười: "Đã lâu không gặp... Summer."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Tình cảnh này, người trước mắt khiến cho Mộc Hàn Hạ có cảm giác không thật.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Mạc Thần sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Bữa tiệc tối nay nhìn qua là biết tập hợp của anh tài, cô ý thức được anh đã sớm không còn là chàng trai trẻ tuổi mới bắt đầu lập nghiệp năm đó. Anh đã thực sự là lão đại trong giới kinh doanh, bao nhiêu người ngưỡng mộ hơi thở của anh. Cô đã sớm biết anh xuất hiện trong danh sách của Forbes. Anh vừa im ắng vừa bí ẩn, giống như bao người có tiếng tăm khác trong giới kinh doanh.

Mấy năm nay, anh chưa bao giờ xuất hiện trước mặt cô. Cô thậm chí không biết mấy năm nay anh "ăn dật" rồi đi nơi nào, cũng không biết anh đã có người phụ nữ khác chưa, chắc là có rồi.

Cho dù như thế nào, anh không nên xuất hiện dưới lầu nhà cô như vậy, giống như đang đặc biệt chờ cô.

Nhưng Mộc Hàn Hạ cũng sẽ không lừa mình dối người, sẽ không nghĩ đến anh chỉ là đi ngang qua.

Anh đến tìm cô.

Mộc Hàn Hạ im lặng nhìn anh, muốn từ ánh mắt anh nhìn ra chút manh mối nào đó. Tại sao anh lại tới đây?

Ôn chuyện? Không, không phải. Lâm Mạc Thần làm sao có thể ôn hòa nhã nhặn tìm bạn gái cũ ôn chuyện chứ? Chẳng lẽ vẫn còn khúc mắc với việc bị cô bỏ rơi sao? Vì vậy hôm nay sau khi gặp lại mới đến trước mặt cô?

Cô thậm chí nghĩ đến một khả năng, Lâm Mạc Thần biết được chân tướng khoản đầu tư năm đó, nên đến nói lời cảm ơn cô?

Nhưng khuôn mặt anh vô cùng bình tĩnh, còn mang theo chút ý cười nói: "Cố nhân trở về, sao không đề cập đề tiếp đón? Tôi có thể sắp xếp người đón em."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ bình tĩnh, cười nói: "Không dám làm phiền Chủ tịch Lâm."

Lâm Mạc Thần im lặng mấy giây.

"Em gọi tôi là gì? Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ vô cùng bình tĩnh nhìn anh: "Chủ tịch lâm, tôi nghĩ không có gì không ổn."

"Gọi tôi Lâm Mạc Thần." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Lâm Mạc Thần nhìn chăm chú vào cô gái trước mặt, váy dài màu đen, bên ngoài là chiếc áo khoác màu kem, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, bên dưới là đôi guốc hai tấc, khuôn mặt thật sự gầy hơn so với trong trí nhớ, đôi mắt cũng bình tĩnh hơn, dường như lắng đọng thời gian sáu năm qua, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp kiên cường, là bộ dáng trong trí nhớ của anh. Lúm đồng tiền thường xuất hiện, cô ngơ ngác ngoan ngoan, cô khóc, cô tức giận... tất cả đều hòa vào với cô gái xinh đẹp chín chắn trước mắt này.

Anh từ từ đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, thản nhiên nở nụ cười nói: "Tại sao năm nay lại trở về?"

Mộc Hàn Hạ không chú ý tới anh dùng từ "năm nay", không phải năm ngoái, không phải sang năm, không phải gần đây năm đằng đẳng anh chờ đợi. Cô chỉ khách khí cười nói: "Yêu cầu công việc."

Lâm Mạc Thần gật đầu. Tốt lắm, yêu cầu công việc.

Ý cười trong mắt anh càng tăng lên. Dáng vẻ càng tùy ý mệt mỏi hơn, cực kì giống bộ dáng giả dối trong bữa tiệc tối nay. Anh thản nhiên nói: "Nghị vụ của Phương Nghi và Phong Thần xem như cùng ngành. Sau này cần giúp đỡ cứ mở miệng. Tôi sẽ dọn dõ bên dưới."

Nếu là lời hứa đặt ở trước mặt người khác, chỉ sợ vô cùng quý giá, nhưng Mộc Hàn Hạ chỉ gật đầu cười nói: "Cảm ơn."

Bóng đêm đã khuya ngoài cửa sổ, bên trong cánh cửa hai người đứng đối diện với nhau, trong chốc lát cả hai đều im lặng.

Chắc anh cũng không có ý đồ gì khác, Mộc Hàn Hạ đã nghĩ đến việc nói lời tạm biệt đi lên lầu. Nhưng nhìn anh đứng im lặng như vậy, áo khoác phẳng phiu, Mộc Hàn Hạ lại có chút mềm lòng.

Sự mềm lòng đã lâu, đã sớm xa cách nhiều ngày.

Trong lòng cô tự giễu thờ dài một tiếng, ngoài miệng đã nói ra lời: "Lâm Mạc Thần, nghe nói mấy năm nay Phong Thần phát triển rất khá, tôi cũng vui thay cho anh. Chúc mừng anh."

Anh chỉ khẽ đáp: "Ừ."

"Mấy năm qua anh đi đâu?" Cô hỏi ra sự nghi hoặc trong lòng.

Anh lập tức nhìn chăm chăm vào mắt cô, bật cười: "Đi Mĩ, làm một số công việc đầu tư."

Mộc Hàn Hạ nghe được hai chữ "đi Mĩ", trong lòng hơi chấn động, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ gật đầu nói: "Rất tốt, mấy năm nay kinh tế không tốt, Phong Thần đặt trọng điểm vào phát triển đầu tư tài chính, nước cờ này rất đúng."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Người phụ nữ của anh đã dừng cảm tiến vào thương trường cạnh tranh quyết liệt, hiện tại trở nên chín chắn trầm tĩnh như thế, coi thương trường như ván cờ. Rốt cuộc cô đã chín chắn như anh dự đoán, nhưng không còn là bộ dáng trẻ con năm đó anh có thể dễ dàng nắm trong tay.

"Hiện tại cũng nhạt nhẽo rồi." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ nao nao, nhưng bản năng nói cho cô biết không cần phải đi sâu vào, cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ rồi. Vì thế cô ngẩng đầu mỉm cười nói: "Lâm Mạc Thần, hôm nay đã muộn rồi, tôi lên đây, sau này có thời gian gặp lại."

Anh yên lặng trong phút chốc đáp: "Ừ."

Thấy anh đứng yên không nhúc nhích, Mộc Hàn Hạ cười xoay người rồi đi.

Thang máy chỉ cách mấy mét, Mộc Hàn Hạ đi qua, đứng dưới một ngọn đèn chùm khác, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của mình trên vách tường. Khóe mắt thoáng nhìn anh xoay người, không đi về phía cửa mà đi về phía cô.

Mộc Hàn Hạ không quay đầu lại nhìn anh, cũng không nhúc nhích, tay ấn vào nút thang máy.

Ngón tay ở giữa lưng chừng bị anh bắt lại.

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy tay hai người nắm vào nhau.

Lâm Mạc Thần đã ôm chặt cô từ phía sau.

Hơi thở của anh lạnh lạnh trong áo khoác, nháy mắt xâm nhập. Cả người Mộc Hàn Hạ cứng đờ, quay đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, ở khoảng cách rất gần, trên mặt anh không có chút biểu cảm nào.

Sau đó anh đột nhiên cúi mặt xuống hôn cô.

Hơi thở nam tính tiến vào trong miệng cô, cô giống như bùng tình trong cơn mơ, thấy rõ người hôn mình trước mắt thực sự là anh. Cô kinh ngạc nhìn anh, anh lại nhắm mắt lại, chỉ để cho cô nhìn thấy lông mày nhíu lại.

Mới đầu đôi môi anh chỉ nhẹ nhàng, thăm dò mút mát, nhưng sau khi môi hai người cọ vào nhau. Sức lực của anh đột nhiên tăng lên. Đầu lưỡi trực tiếp tách môi cô ra, nụ hôn mãnh liệt, liều lĩnh tìm lưỡi cô dây dưa. Hơi thở của anh thậm chí cũng trở nên dồn dập, tay vòng bên hông cô, càng ôm chặt hơn, mi tâm càng nhíu lại. Tay kia khẽ xoa, nâng gáy cô lên. Mộc Hàn Hạ không nhìn thấy bất cứ thứ gì, anh che tất cả tầm mắt của cô, hoàn toàn giữ chặt cô trong ngực.

Mặt anh không có chút khoảng cách nào cọ sát cô. Hơi thở của anh quấn quanh bên cô. Độ ẩm trong ngực anh bao vây lấy cô.

Giống như sáu năm về trước, dưới ngọn đèn yên tĩnh, anh không ngừng hôn cô.

Khoảng thời gian đã bị vùi lấp, kí ức đã bị lãng quên trong những ngày đêm cô độc, nháy mắt như thủy triều dâng lên trong lòng Mộc Hàn Hạ. Trong nháy mắt cô giật mình, thiếu chút nữa đã vươn đầu lưỡi đáp lại anh, nhiệt liệt dây dưa với anh, giống như anh dây dưa với cô vào lúc này vậy.

Nhưng sự lo sợ trong lí trí nhắc nhở thực tại, cô cần phải tỉnh táo lại. Cô nhìn dáng vẻ của anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, không giãy dụa, không tránh né, chỉ im lặng đứng tại chỗ, thừa nhận nụ hôn nhiệt tình lại mang theo mấy phần đau đớn này.

Anh ngẩng mặt lên, vẫn như cũ vây cô ở giữa mình và vách tường. Trong mắt anh hiện lên ý cười.

Mộc Hàn Hạ lại phát hiện nụ cười này hơi chua xót.

Trước kia, cô chưa từng thấy anh có biểu cảm như vậy.

"Nhiều năm như vậy, em chưa từng nghĩ tới trở về sao?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ không nói lời nào.

"Trở về thăm anh?" Anh khàn giọng nói.

Sự chua xót nhiều năm tiến vào trong mũi, Mộc Hàn Hạ nhin xuống. Cô vô cùng dịu dàng nở nụ cười, ngăn cánh tay anh nói: "Mạc Thần, hiện tại nói những lời này không còn ý nghĩa nữa. Vừa rồi anh cũng không nên làm như vậy với em."

Anh im lặng.

"Hiện tại anh sống rất tốt, em cũng vậy, như vậy là đủ rồi. Anh không cần phải chìm đắm trong quá khứ." Cô nói.

Anh im lặng một lát cười: "Đúng vậy, tôi tốt lắm. Vô cùng tốt."

Mộc Hàn Hạ không muốn ở lâu thêm trong lòng anh nữa, cô nói: "Vậy tạm biệt." Cô cúi đầu xoay người đi vào trong thang máy.

Anh không cử động.

Trong tích tắc cửa thang máy khép lại, anh đột nhiên vươn tay ra chặn nó.

"Em nói anh không cần vướng bận với quá khứ."

Mộc Hàn Hạ: "...Vâng."

Anh nhìn cô, buông tay.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của anh vang lên: "Mộc Hàn Hạ, thứ anh muốn là tương lai."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

Bóng đêm sâu thẳm.

Mộc Hàn Hạ tựa vào ghế, cơ thể cuộn tròn, nhìn ngoài cửa sổ.

Đến tận khi đêm đã khuya, cô mới lấy lại được sự bình tĩnh, theo bản năng không muốn nghĩ sâu thêm những chuyện xảy ra đêm nay, và nụ hôn bất ngờ của anh.

Bên Mi là buổi sáng, cô lấy di động, gọi quốc tế.

Bên đầu kia điện thoại, qua tay nhiều người mới tới được người nọ.

Mộc Hàn Hạ cất tiếng cười, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng: "Hôm nay chú thế nào, có cảm thấy thoải mái chút nào không?"

Mấy ngôi sao nhỏ lóe lên trên bầu trời đêm, giọng nói khe khẽ của cô: "...Qua mấy ngày nữa, bọn họ sẽ đưa chú đến Trung Quốc. Điều kiện chữa bệnh bên này cũng rất tốt. Cháu đã liên hệ với bệnh viện rồi, đến lúc đó cháu đi đón chú."

Dừng một lát, cô đáp: "Đúng vậy, cháu đã gặp anh ấy. Anh ấy hình như....không thay đổi mấy."

Cũng trong bóng đêm đó, Lâm Mạc Thần lái xe rời đi.

Ánh sáng thành phố trải dài trước xe. Bóng đêm yên tĩnh, giống như những năm gần đây, hơn mấy nghìn đêm anh đều lái xe một mình quay về chỗ ở.

Nhưng đêm nay thì khác biệt.

Sao trên bầu trời, ánh đèn trên mặt đất dường như càng lấp lánh hơn trước mắt anh.

Phía trước là đèn đỏ.

Anh từ từ dừng xe lại. Một tay đặt lên tay lái.

Một lát sau, anh bỗng nhiên xoa môi, nở nụ cười.

Hôm sau, Mộc Hàn Hạ mang theo Lục Chương đi tuần tra cửa hàng.

Chính là tuần tra cửa hàng của Phong Thần.

Hôm nay cô chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, áo len dệt kim hở cổ, một chiếc váy dài tối màu, nhưng không mất đi sự đoan trang. Lục Chương thì không cần phải nói, mặc một chiếc quần jeans rách lỗ chỗ. Vì vậy hai người đi trong cửa hàng của Phong Thần, cũng sẽ không thu hút sự chú ý của bất cứ ai.

Lục Chương rất thích làm loại chuyện như vậy, đi dạo phố, ngắm người đẹp, hơn nữa còn là cửa hàng của đối thủ cạnh tranh, nên càng kích thích. Nếu đi dạo cửa hàng của mình, người đẹp cũng ít hơn so với bên Phong Thần, thì anh ta quả thực chả có chút hứng thú nào.

Cả đường nhân hạ đi theo sát Mộc Hàn Hạ, vẻ mặt cô thản nhiên, trong tay còn có một cái túi, đúng như thật sự đi dạo phố, thảnh thơi còn dừng lại trước quầy xem quần áo.

Nhưng trên thực tế, khi đi hết đại sảnh tầng một của Phong Thần, cô thản nhiên nói: "Nhìn phong cách trang trí của bọn họ."

Lục Chương ngẩng đầu liếc mắt một cái: "Đèn pha lê, trần nhà hình vòng cung, phong cách giản lược, thiết kế có tiếng tăm. Chỉ có một câu: cao lớn thượng. Phong cách tốt hơn nhiều so với sự lỗi thời của cha tôi, tiêu không hề ít tiền."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Phong Nghi trang trí cũng không hề kém, 5 năm trước cũng là đứng đầu thị trường, chỉ là hiện tại đã lỗi thời thôi."

Lục Chương lắc đầu: "Đại tỷ, cô không cần giữ thể diện cho cha tôi."

Khi đi qua những cửa hàng flagship hàng hiệu đắt đỏ nhất thế giới, cô nhắc nhở nói: "Nhìn những nhãn hiệu họ có."

Lục Chương: "Nhắm mắt cũng có thể liệt kê ra, LV, Givenchy, Hermes... chúng ta cũng có, nhưng không nhiều bằng bọn họ."

Mộc Hàn Hạ gật đầu. Sau đó lại nhìn nhân viên bán hàng của bọn họ, mỗi ngày đều có dáng người cao gầy, dáng vẻ đoan trang; nhìn siêu thị tầng một của bọn họ, giới thiệu là siêu thị hàng đầu quốc tế; nhìn thiết kế tổng thể tòa nhà của bọn họ, sự phân bố, dịch vụ sau bán hàng, cửa hàng âm thực...

Tuy đi vòng quanh khiến Lục Chương hơi mất kiên nhẫn, nhưng anh ta vẫn chịu đựng. Một là công việc này thực sự rất thoải mái, trước kia mỗi khi ông Phó tổng già cả, suốt ngày lôi kéo tận tình khuyên bảo, giảng dạy chiến lược thị trường khiến anh ta buồn chán muốn chết. Hai là anh ta muốn xem rốt cuộc Mộc Hàn Hạ muốn làm gì. Bởi vì càng đi, càng nhìn toàn diện, lại càng cảm giác trung tâm mua sắm của Phong Thần vô cùng xuất sắc. Trong hồ lô của Mộc Hàn Hạ rốt cuộc muốn làm gì? Nhưng không thể cứ bắt anh ta đi tới đi lui vậy chứ?

Cuối cùng hai người trở lại văn phòng cô ở Phong Nghi.

Lục Chương vắt chéo chân ngồi, Mộc Hàn Hạ pha ly trà cho anh ta, anh ta hơi ghét bỏ bụng lên nhấp một ngụm, nhưng không nói chuyện, chỉ từ từ uống.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Anh có kết luận gì đối với Phong Thần?"

Lục Chương cười nghiêm nghị đáp: "Không phải rất rõ ràng sao? Mọi thứ của bọn họ đều cao cấp phong cách thời thượng nhất, cho dù là thiết kế cửa hàng, giới thiệu sản phẩm, tố chất nhân viên, chất lượng phục vụ... gần như là đứng đầu trong nước. Vì vậy trung tâm mua sắm của bọn họ đến bất cứ thành phố nào đều trở thành kiến trúc hàng đầu, không phục không có lý. Cô nói muốn mở một cửa hàng mới, thành tích vượt qua cửa hàng cùng đoạn đường với Phong Thần ư? Mở như thế nào chứ? Đừng nói với tôi là muốn ném tiền, thì ba tôi cũng sẵn sàng, dù chúng ta lọt vào top 500 thì cũng bị họ bỏ xa 50 bậc rồi. Hơn nữa cho dù chúng ta có làm, cũng không thể đạt được hoạt động chính thể ngang bằng với bọn họ."

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Vị vậy, đây là phương hướng đột phá của chúng ta."

Lục Chương buông ly trà: "Đột phá như thế nào?"

Mộc Hàn Hạ tựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, từ từ nở nụ cười: "Nhược điểm của đối thủ thường giấu trong ưu thế lớn nhất của anh ta. Cái gì tốt nhất, cao cấp nhất, nổi tiếng nhất là ưu thế của Phong Thần, nhưng đó là phương hướng duy nhất chúng ta có thể đột phá. Chúng ta phải tìm một con đường trái ngược, khởi xướng chiến đấu cánh bên, tìm một thị trường mới cho Phong Nghi."

Tìm Lục Chương đập thình thịch, ngẩng đầu nhìn cô, nhất thời im lặng.

Anh ta phát hiện cô không giống những người phụ nữ anh ta đã gặp trên thương trường. Có người phụ nữ có thể thành công trên thương trường là vì cô ta là bình hoa, bộ dáng xinh đẹp, am hiểu giao tiếp, lợi dụng quan hệ để giành được lợi ích kinh doanh; có người phụ nữ là nữ cường nhân điển hình, hoàn toàn không có chút dịu dàng nữ tính, trong mắt Lục Chương là quả thực đánh mất nhân tính. Nhưng Mộc Hàn Hạ làm việc kiên định, không dùng thủ đoạn quá mạnh mẽ ép người đi vào khuôn khổ, cô luôn cười, hướng dẫn từng bước, giống ý như hồ ly. Còn khi nói đến chủ đề chính, cô lại vô cùng giống đàn ông. Những lời cô nói, chiến tranh giữa hai bên, suy thoái thị trường.

Quan trọng là tìm Lục Chương đập mạnh khi nghe thấy cô nói.

Anh ta lại nhấp một ngụm trà lớn, che dấu hứng thú chiến đấu bị khơi gợi, ngay cả trà của cô cũng rất ngon, hương vị nhẹ nhàng, thơm ngát, không giống mấy ông chủ kia, luôn là trà Long Tĩnh thượng hạng, vừa đặc vừa đắng.

Anh ta vẫn còn im lặng, Mộc Hàn Hạ nói xong, vẫn hơi thất thần.

Thực ra cái gọi là "phản siêu Phong Thần", "tìm kiếm nhược điểm của đối thủ", chẳng qua là nhắm vào tính cách của Lục Chương, cố ý kích thích anh ta. Còn chủ ý của cô là tiến hành thăng cấp hàng hóa của Phương Nghi, tìm kiếm một loại hình thức kinh doanh mới. Bọn nói thành tích có khiến Phong Thần bị chấn động không ư? Nếu thành công, chắc chắn sẽ có, nhưng cái cách như vậy, thực ra không nhằm vào công kích Phong Thần, mà là để Phương Nghi nâng cao và tiến bộ.

Đối với lần kinh doanh này, cô vốn nắm chắc bên Phong Thần khẳng định sẽ làm ra một số hoạt động cạnh tranh đả kích. Nhưng cô cảm thấy đối phương sẽ không gây chiến bởi vì đây là cạnh tranh tốt không thể tránh khỏi, chứ không phải cạnh tranh ác tính.

Cho tới bây giờ cô không nghĩ tới Lâm Mặc Thần sẽ biết chuyện này. Theo lẽ thường, một chủ tịch thoát ần thoát hiện, sẽ không nắm vững cụ thể từng nghiệp vụ của tập đoàn, nhìn ra vấn đề cạnh tranh.

Nhưng hiện tại thì khác biệt.

Cô nhớ tới bộ dáng im lặng chăm chú nhìn cô tối hôm qua của anh, còn có biển số xe của anh...anh tất nhiên có thể hiểu rõ hoạt động kinh doanh cô sắp áp dụng.

Như vậy, anh sẽ làm như thế nào?

Mộc Hàn Hạ phát hiện khó giải thích được nghi vấn này trong lòng anh. Nếu đã khó giải thích, vậy cô hãy thu liễm tâm tư. Nếu cô đã chịu sự ủy thác của Chủ tịch Lục, đã hứa hẹn thì nhất định phải làm.

Vậy nếu Lâm Mặc Thần chủ động ra tay cản trở thì sao? Anh ở trong trí nhớ từ trước đến nay luôn là người có ý chí sắt đá, sát phạt quyết đoán trên thương trường.

Vậy thì bình tới tướng ngăn, nước lên đập chặn.

Lâm Mặc Thần đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh, khiến cho các cấp cao trong tập đoàn Phong Thần nhất thời hỗn loạn.

Bởi vì mấy năm nay, ngoài việc phải tham gia cuộc họp thường lệ, chỉ khi nghiệp vụ tập đoàn có lựa chọn hay chấn động lớn, anh mới xuất hiện. Anh thường ở Wall Street tiếp xúc với hình thức và lối duy nghĩ kinh doanh mới nhất. Có sự giúp đỡ và quyết sách ở thời khắc mấu chốt của anh mới giúp Phong Thần vận hành mấy năm nay càng tốt, thậm chí đạt được tăng trưởng nghịch chuyển.

Vì vậy lần này anh đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người đều đoán tập đoàn có cải cách vô cùng quan trọng gì chăng?

Nhưng không có gì hết.

Hiện tại Tôn Chí được phân công quản lý tất cả nghiệp vụ bất động sản, sáng hôm nay, anh ta nghe thấy cấp dưới báo cáo một tin tức, suy nghĩ một lát, quyết định đến văn phòng Chủ tịch tìm Lâm Mặc Thần.

Văn phòng Chủ tịch đã lâu không có người, hôm nay được quét dọn sạch sẽ, còn có mùi lá trà và hoa cỏ mới mẻ. Lâm Mặc Thần và Chu Tri Tổ đang ngồi ở sofa nói chuyện phiếm uống trà.

Chu Tri Tổ cũng không phải người ngoài, Tôn Chí đi vào, đóng cửa lại, cười nói:"Chủ tịch Lâm, vừa nhận được tin tức, thực ra cũng chỉ là việc nhỏ. Nghe nói bên Phương Nghi, gần đây tiến hành nâng cấp cải tạo hình thức kinh doanh. Bên bọn họ..." Anh ta dừng lại một chút:"Phó tổng Mộc Hàn Hạ mới tôi chỉ huy Lục Chương đi thúc đẩy."

Lâm Mặc Thần ngược mắt nhìn anh ta.

Chu Tri Tổ cười mà không nói.

Tôn Chí nói:"Người bên dưới lo bọn họ sẽ tạo ra chấn động với thành tích, tính dùng một số biện pháp cạnh tranh để chèn ép bọn họ."

"Bọn họ không chèn ép được Mộc Hàn Hạ đâu." Lâm Mặc Thần nói,"Cô ấy có lối suy nghĩ linh hoạt, am hiểu khai phá một con đường mới. Nếu lúc này ra tay, cô ấy tất nhiên tránh ưu thế và mũi nhọn của Phong Thần, tìm kiếm hình thức kinh doanh mới thích hợp với Phương Nghi. Cho dù hình thức kinh doanh mới nhất định tạo thành chấn động với thành tích của Phong Thần, nhưng sẽ không khiến gốc rễ của chúng ta bị dao động, không đủ gây sợ hãi. Chúng ta làm lãnh đạo thị trường, nhất định sẽ có người đột phá thị trường mới xuất hiện. Cho dù không có Mộc Hàn Hạ, cũng sẽ có người khác. Chúng ta không có khả năng chiếm miếng bánh ngọt lớn nhất, chỉ bằng chia ra ngoài một ít. Đây là quy luật cạnh tranh tốt của thị trường, bảo người của anh đừng làm loạn đầu trận tuyến."

"Vâng." Tôn Chí đáp, rồi lại hỏi:"Vậy để mặc bọn họ sao?"

Nghĩ đến Lâm Mạc Thần chắc chắn sẽ nói ừ, bởi vì trước đó anh đã nói người bên dưới không chèn ép được Mộc Hàn Hạ, lại là cạnh tranh tốt, tất nhiên bọn họ không cần can thiệp vào.

Kết quả Lâm Mạc Thần im lặng một lát nói: "Bảo với người bên dưới, không cần chống cự gì hết."

Tôn Chí và Chu Trí Tổ đều ngẩn ra, liếc nhau.

"Trận đấu thứ nhất cô ấy về nước, nhường cho cô ấy, để cho cô ấy thắng ngay trong trận đầu. Phong Thần không chống cự gì hết." Trong mắt anh lại có ý cười, "Tôi phải phạm nhiều sai lầm ngốc nghếch mới có thể chống cự lại cô ấy."

Lời tác giả:

Lâm ca ca: Chào mọi người, xin hãy gọi tên mới của tôi là tình thánh Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Ánh mặt trời chiếu vào cửa kính, Mộc Hàn Hạ ngồi đối diện với Lục Chương.

Dáng vẻ cô thoải mái, anh ta vắt chéo chân.

Đang muốn tiếp tục nói, lúc này di động của Mộc Hàn Hạ vang lên. Cô cầm lấy nhìn là dãy số đầu 139, hơi giật mình, thời đại này mọi người hầu như đều đổi thành đầu số 18. 139 là đầu số vô cùng cũ chỉ mấy năm trước mới có.

Trong khoảnh khắc đó, cô đã nhớ được chủ nhân của dãy số này là ai.

Cô liếc mắt nhìn Lục Chương, cầm lấy di động ra ngoài ban công, mở cửa ra.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, dưới lầu dòng xe cộ như thoi đưa. Tiếng chuông từ từ vang lên trong tay cô, cô nhớ tới nụ hôn triền miên sâu sắc đêm khuya hôm qua. Cô im lặng một lát mới bắt máy: "A lô, xin hỏi là ai vậy?"

Lâm Mạc Thần yên tĩnh trong một giây, nói bên đầu kia: "Là anh."

Giọng nói của Mộc Hàn Hạ hơi khách sáo có ý cười: "Có việc gì sao?"

Lâm Mạc Thần bình thản cười bên đầu kia: "Mấy đồng nghiệp cũ trong công ty nghe nói em đã trở về, đề nghị tối nay cùng ăn cơm."

Mộc Hàn Hạ nhất thời chần chờ.

"Có rảnh không?" Anh hỏi.

"Tôi..." Mộc Hàn Hạ dừng một chút, nếu nói không đi thì không khỏi hẹp hòi, nhưng lúc này giọng nói của anh bình tĩnh thản nhiên, lại khiến Mộc Hàn Hạ nhớ tới nụ hôn mạnh mẽ thậm chí khó mà đè xuống được của anh tối qua.

"Thay tôi cảm ơn bọn họ." Mộc Hàn Hạ nói, "Hôm nay tôi phải tặng ca đến khuya, không đi được, lần sau tôi mời bọn họ."

Hai người đều im lặng mấy giây.

"Ừ." Lâm Mạc Thần nói, "Đừng làm việc quá sức, chú ý nghỉ ngơi."

Cúp điện thoại, Mộc Hàn Hạ hơi run sợ.

Lâm Mạc Thần vừa dặn dò cô đừng làm việc quá sức, chú ý nghỉ ngơi sao?

Trong kí ức, anh chưa từng nói với cô như vậy. Khi đó, cô cảm thấy trả giá tất cả phần đầu là đương nhiên. Ngay cả anh cũng bận đến đầu tắt mặt tối, đặt lợi ích lên hàng đầu, tất nhiên là chưa từng nói lời nào dịu dàng như vậy.

Phát hiện mình lại lâm vào kí ức đã phui bụi, Mộc Hàn Hạ thu lại tâm trạng. Chuyện tối hôm qua đối với cô mà nói là xảy ra bất ngờ nên mới khiến cô chấn động. Còn hiện tại Lâm Mạc Thần bình tĩnh tiếp cận, cô không biết anh thật lòng hay giả vờ. Hay là vẫn cảm thấy bất công với chuyện năm đó? Trong lòng không thoát ra được? Dù sao anh từng là một người kiêu ngạo như vậy, mấy năm nay thuận buồm xuôi gió, càng leo càng cao. Cô có lẽ là

người duy nhất khiến anh không cam lòng chẳng.

Nhưng mặc kệ rốt cuộc anh nghĩ như thế nào, Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nghĩ sâu thêm. Còn cô đã hiểu rõ lòng mình, cô không muốn quay lại, bắt đầu một lần nữa với anh.

Lục Chương nghiêng người nhìn cô đi vào nói: "Sao nhìn mặt cô như thiếu nợ thế kia... không phải là người yêu cũ gọi đến đây chứ?"

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, lắc đầu nói: "Không phải. Là... điện thoại lừa đảo."

Lục Chương cười: "Lần sau nhận được loại điện thoại này đưa cho tôi. Tôi thích nhất là tiếp loại điện thoại này, đậu xanh rau má. Lần trước tôi đã khiến một kẻ lừa đảo phát khóc, giận dữ cúp điện thoại, gọi lại đã tắt hẳn máy."

Mộc Hàn Hạ cười khúc khích.

Lục Chương cười, đột nhiên ý thức được không khí giữa hai người dường như trở nên hơi hòa hợp.

Anh ta ngừng cười, khôi phục vẻ mặt thờ ơ.

Mộc Hàn Hạ cũng trở lại vẻ nghiêm chỉnh nói: "Chúng ta bàn phương án đi."

Anh ta thản nhiên "ừ" một tiếng.

Mộc Hàn Hạ mở laptop ra, tìm tài liệu. Lục Chương vẫn tựa vào ghế da, chân mở rộng ngồi. Hai bàn tay đan vào nhau, ánh mắt nhìn chăm chăm cô.

Làm một người sống trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã cô độc lớn lên, thoát nhìn bề ngoài Lục Chương phóng đảng không kiềm chế được. Trên thực tế khi đánh giá người, quan sát chuyện, anh ta cũng có tâm tư và nguyên tắc của chính mình. Anh ta biểu hiện không thêm đề ý, không đại biểu cho việc anh ta không thêm đề ý. Đồng thời, anh ta biểu hiện phản nghịch mẫu thuẫn, nhưng lại ngầm quan sát và xem chi tiết.

Ví dụ như Lão Chu một vị Phó tổng khác, tuy Lục Chương vô cùng chán ghét ông nói lời nhai, cần nắn, cứng nhắc, nghiêm khắc, đầu óc cũng không quá nhạy bén. Nhưng trong lòng anh ta thực ra vô cùng rõ ràng, Lão Chu là người theo cha anh ta tranh đấu giành thiên hạ, trung thành tận tâm với gia đình họ, cũng là người có thể dựa vào nhất trong sự nghiệp. Đây cũng là nguyên nhân cha anh ta sắp xếp Lão Chu đến đây "dưỡng lão". Vì vậy bề ngoài anh ta làm trái lời Lão Chu, có đôi khi bị làm phiền còn cãi lại, nhưng chuyện Lão Chu muốn kiên trì thực hiện thì Lục Chương cũng không cản trở. Mấy tháng trước, Lão Chu đột nhiên phát bệnh, Lục Chương không nói hai lời, lập tức đưa đến bệnh viện. Anh ta chưa bao giờ lo lắng cho người khác. Sau khi Lão Chu xuất viện cũng vui vẻ hòa nhã với anh ta mấy ngày, nhưng cũng chẳng được lâu, Lục Chương lại mâu thuẫn với ông. Tuy nhiên nó lại giống như thói quen khi hai người ở chung vậy, hai người thường xuyên cãi nhau, cứ như vậy đã qua mấy năm.

Ví dụ như hiện tại trước mắt là Mộc Hàn Hạ "Nhiep chính vương nhảy dù" này cũng giống như vậy. Lúc đầu, Lục Chương rất ghét người ngoài đến khoa chân múa tay, anh ta cũng không dễ dàng tin tưởng người. Nhưng Mộc Hàn Hạ tuổi còn trẻ, xinh đẹp, hào phóng, khéo léo, thực sự là nên cộng thêm điểm cho cô. Nói thế nào, Lục Chương cũng là một chàng trai trẻ tuổi, so với lão già, anh ta đương nhiên thích ngắm người đẹp hơn.

Nhưng vui tai vui mắt, thông tình đạt lý, còn hướng dẫn từng bước, cũng không đại biểu có thể nhận được sự tin tưởng của anh ta. Mấy ngày tiếp theo, Lục Chương phải thừa nhận Mộc Hàn Hạ làm một người phụ nữ, một đồng nghiệp, khắp nơi đều nhận được sự yêu thích của mọi người. Hiện tại cô vẽ ra một chiếc bánh nướng cho anh ta, suy nghĩ vô cùng hấp dẫn. Nhưng cô có đáng tin hay không, thật sự có tài hay không, có thể trở thành thầy giáo và cánh tay của Lục Chương hay không, Lục Chương cũng hiểu phải đợi hiệu quả sau khi cô làm chuyện thực tế mới biết được. Anh ta mới có thể quyết định tin cô hay không.

Hiện tại anh ta tiếp tục đùa giỡn lừa bịp cô, đầu vô mồm, thờ ơ xem cô có thực sự như cô nói, chân thành, giỏi giang.

Mộc Hàn Hạ ngừng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Anh ta không đề ý, ánh mắt lại càng nặng nề, sâu sắc.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Bắt đầu đi."

"Phong Thần, Phương Nghi, còn có đa số các cửa hàng, sắp đặt phân chia như thế nào?" Cô hỏi.

"Dựa vào chức năng phân chia theo tầng." Lục Chương đáp, "Tầng một là hàng hóa xa xỉ, tầng hai là trang phục thiếu nữ, tầng ba là trang phục phụ nữ trưởng thành, tầng bốn là trang phục nam. Đôi khi tầng năm bán một số đồ thể thao ngoài trời, dưới mái nhà bán thời trang trẻ em, đồ dùng nhà ở... Cạnh tầng một còn có một siêu thị. Tất cả đều rập theo khuôn mẫu, có gì hay đề hỏi chứ? Đồ tôi à?" Khóe miệng anh ta nhếch lên.

Mộc Hàn Hạ không có động tĩnh gì hỏi tiếp: "Vậy những người nào thường đi dạo cửa hàng?"

Lục Chương rung chân lười biếng đáp: "Kẻ có tiền. Người già này..." Liếc cô một cái, tiếp tục: "Vợ chồng tầng lớp trung lưu, đương nhiên cũng có một số người trẻ tuổi, không có tiền, tha ăn mì gói, cũng phải dành tiền mua quần áo, quá ngốc. Nhưng bọn họ không ngốc, chúng ta cũng không có lợi nhuận."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Đúng là điển hình của việc thảo luận với thiếu gia giai cấp tư sản, Mộc Hàn Hạ lười đi sâu nghiên cứu với anh ta. Tay cô gõ trên mặt bàn nói: "Đúng vậy. Vậy nếu chúng ta nhắm vào mấy loại khách hàng chủ yếu này, xây dựng một cửa hàng làm cho bọn họ cảm nhận được sự thân thiết thỏa mãn thì sao?"

Lục Chương ngăn ra.

Mộc Hàn Hạ thân nhiên nở nụ cười, trong nụ cười mang theo mấy phần thách thức, mấy phần xảo quyệt, nhưng nhiều nhất là thoải mái. Lục Chương cảm nhận được chân mày khỏe mắt cô hình như cũng nhiễm tầng ánh sáng trong ánh chiều tà.

Cô giơ bàn tay trắng như ngọc, để laptop đến trước mặt anh ta. Anh ta nhìn hình ảnh mô phỏng cửa hàng, còn có hai chữ "Duyệt Gia" trên mái nhà.

Lục Chương: "Tên này thật quê mùa."

"Cậu muốn tên gì cũng được, nhưng phải khiến người ta cảm thấy thân mật, dễ nhớ." Mộc Hàn Hạ nói, cô bắt đầu phơi bày bức tranh ý tưởng trung tâm thương mại cho anh ta.

" 'Gia' là chủ đề trung tâm thương mại này của chúng ta. Hiện tại kinh tế thực thể suy yếu, mọi người không còn thích đi dạo mua sắm như trước, nhưng sự quan tâm với 'gia' sẽ càng ngày càng mãnh liệt. Hơn nữa thế hệ 7x, 8x sau khi trở thành cha mẹ càng thích ứng với kinh doanh kinh tế, càng coi trọng gia đình hòa hợp và giáo dục con cái. Cho dù là nam nữ độc thân, trong lòng cũng khao khát tình cảm. Vì vậy cửa hàng của chúng ta, khu chức năng sẽ phân chia như vậy..."

Lục Chương nhìn theo tay cô chỉ, nhìn vào đoạn phim.

"Thứ nhất, cũng là bộ phận chủ chốt nhất, ba khu vực cho gia đình. Nơi này sẽ có khu trò chơi khổng lồ cho trẻ em, cũng có khu quản lý trẻ em. Thề hội viên có thể vào miễn phí khu quản lý, vừa sạch sẽ, thoải mái, lại an toàn. Công trình bên cạnh là nhà hàng thích hợp mang theo trẻ em đi ăn, nhưng chỉ có một số đồ ăn nhanh kiểu Âu quen thuộc, còn lại đều là đồ ăn Trung Quốc đầy đủ dinh dưỡng, giá cả trung bình và chất lượng tốt chiếm đa số. Khu trò chơi và khu ăn uống đều có thể tích lũy "Duyệt Gia tệ". Trẻ em tích góp từng tí một sẽ được một số duyệt gia tệ nhất định, có thể đổi được một món đồ chơi nào đó trong cửa hàng." Cô thay đổi hình ảnh, xuất hiện chính là tiền giấy với đủ mọi sắc màu.

Lục Chương chăm chú nghe, lúc này nở nụ cười: "Rất thông minh, dùng trẻ em làm trung tâm"

Mộc Hàn Hạ liếc anh ta một cái nói: "Cậu sai rồi, tôi sẽ không dùng hình thức này trở thành mảnh khố để kiếm tiền. Hiện tại tiết tấu cuộc sống thành phố lớn quá nhanh, nhiều cha mẹ đều thiếu quan tâm đến con cái, hơn nữa sương mù ngày càng gia tăng ở Bắc Kinh, không có nhiều nơi thích hợp để chơi, có thể tiến hành hoạt động thân thiết với con cái. Tôi nghĩ như vậy nên mới có ý tưởng này. Trong thời kỳ kinh doanh suy thoái, nếu có thể duy trì được khách hàng, dựa vào đã không còn là giá cả nữa, mà là chất lượng và tình cảm gửi gắm, dựa vào thành ý của chúng ta. Chúng ta phải làm không chỉ đơn giản là lớp trò chơi và ẩm thực. Chúng ta phải xâm nhập từng chi tiết thiết kế trong cửa hàng, quan tâm đến trẻ em, quan tâm đến gia đình, giống như tôi vừa nói, làm cho bọn họ cảm thấy nơi này thân thiết hài lòng.

Như vậy, nếu cuối tuần cha mẹ mang con cái ra ngoài, "Duyệt Gia" của chúng ta sẽ là một trong những lựa chọn của họ. Nếu bọn họ có thể trải qua nhiều thời gian thư giãn lại thoải mái ở "Duyệt Gia" với con cái, nhất định sẽ trở thành khách hàng trung thành của chúng ta. Điều này so với Phong Thần ở đối diện có nhiều hàng hóa hơn, trang hoàng cao cấp hơn cũng không liên quan gì với nhau. Chúng ta không chiến mà thắng, cậu hiểu chưa?"

Lục Chương im lặng.

Mộc Hàn Hạ cười, tiếp tục nói: "Đương nhiên, khu cách tầng của trẻ em gần nhất là khu trang phục nam và nữ. Như vậy sau khi cha mẹ mang con cái đi vui chơi, tự nhiên cũng sẽ đi mua sắm quần áo cho mình."

"Cái này là gì?" Lục Chương chỉ vào hình ảnh hỏi.

"Đây là khu chủ đề tình nhân trong cửa hàng. Cách khu trẻ em một khoảng cách nhất định, tương đối yên tĩnh, sát với khu trang phục nam nữ, sẽ có thêm mấy nhà hàng lãng mạn và tao nhã hơn, cũng có một số đồ dùng tình tế cho tình nhân, bao gồm đồ gia dụng, trang trí, hàng tiêu dùng; còn có hai quán cà phê, cùng với một quán bar, là bar lành mạnh, sẽ có ca sĩ hát. Mà tầng này không chỉ nam nữ trẻ tuổi có thể đến, vợ chồng gửi con cái ở khu trẻ em rồi cũng có thể đến."

Lục Chương nghĩ thầm, nơi này đúng thật là thích hợp với các cô gái thích đi dạo, cũng là nơi các em gái trẻ thích nhất, nhưng thấy Mộc Hàn Hạ nói nghiêm túc như vậy, anh ta cũng không lên tiếng ngắt lời.

"Khu này tôi gọi là "Khu độc hành", đương nhiên chắc chắn sẽ không gọi công khai như vậy. Nơi này sẽ có mấy cửa hàng sách chất lượng, quán cà phê yên tĩnh, rạp chiếu phim nhỏ, một số cửa hàng trang phục chất lượng tốt của chúng ta. Ý nghĩa như tên gọi, nơi này cung cấp cho người đi dạo một mình, cũng là nơi giao lưu bạn bè. Tôi nói khái niệm "gia" là chỉ sự trung thành, không chỉ nhắm vào người có gia đình, mà còn cả người độc thân."

"Cửa hàng này có nhiều khu chức năng như vậy, phong cách trang trí chủ thể, màu sắc đều phải thống nhất, phải là âm áp thanh nhã, nhưng các khu gia

đỉnh, tình nhân, độc thân...lại không giống nhau, phải có đặc sắc riêng. Không chỉ như vậy, kể cả bối cảnh âm nhạc, nhân viên phục vụ, cũng đều phải khác biệt. Dựa vào khác biệt giữa các mùa và ngày lễ, chủ đề hoạt động của từng tháng không được trùng nhau. Khi chúng ta dừng chân trong cửa hàng cũng phải yêu cầu bọn họ tuân theo phong cách chủ đề như vậy. Tôi nghĩ trong tình hình kinh tế thực thể khủng hoảng như vậy, bọn họ cũng sẽ đồng ý thử nghiệm cửa hàng mới mẻ như vậy."

"Tôi nghĩ phải truyền ra một loại tình cảm thuộc về gia đình. Cảm xúc lớn nhất của người tiêu dùng ở trong này là thoải mái, thân mật, bọn họ không chỉ mua sắm, mà còn phải thỏa mãn nhu cầu tình cảm ẩn giấu. Vì vậy bọn họ đến một lần còn có thể đến lần nữa. Nơi này sẽ trở thành một "điểm đến" cho bọn họ trong thành phố, chứ không chỉ là nơi mua sắm. Đương nhiên hình thức mới mẻ như vậy, ngay từ đầu không thể chỉ dựa vào xúc tiến tiêu thụ để đạt được hiệu quả nhanh chóng, thành tích ngày khai trương đột nhiên tăng mạnh, mà dựa vào sự phổ biến trong dư luận, thành tích nhất định sẽ càng ngày càng tốt. Cậu nói con đường đi hoàn toàn mới như vậy có thể tránh được phong cách 'cao lớn thượng' của Phong Thần không, thành tích cũng có thể vượt qua bọn họ?"

Ngoài cửa sổ trời đã tối.

Sau khi tận tâm chỉ bảo cho Lục Chương, Mộc Hàn Hạ lại làm việc thêm một lúc, rồi mới thu dọn đồ đạc tan làm.

Ra khỏi văn phòng, cả tầng dường như không còn ai hết, thư kí của Lục Chương vẫn chưa tuyển được, chiếc bàn ngoài cửa vẫn trống không. Cửa khép hờ, ánh sáng lóe ra.

Còn chưa về?

Nghĩ đến khi họp xong, bộ dáng trầm tư không nói của anh ta, Mộc Hàn Hạ hiểu rõ vẫn là tính cách trẻ con. Cô đặt hai tay sau lưng, khẽ đi đến cửa phòng anh ta, định gõ cửa, thì thấy bên trong tối mù, chỉ có hình ảnh lập lờ trên vách tường. Lục Chương quay lưng về phía cô, ngồi dưới đất, đeo một chiếc tai nghe siêu lớn, cầm một bộ điều khiển trong tay, hóa ra đang chơi trò chơi.

Mộc Hàn Hạ nhủ mảy, còn tưởng sau khi nghe xong cô nói, anh chàng này ít nhiều gì cũng sẽ cân nhắc tiếp thu một chút, ai ngờ lại đã sớm đi chơi trò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Lúc này trên màn hình xuất hiện chữ "WIN" lớn, cô nghe được tiếng "Oh yeah" của Lục Chương, sau đó anh ta tháo tay nghe xuống, cầm lấy chai nước bên cạnh uống một ngụm.

Mộc Hàn Hạ gõ cửa.

Anh ta quay đầu liếc cô một cái, khuôn mặt trong ánh sáng mờ mờ: "Có việc à?"

"Không có." Mộc Hàn Hạ đi vào, nghĩ lại thực ra cô cũng là người vô vị, sau khi tan làm không có chuyện gì để làm. Cô dứt khoát ngồi xồm xuống bên cạnh anh ta hỏi: "Đây là trò gì?"

"Cô không biết à?" Lục Chương nói: "Trò này cũ lắm rồi ấy, bắn súng."

Không biết có phải là do Mộc Hàn Hạ bị ảo giác hay không, bộ dạng lúc này anh ta chơi trò chơi có chút mạnh mẽ hơn so với bình thường thờ ơ lạnh lùng.

"Tôi không biết." Mộc Hàn Hạ lắc đầu, "Sao cậu lại chơi trò chơi một mình ở đây?"

Lục Chương ngồi xếp bằng, lại đeo tai nghe, khoe miệng hiện lên ý cười đáp: "Làm sự phụ mà cô cần phải dạy nhiều như vậy sao? Tôi chơi trò chơi, thả lỏng đầu óc, thì mới học tốt được."

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười, ôm đầu gối ngồi bên cạnh anh ta, nhìn anh ta lại chơi xong một màn. Khi chiến đấu trong trò chơi, khuôn mặt anh ta có vẻ vô cùng trầm tĩnh, ánh mắt cũng hiện lên sự kiên quyết, hoàn toàn thay đổi so với bình thường. Mộc Hàn Hạ không khỏi suy nghĩ, cho dù đàn ông tuổi tác khác biệt, vẫn có chút giống nhau ở phần tính cách nào đó. Ví dụ như thích đấu tranh, thích chém giết, thích theo đuổi cảm giác thắng lợi. Mạnh Cường, Lâm Mạc Thần, Lục Chương...đều là như thế.

Lúc này Lục Chương nghiêng đầu nhìn cô: "Này, cô có muốn thử không?"

"Có chứ."

Thấy cô đáp sáng khoái như vậy, Lục Chương cũng liếc cô thêm một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ ngoài là nữ cường nhân trên thương trường, cô còn là cao

thủ trò chơi ư? Vậy thì đúng là thần.

Kết quả chờ cô đeo tai nghe, tay vừa chạm vào bộ điều khiển, Lục Chương trợn tròn hai mắt, nhìn thấy mình bị quân địch trong trò chơi chém mất 80% máu.

"Shit!" Anh ta nhấc tay che trán: "Cô có biết chơi không đấy?"

"Không biết." Ánh mắt Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm màn hình đáp.

Trên thực tế không chỉ là không biết. Năm đó sau khi tốt nghiệp trung học cô đã phải lăn lộn kiếm sống, sau đó còn một mình ra nước ngoài du học, nên cô hoàn toàn không biết trò chơi là cái gì.

Cô thoải mái đáp, nhìn mình trong trò chơi bị chém "gào khóc" không ngừng kêu, cảm thấy rất mới mẻ, nhưng Lục Chương quả thực muốn phun máu. Vừa rồi lúc anh ta giao bộ điều khiển cho cô, còn chưa thoát khỏi tài khoản, cũng chính là lúc trên bản ghi chép vẫn còn ghi lại thành tích n ngày bất bại của anh ta. Vừa rồi anh ta đúng là bị rút não, tại sao trong tiềm thức lại cảm thấy ngự tỳ này có thể thương chiến, thì cũng có thể chơi được trò chơi? Hiện tại quả thực hối hận muốn chết.

Mất thấy về mặt Mộc Hàn Hạ vẫn còn bình tĩnh khi bị người ta chém, cũng đã sắp chết. Lục Chương đầu đặc hắc tuyến vuron hai tai, cầm bộ điều khiển từ sau lưng Mộc Hàn Hạ, bắt đầu hướng dẫn cô thao tác.

"Tránh sang trái, đổi súng! Bắn xong rồi chạy, hiện tại cô chỉ còn chút máu thôi..."

Ngón tay hai người chạm vào nhau.

Mộc Hàn Hạ hơi sùng sốt.

Lưng cô tựa vào ngực anh ta, hai tay anh ta cũng vòng qua người cô. Mấy năm nay, Mộc Hàn Hạ hiếm khi tiếp xúc với đàn ông, ấn tượng sâu nhất vẫn là vòng ôm của Lâm Mạc Thần, lành lạnh, dịu dàng, cánh tay có lực, thỉnh thoảng có mùi nước hoa. Sau đó còn có Trương Từ, mấy lần Mộc Hàn Hạ và y tá diu anh ta, Trương Từ vô cùng gầy, trên người luôn có mùi thuốc đông y, còn có mùi giấy cả ngày anh ta lật xem.

Còn anh chàng này hoàn toàn khác biệt với bọn họ, trong ngực anh ta rất nóng, còn có mùi mồ hôi. Khuôn mặt nghiêng của anh ta dán cạnh má cô, vừa nóng vừa mềm mại, cả người anh ta như một thỏi sắt nóng.

Mộc Hàn Hạ đẩy cánh tay anh ta ra, thoát khỏi ngực anh ta, ngồi sang một bên.

Ánh mắt Lục Chương vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình, giống như không hề phát hiện ra, ngón tay nhanh chóng chuyển động. Qua mấy phút, anh ta rút cuộc chuyển bại thành thắng, lần thắng hiếm này phải dùng hết sức, thở phào một hơi nói: "Này, tôi lợi hại không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu: "Rất lợi hại."

Lục Chương liếc cô: "Vừa rồi đột nhiên cô trốn làm gì, thiếu chút nữa hại chết tôi. Này tôi sẽ không nhân cơ hội sờ mó gì cô đâu? Chị gái, chị nghĩ nhiều quá rồi! Tôi thật sự không có hứng thú với xử nữ già."

Lời vừa ra khỏi miệng, anh ta nghĩ thầm, chết rồi sao lại nói toạc ra thế này. Quả nhiên thấy về mặt Mộc Hàn Hạ vô cùng lạnh lùng.

Mộc Hàn Hạ vừa tức giận vừa buồn cười, theo bản năng cãi lại: "Cậu mới là xử nam..."

Lục Chương thấy cô không thật sự tức giận, vừa dọn dẹp thiết bị trò chơi vừa nói: "À...hóa ra không phải, hiếm có...Chúc mừng sự phụ, không vì cảm dục mà bước vào con đường biến thái."

Mộc Hàn Hạ nhấc tay vỗ trán, nhưng không biết nói gì để đối lại. Cô nghĩ hiện tại chuyện gì xảy ra với anh chàng phú nhị đại này vậy, sao lại có thể vừa ngây thơ vừa xảo quyết thế này? Năm đó khi cô dốc sức đi theo Lâm Mạc Thần cũng tiếp xúc với mấy phú nhị đại 8x, đều là người lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Tuy Lục Chương chỉ kém cô bốn tuổi, nhưng đúng là cảm nhận được sự khác nhau.

Dọn dẹp xong, Lục Chương cúi đầu nhìn đồng hồ: "Đã trễ thế rồi à. Này, tôi đi ăn tối, cô đi không, tôi lái xe đưa cô đi."

Dù sao Mộc Hàn Hạ cũng không có chỗ để đi, gật đầu: "Ừ."

Lần này Lâm Mạc Thần đến Bắc Kinh, Chu Tri Tổ vốn cho người sắp xếp cho anh khách sạn tốt nhất. Chủ tịch này luôn soi nói chuyện ăn, mặc, ở, đi lại.

Ai ngờ Lâm Mạc Thần lại thông báo với bọn họ: Không ở khách sạn, ở trong tổng bộ của Phong Thần.

Tất cả gian phòng ở tổng bộ Phong Thần đều là văn phòng, nhưng ở mấy căn phòng xếp ở tầng cao cũng có chút phong cảnh, trang trí tuyệt vời, vốn cung cấp cho nội bộ sử dụng, Hiện tại Lâm Mạc Thần vào ở, Chu Tri Tổ đương nhiên phải xua những phòng khác đi, không để cho anh chịu bất cứ sự quấy rầy nào.

Đêm dài yên tĩnh, trăng sáng treo cao, Lâm Mạc Thần khoác áo tắm, bưng một cốc trà xanh, đi đến trước cửa sổ. Gió đêm thổi qua, tâm tình dần ổn

định.

Căn hộ Mộc Hàn Hạ ở ngay đối diện, thực ra cũng không cách quá gần, từ chỗ anh quan sát, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cửa sổ nhỏ phòng cô.

Lúc này, cửa sổ vẫn tối om, cô còn chưa trở về, cô tránh không gặp, nói mình phải tăng ca.

Không sao hết.

Mỗi ngày từ nay về sau, khoảng cách của anh và cô so với số năm xa cách sẽ ngày càng gần hơn.

Lục Chương mở mui xe thể thao màu đen, đưa Mộc Hàn Hạ về dưới lầu.

"Cám ơn." Mộc Hàn Hạ đi theo anh ta ăn bữa tối rất ngon miệng, phát tay với anh ta nói: "Ngày mai đừng có đi làm muộn đấy."

Lục Chương không nói gì, phóng xe thể thao đi.

Mộc Hàn Hạ lấy thẻ, đang muốn quẹt thẻ mở cửa, lại nghe thấy có người gọi phía sau: "Mộc Hàn Hạ."

Cô ngẩn ra, quay đầu lại, thấy Tôn Chí đã nhiều năm không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Bóng đêm sâu thẳm, Mộc Hàn Hạ và Tôn Chí ngồi trong một quán cà phê ở tiểu khu.

Mộc Hàn Hạ quan sát Tôn Chí, anh ta không hề già đi, thoát nhìn không khác gì mấy năm trước, nhưng ngũ quan vẫn đôn hậu, ý cười nơi khóe miệng vẫn cười mở như trước.

Mộc Hàn Hạ không nhịn được cười: "Đã lâu không gặp, Tôn tổng."

Tôn Chí "Ai da" một tiếng nói: "Hàn Hạ, em đang chế nhạo anh à. Bọn anh chỉ là tôm tép, đi theo Chủ tịch Lâm, một người đắc đạo, cả họ được nhờ, vận khí tốt thôi."

Mộc Hàn Hạ cười không nói gì.

Tôn Chí hỏi: "Mấy năm nay ở nước ngoài thế nào?"

Vấn đề này phải trả lời như thế nào nhỉ? Cô nhấp một ngụm cà phê nói: "Rất tốt."

"Vậy là tốt rồi." Tôn Chí giống như một người anh lớn, vui mừng gật đầu. Sau đó trách cứ nhìn cô: "Mấy năm nay, em không chịu thăm hỏi, liên lạc gì với mọi người cả. Mấy người già chúng tôi cũng rất nhớ em."

Mộc Hàn Hạ nhấc cốc cà phê: "Lấy cà phê thay rượu tạ lỗi. Lần sau em sẽ mời mọi người ăn cơm."

Tôn Chí cười ha ha gật đầu: "Em vẫn là người sáng khoái như vậy, rất tốt."

Mộc Hàn Hạ không biết tại sao anh ta không ngừng cảm thán "rất tốt" như vậy, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều. Hai người tán gẫu về cuộc sống của cô khi ở nước ngoài, sau đó Tôn Chí chuyển chủ đề: "Hiện tại em ở Phương Nghi, có phải muốn có tác động lớn vào kinh doanh bất động sản không?"

Mộc Hàn Hạ khẽ nhấp cà phê, ngược mắt nhìn anh ta, cười mà không nói.

Tôn Chí: "Em đừng đề phòng anh, yên tâm đi, bên anh không đánh đâu."

Mộc Hàn Hạ: "Tại sao?"

Tôn Chí cười: "Chủ tịch Lâm nói Phong Thần không chống cự gì hết."

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Tôn Chí lại giống như vừa nói một chuyện hết sức bình thường, không hề ngừng lại, tiếp tục tán gẫu về bố cục phát triển của Phong Thần trong cả nước mấy năm nay.

Ngón tay Mộc Hàn Hạ vẫn nắm chặt chiếc cốc, một lát sau, cười xen vào: "Vi thể hiện tại cả nhà anh đều chuyển đến Bắc Kinh?"

"Đúng vậy." Tôn Chí cười đáp, "Nói như thế nào Bắc Kinh cũng là thủ đô, hiện tại quả thật không cần bận tâm đến vấn đề tiền nong, để cho con cái học tập ở Bắc Kinh, chị dâu em ở nhà trồng hoa, chăm sóc con cái, coi như là để cho bọn họ sống thoải mái."

Mộc Hàn Hạ nói: "Tốt quá."

Tôn Chí gật đầu, lại hơi cảm thán nói: "Thật ra lúc mới bắt đầu vẫn rất vất vả. Năm em đi ấy, khi đó Phong Thần cũng không tốt. Tuy đã nhận được vốn đầu tư của Bert, nhưng dù sao bên trong vẫn rối loạn. Mỗi một phần tiền đều là hoa trên lưỡi dao, làm không tốt, nhờ gặp phải thời điểm quan trọng, không chừng lại phải bồi thường. Tuy vậy không hiểu lúc ấy Lâm tổng nghĩ gì, em đi được mấy ngày, việc đầu tiên anh ấy làm là thông báo ngừng tất cả hợp tác với bên Vĩnh Chính của Trình Vi Vi. Toàn bộ hợp tác đấy, Vĩnh Chính cũng phải có hơn một trăm cửa hàng trong cả nước, trong cùng một ngày hàng hóa của Phong Thần vi phạm hợp đồng, thu lại tất cả, không để lại bất cứ bộ nào. Bên Vĩnh Chính ảm ỉ thế nào, Lâm tổng cũng không thêm bàn bạc với bọn họ. Từ nay về sau Phong Thần không chỉ thiếu một khoản thu nhập ổn định, còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Lúc ấy bọn anh đều sợ hãi, sợ Phong Thần lại bị tổn hại nghiêm trọng."

Xung quanh yên tĩnh, hương cà phê tràn ngập trong không khí, chỉ có giọng nói không nhanh không chậm của Tôn Chí. Mộc Hàn Hạ bưng cốc cà phê lên định uống, lại phát hiện cốc đã trống rỗng từ lúc nào. Cô không nhìn Tôn Chí, nhắc tay gọi nhân viên phục vụ, mang thêm một cốc nữa. Tôn Chí nhìn sắc mặt cô, trong lòng hơi than thở.

"Nhưng không sao, em cũng biết Phong Thần chúng ta không bao giờ chịu thiệt vô ích. Bồi thường tiền cho Vĩnh Chính, rồi sau đó cũng kiếm được lợi nhuận." Ánh mắt Tôn Chí xa xăm nói, "Nhưng em không biết đâu, Lâm tổng của chúng ta cũng rất hài hước, không có nhiều người biết chuyện này, nói với em cũng không sao. Lúc ấy rõ ràng là chúng ta bồi thường tiền, anh ấy lại chuyển lời với bên Vĩnh Chính nói sau này ở trên thương trường tốt nhất chết già không gặp, gặp lại Phong Thần tuyệt đối sẽ không buông tha."

Mộc Hàn Hạ nuốt xuống một ngụm cà phê, nhìn anh ta hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ư?" Tôn Chí cười, "Thì gặp lại. Qua hai năm Phong Thần bắt đầu tiến vào lĩnh vực kinh doanh bất động sản, chỉ là giao dịch đất đai thôi, sau đó bổ sung thêm chuỗi siêu thị. Lâm tổng chọn khai trương siêu thị đầu tiên ở thành phố Giang. Lúc ấy Trình Vi Vi đã là người đứng đầu Vĩnh Chính, kết quả tất nhiên là bị đánh cho thất bại thảm hại, em xem đây hiện tại trong hai mươi chuỗi siêu thị hàng đầu cả nước làm gì còn tên Vĩnh Chính?"

"À." Không hiểu sao, Mộc Hàn Hạ cũng hơi muốn cười. Nụ cười vừa bắt đầu đã lại có chút sung sướng.

"Sau đó Trình Vi Vi thấy thị trường chứng khoán tốt, muốn âm thầm chuyển mô hình tiến vào lĩnh vực đầu tư tài chính. Vậy không phải chính mình tiến vào nông súng sao?" Tôn Chí nói, "Phong Thần đã là một trong những lão đại trong lĩnh vực này, sắp xếp một chút trừng phạt bọn họ, Vĩnh Chính càng thua lỗ thảm hại. Hiện tại Trình Vi Vi cũng chỉ còn mở được một siêu thị nhỏ ở nông thôn."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát, khẽ nói: "Anh ấy luôn là người có thù tất báo."

"Đúng vậy." Tôn Chí thở dài, "Rốt cuộc Trình Vi Vi đã kết bao nhiêu thù với anh ta vậy?"

Mộc Hàn Hạ cúi đầu nhấp cà phê, im lặng.

Không phải Lâm Mạc Thần báo thù cho anh, mà anh đang thay cô báo thù.

Đêm đã khuya, Mộc Hàn Hạ tiễn Tôn Chí.

Tôn Chí khởi động xe, cười nói: "Hàn Hạ, rảnh thì đến nhà anh ăn cơm, gặp chị dâu em. Em mới về nước, cũng không có bạn bè gì ở Bắc Kinh, chúng ta nên thường xuyên qua lại."

Mộc Hàn Hạ nói: "Vâng."

Sau khi về nhà, cô nằm trên giường, vừa ngẩng đầu lại trông thấy tòa nhà Phong Thần ở đối diện. Dưới bầu trời tối đen, trong tòa nhà kia, chỉ có một ngọn đèn trong cửa sổ tầng cao nhất, không biết là ai còn ở lại tầng ca.

Không biết Tôn Chí vô tình hay là cố ý, nhưng cô biết không phải là Lâm Mạc Thần mớm lời. Tính cách anh kiêu ngạo như vậy, có lẽ là không muốn đề cập với cô thôi.

Nhưng cảm giác của cô, giống như là vết thương vốn đã chôn dấu rất sâu, thậm chí đã khép miệng lại bị người mở ra. Cô không thoải mái, vô cùng khó chịu. Trong lòng tựa như trong nháy mắt gió ào ào lọt vào. Cô rất thận trọng, thậm chí đã ép chính mình không nghĩ đến dáng vẻ của Lâm Mạc Thần mấy năm kia, nhưng dù cô không muốn nghĩ, những lời Tôn Chí nói, bộ dáng khi đó của anh dường như tồn tại vô cùng rõ ràng trong đầu cô. Anh tức giận, anh đoạn tuyệt, anh thù đoạn độc ác, anh vì cô...

Mộc Hàn Hạ kéo gối che mặt mình, từ từ thở mạnh. Cô cảm giác mình đã bình tĩnh trở lại, nhắm mắt lại, làm cho chính mình ngủ.

Đã là quá khứ, cô nói với chính mình, đều đã là chuyện rất lâu trong quá khứ rồi.

Cách biến cả nghìn trùng, sáu năm đông hạ, từ khi buông tay đã khỏi bệnh rồi, không cần lại mở ra nữa.

Lời tác giả:

Tôi cảm thấy có thể hiểu được tâm trạng của nữ chính, mọi người nghĩ xem, đặt mình vào vị trí của nữ chính một chút, lúc trước phải đau đớn chia tay bạn trai, hơn nữa bạn trai còn làm chuyện có lỗi với mình. Dù là yêu, nhưng đã xa cách sáu năm, chưa bao giờ gặp mặt. Trái tim cũng dần dần phai nhạt. Hiện tại gặp lại, bạn trai cũ đột nhiên cường hôn, xin quay lại, bạn sẽ lập tức đồng ý sao? Chắc chắn là không, loại cảm giác xa lạ và xa cách thật sự rất mạnh, nhưng nữ chính vẫn không thể không chế được cảm xúc của chính mình. Thực sự muốn quay lại với người yêu cũ, đối với bất cứ ai mà nói, đều cần dũng khí rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Ánh mặt trời rực rỡ, Mộc Hàn Hạ kéo tấm rèm cửa trong văn phòng lại. Đèn chân không rất sáng, im lặng nghiêm túc.

Cô ngồi sau bàn làm việc, hôm nay mặc một bộ âu phục màu đen, tóc dài buộc cao, trên mặt mang theo ý cười, ánh mắt lại lạnh lùng. Ngồi đối diện là người phụ trách nhân hiệu khu vực.

Lục Chương hôm nay cũng sơ mi cà vạt, ngồi bên cạnh, nhưng anh ta vẫn mở rộng chân nhàn nhã ngồi.

Người phụ trách nhân hiệu rất khó xử: "Mộc tổng, điều kiện cô đề cập thực sự rất hà khắc. Vừa phải trang trí mặt tiền cửa hàng tinh tế cá tính, chúng tôi sẽ tốn rất nhiều chi phí; vừa muốn chúng tôi phải nỗ lực xúc tiến tiêu thụ trong một tháng lớn như vậy, chúng tôi sẽ lỗ vốn mất. Chuyện này tôi báo lên, cấp trên cũng sẽ không đồng ý."

"Lỗ vốn?" Mộc Hàn Hạ cười, "Lỗ vốn như thế nào vậy? Trương tổng tính thế nào ấy chứ, nếu lượng dòng người trong cửa hàng có thể đạt như mong muốn, một năm cửa hàng này thu vào sẽ vượt qua năm cửa hàng của ông. Chỉ có lỗi chứ làm gì có lỗ, điều kiện tiên quyết là ông phải dựa theo chủ đề thống nhất trong trung tâm thương mại."

"Nhưng..."

Mộc Hàn Hạ khoát tay áo: "Trương tổng, năm nay tình hình kinh tế chung đều suy thoái, mà Phương Nghi của chúng tôi có hơn một trăm trung tâm thương mại trên khắp cả nước, lần cải cách này, cơ hội chỉ có lúc này thôi. Ngài đến Phong Thần mà xem, thành tích của họ cũng không cao hơn là mấy so với chúng tôi. Nếu không ngài về trước cân nhắc đi, bên này chúng tôi còn hẹn gặp mấy công ty nữa, thời gian bàn bạc với ngài dài nhất, có thể thấy được thành ý của chúng tôi."

Đối phương bắt đầu dĩ cười nói: "Tôi biết Mộc tổng rất khiêm nhường, nhưng yêu cầu và tỉ lệ xúc tiến của các cô cũng không hề thấp, có thể giảm một chút, hoặc là không bắt chúng tôi gánh vác xúc tiến tiêu thụ lớn như vậy, nếu không chúng tôi thực sự không có cách nào. Thật sự là phải bắt kịp, nhưng biết làm sao đây, chỉ sợ đành phải tiếc nuối rồi đi thôi..."

"Vậy chúng tôi cũng cảm thấy rất tiếc." Mộc Hàn Hạ ngắt lời ông ta, "Nhưng đây là chính sách thống nhất trong cả nước, chúng tôi cũng không thể thay đổi được, nhưng chúng tôi vô cùng hi vọng có thể tiếp tục hợp tác với bên ông."

Mộc Hàn Hạ tiễn đối phương khỏi văn phòng, lại trở về bàn, uống nước.

Lục Chương nhìn cô cười nói: "Không thể hình dung được cô lại ngang ngược như thế."

"Không phải ngang ngược." Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta nói: "Đàm phán phải có phương pháp. Một là sức mạnh của cậu, hai là át chủ bài của cậu."

Lục Chương bĩu môi.

Hiện tại Mộc Hàn Hạ cũng hiểu rõ tính cách của thiếu gia này, càng thể hiện không thêm đề ý, nói không chừng là càng thật sự nghe. Cô giống như nói chuyện phiếm, nhắc cốc nước, vừa uống vừa nói: "Bất cứ lúc nào cũng phải đủ sức mạnh. Cho dù trong tay cậu là một con bài rách nát. Bởi vì cơ hội sẽ không thường xuất hiện vào lúc cậu chuẩn bị tốt. Vĩnh viễn không để đối thủ nắm bắt được cảm xúc lo được lo mất. Ví dụ như Trương tổng vừa rồi, nhân hiệu của bọn họ thực sự là đứng đầu ngành sản xuất, nếu mất đi thực sự là tổn thất cho chúng ta. Nhưng khi cậu đàm phán, không thể lo lắng chuyện này. Mất thì mất thôi, chỉ là một nhân hiệu, trung tâm thương mại của Phương Nghi sẽ không sụp đổ được. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, cậu sẽ không lo được lo mất, còn phải tìm mọi cách làm cho đối phương lo được lo mất. Ông ta sẽ lấy cách rời đi uy hiếp cậu, chẳng lẽ ông ta không lo rời khỏi một trăm trung tâm thương mại, tổn thất của ông ta lớn thế nào sao? Không lo lắng bỏ qua cơ hội tăng thành tích khó có được ở Phương Nghi sao? Cậu chỉ cần làm cho ông ta bắt đầu lo lắng, cậu sẽ chiếm thế chủ động, nắm được đường đi của ông ta."

Lục Chương khẽ "à" một tiếng. Thực ra trước kia anh ta chưa phải chưa từng nhìn thấy người khác đàm phán, nhưng giống như Mộc Hàn Hạ hướng dẫn cẩn thận giải thích từng bước thì đúng thật là không có. Anh ta cũng cảm thấy trong lòng thoải mái, cũng nghe vào.

Anh ta sờ mũi mình, nở nụ cười hỏi: "Vậy còn át chủ bài thì sao?"

"Át chủ bài à..." Mộc Hàn Hạ tựa vào ghế, gác chân lên nhau, giày cao gót ỡ giữa không trung. "Át chủ bài chính là phương án "Duyệt Gia" của chúng ta, vô cùng tốt, độc nhất vô nhị, nhất định có thể thành công. Vì vậy nếu ông ta thật sự muốn rời đi, tôi cũng không ngăn cản, còn rất nhiều người muốn tiến vào."

Lục Chương sùng sốt, vui vẻ: "Shit, hóa ra cô ngang ngược đùa giỡn cả buổi."

Đại biểu của công ty tiếp theo vào, Mộc Hàn Hạ để cho Lục Chương làm chủ, mình chỉ ngồi bên cạnh.

Trước kia Lục Chương làm gì tham gia vào công việc cụ thể, vốn cảm thấy chuyện rất đơn giản, nhưng nhìn thấy đối phương hơi khách khí đề phòng ngồi xuống, Mộc Hàn Hạ im lặng ngồi ngay ngắn bên cạnh, anh ta đột nhiên cảm thấy xấu hổ, bỗng nhiên có cảm giác học sinh tiểu học bị cô giáo kiểm tra thí điểm bài tập.

Đối phương nhìn anh ta: "...Chào anh."

Lục Chương: "Xin chào."

Mắt to tròn mắt nhỏ.

Mộc Hàn Hạ khê ho một tiếng.

Lục Chương lườm cô, chợt nở nụ cười, bộ dáng thiếu gia lười nhác lại hiện ra, lưng tựa vào ghế, hai tay đan vào nhau nói: "Quản lý Tiết là như vậy. Tôi là Tổng giám đốc Lục Chương bộ phận kinh doanh bất động sản tập đoàn Phụng Nghi, cũng là con của ông Lục Đồng. Anh hiểu chứ."

Quản lý Tiết và Mộc Hàn Hạ đều nhìn anh ta.

Một tay Lục Chương ngoắc Mộc Hàn Hạ nói: "Các công ty khác đều là do Phó tổng Mộc này của chúng tôi đàm phán, chỉ có công ty anh. Một mình anh là đích thân Tổng giám đốc tôi đàm phán. Vì vậy anh không thể không nể mặt tôi chứ?"

Đối phương: "..."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Mộc Hàn Hạ bắt đầu dĩ bất cử, nhìn Lục Chương nghĩ, sử dụng thân phận cũng là một thủ đoạn đàm phán bình thường. Lục Chương tự học mà cũng biết dùng bài tẩy này, coi như là...trẻ nhỏ dễ dạy vậy.

Cuối cùng, Lục Chương lại thực sự thuyết phục được công ty này. Lúc này mặt trời đã ngã về tây, Mộc Hàn Hạ rửa sạch hộp anh đào, ngồi bên cạnh bàn ăn. Lục Chương bước vào, cũng lấy một quả bỏ vào miệng.

"Chưa quá." Anh ta nhú mào, phun ra, "Sao cô lại ăn được?"

"Ngon mà." Mộc Hàn Hạ đáp, "Tôi thích ăn loại chua chua ngọt ngọt này, không thích quá ngọt."

Lục Chương chán ghét không lấy thêm nữa.

Một lát sau, anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ hếch cằm nói: "Phong Thần có thể có hành động gì không?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Bọn họ không có hành động gì, cậu yên tâm mạnh dạn đi làm đi."

Lục Chương kì quái liếc cô: "Sao cô biết?"

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp: "Cậu không cần quan tâm."

Lục Chương vốn không quan tâm đến người khác, cô bảo không quan tâm, anh ta cũng không nghĩ nhiều nữa, nhìn vào đồng hồ trên tường nói: "Sự phụ, chúng ta nên đi khất thực đi."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "Tôi đi siêu thị mua đồ về nhà nấu cơm, không đi khất thực với cậu được. Tạm biệt."

Lục Chương khê "hừ" một tiếng, duỗi thẳng lưng, rồi đi ra ngoài: "Lão tử làm lưng vất vả nhiều ngày như vậy, hôm nay cuối cùng có thể khôi phục cuộc sống về đêm."

Hôm nay là cuối tuần, trong siêu thị có không ít người, Mộc Hàn Hạ lấy xe đẩy, từ từ đi đến giá hàng.

Mấy năm nay cô đã hình thành thói quen, mỗi lần đi mau sẽ viết ra một danh sách, sau đó từ từ lựa chọn, im lặng, bình tĩnh, giống như cuộc sống của cô. Như vậy cô cảm thấy rất thoải mái.

Đẩy xe đi lấy đồ, cô ra khỏi hai giá hàng, liếc mắt một cái nhìn thấy một người đàn ông đứng dưới đèn phía trước, cao gầy, âu phục thẳng thớm, nhìn rất

giống Lâm Mạc Thần.

Cô nhìn thật kĩ.

Kết quả anh xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh hình như hiện lên ý cười, đi về phía cô.

Lúc này Mộc Hàn Hạ cũng không tránh đi, nghĩ thâm đấy là siêu thị lớn nhất gần đây, ngẫu nhiên gặp anh cũng là bình thường.

Lâm Mạc Thần đi đến trước mặt cô, khẽ hỏi: "Đến mua đồ à?"

Mộc Hàn Hạ: "Vâng, còn anh?"

"Tùy tiện mua chút đồ." Anh đáp, liếc nhìn xe mua sắm của cô, nhìn thấy thịt và đồ ăn hỏi: "Tính nấu cơm à?"

"Vâng."

Đang không biết nên nói gì, anh đã cầm lấy xem, khẽ nói: "Để anh đẩy cho, em còn muốn mua gì nữa

a?"

Mộc Hàn Hạ theo bản năng đỡ lấy xe: "Không cần, em tự đẩy được."

"Không sao." Anh nói, "Anh cũng không lấy rồ."

Mộc Hàn Hạ đành phải buông tay.

Âm nhạc trong siêu thị nhẹ nhàng, tiếng của người bên ngoài đều bị giá hàng ở hai bên ngăn cách.

Hai người sóng vai, từ từ đi. Mộc Hàn Hạ chưa từng nghĩ tới có một ngày cô và Lâm Mạc Thần bình tĩnh hòa nhã cùng đi dạo siêu thị, giống như hai người bạn bình thường lâu ngày gặp lại.

Anh nhắc tay, lấy mấy bình nước trên giá bỏ vào xe.

"Gần đây em bận không?" Anh hỏi.

"Khá bận."

"Khi nào thì đi gặp được đồng nghiệp cũ?"

"Chờ xong thời gian này đã."

Anh dịu dàng cười: "Ừ."

Phía trước là khu đồ gia vị, Mộc Hàn Hạ dừng bước, lấy xì dầu, giấm, muối và mấy thứ. Lâm Mạc Thần im lặng đứng ở bên cạnh chờ. Cả hai người đều im lặng.

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm giá hàng, trong đầu lại đột nhiên nghĩ tới chuyện trước kia, khoảng thời gian hai người yêu đương cuồng nhiệt, tuy chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, cũng từng đi dạo siêu thị mấy lần. Khi đó cô luôn kéo cánh tay anh, hai người vừa đi vừa nói vừa cười. Tuy thái độ của anh kiêu ngạo, cũng chưa bám lấy cô, nhưng thỉnh thoảng ở những góc giá hàng không người, anh cũng sẽ ôm, cúi đầu hôn cô cuồng nhiệt.

Mộc Hàn Hạ chọn chiếc bình tốt nhất, cùng là dạng tròn, bỏ vào trong xe, ngừng đầu, lại thấy anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt anh im lặng, trầm tĩnh.

Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên hiểu ra, lúc này anh cũng đang nhớ tới quá khứ.

Cô ngừng đầu, nhìn thấy quầy thu ngân phía trước cười nói: "Đi tính tiền thôi."

"Ừ." Anh đứng phía sau cô đáp.

Tới trước quầy thu ngân, Mộc Hàn Hạ đặt đồ của mình lên trước, sau đó lấy ví tiền. Ai ngờ một bàn tay đã nhanh hơn đưa thẻ cho thu ngân: "Quẹt thẻ này."

Mộc Hàn Hạ kiên trì ngăn anh, đưa tiền cho thu ngân: "Không cần, Lâm Mạc Thần, em tự thanh toán được."

Lâm Mạc Thần nhìn cô, đưa tiền lại cho cô. Mộc Hàn Hạ giật mình, nhưng anh đã đưa thẻ cho thu ngân rồi, khẽ cười nói: "Đừng khách sáo với anh. Dù

sao mấy năm nay anh cũng chả tiêu gì đến tiền, toàn để mục nát trong ngân hàng."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Dù sao mấy năm nay anh cũng chả tiêu gì đến tiền, toàn để mục nát trong ngân hàng."

Giọng nói thân nhiên, trầm thấp, mang theo chút khiêu khích, vô cùng quen thuộc. Trong nháy mắt Mộc Hàn Hạ như nhìn thấy Lâm Mạc Thần 26 tuổi kia, nhưng vẫn là khác biệt. Người trước mắt này, dáng vẻ khuôn mặt nghiêng nặng nề thâm thúy hơn, khí chất nội liễm hơn, giờ tay nhắc chân đều mang theo dấu vết năm tháng.

Đôi tay vẫn giống như trước kia, sống an nhàn sung sướng, trắng bóc thon dài. Dường như vô cùng tùy ý nắm tay cô, rõ ràng anh đã đưa thẻ cho thu ngân, nhưng vẫn không buông tay cô ra.

Về mặt thu ngân cũng khó có thể hình dung, cố gắng bình tĩnh, nhưng không nhịn được cười. Thu ngân bắt đầu quét hàng hóa, tay Lâm Mạc Thần bỗng nhiên di chuyển xuống dưới một chút, như muốn nắm cả bàn tay với cô.

Trong nháy mắt Mộc Hàn Hạ rút tay về.

Tay anh rơi vào khoảng không, trên mặt không có biểu tình gì.

Mộc Hàn Hạ cười nói: "Cám ơn. Lần sau có cơ hội em mời anh."

"Ừ." Anh dứt tay lại vào túi.

Thanh toán xong, anh lại đẩy xe, hai người đi đến cửa siêu thị. Siêu thị này có bãi đỗ xe trên mặt đất, Lâm Mạc Thần nói: "Anh lái xe lại đây. Chờ anh một chút."

Mộc Hàn Hạ nói: "Không cần."

Lối ra của siêu thị chỉ có một ngọn đèn trên cao, lúc này cũng không có người. Anh đứng dưới đèn nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên ý cười, đặt xe mua hàng ở cửa, đi về bãi đỗ xe.

Đồ ăn mua vẫn còn đặt trong xe hàng của cô.

Mộc Hàn Hạ đành phải đứng tại chỗ chờ.

Bóng dáng Lâm Mạc Thần vừa đi xa, cô bỗng nhiên nghe được hai tiếng "bíp bíp", ngẩng đầu, nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở phía đối diện hạ cửa kính xe xuống.

Khuôn mặt Lục Chương hiện ra, vẻ mặt thân nhiên, nhìn cô nháy mắt, nở nụ cười: "Su phụ, sao khéo vậy?" Hôm nay anh ta không đi chiếc xe thể thao chói mắt kia, mà đi một chiếc BMW X6, nên Mộc Hàn Hạ không chú ý.

Mộc Hàn Hạ cũng cười, đẩy xe qua: "Sao cậu lại ở đây?"

Lục Chương chỉ vào một bọc lớn: "Đi mua bia. Sao lại mặt thối đứng đây, ai chọc giận cô thế?"

Mộc Hàn Hạ liếc anh ta, cười không đáp.

Lục Chương cũng không truy đến cùng, cười với cô: "Còn chờ cái gì nữa? Lên xe. Tôi tiện đường đưa cô."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu nhìn về mấy chiếc xe đứng phía sau, hình như có chiếc xe đang đi tới. Cô hơi chân chò, gạt đầu: "Ừ." Xách mấy túi đồ của mình ra, đồ của Lâm Mạc Thần để nguyên trong xe hàng, sau đó để xe bên ven đường rồi lên xe.

Lục Chương thấy cô đồng ý lên xe, nụ cười càng sâu, huyết sắc, đạp chân ga phóng đi. Mộc Hàn Hạ lấy di động ra.

"A lô."

"A lô."

"Tôi gặp được người bạn, nên ngồi xe cậu ấy đi trước." Cô nói, "Đồ của anh tôi vẫn để trong xe hàng ở ngay ven đường, anh lái xe đến là thấy ngay."

Lâm Mạc Thần im lặng một lát đáp: "Ừ."

Mộc Hàn Hạ: "Tạm biệt." Cúp điện thoại, tâm tình thả lỏng.

Lục Chương nghiêng đầu liếc cô.

Cách mười mét, Lâm Mạc Thần lái xe đến cửa siêu thị, nhìn thấy một chiếc BMW rời đi. Lúc này, cửa kính xe BMW đột nhiên hạ xuống, có người vươn tay làm động tác hạ ngược ngón cái.

Lâm Mạc Thần im lặng nhìn, một lát sau, từ từ nở nụ cười.

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy Lục Chương mở cửa kính xe hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Lục Chương tỉnh bơ đáp: "Phùì khói bụi."

Mộc Hàn Hạ nhìn ngón tay trống không của anh ta: "Khói ở chỗ nào?"

Lục Chương nghiêm túc nói: "Khói trong đầu tôi."

Mộc Hàn Hạ: "..."

Xe nhanh chóng chạy tới dưới lầu nhà cô. Mộc Hàn Hạ cười nói: "Cám ơn, học trò ngoan." Cô mang theo đồ xuống xe, không nghĩ tới Lục Chương cũng xuống xe, hai tay rút trong túi quần đứng trước mặt cô, liếc nhìn túi đồ to của cô nói: "Sặc, cô mua nhiều đồ như vậy, chắc chắn là làm đồ ngon, thế mà không mời tôi cùng lên ăn."

Mất thấy anh ta thực sự theo vào cửa, Mộc Hàn Hạ nói: "Lần sau nhé."

Thực ra cô cũng không để ý việc mời bạn bè về nhà, nhưng hiện tại là buổi tối, vẫn là cô nam quả nữ, cô cảm thấy không được thích hợp.

"Trong nhà rất bừa bãi, lần sau quét dọn sạch sẽ, tôi sẽ mời cậu và Phùng Nam đến ăn cơm." Cô nói.

Lục Chương "xì" một tiếng, cũng không kiên trì, mà khinh thường nói: "Cô đúng là lảm chuyện. Lần sau tôi sẽ thuê người đến quét dọn cho cô."

Mộc Hàn Hạ cười quệt thề mở cửa.

"Này!" Anh ta đứng dưới bậc thang, tựa vào xe, gọi cô: "Cô đi như vậy thì tối nay tôi ăn gì đây?"

Mộc Hàn Hạ lại bật cười.

Ở bên cạnh Lục Chương cô luôn cười rất nhiều, người cũng trở nên thoải mái, có lẽ đây là tính cách vốn có của chàng trai này.

Cô lấy trong túi ra ba nắm cơm cá ném cho anh ta.

Lục Chương chuẩn xác bắt được, vừa nhìn đã rất vui vẻ: "Shit, cô cho heo ăn à?" Anh ta đột nhiên muốn thử ăn món ăn mới mẻ này, chợt có ý nghĩ muốn bay đến Osaka. Cô ném ba nắm cơm cá trong siêu thị cho anh ta ăn ư?

Mộc Hàn Hạ cũng lười quay đầu, vẫy tay với anh ta đi vào. Lục Chương vút com nắm vào xe, lái xe đi.

Đi được một đoạn, anh ta cảm thấy mình hơi buồn cười. Rõ ràng đã hẹn mấy người bạn đến nhà chơi trò chơi, anh ta xung phong nhận đi mua bia, được nửa đường lại chạy tới đón Mộc Hàn Hạ.

Anh ta đúng là làm việc nghĩa.

Nhắc đến đúng là hơi đói, anh ta liếc mắt nhìn mấy nắm cơm vút bên ghế lái phụ, mở ra, cắn một miếng.

"Shit!" Anh ta nhổ ra, ném vào thùng rác.

Quả nhiên khó ăn chính là khó ăn, cho dù là sư phụ xinh đẹp mua đi chẳng nữa cũng không thể ngon được.

Khi Lâm Mạc Thần lái xe đến tiểu khu Mộc Hàn Hạ ở, Lục Chương cũng lái xe đi sát qua.

Anh nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục đi về phía trước, tới dưới lầu nhà cô, nhìn đèn nhà cô đã bật.

Anh tắt máy, không lập tức xuống xe, bỗng nhiên hơi tự giễu bật cười.

Anh quyết định đầu tư số tiền hàng trăm triệu, không hề cau mày một chút nào, nhưng lúc này lại ở dưới lầu nhà một người phụ nữ, chần chờ không dám đi lên. Tiễn gần, quá nhanh lại sợ cô trốn mất. Ánh mắt trong sáng của cô, hiện tại đã lắng đọng rất nhiều thứ, không giống như lúc trước, anh liếc mắt

một cái là có thể nhìn thấu.

Ngày đó cô rời đi, mỗi tiếng nói động tác vô cùng lạnh lùng tuyệt tình, giống như dao đâm vào lòng anh.

Nhưng nếu quá chậm, cách cô quá xe, thì phần tình cảm như sóng biển dâng trào này, lại áp lực trong lòng anh. Anh sợ thật sự một ngày nào đó mình không không chế được.

Suy nghĩ một lát, anh lấy di động gọi cho cô.

Điện thoại vang mười tiếng, cô mới nhận.

Lâm Mạc Thần: "Về đến nhà rồi?"

Mộc Hàn Hạ: "Về rồi. Có việc gì sao?"

"Ăn cơm chưa?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ: "Vẫn chưa, đang nấu."

Hai người im lặng một lát. Lâm Mạc Thần từ từ nói: "Anh...anh ở dưới lầu nhà em, còn chưa ăn cơm."

Nói xong, anh tựa vào xe, im lặng nở nụ cười.

Mộc Hàn Hạ im lặng.

"Không xa dưới lầu..." Cô nói, "Có một quán cơm gia đình cũng không tệ lắm, có lẽ là hợp khẩu vị của anh."

Trong điện thoại trở nên im ắng.

Thấy anh này giờ không nói gì, Mộc Hàn Hạ nói: "Không còn chuyện gì em cúp đây."

"Hàn Hạ." Anh nói, "Đừng quá thân cận với thằng nhóc nhà họ Lục."

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, cô tới gần bên cửa sổ, cách rèm cửa, nhìn thấy xe anh đỗ dưới lầu, tối đen yên tĩnh.

"Chuyện này có liên quan gì đến anh chứ?" Cô nói.

"Không có ư?" Anh hỏi lại.

Mộc Hàn Hạ quả quyết đáp: "Không có. Lâm Mạc Thần, anh quan tâm nhiều quá rồi đấy. Tôi và Lục Chương là quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng là bạn bè. Nhưng còn với anh..." Cô từ từ nói: "Không có quan hệ gì hết."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Tuy Mộc Hàn Hạ nói quyết đoán rõ ràng, nhưng cô cũng cảm nhận được rõ sự im lặng tới gần của anh mấy ngày nay, bởi vì những lời này của anh, cảm giác nơi nào đó khe khẽ quẩn quanh lấy cô, nhưng cô theo bản năng muốn chống lại.

"Thật sao?" Giọng nói của anh vô cùng trầm tĩnh.

Mộc Hàn Hạ hiểu rõ vào lúc này, tâm trạng anh càng dao động, anh sẽ càng biểu hiện hơi hốt. Trong đầu cô đột nhiên nghĩ tới cuộc nói chuyện với Tôn Chí hai ngày trước. Sau khi cô rời đi, anh không nói gì, xuống tay tàn nhẫn đá kích Trình Vi Vi.

Cô bỗng nhiên mềm lòng, định nói hai câu làm dịu đi không khí, lại nghe thấy anh lên tiếng.

"Hàn Hạ, em phải biết rằng, anh muốn làm cho Lục Chương kinh doanh thất bại thảm hại, không phải là chuyện khó."

Trong nháy mắt vẻ mặt Mộc Hàn Hạ trở nên lạnh lùng.

"Lâm Mạc Thần, anh đang đe dọa tôi à? Không biết phân biệt công tư như vậy?"

"Không phân biệt được công tư ư?" Anh từ từ lặp lại lời cô, chợt nở nụ cười: "Mộc Hàn Hạ, em nói tư của anh là cái gì? Là cái gì?"

Mộc Hàn Hạ khẽ cắn môi dưới.

"Tôi không biết." Cô nói.

Nghĩ đến tính cách của anh, nhất định sẽ càng lạnh lùng cười, hoặc nói ra câu tàn nhẫn hơn, giống như trước kia, ai ngờ anh lại im lặng.

Gió đêm khe khẽ thổi, trong xe anh tối tăm. Trên bầu trời chỉ có mấy ngôi sao, trên mặt đất đèn đường kéo dài đến phía xa. Giọng nói của anh còn bình thản yên tĩnh hơn so với bóng đêm.

"Nếu em không biết thì trên đời này còn có ai biết được?"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Lục Chương và Phùng Nam ngồi đối diện bàn làm việc với nhau, đầu cách rất gần, rèm cửa sổ được kéo xuống, cửa cũng đã khóa.

Về mặt Lục Chương hơi dăm chiêu: "Cậu khẳng định, cô ấy từng qua lại với Lâm Mặc Thần?"

Phùng Nam gật đầu: "Chắc chắn. Không phải cậu bảo tớ điều tra Mộc Hàn Hạ sao? Trong sơ yếu lý lịch của cô ấy viết rõ sáu năm trước từng làm việc ở Phong Thần. Mà Lâm Mặc Thần cũng phát tài từ thành phố Lâm. Tớ đã hỏi qua mấy người cấp cao từng được phân công đến thành phố Lâm rồi, nên mới lập tức hỏi ra đấy. Nghe nói lúc đó Lâm Mặc Thần thực sự có bạn gái, là nhân viên công ty. Hai người đã sắp bàn đến chuyện cưới xin, ai ngờ cô gái kia đá anh ta, đi nước ngoài. Lúc ấy còn lan truyền tin nghe nói tình thân của Lâm Mặc Thần còn sa sút một thời gian." Sau khi nói xong, anh ta chắc chắn hai tiếng: "Thật sự không nghĩ tới, Chủ tịch Lâm tiếng tăm lừng lẫy, hóa ra lại là loại si tình, khó trách nhiều năm như vậy anh ta vẫn còn độc thân."

Lục Chương lườm anh ta một cái: "Hắn si tình cái rắm ấy. Nhìn bộ dáng hắn mi cong mắt to, vừa nhìn đã biết là tra nam, hiểu không?"

Phùng Nam nở nụ cười, anh ta cũng không nghĩ nhiều, biết Lục Chương nói cũng không phải là ngụy biện, nhưng anh ta liếc mắt nhìn mặt đại thiếu gia, nghĩ thầm: Chính cậu ta cũng là mi cong mắt to, nhưng không dám nói ra những lời này.

Phùng Nam đi ra ngoài, Lục Chương dựa vào ghế ngồi suy nghĩ một lát, gọi điện thoại cho cha anh ta.

Ai ngờ mới nghe thấy anh ta nói hai câu, Lục Đồng đã ngắt lời anh ta: "Ta đã sớm biết chuyện này, Hàn Hạ đã sớm thẳng thắn nói với ta. Chuyện của hai người họ đã sớm là quá khứ. Con còn dò la vớ vẩn gì? Ta biết con đang lo lắng điều gì. Dừng đầu suy nghĩ chút đi, chỗ dựa lớn vững chắc như Lâm Mặc Thần, người ta là phụ nữ mà còn không cần. Ta dùng con bé thì còn gì phải nghi ngờ chứ?"

"À..."

"Lục Chương, ta nói cho con biết, ta dùng Mộc Hàn Hạ, ngoài muốn con bé giúp đỡ con trong công việc, còn có sắp xếp chiến lược quan trọng khác cho tập đoàn. Con không được dò hỏi linh tinh, quấy rối con bé. Con bé rất quan trọng, tương lai con bé cũng sẽ giúp chúng ta chuyện rất quan trọng. Nghe lời con bé làm việc đi, như vậy là tốt nhất!"

Cúp điện thoại, Lục Chương "shit" một tiếng, nhưng tâm trạng cũng chẳng trở nên tốt hơn. Lý do rất đơn giản, tuy mấy ngày nay anh ta đã quen thuộc với Mộc Hàn Hạ, nhưng vẫn luôn có tâm lý phòng bị. Thêm vào đó thân phận, địa vị và diện mạo của anh ta, phụ nữ ôm các loại mục đích tiếp cận với anh ta không hề ít, hơn một nửa là muốn bỏ lên giường đại thiếu gia anh ta. Có thể đúng như lão già nói, ngay cả Lâm Mặc Thần còn bị đá thì Mộc Hàn Hạ có thể dùng mục đích gì tiếp cận anh ta chứ?

Đương nhiên anh ta trẻ hơn, đẹp trai hơn Lâm Mặc Thần, những chuyện khác thì chẳng cần phải nói.

Nghĩ vậy, Lục Chương càng thấy sự phụ này thuận mắt hơn, huyết sáo, lắc lư vào phòng cô.

Buổi sáng chín, mười giờ, ánh mặt trời đã sưởi ấm cả căn phòng của Mộc Hàn Hạ, cô ngồi sau bàn làm việc, vẫn là trang phục thanh lịch đúng mực như cũ, nhưng dưới mắt đã có quầng thâm, rõ ràng là tối qua ngủ không ngon.

Hơn nữa bình thường khi Lục Chương bước vào, ít nhiều gì cô cũng sẽ tươi cười, nhưng hôm nay chỉ liếc nhìn anh ta một cái, rồi về mặt bình tĩnh tiếp tục làm việc.

Lục Chương nghĩ nhất định là bởi vì tối hôm qua bị tra nam kia làm phiền, quấy rầy đến tâm trạng của cô. Vì thế anh ta chậm chạp nói: "Sự phụ tôi nói với cô này, cô có biết phụ nữ các cô có gì uy hiếp trên thương trường không?"

"Cái gì?"

"Xử trí theo cảm tính, hơn nữa ngựa tốt không thể nhai lại cỏ." Anh ta như cười như không liếc cô, "Huống hồ chúng ta còn là bạch long mã."

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ nghiền ngẫm nhìn anh ta, sau đó nở nụ cười nói: "Chuyện của sự phụ, không cần cậu phải quan tâm."

Lục Chương: "Sao có thể không chứ? Sự phụ à, dù cô đã là một đóa hoa 30, vẫn sẽ có người xấu dán mắt vào."

Cho dù là Mộc Hàn Hạ cũng không tránh được căn bệnh chung của phụ nữ, không muốn bị người nói tuổi của mình. Cô ngắt lời anh ta: "Không phải 30, mới tròn 29 thôi."

Lục Chương nở nụ cười: "Đúng, là 29, không phải 30. Bông hoa 29 tuổi, cô lại còn là sư phụ của tôi, là đóa hoa quý giá nhất của Phương Nghi. Cao phú soái cả thành Bắc Kinh này đang chờ cô lựa chọn. Aiz, tôi nhớ ra rồi, tôi có một người bạn cũng trở về từ Mỹ giống cô, 27, 28 tuổi gì đấy. Diện mạo thì kém tôi, nhưng cũng là cao phú. Nếu cô có hứng thú, chúng ta hẹn gặp mặt đi?"

Mộc Hàn Hạ khoanh tay ngồi không tiếp lời.

Lục Chương thấy thế, cười càng vui vẻ hơn: "Nếu không luận võ chọn rể ngay trong tập đoàn ta cũng được. Đứng rồi, bên bộ phận bất động sản kia cũng có mấy kiến trúc sư cao cấp còn độc thân, đều là một sách, làm người thành thật, cũng giỏi kiếm tiền, rất đơn giản. Tối tay sư phụ, không phải để mặc cho cô gây khó dễ sao? Thật sự không được..."

Anh ta lộ ra vẻ mặt nhin đau bỏ thứ mình yêu thích: "Phùng Nam của chúng ta cũng được nha! Tuy hơi non nớt so với cô, nhưng thông minh giỏi giang, lại còn là người của tôi. Tương lai chăm sóc dạy bảo, cũng là một con ngựa hoang nhỏ hoạt bát nghe lời trong tay cô nha."

Mộc Hàn Hạ thực sự không nghe nổi nữa, ném khăn tay trên bàn về phía anh ta: "Đi ra ngoài!"

Nhưng anh ta cố tình lấy tay bắt lại, còn bắt rất chuẩn, sau đó ném lên không trung hai vòng, rồi ném sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Vừa đi còn vừa cười nói: "Sư phụ, bị tôi nói động xuân tâm à? Như vậy thật không tốt."

Anh ta đi trong phòng cuối cùng mới yên tĩnh, Mộc Hàn Hạ cúi đầu nhìn tài liệu một lát, bỗng nhiên bật cười.

Sự xuất hiện của Lâm Mặc Thần tối qua, còn cả những lời kia của anh ảnh hưởng đến cảm xúc cả đêm qua của cô. Sau khi anh bình tĩnh nói ra tâm ý của mình, lập tức cúp điện thoại, khiến Mộc Hàn Hạ ngơ ngác cầm di động một lúc lâu. Nhưng đó cũng không phải là một cuộc trò chuyện vui vẻ, cô dường như là phản xạ có điều kiện, lần lượt bức lui anh, còn anh ngoài câu nói độc ác kia, thì nhiều lúc càng im lặng.

Sự âm ỉ của Lục Chương làm sương mù trong lòng cô cũng tan ra. Cô vốn là người có tính cách cởi mở, mấy năm nay, xử sự càng quả quyết thoải mái, nhưng đối với chuyện liên quan đến Lâm Mặc Thần, lại vẫn cư xử như người mới hai mươi tuổi đầu, để cảm xúc chi phối chính mình. Cô lập tức quyết định ném anh sang một bên, tạm thời không nghĩ đến, không quan tâm nữa.

Nghĩ một lát lại nghĩ tới Lục Chương, thực ra khi mới đến cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần đại thiếu gia này cực kì khó chơi, nhưng sau mấy ngày tiếp xúc, mới phát hiện thực ra Lục Chương là người đơn giản ấm áp, giống như cha của cậu ta vậy.

Mộc Hàn Hạ quyết tâm giúp đỡ, dẫn dắt cậu ta. Có lẽ cậu ta không có nhiều kinh nghiệm, nhưng thông minh, hăng hái, mặc dù có lúc thích đùa giỡn khôn vặt, nhưng từ trong cặp mắt của cậu ta có thể thấy được bản tính trong sáng thẳng thắn. Một người như vậy, Mộc Hàn Hạ hi vọng cậu ta không bị hãm hại, sống thuận lợi trong thương trường.

Mười ngày tiếp theo, "Duyệt Gia" tiến vào chuẩn bị khăn trương, tất cả tinh lực của Mộc Hàn Hạ đều đặt vào đó.

Sau tối hôm đó, Lâm Mặc Thần cũng không tiếp tục xuất hiện.

Dưới sự tận tâm chỉ bảo của Mộc Hàn Hạ, Lục Chương chạy đến trung tâm thương mại mới quan sát chuẩn bị và xây dựng, dù hăng hái nhưng anh ta vẫn ngoan cố, một tuần chỉ đến nhiều nhất là ba bốn ngày, dường như không đến muộn về sớm bỏ bê công việc, thì anh ta không cảm thấy thoải mái. Hiện tại Mộc Hàn Hạ đã quen thuộc với anh ta, nên mắng dạy bảo anh ta cũng đã thuận miệng, tất nhiên là anh ta không để bụng, nhưng người bên dưới thực ra cũng đã cảm thấy vui mừng rồi, đã bao lâu rồi mới nhìn thấy đại thiếu gia phức tạp chịu khó như vậy, mỗi tuần chỉ bỏ bê công việc có một hai ngày.

Thực ra Lục Chương cũng chả có lí do gì, nhưng anh ta lười biếng quen không bị ràng buộc. Một mình anh ta ở một căn hộ lớn trong trung tâm thành phố, trước kia đều suốt ngày hẹn bạn bè ăn chơi hưởng thụ, bắt anh ta phải hoàn toàn thay đổi tích cực tiến về phía trước, anh ta thực sự không thoải mái. Hơn nữa mỗi lần Mộc Hàn Hạ gọi, anh ta cũng cảm thấy mất mặt với bạn bè.

Còn đối với Mộc Hàn Hạ, bận rộn trở thành cách thức điều chỉnh tâm trạng tốt nhất trong cuộc sống, giống như mấy năm nay, sáng sớm cô đã đi làm tới muộn đèn các nhà đã tắt cô mới trở về nhà trọ. Nhờ vậy tâm trạng của cô mới trở nên bình tĩnh, từ khi về nước đến nay, Lâm Mặc Thần khiến cô không ngừng chấn động, khiến cho cô không yên một chút nào.

Tình yêu không nhất định phải là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống của người phụ nữ. Không phải sao?

Cô còn chuyện quan trọng hơn phải hoàn thành.

Mỗi đêm chỉ có ngọn đèn bật thêu đêm ở bên Phong Thần đối diện làm bạn với cô. Hiện tại cô đã hiểu, rất nhiều duyên phận nhỏ bé, rất nhiều thứ có thể mang lại sự an ủi cho bạn không nhất định phải thực sự đi vào trong sinh mệnh của bạn. Ví dụ như người tình cờ giúp đỡ bạn, ví dụ như ánh mặt trời xuất hiện trong ngày lạnh giá, ví dụ như ngọn đèn cô nhìn thấy hàng đêm khiến cô cảm thấy ấm áp, khiến tâm trạng cô trở nên bình tĩnh, làm bạn với cô, trở thành một thói quen của cô, nhưng bản thân nó không biết, người khác cũng không biết được.

Mấy ngày nay Tôn Chí cảm thấy rất áy náy bởi vì toàn lấy chuyện công ty đi tìm Lâm Mặc Thần, nhưng anh ta cũng không có cách nào cả, từ thu đông 2014 đến xuân 2015, thị trường chứng khoán đột nhiên tăng mạnh, nghiệp vụ đầu tư của công ty cũng kiếm được rất nhiều tiền, nhưng quá mức thuận lợi

lại khiến người ta cảm thấy lo sợ gặp phải sự kiện sụp đổ thị trường chứng khoán như năm 2008.

Sách lược đầu tư của Phong Thần tương đối thận trọng. Mấy tháng nay, các công ty khác còn không có động tĩnh gì, nhưng bên trong Phong Thần đã không ngừng tổ chức họp nghiên cứu và thảo luận đối với các số liệu hạng mục kinh tế lớn, tiến hành phân tích hết lần này đến lần khác, muốn nắm được xu thế tương lai của thị trường chứng khoán và kinh tế trong tay.

Nhưng trên thị trường đầu tư chính là như vậy. Phân tích chuyên nghiệp tất nhiên là quan trọng, nhưng sự chuyển biến phương hướng chính thức thường dựa vào trực giác của lãnh đạo, quyết đoán và gõ nhịp. Đôi khi một quyết sách quan trọng chính là chênh lệch về sống hoặc chết của cả công ty. Cho dù Phong Thần thực lực hùng hậu như vậy, nhưng cũng gặp phải áp lực như vậy.

Hơn nữa, nhóm lãnh đạo của Phong Thần cần Lâm Mạc Thần giúp đỡ quyết sách không riêng gì nghiệp vụ đầu tư. Mấy năm nay Phong Thần có thể hoạt động tốt là dựa vào sự điều chỉnh phương hướng chiến lược chính xác linh hoạt. Điều này không thể tách rời với con mắt tinh đời, chiến lược quyết sách và chấp hành quyết đoán của Lâm Mạc Thần. Tình hình kinh tế hai năm nay thay đổi quá nhanh, đặc điểm nổi bật nhất là thương mại điện tử trở thành trụ cột quan trọng trong kinh tế. Bước tiếp theo Phong Thần nên đặt trọng điểm ở đâu, cần phải điều chỉnh đổi mới thế nào đều dựa vào tầm nhìn của Lâm Mạc Thần.

Tôn Chí nói thầm với Chu Tri Tổ: "Chủ tịch Lâm vốn tới nghỉ ngơi, mỗi ngày chúng ta đều kéo anh ấy đi họp có vẻ không được tốt lắm."

Chu Tri Tổ thần nhiên nói: "Không sao đâu. Tôi thấy chuyện của chủ tịch Lâm gần đây hình như cũng không hề có tiến triển. Nếu không mỗi ngày anh ấy cũng không ở tổng bộ. Thời gian của anh ấy quý giá, chúng ta đừng lãng phí."

Tôn Chí: "..."

Chuyện này không cần Chu Tri Tổ nói, người mù cũng nhìn ra được.

Hôm nay sau khi tan làm, Tôn Chí lên lầu tìm Lâm Mạc Thần, lại nói thì cũng có chút bất đắc dĩ, Tôn Chí tự nhận mình cũng không phải là người lương thiện. Tuy tập đoàn Phương Nghi không đủ để khiêu chiến Phong Thần, nhưng Tôn Chí đều có một số cơ sở ngầm trong các nhà cung ứng cho Phương Nghi.

Mấy ngày nay, cơ sở ngầm báo cáo hết mọi tình hình về sự chuẩn bị của Phương Nghi dành cho trung tâm mua sắm Duyệt Gia, Tôn Chí đều báo hết cho Lâm Mạc Thần.

Nhưng trung tâm mua sắm của bọn họ cùng đoạn đường ấy cũng không tiến hành phòng ngự gì hết. Ngay cả xúc tiến tiêu thụ mua 1000 giảm 100 như thường lệ cũng không làm. Cứ trần trụi như vậy chờ Mộc Hàn Hạ làm thịt. Tôn Chí thậm chí hoài nghi Lâm Mạc Thần nghe anh ta báo cáo tình huống như vậy chỉ là muốn nắm được tình hình gần đây của Mộc Hàn Hạ thôi, ví dụ như cô làm chuyện này như thế nào, mỗi ngày lượng công việc của cô có nhiều hay không..

Trong căn phòng làm việc nhỏ, vẫn là phong cách yên lặng, đơn giản, sắc thái cứng rắn của Lâm Mạc Thần. Tôn Chí ngồi trên sofa uống trà với anh.

Về mặt Lâm Mạc Thần thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, không có chút dao động.

Hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết thất bại.

Nhưng Tôn Chí hiểu rõ anh vốn giỏi kiềm chế. Mấy năm nay vui buồn cũng không hiện lên mặt, có lẽ chỉ có ở trước mặt Mộc Hàn Hạ mới khác biệt chăng?

Hai người là cấp trên cấp dưới, cũng là bạn bè nhiều năm, Tôn Chí cũng không kiêng dè, thân thiết hỏi: "Hiện anh có tính toán gì với bên Mộc Hàn Hạ không?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Không có tính toán gì. Cô ấy đã không muốn quay đầu lại, nhưng tôi nhất định phải làm cho cô ấy quay đầu."

Trong lòng Tôn Chí im lặng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Mấy năm nay cuộc sống của Lâm Mạc Thần thực ra cũng không có quy luật. Anh luôn đi công tác, đầu tiên là cả nước, sau đó là rất nhiều quốc gia. Anh quen ngủ muộn, phần lớn thời gian là tăng ca, đôi khi không phải tăng ca nhưng cũng phải một hai giờ sáng mới đi ngủ.

Tuy vậy anh dậy rất sớm, hơn năm giờ đã tỉnh, lặng lẽ nằm trên giường một lát, rồi rời giường, xem tin tức, đọc sách, hoặc là làm việc luôn.

Mọi người bên cạnh đều nói anh là kẻ cuồng công việc, thực ra anh cũng không phải là người nhạt nhẽo, kiến thức của anh rộng rãi, sắc bén, khéo nói, giỏi về giao thiệp kinh doanh. Đối đãi với phụ nữ, anh cũng không hề câu nệ. Phần lớn thời điểm, nhất cử nhất động, giá trị con người, về bề ngoài của anh thu hút rất nhiều phụ nữ, nhưng anh không tới gần. Người nhiệt tình dũng cảm, thiêu thân lao đầu vào lửa, trực tiếp bị anh nói lời lạnh nhạt bức lui. Tuy tuổi đã lớn, tính cách càng thâm trầm giấu giếm, nhưng hiệu quả của lời nói ác độc vẫn không hề giảm đi. Có người quần lầy không ngọt, bị anh nói thẳng òa khóc không phải không có.

Mấy năm nay, anh biến mình thành một người hoàn toàn cô đơn.

Nhưng anh rất tinh táo biết rõ đây là cuộc sống mình phải sống. Thời thanh niên anh là một người ngang ngược, thích làm theo ý mình. Đối với chuyện Mộc Hàn Hạ, sau khi cô rời đi, anh đứng là sống như vậy. Cô thay đổi anh, cũng thay đổi cả cuộc sống của anh.

Dường như anh không hề nhắc về cô với ai, nhưng trong danh sách những người thành lập Phong Thần vẫn có tên cô. Không phải lúc nào anh cũng nhớ tới cô, nhưng mỗi đêm dài, anh đều sẽ nhớ tới cô. Mỗi phần kí ức có liên quan đến cô đều lần lượt hiện lên trong đầu, càng ngày càng rõ ràng. Thỉnh thoảng anh thậm chí cảm thấy bọn họ cũng chưa xa cách quá lâu bởi vì mỗi khi nghĩ đến cô, anh không hề cảm thấy xa lạ, nhưng anh biết rõ thời gian của anh đã ngừng lại tại đó. Nơi đó có cô, nhưng không có nữa rồi. Cô đi học, làm việc, tìm việc, du lịch ở nước ngoài...mỗi năm đều có sự vui vẻ khác nhau. Cuộc sống của cô ngày càng phong phú, anh đều biết hết.

Nếu nói trong lòng anh chỉ có tình yêu với cô thôi ư? Không phải? Cũng có cả oán hận nữa, mỗi khi thường xuyên nhớ tới, sự xuất hiện không hề báo trước luôn khiến anh cảm thấy khó khăn. Khi Phong Thần lên sàn chứng khoán, anh nghĩ sẽ bắt được sự quyến luyến hoặc là dấu vết chú ý của cô, dù sao cô cũng là người coi trọng tình cảm như vậy, nhưng không hề có. Cô hoàn toàn không xuất hiện ở những nơi có liên quan đến Phong Thần cả trong và ngoài nước; chịu đựng ba năm, sau khi dồn ép được tập đoàn Dung Duyệt và Trương Diệc Phóng ở khu Tây Nam, anh nhờ Bert tiết lộ tin tức này cho cô, nhưng sau khi cô nghe thấy cũng chỉ im lặng. Cô không hỏi bất cứ câu nào liên quan đến anh, cô không hề quay đầu lại nhìn anh.

Khi doanh số trang phục của Phong Thần đứng đầu trong nước không có cô; khi anh giành được thắng lợi lớn trên thị trường đầu tư không có cô; khi anh uống rượu say mừng công không có cô; đột nhiên một ngày nó đổ rồi khỏi Phong Thần rồi khỏi nước cũng không có cô.

Thậm chí đôi khi anh còn hận cô, hận cô quyết tuyệt như vậy, hận cô thực sự không trở về, hận cô làm anh không thể buông tay.

Hiện tại cô đã trở về, đối với suy nghĩ của cô, anh đã mơ hồ đoán được, nhưng cũng không muốn nghĩ sâu thêm.

Cô không muốn quay đầu, thì nhất định phải làm cô quay đầu.

Cô không muốn đối mặt với quá khứ, nhưng sao cô có thể chỉ để cho mình anh đắm chìm trong quá khứ chứ?

Tôn Chí tiếp tục nói: "Trung tâm mua sắm Duyệt Gia dự tính hai tuần sau khai trương, nhanh thật đấy."

Lâm Mạc Thần đặt cánh tay lên tay vịn sofa, vẻ mặt bình tĩnh: "Đúng là quá nhanh."

Tôn Chí ngẩn ra.

"Thành lập một trung tâm thương mại hình thức mới ắt phải thăm dò, cọ sát, điều chỉnh rất nhiều. Trong một tháng ngắn ngủi, cô ấy đã thành lập tốt như vậy chỉ có thể chứng minh một việc trước khi về nước cô ấy và Lục Đồng đã chuẩn bị xong chuyện này, nhiều việc trong đó đã chuẩn bị tốt." Lâm Mạc Thần nói.

Tôn Chí hỏi: "Tại sao?"

Tại sao bọn họ phải làm như vậy.

Lâm Mạc Thần lại nở nụ cười nói: "Cô ấy là do một tay tôi đào tạo, phong cách hành sự đều giống tôi. Nếu cô ấy đã lập kế hoạch đến bước này, thì phía sau đã phải sắp xếp tốt ba bước, năm bước, mười bước..." Dừng một chút anh nói: "Nhất định cô ấy đã có một kế hoạch tổng thể rồi, giấu rất kĩ mục đích thực sự của mình."

Tôn Chí nghe vậy trong lòng cảm thán, hai người kia, đúng là....nếu hai người họ không ở bên nhau, người ngoài như anh ta nhìn cũng cảm thấy đau xót.

Lâm Mạc Thần cũng hơi lưu tâm, anh nhớ tới mấy ngày trước khi Mộc Hàn Hạ rút lui khỏi tình cảm, chuyện kinh doanh, tất nhiên cũng không hề bàn với anh. Trong lòng cô cũng phòng bị anh sao?

Tôn Chí hỏi: "Hiện tại chúng ta nên làm gì?"

"Cô ấy làm việc chắc chắn có nguyên nhân của chính mình, cũng sẽ không làm tổn hại đến Phong Thần." Lâm Mạc Thần đáp, "Cứ để cho cô ấy mạnh tay làm đi."

Tôn Chí khó chịu trong chốc lát đột nhiên hỏi: "Tôi hỏi câu này, tại sao mấy năm nay cô ấy đã tốt nghiệp, anh cũng đi Mỹ, tại sao không đi tìm cô ấy?"

Lâm Mạc Thần im lặng không đáp.

Trời cao mây rộng, Lục Chương đứng ở cửa trung tâm Duyệt Gia, nhìn bộ dáng hình thức ban đầu đã gần hoàn chỉnh, nghĩ đến vấn đề giống như Lâm Mạc Thần.

Cả quá trình chuẩn bị, xây dựng, anh ta đều theo từng bước một, tiến triển thuận lợi nhanh như vậy, khiến anh ta ý thức được cha mình và Mộc Hàn Hạ đã sớm sắp xếp lập kế hoạch từ trước, nhưng không nói với anh ta mà thôi.

Nghĩ vậy trong lòng anh ta cũng hơi khó chịu, từ từ đi về phía công trường đang thi công. Vật liệu xây dựng bụi mù, anh ta sặc bụi ho khan, đột nhiên xuất hiện ý nghĩ, shit, Mộc Hàn Hạ được cha anh ta tin tưởng như vậy, sẽ không phải là tới làm mẹ kế của anh ta chứ?

Ý nghĩ này xuất hiện khiến trong lòng anh ta dâng lên cảm xúc mâu thuẫn vô cùng mãnh liệt, mẹ nó, nếu thật sự như vậy, anh ta sẽ phải làm đũa con bất hiếu rồi, nghĩ cách muốn phá hủy chuyện này.

Nhưng nghĩ lại thì chuyện này cũng không có khả năng. Cha anh ta vẫn là người cổ hủ. Hơn nữa anh ta nhớ ra một chuyện, cuối tuần trước cha anh ta vẫn còn liếc mắt đưa tình với bác gái trung niên trong tiểu khu, hẹn ăn cơm đi dạo. Nghĩ đến đây, anh ta cũng không còn bận tâm.

Hiện tại đã gần giữa trưa, anh ta ngủ được một giấc mới tỉnh dậy, tính rủ Mộc Hàn Hạ đi ăn cơm, buổi chiều lại phải nhẩn nhệ ở công trường. Bất lấy một nhân viên hỏi: "Mộc Hàn Hạ đâu?"

Người nhân viên đáp: "Ngài tới rồi à Lục tổng, à, Mộc tổng...cô ấy đang nghỉ trong văn phòng kia, tôi giúp ngài đi gọi nhé?"

Lục Chương hít tay: "Không cần. Tôi đi tìm cô ấy."

Đẩy cửa, anh ta ngẩn ra. Rèm cửa trong phòng nhỏ được kéo xuống, một bóng dáng nằm trên sô pha, trên người chỉ đắp một chiếc áo vest mỏng.

Lục Chương khẽ bước vào, đóng cửa, đi đến trước mặt cô, phát hiện cô đang ngủ rất say. Mặt vui trong sô pha, mái tóc dài thả lả tả. Lục Chương cũng biết mấy ngày nay cô thức đêm, anh ta cũng chưa từng gặp cô gái xinh đẹp nào liêu mạng như cô.

Đứng một lát, anh ta kéo ra qua, ngồi xuống bên cạnh, chán nản lấy điện thoại ra chơi.

Trung tâm còn chưa xây dựng xong, còn chưa có điều hòa, Lục Chương ngồi một lát cảm thấy cả người rét run, khép chặt áo khoác, lại nhìn thấy Mộc Hàn Hạ trên sô pha cũng bị lạnh, co người lại.

Lục Chương nhìn chằm chằm cô mấy giây, cởi áo khoác ra đứng dậy đắp cho cô.

Quả nhiên Mộc Hàn Hạ ngủ càng say hơn, không còn dịch chuyển nữa. Mặc dù Lục Chương hơi lạnh nhưng anh ta chịu được, nhìn thấy cô bị bọc trong quần áo của mình cũng hơi đắc ý. Toàn tâm toàn ý đợi cô tỉnh lại nói lời cảm ơn.

"Cốc, cốc..." tiếng gõ cửa vang lên. Lục Chương ngẩng đầu, thấy Phùng Nam thò đầu bước vào.

Hôm nay Phùng Nam lái xe đưa anh ta tới, chắc là đã chờ anh ta và Mộc Hàn Hạ đi ăn cơm quá lâu. Phùng Nam liếc mắt nhìn vào bên trong, định lên tiếng, mặt Lục Chương đã trầm xuống: "Đi ra ngoài, động tác khẽ một chút."

Phùng Nam sững sốt, đóng cửa lui ra ngoài.

Vừa đi được hai bước, Phùng Nam bỗng nhiên giật mình, nhớ tới hình ảnh vừa rồi: trong phòng u ám, Mộc Hàn Hạ ngủ trong sô pha, Lục Chương ngồi ngay bên cạnh. Bao lâu rồi mới thấy bộ dáng kiên nhẫn trầm tĩnh như vậy của cậu ta?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ: lúc này chỉ sợ Tiểu Lục tổng hồng bét rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Đảo mắt đã tới cuối tuần, Mộc Hàn Hạ cũng không sắp xếp công việc cho mình và Lục Chương. Hiện tại là mùa xuân về hoa nở, Lục Chương tất nhiên không thể ở yên trong nhà, đã hẹn mấy người bạn đi hồ chứa nước câu cá.

Sau khi tan làm hôm vào thứ sáu, anh ta chạy tới hỏi Mộc Hàn Hạ: "Sư phụ, tôi thấy một mình cô cuối tuần cũng rất buồn chán, mang theo cô đi chơi nhé. Đầu là người trẻ tuổi, cô sẽ cảm thấy mình trẻ hơn."

Mộc Hàn Hạ vừa thu dọn đồ đạc vừa đáp: "Không đi."

Lục Chương: "Đúng là không thú vị gì hết."

"Cuối tuần tôi đã có hẹn đi gặp bạn. Thứ hai, thứ ba tuần sau tôi còn muốn xin nghỉ hai ngày nữa."

Ánh mắt Lục Chương đảo đi đảo lại, không khách sáo nói: "Không phải đi gặp tra nam tình nhân cũ kia chứ? Sự phụ, cô phải có chí khí của mình."

Mộc Hàn Hạ liếc anh ta, từ trước tới nay cô không thích bàn chuyện về Lâm Mặc Thần với bất cứ ai. Người hiểu rõ nội tình cũng không cố gắng đề cập với cô. Còn Lục Chương hết lần này đến lần khác thẳng thắn nhắc tới người này, nên cô cũng không cảm thấy trong lòng chua xót.

"Không phải anh ấy, là người khác." Cô đáp, "Sao cậu giống như quản gia vậy, tôi đi gặp ai liên quan gì đến cậu chứ?"

Lục Chương hi hi cười: "Không phải tôi muốn tốt cho cô sao. Cô là người đơn giản từ Mỹ trở về, chỉ là một người non nớt với nhân dân thiên triều chúng ta. Hiện tại tình hình xã hội cũng không còn đơn giản như mấy năm trước, cô thử đỡ một ông lão trên đường mà xem? Tôi thân là thái tử Phương Nghi cũng không dám đỡ! Cô thử tùy tiện tìm chỗ góp tiền từ thiện mà xem, thiếu cảnh giác là bị lừa..."

Mộc Hàn Hạ mặc kệ anh ta ba hoa, xách túi bước đi, để lại Lục Chương đứng tại chỗ nhìn cô đi xa, huyết sáo, dạo qua một vòng trong văn phòng cô rồi mới đi.

Mộc Hàn Hạ không lừa Lục Chương, hôm nay tan làm, cô thực sự phải đến sân bay đón người.

Hoàng hôn buông xuống, trong sân bay đèn đuốc sáng trưng. Cô đứng ở cửa đến thật lâu, chờ chuyến bay từ Mỹ đến, hành khách dường như đã ra hết rồi, mới thấy hai y tá đẩy một chiếc xe lăn từ từ đi ra.

Người đàn ông trên xe lăn hình như lại gầy đi, trên người đắp một chiếc chăn dày, lộ ra hai cánh tay bên ngoài gầy dường như không có tí thịt nào. Đầu anh ta gục xuống, hình như đang ngủ.

Mộc Hàn Hạ bước nhanh đến đón, ngồi xổm xuống trước xe lăn, cẩn thận nhìn anh ta. Y tá khẽ nói:

"Cô Mộc, anh ấy vẫn ngủ suốt ở trên máy bay."

"Tình hình trên đường thế nào?"

"Cũng không tệ lắm."

Mộc Hàn Hạ gật đầu nói: "Xe của bệnh viện ở ngay bãi đỗ xe, chúng ta đi thôi."

Trời đã tối, mây trùng trùng lớp lớp vẫn động trên bầu trời Bắc Kinh.

Phòng bệnh im lặng sạch sẽ, Mộc Hàn Hạ ngồi bên cạnh giường, bật một ngọn đèn bàn gần đó.

Cho đến khi người đàn ông trên giường hơi di chuyển, cô bỏ sách ra, cúi đầu dựa vào gối, chờ anh ta mở to mắt.

Trong tích tắc bốn mắt chạm nhau, cả hai người đều nở nụ cười.

"Phoi nắng đen rồi." Trương Tử sờ tóc cô.

"Go to the hell, mới gặp mặt đã không nói được lời hay." Mộc Hàn Hạ cầm một tay anh ta, "Cảm thấy thế nào?"

"Tốt lắm." Anh ta đáp, "Đáng tiếc lên máy bay cứ ngủ suốt, không thể nhìn thấy đáng về hiện tại của Bắc Kinh."

"Qua mấy ngày nữa, em đưa anh đi."

Hai người im lặng một lát, anh ta hỏi: "Mọi chuyện đều thuận lợi chứ?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Thuận lợi, anh đừng quan tâm, mọi thứ cứ giao cho em."

Anh ta gật đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng cô, hơi vội vã: "Đã làm lành với Lâm Mặc Thần chưa?"

Mộc Hàn Hạ im lặng đáp: "Vẫn chưa."

Ánh mắt Trương Tử lộ ra vẻ tiếc nuối: "Anh nghĩ hai người nhất định sẽ làm lành, ở bên nhau."

Mộc Hàn Hạ yên tĩnh một lúc lâu mới nói: "Tại sao mọi người đều cảm thấy em nên ở bên anh ấy? Ngay cả anh cũng cảm thấy như vậy. Nhưng lần này em trở về thực sự không nghĩ tới còn có thể có gì với anh ấy nữa. Em nghĩ phần tình cảm này sẽ nát vụn trong lòng em, sẽ chôn vùi..."

"Anh ấy còn yêu em, đúng không?" Trương Tử hỏi.

Mộc Hàn Hạ im lặng, sau đó gật đầu: "Em nghĩ...đúng vậy."

"Vậy em còn yêu anh ấy không?"

Mộc Hàn Hạ ngược mắt nhìn bóng đêm u ám ngoài cửa sổ, còn yêu anh ấy không ư? Đúng thật là một câu hỏi khó. Một mình cô ở nước ngoài, trong ánh mắt nghi ngờ của người ngoại quốc chuẩn bị thúc đẩy hàng trăm hàng nghìn hạng mục; một mình cô về nước gánh vác trách nhiệm sự nghiệp cho Phương Nghi cũng không có chút do dự nào, nhưng đối với vấn đề yêu Lâm Mạc Thần hay không, cô thực sự không tìm được đáp án.

"Nếu.." Cô chậm chậm nói, "Nhìn thấy một người chỉ có cảm giác đau đớn, chứ không phải ngọt ngào, cho dù nhớ lại quãng thời gian tốt đẹp cũng không thấy ngọt ngào. Nếu anh ấy khiến em cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Anh nói xem, em còn yêu anh ấy hay không? Cho dù thật sự còn yêu, nhưng anh ấy khiến em không có cảm giác an toàn, em từng tin tưởng sẽ sống với anh ấy trọn đời, nhưng hiện tại bảo em tin tưởng anh ấy thì quá khó khăn. Em có nên tin tưởng nữa không? Em nên tin tưởng lần này anh ấy sẽ không làm cho em thất vọng nữa ư?"

Trương Tử lại nở nụ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô: "Carol, vấn đề này, anh không thể giúp em tìm được đáp án. Cả hai chúng ta đều gặp rắc rối trong tình yêu. Chúng ta chỉ từng yêu một người, đúng không?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu.

Trương Tử lại nói tiếp: "Nhưng em không nên bởi vì do dự mà dừng lại. So với anh, em còn may mắn hơn rất nhiều. Nếu lên trời có thể làm cho cô ấy sống lại, anh nguyện dùng tất cả để trao đổi. Em từng yêu anh ấy sâu đậm, em nói với anh, anh ấy là tình cảm chân thành duy nhất của em trong kiếp này. Sau đó em ngày càng bận rộn với việc học tập, càng ngày càng mệt mỏi vì công việc, em không nhắc đến nữa. Mấy năm sau này thậm chí cũng không nghe thấy em nhắc đến anh ấy, nhưng không phải anh ấy đã thực sự ở trong lòng em rồi sao? Carol, đừng cảm một chút, đừng để mất anh ấy, đừng giống anh cô độc đến chết. Nếu không xác định được còn yêu hay không, vậy hãy đi xác định đi. Nếu không biết anh ấy còn đáng để cho em tin tưởng, vậy thử tin tưởng đi, cho anh ấy một cơ hội, cũng là cho chính em một cơ hội, có được không? Anh là người bạn quan trọng nhất của em mà."

Khóe mắt Mộc Hàn Hạ đã ướt, nắm chặt tay anh ta nói: "Anh sẽ không chết đâu. Anh ấy... anh ấy không có được sự si tình và dịu dàng như anh. Em sẽ suy nghĩ lời nói của anh."

Hôm nay Mộc Hàn Hạ lái một chiếc xe của tập đoàn, trên đường đi từ bệnh viện về cô hơi thất thần.

Đêm đã khuya, trong tiểu khu không còn người đi đường. Cô đi theo đèn đường về dưới lầu, từ xa đã nhìn thấy một chiếc Cayenne màu đèn biển số Kinh AL8M29.

Cô đồng thời nhìn thấy người kia dựa vào xe, bóng lưng lạnh lạnh. Dưới ánh đèn chiếu rọi xuống người anh.

Mộc Hàn Hạ nhìn một lát, mới dừng xe vào chỗ đỗ xe, còn anh cũng ngẩng đầu nhìn.

Mộc Hàn Hạ xuống xe, anh đứng trước cửa tòa nhà, thản nhiên nhìn cô.

Anh cười: "Về rồi à?"

Mộc Hàn Hạ "vâng" một tiếng.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác màu xám, bên trong là áo len màu đen, gió đêm thổi tóc ngắn hơi tán loạn, trong bóng đêm ngày xuân đường nét càng thâm thúy.

Về mặt anh bình tĩnh dường như cuộc điện thoại gay gắt trước đó hoàn toàn chưa hề xảy ra.

Anh đưa chiếc túi trong tay cho cô: "Đây là anh đào của vợ Tôn Chí nhờ anh gửi cho em."

Mộc Hàn Hạ không nhận: "Tại sao phải gửi anh?"

Ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau, trong ánh mắt anh có sự trống trải của bóng đêm.

"Anh ở gần." Anh đáp.

"Anh đang ở chỗ nào?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Trên tầng cao nhất của Phong Thần có mấy căn phòng nhỏ."

Mộc Hàn Hạ ngược mắt nhìn về phía sau anh, giờ phút này trên tòa nhà của Phong Thần, vị trí của ngọn đèn kia đã tắt.

Cô im lặng một lát, tránh ánh mắt của anh, gơ tay nhận anh đào: "Cám ơn."

"Khách sáo quá." Anh nói.

"Em lên lầu đây." Cô nói.

"Ừ. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Nhìn cô đi lên lầu, một lát sau đèn nhà cô sáng lên, Lâm Mạc Thần mới ngồi vào trong xe, cũng không khởi động ngay, mà lặng lẽ ngồi một lát, cuối cùng nở nụ cười.

Sau khi về nhà. Mộc Hàn Hạ đi tắm rửa, vừa đi ra đã nhìn thấy túi anh đào trên bàn, cô lấy một ít đi rửa, tựa vào giường, từ từ ăn.

Anh đào vừa chua, cũng vừa ngọt.

Cô lặng lẽ nhìn nó.

Ngủ ngon, mơ đẹp, cô khẽ nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Sáng sớm sương mù còn chưa tan hẳn, Mộc Hàn Hạ đeo khẩu trang, mặc quần áo thể thao đi xuống lầu. Nơi chân trời lộ ra ánh sáng nhạt, trên mặt đất vẫn u ám.

Chạy bộ nhiều năm đã trở thành thói quen, bước chạy của cô cũng vô cùng đều đều có lực. Cô chạy ra ngoài tiểu khu, chạy dọc theo những tòa nhà cao tầng ở Quốc Mậu, chạy theo quảng trường diện tích không lớn, tăng tốc chạy. Trong lòng cũng bình yên vui vẻ.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy một người đàn ông xuất hiện ở con đường đối diện.

Anh mặc một bộ quần áo thể thao màu xám, đi giày màu đen, vừa nhìn đã biết là hoàn toàn mới, không đeo khẩu trang, chạy không nhanh không chậm. Khuôn mặt anh từ từ xuất hiện trong sương mù, trong nháy mắt ánh mắt hai người giao nhau, ánh mắt anh vẫn trầm tĩnh như thường.

Mộc Hàn Hạ chạy qua người anh.

"Chào buổi sáng." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ: "Chào buổi sáng."

Hai người chạy sát qua nhau.

Mộc Hàn Hạ hiểu khi Lâm Mạc Thần dự định làm chuyện gì đó nhất định sẽ có hành động, hơn nữa anh còn có rất nhiều thủ đoạn. Trên tình trường, anh cẩn thận không lay chuyển được, nhưng biết rõ là anh cố ý chạm mặt, song cô lại không tự chủ được nhớ tới anh của trước đây.

Nhớ tới thời gian gần gũi ở bên nhau, mỗi buổi sáng cô đều chạy bộ, nhưng anh chưa bao giờ đi.

Anh là người đàn ông duy nhất Mộc Hàn Hạ ở chung, khi đó cô cảm thấy thật kì quái sao đàn ông và phụ nữ khác biệt nhiều như vậy? Anh luôn có thể ngủ được, mỗi ngày ngủ thẳng đến khi đồng hồ báo thức vang lên mấy lần mới bình tĩnh thức dậy, rửa mặt mới tỉnh táo. Đương nhiên anh cũng là người vô cùng gò bó bản thân, nếu vì công việc ba giờ sáng phải dậy, anh cũng sẽ dậy, cho dù đêm hôm trước mới ngủ được mấy tiếng. Nhưng anh thực sự ngủ được, thỉnh thoảng buổi tối cuối tuần hai người đi ngủ rất sớm, hôm sau anh vẫn có thể ngủ thẳng đến chín mười giờ mới khoan khoái tỉnh dậy.

Có lẽ khi đó bởi vì anh vẫn còn là một chàng trai trẻ tuổi nên mới tham ngủ như vậy?

Mấy ngày nay anh sống ở tòa nhà Phong Thần, cô chạy bộ chưa từng gặp anh, có lẽ hôm nay đúng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua anh chạy bộ buổi sáng.

Mộc Hàn Hạ chạy trên đường đã sáng rõ, từ từ giảm tốc độ. Hôm nay cô đã chạy được tương đối, đột nhiên nhớ tới khi ở nước ngoài, mỗi ngày cô đều chạy bộ dọc bờ sông. Có một thời gian, cũng có một anh chàng người Hoa mỗi ngày đều chạy cùng. Sau đó thì sao? Sau đó vào một ngày nào đó người đó rút cuộc thổ lộ, cô thắng thắn từ chối, sau đó chạy vô cùng nhanh, bỏ lại người đó phía sau. Lúc ấy cô giống như trốn quý, chạy như điên trên đường, nghĩ cái gì ư? Cô nghĩ đời này có lẽ sẽ không có ai chạy cùng cô nữa. Cô thậm chí còn nghĩ cho dù chưa chia tay với Lâm Mạc Thần cũng sẽ không có, bởi vì anh chưa bao giờ chạy bộ.

Đang nghĩ như vậy đã thấy Lâm Mạc Thần chạy tới trước mặt, đã là một vòng nữa rồi.

Ánh mặt trời nhô khỏi tầng mây, đường nét của anh càng rõ ràng hơn, mặt mày đen thui lạnh lùng, khuôn mặt trắng nõn gầy gò. Hai người bước tới gần nhau, anh dừng lại.

"Chạy xong rồi à?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ: "Vâng."

Anh hơi thờ dỗi, hai tay để bên hông, nhìn cảnh vật xung quanh nói: "Không khí nơi này kém quá, sau này tốt nhất em đừng chạy ở nơi này."

Mộc Hàn Hạ tháo khẩu trang ra, lấy khăn mặt trên vai lau mồ hôi nói: "Không có chỗ khác để đi, em cũng không thích dùng máy chạy bộ ở nhà."

Trên con đường bên cạnh không ngừng có xe chạy qua, con đường bắt đầu trở nên ồn ào. Anh nói: "Không phải không có nơi để đi, cách đây 3 km có công viên Vọng Tĩnh, nếu em cảm thấy được, về sau chúng ta lái xe chạy chung."

Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng dưới chân mình cười nói: "Nói sau đi."

"Ừ." Anh nhìn cô nói.

Hai người im lặng một lát, sóng vai đi trở về. Sau khi rời khỏi đường lớn, dọc đường cả hai đều im lặng. Các tòa nhà cao tầng vẫn còn im ắng, trên bầu trời chỉ có mấy chú chim bay qua.

Khi đến cửa tiểu khu nhà cô, anh hỏi: "Em ăn sáng chưa?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Vẫn chưa. Trong nhà có nấu cháo."

Anh dừng bước, chợt nở nụ cười nói: "Đã lâu anh không ăn cháo trong nhà nấu rồi. Sau này nếu ngày nào đó em nấu cháo, anh lên ăn nhé."

Mộc Hàn Hạ khẽ đáp: "Vâng."

"Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Khi cô xoay người đi vào trong tiểu khu, đi được hai bước nghe thấy tiếng anh truyền đến từ phía sau:

"Summer, ngày mai gặp."

Mộc Hàn Hạ hơi sững sốt, đi được vài bước mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn anh đã đi xa rồi.

Sáng sớm khi Lâm Mạc Thần nói "Ngày mai gặp", sở dĩ Mộc Hàn Hạ sững sờ là vì hôm nay cô sẽ đi thành phố Giang, sáng mai chắc chắn không ở đây, xin Lục Chương nghỉ hai ngày cũng là vì chuyện này.

Khi cô đến thành phố Giang đã là giữa trưa. Nếu nói lần này cô về nước cảm thấy Bắc Kinh thay đổi rất nhiều, phồn vinh, hiện đại hơn. Nhưng thành phố Giang vẫn mang lại cho cô cảm giác giống như bảy năm về trước. Thành phố vẫn mờ mịt cũ kỹ như trước, đường phố vừa cũ vừa bản nhưng vẫn náo nhiệt, xe buýt vẫn phóng nhanh như chớp, đi qua nhiều nơi, cây cầu bắc ngang qua sông Trường Giang, đường dành riêng cho người đi bộ, những cửa hàng nhỏ häng hà sa số trên phố vẫn như cũ không đổi.

Nhưng có nhiều nơi, nhiều người đã thay đổi rồi.

Ví dụ như siêu thị Nhạc Nhã trước mắt cô đã ngừng kinh doanh, cửa hàng flagship đầu tiên ở khu Hoa Trung cô từng làm việc.

Cô xuống taxi đứng bên đường nhìn nó. Tòa nhà đã bị bao quanh, có cả công nhân đang dỡ bỏ bên ngoài. "Nhạc Nhã Mart" trên mái nhà đã cũ kỹ, khi ở nước ngoài, cô cũng đã nghe đến ảnh hưởng mạnh mẽ của thương mại điện tử với siêu thị thực thể, chú ý tới thành tích của Nhạc Nhã trượt dốc hàng năm, nhưng khi thực sự đến nơi này nhìn thấy cô mới cảm nhận được rõ ràng thời gian đã trôi qua, cảm giác cảnh còn người mất.

Cô rời khỏi Nhạc Nhã, đi theo con đường quen thuộc về nhà, con đường vốn nghèo nàn, đầy bụi, hai bên đều là những tòa nhà cũ có khả năng sập bất cứ lúc nào, nhưng đã không còn nữa, dưới chân đã biến thành một con đường bê tông bằng phẳng, tất cả các tòa nhà cũ đã bị dỡ bỏ. Xóm nghèo quen thuộc ngày xưa của cô đã không còn sót lại chút gì, biến thành một công viên nho nhỏ. Ánh mặt trời rộng lớn, rợp bóng cây, cây cỏ xanh tốt, con đường càng ngày càng rộng.

Khi ở nước ngoài cô biết nhà đã bị phá bỏ và di dời đi nơi khác, lúc ấy cô vẫn bình tĩnh nhờ Hà Tĩnh xử lý hộ thủ tục. Đồ đạc trong nhà và di vật của cha mẹ cũng nhờ Hà Tĩnh bảo quản hộ, nhưng khi tận mắt đến đây chứng kiến sự thay đổi, ngôi nhà cuối cùng không còn tồn tại nữa, trong lòng cô bình tĩnh nhưng lại ngấm ngầm đau.

Ngồi trong công viên một lát cô đứng dậy rời đi.

Cô ngồi xe buýt đến một khu dân cư đã cũ kỹ, dựa theo địa chỉ Hà Tĩnh nói, chắc nhà cô ấy ở gần khu này.

Mất thấy đã là giữa trưa, cô nghĩ nếu đến nhà Hà Tĩnh cô ấy lại phải vất vả nấu cơm. Hà Tĩnh cũng không phải là người thường xuyên xuống bếp, mỗi ngày đều thà ăn cơm hộp còn hơn. Mộc Hàn Hạ cười, tìm một cửa hàng ven đường ngồi xuống ăn cơm.

Nơi này đường hẹp nhưng cũng náo nhiệt. Người đi đường, xe đạp, thỉnh thoảng còn có xe con chen chúc trên đường. Mộc Hàn Hạ ngồi trước một chiếc bàn sạch sẽ gọi một bát mì, trong lòng cảm nhận được sự cô đơn và ảm áp đã lâu.

Đối diện đường có còn một siêu thị của Nhạc Nhã, là loại siêu thị dành cho gia đình, kiếm lợi nhuận từ dân cư sống trong khu, cũng có người đến người đi, xem ra làm ăn cũng không tệ lắm.

Mộc Hàn Hạ nhìn siêu thị này của Nhạc Nhã từ từ ăn, bỗng nhiên trong nháy mắt nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơi quen từ trong siêu thị đi ra.

Cô giật mình, là Mạnh Cường.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Thực ra cũng không khó nhận ra, anh ta không thay đổi nhiều, thân hình vẫn cao cường trắng như trước, khuôn mặt chính trực. Bảy năm trước anh ta mặc áo khoác màu đen, bảy năm sau vẫn vậy. Cho dù đi bộ trong đám người vẫn lộ ra bộ dáng trầm ổn phong độ thành thực như cũ.

Nhưng vẫn có thay đổi, Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta cúi đầu hút thuốc, băng qua đường bước về phía bên này. Đầu anh ta đã có tóc bạc, nếp nhăn hằn rõ trên khóe mắt. Anh ta bước đi cũng chậm, vẻ mặt bình thản, dường như thiếu cảm giác hăng hái khi hơn ba mươi tuổi.

Hai người chỉ cách có mấy mét.

Đúng lúc này, anh ta hút xong thuốc, ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh xẹt qua người cô, đột nhiên ánh mắt anh ta dừng lại, nhìn vào cô.

Cách người đi đường, cô ngồi, anh ta đứng.

Cô từng là nhân viên bán hàng bé nhỏ bị anh ta dồn tới đường cùng.

Còn anh ta từng là người quyền cao chức trọng, tính một tay che trời.

Ánh mắt Mộc Hàn Hạ bình tĩnh nhìn anh ta.

Mạnh Cường nhìn chằm chằm cô mấy giây, chợt ném điếu thuốc xuống, sau đó dời mắt đi dường như không thấy cô, lướt qua cô đi xa.

Mộc Hàn Hạ hơi giật mình, không nghĩ tới Mạnh Cường nhìn thấy cô sẽ có phản ứng như vậy. Tuy hai người có thù oán, nhưng năm đó Mạnh Cường còn có thể lạnh nhạt kí tài liệu cho cô thôi việc, còn thân thiết, cười khẩy cô quá ngây thơ. Hiện tại hình như không mong nhìn thấy cô chút nào?

Hơn nữa tuy thành tích của Nhạc Nhã không tốt, đóng cửa không ít siêu thị, nhưng vẫn còn một số siêu thị lớn vững chắc. Dựa vào thủ đoạn của Mạnh Cường đến siêu thị lớn khác nhậm chức hẳn là cũng không phải việc khó, nhưng hiện tại anh ta rơi xuống một siêu thị như vậy, có vẻ không được tốt lắm thì phải?

Ánh mặt trời buổi trưa rực rỡ, Mộc Hàn Hạ bước dọc theo con phố nhỏ, trên đường đều nhìn vào biển số nhà, cho đến khi tới trước một tiệm cơm hơi bản, bàn ghế cũng không ngăn nắp.

Một người phụ nữ ngồi sau quầy hàng nhỏ, tóc dài hơi rối loạn, vào giữa trưa mà trong cửa hàng lại không có bất cứ một người khách nào, cô ấy cúi đầu nghịch di động.

Mộc Hàn Hạ khẽ gọi: "Hà Tĩnh."

Hà Tĩnh ngừng tay, ngẩng đầu, nhìn thấy cô, đầu tiên là hơi giật mình, trong mắt tỏa sáng, lập tức đứng dậy: "A Hạ!"

Mộc Hàn Hạ đặt quả lên ghế, đi qua, ôm lấy cô ấy. Ánh mắt hai cô gái đều ẩm ướt.

Bạn cũ trở về, Hà Tĩnh không hề do dự đóng cửa hàng lại, dù sao cũng không buôn bán được gì, đưa cô về nhà. Nhà Hà Tĩnh vẫn chưa bị phá bỏ đi dời đi nơi khác, vẫn ở chỗ cũ. Hai người bước trên hành lang chật hẹp dán đầy quảng cáo, đi lên trên. Hà Tĩnh hơi ngượng nói: "Tớ vẫn ở chỗ này, cậu để ý dưới chân, đừng để giày dính bẩn."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi chua xót, cười nói: "Có gì mà phải để ý chứ, không phải nhà cậu hiện tại không khác gì nhà tớ hồi trước sao?"

Hà Tĩnh lập tức bật cười nói: "A Hạ, sao cậu nói chuyện chả khác gì trước vậy, đã đi một vòng nước ngoài trở về mà chả chín chắn chút nào."

Mộc Hàn Hạ cười không đáp, có trời mới biết đã lâu như vậy cô mới ăn nói tùy tiện như vậy.

Đã lâu lắm rồi.

Mộc Hàn Hạ cũng biết chút ít về tình hình gần đây của Hà Tĩnh. Sau khi kết hôn hai năm lại ly hôn, không có con cái. Cô nghĩ người đàn ông kia đối xử không tốt với Hà Tĩnh, nếu không với tính cách thẳng thắn chân thành của Hà Tĩnh sẽ không dễ dàng ly hôn như vậy.

Trong nhà Hà Tĩnh rất chật, cũng bừa bộn, dường như không khác gì so với trong trí nhớ của Mộc Hàn Hạ. Cô phá lệ ngồi xuống sofa, Hà Tĩnh lấy ra chiếc cốc duy nhất rót nước cho cô hỏi: "Cậu đã sắp xếp được chỗ ở tới nay chưa?"

Mộc Hàn Hạ nhìn cô ấy nói: "Còn muốn tìm chỗ ở, cậu còn không nhường giường cho tớ ư?"

Hà Tĩnh cười, Mộc Hàn Hạ nhìn cô ấy nhấc tay vuốt tóc, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn. Mộc Hàn Hạ kéo tay cô ấy cùng ngồi xuống.

"Xin lỗi." Mộc Hàn Hạ khẽ nói, "Cậu gặp phải chuyện này, tớ cũng không trở về bên cậu được."

Mắt Hà Tĩnh lại ướt nói: "Nói cái gì vậy, một mình cậu ở ngoài vất vả thế nào, chẳng lẽ tớ không biết sao? Tớ hi vọng cậu ở luôn Mỹ, sống cuộc sống nhà tư bản thật tốt. Tớ còn định tiết kiệm tiền đi Mỹ thăm cậu đấy."

Mộc Hàn Hạ đề nén nước mắt cười hỏi: "Còn có chí khí."

"Đương nhiên rồi." Hà Tĩnh cười nói, "Tớ là bạn thân của cậu, đương nhiên không thể kém qua được."

Thời gian buổi trưa, một cốc nước sôi, ngồi ghế sofa cứ thế trôi qua. Hai người trò chuyện sự nhớ mong trong sáu năm, cuộc sống của cả hai, nhưng Mộc Hàn Hạ ít nhắc tới chuyện ở nước ngoài, hầu như toàn nghe Hà Tĩnh kể về chuyện mấy năm nay của cô ấy. Trong lòng hai người đều bình tĩnh, cho dù sáu năm không gặp, nhưng cả hai vẫn là hai cô gái vui vẻ cười đùa trong siêu thị ngày ấy.

Hoàng hôn buông xuống, trong phòng cũng u ám, Hà Tĩnh không bật đèn, cô ấy đã uống hết một nửa bình rượu để trong nhà, Mộc Hàn Hạ và cô ấy mỗi người một ly, từ từ cạn chén. Nồng độ của rượu này hơi cao, Mộc Hàn Hạ đã say, Hà Tĩnh từ từ nhắm mắt tựa vào sofa cười nói: "A Hạ, cậu biết không? Tớ vô cùng hâm mộ cậu. Cậu không giống tớ, cũng không giống với số đông mọi người. Đa số mọi người bọn tớ làm gì có lý tưởng, cơ hội thay đổi cuộc sống chứ? Tớ...cuộc sống quá bình thường. Vật lộn với cuộc sống, già đi, bận rộn đầu tắt mặt tối, nhưng không biết rốt cuộc mình vì cái gì mà sống. Hiện tại đã qua sáu năm, nhìn thấy cậu sống ở Mỹ như vậy, thật tốt. Tớ cũng vui thay cho cậu."

Mộc Hàn Hạ im lặng không nói, lại uống một ngụm rượu.

Hà Tĩnh cười khổ nói: "Thình thoảng cũng nghĩ nếu năm đó tớ giống như cậu, cố gắng thêm một chút, chăm chỉ một chút, có phải cuộc sống cũng sẽ khác không? Tuy không sống được cuộc sống đặc sắc như cậu, nhưng ít ra tớ cũng sẽ không giống những người đi đường. Nhưng sau đó tớ lại nghĩ không giống chính là không giống, tớ không làm được. Tớ vốn dĩ không thể cố gắng, không thể không cam lòng giống như cậu. Cậu không thể chịu được cuộc sống bình thường, mỗi ngày đều đơn điệu giống nhau...Cậu nói kia thế nào ấy nhỉ, cậu mỗi ngày đều dốc hết sức sống chết làm việc, còn tớ vẫn có thể chịu được. Cuối cùng tớ tự nói với chính mình coi như hết chịu đi. Cuộc sống không phải là như thế này sao, tội gì phải đi chịu khổ, tội gì phải mạo hiểm, ngộ nhờ thất bại thì sao? Tớ như bây giờ cũng không có gì không tốt. Tớ muốn vui chơi vẫn có thể đi chơi như trước, muốn nhàn hạ thì nhàn hạ, nghĩ đến người đàn ông đó điều kiện cũng thích hợp nếu về sau gặp phải người đàn ông điều kiện kém hơn thì sao. Vì vậy tớ nghĩ cứ như vậy sống cả đời đi, không cần phải làm gì nữa. Nhưng mà..." Cô ấy khóc nức lên: "Thực ra chỉ là tớ không muốn thừa nhận, cuộc sống của tớ đã hỏng bét rồi. Rõ ràng tớ không làm gì sai hết, giống như những người khác. Chỉ là tớ không đủ liều mạng, nhưng tớ cũng an phận thủ thường, cố gắng làm việc. Nhưng mỗi khi tớ tự hỏi chính mình, mới phát hiện ba mươi năm qua tớ thực sự chưa từng có được thứ gì."

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức rơi xuống, ôm lấy cô ấy nói: "Cậu nói nhầm gì đấy, hoàn toàn không phải như vậy. Tiền, địa vị, vốn dĩ không phải là thứ quan trọng nhất. A Tĩnh, cậu lương thiện, chính trực, cư xử chân thành mới là quý giá nhất, so với nhiều người cậu còn tốt hơn, so với những kẻ có tiền tớ gặp trên thương trường còn tốt hơn nhiều. Bọn họ đều kém cậu! Người tớ yêu nhất từng vứt bỏ tớ, còn cậu thì không. Cậu vẫn là người bạn tốt nhất của tớ."

Hà Tĩnh hơi sững sốt, im lặng, phiên muộn nói: "Nhưng tớ đã không còn là người như vậy. Tớ đã không còn lương thiện, chính trực, chân thành. Tớ cũng đã dùng thịt thối trong cửa hàng cho khách ăn. Nếu tớ không làm như vậy, ngay cả sống qua ngày cũng không được. Tớ nhìn thấy có người rơi tiền, cũng sẽ giấu đi để cho mình dùng; tớ nhìn thấy kẻ trộm cướp đồ, chỉ biết trốn ở xa, không lên tiếng. Tớ nhìn thấy kẻ có tiền, xe tốt, tớ sẽ ở trong lòng nguyện rửa bọn họ sống không tốt. A Hạ, cậu xem tớ đã trở thành bộ dáng này rồi."

Mộc Hàn Hạ lại uống cạn ly rượu, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô nghĩ hóa ra đây là diện mạo thực sự của năm tháng.

Đây là do năm tháng đã tàn phá cuộc sống nhỏ bé bình thường của chúng ta.

Có người ở tại chỗ, có người đã lưu lạc phương xa.

Có người sống liều mạng, có người sống bình thường.

Nhưng cuối cùng tất cả chúng ta đều mất đi những thứ lúc trước đã từng có.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Bầu trời tối đen, trong phòng họp của Phong Thần, đèn đuốc vẫn còn sáng trưng.

Ngon đèn chùm trên đỉnh đầu, bên cạnh bàn cũng không có nhiều người ngồi, nhưng đều là những thành phần cấp cao nòng cốt, và nhóm đứng đầu phân tích ngành đầu tư.

Hai tháng nay, thị trường chứng khoán vẫn tăng như trước, Phong Thần đã kiếm được khoản lớn. Bởi vậy trong cuộc họp này, trên mặt nhóm quản lý đầu tư đều vui vẻ.

Hai nghiệp vụ trang phục, bất động sản duy trì ổn định, dù có sụt giảm do ảnh hưởng của thương mại điện tử, nhưng vẫn là ngành sản xuất nổi bật.

Tình hình lúc này rất tốt, nhưng đám người Chu Tri Tổ, Tôn Chí nhiều lần mở cuộc họp phân tích chiến lược, Lâm Mạc Thần dự thính.

Trong một loạt đàn ông âu phục gầy da, Lâm Mạc Thần ngồi ở vị trí cao nhất, khuỷu tay tựa vào tay vịn, cúi đầu trầm tư.

"Chủ tịch Lâm, Chu tổng, chúng tôi cho rằng, thị trường chứng khoán vẫn tiếp tục tăng lên." Quản lý đầu tư phái tích cực kiên trì nói, "Lợi nhuận số liệu kinh tế vĩ mô tốt, sự nâng đỡ của chính sách quốc gia, dân đầu tư có lòng tin. Cho dù tồn tại cơ sở bất ổn, nhưng mặt vĩ mô này ít nhất có thể chống đỡ được đến 2000 điểm. Chúng ta nên tiếp tục áp dụng sách lược đầu tư tích cực, cho đến lúc đó rồi cân nhắc điều chỉnh."

"Tôi không cho rằng như vậy." Phái bảo thủ trả lời một cách mỉa mai, "Xu hướng kinh tế thực thể đang suy tàn đã không chỉ một hai ngày. Giá cả thị trường tăng lên điên cuồng như vậy, sự tin tưởng của dân đầu tư và thực lực thị trường tài chính cũng không đủ để chống đỡ. Chúng ta nhìn số liệu mặt kỹ thuật..."

Phái thủ mở đèn chiếu, làm các loại phân tích đường cong, nhưng phái tích cực không cam lòng yêu thế cũng bày ra số liệu phân tích kỹ thuật.

Chu Tri Tổ quay đầu nhìn về phía Lâm Mạc Thần: "Chủ tịch Lâm, anh thấy thế nào?"

Mọi người ngay tức khắc yên tĩnh.

Lâm Mạc Thần gõ ngón tay trên tay vịn, hơi lạnh lưng nở nụ cười: "Tăng lên thì vẫn có, nhưng lưu lượng tài chính thị trường chứng khoán, dữ liệu một số cổ phiếu lớn, đều có thay đổi. Giá cả thị trường thực sự khó biết rõ đầu đuôi, mọi người từ từ theo dõi những số liệu này, báo cáo chính xác mỗi tiếng cho tôi. Như vậy, có lẽ có thể tìm được sự ẩn giấu trong tình hình chung. Sách lược đầu tư cần phải điều chỉnh cẩn thận, co rút thích hợp."

Thảo luận xong nghiệp vụ đầu tư lại đến công nghiệp.

Lâm Mạc Thần nhìn về phía Tôn Chí: "Phương án hạng mục anh báo cáo lần trước, chuẩn bị như thế nào rồi?"

Tôn Chí đáp: "Đã bắt đầu hình thành mạng lưới trực tuyến. Tuần sau có thể nhìn thấy khung của trang web mới. Tài nguyên của bộ phận đang được gia tăng thích hợp, thỏa thuận ký với bên hợp tác đều được giữ bí mật."

Chu Tri Tổ cười nói: "Không phải vì chủ tịch anh đưa ra yêu cầu quá cao với bọn họ sao? Vốn thử giao dịch 5 triệu trong năm nay, hiện tại bắt bọn họ làm đến 30 triệu."

Lâm Mạc Thần cười đáp: "Thương mại điện tử không làm thì thôi, đã làm thì phải thật kiên ngoa mới có thể được chia phần. Hiện tại tôi ủng hộ mọi người làm thương mại điện tử không phải là vì nhìn thấy phần bánh này càng ngày càng lớn muốn đi vào. Phần bánh trên tay chúng ta chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Nhưng hình thức nghiệp vụ của Phong Thần phải phù hợp với network + đặc điểm thời đại. Hơn nữa sống yên ổn phải nghĩ tới ngày gian nguy, Phong Thần cũng có thể tìm kiếm chút tăng trưởng kinh tế mới."

Internet chẳng qua là cung cấp thêm một con đường ngắn hơn, giúp gắn liền nhu cầu của khách hàng và ưu thế năng lực của chúng ta. Nhưng càng có Internet, Phong Thần càng phải cung cấp hàng hóa chất lượng cao chuẩn xác với nhu cầu của khách hàng, hơn nữa phải đổi mới hình thức kinh doanh, chứ không phải bắt chước người đi trước, bây giờ kinh doanh vẫn công bằng, dựa vào vòng tròn giá cả. Trên thương trường người bắt chước thứ hai có lẽ còn có đường sống, nhưng người bắt chước thứ ba chính là ngu xuẩn.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể mở một đường máu trong thị trường thương mại điện tử. Hơn nữa là đường máu mà người bên ngoài không sao chép được."

Kết thúc cuộc họp, mọi người rời đi. Lúc này ánh đèn mới lên, Lâm Mạc Thần trở lại phòng, mở chiếc đèn đặt dưới mặt đất trước cửa sổ, ngược mắt nhìn, cửa sổ nhà cô vẫn còn tối mịt.

Thời gian vẫn chưa quá muộn, ven đường dưới lầu còn truyền đến tiếng nhạc khiêu vũ phát ra từ quảng trường. Các loại ngon đèn bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu vào phòng.

Hà Tĩnh uống hơi nhiều, xiêu vẹo nằm trên sô pha, Mộc Hàn Hạ đắp chăn cho cô ấy. Hôm nay cô cũng uống nhiều, đầu nặng nề, trong lòng hơi khó chịu, đầu óc cũng không tỉnh táo, nhưng cô vẫn nhớ rõ mình cần phải làm một chuyện.

Cô đi vào buồng trong, mang theo điện thoại, không để cho Hà Tĩnh nghe thấy, sau đó gọi đến di động của Lục Chương.

Lúc này ở hồ chứa nước vùng ngoại thành Bắc Kinh, tuy gió lạnh thổi từng cơn, nhưng ánh sao sáng lạnh, lửa trại ấm áp. Lục Chương và mấy người bạn dựa vào lều, cùng với mấy cô gái, cười đùa vui vẻ nướng thức ăn.

Có mấy người đang đánh bài, nhưng hôm nay Lục Chương không chơi, anh ta ôm gối ngẩng đầu nhìn sao trời ngân ngời.

Một cô gái cầm mấy xiên đồ ăn đến, đẩy anh ta: "Này, Tiểu Lục, sao anh không ăn vậy?"

"Không đói." Anh ta thản nhiên nói.

Cô gái cười ngồi xổm xuống bên cạnh anh ta: "Không phải lần trước anh nói dạy em câu cá sao? Chúng ta câu buổi đêm nhé? Em hơi sợ đấy."

Lục Chương liếc nhìn cô gái: "Hôm nay tôi không muốn câu, cô đi nhờ người khác dạy đi."

Cô gái hơi sững sốt, đứng dậy rời đi.

Một người anh em bên cạnh nhìn thấy, khẽ cười: "Àiz, Tiểu Lục, không phải lần trước cậu bảo cô gái này rất đáng yêu sao? Hôm nay chúng tôi cố ý mang cô ấy đến, sao cậu lại làm mặt lạnh với người ta thế?"

Lục Chương cười nhạo nói: "Bám như muỗi ấy, không thích."

Người anh em cười ha ha: "Còn không phải vì cậu là miếng thịt thơm sao!"

Đúng lúc này di động trong túi Lục Chương vang lên, anh ta lấy ra nở nụ cười, lười biếng nhận: "A lô? Nhớ tôi à?"

Mộc Hàn Hạ ngồi trong căn phòng u ám, xoa ấn đường nói: "Không nhớ. Nhớ cậu làm gì? Tự ngược à? Lục Chương tôi có chuyện muốn nhờ cậu."

Lục Chương cảm thấy giọng nói của cô hôm nay hơi kì lạ, nhanh nhẹn nhưng mang chút hờn dỗi hơn so với bình thường. Anh ta cũng không muốn truy tìm nguyên nhân, cảm thấy hương thụ trong lòng, cười tủm tỉm đáp: "Chuyện gì vậy? Nói đi."

Mộc Hàn Hạ: "Tôi muốn sắp xếp một người làm trợ lý của tôi, là người bạn cũ, hiện tại tình hình không tốt lắm, tôi muốn giúp đỡ, có thể chứ?"

Chỉ là chuyện này?

Lục Chương thờ ơ đáp: "Tuy cô. Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà."

Mộc Hàn Hạ cũng buông được gánh nặng trong lòng, cười nói: "Lục Chương, cảm ơn cậu."

Lục Chương im lặng nở nụ cười, định nói thêm mấy câu, ai ngờ nghe thấy tiếng "Tút tut" truyền đến, cô đã cúp điện thoại rồi.

Lục Chương nghĩ đến cô đang mỉm cười bên đầu kia điện thoại, bản thân cũng bật cười.

Người anh em bên cạnh nhìn thấy hỏi: "Điện thoại của ai vậy?"

Lục Chương đáp: "Còn ai vào đây nữa, sư phụ cha tôi tìm đến. Ba ngày hai lần phải gọi điện thoại xin chỉ thị của tôi, ha ha."

"Là bà già cậu nhắc tới lần trước?"

"Ừ."

Người anh em vỗ vai anh ta: "Tiểu Lục à, sao tôi lại cảm thấy cậu bị bà già kia mê hoặc rồi. Kiểm chế chút đi."

Lúc đầu Lục Chương còn cười, sau đó lại im lặng.

Hà Tĩnh ở trên sô pha rên rỉ: "Nước..."

Mộc Hàn Hạ hơi say nhưng vẫn rót cho cô ấy cốc nước. Hai cô gái đều nằm trên sô pha, Hà Tĩnh vẫn chưa say thật, sau khi uống nước, hơi tỉnh táo một chút, mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn nhìn trần nhà.

"A Tĩnh, theo tớ đến Bắc Kinh đi." Mộc Hàn Hạ nói.

Hà Tĩnh ngẩn người.

Mộc Hàn Hạ nắm chặt tay cô ấy nở nụ cười: "Tớ vừa nói chuyện với ông chủ nhỏ trong công ty, cậu đi làm với tớ. Công ty kia rất tốt, ông chủ cũng tốt,

đài ngộ cũng khá. Bọn họ sắp xếp căn hộ gồm hai phòng ngủ, cậu qua đó ở với tớ."

Hà Tĩnh: "Nhưng..."

"Nhưng cái gì mà nhưng?" Mộc Hàn Hạ đấm cô ấy một cái: "Không phải cậu nói không muốn đi con đường giống như bây giờ sao? Từng có người thay đổi cuộc sống của tớ, đưa tớ từ một nhân viên bán hàng thành người có cuộc sống hoàn toàn khác biệt trong thế giới của anh ấy. Một thế giới vô cùng tốt. Hiện tại tớ đã có khả năng, tớ không thay đổi được cuộc sống của nhiều người mình đã gặp gỡ, nhưng tớ có thể mang cậu đi. Bắt đầu một lần nữa, A Tĩnh, ngày mai bắt đầu, coi như cuộc sống của cậu lại một lần nữa bắt đầu. Tin tưởng tớ, tin tưởng hai người chúng ta có thể làm được, được không?"

Nước mắt Hà Tĩnh lập tức chảy ra, nhưng trong lòng cô ấy càng chấn động hơn. Cô ấy vội vàng ôm lấy Mộc Hàn Hạ nói: "Xin lỗi, A Hạ."

Mộc Hàn Hạ bật cười: "Cậu có gì mà phải xin lỗi chứ?"

"Không phải...tớ gây thêm phiền toái cho cậu ư. Tớ biết như vậy là liên lụy..."

"Nói cái gì vậy, cậu thì nặng được bao nhiêu chứ? Ngay cả một ngón tay của tớ còn không kéo được."

Hà Tĩnh vừa khóc vừa cười.

Hai người lặng lẽ ngồi trên sofa, không uống rượu nữa, từ từ uống nước ngăn người. Mộc Hàn Hạ nói: "Hôm nay tớ nhìn thấy Mạnh Cường."

"Mạnh Cường?" Hà Tĩnh nói, "Sau khi tớ nghỉ việc ở Nhạc Nhã đã lâu không thấy hắn ta. Tên hỗn đản, hắn ta thế nào rồi?"

Mộc Hàn Hạ nhìn vào ánh sáng chập chờn đáp: "Không tốt lắm. Có phải mấy năm nay anh ta gặp trở ngại gì không?"

Hà Tĩnh lấy tay bóp trán: "Ừ...tớ nghe bạn bè còn làm việc ở Nhạc Nhã nói, hình như mấy năm trước hắn ta bị người chính, hình như là đắc tội người từ Bắc Kinh tới phát triển, nhưng chỉ là lời đồn mà thôi. Sau đó hắn ta không còn làm quản lý siêu thị nữa."

Mộc Hàn Hạ cảm giác huyết thái dương của mình hơi giật giật. Mạnh Cường từng bắt ép cô, còn có một đêm kia, anh mặc âu phục ầm ập, chiếc xe con im lặng, con đường quanh co trong xóm nghèo dường như lướt qua trong đầu."

"Từ Bắc Kinh tới phát triển?" Cô hỏi.

Hà Tĩnh "Hừ" một tiếng nói: "Tớ cũng không rõ, nhưng hình như nghe nói Mạnh Cường còn phải quỳ gối, mặt mặt trước rất nhiều người. Cho nên mới lan truyền rộng như vậy. Đáng đời!"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn ánh sáng mơ hồ trên cửa kính, im lặng một lúc lâu mới hỏi Hà Tĩnh: "Thời gian không còn sớm nữa, lên giường ngủ thôi."

Hà Tĩnh lắc đầu, chống tường đứng lên: "Ban ngày ở trong cửa hàng bận rộn, thối muốn chết, tớ phải đi tắm rồi mới ngủ được. Cậu đi ngủ trước đi."

Mộc Hàn Hạ nhìn thấy tình hình của cô ấy vẫn còn tốt, nhìn chằm chằm cô vào nhà tắm, rồi mới đứng dậy vào phòng, cởi quần áo nằm vào trong chăn.

Từ lượng của cô vốn không bằng Hà Tĩnh, lúc này mới ngấm rượu, ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ, nhưng trong đầu vẫn có nơi nào đó dường như cố chấp tỉnh táo. Trong đầu cô vẫn hiện lên dáng vẻ của Lâm Mặc Thần, chắc là do ảnh hưởng của rượu, nghĩ tới lời Hà Tĩnh vừa nói, Mạnh Cường phải quỳ xuống trước mặt người nọ mới được bỏ qua, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng bức bối.

Cô lau nước mắt.

Cô nghĩ đến lời Trương Từ nói mấy ngày hôm trước, cô chỉ cảm thấy đau đớn, chứ không có ngọt ngào.

Nhưng hiện tại sự ngọt ngào lại dâng lên trong lòng.

Cô lấy di động ra, muốn lướt đến số của anh, nhưng cô say rồi không tìm thấy, đang hoảng hốt, hình như nghe thấy tiếng di động vang lên. Theo thói quen cô bắt máy, để áp bên tai.

"A lô."

"A lô." Giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền đến, nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức chảy ra, nhưng vẫn cười: "Lâm Mặc Thần."

Lâm Mặc Thần im lặng một giây bên đầu kia điện thoại.

"Em khóc à?" Anh hỏi.

"Đương nhiên là không." Cô đáp, "Em đang cười."

Giọng nói của Lâm Mặc Thần càng trầm hơn: "Em uống rượu à?"

"Vâng." Giọng nói của cô đột nhiên thấp xuống, "Lâm Mặc Thần, em hỏi anh một chuyện nhé."

"Em nói đi."

Không biết có phải ảo giác của cô không, giọng nói của anh cũng trở nên dịu dàng hơn.

"Chuyện của Mạnh Cường...là do anh làm?"

Lâm Mạc Thần im lặng một lát đáp: "Vận khí của hần ta không tốt, chộc phải anh."

Giọng nói của anh rất thân nhiên, nhưng Mộc Hàn Hạ lại cảm thấy sự chua xót trào ra trong lòng, dường như muốn cô rơi vào.

"Cám ơn anh." Cô nói, "Lâm Mạc Thần, ngủ ngon, ngày mai gặp. Nhớ kiên trì chạy bộ."

"Ừ." Lâm Mạc Thần đáp: "Vậy hiện tại em đang ở đâu?"

"Em ở thành phố Giang, nhà Hà Tĩnh."

"Địa chỉ cụ thể?"

Ánh trăng đã treo cao nơi chân trời, Lâm Mạc Thần bỏ đi động xuống, chỉ im lặng mấy giây, cầm lấy áo khoác, bước ra khỏi phòng.

Khi xuống lầu, gặp được Tôn Chí ở trong thang máy đang chuẩn bị về nhà. Tôn Chí nhìn thấy dáng vẻ của anh cẩn thận hỏi: "Chủ tịch Lâm, anh đi đâu vậy?"

"Thành phố Giang."

Tôn Chí cúi đầu nhìn đồng hồ giật mình: "Muộn như vậy sao? Không kịp mua vé máy bay rồi."

"Lái xe đi."

"Xảy ra chuyện gì à?" Tôn Chí thân thiết hỏi.

Lâm Mạc Thần im lặng một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: "Chuyện lớn. Đi chạy bộ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Đồng hồ sinh học có tác dụng vô cùng mạnh mẽ. Sáng sớm hôm sau Mộc Hàn Hạ đã tỉnh dậy từ sớm như bình thường. Nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp thêm một lát, nhưng không thể ngủ được, đành phải tỉnh dậy.

Tiếng động quấy rầy đến Hà Tĩnh, cô ấy mơ màng hỏi: "Mấy giờ mà cậu đã dậy rồi?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười đáp: "Quen rồi, không dậy sẽ không cảm thấy thoải mái. Tớ đi chạy mấy vòng đây."

Hà Tĩnh: "Ừ." Một lát sau cười nói: "Cậu xem đây, tớ không có nghị lực như cậu, không dậy được."

Mộc Hàn Hạ xoa đầu cô ấy, bày tỏ sự vỗ về.

Đi xuống lầu, ngày mới đã lên, người đi đường rất ít. Mộc Hàn Hạ chuẩn bị băng qua đường cái, ngang đầu, nhìn thấy một chiếc xe Cayenne màu đen đỗ bên dưới lầu. Theo thói quen cô nhìn biển số xe, cảm thấy mình hoa mắt, nhưng tập trung nhìn, thì thực sự xác định.

Mộc Hàn Hạ sững sốt tại chỗ.

Nghĩ lại tối hôm qua sau khi uống say rượu, cô loáng thoáng nhớ được gì đó. Hiện tại cũng đoán được tại sao anh có thể tìm được đến nơi này.

Trong lòng không thể diễn tả được cảm xúc. Phiền muộn, rung động, áy náy...Cô từ từ đi đến bên cạnh xe, vào lúc này tim đập rất nhanh.

Nhưng toàn bộ cửa xe đều được đóng kín, xe cũng đã tắt máy. Sau tấm kính thủy tinh, anh ghé vào trên tay lái, gối lên hai tay, không nhúc nhích. Trong áo khoác màu đen chỉ lộ ra cổ áo len. Người đàn ông cao lớn hơn ba mươi tuổi lại ngủ gục trong xe như vậy.

Mộc Hàn Hạ đứng bên ngoài xe, im lặng nhìn anh. Một lát sau cô ngẩng đầu, nhìn xung quanh im lặng, ngả tư đường và ánh mặt trời ảm áp. Cô dường

như trở nên ngẩn ngơ, sau đó cúi đầu, tìm một chỗ trống ven đường sạch sẽ trực tiếp ngồi xuống bên cạnh chiếc xe.

Cứ ngồi như vậy không quan tâm đến ánh mắt của người đi đường. Cô ngẩng đầu, nhìn thành phố dần dần thức tỉnh, ánh mặt trời chiếu trên người cô càng ngày càng ấm áp.

Không biết qua bao lâu truyền đến tiếng mở cửa xe. Cô không quay đầu lại, cũng không biết tại sao lại muốn cười.

Người nọ đi đến phía sau cô.

"Chạy được bao nhiêu rồi?" Anh hỏi. Giọng nói vô cùng tự nhiên như thể anh bên ba không phải gần nghìn km trong một đêm đến gặp cô, dường như nơi này vẫn là dưới lầu nhà cô.

Mộc Hàn Hạ mặt không đổi sắc đáp: "Mới chạy xong, trở về thì thấy xe của anh." Quay đầu liếc nhìn áo khoác giày da của anh: "Anh mặc như thế này thì chạy làm sao được?"

Chân mày khỏe mắt cô mơ hồ có ý cười, nhưng Lâm Mạc Thần vẫn nhanh chóng bắt được. Khuôn mặt thông minh ý cười linh động như vậy giống y hệt trong trí nhớ của anh. Cho dù trí nhớ vì lặp lại nhiều lần đã trở nên mơ hồ, nhưng vào lúc này trong nháy mắt nhìn thấy lúm đồng tiền, anh cảm nhận được sự ngọt ngào và đau đớn trong trái tim. Người trầm ổn như anh, nhưng lúc này cũng phải cố gắng kiềm chế lắm mới không ôm cô vào lòng.

Cuối cùng anh cười nói: "Nếu không chạy bộ thì đi ăn sáng nhé?" Dừng một chút: "Anh đói bụng."

Mộc Hàn Hạ đứng lên: "Em đưa anh đi. Trước kia anh cũng không ở lâu tại thành phố Giang, sớm đã không còn quen với nơi này rồi."

Lâm Mạc Thần đáp: "Ừ."

Người đi đường đã dần nhiều lên, hai người sống vai nhau đi. Mộc Hàn Hạ biết buổi sáng anh không thích ăn những thứ khẩu vị nặng như mì thị bò gì đây, nên mang anh đến một hẻm nhỏ, tìm một cửa hàng có đậu hũ và súp, rồi đi vào.

Lâm Mạc Thần vẫn luôn nhìn cô chăm chăm. Từ sau khi cô trở về anh phần lớn nhìn thấy là bộ dạng lạnh lùng của cô, nói trong lòng không đau đớn là giả. Nhưng lúc này cô mặc một bộ quần áo bình thường, hai tay rút trong túi quần, bước chân nhẹ nhàng, nhìn ngẩng tư hai bên đường tìm kiếm, ánh mắt thảnh thơi có ý cười. Cô giống như một cô gái độc hành mà thoải mái. Có lẽ đây mới là bộ dáng thực sự của cô mấy năm nay chăng?

Cô đứng ở trước quầy dẫn dò chủ cửa hàng làm súp cho anh như thế nào. Một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh buông xuống bên người. Lâm Mạc Thần bỏ tay từ trong túi quần ra muốn nắm tay cô, nhưng cô lại nâng tay lên đi lấy đũa, khuôn mặt nghiêng vô cùng bình tĩnh, nhất thời Lâm Mạc Thần không nhìn ra cô có ý hay là vô tình tránh né.

Hai người ngồi xuống bàn, đồ ăn đã được đem lên. Khi ăn hai người cũng không nói nhiều, nhanh chóng ăn xong. Mộc Hàn Hạ: "Buổi sáng em còn muốn đi một nơi nữa."

Lâm Mạc Thần đáp: "Được, đi thôi."

Mộc Hàn Hạ không nói gì, cũng không từ chối anh đi cùng. Hai người cùng ra khỏi cửa hàng, lên xe anh. Không bao lâu sau lại chạy đến công viên Mộc Hàn Hạ mới tới hôm qua.

Hôm nay bầu trời trong xanh, ánh mặt trời sáng rực, bọn họ đi dọc theo con đường trong công viên, không nhanh không chậm, tới một bãi cỏ trống trải, Mộc Hàn Hạ đoán vị trí nơi này đúng là nhà của cô.

Cô dừng bước, cúi đầu, khẽ thở dài, nhắm mắt lại, hai tay tạo thành chữ thập, bắt đầu cầu nguyện.

Cha, mẹ.

Hi vọng hai người ở trên thiên đường mạnh khỏe.

Mong những người con thương yêu suôn sẻ bình an.

Xung quanh yên tĩnh, khi nhắm mắt lại, toàn bộ chỉ có bóng tối và ánh sáng mơ hồ.

Trong nháy mắt cả thế giới trở nên ngừng lại, có một đôi tay từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô có thể cảm nhận được độ ấm trong ngực anh, giọng nói của anh vang lên ngay bên tai cô: "Summer, chỉ là một cái ôm bạn bè thôi."

Mộc Hàn Hạ không cử động, mở mắt ra: "Vâng."

Hai người lặng lẽ đứng ôm nhau, lần thứ hai anh lên tiếng: "Thực ra mảnh đất này..." Mộc Hàn Hạ nghiêng đầu nhìn anh. Anh từ từ nở nụ cười: "Anh từng nghĩ tới việc mua, và còn giữ nguyên vẹn, nhưng thực sự là không mua được, bởi vì liên quan đến quy hoạch tổng thể, anh không thể ngăn cản sự phát triển của thành phố."

Mộc Hàn Hạ cũng cười, quay mặt sang một bên: "Cảm ơn anh."

Anh không nói gì, hai tay vẫn ôm cô, từ từ ôm chặt, để cho cả cơ thể cô sát vào trong ngực anh. Sau đó anh cúi đầu, khẽ cọ lên mặt cô. Đã lâu rồi Mộc Hàn Hạ mới cảm thấy tim đập nhanh như vậy, mặt cũng nóng lên. Lúc này phía trước có mấy du khách, vì thế Mộc Hàn Hạ đẩy anh ra.

Trên bãi cỏ có mấy chiếc ghế dài, hai người ngồi xuống, ánh mặt trời yên tĩnh chiếu vào hai người, xung quanh đều sáng rực nhờ khúc xạ từ mặt trời. Mấy người kia dừng lại một lát rồi bước đi. Nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mộc Hàn Hạ ngồi thẳng, nhìn về phía trước. Lâm Mạc Thần cũng ngồi thẳng, một cánh tay khoác lên tay vịn phía sau cô, một bàn tay đặt trên đùi.

"Anh lái xe tới." Cô hỏi.

"Ừ."

"Mệt không?" Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cũng nhìn chằm chằm cô, nở nụ cười: "Rất mệt, đã lâu rồi không lái cả đêm."

Anh là chủ tịch Phong Thần, dù là chuyện lớn anh cũng sẽ không vất vả thức đêm xử lý. Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Anh nên chú ý làm việc và nghỉ ngơi, tăng cường rèn luyện."

Anh khẽ đáp: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Mộc Hàn Hạ nghiêng đầu, không nhìn anh. Sau đó ánh mặt trời trước mặt cô nhanh chóng bị chặn.

Anh đã cúi mặt xuống tìm được môi cô nhẹ nhàng hôn. Môi của anh hơi khô, Mộc Hàn Hạ nghĩ có lẽ là do thức đêm. Ánh sáng bị che khuất, cô không nhìn rõ mặt anh. Lúc đầu anh chỉ dùng môi cọ vào, sau đó từ từ hôn. Tay anh cũng từ từ đỡ lấy phía sau đầu cô, tay kia cầm lấy tay cô.

Mặt hai người lặng lẽ chạm vào nhau. Một nụ hôn dịu dàng, im lặng như vậy, nhưng dưới ánh sáng rực rỡ, Mộc Hàn Hạ lại cảm thấy bị điện giật khi lưỡi anh tiến vào, từ đầu lưỡi truyền đến cảm giác bùng nổ, tấn công vào trái tim cô. Anh dịu dàng hôn như vậy, ngón tay anh không ngừng động vào tóc cô, rõ ràng đã nhiều năm không gặp, nhưng anh lại cảm thấy đã hôn qua hàng trăm nghìn lần, mà cô cũng vậy.

Đó là cảm giác chạm đến linh hồn. Cô biết vô số người lướt qua cô, nhưng chỉ có mình anh mang lại cho cô rung động như vậy.

Cô biết đó là cảm giác của tình yêu đã chết đi sống lại.

Thực ra nó chưa từng thực sự chết đi. Nó vẫn chìm xuống trong thâm cốc mà ngay cả cô cũng không đến được.

Cô cũng biết tại sao anh lại hôn cô giống như người thương yêu duy nhất như vậy.

Nước mắt Mộc Hàn Hạ từ từ rơi xuống, anh phát hiện lấy tay lau đi. Sau đó ôm cô gần hơn, khẽ nói: "Hàn Hạ, xin lỗi."

Mộc Hàn Hạ nói: "Không cần phải xin lỗi, đều là quá khứ cả rồi."

Anh chạm vào mặt cô, dịu dàng, mạnh mẽ lại thân mật.

"Vì vậy...đồng ý quay đầu lại nhìn anh?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ hít sâu một hơi, khẽ đẩy anh ra nói: "Lâm Mạc Thần, không phải quay đầu lại, không thể quay đầu lại. Em muốn thử một lần nữa. Hiện tại em đã biết anh muốn gì, nhưng em cũng không xác định được mình có thể cho anh hay không. Em cũng không biết hiện tại chúng ta có thích hợp ở bên nhau hay không. Đối với hai ta mà nói vừa quen thuộc, nhưng cũng xa lạ. Mấy năm nay em đã thực sự từ bỏ anh rồi. Hiện tại cho dù chúng ta thật sự thử cũng không nhất định có thể thành công. Cho nên anh xác định muốn như vậy? Anh thực sự đồng ý sao?"

Lâm Mạc Thần im lặng một lát nở nụ cười: "Em hỏi một người chết đuối có muốn thấy một cọng rom cuối cùng hay không. Em nói anh có đồng ý hay không ư? Chỉ sợ nửa đêm anh nằm mơ tỉnh dậy cũng phải bật cười."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ rung động, im lặng một lát ngẩng đầu, cô khẽ hôn xuống khuôn mặt nghiêng của anh.

Bốn mắt chăm chú nhìn nhau, anh từ từ nở nụ cười. Khuôn mặt sâu xa nhưng ý cười rõ ràng, anh quay đầu đi, không nhìn thẳng vào cô nữa. Một tay cầm lấy tay cô, cách áo len, đặt vào ngực trái của mình.

Lúc đầu Mộc Hàn Hạ không hiểu, nhưng bên dưới truyền đến sự ám áp, cũng như tiếng tim đập dồn dập.

Vào lúc này tim anh đột nhiên đập rất nhanh.

"Anh cho em sờ cái gì vậy? Mộc Hàn Hạ giả vờ ngạc nhiên nói. "Em không cảm thấy gì hết."

Một lát sau cô cũng cúi đầu nở nụ cười.

Trở lại nhà Hà Tĩnh, Mộc Hàn Hạ thu dọn xong hành lý đơn giản của mình, Hà Tĩnh đứng bên cửa sổ nhìn xe và người dưới lầu, do dự hỏi: "Đó là Lâm Mạc Thần, hai người..."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười đáp: "A Tĩnh, mấy hôm nay đã xảy ra một việc. Bọn tớ...vẫn còn chưa tính là ở bên nhau, chỉ là muốn thử bắt đầu lại lần nữa thôi."

Hà Tĩnh hơi bất ngờ, nhưng cô ấy im lặng một lát, cầm tay Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "A Hạ, chuyện khác thì tớ không cần nói nhiều, nhưng nhiều năm qua cậu chỉ có một mình anh ấy. Trong lòng cậu nghĩ gì thực ra tớ cũng hiểu. Vậy hãy nắm chặt người trước mắt, sống cho tốt. Tớ cũng cảm thấy vui mừng thay cho cậu."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Cám ơn cậu A Tĩnh. Thực ra tối qua cậu nói mình đã không còn là bộ dáng năm đó. Còn tớ sao không phải chứ? Cậu nói trong lòng oán hận rất nhiều người, thực ra mấy năm nay tớ cũng oán hận anh ấy. Nhiều lúc khi không vui, khó chịu, không chịu được, tớ luôn oán trách đều là do anh ấy."

Nếu lúc trước anh ấy không trêu chọc tớ, chịu đứng ở vị trí bạn bè. Nếu tớ chưa từng gặp được người đàn ông như anh ấy, nếu tớ chưa từng yêu anh ấy, biết đâu hiện tại tớ đã sớm hạnh phúc rồi. Cho dù có tiền hay không, sau đó tớ sẽ gặp được người coi như là thích hợp, rồi cho rằng mình sẽ hạnh phúc cả đời.

Nhưng không còn như vậy nữa. Tớ gặp anh ấy, sau đó gặp được rất nhiều người, nhưng cũng không thể yêu ai khác. Tớ nghĩ cứ như vậy đi, một mình sống cả đời cũng không sao cả. Mấy năm nay, cho dù việc học tập, sự nghiệp thuận lợi như thế nào, dù tớ cảm nhận được mình thành thực trầm ổn biết bao, nhưng luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó trong cuộc sống. Không, là thiếu rất nhiều."

Hà Tĩnh im lặng nghe. Mộc Hàn Hạ tiếp tục nói: "Hôm qua cậu nói hâm mộ cuộc sống làm việc đến tận mạng của tớ, nhưng thực ra có nhiều lúc tớ không làm được như vậy. Đối với vấn đề liên quan đến tình yêu, cần phải an toàn, không bị tổn thương, cần phải mạo hiểm mới đạt được toàn vẹn duy nhất, mấy năm nay tớ vẫn lựa chọn về trước. Tớ khờ chứ không ngờ, nhưng tớ thực sự không dám." Cô nắm tay Hà Tĩnh, im lặng một lát nói: "Tớ hi vọng lần này, anh ấy sẽ không bao giờ làm tớ thất vọng nữa. Hóa ra bọn tớ thực sự đều bị vây trong chuyện bảy năm trước. Hiện tại anh ấy đừng làm cho tớ thất vọng nữa."

Hà Tĩnh tiễn Mộc Hàn Hạ xuống lầu. Lâm Mạc Thần bước lên nhận hành lý. Hà Tĩnh nói: "Này, Lâm Mạc Thần, nắm chặt cơ hội cho tốt, nếu không đừng nghĩ trở thành bạn trai của cô ấy."

Lâm Mạc Thần cười đáp: "Đương nhiên. Nhất định rồi."

Hà Tĩnh nở nụ cười, Mộc Hàn Hạ nói với cô ấy: "Tớ đi về trước, cậu sắp xếp xong mọi chuyện nhanh chóng sang đây." Hà Tĩnh nói: "Ừ."

Mộc Hàn Hạ ngồi lên xe Lâm Mạc Thần đi thẳng ra sân bay. Cô hỏi: "Anh theo em ngồi máy bay trở về, vậy xe làm thế nào?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Nhờ công ty phân người lái về."

Sau khi lên máy bay, Mộc Hàn Hạ phát hiện chỗ ngồi đã bị đổi thành khoang hạng nhất, ngồi cùng với anh.

Tối hôm qua uống chút rượu, nên ngồi không được bao lâu cô đã bắt đầu mệt mỏi rồi, định lấy chụp mắt ra đeo, lại bị anh cầm tay. Cô nghiêng đầu liếc anh, vẻ mặt anh bình tĩnh thản nhiên.

Mộc Hàn Hạ rút tay về: "Lâm Mạc Thần, bây giờ em vẫn chưa phải là bạn gái anh, vẫn chỉ là thử ở bên nhau thôi."

Lâm Mạc Thần nhìn cô, cuối cùng có thể im lặng nhìn gần như vậy, cảm thấy cô còn trắng trẻo xinh đẹp hơn so với sáu năm trước. Nhưng trên khuôn mặt có sự hồi hộp, thần thái tự tin, cô nói mấy câu không hề sợ hãi, lại mang theo chút kiêu căng mà trước đó không có, lại còn có chút khiêu khích giữa nam và nữ.

Tim Lâm Mạc Thần lại đập thình thịch, trên mặt từ từ nở nụ cười khẽ nói: "Không sao, nhà cái chịu mở giới hạn là tốt rồi. Anh sẽ từ từ mở ra, từ từ đuổi theo."

Mộc Hàn Hạ đeo chụp mắt lên cũng cười.

Không biết qua bao lâu cô tỉnh lại, khẽ vén chụp mắt lên, đầu tiên nhìn thấy tay mình đặt trên tay vịn không biết đã bị người đàn ông bên cạnh cầm chặt từ khi nào. Cô không cử động, ngược mắt nhìn anh. Dù sao anh cũng lái xe suốt đêm qua, lúc này ngủ rất say, hơi thở đều đều, mặt mày dễ chịu.

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ nhìn anh, nhìn chiếc trán rộng, chiếc mũi thẳng tắp, xương gò má cao gầy, là bộ dáng trong trí nhớ của cô, nhưng dường như lại thay

đôi rất nhiều. Trong lúc đó, cô không thể dời mắt đi được.

Qua một lúc lâu, cô mới quay đầu đi, nhìn mây xếp thành tầng tầng lớp lớp bên ngoài máy bay.

Mấy năm nay, cô đã đi rất nhiều nơi, Nam Mỹ, Ai Cập, Bắc Âu, đại học Columbia, nơi mà Lâm Mạc Thần sống ở Mỹ từ nhỏ.

Mỗi chuyến bay đều chỉ có mình cô.

Hóa ra khi một mình cô độc thực sự không cảm nhận được sự cô độc.

Nhưng vào lúc này cuối cùng đã có anh ở bên trong đoạn hành trình này.

Cô mới phát hiện, Mộc Hàn Hạ không ngừng đi du lịch một mình kia đang tìm kiếm điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Ban đêm yên tĩnh, ngọn đèn êm dịu, Mộc Hàn Hạ ngồi trước giường bệnh, chăm chú gọt táo.

Trương Tử nằm trên giường, nhìn kĩ thần sắc của cô nở nụ cười: "Có phải có chuyện gì tốt không?"

Mộc Hàn Hạ đem táo đã gọt vỏ xong che miệng anh ta: "Không phải anh là con mọt sách sao? Khi nào trở nên nhạy cảm lắm chuyện như vậy chứ?"

"Anh muốn nhìn thấy em lấy chồng sớm một chút."

"Anh đừng quan tâm."

Nhìn thấy anh ta nghe lời ăn hết táo, Mộc Hàn Hạ lại lên tiếng: "Em và anh ấy xem như bắt đầu một lần nữa, quan sát tiếp cận. Nhưng anh cũng biết đây hiện tại em có chuyện quan trọng hơn cần phải làm."

Trương Tử bất đắc dĩ cười: "Kiếm hãm được nữ cường nhân như em, hai chuyện này không hề mâu thuẫn."

Mộc Hàn Hạ cười không đáp.

Trương Tử: "Vậy em có đề cập phần sau của kế hoạch với anh ấy không?"

"Không. Dù sao anh ấy cũng là chủ tịch của Phong Thần, chờ thành công rồi nói sau."

Trương Tử im lặng. Một lát sau, anh ta nói: "Anh có thể hiểu được tâm trạng của anh ấy. Anh dám đánh cược chuyện anh ấy để ý nhất hiện tại là không phải chuyện nào khác ngoài việc khi nào lấy được em về nhà."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát mỉm cười: "Trương Tử, em nhớ rõ anh tốt nghiệp Tiến sĩ ở Princeton, anh có thể đừng giống như các bác gái quan tâm mọi chuyện như vậy không?"

Thăm Trương Tử xong Mộc Hàn Hạ về nhà. Sáng hôm sau, cô vẫn xuống lầu chạy bộ như cũ. Vừa ra khỏi cửa đã thấy Lâm Mạc Thần mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, đứng bên cạnh vườn hoa, hai tay đút trong túi quần, ngẩng đầu nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ dịu dàng cười với anh, chạy trước vào trong sương mù, anh nhanh chóng chạy theo phía sau.

"Chào buổi sáng." Anh nói.

"Chào buổi sáng."

Cảm giác của con người là một thứ vô cùng kì lạ. Bình thường Mộc Hàn Hạ một mình chạy bộ cũng không cảm thấy gì, trong lòng bình tĩnh. Hiện tại bên cạnh có thêm anh, tuy hai người khi chạy không nói với nhau lời nào, nhưng cảm giác về sự tồn tại của anh quá mạnh mẽ khiến trái tim Mộc Hàn Hạ không thể yên ổn.

Chạy được khoảng nửa tiếng, tốc độ của Lâm Mạc Thần dần dần chậm lại. Mộc Hàn Hạ nghĩ đến anh không chạy được nữa cũng chạy chậm lại quay đầu nhìn anh. Sau đó chợt nghe thấy anh nói: "Hàn Hạ, anh không chạy được nữa." Lời còn chưa dứt, tay Mộc Hàn Hạ đã bị anh bắt được. Cô thấy ánh mắt anh trầm tĩnh như nước, sau đó người đã bị anh kéo vào trong lòng ôm.

Trái tim Mộc Hàn Hạ run lên, lúc này mới hiểu anh có dụng ý khác, lập tức khẽ cười nói: "Lâm Mạc Thần, chạy bộ là chạy bộ, đừng có nghĩ đến chuyện đục nước béo cò." Cô rút tay ra, tăng tốc độ chạy về phía trước.

Trong lòng Lâm Mạc Thần trống rỗng, nhìn bóng dáng xinh đẹp mạnh mẽ của cô, một lúc lâu sau mới nở nụ cười. Thủ đoạn này của anh trước kia là bách phát bách trúng. Anh chỉ cần nửa thật nửa giả ra tay, cô có lẽ đều mềm nhũn, e lệ, vui vẻ cười trong lòng anh. Hiện tại... về mặt anh bình tĩnh lần thứ hai đuổi theo cô.

Cuối cùng đã chạy xong một tiếng. Mặt trời cũng nhô lên, hai người sống vai trở về.

Bởi vì nhiều năm Mộc Hàn Hạ sống cuộc sống một mình, nhiều thói quen do mẹ hình thành vẫn giữ đến ngày hôm nay. Ví dụ như lúc này khi người đàn ông sờ, cô theo thói quen lấy khăn mặt ra lau khô mặt và cổ, cũng với tay vào sau lưng lau qua để tránh bị gió thổi làm cảm.

Lâm Mạc Thần nhìn động tác theo thói quen của cô nói: "Để anh."

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, khăn mặt trong tay đã bị anh cầm đi.

Hai người đứng dưới mái hiên tòa nhà trong ánh mặt trời, trên đường cũng không có người khác, Mộc Hàn Hạ quay lưng về phía anh, không biết tại sao lại cảm thấy hơi run rẩy. Khoe mắt thoáng có ánh sáng, nhìn anh thả lỏng khuôn mặt trầm tĩnh. Một tay anh khẽ kéo áo cô, tay kia cầm khăn mặt, dò xét đi vào. Dọc theo bờ vai cô, bắt đầu đi xuống phía dưới. Qua chiếc lưng gầy của cô, sau đó là áo ngực, rồi lại là lưng, hai bên sườn của cô, cẩn thận dịu dàng lau khô.

Rõ ràng anh không sờ một chút nào, nhưng Mộc Hàn Hạ nhiều năm chưa bị đàn ông đụng vào cơ thể, lại cảm thấy từng trận tê dại bao trùm khắp lưng, sau đó quét khắp toàn thân, mặt cô cũng hơi nóng lên.

Lúc này tay anh lui ra, chỉnh lại quần áo cho cô nói: "Xong rồi."

Mộc Hàn Hạ cầm lại khăn mặt: "Cảm ơn anh." Anh lại nở nụ cười một chút nói: "Giúp anh lau một chút, đừng để anh bị cảm."

Lưng anh vẫn cao lớn như trong trí nhớ, nhưng hình như rắn chắc hơn trước. Mộc Hàn Hạ nhìn mấy giây, khẽ nhấc áo anh lên, đưa khăn mặt vào, ngón tay chạm vào bờ vai anh, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới lau, đến xương sống lưng, đến thắt lưng gầy của anh.

Anh bỗng nhiên đưa tay ra phía sau bắt được tay cô.

Anh im lặng, Mộc Hàn Hạ cũng không cử động.

Cô người thấy mùi mồ hôi trên lưng anh, còn cả hơi thở quen thuộc chỉ thuộc về anh, trong lúc nhất thời ý thức trở nên rung động.

Một lát sau, cô rút tay về, cũng chỉnh lại quần áo cho anh.

Không khí giữa hai người dường như trở nên hơi khác biệt. Anh ngược mắt nhìn cô, mơ hồ có ý cười:

"Hôm nay em có nấu cháo đủ cho hai người ăn không?"

"Hôm nay không nấu, ăn sáng ở bên ngoài đi."

Lâm Mạc Thần đáp: "Ừ."

Mộc Hàn Hạ dẫn anh đi đến một cửa hàng bán đồ ăn sáng ở phía trước.

Thực ra hôm nay cô cố ý không nấu cháo, ôm một tâm tư tế nhị. Cô nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của người đàn ông bên cạnh, cảm thấy nếu nhận lời để anh tiến từng bước, cô làm sao còn ép được anh chứ?

Tới cửa hàng, hai người đứng trước quầy hàng, Mộc Hàn Hạ nhìn thực đơn trên tường hỏi anh: "Anh ăn gì?"

Lâm Mạc Thần nói: "Anh ăn gì không phải luôn do em gọi sao?" Nói xong đưa ví tiền cho cô, còn bản thân đi trước tìm ghế ngồi xuống.

Lời nói của anh khiến Mộc Hàn Hạ hơi sững sờ. Bởi vì ngày trước khẩu vị của anh cực kỳ soi mói, lúc đầu đi đâu ăn đều là do anh dẫn cô đi. Sau đó hai người quen thuộc hơn, cô cũng hiểu rõ khẩu vị của anh, nên anh cũng bớt lo, lười biếng để mặc cho cô sắp xếp.

Anh đúng là một người chủ nghĩa đại nam tử, thích để cho người phụ nữ của mình đi sắp xếp việc này.

Mà mỗi khi Mộc Hàn Hạ gọi xong đồ ăn, quay về bàn. Anh luôn thích để cho cô ngồi bên cạnh mình, chứ không phải ngồi đối diện. Sau khi ăn cơm xong, anh thích ôm cô xem tin tức trên điện thoại, hoặc khẽ chạm vào tóc, cổ cô, vành tai và tóc mai hai người khẽ chạm vào nhau...

Mộc Hàn Hạ thu lại tâm tư, gọi xong đồ ăn, thanh toán tiền. Quay người lại đã thấy Lâm Mạc Thần ngồi vào ghế, chừa lại một khoảng trống bên cạnh, tay còn đặt lên chỗ tựa lưng. Tuy anh mặc quần áo thể thao, nhưng vẫn mang theo khí chất kiêu ngạo lạnh lùng.

Anh đang nhìn cô, chờ cô, ung dung thản nhiên trêu chọc cô, giống như anh chàng kiêu ngạo lại hư hỏng năm đó.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi rung động, cô nhìn không cười, đi qua, làm như không phát hiện dụng ý của anh, ngồi xuống đối diện, đưa ví tiền cho anh: "Đồ ăn sẽ được mang lên nhanh thôi."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Anh đứng lên, bước qua bàn, đi sang bên cạnh cô.

"Ngồi vào đi." Anh nói.

Mộc Hàn Hạ: "Để làm gì?"

Tay anh dừng trên lưng cô, ôm cô đẩy cô dịch vào trong. Thất lưng Mộc Hàn Hạ tê dại đánh phải đề mặc anh. Lúc này anh mới buông tay ra, ngồi xuống bên cạnh cô. Một lát sau, tay tự nhiên khoác lên vai cô, khẽ vuốt ve tai cô, sau đó đến cổ cô. Ngón tay anh thon dài mềm mại, Mộc Hàn Hạ vừa ngứa vừa tê dại khi bị anh chạm vào, cả hai người đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Một buổi sáng cứ thế trôi qua như vậy, Mộc Hàn Hạ về nhà tắm rửa, đến công ty vẫn còn sớm, chưa tới thời gian đi làm, nhưng từ xa đã nhìn thấy cửa văn phòng Lục Chương khép hờ, đèn còn bật sáng.

Đúng là ngạc nhiên. Lục Chương chưa bao giờ đến sớm như vậy.

Cô đi qua đẩy cửa, quả thực thấy Lục thiếu gia ngồi ngay ngắn sau máy tính, bộ dáng vẻ mặt vô cùng buồn chán. Nhìn thấy cô xuất hiện, ánh mắt anh ta sáng ngời, sau đó nở nụ cười: "Này, đây không phải là sư phụ sao? Đã ăn chơi về rồi à?"

Anh ta cười vô cùng vui vẻ, trong lòng Mộc Hàn Hạ cũng ấm áp, thân nhiên nói: "Nói bậy gì đấy, ai đi ăn chơi chứ, tôi có việc. Sao cậu đến sớm như vậy, không có tới ở đây trở nên chăm chỉ à? Vì sư cảm thấy vô cùng vui mừng."

Lục Chương thờ ơ đáp: "Ha ha, từ trước đến nay bốn thiếu gia đều làm theo ý mình, muốn làm mấy tiếng thì làm mấy tiếng. Nửa đêm đi làm thì sao chứ? Chăm chỉ ư? Xin lỗi, tôi tạm thời chưa có nghề sâu như vậy."

Mộc Hàn Hạ bị anh ta chọc cười, xoay người muốn về văn phòng của mình, Lục Chương lại gọi cô: "Đợi đã."

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta: "Còn có chuyện gì à?"

Lục Chương hỏi: "Cô đi thành phố Giang gặp ai vậy? Đi nhiều ngày như vậy."

"Một người bạn cũ."

"À." Lục Chương miễn cưỡng nói: "Nam à? Có phải trợ lý cô muốn sắp xếp kia không?"

"Không phải, là nữ." Mộc Hàn Hạ nhanh nhẹn đáp.

Lục Chương nghe vậy nở nụ cười, duỗi thắt lưng, tinh thần tỉnh táo trong nháy mắt lại ngồi thẳng: "Nữ là tốt rồi. Sư phụ cô không nói sớm, aiz, cô ấy xinh không? Có đẹp hơn cô không?"

Nghe mấy câu "đứng đắn" của anh ta, Mộc Hàn Hạ lập tức xoay người đi.

Buổi sáng, Mộc Hàn Hạ mang Lục Chương đi tuần tra cửa hàng, kiểm tra tình hình chuẩn bị cuối cùng của trung tâm mua sắm Duyệt Gia. Hôm nay Lục Chương biểu hiện vô cùng nghe lời phục tùng, cả đường đều đi theo sát cô, còn chủ động nói ra một số vấn đề. Mộc Hàn Hạ đương nhiên kiên nhẫn chỉ bảo anh ta, hai người cứ như vậy hòa hợp trải qua một buổi sáng.

Đến buổi trưa, Phùng Nam đã đặt xong một nhà hàng cho anh ta, là một nhà hàng gần đó hoàn cảnh vô cùng tao nhã. Phùng Nam cũng không dám làm quá rõ ràng, tuy đã thuê gian phòng nhỏ dành cho tình nhân, nhưng không có hoa hồng và nến, mà chỉ trang trí thanh lịch thoải mái.

Vì vậy khi Mộc Hàn Hạ bước vào chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp, cũng không phát hiện có gì bất thường. Còn Lục Chương đã rất quen thuộc với những nơi ăn chơi như thế này, nhìn thấy ghế sofa tình nhân màu đỏ và trang trí lãng mạn, liếc mắt nhìn Phùng Nam, im lặng nở nụ cười.

Vì thế Phùng Nam biết mình làm đúng rồi.

Trong gian phòng nhỏ, một mặt tường đều là kính, có thể quan sát phong cảnh cả thành Bắc Kinh. Lúc này là buổi chiều, ánh mặt trời chiếu rọi khắp các tòa nhà, Mộc Hàn Hạ hơi kinh ngạc với phong cảnh này, đến bên cửa sổ, tay đặt trên kính, tập trung nhìn bên ngoài.

"Đẹp quá." Cô nói.

Lục Chương đi đến phía sau cô, một bàn tay đặt trên tường, tay kia đặt trên kính. Đi thêm một bước, có thể ôm cô vào trong lòng, ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên người cô, trái tim anh ta đập rất nhanh, vừa hưng phấn lại hồi hộp. Anh ta chưa từng theo đuổi phụ nữ hơn tuổi mình, lại còn là sư phụ, cảm thấy trong đầu đều nóng hầm hập.

Mộc Hàn Hạ vô tâm không phát hiện.

"Đẹp chứ?" Anh ta khẽ nói ở trên đỉnh đầu cô, "Sư phụ, thành Bắc Kinh còn có nhiều nơi đẹp hơn, sau này tôi sẽ mang cô đi xem."

Anh ta nói chân thành lại còn gọi cô là sư phụ, Mộc Hàn Hạ không phát hiện ra điều gì khác thường cười đáp: "Cảm ơn."

Phùng Nam nhìn bộ dáng hai người bọn họ, nữ xinh đẹp cười mở, nam anh tuấn bướng bỉnh đứng cùng một chỗ, cũng là một đôi bích nhân. Anh ta nhìn thấy tay Lục Chương đặt bên thắt lưng Mộc Hàn Hạ, rục rịch nhưng không dám tiến lên, cảm thấy nếu mình còn đứng ở nơi này, không chừng Lục Chương sẽ chiến sống anh ta. Vì anh ta không tiếng động lui ra ngoài đóng cửa lại.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở, Mộc Hàn Hạ quay đầu lại, Lục Chương nhanh chóng thả tay xuống, làm như không có việc gì nói: "Ngồi xuống ăn cơm thôi."

Mộc Hàn Hạ liếc nhìn ra cửa: "Phùng Nam đâu?"

Lục Chương cầm đĩa gấp đồ ăn nói: "Cậu ta còn một đồng việc nữa, mặc kệ cậu ta, chúng ta ăn thôi."

Mộc Hàn Hạ ngồi xuống, nhìn đồ ăn nói: "Chỉ là ăn cơm thôi sao phải đến nơi sang trọng thế này? Tùy tiện là được rồi."

Lục Chương đáp: "Cơm trưa của bồn thiếu gia sao có thể tùy tiện được chứ? Trước tiên là phải tốt, trưa mai chúng ta đi ăn đồ Nhật đi, nhà hàng ấy có món sushi tôi rất thích. Tôi cảm thấy cô chắc chắn cũng thích."

Mộc Hàn Hạ hơi bất đắc dĩ lười nói với anh ta.

Ăn được một nửa, di động của Mộc Hàn Hạ vang lên, cô liếc mắt nhìn Lục Chương ở phía đối diện, đi ra cửa sổ nhận điện thoại.

Lục Chương cúi đầu ăn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía cô.

Mộc Hàn Hạ: "A lô?"

Giọng nói của Lâm Mặc Thần truyền đến: "A lô."

Mộc Hàn Hạ khẽ cười: "Chuyện gì vậy?"

"Em ăn cơm chưa?" Anh hỏi.

"Em đang ăn."

Hai người im lặng một lát, anh nở nụ cười: "Anh cũng đang ăn cùng với đám quản lý đầu tư. Ăn không tốt lắm. Buổi tối em rảnh không? Anh tới đón em đi ăn."

"Tối nay không được rồi." Mộc Hàn Hạ đáp: "Em có việc."

"Ừ. Vậy hôm khác nhé."

"Vâng."

"Summer..." Anh nói, "Nhớ em."

Mộc Hàn Hạ khẽ "ừ" một tiếng.

Cúp điện thoại, cô quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của Lục Chương tỏa sáng như chuông đồng nhìn cô.

"Nhìn tôi làm gì?" Cô ngồi xuống tiếp tục ăn.

Lục Chương nói: "Điện thoại của ai mà khiến sư phụ cười dịu dàng như vậy?"

"Một người bạn."

Lục Chương im lặng ăn mấy miếng, bỗng nhiên nở nụ cười: "Aiz, sự phụ, tôi biết cách đây 3 km có một nơi vui chơi rất lớn, buổi tối xong việc, chúng ta đi nơi đó chơi được không?"

Mộc Hàn Hạ cũng không ngần ngại đầu lên chỉ đáp: "Không được, buổi tối tôi có việc."

"Việc gì vậy?"

"Tôi đi đón người bạn tên Hà Tĩnh, là người đến làm trợ lý cho tôi ấy."

Lục Chương gật mình: "À."

Đội mấy ngày, buổi tối lại không hẹn được cô, cả tối Lục Chương đều không yên lòng, đi ăn đồ hải sản với mấy người bạn, ăn được một nửa, anh ta im lặng chạy đi.

Lúc này đã là chín giờ hơn, một mình anh ta lái xe bất tri bất giác lại tới tiểu khu Mộc Hàn Hạ ở. Hiện tại anh ta cũng hơi chán nản, sớm biết như vậy, anh ta đã bảo Phùng Nam thuê phòng cho cô gần nhà anh ta, không tốt nhất, là đem một căn hộ của anh ta cho cô ở, dù sao anh ta cũng có nhiều căn hộ, như vậy là hay nhất.

Nghĩ lung tung, anh ta từ từ đỗ xe cách dưới lầu nhà cô không xa. Ngẩng đầu nhìn thấy nhà cô đã sáng đèn, không biết tại sao lại cảm thấy trong lòng ảm áp. Mẹ nó chứ, anh ta hoài nghi mình có phải bị bệnh yêu mẹ hay không. Anh ta cúi đầu hút thuốc, mở cửa kính xe, từ từ hút, trong lúc lơ đãng, lại thoáng nhìn về phía trước cách đó không xa, đang có một chiếc Cayenne đỗ ở đó.

Anh ta nhận ra chiếc Cayenne này.

Anh ta lạnh lùng nhìn chằm chằm, chắc chắn lão lưu manh kia lại đến đây quấy rầy?

Ài ngờ qua mấy phút, quả nhiên nhìn thấy Lâm Mạc Thần xuống xe. Dựa vào ánh mắt của Lục Chương không thể không thừa nhận người đàn ông ba mươi tuổi này có vẻ ngoài rất tốt, mặc quần áo cũng đẹp. Chỉ mặc một chiếc áo khoác màu đen, lại có thể lộ ra sự mạnh mẽ, khí chất bất phàm.

Lâm Mạc Thần dựa vào bên cạnh xe, cũng không đi lên, hút thuốc, sau đó ngẩng đầu, từ từ hút, nhìn cửa sổ nhà Mộc Hàn Hạ.

Lục Chương nhìn thấy cảnh này đột nhiên trong lòng cảm thấy khó chịu.

Đó là một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, tận mắt nhìn thấy một người đàn ông có thể nói là truyền kì trên thương trường, một người mà ngay cả cha anh ta cũng phải tôn trọng, lại cùng cạnh giữ dưới lầu ở dưới nhà người phụ nữ này. Hơn nữa Lục Chương cũng có thể cảm nhận được rõ ràng mối bất hòa giữa hai người kia, còn anh ta là người đến sau, trẻ tuổi hơn Lâm Mạc Thần, căn bản là không cần thăm dò và tham dự vào.

Lục Chương hút xong ngụm thuốc cuối cùng, di mạnh tàn thuốc dưới chân, ngược mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Mạc Thần.

Đúng lúc này, cửa tòa nhà bị đẩy ra, Mộc Hàn Hạ đi ra.

Trong lòng Lục Chương hơi động, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Tuy nhiên cô không hề chú ý tới xe của Lục Chương, chỉ nhìn Lâm Mạc Thần, sau đó mỉm cười. Lâm Mạc Thần ngênh đón, đưa túi anh đào trong tay cho cô. Lục Chương nhìn thấy anh đào, trong lòng thầm nghĩ "Shit".

Sau đó hai người còn nói gì đó, Mộc Hàn Hạ nhận lấy anh đào, xoay người muốn lên lầu. Lâm Mạc Thần lại giữ chặt tay cô, không biết xấu hổ kéo cô lại. Sau đó nắm tay cô không buông ra, khuôn mặt Mộc Hàn Hạ vốn bình tĩnh trước mặt Lục Chương, bây giờ lại hơi đỏ ửng, tuy không thân thiết hơn, nhưng cũng không tránh đi.

Lục Chương không thể nhìn được nữa, lạnh mặt, lấy điện thoại ra gọi cho Mộc Hàn Hạ.

Sau đó nhìn thấy Mộc Hàn Hạ buông tay Lâm Mạc Thần ra nhận điện thoại: "A lô? Lục Chương."

Lục Chương thờ phào, giọng nói tự nhiên nở nụ cười: "Sự phụ, có việc gấp."

"Việc gấp gì vậy?" Cô nhìn Lâm Mạc Thần, cuối cùng xoay người đi vào bên trong.

Đầu Lục Chương nhanh chóng xoay chuyển nói: "À, hôm nay chúng ta đi tuần tra cửa hàng có mấy vấn đề tôi không rõ, là..."

Mất thấy cô đã đi vào trong thang máy, không nhìn thấy nữa, Lục Chương mới khẽ thở ra, nói lung tung mấy câu, tìm lí do cúp điện thoại, còn nghe thấy Mộc Hàn Hạ mắng anh ta một câu "Không đầu không đuôi".

Đúng vậy hiện tại anh ta chính là không đầu không đuôi đấy thì sao?

Lục Chương lại ngẩng đầu, phát hiện Lâm Mạc Thần đứng tại chỗ cũng xoay người.

Lục Chương vẫn không nhúc nhích nhìn anh.

Lâm Mạc Thần dường như có trực giác, ngược mắt lên, nhìn thấy anh ta ở cách đó mười mét.

Hai người đàn ông nhìn nhau không chớp mắt.

Mặt Lục Chương không hề thay đổi.

Lâm Mạc Thần lại bật cười, cũng không nhìn anh ta, lên thẳng xe.

Lục Chương ngồi tại chỗ, nhìn thấy Lâm Mạc Thần quay xe, sau đó lái về phía anh ta.

Ánh mắt Lâm Mạc Thần vẫn nhìn thẳng về phía trước, không thèm liếc Lục Chương cái nào. Cho đến khi hai chiếc xe lướt qua nhau, khóe môi Lâm Mạc Thần mới cong lên, khuôn mặt nghiêng của anh không có chút biểu cảm nào.

Lục Chương cảm thấy mình chưa từng gặp người đàn ông nào có ánh mắt lạnh lùng như Lâm Mạc Thần.

Lâm Mạc Thần lái xe nghênh ngang rời đi.

Rõ ràng Lâm Mạc Thần chưa làm gì hết, nhưng Lục Chương cảm thấy phẫn nộ tung.

Lời tác giả:

Bây giờ trước, cô không có cảm giác an toàn, còn bây giờ sau lại là anh. Ngoài ra yên tâm Lão Mạc sẽ không viết tình tay ba dây dưa cầu huyết đầu. Mẫu chốt của nhân vật Lục chương là lột xác trưởng thành dần, có tác dụng thúc đẩy tình tiết câu chuyện. Các nhân vật khác có vai trò của mình. Hơn nữa cậu ta chơi cũng rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Ngón tay người đàn ông hơi khô và lạnh.

Khuôn mặt của anh, mái tóc đen của anh, tiếng cười trầm thấp của anh, sự ấm áp trong ngực anh.

Vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau. Cơ thể quấn lấy nhau, vô cùng thân mật, gần gũi.

Mộc Hàn Hạ cảm nhận được tình yêu phát ra từ sâu trong đáy lòng, mãnh liệt đến mức bao trùm cả cơ thể cô. Đó là một loại tình cảm phóng túng, không thể ngăn cản được, mỗi khắc gặp lại anh càng chân thực hơn, mong lung mà khắc cốt ghi tâm.

Sau đó trong nháy mắt cơ thể lạnh đi, trái tim cũng trở nên lạnh giá, cô ngẩng đầu nhìn thấy một bóng dáng rời đi trong màn sương mù, rồi khỏi cô không lưu luyến chút nào.

Cô đuổi theo bước chân của anh, nhưng không đuổi được. Không nhìn thấy mặt anh, không nghe thấy tiếng anh, nhưng Mộc Hàn Hạ cảm nhận được sự lạnh lùng và đoạn tuyệt từ trong lòng anh.

Sự đau đớn giống như đã từng quen thuộc lập tức đâm vào trong lòng cô. Cô cảm nhận được hai mắt mình đã ướt đẫm nước mắt.

Cô đột nhiên bừng tỉnh.

Ngẩng đầu nhìn căn phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời, nhìn đồng hồ treo tường: 2 giờ. Cô thở dài, tựa vào ghế. Thời gian nghỉ trưa ngắn ngủi như vậy, chỉ nằm úp mặt ngủ mà cũng nằm mơ.

Cô lặng lẽ ngồi một lát, trên mặt không có biểu cảm gì. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Hà Tĩnh mặc bộ váy công sở, bộ dáng vẫn hơi câu nệ chưa thích ứng được, cười nhìn cô: "Mộc tổng, phải đến phòng họp rồi."

Mộc Hàn Hạ cũng cười, dùng ánh mắt hài hước nhìn cô ấy: "À, cảm ơn, tôi lập tức đi ngay."

Trong phòng họp.

Mộc Hàn Hạ và nhóm quản lý đang ngồi, một người trong đó cúi đầu nhìn đồng hồ nói: "Mộc tổng, đã nửa tiếng rồi, Tiểu Lục tổng lại không tới à?"

Mộc Hàn Hạ trầm ngâm không nói.

Một quản lý khác nói: "Đã ba ngày Lục tổng không tới công ty rồi, cũng không tham gia cuộc họp của chúng ta. Cuối tuần sau, trung tâm sẽ khai trương, cậu ta không đến đúng là không thích hợp."

Mọi người đều gật đầu, nhưng không nói thêm gì. Tuy nói trên nguyên tắc là do Mộc Hàn Hạ chủ trì, nhưng dù sao Lục Chương cũng là người giữ chức vụ chính, lại còn là thái tử gia. Hiện tại vào thời điểm quan trọng anh ta lại đột nhiên biến mất, cảm giác giống như trước khi vào trận quyết chiến, chủ soái bỏ chạy, cho dù là tinh thần hay sức lực chiến đấu đều không ổn.

Mộc Hàn Hạ cũng không hiểu rốt cuộc Lục Chương bị làm sao. Mấy hôm trước vẫn còn tốt, vô cùng nghe lời. Đột nhiên lại chơi trò biến mất với cô, điện thoại cũng không nhận, người cũng không thấy đâu. Hồi Phùng Nam thì anh ta lấp liếm nói mấy hôm nay Lục tổng đi chơi với bạn, anh ta cũng không tìm thấy.

Mộc Hàn Hạ nghe xong cũng hơi tức giận, dứt khoát mặc kệ cậu ta mấy ngày. Ai ngờ sắp khai trương rồi cậu ta cũng không trở về.

"Tôi sẽ liên lạc với Tiểu Lục tổng," Mộc Hàn Hạ nói, "Không đợi nữa, họp thôi."

Tòa biệt thự trên núi vùng ngoại thành Bắc Kinh. Sao trên bầu trời chỉ chút hơn rất nhiều so với trong thành phố. Rừng cây bao phủ xung quanh.

Mộc Hàn Hạ dừng xe ở cửa biệt thự, địa chỉ hỏi từ chỗ Chủ tịch Lục Đống. Nhắc tới đứa con trai phản nghịch Lục Đống cũng rất tức giận, cũng xin Mộc Hàn Hạ khoan dung. Còn Mộc Hàn Hạ cũng không oán giận câu nào, cô cảm thấy mình cũng nên khoan dung với Lục Chương.

Đi tới cửa ản chuông, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, còn cả tiếng nói chuyện. Xem ra Lục thiếu gia tổ chức tiệc mời không ít người nhà.

Một người trẻ tuổi nhanh chóng ra mở cửa, nhìn quần áo khí chất cũng là dạng giàu có. Mở cửa nhìn thấy là người đẹp, cậu ta cười: "Cô gái, cô tìm ai vậy?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Tìm Lục Chương." Người một chút nói: "Tôi là Mộc Hàn Hạ - Phó tổng của Phương Nghi."

Chàng trai trẻ nhìn cô, ánh mắt trở nên hơi kì lạ, sau đó lập tức bật cười nói: "Ai da, hóa ra là sư phụ à, thật vinh hạnh cho kẻ hèn này, mau vào đi, Tiểu Lục đang suy sụp tinh thần ở bên trong, phải dựa vào sư phụ cô siêu độ cho cậu ta."

Tiếng gọi "sư phụ" của cậu ta khiến Mộc Hàn Hạ bật cười, cô đi theo cậu ta vào. Dọc đường đi qua vườn hoa, lửa trại, bể bơi... gặp không ít người, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi giống cậu ta, có cả trai lẫn gái. Cậu ta còn cố tình gặp ai cũng giới thiệu: "Đây là sư phụ của Tiểu Lục đấy, sư phụ đến này." Kết quả tất cả mọi người đều đổi giọng gọi "sư phụ", vô cùng thân thiện ngọt ngào. Điều này khiến Mộc Hàn Hạ hơi bất đắc dĩ, cũng hiểu ra bạn bè của Lục Chương đều rất thú vị.

Cuối cùng anh chàng trẻ tuổi dẫn cô đến nơi sâu trong biệt thự, trước một cửa phòng ở tầng một, sau đó nhỏ giọng nói: "Cậu ta đang ở bên trong. Sư phụ, mấy này nay tiểu tử này giống như ăn phải thuốc nổ, gặp ai cũng phun. Cô đi trừng trị cậu ta đi, tôi không đi rước lấy xui xẻo đâu."

Nói xong cậu ta bước đi. Mộc Hàn Hạ đứng ở cửa một lát, bên trong hình như có tiếng nói chuyện, cô gõ cửa.

Giọng nói lạnh lùng của Lục Chương truyền đến: "Ai?"

Mộc Hàn Hạ nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đó là một căn phòng ở bình thường, rất rộng, ngoài giường ngủ, còn có sofa và bàn. Bên ngoài cửa sổ là một chiếc bể bơi nhỏ. Lúc này trong phòng chỉ bật một chiếc đèn nhỏ, cả phòng mờ ảo. Lục Chương ngồi trong sofa, bộ dáng nóng nảy, bên cạnh cậu ta có một cô gái trẻ xinh đẹp đang đứng.

Mặt Lục Chương vốn âm trầm, nhìn thấy Mộc Hàn Hạ hơi ngẩn ra.

Mộc Hàn Hạ cười đi vào nói: "Bỏ bê công việc, trốn tránh tôi, là để mở tiệc ở chỗ này?"

Lục Chương còn chưa lên tiếng, cô gái bên cạnh đã tức giận quát Mộc Hàn Hạ: "Cô là ai mà dám nói vậy với Tiểu Lục?"

"Cô im miệng!" Lục Chương quay đầu quát cô gái.

Cô gái hơi sững sốt, trong lòng vô cùng uất ức. Hôm nay cô nàng vốn muốn làm chút chuyện với Lục Chương, ai ngờ còn chút nói dứt lời đã bị Lục Chương đuổi ra ngoài bảo đừng làm phiền. Hai người còn chưa nói rõ ràng, ai ngờ lại có một cô gái tiến vào, Lục Chương còn bảo vệ cho cô ta.

Cô gái nghĩ tiếp theo chắc chắn Lục Chương sẽ đuổi mình đi. Ai ngờ Lục Chương nằng cô ta xong, lại bỗng nhiên kéo cô ta ôm vào trong lòng, còn sờ soạng lưng cô ta. Hạnh phúc tới quá đột nhiên, hóa ra tính cách Lục Chương bạo dạn như vậy?

Cô gái giống như nằm mơ. Lúc này Lục Chương ôm cô ta, uể oải nói: "Sư phụ, không phải tôi đã sớm nói rồi sao, lúc nào tôi muốn làm thì sẽ làm, từ trước đến nay đều làm theo ý mình. Cô tới tìm tôi làm gì chứ? Quan tâm tôi à? Biết làm sao đây đối với cô tôi chỉ là bùn loãng không trát được tường? Nếu không cô về trước đi, mặc kệ tôi. Như vậy cả cô và tôi đều tốt."

Cô gái không dám lên tiếng. Mộc Hàn Hạ im lặng nhìn bộ dáng Lục Chương một lát, bình tĩnh hòa nhã nói: "Lục Chương, có thể để bạn cậu ra ngoài trước không rồi chúng ta nói chuyện."

Cô gái trừng cô: "Dựa vào cái gì mà cô bảo tôi ra ngoài chứ? Tiểu Lục..."

"Ai cho cô cãi lại cô ấy?" Lục Chương nói, "Cô ấy bảo ai ra ngoài thì người đó phải ra ngoài. Cút đi!"

Anh ta đẩy cô gái kia ra, cô gái tức đến mức mặt mũi trắng bệch, khóc đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Mộc Hàn Hạ vẫn im lặng đứng ở bên cạnh, cho đến khi trong phòng rốt cuộc yên tĩnh. Lục Chương nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không nhìn cô. Nhưng Mộc Hàn Hạ chú ý hai má cậu ta đã hơi ửng đỏ, có lẽ là đã uống rượu. Mộc Hàn Hạ nghĩ nên vừa rồi cậu ta mới vui buồn thất thường như vậy, vừa làm tổn thương rồi lại che chở cô, mắng cô gái kia?

Mộc Hàn Hạ đi đến trước mặt cậu ta, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn cậu ta. Ngón tay Lục Chương hơi dịch chuyển trong ánh sáng u ám.

"Lục Chương, đã xảy ra chuyện gì khiến cậu khó chịu như vậy?" Cô dịu dàng hỏi.

Lục Chương im lặng một lát quay đầu, nhìn thấy đôi mắt trong veo như nước của cô, tất cả sự tức giận, không cam lòng, và tàn nhẫn đều không phát ra được, muộn phiền sục sôi trong lòng.

"Không có việc gì." Cậu ta thấp giọng đáp.

Mộc Hàn Hạ nhìn cậu ta chăm chú, một lát sau, không hiểu sao cậu ta cảm thấy ngượng ngùng, quay mặt đi chỗ khác không nhìn thẳng vào cô nữa.

Sau đó cô lại lên tiếng: "Tiểu Lục, cậu có biết không? Cho tới bây giờ tôi chưa từng được sống ở biệt thự nào tốt như nơi này. Một căn biệt thự thế này ở Bắc Kinh ít nhất cũng phải hai mươi triệu nhỉ?"

Lục Chương hơi giật mình, ngược mắt nhìn cô.

Mộc Hàn Hạ cười: "Nhưng cậu có biết không, tôi cũng không hâm mộ cậu."

Lục Chương im lặng.

"Tôi không biết nguyên nhân cậu bị đá kích, hiện tại đã được nửa đường còn muốn vứt bỏ hoặc là không có hứng thú với chuyện chúng ta đang làm. Cậu cảm thấy cho dù Duyệt Gia không thành công cũng không có ảnh hưởng thực chất gì với cậu đúng không? Mấy ngày nay, cậu bỏ bê công việc, người bên dưới vẫn tăng ca làm thêm giờ như cũ, chạy nước rút cuối cùng. Cậu không đến, tuy bên ngoài mọi người không dám nói, nhưng trong lòng đều sẽ có suy đoán, sẽ cảm thấy cậu thực ra đã không còn chống đỡ tiếp được chuyện này nữa."

"Không phải là tôi không chống đỡ được." Lục Chương hơi khàn giọng nói.

Mộc Hàn Hạ chỉ mỉm cười: "Cậu không ý thức được mấy ngày nay mình chịu chạy đến công trường, đi đàm phán với các nhà cung ứng, đi mắng hoặc khích lệ nhân viên, trong lòng người ở công ty đã thay đổi rồi. Bọn họ bắt đầu quen nhìn thấy cậu, nhìn thấy cậu tồn tại. Mấy ngày nữa sẽ tổ chức lễ khai trương, cho dù thành công, nhưng nếu cậu không có mặt, thì điều này đối với những người vừa mới bắt đầu đi theo cậu đã thất bại rồi."

Không hiểu sao Lục Chương cảm thấy rung động, giật giật môi, không nói chuyện. Bởi vì cậu ta chưa từng cân nhắc đến vấn đề này.

"Tôi nói không hâm mộ cậu, không phải vì tôi không khát vọng những thứ kia. Mà là trong cuộc sống tôi sẽ không để cho mình nhìn lên phía trên, mà muốn để cho bản thân nhìn xuống phía dưới." Mộc Hàn Hạ nói.

Lục Chương ngược mắt "Nhìn xuống phía dưới?"

"Ừ." Cô đáp, "Tất cả các cuốn sách truyền cảm hứng, tất cả các nhà lãnh đạo kinh doanh đều cổ vũ chúng ta nhìn lên trên có đúng không? Nhưng thực ra không phải. Nhìn lên trên là mục tiêu, còn nhìn xuống dưới mới là cuộc sống. Năm tôi tốt nghiệp trung học, cha mẹ đều qua đời, ngay cả đại học tôi cũng thi trượt, chỉ là một nhân viên bán hàng trong siêu thị. Hiện tại là du học sinh từ nước ngoài về, nhưng ngày xưa chỉ là kẻ tốt nghiệp trung học phổ thông. Có lẽ cậu không tưởng tượng nổi điều này đúng không?"

Ánh mắt Lục Chương hơi chuyển động, khẽ nói: "Ừ."

"Nhưng khi đó tôi nói với chính mình phải nhìn xuống phía dưới, còn có người ngay cả nhà ở, mái ngói để che đầu còn không có. Ở siêu thị của tôi có một chị hơn ba mươi tuổi, không có ai để dựa vào, tan làm còn phải chăm sóc con. Một phần tiền phải chia làm hai, ngay cả tiền ngồi xe buýt cũng tiếc dù mỗi ngày đều phải ngồi đi làm. Tôi tận mắt chứng kiến có người lang thang, đi chợ do dự hồi lâu, mới mua một miếng đậu phụ khô ăn ngấu ăn nghiền. Thực sự có người ngay cả tiền ăn cơm cũng không có. Còn tôi khi đó mỗi tháng còn kiếm được 800 tệ. Tôi cảm thấy bản thân phải biết đủ. Thỏa mãn với cuộc sống, không mơ mộng viễn vông. Từ nhỏ cậu đã giàu có, không cần cố gắng gì đã có được tất cả khát vọng mà người bình thường phải phấn đấu cả đời. Tôi nghĩ cậu đã từng nghĩ sau khi thừa kế Phương Nghi phải trở thành người giống như cha cậu, thậm chí còn phải xuất sắc hơn. Tôi biết cậu không cam lòng với sự tầm thường, trong lòng cậu nhất định muốn.

Nhưng chừng nào thì cậu đã nhìn xuống phía dưới chứ? Nhìn công ty, nhìn nhân viên của cậu, bọn họ không phải của tôi, cũng không phải của bất cứ ai, là của cậu. Mỗi ngày bọn họ vất vả làm việc là để đạt được sự khen thưởng của cậu, nhận được tiền lương và vị trí tốt, để phục vụ cho gia đình mình. Nếu Duyệt Gia thành công, tất cả sự cố gắng của bọn họ cũng sẽ không uổng phí, bọn họ còn cảm thấy hãnh diện khi theo cậu làm việc. Hơn nữa có thể tự hào nói chúng ta làm chuyện này không chỉ là kinh doanh thành công, mà còn đóng góp cho xã hội. Cậu thân là người kế tục Phương Nghi, không chỉ có địa vị tốt đẹp và lợi ích, cậu còn phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm và tương lai của nhiều người. Cậu nhìn xuống phía dưới đi, nhìn công ty đi. Bọn họ đều đã muốn tin tưởng cậu, bọn họ đang chờ cậu."

Nãy giờ Lục Chương không nói gì, trong ánh sáng u ám nghe cô nói hết với cậu ta.

"Tôi cảm thấy một người, cho dù đứng ở vị trí nào, thấp kém cũng tốt, mạnh mẽ cũng thế, đều phải có ý thức nhìn xuống phía dưới, có chí tiến thủ." Cô nói, "Nội tâm cậu là người như vậy. Tôi biết cậu là người giống như tôi. Hiện tại cậu đi làm Duyệt Gia, làm ở Phương Nghi không chỉ là vì hứng thú, vì cha cậu, mà là vì chính cậu."

Đây là cuộc sống của cậu. Cậu thông minh, quyết đoán, nhiệt tình, chính trực, thực ra tôi tin cho dù bên cạnh cậu có người chỉ bảo, giúp đỡ hay không, thì sớm hay muộn cậu cũng sẽ bước trên con đường như vậy."

Đêm nay, sau khi Mộc Hàn Hạ rời đi, Lục Chương ngồi một mình thật lâu trong căn phòng u ám.

Những lời nói của cô không ngừng xuất hiện trong đầu cậu ta. Cậu ta không thể tưởng tượng được trên đời này có người chỉ lấy ra được một tệ ăn một chút cơm. Cậu ta cũng không thể tưởng tượng được cô sáng chói nổi tiếng như vậy đã từng là nhân viên bán hàng. Từ trước đến nay cậu ta không thêm liếc mắt đến nhân viên bán hàng. Cậu ta dường như phát hiện bản thân không có gì để kiêu ngạo, nhưng có thứ để tủm lủ. Những ngày tuổi trẻ tiêu tiền như nước, cậu ta luôn cảm thấy có thứ gì đó. Hiện tại cậu ta bỗng nhiên phát hiện cậu ta có được thứ gì chứ? Thực ra cậu ta không có gì cả.

Cô nói cho dù một người đứng ở vị trí nào, đều phải có ý thức nhìn xuống phía dưới, có chí tiến thủ. Lục Chương bật cười nghĩ. Sao người tinh tế dịu dàng như cô có thể nói ra được những lời có khí thế mạnh mẽ hào hùng như vậy.

Đó là người phụ nữ cậu ta thích.

Cô nói cậu ta nên đi con đường đúng đắn. Con đường có sự chỉ dẫn của cô, cô như vậy sẽ chỉ càng ngày càng làm cho cậu ta thích hơn thôi.

Lục Chương nhấc tay che kín mặt. Nếu ngày nào đó cậu ta thích cô đến mức không chịu nổi thì phải làm thế nào đây?

Người cô thích...

Người đàn ông cô thích đã sớm hô mưa gọi gió trên thương trường, còn cậu ta chỉ là một kẻ mới ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Đêm khuya ngọn đèn yên tĩnh.

Trong phòng họp của Phong Thần vẫn còn một nhóm người đang ngồi. Lâm Mạc Thần vẫn ngồi ở vị trí chủ vị như trước, bên cạnh là Chu Tri Tổ và Tôn Chí.

Thực ra dựa vào trách nhiệm của Chủ tịch, Lâm Mạc Thần vốn dĩ không cần tham gia thảo luận đi sâu vào nghiệp vụ như vậy, chỉ cần dự thính một số cuộc họp cấp cao chính thức là được. Nhưng anh điều hành con người, điều hành Phong Thần, vẫn là tác phong mục tiêu cao nhất, hiệu quả cao đơn giản rõ ràng. Trong lòng bọn Chu Tri Tổ đều biết, thị trường không tốt, Phong Thần cần Lâm Mạc Thần, nên vẫn lén lút lôi kéo anh tham gia họp. Còn Lâm Mạc Thần cũng hiểu tâm tư của bọn họ, chủ trì đúng mực, từ từ tham gia.

Còn người bên dưới đối với vị chủ tịch này từ trước đến nay vừa kính trọng vừa sợ. Tuy nói anh đã ẩn lui nhiều năm, nhưng ai mà không nghe đến thủ đoạn thương trường của anh chứ? Hơn nữa anh còn là cao thủ đầu tư nữa. Vì vậy hiện tại anh chịu rời núi, đối với trong lòng nhóm nhân viên đúng là chỗ dựa vững chắc cứng như sắt thép. Hơn nữa từ trước đến nay vốn có tin đồn thái độ làm người của Lâm Mạc Thần lạnh lùng âm trầm, nhưng hiện tại nhiều lần nhìn thấy người thật, lại phát hiện anh ôn hòa khách khí đối với nhân viên, nhưng lại không hề hòa nhã với mấy người Tôn Chí, Chu Tri Tổ. Vì

vậy nhóm nhân viên càng cảm nhận được sức hút của người lãnh đạo đứng đầu này.

Một người phụ trách ngành đầu tư nói: "Chủ tịch Lâm, chúng tôi đã vạch ra kế hoạch điều chỉnh sơ bộ. Vốn dĩ toàn bộ tài chính tuần này theo kế hoạch rút khỏi khoảng 20%. Mặt khác, theo bộ phận quyền lợi đầu tư, điều chỉnh đầu tư lợi nhuận cố định. Ngoài ra ngân sách đầu tư cổ phiếu điều chỉnh tài chính đáng kể cho cổ phiếu blue chip, và một số cổ phiếu của các công ty khá tốt. Sách lược đầu tư thận trọng điều chỉnh toàn diện."

Quyền lợi đầu tư: dao động giống như cổ phiếu, loại đầu tư lớn.

Lợi nhuận cố định: Nói đơn giản là giống trái phiếu, loại đầu tư không lời không lỗ.

Cổ phiếu blue chip: Blue-chip là loại cổ phiếu "chất lượng cao" hay còn gọi là cổ phiếu "thượng hạng", do các công ty lớn, có tiếng phát hành. Từ blue-chip bắt nguồn từ loại thẻ đôi tiền khi chơi bài poker tại các sông bạc. Chips là loại thẻ nhựa đôi tiền khi đánh bạc. Giá trị quy đổi của chips sẽ phục thuộc vào màu sắc của chips (gồm xanh, đỏ, vàng, trắng). Theo thông lệ, chips màu xanh (blue) có giá trị quy đổi cao nhất. Khái niệm này sau đó đã được ứng dụng vào TTCK để phân loại các cổ phiếu. Loại cổ phiếu blue-chip thường được hiểu là có thu nhập ổn định, cổ tức thấp và độ rủi ro thấp. Theo một cách khác, cổ phiếu blue-chip còn được định nghĩa như là cổ phiếu của các công ty có giá trị vốn hóa thị trường lớn. Chẳng hạn, trên TTCK quốc tế, cổ phiếu của các công ty như Shell, Coca Cola, IBM, Microsoft... là các cổ phiếu blue-chip.

Sách lược đầu tư như vậy là tình huống tốt nhất hiện giờ của thị trường chứng khoán đang xuống, được xem như thận trọng, thậm chí quá bảo thủ. Còn tình hình thị trường chứng khoán bình thường, cho dù xuất hiện biên độ dao động, Phong Thần cũng có thể hoàn toàn thoát thân.

Đương nhiên nếu thị trường chứng khoán vẫn tăng như cũ, Phong Thần đánh cuộc một phen này sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Thị trường đầu tư trong năm nay vẫn sẽ có tồn thất.

Đưa ra quyết định như vậy, ngoài Lâm Mạc Thần, trong lòng mọi người đều lo sợ.

Nhưng trong ánh mắt của bọn họ Lâm Mạc Thần vẫn bình tĩnh gật đầu: "Biết rồi, mọi người vất vả rồi. Bàn về chuyện thương mại điện tử đi."

Người phụ trách thương mại điện tử hiện nay là Tôn Chí, so với cuộc họp lần trước, hạng mục thương mại điện tử đã được chuẩn bị hoàn thiện hơn.

"Qua một tháng nữa trang web đã có thể truy cập." Tôn Chí nói, "Tất nhiên là phải mở rộng công tác tuyên truyền, chúng ta sẽ bùng nổ, giáng đòn phủ đầu, một lần là nổi tiếng."

Lâm Mạc Thần và Chu Tri Tổ đều gật đầu. Đây cũng là sách lược từ trước đến nay của Phong Thần. Năm xưa khi tiến vào lĩnh vực kinh doanh, còn phải thử nước trước, thận trọng, dần dần lớn mạnh, tiếp đó tiêu diệt đối thủ hàng đầu trên thị trường. Hiện tại Phong Thần là người đứng đầu kinh doanh trong nước. Một khi đã xác định được mục tiêu, muốn tiến vào lĩnh vực mới, trước đó im hơi lặng tiếng dò xét, một khi khởi động toàn diện chính là "hình thức nghiền nát" tiến vào, trực tiếp xử lý tất cả đối thủ cạnh tranh, từng bước xâm chiếm toàn bộ bánh ngọt.

Cuối cùng Chu Tri Tổ tổng kết nói: "Điều chỉnh sách lược đầu tư năm nay ắt sẽ khiến cho lợi nhuận của tập đoàn co lại. Vì vậy khai phá thương mại điện tử sẽ trở thành nghiệp vụ trọng điểm mới. Chúng ta cũng sẽ rót vào phần lớn vốn lưu động của tập đoàn, cho nên chuyện này có liên quan đến việc nghiệp vụ tập đoàn chuyển đổi có thành công hay không, cũng liên quan đến mạch máu kinh tế và biểu hiện của thị trường cổ phiếu. Chỉ có thể thành công, không thể thất bại. Như vậy mới có thể có câu trả lời thỏa đáng cho Ban giám đốc và Chủ tịch. Ý của tôi là như vậy, còn của Chủ tịch thì sao?"

Lâm Mạc Thần gật đầu, thản nhiên cười: "Miếng bánh thương mại điện tử là tình thế bất buộc. Chờ mong biểu hiện của mọi người."

Nhóm người của Phong Thần này khi thực sự tham gia thúc đẩy chuyện gì đều giống như con sói, tàn nhẫn không còn đường sống. Vì vậy cho dù cuộc họp này có chủ tịch tham gia, cũng phải đến hai giờ sáng mới kết thúc.

Nhóm nhân viên đều đã rời đi, chỉ còn lại ba lãnh đạo ngồi tại chỗ, trò chuyện mấy câu đơn giản, Lâm Mạc Thần đứng dậy: "Lên lầu đây."

Lúc này tâm trạng Tôn Chí cũng đã thả lỏng sau khi bận rộn khản trương, nhìn anh mỉm cười: "Anh chàng này, không phải sáng mai còn muốn đi chạy bộ đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần nở nụ cười: "Đương nhiên rồi."

Điều này khiến cả Chu Tri Tổ cũng phải kinh ngạc nhìn anh.

"Chạy bộ rất tốt." Lâm Mạc Thần nói, "Mọi người ít vận động không hiểu được đâu. Có thời gian rảnh cũng nên rèn luyện thân thể đi."

Anh nói xong bước đi, Tôn Chí và Chu Tri Tổ liếc nhau.

"Nếu tôi nhớ không nhầm..." Chu Tri Tổ từ từ nói, "Anh ấy mới chạy được có ba ngày thì phải. Chủ tịch đúng là chủ tịch, giọng điệu giống như đã chạy nửa đời người rồi ấy."

Tôn Chí bật cười nói: "Được rồi, cậu biết không, cho dù là làm việc cả đêm nay, anh ấy cũng muốn đi chạy bộ đấy."

Hai người đều nở nụ cười. Trước kia khó mà tưởng tượng nổi, Lâm Mạc Thần trẻ tuổi hơn bọn họ, bụng dạ cay nghiệt hơn bọn họ, đại sát tứ phương trên thương trường, chưa bao giờ cho phụ nữ một chút hi vọng nào, hiện tại mỗi ngày vì theo đuổi phụ nữ mà đi chạy bộ."

Ông trời thật đúng là công bằng.

Sau khi Lâm Mạc Thần trở về phòng nhìn thấy đèn ở cửa sổ phòng đối diện nhà Mộc Hàn Hạ đã tắt.

Anh mở ngọn đèn trước cửa sổ ra, sau đó tắm rửa rồi nằm lên giường.

Vừa rồi nói với bọn Tôn Chí chạy bộ rất tốt không phải là phóng đại. Trước kia cho dù làm việc đến nửa đêm, anh cũng khó mà chìm vào được giấc ngủ. Hiện tại thì đã khác, chỉ cần dính vào giường là lập tức ngủ được. Mấy ngày nay theo cô luyện tập, cũng là những ngày anh ngủ say nhất trong mấy năm qua.

Nhưng hôm nay chưa ngủ được mấy thì đồng hồ báo thức đã liên tục reo, đánh thức anh khỏi giấc ngủ say. Anh từ từ nhắm hai mắt, tay chạm vào đồng hồ báo thức đầu giường tắt đi, cảm thấy đầu nặng như chì, còn hơi đau. Một lát sau anh lấy tay dè mặt mình, nở nụ cười.

Sau đó anh thức dậy.

Mộc Hàn Hạ xuống lầu đã thấy anh đứng ở vườn hoa như cũ, nhưng hôm nay anh cầm một cốc cà phê trong tay nhấp từng ngụm một, nhìn thấy cô đến, anh ném cốc cà phê vào thùng rác.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Hôm nay thoát nhìn về mặt anh hơi lười nhác, mặc bộ quần áo thể thao màu xám, dáng người càng cao gầy, gương mặt sáng sủa. Đợi cô tới gần, anh bỗng nhiên kéo cả người cô vào trong lòng hôn một cái.

Mộc Hàn Hạ hơi rung động để mặc cho anh hôn.

Trong miệng anh có mùi cà phê nhân nhát, là mùi hương cô thích.

Chờ anh buông ra, Mộc Hàn Hạ nói: "Buổi sáng đừng để bụng rỗng uống cà phê."

Trong buổi sáng mặt trời, Lâm Mạc Thần cúi đầu nhìn cô: "Thật sao?"

Cuối cùng Mộc Hàn Hạ nở nụ cười nói: "Cái gì mà thật sao? Chẳng lẽ anh không biết chuyện đơn giản như vậy?"

Anh cũng cười, tay khẽ chạm vào cổ cô, vuốt nhẹ giống như ngày trước. Mộc Hàn Hạ cảm thấy vừa ngứa vừa tê dại, trái tim đập nhanh giống như năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Cả hai đều im lặng, tất cả cảm xúc đều tĩnh lặng im lặng như thế. Hai người chạy về phía ánh sáng mặt trời.

Không thể không thừa nhận tốc độ khôi phục thể lực của đàn ông rất nhanh. Mấy ngày đầu, tuy anh có thể chạy sóng vai với cô, nhưng khi chạy vẫn còn rất mệt mỏi, nhưng hiện tại anh chạy rất nhẹ nhàng.

Hai người chạy xong một tiếng lại đến chỗ cũ ăn sáng. Lâm Mạc Thần hỏi: "Hôm nay là cuối tuần em có sắp xếp gì không?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Mười giờ phải đến công ty họp. Còn anh?"

"Hôm qua nắm chặt thời gian, nên xong cả buổi họp hôm nay rồi." Anh nhìn cô đáp.

Mộc Hàn Hạ im lặng, không đáp, một lúc sau nở nụ cười.

Lâm Mạc Thần nói: "Vậy theo anh đến nơi này nhé?"

"Vâng."

Chờ Mộc Hàn Hạ về nhà tắm rửa xong xuống lầu, đã thấy Lâm Mạc Thần lái xe qua. Lên xe, không đi bao lâu đã đến nơi. Mộc Hàn Hạ xuống xe nhìn tòa nhà hơi quen thuộc trước mắt thất thần. Lâm Mạc Thần nhìn qua vai cô: "Lên lầu."

Là căn hộ anh từng ở, sau đó khi Mộc Hàn Hạ đến Bắc Kinh công tác cũng từng ở một thời gian. Tòa nhà này dùng đá ốp bên ngoài, nên qua nhiều năm như vậy vẫn không hề lỗi thời, vẫn có vẻ lịch sự tao nhã như trước. Màu sắc tòa nhà vẫn còn đậm nét.

Lâm Mạc Thần lấy chìa khóa ra mở cửa, Mộc Hàn Hạ nhìn toàn bộ ngôi nhà đều được trang trí y như trong trí nhớ của cô. Bên trong sạch sẽ, chắc là có người đến quét dọn theo định kì.

Lâm Mạc Thần nắm tay cô bước vào: "Ngồi đi."

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Hôm nay có chuyện gì mà đến đây vậy?"

"Lấy chút đồ đạc." Anh lấy chai nước từ trong tủ ra đưa cho cô, sau đó đi vào bên trong.

Mộc Hàn Hạ ngồi trên sofa, nhìn bên cạnh vẫn là chiếc chăn mỏng kia, nhưng không hề cũ kĩ. Cô cầm lấy, nhìn chăm chăm, khẽ chạm vào. Lúc này Lâm Mạc Thần cầm túi tài liệu đi ra.

"Nơi này cách Phong Thần cũng rất gần, sao anh không ở đây?" Cô hỏi.

Anh cười đáp, "Bởi vì nơi này cách hơi xa nhà em."

"Thật sao?"

"Ừ. Từ nơi này đi bộ đến nhà em mất 25 phút, còn từ Phong Thần chỉ mất 15 phút thôi." Anh không nhanh không chậm đáp.

Mộc Hàn Hạ: "À."

Lâm Mạc Thần ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô nói: "Trước kia vẫn chưa hỏi em, lúc ấy một mình em ở đây có quen không?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười: "Khá tốt. Lúc ấy cảm thấy căn hộ này trang trí tốt như vậy, nhất định rất đắt. Lúc ở nơi này phải cẩn thận, đừng chạm vào làm vỡ thứ gì."

Lâm Mạc Thần im lặng một lát đáp: "Cô bé ngoan."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy ngực hơi đau, nhưng cơn đau kia đã xa xôi mà mơ hồ. Cô cúi đầu bình tĩnh cười, đứng lên đi nhìn xung quanh. Lâm Mạc Thần đứng dậy đi theo phía sau cô.

Tới cửa phòng của chủ nhà, cô dừng lại. Đây là phòng của Lâm Mạc Thần, trước kia cô cũng không ở trong này. Tất cả trang trí vẫn là đáng vẻ lạnh lùng đơn giản như cũ, cô ngược mắt, lơ đãng nhìn một chiếc vali còn đặt trong tủ, trên đó có dán tờ ghi chú: "Sr."

Mộc Hàn Hạ liếc mắt nhìn Lâm Mạc Thần, vẻ mặt anh trầm tĩnh. Cô đi qua, nhẹ nhàng mở va li ra, bên trong đều là đồ linh tinh, đều được bọc trong túi bóng. Ví dụ như một chiếc lược gỗ nhỏ, một chiếc khăn mặt, áo ngủ cotton của phụ nữ, chiếc kẹp tóc giá rẻ, một chiếc bút...

Cô gái năm đó hơi cẩn thận, còn cả sự chờ đợi ngượng ngùng không nói lên lời. Vì vậy khi rời khỏi nơi này, cô cố ý để lại rất nhiều đồ vật nhỏ, để cho trong nhà anh, khắp nơi đều có dấu vết cô từng sống. Cô muốn lần sau khi vào nơi này ở, có lẽ có thể tiếp tục sử dụng...

Mộc Hàn Hạ khép va li lại, cười khẽ nói: "Mấy thứ này cũng không dùng, anh còn giữ lại làm gì?"

Lâm Mạc Thần im lặng, anh ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm nhất định là anh cố ý, cố ý mang cô tới đây. Nhưng anh là đàn ông, cô là phụ nữ, khi anh cúi đầu hôn dọc theo vành tai, dịu dàng hôn môi vẫn khiến trái tim cô run rẩy. Cô vẫn còn chưa hoàn hồn, từ trước đến nay Lâm Mạc Thần là người đàn ông giỏi quan sát, thấy cô không chống lại, anh thuận thế kéo cô ngồi vào giường, để cho cô ngồi lên đùi mình, sau đó cúi đầu hôn cô.

Tay Mộc Hàn Hạ đặt lên vai anh, mặc anh hôn sâu. Trong miệng anh có mùi vị quen thuộc nhẹ nhàng, sau mấy lần dịu dàng, hôm nay anh bắt đầu sử dụng kĩ xảo quần lấy lưỡi cô, không ngừng trêu đùa cắn. Tay cũng tiến vào trong áo cô, không vội vàng di chuyển lên trên, mà dùng bên hông cô, khẽ chà xát.

Rõ ràng là cư xử rất xấu, nhưng lại ra vẻ thân sĩ dịu dàng, trầm ổn tiết chế.

Nhưng chỉ là động tác nhẹ nhàng như vậy thôi cũng khiến Mộc Hàn Hạ cảm nhận được sự run rẩy như bị điện giật, cổ họng cũng hơi khô nóng. Là vì cơ thể của cô đã lâu không bị người chạm vào, hay là bởi vì kĩ xảo của Lâm Mạc Thần quá cao siêu đây? Chỉ là chút khiêu khích qua loa, nhưng không ngờ cô lại cảm nhận được tình dục đã lâu ngày nảy sinh. Nhưng sự xâm lược của Lâm Mạc Thần mới chỉ là bắt đầu, trong mắt anh dường như có ý cười, cúi đầu hôn dọc xuống cổ cô. Tay cũng từ từ di chuyển lên trên, dừng ở nơi mềm mại no đủ, dễ dàng bao lấy vuốt ve.

"Tại sao để cho anh chờ lâu như vậy?" Anh khẽ nói bên tai cô.

Tim Mộc Hàn Hạ run lên, cảm giác được động tác của anh cũng tăng thêm, nhưng lại mang theo ý tứ trừng phạt. Hơi thở của cô trở nên dồn dập, dùng tay muốn đẩy anh ra, nhưng anh không cho, ngẩng đầu chặn môi cô, cuối cùng mạnh mẽ hôn, ngón tay cũng càng ngày càng dùng sức trêu chọc. Mộc Hàn Hạ cảm thấy trong đầu có luồng sáng trắng hiện lên, trong ngực anh hơi thở nam tính gọi cảm như vậy, anh mang đến khoái cảm kích thích và mãnh

liệt như thế, giống như thủy triều muốn chiếm đoạt cô. Cô thiếu chút nữa đã không kìm được rên rỉ ra tiếng.

Anh rất nguy hiểm, anh rất mê hoặc, anh rất có kiên nhẫn.

Lâm Mạc Thần tuổi trẻ khí thịnh hai mươi sáu tuổi làm sao có thể sánh bằng chứ?

Mộc Hàn Hạ thoát khỏi anh, đứng lên, đỏ mặt nói: "Được rồi, cũng sắp mười giờ rồi, em phải đi họp."

Một bàn tay Lâm Mạc Thần chống trên giường, sự nồng đậm trong mắt vẫn chưa mất đi, nhìn cô một lát, tự giễu nở nụ cười.

Anh vốn không tính xảy ra chuyện gì với cô ở trong này, nhưng mà khoảnh khắc động tình. Anh quen thuộc mỗi tác da thịt cô, vừa rồi chạm tay vào có thể cảm nhận được sự mềm mại mịn màng như trong trí nhớ kia. Rõ ràng lúc này anh bị cô khiêu khích xúc động muốn chết, nhưng hôm nay có thể thân cận với cô như thế, lòng tham không đáy của anh đã bị mở ra, giống như chàng trai mới hai mươi tuổi cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Tất cả xao động đều lắng lại, tất cả sự bất an đều được che giấu trong nụ cười dịu dàng.

Lâm Mạc Thần lái xe đưa Mộc Hàn Hạ đến công ty. Cuối tuần cô còn phải họp tăng ca là vì tuần sau Duyệt Gia khai trương, phải tổ chức thảo luận chuẩn bị cuối cùng.

Mười giờ đúng.

Trong phòng họp, các nhân viên nòng cốt đã có mặt đầy đủ. Mọi người thảo luận sôi nổi, chờ đợi, nhưng biểu tình của nhiều người vẫn còn hơi kì lạ. Bởi vì ghế chủ tọa vẫn còn trống không.

Mộc Hàn Hạ ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải vị trí chủ tọa, vẻ mặt bình tĩnh.

Buổi tối hôm đó sau khi xâm nhập vào biệt thự của Lục Chương, "thuyết giáo" cậu ta một phen, đã hai ngày hai người không có liên lạc gì, Lục Chương cũng không tới công ty. Tuy nhiên tối hôm qua, cô vẫn nhấn tin thời gian địa điểm cuộc họp cho cậu ta, cũng đã dặn Phùng Nam nhấn dùm. Thực ra nếu cậu ta thực sự không đến, Mộc Hàn Hạ vẫn kiên quyết đẩy mạnh kế hoạch Duyệt Gia, cũng sẽ không thay đổi chút nào nhưng mỗi khi kim đồng hồ nhích một giây, trong lòng cô cũng có chút chờ mong và sợ hãi.

Lục Chương có đáng để cô thật lòng giúp đỡ hay không thì phải xem vào ngày hôm nay.

10 giờ 5 phút.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, câu chữ tuyên bố cuộc họp bắt đầu đã ở bên miệng.

Một tiếng vang nhỏ, cửa bị đẩy ra. Trong nháy mắt có cảm giác như thời gian ngừng lại. Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn chàng trai trẻ tuổi mặc âu phục gầy da, khuôn mặt nghiêm túc đi vào.

Mọi người đồng thời thả lỏng, hơi không giữ được sự bình tĩnh, khóe miệng thậm chí lộ ra nụ cười thoải mái.

Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm Lục Chương.

Cô chưa từng nhìn thấy cậu ta ăn mặc chỉnh tề như thế. Tóc ngắn không rối loạn, âu phục đen đẹp dễ mềm mại, áo sơ mi trắng sạch sẽ thẳng thớm, giày da họp quy cách. Nên biết rằng trước kia dù cậu ta đi giày da, nhưng cũng chỉ là kiểu dáng thông thường. Cậu ta thậm chí còn thất một chiếc cà vạt màu đỏ sậm. Cần biết rằng người trong thương trường đối với chuyện khai trương ít nhiều gì cũng phải có sự coi trọng. Cà vạt của tổng giám đốc màu sắc đơn giản vui vẻ như vậy cũng sẽ thu hút được sự chú ý của không ít người.

Trong mắt Mộc Hàn Hạ mơ hồ có ý cười.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Trong nháy mắt, ánh mắt cậu ta trầm tĩnh như nước, sự lười nhác trước đó chỉ là thoáng qua. Nhất cử nhất động của cậu ta cũng thể hiện sự chỉnh tề, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống bên cạnh cô, không nói lời nào thừa thãi, chỉ thản nhiên nói: "Họp thôi."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ rung động, biết cậu ta lâu như vậy, lúc này cậu ta mới thực sự giống như một người lãnh đạo trẻ tuổi.

Bầu không khí phòng họp bởi vì lời nói và hành động của cậu ta mà cũng trở nên hơi hưng phấn. Sau đó quản lý phụ trách hạng mục lập tức cười, bắt đầu báo cáo.

Mộc Hàn Hạ ngược mắt nhìn phía trước, khóe miệng rớt cục cong lên.

Sau khi kết thúc cuộc họp, một mình Mộc Hàn Hạ đi vào trung tâm Duyệt Gia. Lúc này đúng là chạng vạng, ánh chiều tà chiếu vào tòa nhà mới tinh, tất cả chuẩn bị sắp xếp chỉ chờ bước tiến cuối cùng.

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm tấm biển hiệu một lát, định đi vào bên trong, chợt nghe thấy phía sau vang lên giọng nói: "Đứng chờ ra đó làm gì vậy?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười nói: "Nếu tôi nói hơi lo lắng, cậu có tin không?"

Lục Chương đứng bên cạnh cô: "Tin, sao không tin chứ. Cô cũng không phải là thánh nhân hiểu rõ cuộc đời huyền ảo, hơn nữa dù sao cô mới chỉ 29 tuổi."

Mộc Hàn Hạ liếc nhìn cậu ta nở nụ cười: "Mới 29? Cảm ơn." Mỗi ngày đều gọi cô là bà già, hôm nay lại còn vòng vo. Mộc Hàn Hạ nghĩ thầm mắng một chút mới có lợi, nhưng cô sẽ không nói lời này với cậu ta.

Lục Chương đút hai tay vào túi quần, cũng ngẩng đầu nhìn. Cậu ta vốn cao ráo tuấn lãng, hôm nay ăn mặc đúng mực như vậy, lại nói năng thận trọng, cũng được xem như là một người đàn ông trầm ổn.

Bỗng nhiên cậu ta nói: "Carol. Nếu tôi đi trên con đường kia, cô sẽ cùng đi với tôi sao?"

"Cậu nói xem?" Cô đáp, "Đương nhiên rồi."

Lục Chương nở nụ cười vô cùng dịu dàng khiến lòng Mộc Hàn Hạ mềm nhũn.

"Đi thôi." Cậu ta hếch cằm chỉ về phía cửa Duyệt Gia, "Cô đi trước, sau này tôi vẫn sẽ đi theo cô."

Mộc Hàn Hạ thực sự cảm động vì lời nói thẳng thắn của cậu ta, cô nhìn khuôn mặt cương quyết của cậu ta nở nụ cười nói: "Không, Lục tổng, cậu đi trước, tôi đi theo cậu."

Ánh mắt Lục Chương hơi thay đổi, cậu ta cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên nắm lấy tay cô, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Được! Sư phụ, chúng ta cùng nắm tay, sau này cùng đi xem non sông, đạp gió rẽ sóng!"

Mộc Hàn Hạ biết cậu ta lại bắt đầu ba lảng nhăng. Cùng là tay đàn ông nhưng khác hoàn toàn với Lâm Mặc Thần, tay cậu ta rất ấm, động tác cũng không hề dịu dàng chút nào, tùy ý nắm lấy tay cô, nắm rất chặt. Mộc Hàn Hạ bỏ tay cậu ta ra nói: "Nhìn đi, nắm cái gì mà nắm, vớ vẩn." Nói xong về mặt lạnh nhạt đi trước.

Lục Chương nhìn bóng dáng cô nghĩ: cô rốt cuộc là người phụ nữ có tình hay vô tình? Người đàn ông khác đã đành, cho dù là đồ đệ ngay cả tay cũng không cho chạm vào sao? Người đàn ông kia có gì tốt cơ chứ? Không phải chỉ là giới giang thôi sao? Ngoài giới giang, Lâm Mặc Thần có gì tốt cơ chứ?

Cậu ta bước nhanh đuổi theo, sóng vai đi với cô. Sau khi hai người nhìn mấy nhà hàng, cậu ta đứng ở phía sau cô, từ từ hỏi: "Sư phụ, cô cảm thấy điều gì là quan trọng nhất với đàn ông? Người đàn ông thế nào mới được xem là tốt trong lòng cô?"

Mộc Hàn Hạ nhìn cậu ta: "Hỏi chuyện này để làm gì?"

Hai tay Lục Chương để sau đầu, nhàn hạ cười: "Không phải tôi phải thay đổi hoàn toàn, để tạo ra mục tiêu mới cho cuộc sống sao?"

Mộc Hàn Hạ thực sự đồng ý với lý do này. Cô nghĩ một lát, nói ra đáp án xuất hiện sớm nhất trong đầu: "Chính trực, lương thiện, khoan dung, có trách nhiệm, có ý thức trách nhiệm xã hội. Đây mới là mẫu đàn ông tốt nhất trong lòng tôi."

Lục Chương nở nụ cười: "À, vậy sao, tốt lắm." Suy nghĩ rồi lại hỏi: "Vậy có cần phải giới giang không? Phải hô mưa gọi gió trên thương trường, khiến người khóc quỷ sầu?"

Mộc Hàn Hạ bị cậu ta trêu nở nụ cười đáp: "Người khác thì không cần, nhưng cậu thân là người nổi nghiệp tập đoàn, cho dù không thể hô mưa gọi gió, nhưng nhất định phải rất giỏi giang."

Lục Chương "chặc" một tiếng, nhưng tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

Còn Mộc Hàn Hạ tiếp tục đi thị sát trung tâm, cũng hơi phân tâm. Câu hỏi của Lục Chương khiến cô nhớ tới rất lâu trước đó Lâm Mặc Thần từng nói với cô một câu.

Anh nói: Mộc Hàn Hạ, chúng ta không xứng với nhau.

Sau khi kết thúc công việc, Lục Chương vốn muốn tìm cơ hẹn Mộc Hàn Hạ ăn cơm, nhưng ai ngờ sau khi cô nhận điện thoại lại vội vã rời đi.

Trời tối, người muốn tìm cô ăn cơm không chỉ có mình Lục Chương.

Lâm Mặc Thần đứng ở trong văn phòng tầng cao nhất Phong Thần, cầm di động, trong khoảng khắc điện thoại kết nối, ánh mắt anh cũng trở nên dịu

dàng.

"A lô? Em ăn cơm chưa?"

Mộc Hàn Hạ hình như đang ở bên ngoài nên đầu bên kia hơi ồn, cô dùng một lát mới đáp: "Mạc Thần, hôm nay em có việc, hẹn anh khi khác nhé."

Lâm Mạc Thần nói: "Ừ."

Cúp điện thoại, đứng một lát, anh ấn điện thoại nội tuyến, trợ lý nhanh chóng đi vào.

"Hôm nay Mộc Hàn Hạ đi đâu?" Anh hỏi.

Về mặt trợ lý không thay đổi: "Hôm nay sau khi cô ấy họp ở Phương Nghi thì đến bệnh viện Nhân Thiện. Bệnh tình của Trương Tử cũng tạm ổn định."

Lâm Mạc Thần gật đầu, ngược mắt nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, còn cả ngọn đèn yên tĩnh phía dưới.

Anh mới chỉ đến gần được thân thể cô chứ chưa thực sự đi vào được trái tim thông minh lạnh lợi kia.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Tất cả ngọn đèn trong trung tâm thương mại đều được bật sáng, trong suốt, trang hoàng long lẫy.

Mấy trăm cửa hàng, thiết bị trò chơi, siêu thị rộng lớn...đều đã được chỉnh trang xong, chuẩn bị cho ngày mai khai trương.

Mộc Hàn Hạ và Lục Chương đứng bên cạnh lan can tầng cao nhất trung tâm thương mại. Quan sát từ nơi này toàn bộ trung tâm như ở dưới chân họ. Mộc Hàn Hạ phát hiện mình thực sự thích cảm giác như vậy, thích đứng ở nơi cao.

Cô hơi phân tâm, Lâm Mạc Thần có lẽ cũng là người như vậy.

Trùng hợp là người ở bên cạnh cô lúc này là Lục Chương. Lâm Mạc Thần cũng sắp tới rồi. Nhưng cậu ta nghĩ đến lão lưu manh kia là bởi vì xuyên qua của kính thủy tinh, cách mấy con phố có thể nhìn thấy trung tâm thương mại của Phong Thần cũng ở cùng đoạn đường này.

"Hừ..." Lục Chương như cười như không nói, "Trung tâm thương mại của chúng ta chuẩn bị tốt như vậy, ngày mai chắc chắn có thể tiêu diệt được Phong Thần đối diện."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười nói: "Không chắc chắn."

Lục Chương: "Không phải cô nói là có thể sao?"

"Tôi nói chính là trong ba tháng. Hiện tại thời gian chuẩn bị đã hơn hai tháng rồi." Mộc Hàn Hạ đáp, "Hình thức của trung tâm chúng ta mới mẻ, Phong Thần cùng đoạn đường luôn chiếm ưu thế tuyệt đối, khách hàng chuyển sang trung tâm chúng ta có lẽ cần phải có thời gian. Vì vậy ngày mai khai trương, vận khí tốt thì thành tích cũng bùng nổ. Nhưng cũng có thể thành tích chỉ bình thường thôi. Nhưng không sao từ từ sẽ đến, chúng ta dựa vào dư luận truyền bá. Trong một tháng thành tích vượt qua Phong Thần hẳn là không có vấn đề."

"Ngày mai thành tích của bên em sẽ bùng nổ." Lâm Mạc Thần nói.

Trong ánh sáng buổi đêm, Mộc Hàn Hạ nhìn anh ngồi ở ghế lái, hơi giật mình, sau đó nở nụ cười: "Hôm nay em còn nói với người ta, ngày mai thành tích có thể chỉ bình thường thôi. Dư luận truyền bá và khách hàng phải từ từ bồi dưỡng, còn cần thời gian. Tại sao anh lại cho rằng như vậy?"

Hôm nay ban ngày Lâm Mạc Thần vẫn họp ở công ty, nên vẫn còn mặc âu phục giày da, nhưng cà vạt đã cởi ra, cổ áo sơ mi cũng hơi rộng mở. Tay anh đặt lên tay lái, động tác đơn giản lại thể hiện sự trầm ổn cao quý.

"Kinh tế thực thể không thịnh vượng, người tiêu dùng thực sự cần kích thích. Hình thức của em làm hài lòng tâm lý khát vọng của dân thành thị, hơn nữa giai đoạn tuyên truyền trước đó em làm cũng coi như là thích hợp. Tuy thời gian hơi gấp gáp, nhưng thành tích gấp đôi so với những trung tâm bình thường của Phương Nghi hẳn là không có vấn đề."

Mộc Hàn Hạ: "Thật sao? Rõ ràng đây là trung tâm của em mà anh lại lạc quan như vậy."

"Tất nhiên." Anh nghiêng người liếc cô, khuôn mặt cũng mang theo ý cười, "Đương nhiên nếu trung tâm này do anh điều khiển, sử dụng ý tưởng của em, thành tích sẽ càng cao hơn, có khi phải đạt được gấp ba lần so với trung tâm bình thường của Phương Nghi."

Mộc Hàn Hạ khẽ "chậc" một tiếng, nhưng trực giác nói cho cô biết anh nói được thì làm được.

Nghe thấy tiếng chậc đã lâu của cô, tâm trạng của Lâm Mạc Thần cũng trở nên tốt hơn. Anh dừng lại ở cột đèn giao thông, quay sang nhìn cô: "Em không tin năng lực phán đoán của anh? Muốn đánh cược hay không?"

Hiện tại Mộc Hàn Hạ cũng không phải là cô gái bụng dạ thẳng thắn năm đó, bình tĩnh nhìn anh: "Anh muốn đánh cược gì?"

Anh lặng lẽ cười: "Nếu thành tích ngày mai của bên em không đạt được gấp hai thì anh thua, tùy em đưa ra điều kiện. Nếu vượt qua thì anh thắng."

Mộc Hàn Hạ: "Sau đó thì sao?"

"Em đi du lịch Nhật Bản với anh mấy ngày."

Giọng nói của anh rất bình thường nhưng lại giống như một tảng đá tiến vào trong lòng Mộc Hàn Hạ, lăn tăn gọn sóng không tiếng động lan rộng. Sao cô có thể không hiểu tâm tư của anh chứ?"

Cô nở nụ cười nói: "Nghĩ hay nhỉ. Trong khoảng thời gian này, em càng ngày càng bận, làm sao dành được thời gian đi chơi chứ."

Anh im lặng một lát, bỗng nhiên nói: "Nếu không đi được, vậy đổi tiền cược đơn giản hơn."

Mộc Hàn Hạ: "Tiền cược gì?"

Ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước khẽ nói: "Nếu anh thắng, em gọi anh một tiếng 'ông xã'."

Lúc này, Mộc Hàn Hạ im lặng, một lát sau, mặt dần đỏ lên.

Ngày Duyệt Gia khai trương.

Lâm Mạc Thần vẫn ở tổng bộ Phong Thần, xem người bên dưới báo cáo đầu tư và báo cáo thương mại điện tử. Anh bất động như núi, nhưng Tôn Chí chủ quản kinh doanh trung tâm thương mại đã không thể ngồi yên được nữa. Sáng sớm sau khi Tôn Chí dạo qua Duyệt Gia một vòng, bỏ chạy tìm đến Lâm Mạc Thần.

"Kinh doanh rất tốt! Người ra người vào tấp nập!" Tôn Chí uống một hớp trà, cảm thán nói. "Chủ tịch Lâm, trung tâm này của Phương Nghi chỉ sợ vượt qua kỉ lục của trung tâm cao nhất của bọn họ trong cả năm mất."

Lâm Mạc Thần hơi nhếch mày, chỉ cười.

Tôn Chí nhìn về mặt anh, lên tiếng thăm dò: "Có câu này không biết tôi có nên nói hay không. Tôi cũng hi vọng Mộc Hàn Hạ thuận lợi, thắng ngay từ trận đầu với trung tâm đầu tiên này. Chúng ta khuất phục cũng đã khuất phục, nhường đường cũng đã nhường đường. Nhưng hình thức của bọn họ thành công như vậy, sau này chắc chắn sẽ mở rộng phạm vi trong cả nước. Vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn với nghiệp vụ của chúng ta, không thể tránh được cạnh tranh. Vậy chúng ta nên làm thế nào?"

Lâm Mạc Thần ngồi sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nên làm gì thì làm cái đó."

Tôn Chí: "Ý này là..."

"Tự do cạnh tranh bằng mọi cách. Định vị kinh doanh của Phong Thần khác với bọn họ, đi theo con đường cao cấp tinh tế. Hình thức mới của bọn họ, vốn đầu tư và chất lượng cũng khác với chúng ta. Cạnh tranh trong hoàn cảnh bình thường, chỉ sợ Phong Thần vẫn còn hơn một chút. Nhưng miếng bánh ngọt bị bọn họ lấy ra, cũng là bản lĩnh của cô ấy." Lâm Mạc Thần nói.

Tuy giọng nói của ông chủ vẫn lạnh nhạt trước sau như một, nhưng vẫn mang chút thương thức và nuông chiều đối với người phụ nữ của anh. Tôn Chí nghe xong những lời này cũng thả lỏng và bình tĩnh. Anh ta cười nói: "Vậy là tốt rồi. Nói thật, tôi còn sợ lúc này anh chỉ thích mỹ nhân không thích giang sơn đây, thực sự dâng toàn bộ sự nghiệp kinh doanh này cho người khác. Anh bỏ được, nhưng chúng tôi ít nhiều gì cũng luyến tiếc."

Lâm Mạc Thần cười đáp: "Sao có thể chứ? Tôi sẽ không làm như vậy, cô ấy cũng không cần."

"Đúng vậy đúng vậy..." Tôn Chí cười hi hi nói, "Không phải tôi sợ ngộ nhờ lợi ích hai công ty xung đột, chúng ta là đàn ông ở bên trong sẽ khó xử sao?"

"Không có." Lâm Mạc Thần nói, "Cô ấy sẽ không làm gì trực tiếp tổn hại đến lợi ích của Phong Thần, lợi ích của tôi. A...anh không biết đâu, có thể cô ấy trầm ổn có tâm kế hơn so với trước kia, nhưng trong lòng vẫn là cô gái ngay thẳng, dễ dàng mềm lòng kia. Trước kia cô ấy không ra tay được thì hiện tại cũng sẽ không làm được."

Ngày này, trung tâm mua sắm Duyệt Gia đầu tiên của Phương Nghi bán đến tận 10 giờ mới kết thúc. Chỉ trong vòng một ngày mà còn cao hơn so với cả năm, đạt thành tích 220% so với trung tâm mua sắm bình thường cao nhất của Phương Nghi, suýt chút nữa đã đuổi kịp thành tích với một trung tâm của Phong Thần, đạt được toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Lục Chương ngồi trong văn phòng, vắt chéo chân, nhận điện thoại của cha.

"Vâng...Hôm nay thành tích không tồi." Cậu ta lười biếng nói, "Còn nữa cha cũng đừng vui qua, cẩn thận huyết áp tăng cao...Vâng, con miệng quạ đen không được sao? Biết rồi, con sẽ cảm ơn sự phụ của con, mời cô ấy đi ăn cơm. Khiêm tốn ư? Con không biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào đâu. Ha, cha đừng tức giận, trêu cha thôi. Được rồi, con cúp máy đây, cha dắt chó đi dạo đi, con lập tức đi tôn sư trọng đạo."

Cúp điện thoại, cả thể xác và tinh thần Lục Chương đều thư thái. Thành tích đạt đến mức này đã vượt qua dự đoán của cậu ta và Mộc Hàn Hạ, cũng như của mọi người. Từ chiều, cậu ta bắt đầu nhận được điện thoại hợp tác của người phụ trách từ các công ty lớn. Đây là chuyện trước nay chưa từng có, cậu ta ít nhiều gì cũng cảm thấy lằng lằng.

Cậu ta nhìn đồng hồ, 10 giờ 30. Con bò già Mộc Hàn Hạ chắc chắn còn chưa đi. Cậu ta lắc lư đi đến văn phòng Mộc Hàn Hạ, hơi ngần ra vì cửa đóng, đèn cũng đã tắt, người đi mất rồi.

Chỉ người chân thực, cần mẫn

Đúng lúc đó Phùng Nam và mấy quản lý đi tới, cười nói với cậu ta: "Lục tổng, hôm nay mọi người còn chưa ăn cơm đâu, có phải cậu nên mời chúng tôi ăn khuya, chúc mừng một chút không."

Lục Chương đáp: "Đi đi, đợi một lát, tôi gọi điện thoại đã. Mọi người tìm chỗ trước đi, có thể gọi được bao nhiêu người thì gọi bấy nhiêu."

Mọi người đều reo hò. Lục Chương đi sang bên cạnh, tựa vào cửa sổ, gọi điện cho Mộc Hàn Hạ. Điện thoại vang mấy tiếng cô mới nhận máy. Bên chỗ cô rất im lặng, giọng nói của cô cũng rất dịu dàng: "A lô, Lục Chương."

Lục Chương nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn ánh đèn từ cửa kính: "Đi đâu vậy? Mọi người đang chờ cô đi ăn khuya đấy."

Mộc Hàn Hạ dừng một chút nói: "Tôi không đi được rồi, đang đi với bạn. Để hôm khác tôi mời mọi người."

Lục Chương nhìn chăm chăm vào đèn, nụ cười không thay đổi: "Vậy à, bạn bè gì mà lại hẹn vào nửa đêm thế này?"

Ở bên đầu kia điện thoại, Mộc Hàn Hạ đang đứng bên cạnh dòng sông đào bảo vệ thành. Tay vịn vào lan can cẩm thạch, trên đầu là bầu trời đêm sâu và đen. Bên cạnh là cỏ cây yên tĩnh, Lâm Mạc Thần đứng bên cạnh cô, dường như im lặng ngắm nhìn phía xa.

Cô cũng không muốn nói chuyện nhiều với Lục Chương, định ậm ừ trả lời qua loa, lại nghe thấy Lục Chương thấp giọng nói: "Sự phụ, ngày như hôm nay mà cô cũng không đi chúc mừng với tôi?"

Mộc Hàn Hạ hơi dờ người, định lên tiếng tôi tới ngay, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên nghiêng đầu, dùng sức hôn cô. Môi anh nhiễm bóng đêm nên hơi lạnh, trong miệng cũng ẩm ướt. Lời Mộc Hàn Hạ chưa nói xong biến thành tiếng ập úng. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng Lâm Mạc Thần chơi xấu, ôm lấy thắt lưng cô, hôn càng sâu hơn. Bóng đêm ánh trong mắt anh, không nhìn ra được anh đang cười hay không.

Sau đó anh cầm lấy điện thoại của cô, khẽ "A" một tiếng, trực tiếp tắt máy. Mộc Hàn Hạ dờ khóc dờ cười, muốn lấy về nhưng không được. Anh ném điện thoại vào túi quần mình, cúi đầu tiếp tục hôn cô. Lúc đầu Mộc Hàn Hạ còn đẩy anh, sau đó nghĩ thầm thôi quên đi, im lặng ôm anh bên bờ sông bảo vệ thành, hưởng thụ nụ hôn của anh.

Lục Chương đang chờ Mộc Hàn Hạ trả lời, đầu kia lại đột nhiên không có tiếng gì. Sau đó chỉ có tiếng vang khe khẽ, nhưng cậu ta nghe thấy rất rõ từ "a" của Lâm Mạc Thần.

Cậu ta lặng lẽ nghe thấy âm thanh mờ ám truyền từ di động. Lúc này có người ló đầu qua, thấy cậu ta đã nói chuyện điện thoại xong, cười hỏi: "Lục tổng, có thể đi ăn chưa?"

Lục Chương cười, hai tay đút trong túi quần bước đi. Sau đó nụ cười trên mặt cậu ta dần dần cứng lại, chờ khi đã đi đến chỗ đám người, lại có người hỏi cậu ta muốn ăn gì, thì Lục Chương đột nhiên trở mặt, gần như là hét lên: "Ăn cái mẹ nhà anh ấy!"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Cậu ta cũng lạnh mặt, một mình bước nhanh xuống lầu.

Bóng đêm trong lành, Mộc Hàn Hạ tiếp tục thong thả bước bên con sông bảo vệ thành với Lâm Mạc Thần. Đêm nay khi anh đưa cô tới đây cô mới biết hóa ra trong thành Bắc Kinh còn có một nơi tĩnh mịch cổ xưa như vậy. Mộc Hàn Hạ nhớ tới vừa rồi anh không nói lời nào đã ngắt điện thoại của Lục Chương, hơi bất nhẫn nói: "Vừa rồi sao anh cúp điện thoại của em?"

Lâm Mạc Thần đáp: "Em nói xem?"

Mộc Hàn Hạ im lặng rồi hỏi: "Ghen à?"

Anh đáp: "Ừ."

Mộc Hàn Hạ nhìn bóng dáng hai người phản chiếu dưới đèn đường nói: "Vậy anh cũng không thể cúp điện thoại của em."

Anh nhìn cô không đáp lại. Vì thế Mộc Hàn Hạ biết anh làm sao chịu nghe lời cô nói. Cô im lặng một lát nở nụ cười: "Từ trước đến nay chưa từng thấy anh ghen bao giờ."

Anh cũng cười: "Trước kia trong trái tim em chỉ có mình anh, làm gì có người nào khác."

Giọng nói của anh hơi khàn trong bóng đêm, Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, sau đó nói: "Vị trí tình yêu trong lòng em, trừ anh ra, chưa từng có người khác."

Anh ở phía sau cô không lên tiếng.

Đi thêm hai bước, anh đột nhiên ôm lấy cô.

"Đủ rồi." Anh khẽ nói bên tai cô, "Có cái này là đủ rồi." Mộc Hàn Hạ im lặng cúi đầu, trong giọng nói của anh rõ ràng có ý cười. Đêm khuya, bên sông đào bảo vệ thành cũng không có người khác. Anh kéo cô đến một vách tường, cúi đầu hôn, hỏi: "Summer, em thua rồi, phải gọi anh là gì nhỉ?" Mộc Hàn Hạ muốn lờ đi đẩy anh ra, nhưng anh lại càng hôn sâu hơn, đầu cũng vùi trong áo cô, thấp giọng dỗ dành: "Trước kia không gọi, hiện tại gọi đi, để cho lòng anh cũng được thỏa mãn một lần..."

Mộc Hàn Hạ bị anh chọc cười: "Anh đường đường là chủ tịch Phong Thần, sao có thể như vậy chứ. Buông em ra đi."

Hai người cứ như vậy đứng ở trong bóng đêm, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cười khẽ thì thầm. Sáu năm, nhưng lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ mới cảm nhận được tình yêu ngọt ngào say đắm như vậy. Mái tóc đen mềm mại của anh hơi lạnh trong bóng đêm, trong mắt anh có bóng dáng mơ hồ của cô. Khoảnh khắc này giống y hệt ngày trước, trái tim hai người không có ngăn cách tới gần nhau.

Đêm đã rất khuya.

Trên đường Lâm Mạc Thần chờ Mộc Hàn Hạ về nhà, hai má của cô vẫn còn đỏ ửng, còn Lâm Mạc Thần thắng được tiền đặt cược, trong mắt luôn có ý cười, trong ngực anh khẽ rung động.

Dần dần đã thấy được tòa nhà hai người ở.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên lên tiếng: "Đêm nay đến nhà anh nhé?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi hồi hộp, bởi vì sự thân mật vừa rồi nên cơ thể cô vẫn còn nóng lên. Cô cúi đầu đáp: "Không đi, ban đêm em còn có việc." Đây là lời nói thật.

Lâm Mạc Thần im lặng một lát nở nụ cười: "Công việc gì mà vất vả như vậy?"

"Được người ủy thác."

Một bàn tay Lâm Mạc Thần để trên cửa xe, ngón tay sờ cảm, qua một lúc hỏi: "Lần này em trở về rốt cuộc là vì chuyện gì?"

Mộc Hàn Hạ hơi giật mình, im lặng một lát mới đáp: "Chờ đến lúc thích hợp em sẽ nói với anh."

Cô quay đầu nhìn đã thấy về mặt anh bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ đáp: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Trương Từ nằm ngủ say trên giường, nhưng khuôn mặt lại hốc hác hơn so với mấy ngày trước.

Mộc Hàn Hạ ngồi bên giường nhìn anh ấy một lát, rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Trong hành lang không có ai, ngoài cửa sổ bóng đêm sâu thẳm, cô đứng một lát, trong đầu hiện lên về mặt Lâm Mạc Thần tối qua.

Khi đó anh hỏi cô vì chuyện gì mà trở về. Cô không muốn trả lời, anh không nói gì, nhưng sự âm u tĩnh lặng trong mắt, anh đang nghĩ gì cô không thể biết được.

Thực ra Mộc Hàn Hạ cũng không phải giấu bí mật quá lớn, cần phải giấu diếm đề phòng anh, nhưng trên thương trường mọi người đều cần phải có sự nhạy cảm. Thực ra chỉ cần Phong Thần không tiến vào thương mại điện tử, không tiến vào phân khúc này của ngành công nghiệp trang phục, thì hai bên sẽ không có xung đột và tranh giành trực tiếp về lợi ích. Nhưng tính cách của Lâm Mạc Thần giống như sói, mắt nhìn thấy lợi ích không hề trước mặt, lại còn là vì cô, sao anh không đoạt lấy chứ, trong lòng ít nhiều gì cũng sẽ ngứa ngáy khó nhịn.

Nghĩ vậy Mộc Hàn Hạ cúi đầu cười, hiện tại cô giấu diếm, chắc chắn anh cũng đã biết. Tuy tính cách anh vốn lạnh nhạt, nhưng ham muốn với người yêu rất mạnh mẽ. Không chỉ là cơ thể mà quan trọng hơn là cả trái tim. Giống như hôm qua anh giả vờ lơ đãng đề cập: trước kia trong trái tim cô chỉ có mình anh, không có người khác. Bản tính của con người sẽ không thay đổi, hiện tại đối với anh mà nói cô là mất mà có lại được, chỉ sợ ham muốn chiếm giữ càng tăng lên. Hiện tại chỉ là anh ân nhân hơn mà thôi.

Không biết sáu năm qua làm sao anh nhìn được như vậy. Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi rung động, bỗng nhiên ý thức được lúc này chưa được bao nhiêu ngày vậy mà cô đã có thể thoải mái đối mặt với sáu năm kia.

Đều là vì anh dịu dàng tới gần sao?

Mộc Hàn Hạ lặng lẽ nghĩ một lát, lấy di động ra. Cô muốn gọi điện thẳng thần nói chuyện với anh.

Thực ra trong lòng cô đã sớm tin anh rồi. Nếu là anh lúc trước có thể giữa đường đã giết sạch, thật đúng là khó nói, nhưng cô cảm thấy hiện tại anh đã khác với trước kia.

Đang muốn bấm điện thoại, bỗng nhiên nghe tiếng báo động dồn dập. Cô lập tức ngừng đầu, cách cửa phòng được khép một nửa, điện tâm đồ của Trương Tử trên màn hình nhảy loạn xạ, còn Trương Tử nằm trên giường, nhịp thở như ngừng lại, vô cùng khó khăn thở dốc. Mộc Hàn Hạ bỏ điện thoại xuống, vội vàng chạy vào, ấn vào nút cấp cứu. Đồng thời nắm lấy tay Trương Tử, nhưng anh ấy phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng chạy vào, trong phòng bệnh vô cùng rối loạn. Tiếng bác sĩ, bước chân y tá dồn dập, tiếng thiết bị loảng xoảng vang lên. Trong lòng Mộc Hàn Hạ nóng như lửa đốt, bị đuổi ra ngoài. Đứng bên ngoài cửa, cô nhìn thấy Trương Tử như con cá thoi thóp nằm ở nơi đó. Còn bác sĩ cầm lấy thiết bị kích điện đặt trên ngực anh ấy. Cơ thể anh ấy vốn đã gầy gò xương, chỉ run rẩy một chút, bật lên rồi lại ngã xuống.

Mộc Hàn Hạ quay đầu đi nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Tay cô chạm vào vách tường, vào lúc này cô bỗng nhiên cảm thấy cô độc. Cuộc sống khi ở Mỹ, nếu nói người thực sự có thể đi vào lòng cô thì chỉ có Trương Tử. Khi đó cô vẫn còn trẻ, non nớt. Thoạt nhìn cũng không có gì khác biệt, nhưng thực ra khi mất đi Lâm Mạc Thần cô không còn chịu nổi đả kích nữa. Nửa đêm nếu đột nhiên tỉnh lại, chỉ có một mình, cảm thấy rất đau khổ, may mà còn có Trương Tử.

Cô vừa mới đến Mỹ không lâu đột nhiên phát bệnh nặng vào ban đêm. Mới đầu cô còn không biết, sau đó nghe thấy bác sĩ mắng Trương Tử, mới biết đêm đó anh ấy dùng hai chân bại liệt, dường như là phải lăn cả người, ngã đến mức người đầy vết thương, vội vàng lên xuống lầu, đưa thuốc cho cô, gọi bác sĩ cho cô. Nếu không có anh ấy, cô phát sốt bất tỉnh nhân sự, không biết còn bệnh nặng thể nào. Sau đó mỗi khi cô gặp phải chuyện gì suy sụp, thất vọng với anh ấy, anh ấy đều dịu dàng cười. Nếu nói Lâm Mạc Thần là người thầy và người dẫn đường trên thương trường, thì Trương Tử, người bạn thân này, lại dạy cho cô khả năng bình thân. Lúc cô khóc, anh ấy sẽ khẽ chạm vào tóc cô, giống như một người anh trai. Cô cũng từng làm bạn với anh ở trước linh vị người hôn thê đã mất, nhìn anh luôn trầm tĩnh, mà trong mắt cũng có ánh nước...

Hiện tại cô sắp tìm lại được hạnh phúc một lần nữa, nhưng Trương Tử chỉ có hai bàn tay trắng.

Anh ấy là người lương thiện nhất cô từng gặp.

Người lương thiện nhất ấy không nên bị vùi lấp tài hoa, cứ vậy mất đi trên giường bệnh.

Có lẽ trong cuộc sống coi trọng vật chất này, còn có rất nhiều thiên tài không được người biết đến, đều lần trốn hoặc có kết cục tương tự, nhưng có cô ở đây, chuyện như vậy sẽ không xảy ra với anh ấy.

Cô nhất định phải dùng sức lực của bản thân thay đổi kết cục của Trương Tử.

Tuyệt đối sẽ không để cho anh có kết cục bị kích trong đời này.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trương Tử cũng tỉnh lại. Mộc Hàn Hạ ghé vào bên giường cầm tay anh ấy. Lại trải qua một lần cấp cứu, sắc mặt anh ấy cũng không còn quá nhợt nhạt, khuôn mặt tiêu tụy, ánh mắt vẫn hơi lơ đãng, hình như vẫn còn lo lắng. Mộc Hàn Hạ khẽ hỏi: "Anh cảm thấy thế nào?"

Anh ấy im lặng một lúc mới đáp: "Hàn Hạ, nếu không... quên đi. Có lẽ anh không còn chịu được nữa, không đợi được tới ngày em thực hiện ước mơ của anh. Thực ra... cũng không có vấn đề gì đâu. Em đi... tìm hạnh phúc đi, đừng... bị anh liên lụy. Anh... không chịu nổi nữa rồi. Thật sự... rất đau khổ..."

Nước mắt Mộc Hàn Hạ lập tức chảy xuống. Anh là người đàn ông kiên cường như thế, phải đau đớn thế nào anh mới nói ra lời từ bỏ.

"Không..." Cô ghen ngào nói, "Anh đợi thêm chút nữa, sẽ nhanh chóng thành công, em sẽ lập tức bắt tay vào làm, lập tức... Trước khi anh mất nhất định sẽ thực hiện được. Em sẽ không để cho bất cứ ai cản trở việc thực hiện ước mơ của anh. Ai cũng không thể..."

Cô vui mặt vào trong cánh tay anh ấy, trong mắt Trương Tử cũng có nước mắt, khẽ thở dài, tay vuốt tóc cô.

Bầu trời đã sáng rõ, rèm cửa trong văn phòng Lục Chương đã được kéo xuống. Cậu ta bình tĩnh ngồi sau bàn làm việc, Phùng Nam giả vờ bình tĩnh.

"Khụ..." Lục Chương lên tiếng, "Sắc mặt ngày hôm qua của tớ rất thối, khiến người ta rất ghét sao?"

Phùng Nam gật đầu.

Lục Chương sờ mũi, im lặng.

Phùng Nam thấy thế khuyên nhủ: "Tớ nói này Lục tổng, cho dù cậu có chuyện gì không vui, cũng không thể tức giận với công thần ngày hôm qua như vậy. Cậu khó khăn lắm mới tạo được danh tiếng trong lòng bọn họ, nhưng con người cậu. Không phải cậu lập tức khiến bọn họ cảm thấy lạnh lùng, có ngăn cách sao."

"Vậy phải làm thế nào?"

Lúc này Phùng Nam lâu cá cười nói: "Tớ không biết."

Lục Chương "chặc" một tiếng, nói thầm: "Lão tử tức giận như vậy, còn không phải vì có một con heo chui ra giữa lão tử và cái trắng ư, mẹ nó..."

Phùng Nam: "Gì vậy?"

"Không có gì." Lục Chương hạ thấp giọng, cân nhắc nói: "Vậy cậu gọi đám người hôm qua, từng người một tiến vào đây."

"Gọi vào làm gì?"

"Còn làm gì nữa, giải thích đó. Mau chạy đi." Về mặt Lục Chương vẫn có kiềm chế.

Phùng Nam nghe xong hơi cảm động. Anh ta biết Lục Chương là người tốt bụng trong sáng, trước kia mắng chửi người đều không để ý mặt mũi, thích mắng là mắng. Hiện tại chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, đã chủ động giải thích với cấp dưới. Xem ra dưới sự chỉ bảo của Mộc Hàn Hạ, cậu ta đã thực sự thay đổi, tuy mặt vẫn thường xuyên thối, nhưng cũng trở nên chín chắn khoan dung.

"À, vâng." Phùng Nam vội vàng chạy ra ngoài.

Một mình Lục Chương ngồi một lát, nghĩ đến nói chuyện như thế còn thấy hơi xấu hổ. Xoay ghế dựa đối diện với cửa sổ, như vậy vừa không phải đối diện với cấp dưới, vừa không có vẻ không tôn trọng. Cậu ta rất hài lòng với chủ ý này của mình, đợi một lát, chợt nghe thấy có người gõ cửa vào.

Lục Chương hắng giọng, cũng không nhìn người, thản nhiên nói: "Tới rồi à? Hôm nay gọi anh đến là muốn nói lời xin lỗi với anh. Ngày hôm qua...thái độ của tôi quả thực không đúng, lúc ấy tôi cũng không cố ý, tâm trạng thực sự không tốt."

Thấy người tới không nói lời nào, cậu ta cũng im lặng một lúc mới nói: "Có người nói với tôi, ngồi vị trí này phải có ý chỉ hướng về phía trước, thường xuyên nhìn và cảm nhận sự khó khăn của các anh. Có thể tôi vẫn chưa làm đủ được điều này. Nhưng tôi cũng đang cố gắng, vì vậy...anh cũng đừng để bụng, con đường mọi người cùng nhau đi về sau còn rất dài. Có đúng không?"

Cậu ta quay đầu nhìn người tới, cũng ngẩn ra.

Mộc Hàn Hạ đứng ở nơi đó, trên mặt của cô có nụ cười khen ngợi, nhưng Lục Chương nhanh chóng để ý tới khóe mắt của cô đã đỏ au.

Đã khóc.

Lục Chương đứng lên: "Cô sao vậy?"

Mộc Hàn Hạ đi tới trước mặt cậu ta, giọng nói hơi khàn, nhưng ánh mắt trong trẻo kiên định: "Lục Chương, tôi không chờ được nữa rồi."

Lục Chương sững sờ.

Cô khẽ nở nụ cười nói: "Tôi vốn tính sau khi hình thức Duyệt Gia mở rộng ra cả nước, căn cứ vào lượng khách hàng khổng lồ của Duyệt Gia mới dời đến thương mại điện tử. Như vậy một lần là xong, thổi bay khắp nước. Nhưng hiện tại tôi không chờ được nữa. Tôi phải lập tức khởi động chuyển dời, phải tùy thời cơ mà hành động thôi. Cho dù phải mượn lực đánh, giẫm đạp lên đối thủ cạnh tranh khác cũng được...Lục Chương, xin cậu hãy giúp tôi."

Trong lòng Lục Chương chấn động. Cô nói rất nhanh, không đầu không đuôi, nhưng cậu ta nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, im lặng một lát, chỉ đáp: "Được."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "Cám ơn." Lục Chương như bị ma xui quỷ khiến, dùng tay khẽ lau khóe mắt ươn ướt của cô, sau đó nói: "Sur phụ, mặc kệ cô vì ai mà làm như vậy, đừng khóc. Mọi chuyện còn có tôi."

Những lời này khiến cho Mộc Hàn Hạ vô cùng cảm động, gật đầu. Lục Chương rất muốn ôm cô, nhưng cuối cùng vẫn không dám, tay khẽ vỗ bả vai cô. Trong lòng lại nghĩ: Lục Chương ơi là Lục Chương, mày đúng là đồ bỏ đi. Tới hôm qua đã quyết tâm không bao giờ để ý đến cô ấy nữa, phải dùng kiếm chém đứt sợi tơ tình này. Nhưng hiện tại nhìn thấy cô khóc, chỉ có mềm lòng, lại còn cả đau lòng. Đừng nói là giúp đỡ, hiện tại bảo cậu ta đi đánh Lâm Mạc Thần, cậu ta cũng đồng ý. Hiện tại cậu ta đúng là lòng rồi.

Khi hoàng hôn buông xuống, Lâm Mạc Thần đứng trong tòa nhà Phong Thần, gọi điện thoại cho Mộc Hàn Hạ.

Nhớ tới ngày đó hai người thân mật, cô ghé vào lỗ tai anh khẽ gọi, trong mắt anh còn có chút ý cười.

Nhưng sau khi gọi điện thoại, thật lâu cũng không có người nhận. Khoảng thời gian này cô luôn có việc, còn một đồng cuộc họp, cũng không thể quan tâm đến anh.

Lâm Mạc Thần bỏ điện thoại xuống, nhìn áng mây lững lờ trôi trên bầu trời, trong đầu hiện lên tình hình trong xe đêm hôm đó. Cô né tránh câu hỏi của anh. Lúc ấy anh có cảm giác gì nhỉ?

Nếu không phải lái xe, anh đã kéo cô vào trong lòng mạnh mẽ hôn, làm cho cô hiểu được, trên thế gian này không có chuyện gì có thể ngăn cản được bọn họ.

Tôn Chí đi tới, đứng bên cười sỗ với anh cười nói: "Hợp đồng hợp tác với đối phương đã kí ổn thỏa rồi. Tất cả đều tiến triển thuận lợi, tháng sau trang web có thể chính thức đăng nhập. Phong Thần chắc chắn sẽ trở thành bá chủ mới trong lĩnh vực trang phục thương mại điện tử."

Khóe miệng Lâm Mạc Thần cũng có ý cười, ánh mắt thản nhiên. Tôn Chí tinh ý cười hỏi: "Ông chủ, đang nghĩ gì vậy?"

"Năm đó cô ấy đi theo tôi lập nghiệp là ngành sản xuất trang phục thực thể." Lâm Mạc Thần đáp: "Hiện tại cô ấy đã trở lại, tôi chiếm lĩnh vực thương mại điện tử này, cũng coi như là kỉ niệm."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

"Wardrobe, e-show"

Khi Mộc Hàn Hạ nói ra tên này, Lục Chương ngồi trước bàn họp hơi nhú mày.

Toàn bộ đèn trong phòng họp đều tắt, chỉ còn đèn từ máy chiếu. Người ngồi đây lúc này đều là tâm phúc của Lục Chương và Mộc Hàn Hạ. Còn Mộc Hàn Hạ đứng ở nguồn sáng duy nhất, trên mặt có ánh sáng lơ mơ. Trong nháy mắt Lục Chương cảm thấy tâm viên ý mã. Cậu ta cảm thấy cô vô cùng xinh đẹp, rõ ràng xung quanh rất tối, nhưng trong mắt cô mờ mờ có nụ cười tự tin khiến cậu ta cảm thấy ánh sáng tỏa ra bốn phía.

Mộc Hàn Hạ không phát hiện ra tâm tư này của cậu ta. Đầu tiên cô nhìn cậu ta, sau đó nhìn mọi người xung quanh, lên tiếng giới thiệu: "Đây là một trung tâm mua sắm trên mạng thực sự. Tôi nói thực sự, mọi người có thể đoán được hàm ý trong đó không?"

Mọi người lắc đầu. Dù sao hiện tại trên mạng có đủ loại trung tâm mua sắm. Chẳng lẽ còn không phải là "thực sự" sao?

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, đồng thời mở hình ảnh ra, trọng điểm là hai từ "thực sự" và "trung tâm mua sắm". Cô nói: "Hiện tại cái gọi là "trung tâm mua sắm trên mạng" chủ yếu là cung cấp sản phẩm, cung cấp nơi cư trú cho các thương hiệu lớn. Có phân phối bên mình, cũng có cả phân phối của bên thứ ba. Mà cuộc chiến đầu chủ yếu của họ là cạnh tranh giá cả, có đúng không? Rõ ràng thực lực của Phương Nghi có sự chênh lệch so với công ty hàng đầu trong lĩnh vực thương mại điện tử. Nếu chúng ta cũng làm sản phẩm, cạnh tranh giá cả, tốc độ phân phối, khẳng định là cạnh tranh được. Nhưng hiện tại tại cũng có một số công ty coi trời bằng vung làm như vậy, hùng hổ mạnh mẽ tấn công vào điểm này, chân đạp vào b đã muốn đánh d..."

Tất cả mọi người cười gật đầu. Lục Chương chống cằm nở nụ cười. Ánh mắt tối đen như mực nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui chứ, cô gái như thế này mới được gọi là cảnh đẹp ý vui, những người bạn gái cậu ta từng qua lại trước kia đều quá yếu đuối.

"Vậy chúng ta sẽ đột phá từ chỗ nào?" Mộc Hàn Hạ nói, đồng thời cũng chiếu đến trang web "Wardrobe e-show", nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cô chuyển đề tài: "Đề tôi hỏi mọi người câu này, mọi người đã từng thử mua sắm trên mạng chưa? Nhất là quần áo đắt tiền, gặp phải chứng ngại lớn nhất là gì?"

Có người đáp: "Quần áo có thương hiệu tôi đều mua ở trung tâm mua sắm thực thể, không nghĩ tới mua trên mạng."

Cũng có người đáp: "Đã từng mua. Nhưng vấn đề lớn nhất là không thể thử quần áo, quần áo có thương hiệu vừa đắt vừa hiếm, mua không thích hợp, đổi lại rất phiền toái."

Còn có người nói: "Tôi thì nhanh trí thử quần áo ở trung tâm mua sắm, sau đó đi tìm loại giống như vậy ở trên mạng. Nhưng một là quá khó đảm bảo được chất lượng, hai là nhiều loại ở trung tâm mua sắm có, nhưng trên mạng không có. Vì vậy cuối cùng vẫn phải ra trung tâm mua. Quả thực đúng là phiền toái, mua bộ quần áo còn mất đến hai lần."

Mộc Hàn Hạ gật đầu.

Lục Chương cười: "Quần áo của tôi đều là tự thiết kế, nên không thể hiểu được nỗi buồn của mọi người." Tất cả mọi người đều nở nụ cười, có người nói: "Tiểu Lục tổng khoe khoang giàu có thật kích thích người ta." Mộc Hàn Hạ cũng cười nói thẳng: "Cậu không cần lên tiếng, quá khiêu khích." Lục Chương liếc cô, chỉ là một màn trêu đùa trong khi làm việc cũng khiến cậu ta cảm thấy vui sướng.

Sau khi mọi người nói xong, Mộc Hàn Hạ im lặng một lát nói: "Vì vậy, e-show là một sản phẩm kỹ thuật, chứ không chỉ là sản phẩm giao dịch."

Tất cả mọi người đều hơi giật mình.

Mộc Hàn Hạ lại chiếu hình, đồng thời trình bày toàn bộ kế hoạch: "Đây là kế hoạch kinh doanh mọi người tuyệt đối phải giữ bí mật. Kỹ thuật của trung tâm mua sắm Wardrobe nằm ở chỗ thông qua máy ảnh của di động và máy tính chụp ảnh, quét hình số liệu dáng người của người sử dụng, tạo thành một hình 3D mô phỏng sống động, trực tiếp tạo ra hiệu quả thử đồ trên máy tính. Do đó giải quyết được vấn đề đặc tính và sự thích hợp của trang phục. Đường nhiên cũng hạn chế được vấn đề nhiều năm nay của các cửa hàng trang phục điện tử. Lại đây, Hà Tĩnh, cậu thử một chút xem."

"À, vâng." Hà Tĩnh ngồi trong góc say sưa nghe, vội vàng đứng lên, đi đến trước mặt Mộc Hàn Hạ. Mộc Hàn Hạ lấy di động chụp sáu góc độ trước, sau, phải, trái, trên, dưới, cho cô ấy, sau đó truyền vào máy tính.

Tất cả mọi người nhìn không chớp mắt, nhanh chóng xuất hiện hình 3D mô phỏng, ngay cả tướng mạo cũng giống hệt.

"Không gạt mọi người." Mộc Hàn Hạ cười, "Đây là do một người bạn của tôi làm, năm đó anh ấy vì muốn làm cho vị hôn thê vui vẻ nên dành mấy tháng làm. Anh ấy chỉ tùy ý làm, nhưng lại chứa đựng một cơ hội kinh doanh lớn cho chúng ta. Kỹ thuật này đã xin độc quyền, anh ấy cũng sử dụng kỹ thuật độc quyền này xin gia nhập vào cổ phần trung tâm thương mại của chúng ta. Chuyện này để nói sau. Nhưng kỹ thuật này nhìn thì thần kỳ, nhưng thực ra nguyên lý vô cùng đơn giản, đối với chuyên gia máy tính mà nói chỉ là một chương trình mà thôi, nhưng mà không có ai làm cả."

Cô lại chuyển sang slide khác, trên màn hình xuất hiện đầy phương trình và số liệu tính toán. Cô nói: "Thông qua chụp ảnh đạt được một tổ hợp hình ảnh, chương trình máy tính tiến hành đo lường tính toán chính xác, phân tích số liệu cơ thể khách hàng, tạo ra mô phỏng 3D. Thực hiện thử mặc trang phục trên mạng đi. Hà Tĩnh, cậu chọn trang phục đi."

Trước mắt trên e-show đã có mấy thương hiệu của Mỹ do Mộc Hàn Hạ đàm phán, Hà Tĩnh tò mò chọn trang phục, Mộc Hàn Hạ ấn nút "thử", mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện ảnh Hà Tĩnh mặc bộ quần áo đó.

"Thật thần kỳ!" Hà Tĩnh cảm thán nói. Mọi người đều tròn tròn mắt gật đầu. Có người nói: "Đây chính là một cuộc cách mạng mới trong ngành sản xuất trang phục."

Lục Chương cũng thấy tâm phục khẩu phục, nghĩ thầm, shit, thảo nào trước đó cô ấy nói muốn dẫn dắt cậu ta tiến vào thương mại điện tử. Hóa ra cát giấu chiều lớn như vậy. Lúc này cậu ta thu lại tâm tư lộn xộn với cô, cậu ta cảm nhận được tương lai vô cùng tiềm tàng. Cậu ta mơ hồ có chút kích động, đó là cảm giác nóng lòng muốn thử nhiệt huyết sôi trào. Cậu ta nhìn Mộc Hàn Hạ, lúc này cô cũng nhìn về phía cậu ta, trong mắt hình như có ý cười, khẽ gật đầu một cái. Trái tim Lục Chương đập mạnh, không biết vì cơ hội kinh doanh khác thường này hay vì cô nữa.

Cuối cùng Mộc Hàn Hạ nhìn quanh một vòng, nói: "Hình thức lợi nhuận của e-show là hợp tác với các thương hiệu lớn, từ đó đạt được lợi nhuận. Trong sáu tháng đầu, e-show sẽ phải thua lỗ rất nhiều tiền."

Tất cả mọi người đều sững sốt. Mộc Hàn Hạ mỉm cười nói: "Bởi vì tất cả thu nhập đều dùng tiền mặt, trả lại vào tài khoản khách hàng. Nhãn hiệu của chúng ta vốn theo con đường giá cả trên mạng, cộng với giảm giá, chúng ta sẽ tiếp cận được toàn bộ mạng lưới giá cả thấp nhất. Sau đó dùng công nghệ độc quyền làm cạnh tranh cốt lõi, chúng ta nhất định có thể thực hiện được "Thương mại điện tử- trang phục- trung cao cấp", nhanh chóng giành được khách hàng ở phân khúc này, giành thị phần cao nhất!"

Trong phòng họp ở tầng cao nhất của Phong Thần, nhóm lãnh đạo tập đoàn đều ngồi quanh bàn. Lâm Mặc Thần ngồi ở vị trí chính giữa.

Một quản lý phụ trách hạng mục thương mại điện tử cũng đang báo cáo rõ ràng kế hoạch kinh doanh tổng thể.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Trong phòng họp ở tầng cao nhất của Phong Thần.

Quản lý hạng mục: "Hiện tại các công ty tiến vào thương mại điện tử đều là ném tiền, cạnh tranh giá cả, làm sản phẩm giao dịch. Chúng ta không làm sản phẩm giao dịch, chúng ta làm thương hiệu, định vị của chúng ta là công nghiệp văn hóa trang phục. Bất cứ ngành sản xuất nào, hiện tại muốn phát triển sâu, yêu cầu về chất lượng, thuộc tính văn hóa và đặc tính đều rất cao. Đây mới là phương hướng mới để phát triển kinh doanh trong tương lai."

Mấy vị lão đại đều gật đầu.

"Tư nhân đỉnh chế" trên màn hình xuất hiện bốn chữ to ngắn gọn.

"Đây là tên trang web của chúng ta, cũng là ý nghĩa chính của trang web. Đầu tiên năng lực cạnh tranh chủ yếu của trang web là tập hợp được hơn một trăm nhà thiết kế nổi tiếng trong nước. Trong đó có nhà thiết kế người Hoa đứng đầu quốc tế, cũng có cả người đứng đầu trong nước, có các nhà thiết kế đã có kinh nghiệm 5-8 năm, cùng với bộ phận những nhà thiết kế trẻ tuổi. Bọn họ đều kí hợp đồng hợp tác độc quyền với Phong Thần, cũng đồng ý dựa vào nền tảng của chúng ta, tiến hành thử nghiệm và hợp tác." Về mặt của quản lý hạng mục hơi hẫng diện, "Những người này đều là nguồn tài nguyên nhân lực quý báu nhất trong ngành sản xuất trang phục trong nước. Nhìn cả nước cũng chỉ có Phong Thần mới có thực lực, tài lực, và danh tiếng trong ngành sản xuất trang phục, có thể thu bọn họ về dưới trướng. Những người này không phải là nhân viên của chúng ta, mà là người hợp tác với chúng ta. Cho dù là nhà thiết kế không có danh tiếng, nhưng có tài, bọn họ sẽ cùng Phong Thần tạo ra của cải kinh tế và thương hiệu mới phù hợp với thời đại Internet.

Nói đến đoạn này cũng khiến lòng người phấn khởi, nhóm nhân viên chuẩn bị hạng mục trang phục thương mại điện tử cũng lộ ra vẻ mặt tự hào và mong đợi. Quản lý hạng mục bắt đầu mở ppt, cũng giải thích:

"Tất cả thành viên trung tâm mua sắm thực thể của Phong Thần và nhóm sở hữu hạng mục bất động sản sẽ nhận được tư cách thành viên miễn phí của trang web. Nhóm khách hàng ban đầu này vô cùng lớn, hơn nữa còn chất lượng cao.

Sau khi khách hàng vào trang web, đầu tiên sẽ nhìn thấy lựa chọn đơn giản, có thể lựa chọn trang phục phù hợp với phong cách và sở thích. Ví dụ có người thích quần áo phù hợp với nghề nghiệp, có người muốn quần áo theo xu hướng, có người thích quần áo nghệ thuật, có người thích quần áo đơn giản tự nhiên."

Trên màn hình xuất hiện một loạt hình ảnh và lựa chọn.

"Sau khi lựa chọn phong cách, sẽ đến nhóm các nhà thiết kế thích hợp. Đây cũng là sản phẩm chủ lực của "Tư nhân đỉnh chế". Tất cả các nhà thiết kế được phân chia dựa vào phong cách và trường phái để phát triển nhãn hiệu của mình. Đương nhiên định vị đều là từ trung và cao cấp trở lên. Khách hàng đến nơi đây có thể tiến hành lựa chọn và mua sắm thích hợp. Đồng thời tất cả trung tâm mua sắm thực thể của Phong Thần cũng sẽ có một số tác phẩm tiêu biểu quý giá. Nhưng vừa rồi đã nhắc tới chúng ta làm không chỉ có nhãn hiệu chất lượng mà còn phải có văn hóa." Quản lý hạng mục phát một ppt mới, và một số trang web thiết kế, weibo của nhà thiết kế nổi tiếng, kênh tạp chí chính phủ, và một số trang truyền thông chính...

"Tất cả mọi người đều biết di động Tiểu M tạo ra một kì tích kinh doanh kiểu mới, dựa vào danh tiếng, dựa vào xây dựng văn hóa thị tộc kiểu mới, tiến hành truyền bá và tiếp thị. Mà khởi xướng của trang web "Tư nhân đỉnh chế" cũng là chất lượng, cá tính và nhiệt tình. Đầu tiên là kí hợp đồng với nhà thiết kế, sẽ có một số người đồng ý trao đổi với khách hàng, tiến vào chiếm giữ "diễn đàn cộng đồng". Đồng thời chúng ta dựa vào weibo người nổi tiếng, tạp chí thời trang và bên mỗi giới, tiến hành truyền bá danh tiếng và làm dậy sóng. Có lẽ một nhà thiết kế nổi tiếng sẽ tỉ mỉ thiết kế áo khoác, tạo thành trào lưu mới thịnh hành trên mạng. Cũng có thể nhà thiết kế dày dặn kinh nghiệm tạo ra thiết kế mới sẽ nhận phải phản ứng trái chiều. Tất cả những điều này đều hoàn toàn có thể. Mục đích là làm cho "Tư nhân đỉnh chế" trở thành một trang web trang phục thời thượng, có ảnh hưởng lớn nhất khu vực."

Lãnh đạo và nhân viên đang ngồi đều lộ ra ý cười, Lâm Mạc Thần cũng khẽ gật đầu. Trong hoàn cảnh kinh doanh hiện tại, anh và mấy nhân viên nòng cốt đã sớm có chung nhận thức, chỉ có đào sâu khai thác giá trị mới có thể hình thành khả năng cạnh tranh thương hiệu không thể thay thế.

"Ngoài ra trang web còn cung cấp phần tự thiết kế cao cấp. Khách hàng tự lựa chọn nhà thiết kế, tiến hành thiết kế theo cá tính, nhận được sản phẩm độc quyền. Nhà thiết kế cũng tiến hành bàn bạc nhu cầu của khách hàng. Phần này cũng không thu được nhiều lợi nhuận, nhưng thắng ở sự ảnh hưởng trào lưu và chủ đề, cũng là chất lượng cao nhất của chúng ta.

Lợi nhuận của chúng ta sẽ thu được ở rất nhiều chỗ, ngoài tiêu thụ của trang web, thu vào từ tầng lớp trung cao cấp, đối với một số danh tiếng tốt, kiểu dáng kinh điển được truyền bá rộng rãi, chúng ta sẽ sản xuất được rất nhiều sản phẩm trọng điểm, mở rộng quyền cho các cửa hàng trên trang web, tác động đến kỉ lục doanh thu."

Sau khi quản lý hạng mục kết thúc báo cáo, CEO Chu Tri Tổ nói: "Hạng mục này nhắm vào nhóm khách hàng trung và cao cấp. Phong Thần là người dẫn đầu ngành sản xuất, cũng là doanh nghiệp nổi bật trong nước. Nếu làm nhất định phải tạo ra ảnh hưởng sâu sắc, chiếm vị trí số một. Điều này cũng có ảnh hưởng rất lớn đến cổ phiếu trên thị trường của chúng ta."

Mấy ngày nay, Mộc Hàn Hạ bận đầu tấp mặt tối. Tranh thủ lúc rảnh rỗi, cô nhắm mắt nghỉ ngơi trong văn phòng.

"Cốc cốc..." Hà Tĩnh khẽ gõ cửa bước vào, mang cho cô một cốc cà phê. Mộc Hàn Hạ mỉm cười nhận lấy: "Cám ơn bạn thân yêu." Hiện tại Hà Tĩnh đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống công sở, cách ăn mặc cử chỉ đều phù hợp. Cô ấy khẽ ấn vai Mộc Hàn Hạ, thấp giọng nói: "Cậu phải giữ sức khỏe, đừng thức đêm nữa."

Mộc Hàn Hạ im lặng cười.

Hà Tĩnh sợ quấy rầy đến cô, lui ra ngoài. Vừa ngồi vào vị trí trợ lý ở cửa không lâu thì di động vang lên, cô ấy nhìn số gọi đến, nhìn xung quanh, đứng dậy đi đến chỗ không có người mới bắt máy.

"A lô, Lâm tiên sinh."

Giọng nói bình tĩnh của Lâm Mạc Thần truyền tới: "Hiện tại cô ấy có bận không?"

"Không, vừa mới họp xong, cô ấy đang nghỉ ngơi."

"Cảm ơn cô."

"Không có gì."

Cúp điện thoại, Lâm Mạc Thần nhìn số của Mộc Hàn Hạ một lát rồi gọi cho cô. Gọi điện thoại hỏi Hà Tĩnh trước cũng là bất đắc dĩ. Hai hôm nay gọi điện thoại cho Mộc Hàn Hạ, cô đều không nhận. Anh biết cô vô cùng bận rộn, không muốn quấy rầy, nhưng cũng không muốn rời xa cô.

Điện thoại nhanh chóng có người nhận. Giọng nói dịu dàng của Mộc Hàn Hạ truyền đến: "A lô, Jason."

Cách gọi này khiến cho Lâm Mạc Thần hơi thất thần, anh nhìn hoang hồn buông xuống bên ngoài cửa sổ, nở nụ cười: "Đang làm gì vậy?"

Giọng nói anh dịu dàng trầm thấp khiến Mộc Hàn Hạ mềm lòng. Dường như trong nháy mắt thoát khỏi công việc bận rộn, trở lại quê nhà yên bình chỉ có hai người.

"Đang nghỉ ngơi, vừa họp xong, hơi mệt." Cô đáp, "Còn anh."

"Anh cũng vậy."

Hai người im lặng một lát, không hề biết ở cả hai đầu cả hai người đều nở nụ cười. Lâm Mạc Thần nói:

"Chờ một lát anh tới đón em."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Vâng."

Chờ khi Mộc Hàn Hạ ra khỏi tập đoàn Phương Nghi, trời đã hoàn toàn tối đen. Đèn ở các tòa nhà cao tầng đều được bật sáng, trên đường vẫn đông nghịt. Mùa hè tới rồi, thành phố phồn hoa này khắp nơi đều tràn ngập không khí ấm áp. Xe Lâm Mạc Thần dừng bên đường, cửa kính xe hạ xuống. Người đàn ông trong xe không còn giống như hồi trẻ, luôn thích đeo kính râm, hiện tại anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu xám đơn giản, ánh mắt yên tĩnh nhìn cô tới gần.

Mộc Hàn Hạ ngồi vào ghế lái phụ, Lâm Mạc Thần hơi nở nụ cười, khởi động xe.

Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, co người tựa vào ghế lái phụ, không nói lời nào. Lâm Mạc Thần phát hiện hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô đáp: "Mệt chết đi được." Dừng một chút nói tiếp: "Em có người bạn rất thân ở Mỹ, anh ấy mắc bệnh sắp mất rồi."

Lâm Mạc Thần không nói gì, tay khẽ chạm vào tóc cô. Chỉ là một động tác đơn giản, nhưng Mộc Hàn Hạ cảm nhận được sự bao dung và vỗ về của anh. Tâm trạng của cô cũng trở nên bình tĩnh hơn, nghiêng đầu nhìn anh hỏi: "Mấy ngày nay anh bận gì vậy?"

Lâm Mạc Thần mỉm cười nhìn phía trước: "Liên quan đến bí mật kinh doanh, không thể nói được." Mộc Hàn Hạ cũng không để ý, gật đầu: "Em hiểu."

Cứ như vậy, suốt dọc đường cả hai đều im lặng. Bởi vì thời gian đã muộn, hai người cũng đã ăn tối, nên nhanh chóng tới dưới lầu nhà cô.

"Em về đây, ngủ ngon." Mộc Hàn Hạ nói, nhìn anh một cái, quay người qua khẽ hôn lên má anh.

Lâm Mạc Thần im lặng.

Mộc Hàn Hạ mở cửa xe, "tích" một tiếng, truyền đến tiếng khóa cửa xe, không đẩy được cửa ra, cô quay đầu nhìn anh, anh cũng nhìn chăm chăm vào cô.

"Em từng nói một câu: Người về đêm gió tuyết nhìn thấy ánh sáng chiếu trên đường. Mấy năm nay anh vẫn nhớ rõ. Trong đế quốc kinh doanh này, cả anh và em đều có dã tâm, hướng lên phía trên. Anh gần như đã lên tới đỉnh rồi, vậy thì sao chứ? Trên đời này tiền không bao giờ kiếm hết, lợi ích đạt được cũng là vô tận. Chỉ có con đường về nhà là mỗi ngày đều phải đi, nhưng em không đi cùng anh. Hàn Hạ, đừng để cho anh chờ nữa, theo anh trở về được không?"

Mộc Hàn Hạ im lặng. Anh thấy thế, nghiêng người qua hôn cô, đồng thời kéo người cô, ôm chặt cô vào lòng. Nụ hôn của anh khiến cô thở dồn dập, khuôn mặt vui trong lòng anh, khẽ nói: "Anh không cần phải nói nhiều như vậy, em về với anh."

Anh im lặng ôm cô càng chặt hơn.

Bóng đêm thâm trầm, dưới bầu trời đêm mùa hạ, ánh trăng sáng ngời. Trên đường Cayenne chạy về nhà anh, Mộc Hàn Hạ nhìn đèn đường ngoài cửa sổ, trong ánh sáng mờ hồ dịu dàng, trong lòng hơi hoảng hốt, còn Lâm Mạc Thần lái xe, nhìn cảnh sắc yên lặng đêm mùa hạ, một lát sau, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Vừa vào cửa, Lâm Mạc Thần lập tức bật đèn, lấy một đôi dép nữ từ trong tủ giày ra. Mộc Hàn Hạ nhìn đôi dép mới tinh, cúi người đi vào.

Anh nói: "Ngồi xuống đi, anh đi lấy đồ uống."

Mộc Hàn Hạ cũng không khách sáo ngồi xuống sofa. Căn phòng quá lớn, cũng quá im lặng, cô mở TV, tùy tiện bật một kênh, dường như rất chăm chú xem. Khóe mắt liếc anh, thấy anh cúi đầu phục, chỉ còn mặc một chiếc áo sơ mi, mở tủ lạnh, lấy đồ. Đèn trong phòng ảm đạm chiếu vào người anh, hình ảnh này khiến trong lòng Mộc Hàn Hạ dâng lên cảm giác ảm áp.

Anh rót hai cốc sữa mang đến, hỏi: "Có cần đun nóng không?" Mộc Hàn Hạ nở nụ cười nói: "Không cần." Anh đưa một cốc cho cô, cầm một cốc khác ngồi xuống, ôm bà vai cô. Hai người im lặng uống sữa, xem TV một lát, anh bỏ cốc xuống, mới uống được một nửa cốc sữa, anh cúi đầu xuống hôn cô.

Không biết anh cố ý hay vô tình, đèn trong phòng khách cũng thật u ám. Mộc Hàn Hạ bị anh đặt trên sofa, không biết áo bị anh cởi ra từ lúc nào. Anh cũng đã cởi mấy cúc áo sơ mi ra, không biết thỏa mãn cúi đầu hôn phần cơ thể trần trụi của cô. Đối với Mộc Hàn Hạ đã lâu không bị người khác chạm vào thực sự rất kích thích. Ngay cả đầu ngón tay cô cũng run rẩy, chạm vào mái tóc đen của anh. Cơ thể anh nóng bỏng, ánh mắt âm u dọa người. Cảm giác anh tên đã trên đây, Mộc Hàn Hạ đẩy anh ra: "Đi tắm rửa đã."

Lâm Mạc Thần ôm cô không buông ra: "Ừ. Ai tắm trước? Hay là chúng ta cùng nhau tắm?" Trước kia hai người chưa từng tắm chung với nhau, Mộc Hàn Hạ bật cười đẩy anh ra: "Cút xuống địa ngục đi." Lúc này Lâm Mạc Thần mới khẽ cười buông cô ra, người tựa vào sofa, tay đặt lên vị trí cô vừa nằm, đáng vẻ kia mạnh mẽ gọi cảm không nói lên lời.

Mộc Hàn Hạ vào nhà tắm, mới nhớ ra không có quần áo, lại đi vào phòng ngủ của anh, tìm chiếc áo ngủ từ trong va li đựng đồ của cô. Anh vẫn ngồi trong phòng khách, nhìn rõ nhất cử nhất động của cô.

Sau khi cô tắm xong, ánh mắt Lâm Mạc Thần say mê nhìn cô. Da cô vốn trắng trẻo, mấy năm nay thường xuyên luyện tập nên dáng người càng cân đối hơn. Tóc đen ướt át vắt ngang vai, cánh tay tùy ý để bên người, lộ ra đôi chân nhỏ nhắn trắng trẻo. Cô mặc chiếc áo ngủ từ nhiều năm trước, màu sắc

trong trắng thuần khiết ảm áp, lập tức khiến Lâm Mạc Thần nghĩ tới giống như nhiều năm qua cả hai người chưa từng thay đổi vậy.

Lâm Mạc Thần đứng dậy đi qua, trước khi cô bước vào phòng ngủ, liền chặn cô lại, ôm lấy hôn trên hành lang. Hôn đến mức cả người cô mềm nhũn, mới khẽ cắn lỗ tai cô, để cho cô đi vào phòng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước tí tách, Mộc Hàn Hạ đi vào phòng ngủ, màu sắc nơi này hơi lạnh lạnh, đã lâu không có người ở. Cô đứng bên cửa sổ nhìn bóng đêm lan tràn trong thành phố. Khác hoàn toàn với khi một mình qua những buổi đêm yên tĩnh ở nước ngoài, lúc này khi cô đứng ở đây cảm thấy trống trải, nhưng cũng rất ảm áp. Cô nằm vào chăn, vẫn hơi lạnh, nhưng nhanh chóng cảm thấy ảm áp. Cô cuộn tròn người mình, trái tim còn đập nhanh hơn so với lần đầu tiên năm đó, cổ họng cũng hơi khô. Một lát sau nghe thấy tiếng nước ngừng, có người đi vào.

"Hôm nay quay lưng về phía anh là vì xấu hổ à?" Anh hỏi.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười nói: "Chẳng lẽ trước kia em thường xuyên quay lưng với anh?"

Anh ôm lấy cô từ phía sau: "Đúng vậy. Trước kia luôn để cho anh nhìn thấy bóng lưng của em"

Mộc Hàn Hạ ngẩn ra, xoay người lại. Hai người cùng nằm trong chăn, cách nhau rất gần, cô nhìn mặt anh. Sau đó cô ngẩng đầu, hôn lên môi anh. Tay Lâm Mạc Thần nhân tiện tiến vào trong áo ngủ của cô, chuyển từ bị động sang chủ động, xoay người đè cô, bắt đầu tùy ý hôn môi vuốt ve.

Mộc Hàn Hạ cảm thấy hơi mê loạn, cảm nhận mỗi một tác động trên cơ thể mình đều có dấu vết của anh. Cô nghe thấy tiếng thở mạnh mẽ của Lâm Mạc Thần, anh hôn khiến cô hơi đau, tay cũng hơi dùng sức giữ hai tay cô. Cô có thể cảm nhận rõ ràng được sự xúc động và vội vàng của anh. Không nghĩ tới có một ngày từ "vội vàng" cũng sẽ được dùng với con người từng trải như anh.

Kí ức từng bị cô chôn vùi sâu trong trí nhớ dần xuất hiện. Khi hai người thân mật, anh hai mươi sáu tuổi tính kiểm soát luôn rất mạnh, kiểm soát tất cả quá trình, kiểm soát cả cô. Anh rất có tâm cơ, cũng rất phóng khoáng, bất kể là tư thế nào. Anh luôn quan sát đầy vò cô, trong hai người, cô luôn là người bị đánh toi bởi trước, thậm chí phải cầu xin tha thứ. Hiện tại nhìn thấy anh, tại sao so với mấy năm trước không hề thay đổi chút nào?

"Này...anh đừng..." Cô lên tiếng.

"Đừng cái gì?"

"Đừng quá quá...Ngày mai còn phải đi làm." Nói ra lời này, cô cũng hơi ngưng ngừng.

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn cô: "Ngày mai em còn muốn đi làm?"

Mộc Hàn Hạ dờ khóc dờ cười, lấy tay đẩy anh, nhưng vẫn nằm trong lòng anh, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn: "Vây em đổi ý, em phải đi." Lâm Mạc

Thần lập tức ngăn cô lại, hôn càng sâu hơn.

Ngay cả linh hồn cũng trở nên chấn động, trong nháy mắt cô buông hết tất cả xúc động ôm lấy anh. Chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa, cuộc sống về vãng kia cũng không còn quan trọng nữa, dùng hết tất cả tâm tư nghĩ ra kế hoạch kinh doanh cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ có anh dịu dàng, cổ chấp như vậy ôm lấy cô. Ánh mắt của anh nóng rực như lửa dưới ánh đèn mờ ảo, vòng ôm của anh nóng bỏng mà an toàn. Cô muốn ôm anh, cho dù cách thiên sơn vạn thủy, cuối cùng đã ôm được người yêu từng đánh mất này. Cô thật sự muốn cùng anh đầu bạc đến già, anh cũng biết không có người khác, anh xấu xa với cô như vậy, anh đối tốt với cô như vậy. Anh chứng kiến tất cả sự ngây ngô và ngốc nghếch của cô, anh từng bước đem cô từ cuộc sống bùn lầy tiến vào đế quốc kinh doanh của anh. Anh từng là người chi phối cuộc sống của cô, hiện tại anh buông tất cả kiêu ngạo, chỉ vì chờ cô quay đầu lại.

"Anh yêu em." Khi cả hai cùng lên đỉnh, anh khẽ nói bên tai cô. Mộc Hàn Hạ vuốt ve mồ hôi trên lưng anh. Nước mắt từ từ chảy ra, cô còn chưa đáp lại, anh đã cúi đầu mạnh mẽ hôn cô.

Gây sức ép đến hơn nửa đêm, cuối cùng anh mới buông tha cho cô, nhưng anh đâu có muốn ngủ chứ, anh vẫn ôm cả người cô vào trong lòng, để cho đầu cô gối lên cánh tay, tay kia ôm chặt thắt lưng cô, thậm chí chân còn gác lên người cô. Trước kia anh không hề làm như vậy, Mộc Hàn Hạ sớm đã không còn sức nói: "Anh đừng làm như vậy, ngủ như vậy khó chịu lắm."

Anh đáp: "Rất thoải mái. Em từ từ làm quen là được."

Mộc Hàn Hạ: "... " cảm thấy người đàn ông độc miệng bá đạo kia mơ hồ đã trở lại.

Cô bắt đầu đi đánh phải mặt kê anh. Tuy nói là đi ngủ, nhưng anh vẫn cúi đầu hôn tóc và phía sau cổ cô, nhưng Mộc Hàn Hạ cảm thấy không thoải mái, cơ thể còn hơi đau, chân...bởi vì hành động của anh đau đến mức không cử động được. Cô đưa tay xoa chân, anh phát hiện hỏi: "Sao vậy?"

"Chân hơi tê. Không sao."

Qua mấy giây, cô cảm nhận được tay anh chạm vào đùi cô khẽ vuốt ve. Bàn tay dịu dàng có lực, rõ ràng là cố ý khiến Mộc Hàn Hạ lại có cảm giác khác thường.

"Anh đừng xoa nữa." Cô đẩy tay anh ra.

Lâm Mạc Thần nở nụ cười, tay ngừng lại. Mộc Hàn Hạ bị anh ôm chặt vào lòng, thực ra anh cũng không quá thoải mái, nhưng nằm không được bao lâu anh lại tập kích. Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được anh hôn tóc, hôn hai má, sau đó lại lật người cô qua, hôn càng sâu hơn. Mộc Hàn Hạ thực sự không chịu được, miễn cưỡng mở to mắt: "Anh làm gì vậy?"

Lúc này đã là hơn bốn giờ, ngoài cửa sổ trời vẫn tối, chỉ có một ngọn đèn trên đầu giường. Mộc Hàn Hạ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cảm thấy khuôn mặt Lâm Mạc Thần vô cùng mờ ảo, giọng nói cũng như từ nơi xa truyền tới. Anh nói: "Summer, anh muốn cất giữ em, chỉ để cho mình anh sở hữu thôi."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động, lập tức hoàn toàn tỉnh táo, ngược mắt nhìn anh nói: "Cả đời này cho dù hợp hay tan, em chỉ thuộc về mình anh thôi."

Lâm Mạc Thần lập tức ôm chặt lấy cô.

Sau đó, trời sáng, ánh sáng nhạt chiếu vào từ khe hở rèm cửa. Hai người đều ngủ rất say, cô hơi cuộn mình trong chiếc chăn rộng, mặt vui trong gối, tóc dài đen buông xõa tứ tung. Anh vẫn ôm lấy cô từ phía sau, tay nắm chặt tay cô, chân gác lên chân cô, tựa như hai cung tên, im lặng chôn lên nhau.

Ngủ đến tận trưa, Lâm Mạc Thần mới tỉnh, cúi đầu nhìn thấy Mộc Hàn Hạ nhắm chặt hai mắt, hơi thở đều đều, còn mệt hơn so với anh đêm qua. Lâm Mạc Thần nở nụ cười, để cho cô nằm trong khuỷu tay mình, tay kia cầm lấy di động bên cửa sổ. Sau khi khởi động máy, mới phát hiện có năm cuộc gọi nhờ đều là từ công ty gọi tới.

Trực giác của anh luôn nhạy bén, trước khi gọi lại lập tức nhìn qua tình hình thị trường chứng khoán, trong lòng lập tức có cân nhắc. Buông Mộc Hàn Hạ ra, khẽ rời giường, mặc quần áo bước vào thư phòng gọi điện thoại.

Là Chu Tri Tổ nhận điện, anh ta lời ít mà ý nhiều: "Chủ tịch Lâm, sáng hôm nay thị trường chứng khoán đã tụt 7 điểm. Toàn bộ tài chính của chúng ta ở thị trường chứng khoán đều bị thiệt hại. Các công ty khác cũng vậy."

Lúc này ánh mặt trời bên ngoài vô cùng sáng, Lâm Mạc Thần kéo hết rèm cửa sổ trong nhà xuống, nên bên trong mới có vẻ tối tăm yên tĩnh. Anh lấy tay đẩy một góc rèm ra, nhìn bên ngoài đường phố đông nghịt, hỏi: "Hôm nay tổn thất bao nhiêu?"

Chu Tri Tổ đáp: "10 triệu."

Lâm Mạc Thần nói: "Tôi đến ngay."

Khi Mộc Hàn Hạ mở mắt ra đã thấy Lâm Mạc Thần đứng trước gương, âu phục đã mặc xong.

"Anh phải đi ra ngoài à? Máy giờ rồi?"

Lâm Mạc Thần cúi người hôn cô một chút nói: "Ngủ thêm một lát đi, anh đến công ty." Mộc Hàn Hạ biết nếu không phải chuyện gấp, người của Phong Thần cũng không quấy rầy đến anh. Cô nhìn về mặt bình tĩnh của anh hỏi: "Không có chuyện gì chứ?"

"Không có." Anh đáp: "Không quan trọng bằng chuyện đêm qua."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, cô cũng hơi xúc động vì sự phóng túng của mình, cũng không muốn phải đi làm ngay, lập tức kéo chăn nằm xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn anh.

Anh đã thất xong cả vật, người cũng đã đi tới cửa, thay xong giày da. Bỗng nhiên anh quay lại, đi đến bên giường, chạm vào mặt cô, hôn thật mạnh. Mộc Hàn Hạ khẽ ưm một tiếng, chui vào trong chăn. Lúc này trong mắt anh mới có ý cười, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Khi Mộc Hàn Hạ đến công ty cũng nghe thấy nhân viên nói đến sự sụt giảm của thị trường chứng khoán ngày hôm nay, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ tới Lâm Mạc Thần. Tuy nhiên cô không hiểu quá nhiều về đầu tư, đầu năm từng nghe bạn bè đề nghị đầu tư một chút tiền vào thị trường chứng khoán mua cổ phiếu blue chip, nhưng cô hoàn toàn không quan tâm. Trong tâm hiểu biết của cô, thị trường chứng khoán sụt giảm là thường có chuyện, cũng sẽ không ảnh hưởng quá mạnh đến Phong Thần. Vì vậy, anh cũng không quá để trong lòng.

Đương nhiên vào hôm đó, phần lớn người Trung Quốc đều không nhận ra được mức độ nghiêm trọng của lần sụp đổ thị trường chứng khoán này.

Mộc Hàn Hạ ngồi trong văn phòng không được bao lâu, Lục Chương lác lác đi vào, về mặt kì lạ nhìn cô: "Buổi sáng đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng tắt máy, còn không nói với tôi một tiếng, tôi còn tưởng cô bị bắt cóc đấy. Cô nói xem sao hiện tại cô làm việc không chịu dằn dò gì vậy? Cô cho rằng mình là tôi à?"

Mộc Hàn Hạ cảm thấy cậu ta có dáng vẻ của một bà quản gia, hơi đáng yêu, về mặt không đổi sắc đáp: "Buổi sáng có việc gấp, không kịp báo, xin lỗi cậu."

Lục Chương "hừ" một tiếng, nhưng lập tức kéo ghế ra ngồi: "Cô giao cho tôi đàm phán với các nhà cung ứng cũng xong rồi. Còn một tuần để nhập số liệu thương hiệu và chuẩn bị. Nhanh nhất là trong hai tuần nữa e-show có thể đăng nhập."

Mộc Hàn Hạ nhìn đôi mắt đen có quầng thâm của cậu ta, biết mấy ngày nay cậu ta cũng mất ăn mất ngủ. So với cậu ta trước kia mà nói, tiểu thiếu gia hiện tại đúng là thay da đổi thịt. Cô cảm kích nói: "Cảm ơn. Cậu vất vả rồi."

"Cô cảm ơn tôi làm gì chứ." Lục Chương nở nụ cười, "Hiện tại cô chỉ là làm thuê cho tôi. Hạng mục này cũng chiếm một phần lớn của Phương Nghi." Tay cậu ta tùy ý nghịch đồ trang trí trên bàn cô, "Nhưng cô vẫn còn chưa nói tại sao phải làm hạng mục này gấp như vậy, quả thực là quá liều lĩnh. Tại sao vậy?"

Mộc Hàn Hạ nhìn thẳng vào mắt cậu ta, về mặt cậu ta không hề có biểu tình tụy ý có lẽ.

"Chờ trang web đăng nhập, tôi mang cậu đi gặp anh ấy." Mộc Hàn Hạ nói.

Lục Chương ngẩn ra.

Trong lòng Lục Chương tràn đầy tâm sự, Mộc Hàn Hạ tiếp tục xử lí chuyện trong tay. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy đêm hôm qua liều chết đây đưa, cũng mới ngủ được một chút, lúc này tuy cơ thể vẫn hơi đau nhức, nhưng cũng cảm thấy cả người khoan khoái. Vì để cho trang web nhanh chóng đăng nhập, cô đã quyết định mấy ngày tiếp theo sẽ ăn ngủ ở công ty, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến có lẽ Lâm Mạc Thần sẽ kín đáo phê bình chuyện này, sau đó tiếp tục cam chịu, thậm chí còn có tâm trí có thể bình tĩnh đùa giỡn, cô hơi bật cười. Nhưng có lẽ anh cũng bận chuyện của mình? Dù sao vào buổi trưa, anh cũng đã vội vã đi.

Bận cả buổi chiều, Mộc Hàn Hạ cảm thấy hình như mình sơ suất chuyện gì đó quan trọng có liên quan đến Lâm Mạc Thần. Nhưng là chuyện gì cơ chứ? Mọi việc quán lấy thân, cô nhất thời không nghĩ ra. Tối chạng vạng, khi cô hẹn gặp mặt bên đối tác thương hiệu lớn, trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, cô mới bỗng nhiên có phản ứng.

Chuyện đã tiến triển đến nước này, có thể Lâm Mạc Thần đã biết rồi.

Không, bằng sức ảnh hưởng và mạng lưới quan hệ lớn sau lưng Phong Thần, chắc chắn anh đã biết rồi.

Ngày cô hẹn gặp các nhà cung ứng trang phục lớn là cùng một nhóm người cung cấp cho các trung tâm của Phong Thần. Thời gian trước Phương Nghi chuẩn bị bên trong nên còn có thể chắc chắn giữ được tính bảo mật. Tuy các nhà cung cấp đã kí kết hợp đồng giữ bí mật, nhưng khó mà không tiết lộ tiếng gió với Phong Thần. Hơn nữa Tôn Chí còn là con cáo già vô cùng am hiểu đối nhân xử thế.

Cô hơi trầm tư một lát, nhắn tin cho Lâm Mạc Thần: "Có thời gian gặp mặt không? Em có chuyện muốn nói với anh."

Giống như đa số các công ty đầu tư khác, khách hàng của Phong Thần cũng đầu tư mấy trăm triệu, đồng thời trong đó cũng có gần trăm triệu của Phong Thần. Bởi vì trước đó Lâm Mạc Thần đã quyết định sách lược "đầu tư ổn thỏa", nên khi cổ phiếu rớt giá, tổn thất của Phong Thần cũng là ít nhất. Nhưng sự điên rồ của thị trường, không có giới hạn hợp lý cũng khiến Phong Thần không tránh khỏi khó khăn.

Trong cuộc họp vào buổi chiều, Lâm Mạc Thần đứng đầu nhóm cấp cao, luôn chú ý chặt chẽ đến sự bất ổn định của thị trường chứng khoán. Giống như mỗi lần gặp phải sóng gió lớn trước đó, đối với bước đi tiếp theo như thế nào, mọi người đều chia ra làm hai phe. Bên phe bảo thủ đề nghị Phong Thần chấp nhận tổn thất đã có, rút tài chính, đợi qua sóng gió rồi tùy thời bước vào, cũng chính là "cắt thịt" mà chúng ta thường nói. Bên phe cấp tiến cho rằng trong sự chấn động vẫn có cơ hội, không nên lập tức cắt thịt, mà là sau khi bù đắp tổn thất, quan sát tình hình rồi quyết định.

Cuối cùng Lâm Mạc Thần bác bỏ tất cả ý kiến, kiên trì "Cắt thịt". Anh nói: "Chúng ta làm đầu tư đều phải chú ý câu nói này: sợ hãi khi người khác tham lam, tham lam khi người khác sợ hãi. Nếu bàn về tham lam...tôi nghĩ trong số mọi người không có ai tham lam bằng tôi. Nhưng tôi cũng không thể theo kịp thị trường chứng khoán đại lục. Mọi người còn muốn kiên trì ư? Mười triệu cũng được, hai mươi triệu cũng được, cắt đi."

Lúc này những người ở đây không hề hay biết nhờ có quyết định này của Lâm Mạc Thần mà tài chính chủ lực của Phong Thần có thể giữ lại được, tiếp đó thị trường liên tục sụt giảm, tránh được một kiếp. Nhưng giao dịch buôn bán của Phong Thần lớn hơn những công ty đầu tư vừa và nhỏ, rút khỏi thị trường chứng khoán cũng cần thời gian, cho nên chắc chắn phải chấp nhận tổn thất. Nghiệp vụ đầu tư của tập đoàn năm nay đã thua lỗ không ít tiền. Bảng báo cáo thành tích cũng không mấy đẹp mắt.

Tôn Chí không chen chân vào đầu tư, khi bọn họ thảo luận, anh ta ở bên cạnh im lặng uống trà, đột nhiên Lâm Mạc Thần liếc anh ta: "Tôn Chí, đừng có giả chết. Nghiệp vụ đầu tư năm nay không kiếm được lợi nhuận. Thương mại điện tử phải nổi bật. Tập đoàn sẽ toàn lực duy trì nghiệp vụ mới này, cậu gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật cho tôi, phải tạo ra tăng trưởng lợi nhuận mới."

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng những người ngồi đó ai không nghe ra được sức nặng trong đó. Tôn Chí lập tức cười nói: "Vâng. Vâng. Xin chủ tịch yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Mọi người đều nở nụ cười. Tôn Chí nhìn khoe miệng Lâm Mạc Thần thân nhiên ý cười, người khác không nhìn ra, nhưng anh ta nhìn ra được. Hôm nay rõ ràng thua lỗ, nhưng Lâm Mạc Thần lại có vẻ hăng hái, miệng cũng trở nên độc địa. Không cần phải nói, chắc chắn là có liên quan đến Mộc Hàn Hạ. Aiz!

Sau khi tan họp, Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng một lát, định xuống lầu thì Tôn Chí gõ cửa bước vào, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Lâm Mạc Thần: "Có chuyện gì?"

Tôn Chí: "Tôi vừa nhận được tin, gần đây có một đối thủ cạnh tranh mạnh cũng sẽ tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử, hơn nữa cũng làm về trang phục cao cấp. Tuy phương hướng khác với trang web của chúng ta, nhưng chắc chắn sẽ tấn công chiếm giữ thị trường của chúng ta."

Lâm Mạc Thần từ từ coi cà vạt, để trên bàn, liếc anh ta: "Ai?"

Về mặt Tôn Chí điềm nhiên như không: "Phương Nghi. Người chịu trách nhiệm hạng mục là Mộc Hàn Hạ."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Tôn Chí cũng hiểu chuyện này đúng là phá hoại, năm nay Phong Thần chuyển đổi mô hình nghiệp vụ, thị trường chứng khoán còn thua lỗ. "Tư nhân đỉnh ché" đã chuẩn bị hơn một năm, toàn bộ trên dưới công ty đều rất quan tâm, là tâm huyết trí óc của vô số người. Lấy địa vị và đầu tư ban đầu của Phong Thần, nếu làm thì phải đại sát tứ phương, chiếm vị trí số một, nhưng Mộc Hàn Hạ lại cố tình tiến vào lúc này. Không phải hai người đã làm hòa rồi sao? Chẳng lẽ trước đó không tiết lộ chút gió nào cho Lâm Mạc Thần? Vậy đúng là phí công khiến người ta phải cân nhắc, nhưng Tôn Chí đương nhiên sẽ không nói ra những lời này.

Điều Tôn Chí quan tâm hiện tại là dù thế nào Lâm Mạc Thần cũng là người của Phong Thần, từ trước đến nay thủ đoạn đều kiên cường xảo quyết. Ngày xưa nếu hạng mục lớn gặp phải tảng đá chặn đường, đừng nói chờ hạng mục của đối phương login tham gia cạnh tranh, một khi phát hiện, trực tiếp đánh chết, tránh phải ngáng đường. Làm sao để cho người ta cơ hội tham gia giành miếng bánh ngọt chứ?

Hiện tại giai đoạn này, bằng thực lực hùng hậu của Phong Thần, không phải không làm gì được Mộc Hàn Hạ và Phương Nghi. Thông qua quan hệ ngành tạo áp lực đối với các nhà cung ứng, thậm chí hợp pháp hoặc dùng luật pháp phá hoại kế hoạch của bọn họ...đều hoàn toàn có thể. Tôn Chí dự đoán nếu đối lại là một đối thủ cạnh tranh khác, Lâm Mạc Thần tất nhiên ngầm đồng ý cho anh ta mạnh tay đi làm. Nhưng hiện tại đối thủ lại là người trong lòng của Lâm Mạc Thần, anh sẽ làm như thế nào đây? Dù sao hiện tại không còn là một trung tâm mua sắm như trước kia nữa rồi, chủ tịch muốn thôi là thôi được. Thương mại điện tử liên quan đến việc phát triển tổng thể của Phong Thần.

Tôn Chí cũng hơi tò mò, người đàn ông như Lâm Mạc Thần sẽ có lựa chọn như thế nào đây.

"Chủ tịch, tiếp theo chúng ta làm như thế nào?"

Tôn Chí hỏi.

Lâm Mạc Thần ngược mắt nhìn anh ta, ánh mắt âm trầm khó đoán.

Chương 105

Mộc Hàn Hạ đợi một lát ở bãi đỗ xe ngầm của Phong Thần mới nhìn thấy Lâm Mạc Thần đi ra từ thang máy riêng. Trời đã tối, bãi đỗ xe không ngừng có người đi qua. Trong ánh sáng u ám anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và quần dài, nhìn từ xa, vừa tuấn lãng vừa xa cách, nhưng khi nhìn thấy cô, trong ánh mắt anh lập tức có ý cười. Đi đến bên cạnh cô, không quan tâm bên cạnh có người hay không, ôm lấy eo cô.

Mộc Hàn Hạ hơi ngượng ngùng, đẩy anh ra: "Tìm nơi không có người đi, em có chuyện muốn nói với anh."

"Đến văn phòng anh?" Anh nói.

Trong tiềm thức Mộc Hàn Hạ cũng không muốn công khai chuyện hiện tại của hai người cho bàn dân thiên hạ biết, lắc đầu: "Không nên. Đổi nơi khác đi."

Bởi vì Mộc Hàn Hạ vẫn còn phải quay về công ty tăng ca, cuối cùng hai người quyết định ngồi vào trong xe của Lâm Mạc Thần ở bãi đỗ xe. Nhưng cũng may nơi đậu xe dành cho lãnh đạo cấp cao chỉ là một khoảng nhỏ, hôm nay xung quanh cũng không có chiếc xe nào, lại không có ai hết. Hai người ngồi ở hàng ghế sau, cửa xe đen sẫm, ngăn cách bọn họ hoàn toàn với hoàn cảnh u ám xung quanh.

Lâm Mạc Thần nắm tay cô, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Có chuyện gì mà vội vàng tìm anh như vậy?"

Mộc Hàn Hạ quay đầu nhìn thẳng vào anh, thản nhiên bình tĩnh nói: "Có chuyện chưa nói với anh, em và Phương Nghi sẽ lập tức tiến vào lĩnh vực trang phục thương mại điện tử. Nếu làm tốt có thể ảnh hưởng đến nghiệp vụ trang phục và trung tâm thương mại thực thể của Phong Thần, nhưng có lẽ là ở mức độ vừa phải."

Lâm Mạc Thần nắm tay cô đổi từ tay trái sang tay phải hỏi: "Tại sao không nói sớm với anh?"

Mộc Hàn Hạ cúi đầu: "Chuyện này có liên quan đến quyền lợi một người bạn của em, lần trước em đã nói với anh người mắc bệnh nặng ấy." Im lặng một lát, cô bỗng nhiên có phản ứng với những lời Lâm Mạc Thần vừa nói.

"Là có gì không ổn sao?" Cô nhìn chằm chằm vào anh.

Lâm Mạc Thần im lặng. Không gian trong xe chật chội, hơi thở im lặng của anh giống như bao trùm lấy cô, ánh mắt anh trầm lặng không gọn sóng.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi hồi hộp.

Lâm Mạc Thần cũng vì sự hoảng hốt trong ánh mắt của cô mà cảm thấy ưu phiền. Người phụ nữ mình bồi dưỡng nhiều năm, cho dù đã trốn đi nhiều năm, nhưng làm việc vẫn giống như anh. Trước khi làm kế hoạch gì cũng không để lộ ra nửa chút gió, lại trực tiếp tiến vào lĩnh vực anh cũng nhắm tới.

Nhưng Phong Thần phía sau anh, giao dịch buôn bán quá lớn, người đi theo cũng quá nhiều tựa như một tàu sân bay khổng lồ chống lại một đội ca nô tấn công đặc biệt của cô. Nếu cô sớm nói với anh, anh sẽ không né tránh, mà cũng chả tránh được, nhưng sẽ nghĩ cách giúp cho cô tránh khỏi mũi nhọn của Phong Thần, nhưng hiện tại...

"Anh nghĩ gì vậy?" Mộc Hàn Hạ đột nhiên hỏi.

Điều này làm cho Lâm Mạc Thần thu lại dòng suy nghĩ mỉm cười. Chưa được bao lâu, người con gái này cũng đã bắt đầu lên tiếng chiếm quyền chủ động trong mối quan hệ của hai người.

Nhưng Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới khi cô đang rối như tơ vò, Lâm Mạc Thần đột nhiên ôm lấy cô đặt lên đùi, mặt cô lập tức nóng lên, thấp giọng nói: "Anh làm gì vậy, đây là bãi đỗ xe đấy."

Lâm Mạc Thần khẽ nói: "Không sao." Đúng là hơi chật hẹp, nhưng anh không giống như trước không thích nhìn thấy vẻ mặt không xác định được của cô, chỉ có ôm vào trong lòng mới cảm thấy yên tâm.

"Summer, nếu chúng ta gặp nhau trên thương trường, em sẽ làm như thế nào?"

Bởi vì ngồi trên đùi anh nên Mộc Hàn Hạ cũng cao hơn so với anh, cúi đầu nhìn vào mắt anh nói: "Vậy...xin chỉ giáo?"

Lâm Mạc Thần lập tức nở nụ cười, đè gáy cô hôn thật sâu. Mộc Hàn Hạ lấy tay chặn lại, sau đó bắt được cổ áo anh, thấp giọng nói: "Anh sẽ làm như thế nào?"

"Tự do cạnh tranh, dựa vào vận may. Anh sẽ không để cho bất cứ ai ức hiếp em, nhưng anh cũng sẽ...không nương tay với em." Nói xong anh cắn môi

cô. Mộc Hàn Hạ nghe vậy lập tức thất thần, nhưng nhanh chóng nhắm mắt khép kín nỗi buồn trong không gian, sau đó nhìn khuôn mặt lạnh lùng mệt mỏi của anh. Sau đó lại nhắm mắt, thu lại tất cả suy nghĩ, hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn, cũng hơi cần môi anh một chút.

Điều này khiến Lâm Mạc Thần vô cùng thích, ôm cô càng lúc càng chặt hơn. Có lẽ là do lúc trước cũng như hiện tại hai người có quá ít thời gian thân mật với nhau, hơn nữa đều ở trong phòng, lúc này khi hôn nồng nhiệt ở bãi đỗ xe không người, cả hai đều cảm thấy thỏa mãn, cảm giác được một loại kích thích khác. Đương nhiên Lâm Mạc Thần là người đàn ông coi trọng thể diện, tất nhiên sẽ không làm gì cô trong này, nhưng anh vẫn cho phép mình khiêu khích cô. Hơn nữa triền miên đêm hôm qua đối với anh mà nói căn bản chỉ là giải quyết tạm thời. Anh không để ý tới sự chống cự của cô, cởi áo sơ mi của cô ra, vùi mặt hôn, tay cũng chứa đựng tình dục vuốt ve lưng và eo cô.

Trong đầu Mộc Hàn Hạ đột nhiên hiện lên cách Lục Chương gọi Lâm Mạc Thần, một suy nghĩ lướt qua trong đầu, lão già điên nổi dậy, thật sự là không ngăn được. Đương nhiên cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Cô không thể nói rõ mình có cảm giác gì, có lẽ là cảm thấy bên cạnh cả hai có rất nhiều ràng buộc, nhưng cũng vô cùng lưu luyến sự thân thiết với thân thể anh như vậy. Hai tay cô luồn vào mái tóc đen của anh, tìm cách đập nhanh hơn. Còn Lâm Mạc Thần nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô, cảm thấy mỹ mãn, lại kéo mặt cô xuống, dùng sức hôn, sau đó ậm ừ nói: "Đại chiến sắp tới, anh nhất định bắt em cúi đầu chịu thua, tước vũ khí đầu hàng giống như đêm hôm qua."

Hai tuần tiếp theo, Trương Từ lại trải qua một trận cấp cứu bệnh tình mới tạm ổn định.

Mộc Hàn Hạ vẫn mất ăn mất ngủ ở trong công ty, không phân biệt ngày đêm.

Dưới sự điều khiển của Lâm Mạc Thần, đầu tư tài chính của Phong Thần dường như dùng tốc độ nhanh nhất rút khỏi thị trường chứng khoán. Mặc dù thiệt hại gần một nửa, nhưng chủ lực vẫn tồn tại, trở thành đối tượng nhiều người ngưỡng mộ thần phục.

Trang web "Tư nhân đỉnh chế" tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng.

Trong lúc đó Mộc Hàn Hạ cũng qua đêm ba lần ở nhà Lâm Mạc Thần. Có lẽ là bởi vì tính cách cố chấp của hai người, nên khi ban đêm làm tình càng mạnh mẽ giằng co quyết liệt hơn so với ban ngày trên thương trường. Bọn họ ngày càng quen thuộc với cơ thể của nhau, cũng ngày càng lưu luyến kí kết ngầm.

Hai tuần sau, trang web "Wardrobe e-show" có Trương Từ gia nhập cổ phần chính thức login. Ngày đầu kinh doanh đạt 3 triệu, ngày thứ hai đột phá 5 triệu, ngày thứ ba 15 triệu... Nhất thời vô cùng nổi bật, trở thành người đứng đầu lĩnh vực thương mại điện tử, sản phẩm mới được coi trọng nhất.

Truyền thông đánh giá "e-show" như thế này: "Xuất thế ngang trời, tựa như một mũi nhọn sắc bén, tiến vào ngành sản xuất trang phục thương mại điện tử, lấy đi một chén súp." Nó nhận được mức độ chú ý và hoan nghênh cao như vậy, nên một tuần sau khi tập đoàn Phong Thần tổ chức họp báo long trọng tuyên bố trong mấy ngày tới hạng mục "Tư nhân đỉnh chế" sẽ tiến vào lĩnh vực thương mại điện tử, trọng điểm là ngành sản xuất trang phục thì tất cả mức độ chú ý, cũng không đạt được hiệu quả nghiền nát tất cả như mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Trời đã sáng Mộc Hàn Hạ mở to mắt, xuyên qua rèm cửa được kéo kín, nhìn thấy ánh sáng chói mắt bên ngoài.

Ánh sáng cũng chiếu lên mặt Lâm Mạc Thần. Anh vẫn đang ngủ say, tay ôm chặt eo cô. Tóc ngắn hơi lộn xộn, khuôn mặt luôn buồng bình lúc này lại có vẻ vô cùng dịu dàng. Khuôn mặt trong lúc ngủ hơi mang theo chút mỉm cười.

Mộc Hàn Hạ vươn tay chạm chóp mũi và xương gò má của anh.

Cho dù là tỉnh lại bên cạnh anh lần thứ bao nhiêu, cô cũng vẫn cảm thấy vừa chân thực lại vừa như mơ.

Cảm giác của con người có lẽ là thứ bất hợp lí nhất. Mỗi khi cô ngắm anh đều cảm nhận được sự rung động chua xót mà ngọt ngào. Cô vẫn cảm giác anh là một người đàn ông không thể nhìn thấu và nắm được trong tay như cũ, nhưng lại khiến cô say mê không dứt bỏ được.

Tay cô khẽ men theo lông mày, hai má, cổ. Anh ngủ thực sự say, hoàn toàn không phát hiện ra. Xem ra anh vẫn là người đàn ông tham ngủ giống như năm đó. Mộc Hàn Hạ nghĩ vậy nở nụ cười, buông tay ra, không quấy rầy anh nữa. Cô cũng không xuống giường, sợ đánh thức anh. Cô cầm lấy di động, nhìn email, lướt quanh một vòng bạn bè, xem tin tức...im lặng ở bên cạnh anh, dành chút thời gian rảnh rỗi buổi sáng nhìn di động.

Không bao lâu sau, tiếng đồng hồ báo thức đầu giường vang lên, Lâm Mạc Thần giật mình, không mở mắt, nhúu mày, giọng nói khàn khàn nói với cô: "Tắt đi."

Mộc Hàn Hạ tắt đồng hồ báo thức đi, đẩy anh: "Này, nên dậy rồi." Khuôn mặt anh bất động, ôm cô vào lòng. Mộc Hàn Hạ nở nụ cười: "Anh là trẻ con

à."

Lâm Mạc Thần cúi đầu, vùi mặt vào trong cổ áo ngủ của cô, hôn dọc theo xương quai xanh và ngực cô, tay cũng bắt đầu làm chuyện xấu.

Giây vò cô một lúc, anh mới khoan khoái buông cô ra, nhưng vẫn ôm cô, hai người nằm trên giường không cử động. Cả người Mộc Hàn Hạ đều mất sức, nhất thời không muốn rời giường.

Con người đều lưu luyến sự dịu dàng. Hiện tại mỗi ngày trong thời gian ngắn ngủi hai người ở chung dường như càng ngày càng trở nên lưu luyến lẫn nhau, tựa như trúng độc. Mộc Hàn Hạ không muốn nghĩ sâu, cô cảm nhận được sự tin tưởng dành cho anh rất rõ ràng, hơn nữa dung túng cho tình cảm kia nảy sinh.

"Vừa rồi em xem tin tức và dạo một vòng bạn bè, gần đây thị trường chứng khoán càng ngày càng sụt giảm." Mộc Hàn Hạ hỏi: "Hiện tại Phong Thần thế nào? Không có việc gì chứ?"

"Sao anh để cho Phong Thần có việc gì chứ?" Lâm Mạc Thần đáp, "Yên tâm, bọn anh đã sớm rút lui rồi, không có tổn thất lớn."

"VẬY là tốt rồi." Mộc Hàn Hạ yên lòng, nghĩ một lát lại hỏi: "Vậy lúc này nếu có người tiến vào chứng khoán có phải là vô cùng ngốc? Chắc chắn là bị thiệt hại."

Lâm Mạc Thần nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nháy mắt như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô. Anh đáp: "Đúng vậy, vô cùng ngốc. Chẳng khác nào đưa trẻ tay trái gà không chặt, chính mình đi vào lò mổ. Nếu em muốn đầu tư, thì đưa tiền cho anh. Có một ông xã như anh không dùng, thì còn chờ gì nữa?"

Mộc Hàn Hạ: "Không cần, em chỉ hỏi một chút mà thôi."

Anh lại nói: "Anh tình nguyện đem tất cả tài sản cho em tùy ý sử dụng."

Mộc Hàn Hạ bắt đầu nói "Không cần", sau đó bị anh hôn mấy cái, không nhận được nở nụ cười.

Thực ra Mộc Hàn Hạ hỏi Lâm Mạc Thần vấn đề "có nên gia nhập thị trường chứng khoán hay không" là có nguyên nhân bởi vì sáng sớm, cô không ngừng lướt đến tin tức "Vì nước hỗ trợ".

Đối với lần sụt giảm cổ phiếu này, khắp nơi đều suy đoán, thậm chí âm thầm căn cứ xác thực, cũng ngày càng rõ hơn. Nghe nói là có thể lực không rõ bí mật thao túng thị trường chứng khoán đại lục, mục đích đoạt lấy thành quả xây dựng kinh tế mấy năm gần đây của Trung Quốc.

Mộc Hàn Hạ cũng xem qua tài liệu cuộc chiến bảo vệ tài chính Hong Kong năm 1997, lúc ấy cũng thấy nhiệt huyết bắt đầu dâng trào. Không nghĩ tới chuyện này cũng xảy ra ở đại lục. Thảm họa xảy ra trên toàn quốc này cách rất xa người bình thường. Lúc này dường như có quan hệ mật thiết với mỗi người, xảy ra trong cuộc sống.

"Vì nước hỗ trợ", chủ đề này đúng là ngốc nghếch. Hiện tại thị trường chứng khoán đã rơi vào bộ dạng này, mọi người đều đang tìm cách thoát thân, thì còn có thể hỗ trợ gì chứ. Có lẽ giống như lời Lâm Mạc Thần nói, "Giống như đưa trẻ tay trái gà không chặt đi vào lò mổ." Vật hi sinh đầu tiên chắc chắn là những công ty nhỏ lẻ.

Nhưng Mộc Hàn Hạ tiếp xúc với loại tin tức này càng ngày càng nhiều, bên cạnh cũng càng ngày càng có nhiều bạn bè gia nhập thị trường chứng khoán, cô lại cảm nhận được nhiệt huyết đã lâu xuất hiện. Có một số việc thoát nhìn là ngốc nghếch, nhưng chẳng lẽ bởi vì ngốc nghếch mà không đi làm chuyện đúng đắn sao? Cô nhìn nhóm du học sinh bàn tán trên weixin, hiện tại mỗi ngày nhìn thấy mọi người, nhất là nhóm đàn ông thảo luận gia nhập thị trường cổ phiếu, cùng chống lại kẻ thù bên ngoài. Tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện, không màng lưu danh cũng không cầu lợi. Ngày nào đó nếu thị trường chứng khoán sụt giảm nặng nề, sẽ nhìn thấy mọi người ở trên diễn đàn than ngắn thở dài: "Hôm nay lại cúng một chiếc xe Alto cho quốc gia." "Shit, cậu quyền góp Alto, tôi quyền góp Audi này." Nhưng không ai oán hận câu nào.

Không riêng gì người dân, một số công ty đầu tư có nhà nước chống lưng cũng bị yêu cầu đầu tư phần lớn tài chính vào thị trường chứng khoán. Mà mỗi khi tin tức "Công ty XX đầu tư xx triệu tài chính" truyền ra, câu chữ đơn giản lại khiến lòng người phấn chấn.

Nhưng Lâm Mạc Thần không phải là chàng thanh niên nhiệt huyết mà là nhà tư bản bình tĩnh. Anh nói như vậy là vô cùng ngốc. Có lẽ cô thực sự là đồ ngốc rồi.

Vì thế buổi sáng hôm nay, sau khi bàn chuyện với Lục Chương, bỗng nhiên xúc động hỏi cậu ta: "Gần đây cậu có đầu tư vào thị trường chứng khoán không?"

Lục Chương đáp: "Vốn không. Hôm trước đã mất ba triệu vào thị trường chứng khoán rồi."

"Tại sao?"

"Vì nước hỗ trợ mà. Thiếu gia tôi chính là xương sắt loong coong, có tiền tùy hứng"

Mộc Hàn Hạ bị chọc nở nụ cười, hiếm khi cũng buồn nôn nói: "Đúng là đồ đệ giống tôi. Cậu mua cổ phiếu nào?"

Lục Chương nói mấy tên cổ phiếu với cô, sau đó nói: "Tôi đã hỏi qua người bạn làm đầu tư, mua mấy loại này cũng đáng tin cậy. Thế nào sự phụ cô cũng muốn đầu tư cổ phiếu sao?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu. Không bao lâu sau, cô ném bảy tám trăm nghìn mình tích góp vào thị trường chứng khoán. Trờì sinh tính cách cô rộng rãi, nếu đã quyết định mua sẽ không quan tâm, cũng không theo dõi. Nhưng Lục Chương tự xưng "xương sắt loong coong" cứ rảnh rỗi lại lướt đi động, sau đó sâu xa nói: "Lại cụng trăm nghìn vì nước." "Sư phụ, tôi lại cụng năm trăm nghìn." khiến cho Mộc Hàn Hạ buồn cười.

Còn trang web "e-show" trong thời gian này vẫn phát triển rất thuận lợi, duy trì ổn định, doanh số không ngừng đi lên. Điều này khiến Lục Chương cũng ngẩng cao đầu khi bước đi ở tập đoàn Phương Nghi. Tâm trạng Mộc Hàn Hạ cũng rất tốt, trang web phát triển còn tốt hơn so với mong muốn của cô. Nhưng cô biết bước ngoặt mấu chốt thực sự còn chưa đến, hạng mục "Tư nhân đỉnh chế" Của Phong Thần gần đây sẽ chính thức đưa ra thị trường.

Chạng vạng hôm nay, Mộc Hàn Hạ đến bệnh viện thăm Trương Tử. Anh ấy là người lạc quan, tuy suy yếu vì bệnh tật, sắc mặt không quá tốt, nhưng vẫn nằm trên giường xem tin tức trên TV, nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đến, trong mắt anh ấy hiện lên ý cười.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Hôm nay cảm thấy thế nào?"

"Rất tốt." Anh nói, "Anh nhìn thấy trang web mới, e-show vô cùng thành công. Em quá tuyệt vời."

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, không giấu sự sắc sảo ở trước mặt Trương Tử, khẽ nói: "Thành công lớn còn ở phía sau."

Trương Tử chỉ dịu dàng cười.

Hoàng hôn kéo dài mà êm dịu, thành Bắc Kinh ngoài cửa sổ giống như một bức họa cuộn tròn yên lặng mà phồn hoa. Mộc Hàn Hạ ngồi bên cạnh giường, lấy thìa đút nước cho anh ấy uống.

Trong TV truyền đến giọng nói của người dẫn chương trình tin tức: "Năm giờ chiều hôm nay, người phát ngôn tập đoàn Phong Thần tuyên bố, 12 giờ đêm nay, trang web "Tư nhân đỉnh chế" chính thức login. Đây là chuyện khiến người ta chú ý nhất trong lĩnh vực thương mại điện tử, khi mà cả Phong Thần và Phương Nghi đều nhắm vào ngành sản xuất trang phục, trang web của hai bên tương lai sẽ tiến hành tranh giành thị trường kịch liệt hay không khiến mọi người vô cùng chú ý..."

Trương Tử ngẩn ra, anh ấy cũng chỉ biết đại khái kế hoạch của Mộc Hàn Hạ. Anh ấy hỏi: "Lâm Mạc Thần cũng muốn tiến vào thị trường này? Vậy hai người..."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng bình tĩnh: "Hiện tại em cũng đang chờ...anh ấy tiến vào."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Cũng là khi hoàng hôn bao phủ, Lâm Mạc Thần đứng ở tòa nhà Phong Thần, trầm tư nhìn phong cảnh bên ngoài.

Người phụ nữ của anh có lẽ là người giống anh nhất trên đời này. Hiện giờ gặp phải sự tấn công quy mô lớn của Phong Thần, cô sẽ phản hồi như thế nào đây?

Cô tuyệt đối sẽ không khoanh tay chịu bó tay, nhất định còn cất giấu chiêu trò ở phía sau, là gì đây?

Rõ ràng là suy nghĩ chuyện sát phạt quyết đoán, nhưng trong lòng anh lại bất ngờ dâng lên dòng nước dịu dàng. Lại liên tưởng đến bộ dáng ban đêm của cô, phục tùng đón nhận, cảm thấy cô càng hấp dẫn anh hơn so với sáu năm về trước, khơi dậy sự chinh phục và dục vọng mãnh liệt của anh.

Không, thực ra vẫn là cô của sáu năm trước mà thôi. Tuy hiện tại trưởng thành gọi cảm hơn, nhưng năm đó cô đã là người bướng bỉnh không tuân theo phép tắc rồi. Nếu không làm sao cô nhẫn tâm rời khỏi anh mà đi chứ?

Khóe miệng Lâm Mạc Thần hiện lên ý cười tự giễu.

Tôn Chí gõ cửa đi vào, có lẽ là công tác chuẩn bị rất thuận lợi, mặt anh ta cũng tràn đầy niềm vui, giả vờ ho nhẹ một tiếng nói: "Chủ tịch, trang web sẽ lập tức login. Trang web sẽ tạo ra áp lực rất lớn cho đối thủ cạnh tranh, tên đã lên cung không thể quay đầu lại, chúng ta không thể bận tâm gì nữa."

Lâm Mạc Thần đáp: "Mạnh tay làm đi. A...chẳng lẽ cô ấy sẽ chấp nhận nhìn thấy, ngay cả người phụ nữ của mình tôi cũng không đánh lại sao?"

Tôn Chí nở nụ cười nói: "Tuân lệnh. Chốc nữa nếu e-show bị đánh thê thảm, có người tức giận, còn phải làm phiền chủ tịch an ủi người nhà ở hậu phương."

Hai tay Lâm Mạc Thần đút trong túi quần, đứng bên cửa sổ, thản nhiên đáp: "Cô ấy sẽ không, mà cũng không cần đâu."

Hôm nay cũng không biết Tôn Chí phát rồ vì điều gì, cảm xúc hưng phấn hơn, cũng có lẽ là vì Lâm Mạc Thần ở trước mắt anh ta không kiêng dè đề cập đến chuyện tình cảm của mình, anh ta nghĩ mình vẫn nên nói ra thì hơn: "Thực ra tôi cảm thấy cậu vẫn nên thận trọng thì hơn. Trước kia tôi đã nói chuyện tình cảm không thể chỉ có một bên quá tự tin. Năm đó, tôi nhìn thấy hai người ở bên nhau, sau đó cậu phải cô ấy đi công tác, sắp xếp cho cô ấy tăng ca không phân biệt được ngày đêm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Cô ấy đi theo cậu chả được lợi lộc gì. Sau đó... thì sao? Mấy năm nay cậu vẫn luôn chờ đợi, hiện tại người đã trở lại, nhưng rốt cuộc đây vẫn là cuộc chiến kinh doanh. Cậu cảm thấy không có chuyện gì ảnh hưởng đến tình cảm bởi vì trong lòng cậu đều là cô ấy, nhưng cô ấy thì sao? Cô ấy nghĩ như thế nào?"

Lâm Mạc Thần nghe vậy ngẩn người.

Tôn Chí nói xong thì hồi hận, nhưng tất cả đều là lời tâm huyết. Lúc này sắc mặt Lâm Mạc Thần đã lạnh xuống: "Anh đi đi."

"Tư nhân đình chế" ở giai đoạn đầu trúng nỏ, có hơn một trăm nghìn thành viên từ kinh doanh bất động sản của Phong Thần, cùng với những khách hàng sở hữu hạng mục bất động sản cao cấp không hề làm khách hàng dự trữ. Hơn nữa trong khoảng thời gian này không ngừng mở rộng tuyên truyền, cùng với trợ cấp tài chính lớn từ tập đoàn, ngày đầu tiên login thành tích lập tức đột phá mười triệu. Tuy rằng hơi thấp hơn so với mong đợi của tập đoàn, nhưng cũng tính là thành công.

Ngày hôm sau, doanh thu đột phá 20 triệu.

Ngày thứ ba, 30 triệu.

Login một tuần, doanh thu tính tổng cộng đã gần 2 tỷ.

Cùng lúc đó, doanh thu của trang web e-show vốn duy trì tăng trưởng ổn định, nhưng với sự phổ biến của "Tư nhân đình chế", cuối tuần này thành tích ngừng tăng trưởng. Tuần thứ hai, thành tích cũng giảm một chút, nhưng vẫn duy trì ở con số cao.

Điều này khiến cả nhóm người trong hạng mục của Phương Nghi và Lục Chương đều lo lắng. Cậu ta càng cảm thấy đỏ mắt với kẻ thù, nhưng không hề biết Mộc Hàn Hạ đã ở chung với Lâm Mạc Thần, chỉ nói hiện tại mình và sự phụ sát cánh chiến đấu, Lâm Mạc Thần là phe đối địch. Điều này luôn được cậu ta giấu kín trong lòng, hơn nữa còn âm thầm chờ đợi lòng hai người kia ngày càng cách xa nhau mới tốt.

Ai biết hạng mục của Lâm Mạc Thần thành công lớn như vậy, hơn nữa còn quét sạch bọn họ. Lục Chương có loại cảm giác áp trại phụ nhân của mình bị bọn cướp ngựa cướp đi.

Chạng vạng hôm nay, Lục Chương nhìn thấy số liệu tiêu thụ lại hơi bức mình, bước đến văn phòng Mộc Hàn Hạ. Mộc Hàn Hạ thì ngược lại, tâm trạng mấy hôm nay của cô không thay đổi quá lớn, luôn im lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

"Cậu đừng lung lay." Mộc Hàn Hạ nói, "Lung lay sẽ khiến đầu tôi hôn mê."

Lục Chương "hừ" một tiếng, hiếm khi nói lời văn vẻ: "Giường nghiêng mà vẫn có thể ngủ say được sao?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, nhìn ngoài cửa nói: "Đóng cửa lại. Có một số việc cần nói riêng với cậu."

Lục Chương liếc cô, nghe lời đóng kín cửa, còn kéo rèm xuống. Sau đó ngồi trước mặt cô, ánh mắt sâu sắc.

"Còn nhớ không? Lúc trước khi bắt đầu làm hạng mục này, tôi đã nói với cậu, vốn định chờ hình thức duyệt gia mở rộng trong cả nước, sau khi tích lũy đủ tài nguyên khách hàng, thị trường cũng đủ lớn mới tung ra. Nhưng bởi vì một số nguyên nhân, tôi không chờ được nữa, đành phải vội vàng bắt đầu." Mộc Hàn Hạ nói, "Tôi cũng đã từng nói không sợ giẫm đạp lên đối thủ cạnh tranh, cũng phải bước lên."

Lục Chương gật đầu: "Giẫm lên, vội vàng giẫm lên."

Mộc Hàn Hạ không để ý tới lời nói cảm tính của cậu ta, trầm ngâm một chút nói: "Hiện tại, Lâm Mạc Thần đã thay tôi giành được miếng bánh ngọt lớn trong thị trường này."

Lục Chương ngẩn ra, cậu ta không hiểu rõ.

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, xem ra cậu ta vẫn chưa hiểu rồi.

"Tôi cũng từng nói với cậu, e-show là do Trương Tử làm ra trong lúc rảnh rỗi. Hôm nay tôi sẽ mang cậu đi gặp anh ấy."

"Doanh thu hôm nay của chúng ta đã ổn định gấp đôi e-show, số lượng khách hàng đăng ký gấp 4-5 lần bọn họ. Bọn họ muốn chống lại, sắp tới hẳn là không có khả năng, nhưng vẫn phải đề ý kỹ càng như cũ. Trong lĩnh vực trang phục thương mại điện tử cao cấp này, chúng ta đã đứng vững vị trí số một, bọn họ là số hai."

Khi nghe Tôn Chí báo cáo như vậy, trong lòng Lâm Mạc Thần hơi kì lạ.

Cảm giác vui vẻ với thành tựu và lợi ích theo đuổi, cùng với sự chinh phục dành cho cô, nhưng trong lòng vẫn có chút thương tiếc. Những lời Tôn Chí nói trước đó ít nhiều cũng có tác động với anh. Anh cảm thấy đêm nay phải ôm cô, tâm sự với cô một chút.

Quyết định như vậy, sau khi rời Phong Thần, anh lập tức lái xe đến dưới lầu tập đoàn Phương Nghi, muốn đón cô tan làm.

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ chân trời, anh ngồi trong xe, kéo cửa kính xe xuống, gió ngày hè thổi qua cửa. Lúc này tâm trạng anh vừa bình tĩnh vừa dịu dàng.

Tuy lúc này không biết cô sẽ làm gì đối phó với anh, cũng không biết cô có oán trách đối thủ cạnh tranh là anh không.

Thực ra có một chút tâm tư cũng không bị Tôn Chí nói trúng, nên càng phải giữ kín như bưng. Anh đối với tình cảm đã mất mà có lại được này có tự tin như trong quá khứ không ư?

Cũng không hẳn. Cho dù ban đêm có thể đam mê ôm chầm lấy cô, nhưng anh không có cảm giác hoàn toàn nắm chắc được cô, nhưng sẽ không nhắc đến với bất cứ ai, cho dù là cô.

Đúng lúc này, từ xa anh nhìn thấy Mộc Hàn Hạ từ trong tòa nhà đi ra, theo sau là Lục Chương và Hà Tĩnh. Về mặt của ba người đều rất nghiêm túc. Hơn nữa biểu tình của Lục Chương và Hà Tĩnh căn bản không giấu được Lâm Mạc Thần. Về mặt quá nghiêm trọng, rõ ràng là cất giấu tâm sự rất lớn. Sắc mặt Mộc Hàn Hạ bình tĩnh hơn một chút, nhưng rõ ràng đang chìm trong suy nghĩ, nên không giống như bình thường chú ý tới xe của anh ở cách đó không xa.

Lâm Mạc Thần im lặng, nhìn ba người lên xe, sau đó rời khỏi Phương Nghi, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Người sống quá đơn thuần cũng không tránh được yêu hận tình thù trong đời người. Chuyện xưa của Trương Tử cũng là như vậy.

Anh ấy là một Hoa kiều sinh ra và lớn lên ở Mỹ, xuất thân trong một gia đình tốt đẹp. Từ nhỏ tính cách đã dịu dàng khiêm tốn, rộng rãi. Anh ấy vô cùng thích đọc sách, là con một sách trong mắt người ngoài, học tới tiến sĩ ở đại học tốt nhất nước Mỹ. Trên thực tế nhìn qua cuộc sống của anh ấy cảm thấy rất đơn giản buồn tẻ, tư tưởng và linh hồn của anh ấy giống như sách, vừa phong phú vừa đặc sắc.

Đời này anh ấy chỉ có duy nhất một người bạn gái, cũng là vị hôn thê học cùng đại học. Mộc Hàn Hạ từng nhìn ảnh của cô ấy, vô cùng xinh đẹp. Một cô gái xinh đẹp như vậy, cùng là tiến sĩ Princeton giống như anh ấy, hơn nữa chân thành yêu anh ấy. Mộc Hàn Hạ hầu như có thể tưởng tượng được đó là cô gái thông minh tốt đẹp cỡ nào.

Mục tiêu nghiên cứu cả đời của bọn họ là một thiết bị thông minh có thể đeo được. Giống như iwatch phổ biến trên toàn cầu của Apple, chính là loại thiết bị này, nhưng chức năng đơn giản hơn, và họ có nhiều nghiên cứu mũi nhọn chuyên sâu hơn.

Mười năm trước, bọn họ nghiên cứu ra đời sản phẩm thứ nhất, dự định đưa ra thị trường. Đương nhiên đây là một chuyện khó khăn, bạn không có tài chính, mà các loại phát minh khoa học kỹ thuật mới ở Mỹ nhiều không kể xiết, bạn phải làm thế nào để cho bên đầu tư, người dân nhìn thấy giá trị độc đáo của sản phẩm này, bộc lộ hết tài năng đây?

Nếu bọn họ chỉ cần đơn giản đem bán sản phẩm này đi thì cũng có thể kiếm được một số tiền lớn, nhưng Trương Tử và vị hôn thê của anh ấy là hai người có lý tưởng. Bọn họ không phải vì kiếm tiền mà hi vọng có thể cống hiến cho cuộc sống nhân loại sản phẩm giá trị, đạt được sự phổ biến tốt nhất. Vì vậy bọn họ chưa từng nghĩ tới chuyện bán nó.

Lúc ấy bên cạnh bọn họ còn có đối tác, là một người bạn nhiều năm, phụ trách kinh doanh và tiếp thị, nhiều lần khuyên bọn họ bán đi để có nguồn tài chính khổng lồ, nhưng danh tiếng công ty hợp tác không tốt, đều bị bọn họ từ chối.

Sau đó, trên đường Trương Tử và vị hôn thê đi chụp ảnh cưới xảy ra tai nạn. Vị hôn thê mất mạng ngay tại chỗ, Trương Tử bị thương nặng hôn mê mấy tháng. Khi tỉnh lại, hạng mục sản phẩm kia đã bị phía đối tác trộm mất, đi đăng ký công ty và tung ra thị trường.

"Sao đó thì sao?" Lục Chương đứng bên ngoài hành lang phòng bệnh, nhìn người đàn ông gầy yếu ngủ say trên giường, thấp giọng hỏi.

Mộc Hàn Hạ đáp: "Sau đó, người kia cũng không phát triển được kỹ thuật này, sau một thời gian bán lấy 10 triệu USD."

"Vậy hiện tại người đó thế nào?" Lục Chương hỏi.

Mộc Hàn Hạ khẽ cười: "Tiêu sạch hết tiền, nghèo đói khổ khốn."

Lục Chương "hừ" một tiếng: "Vậy cũng không đền bù được tội ác của hắn ta!"

Mộc Hàn Hạ: "Đúng vậy."

Không đèn bù được thì sao chứ?

Người kia đã qua đời, kỹ thuật quý báu không biết lưu lạc nơi nào. Những điều tốt đẹp trên thế gian này đều rơi vào tội lỗi. Nhưng là người lương thiện rộng lượng đến vậy cũng sẽ có chấp niệm. Mấy năm nay Trương Tử cầm cùi nghiên cứu cho dù số phận bất anh chống chọi với căn bệnh ung thư, anh cũng không ngừng lại. Cuối cùng anh đã tạo ra thiết bị thông minh đeo được hoàn thiện hơn.

"Đây chính là thứ đó?" Lục Chương nhìn đồ trong tay Mộc Hàn Hạ hỏi.

"Đúng vậy." Mộc Hàn Hạ đưa cho cậu ta đeo lên.

Lục Chương nhận lấy, là một chiếc đồng hồ và kính mắt. Chưa kể bề mặt đồng hồ đều là kim loại màu đen, thoát nhìn kết cấu mềm mại và trơn bóng, rất có cảm giác. Kính mắt cũng vậy, hình dạng hợp lý, màu xám trong suốt, thoát nhìn chế tác không thua kém gì những chiếc kính râm có tên tuổi. Người thời thượng như cậu ta cũng cảm thấy rất thích.

Sau khi cậu ta đeo vào, Mộc Hàn Hạ bật công tắc ở đồng hồ. Lục Chương khẽ "oh" một tiếng, bởi vì màn hình LCD của đồng hồ sáng lên, sau đó hiển thị một số chức năng: sức khỏe, hành trình, giải trí, e-show...trước mắt cậu ta đột nhiên nhảy ra mấy dòng chữ, giống y như kính mắt thông minh trong những bộ phim khoa học viễn tưởng:

Cân nặng: 70kg, chiều cao: 182cm, nhịp tim: 97, huyết áp: 85/120mmhg, tỷ lệ cơ bắp: 80%

Kết quả đo đặc nền tảng sức khỏe: tuyệt vời.

"Oa..." Lục Chương khẽ trầm trồ.

Mộc Hàn Hạ mỉm cười nói: "Cậu thử chức năng "hành trình" đi." Lục Chương ấn theo chỉ thị của cô, ấn vào nút tương ứng trên đồng hồ, vì thế trên mặt kính hiện ra bản đồ hành trình ngày hôm nay của cậu ta, đương nhiên là vì cậu ta mới đeo nên tất cả hành trình chỉ dừng lại ở trong bệnh viện. Còn khi cậu ta ấn vào mục hướng dẫn trên bản đồ, trong kính mắt hiện ra đủ loại giới thiệu điểm đến và bản đồ hướng dẫn đường đi tốt nhất.

"Cool, quá cool." Lục Chương lại cảm thán. Dường như cậu ta đã tưởng tượng ra cảnh mình đi xe thể thao đeo chiếc kính mắt này.

Ở chức năng giải trí có thể kết nối với internet, xem ảnh, chơi trò chơi.

"Tôi dự tính đặt một trăm cái." Lục Chương vốn là người hào phóng lạc quan nói, "Tặng cho nhóm anh em chiến đấu của tôi."

Mộc Hàn Hạ bật cười giải thích: "Hơn nữa đồng hồ và kính mắt đều có thể sử dụng độc lập, chỉ là đeo kính mắt cho thấy hình ảnh trực quan hơn mà thôi. Điều này cũng tiện cho người sử dụng trong trường hợp không thể đeo kính được. Ví dụ như khi vận động."

Cuối cùng tới chức năng e-show, Lục Chương đã gần như đoán ra mục đích của chức năng này, nhìn Mộc Hàn Hạ. Cô gật đầu nói: "Cái này tương đương với thiết bị đầu cuối cho chức năng e-show, sau khi kết nối internet có thể trực tiếp thông qua mắt kính hiển thị hình ảnh 3D."

Trên mặt Lục Chương hiện lên ý cười thật sâu: "Quá tuyệt vời." Cậu ta chỉ muốn trực tiếp tung ra luôn, nói không chừng có thể lấy được một phần từ "Tư nhân đỉnh ché". Ai ngờ lại nghe thấy Mộc Hàn Hạ nói: "Nhưng chức năng đầu cuối này không thể khép kín, ta cũng có thể dùng nó với những trang web khác, bao gồm cả "Tư nhân đỉnh ché". "

Lục Chương: "Tại sao lại mở cả với bọn họ chứ?"

Mộc Hàn Hạ mỉm cười, ánh mắt trong veo: "Bởi vì đây là kết quả cùng thắng."

Lục Chương vẫn rất miễn cưỡng: "Tại sao phải cùng thắng với bọn họ chứ?"

Mộc Hàn Hạ: "Cậu nghĩ chúng ta có rất nhiều lựa chọn sao? Phải cùng thắng với bọn họ. Hơn nữa tôi cũng hi vọng cùng thắng."

Trong lòng Lục Chương đã xuất hiện ý nghĩ mơ hồ, từ khi Mộc Hàn Hạ về nước tới nay, toàn bộ kế hoạch và một số điều cô đã nói: cô cần số lượng khách hàng lớn, Lâm Mạc Thần đã kiêu ngạo đem bánh ngọt giúp cô...Lúc này chợt nghe cô từ từ nói: "Khi Trương Tử nghiên cứu ra sản phẩm cuối cùng này, anh ấy không còn tiền, mà cũng không còn sức khỏe. Chỉ có một mình thì không có cách nào đưa nó ra thị trường. Anh ấy nói nếu mình mất, không biết tâm huyết sẽ rơi xuống tay ai."

Ngon đèn hành lang êm dịu, Hà Tĩnh đứng cách đó không xa, thay Mộc Hàn Hạ làm một số thủ tục trong bệnh viện. Mộc Hàn Hạ đút hai tay trong túi quần, tựa vào tường, nhìn Lục Chương: "Anh ấy từng nói, muốn để lại sản phẩm này cho tôi, nhưng tôi nói: không cần. Tôi nhất định sẽ giúp anh ấy đem sản phẩm này ra thị trường, một lần hành động là xuất hiện trước mắt mọi người."

Trong lòng Lục Chương chấn động. Đây là lần thứ mấy cô gái này mang lại cảm giác như vậy cho cậu ta? Trong lời nói ngắn gọn của cô không giấu được khí phách, cô giống như một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa.

"À..." Trong lòng cậu ta cũng thỏa hiệp, không còn so đo đó cô và lão già kia cùng thắng nữa, hỏi: "Vậy tiếp theo phát triển thế nào?"

"Sau khi tôi về nước, sức lực của một người thì không đủ. Nếu dựa vào thủ đoạn thông thường, không biết năm nào tháng nào mới có thể gây dựng đạt được số lượng khách hàng mục tiêu, hơn nữa không có thương hiệu, không có tài chính căn bản không làm được. May mà tôi quen cha cậu. Ông ấy là

một bề trên có tình và tốt bụng, sẵn lòng ủng hộ tôi làm chuyện này. Vì vậy tôi và ông ấy đạt được thỏa thuận bí mật, chỉ có hai người chúng tôi biết mà thôi. Tôi giúp Phương Nghi kinh doanh, giúp các cậu mở ra thị trường mới, tôi cũng có thể dựa vào danh tiếng và khách hàng của Phương Nghi để thúc đẩy sản phẩm này. Thời gian đầu chuẩn bị sản phẩm tiêu thụ cũng đã xảy ra logout, nhưng...cha cậu sợ cậu chỉ được cái miệng thiếu kiên nhẫn, nên hôm nay tôi mới nói với cậu."

Lục Chương khẽ "chặc" một tiếng, nhưng cũng không oán hận, thực sự lắng nghe.

Lúc này ánh mắt Mộc Hàn Hạ cũng hơi ngừng lại, sau đó nói: "Có người từng nói với tôi một câu. Tất cả kinh doanh, tất cả lợi ích theo đuổi, luôn chỉ có một cách: hình thành từ sản phẩm của bạn, đến khách hàng mục tiêu của bạn, là con đường ngắn nhất chuẩn nhất. Tôi luôn khắc ghi trong lòng.

Hiện tại khách hàng của hai trang web e-show và Tư nhân đỉnh chế đều tăng lên, vừa vặn chính là khách hàng mục tiêu có khả năng mua sản phẩm này nhất. Chúng ta không cần tìm khách hàng từ trong đám người tiêu thụ khổng lồ. Bọn họ ở ngay trước mắt, con đường ngắn nhất ở ngay trước mắt chúng ta.

Tôi ở ngoài sáng, toàn lực đẩy mạnh sản phẩm này trên trang web e-show. Tất cả người đăng kí sử dụng e-show và Tư nhân đỉnh chế đều có thể nhận được giá cả ưu đãi nhất với sản phẩm đầu tiên. Da mặt của tôi phải thực sự rất dày mới mượn sức của Tư nhân đỉnh chế, mượn hiệu ứng thương hiệu của bọn họ, nhưng tôi mượn là sự ảnh hưởng mới mẻ.

Cậu hỏi tôi có thể thành công trong một lần hay không, có thể làm cho sản phẩm này rộng khắp cả nước, trong thời gian ngắn như vậy thật sự thực hiện được giấc mộng của Trương Tử? Thực ra tôi không nắm chắc trăm phần trăm, nhưng tôi tin tưởng đây là cách ngắn nhất, phương hướng chuẩn nhất.

Vì vậy tôi nhất định có thể thành công."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

Mười giờ đêm, Lâm Mạc Thần ngồi trong bãi đỗ xe một lát, rồi trở về tòa nhà Phong Thần. Khi lên lầu, đi qua bộ phận thương mại điện tử ở tầng trệt, anh ấn thang máy đi vào.

Cả tầng đèn đóm sáng trưng, dường như mọi người đều ở lại tầng ca. Khi Lâm Mạc Thần bước vào, mấy người ở cửa còn chưa nhận ra, có người lập tức đứng lên: "Chủ tịch!"

Lúc này khiến hơn một trăm người đang làm việc đều kinh động.

"Chào chủ tịch." "Chào chủ tịch." Tất cả mọi người đều đứng lên, Lâm Mạc Thần mỉm cười gật đầu, hỏi một chút tình hình của trang web, đều nhận được câu trả lời đầy tự tin: "Chủ tịch yên tâm, thành tích tiêu thụ vẫn vô cùng sôi động, mọi người tăng ca suốt đêm, cam đoan nhất định đưa trang web hoạt động thuận lợi, thực hiện mục tiêu thành tích tiêu thụ công ty đã đề ra."

Tối muộn thế này, Tôn Chí cũng không có ở đây, nhưng mấy quản lý phụ trách hoạt động cụ thể vẫn còn ở đây, nghe thấy tin tức cũng đều ra đón. Bọn họ đều vừa mừng vừa lo, dù sao ở trong tập đoàn uy tín của CEO Lâm Mạc Thần còn cao hơn Chu Trì Tổ. Hiện tại anh đích thân đến tuần tra, cho thấy chủ tịch đều biết sự vất vả và cố gắng mấy ngày nay của mọi người. Ai mà không ủng hộ vậy chứ?

Lâm Mạc Thần nhìn thấy trong nhóm quản lý hạng mục có không ít người trải thảm ngay trên bàn làm việc. Lâm Mạc Thần cũng đã từng trải qua như vậy, đó đều là vì hạng mục, qua đêm ở công ty không về nhà. Trên bàn nhiều người còn có hộp cơm, cà phê, xem ra là tính cho cả đêm nay.

"Vất vả." Lâm Mạc Thần vỗ bả vai mấy nhân viên, "Hi vọng tương lai không lâu, mọi người sẽ cảm thấy phần đầu vì cộng đồng, Phong Thần của chúng ta là đáng giá. Mọi người cũng sẽ nhận được báo đáp hậu hĩnh cho tài năng của mình."

Khi nói xong câu cuối cùng trên mặt anh cũng mang ý cười. Nhóm nhân viên tất nhiên đều hiểu, lập tức vỗ tay: "Cám ơn chủ tịch!" "Yeah!"

Nhìn bọn họ hưng phấn, Lâm Mạc Thần rời đi. Thang máy nhanh chóng chạy lên tầng trên, nụ cười trên mặt anh cũng dần nhạt đi.

Hành lang tối tăm, căn phòng trên tầng cao nhất vẫn chỉ có một mình anh. Anh bật đèn trên tầng, trong nháy mắt cả hành lang sáng rực. Anh trở về phòng, ngồi xuống chiếc sofa rộng lớn, sau đó ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Mắt quét qua bầu trời đêm, ánh sáng dịch chuyển trong thành phố này, và cửa sổ vẫn còn tối đèn nhà cô.

Lặng lẽ ngồi một lúc, anh lấy di động ra gọi cho Hà Tĩnh: "A lô. Cô ấy đang làm gì vậy?"

Trong bệnh viện, Hà Tĩnh cũng không trả lời ngay, mà đi vài bước, tới nơi yên tĩnh không có người mới đáp: "Chúng tôi vẫn còn đang ở bệnh viện."

Lâm Mạc Thần khẽ nở nụ cười: "Bệnh tình của Trương Tử lại không tốt sao?"

Hà Tĩnh hơi sững sốt, cô ấy không nghĩ tới Lâm Mạc Thần lại hiểu rõ chuyện của Trương Từ như vậy. Cô ấy ngẩng đầu nhìn cửa kính phòng bệnh cách xa đó, nhìn thấy Mộc Hàn Hạ và Lục Chương đều ngồi bên giường bệnh của Trương Từ. Về mặt Lục Chương điềm đạm, Mộc Hàn Hạ nắm tay Trương Từ, còn trên mặt Trương Từ là nụ cười yếu ớt.

"Không có. Bệnh tình của anh ấy cũng xem như là ổn định."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Trực giác nói cho Hà Tĩnh tình huống này không hề tốt, mặc dù cô ấy không phải là người thông minh, nhưng cũng khá nhạy bén. Vì vậy ngày đó khi gặp lại Mộc Hàn Hạ, cô ấy không đề cập đến chuyện mấy năm nay có liên lạc với Lâm Mạc Thần. Còn Mộc Hàn Hạ vô cùng tin tưởng cô ấy, chuyện gì cũng không giấu diếm, nhưng đối với chuyện công việc, bởi vì chức vụ của cô ấy thấp hơn, nên có một số chuyện Mộc Hàn Hạ cũng không nói với cô ấy.

Vì vậy Hà Tĩnh cũng chỉ nghe loáng thoáng được một chút kế hoạch ngày mai, đại khái biết Mộc Hàn Hạ sẽ có hoạt động vô cùng lợi hại. Điều này khiến cô ấy hơi căng thẳng và lo lắng. Cô ấy hơi do dự, cuối cùng vẫn nói: "Lâm tiên sinh, sáng mai Hàn Hạ sẽ thực hiện kế hoạch mới, nhưng cô ấy làm chuyện này cũng là vì bạn bè. Các anh..."

Cô ấy còn chưa nói xong Lâm Mạc Thần đã cúp máy.

Bóng đêm tĩnh mịch, Mộc Hàn Hạ nhìn Trương Từ nói: "Bây giờ sáng mai, chúng ta sẽ đưa nó ra thị trường."

Trương Từ yếu ớt cười, đó là nụ cười vô cùng bình tĩnh nhưng khiến người ta cảm thấy ảm áp.

"Cám ơn em, Hàn Hạ. Vào thời khắc cuối cùng của đời người, để cho anh nhìn thấy ước mơ của cô ấy trở thành hiện thực."

Khóe mắt Mộc Hàn Hạ hơi ươn ướt nói: "Sao lại chỉ là ước mơ của cô ấy chứ, là của anh, cũng là của em. Em cảm thấy cuộc đời này không còn khát vọng gì nữa, anh đã cho em một lần nữa thấy được nó. Không chỉ có em giúp anh, mà cả anh cũng giúp em nữa."

Hai người càng nói càng nhiều, nhưng đều thản nhiên cười. Lục Chương ở bên cạnh im lặng nghe hai người bọn họ nói chuyện, cảm thấy trong lòng rung động, không thể bình tĩnh được.

Mộc Hàn Hạ đếm lại chăn cho Trương Từ nói: "Vậy anh ngủ đi. Tối mai em mang bánh matcha anh thích nhất đến, không nghe lời dặn của bác sĩ nữa, cho anh ăn hết. Ngủ ngon, ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Lúc này Lục Chương mới lên tiếng: "Trương tiên sinh, nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon. Có chuyện gì thì bảo người gọi điện cho chúng tôi. Ngủ ngon."

Cậu ta nhả nhặn như vậy khiến Mộc Hàn Hạ nở nụ cười. Trương Từ cũng cười đáp: "Cám ơn cậu, ngủ ngon."

Hai người bọn họ rời đi. Trương Từ nói với y tá: "Cô à, bây giờ sáng mai, cô có thể đánh thức tôi dậy không?"

Y tá hơi bất ngờ: "Tại sao?"

Trương Từ mỉm cười đáp: "Bởi vì sáng mai có một chuyện rất quan trọng sẽ xảy ra cho dù tôi mất cũng không uổng phí. Tôi muốn tận mắt chứng kiến. Vừa rồi đều là những người bạn chân thành nhất của tôi, bọn họ phải cố gắng rất nhiều mới để cho nó thực hiện được. Tôi rất muốn... tận mắt nhìn thấy nó."

Ngọn đèn kéo dài hai bên đường, Lục Chương lái xe chạy trong bóng đêm, nghe hai cô gái phía sau thì thầm to nhỏ. Trong lòng cậu ta hơi dễ chịu, nhưng cũng có chút không yên lòng. Đường như sau khi gặp Trương Từ, sau khi thấy được Mộc Hàn Hạ thâm tình hứa hẹn với anh ấy, trong lòng Lục Chương vẫn không thể bình tĩnh được.

Sự nhiệt tình như vậy khiến cho cậu ta đau lòng. Cậu ta muốn nói với Mộc Hàn Hạ một chút tình cảm của mình, nhưng Hà Tĩnh ở bên cạnh khiến cậu ta không mở miệng được.

Lúc này Mộc Hàn Hạ nói: "Tôi hơi đói bụng. Chúng ta đi ăn chút gì nhé?" Hà Tĩnh nói: "Tôi cũng đói bụng."

Ngay cả cơm tối ba người bọn họ còn chưa ăn.

Lục Chương bỗng nhiên chuyển tay lái, đi vào khu sầm uất trong thành phố. Mộc Hàn Hạ hỏi: "Cậu đi đâu vậy?" Lục Chương đáp: "Đưa hai người đi ăn ngon một chút. Ăn no rồi mới phát động được cuộc tổng tiến công cuối cùng. Sự phụ, đừng từ chối, con người phải ăn cơm chứ."

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười, Hà Tĩnh cũng lộ ra vẻ mặt mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Lúc này gần như tất cả nhà hàng đã đóng cửa, Lục Chương mang các cô đến một nhà hàng Nhật Bản ở trung tâm thành phố. Người ta đang muốn đóng cửa, Lục Chương nói với chủ nhà hàng hai câu thì đèn trong cửa hàng lại được bật sáng, mấy đầu bếp mặc kimono vì bọn họ lại quay về vị trí làm việc.

Bọn họ ngồi trên một chiếc chiếu tatami bên cạnh cửa sổ, xung quanh là tấm bình phong cao cao và tấm rèm trắng mộc mạc, hình thành không gian khép kín riêng tư. Lục Chương không gọi rượu sake, mà tự mình đi lấy hai chai rượu trắng, nghe nói là đồ quý của ông chủ. Sau đó sashimi và đồ nướng được bung lên, cậu ta rót đầy chén cho ba người. Mộc Hàn Hạ kiên quyết từ chối, bởi vì sáng mai cô còn phải chủ trì đại cục, cũng không để cho hai người bọn họ uống.

Nhưng Lục Chương làm sao chịu, cậu ta muốn bộc lộ chút kích thích trong lòng. Cậu ta nói: "Sur phụ, ly rượu này là tôi uống thay Trương Tử. Ngày mai coi như là ngày quan trọng của anh ấy, đúng không? Tôi phải chúc anh ấy mọi việc thuận lợi, chính mắt nhìn thấy lý tưởng thành hiện thực." Nói xong cậu ta uống cạn chén.

Mộc Hàn Hạ không có cách nào, Lục Chương thực sự khiến cô cảm động, đành phải để mặc cậu ta. Còn Hà Tĩnh hình như hôm nay cũng không thoải mái, Lục Chương rót rượu, cô ấy cầm lên uống hết. Mộc Hàn Hạ đành chịu, cô ấy cũng đã có thể tự chăm sóc bản thân rồi. Cô cúi đầu ăn mấy miếng, ngẩng đầu lên đã thấy hai người bọn họ uống hết một chai rượu rồi.

Cái gọi là rượu quý cũng không phải hư danh. Qua không bao lâu, Hà Tĩnh đã ghé vào bàn ngủ, Mộc Hàn Hạ đành mặc kệ cô ấy. Dù sao cô và bên Lục Đống đã chuẩn bị chu toàn chuyện ngày mai. Quay người lại nhìn Lục Chương vẫn còn đang uống rượu, khuôn mặt uống đến đỏ bừng. Mộc Hàn Hạ muốn ngăn lại, nhưng cậu ta hoàn toàn không để ý tới, ý vào người cao tay dài, nâng chén lên cao không để cho cô với tới, sau đó khẽ nói: "Carol, cô đừng quản tôi. Tôi có chừng mực."

Mộc Hàn Hạ mặc kệ, tiếp tục ăn. Một lát sau, chợt nghe thấy Lục Chương nói: "Sur phụ, chuyện hôm nay khiến tôi vô cùng cảm động."

Mộc Hàn Hạ buông đũa, quay đầu thấy cậu ta tựa vào tường, mắt nhắm lại, khuôn mặt đỏ bừng. Bộ dạng kia vừa giống đàn ông trưởng thành, lại giống như đứa trẻ.

Cậu ta nói: "Cha tôi...tuy là người phúc hậu, nhưng nhiều lúc cũng là thương nhân. Lòng hại người có thể không có, nhưng phòng người thì không thể không có. Tôi sống hai mươi mấy năm, bạn tốt có được mấy người. Bọn họ gặp chuyện gì, chắc chắn tôi sẽ dùng hết sức giúp đỡ, nhưng người thực sự có thể làm được cho tôi mấy phần thì không có. Sur phụ, tôi vô cùng muốn hỏi tại sao cô đối xử tốt với Trương Tử như vậy? Tại sao vậy?"

Cậu ta mở to mắt, trong ánh sáng mờ ảo nhìn cô.

Có một số việc chỉ có nghĩ lại mới biết gian nan. Cậu ta nhớ lại ngày Mộc Hàn Hạ về nước, chính mình gây khó dễ và khinh thường cô. Nghĩ lại một cô gái như vậy một thân một mình trở về nước, mang theo một kế hoạch lớn kinh doanh kì tích. Còn Lục Đống chỉ đứng ở phía sau, một mình cô ở phía trước, không có bất cứ ai giúp đỡ, không thể chia sẻ với ai, sau đó từng bước đi đến mục tiêu vĩ đại kia.

Đúng vậy, vĩ đại, đó là từ Lục Chương nghĩ đến. Cho dù là kế hoạch kinh doanh tài tình mà to lớn hay là tình cảm không vụ lợi của cô đều khiến Lục Chương cảm thấy vĩ đại. Cậu ta chưa từng nhận thức được sự vĩ đại như vậy. Cậu ta nghĩ sao cô có thể cứng cỏi, sống rộng lượng như vậy? Một cô gái dịu dàng như cô sao lại có bộ dáng ngày càng tỏa sáng như vậy?

Đối với câu hỏi của Lục Chương, Mộc Hàn Hạ chỉ dịu dàng cười nói: "Trung Quốc có câu ngôn ngữ: kẻ sĩ chết vì người tri kỉ. Trên thế giới này, tôi cảm thấy chuyện đáng giá thì sẽ làm. Hơn nữa phát minh của Trương Tử có thể đem lại lợi ích cho con người."

Lục Chương nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, đột nhiên cảm thấy mềm lòng, đột nhiên cảm thấy đau đớn. Cậu ta thốt ra: "Vậy còn tôi, tương lai nếu có một ngày, tôi giống anh ấy cần cô, cô sẽ đối xử với tôi giống như vậy chứ?"

Mộc Hàn Hạ hơi kinh ngạc nhìn cậu ta, im lặng một lát đáp: "Sẽ."

Lục Chương nở nụ cười vô cùng sáng lạn vui vẻ, cậu ta cầm ly rượu lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch: "Cám ơn cô, Carol."

Mộc Hàn Hạ vốn đang mỉm cười, nhưng thấy cậu ta hôm nay giờ tay nhắc chân đều mang theo rất nhiều cảm xúc khiến trong nháy mắt cô đã mơ hồ tra ra được điều gì đó. Vì thế cô im lặng không lên tiếng.

Cậu ta cầm lấy chai rượu dốc vào miệng, Mộc Hàn Hạ giờ tay ngăn cản: "Đừng uống nữa, sáng mai cũng là thời điểm quan trọng đối với Phương Nghi, cậu tính thực sự say vắng hợp ư." Lục Chương xoay người tránh tiếp tục uống. Hai người vốn ngồi xôm trên chiếu tatami, găng co như vậy khiến Mộc Hàn Hạ nghiêng người, còn cậu ta phản ứng rất nhanh, sợ cô ngã xuống, duỗi tay ra ôm lấy eo cô.

Trong nháy mắt hai cơ thể tiếp xúc thật gần, cô cảm nhận được hơi nóng và mùi rượu trên người cậu ta, cậu ta cũng ngửi được hơi thở ấm áp trên người cô. Mộc Hàn Hạ phản ứng rất bình tĩnh, đứng dậy muốn đẩy cậu ta ra, nhưng trong ánh mắt nóng bỏng của Lục Chương, nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô gần trong gang tấc, nỗi đau trong lòng càng mãnh liệt, là khát vọng nóng bỏng mà ngay thơ. Cánh tay cậu ta đột nhiên siết chặt khiến cho cô không thể rời đi, ngược lại càng gần cậu ta hơn. Cậu ta cúi đầu hôn xuống: "Carol..."

Mộc Hàn Hạ dùng tay ngăn cản mặt cậu ta, cũng ngăn cản nụ hôn của cậu ta. Cô biết hiện tại cậu ta đang say rồi, một tay đâm vào ngực cậu ta, dùng lực vừa đủ, Lục Chương bị đau buông tay ra. Cô nhân cơ hội đứng dậy, rời khỏi vòng ôm của cậu ta, sau đó lùi mấy bước.

Hà Tĩnh vẫn ghé vào trên bàn ngủ. Trong không gian nhỏ nhỏ vô cùng im lặng, Lục Chương cúi đầu không lên tiếng. Mộc Hàn Hạ tâm trầm như nước nhìn cậu ta.

"Không sao." Cô từ từ nói, "Tôi coi như cậu vì rượu không không chế được."

Lục Chương im lặng một lát đáp: "Không phải tôi không không chế được."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ chấn động.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có sự áy náy, cũng có sự chân thành tha thiết, là đau khổ cũng là khát vọng.

"Sư phụ, tôi còn có cơ hội hay không? Cho dù chỉ là một chút cơ hội? Cơ hội thử thách, cơ hội công bằng cạnh tranh cũng tốt. Tôi thích cô thì sẽ một lòng một dạ đối với cô. Về sau tôi sẽ đối xử tốt với cô hơn bất cứ ai. Cô tin tôi không? Có thể chứ?"

Cho dù là đã phát hiện, nhưng Mộc Hàn Hạ vẫn cảm thấy chấn động. Cô chỉ im lặng một lát rồi nói: "Lục Chương, sau này đừng nhắc lại những lời này."

Giọng nói của cô rất bình tĩnh cũng rất vô tình, Lục Chương cảm thấy sự phẫn nộ xuất hiện trong lòng, cho dù đây là kết quả đã sớm đoán được, nhưng cậu ta vẫn không thể chịu được. Sắc mặt cậu ta trở nên lạnh như băng, giọng nói cũng lạnh lùng: "Một chút cơ hội...cũng không có sao?"

Yên tĩnh.

Sau đó Mộc Hàn Hạ đáp: "Không có. Cậu vĩnh viễn chỉ có thể làm bạn bè, đồ đệ của tôi."

Về mặt Lục Chương dở khóc dở cười, nhưng cậu ta cũng là người bướng bỉnh, dứt khoát đáp: "Tôi không làm được. Không làm được thì thế nào đây?"

Mộc Hàn Hạ từ từ đáp: "Không làm được chuyện lần này thì phần tình cảm của chúng ta cũng coi như hết."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Lục Chương hoàn toàn không nghĩ tới cô dứt khoát, tuyệt tình như vậy. Khắc trước cô còn nói tương lai thịt nát xương tan vì cậu ta, nhưng khi đề cập một chút đến tình yêu, cô không cho cậu ta một tí tia hi vọng, một con đường sống nào. Cô muốn ép cậu ta từ bỏ, cho dù biết rõ cậu ta không từ bỏ được, cũng muốn ép cậu ta từ nay về sau không được nhắc tới nữa, không được nghĩ như vậy nữa, nếu không ngay cả làm bạn bè cũng không thể.

Cô quá độc ác, lại còn tàn nhẫn như vậy.

Hóa ra cô lương thiện chính trực bao nhiêu, thì cũng độc ác bấy nhiêu.

Lục Chương cảm thấy từng cơn đau nhức dồn vào trong đầu, dồn vào trong lòng cậu ta. Cậu ta vừa đau khổ, vừa tức giận, lại còn có cả sự tự ti. Cậu ta lập tức đứng lên, nghiêng ngả lao đảo bước ra ngoài. Mộc Hàn Hạ thấy vậy đứng dậy, cậu ta lập tức quát: "Cô đừng lại đây!" Cậu ta cao lớn chân dài,

nhẹ nhàng chạy khỏi nhà hàng. Mộc Hàn Hạ còn phải chăm sóc Hà Tĩnh, lập tức hô: "Ông chủ, mau ra xem cậu ấy."

Ông chủ cũng là bạn của Lục Chương, nhanh chóng dẫn theo hai người chạy ra ngoài, nhưng bên ngoài gió lớn trăng cao làm sao còn thấy bóng dáng Lục Chương chứ?

Còn Lục chương sau khi chạy ra cửa sờ túi mới phát hiện bỏ quên chìa khóa xe ở bên trong, đúng lúc ven đường có chiếc taxi, cậu ta mở cửa ra ngồi vào.

Lái xe lập tức ngửi thấy mùi rượu trên người cậu ta, không hề vui vẻ: "Người anh em, xe này của tôi vẫn còn mới, không chở người uống rượu. Xuống đi."

Lục Chương rút một tập tiền màu đỏ ném qua: "Cầm con mẹ nó miêng!"

Lái xe: "....Đi nơi nào?"

Lục Chương tựa vào ghế, hít một hơi thật sâu nói: "Đi biệt thự Hương Sơn."

Sở dĩ Lục Chương tới nơi này là vì cậu ta nhớ đến nhà cậu ta hôm nay có một bữa tiệc. Hiện tại cậu ta say không hề nhẹ, nhưng không muốn ở một mình, muốn đến nơi có nhiều người, nơi có bạn bè.

Xe taxi dừng ở cửa biệt thự lưng chừng núi, bước chân của cậu ta đã hơi loạng choạng, quả nhiên nghe thấy tiếng nhạc sôi động bên trong. Cậu ta bỗng nhiên nở nụ cười, lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào.

Bạn bè cậu ta đều ở đây.

Trên đường đi vào có không ít người chào hỏi cậu ta, còn có người trêu: "Này, Tiểu Lục không phải muốn đi phấn đấu thanh xuân, mặc kệ chúng tôi hay sao? Sao lại chịu tới đây vậy?"

Cậu ta cũng không tức giận chỉ cười, nụ cười vừa suông sã vừa buồn bã. Nơi này thật ồn ào thật náo nhiệt, cậu ta nghiêng ngả ngồi trong đám người bên cạnh bể bơi, cùng chơi xúc xắc với bọn họ.

Ném thua thì uống rượu, càng uống càng choáng váng, càng uống càng nghĩ đến mỗi câu của cô như dao đâm vào tim. Thực ra Lục chương hai năm tuổi chưa chắc đã yêu Mộc Hàn Hạ sâu đậm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta thực sự yêu một người. Không ngừng yêu, còn có một người đàn ông từng trải sâu sắc hơn cậu ta, chín chắn, là niềm ngưỡng mộ của phụ nữ. Vì vậy cậu ta vô cùng đau đớn, cảm thấy vô cùng thất bại.

Mơ màng không biết uống bao nhiêu nữa, người xung quanh đã rời đi hay chưa nữa. Sau đó có người phát hiện không thích hợp, thấp giọng hỏi: "Tiểu Lục, có phải hôm nay gặp phải chuyện gì nên mới liều mạng thế không?"

Có người đáp: "Không phải là chuyện công ty đấy chứ? Nghe nói trang web cậu ta mới làm bị Phong Thần dòn ép mãnh liệt."

Lục Chương nghe rất rõ mấy câu đó, cậu ta ngẩng đầu lên, lập tức giận dữ hét lớn: "Ép cái con mẹ nó, Lâm Mạc Thần là cái quái gì chứ! Ngày mai sự phụ tôi..."

Đêm vừa sâu vừa dài như vậy, sau đó uống rượu gì, ngồi đối diện với người nào, nói cái gì, Lục Chương cũng không nhớ rõ, chỉ cảm thấy buổi đêm này như vực sâu tối đen bao trùm lấy cậu ta.

Hai giờ sáng, tập đoàn Phương Nghi.

Hà Tĩnh vừa tỉnh lại, cảm thấy vô cùng muốn đi WC. Cô ấy đau đầu mở mắt ra, phát hiện nơi này là văn phòng Mộc Hàn Hạ. Cô ấy nằm trên sofa, trên người còn đắp một chiếc chăn mỏng, còn Mộc Hàn Hạ ngồi trước bàn làm việc, chỉ bật một ngọn đèn, thần sắc chuyên chú, hiển nhiên là làm chuẩn bị cuối cùng cho chuyện quan trọng ngày mai.

Hà Tĩnh nhanh chóng đi WC trở về, sau đó ngồi xuống sofa nhìn Mộc Hàn Hạ. Cô ấy cảm thấy vừa có lỗi vừa đau lòng nói: "Xin lỗi, tớ uống nhiều quá, còn làm phiền cậu đưa tớ về."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, dịu dàng cười: "Không sao. Uống nhiều nước ấm một chút, có muốn ngủ thêm một lát không?"

Hà Tĩnh làm sao mà không biết xấu hổ ngủ tiếp, lắc đầu: "Tớ ngồi với cậu. Lục thiếu đâu?"

Mộc Hàn Hạ ngừng một chút nói: "Chạy rồi."

Hà Tĩnh giật mình, Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nói nhiều: "Cậu ấy cũng uống say, chạy về biệt thự trên núi. Vừa rồi tớ gọi điện qua, bạn cậu ấy cũng xác nhận. Không sao đâu."

"Ừ." Hà Tĩnh thở dài.

Mộc Hàn Hạ cũng không muốn nghĩ tới chuyện xảy ra tối qua với Lục Chương. Cô thừa nhận mình có chút thương tiếc cậu ta, nhưng trái tim của cô vẫn trầm tĩnh như nước. Cô cũng không phải là người quá am hiểu xử lý quan hệ nam nữ, có thể khéo léo, thích hợp, không làm cho đối phương bị tổn thương, chỉ có khả năng lo cho thân mình. Cả đời này sẽ gặp rất nhiều người, sẽ nhận được sự yêu thích của những người khác nhau, nhưng yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, cô cảm thấy giải quyết dứt khoát có lẽ là tốt nhất.

Hai người im lặng một lát, Hà Tĩnh hỏi: "Kế hoạch ngày mai của cậu, không thể nói với Lâm Mạc Thần sao? Dù sao hiện tại hai người đã..."

Mộc Hàn Hạ đáp: "Không thể."

"Tại sao?"

Mộc Hàn Hạ do dự một lát, phải giải thích như thế nào với Hà Tĩnh đây? Cô ấy cũng không hiểu được quan hệ chiến lược vắn cò giữa hai tập đoàn.

Mộc Hàn Hạ nói: "Hà Tĩnh, chuyện này không phải là chuyện giữa tớ và anh ấy, đây là chuyện giữa hai tập đoàn. Chuyện ngày mai tớ phải làm có thể nói là chuyện liên quan đến lợi ích lớn nhất của tập đoàn Phương Nghi và tớ. Thậm chí là lợi ích rất lớn khó có thể đánh giá được. Hai tập đoàn lớn Phong Thần và Phương Nghi đều là nhân tài kinh doanh kiệt xuất trong nước, tuy không trở mặt với nhau, nhưng vẫn có sự cạnh tranh trên nhiều khía cạnh. Đối lại là cậu, nếu cậu là người của Phong Thần, cậu đồng ý xuất ra tài nguyên khách hàng của chính mình, không cần báo đáp giúp Phương Nghi đạt được lợi nhuận lớn sao?"

Hà Tĩnh suy nghĩ lắc đầu, cô ấy hiểu được, nhưng nhớ tới giọng nói của Lâm Mạc Thần trong điện thoại tối nay, lại cảm thấy bất an.

Thấy cô ấy đã hiểu, Mộc Hàn Hạ cũng không nói thêm nữa. Cô cúi đầu, tiếp tục xem tài liệu, nhưng vì lời nói của Hà Tĩnh, tâm tư lại suy nghĩ đến Lâm Mạc Thần. Cô liếc nhìn đồng hồ, hiện tại lúc này có lẽ anh đã ngủ rồi.

Thật ra có một số việc cô cũng không nói rõ với Hà Tĩnh. Một là kế hoạch lần này cô đã sớm hứa với Lục Đồng tuyệt đối giữ bí mật, không thể tiết lộ cho Phong Thần hay đối thủ cạnh tranh nào. Hai là cô cũng đã từng nghĩ nếu nói với Lâm Mạc Thần, hi vọng anh xuất ra tài nguyên khách hàng phối hợp, anh thân là chủ tịch, muốn điều động toàn bộ công ty phối hợp với Phương Nghi, thì anh làm gì còn chỗ đứng chứ? Cô đành phải dứt khoát tiến hành kế hoạch, thoát nhìn giống như lợi dụng Phong Thần, nhưng thực chất không tạo thành thiệt hại gì với Phong Thần, hơn nữa có thể tăng doanh số lên, cũng không làm cho Lâm Mạc Thần phải khó xử giữa cô và công ty.

Anh khôn khéo như vậy, ngày mai nhìn thấy sẽ hiểu.

Anh sẽ hiểu cô.

Mộc Hàn Hạ tiếp tục làm việc, ánh mặt trời dần nhô lên phía chân trời.

Trong nháy mắt cô cảm thấy mệt mỏi, tựa vào ghế, nhìn mặt trời thay thế bóng đêm, dần lộ ra hình dáng nguyên bản của nó. Có lẽ là bởi vì quá mệt, có lẽ là vì đại chiến sắp tới, trong lòng cũng trở nên trống trải. Cô bỗng nhớ tới chuyện ngày trước, nhớ tới chính mình chạy đến Hải Nam mua vải, Lâm Mạc Thần chặn ngang một đạo, khiến cô thất bại trong gang tấc, một mình khóc nức nở trong đêm. Cũng nghĩ tới lần trả giá Chính phủ, anh dùng đôi mắt thâm thúy khó dò nhìn cô, cúi đầu hôn má cô, sau đó mang theo mục tiêu cố gắng chung của bọn họ lên ô tô rời đi.

Nhớ tới nhiều ngày bọn họ nồng nhiệt ôm nhau, cọ sát, hôn nhau.

Cũng nhớ tới đêm đó, anh đứng dưới đèn hành lang khách sạn ôm hôn Tiết Ninh.

Cuối cùng nhớ tới sau khi cô trở về, vô số sáng sớm, vô số chạng vạng, bộ dáng anh đứng ở bên cạnh xe, ngẩng đầu mỉm cười với cô. Mỗi lần đó cô cảm thấy không còn là ngây ngô xúc động ngọt ngào, mà là linh hồn yên lặng nhiều năm vẫn rung động vì anh như cũ.

Cô nghĩ, Lâm Mạc Thần, mong anh sẽ hiểu em.

Mong mỗi ngày sau này, mỗi bình minh hay hoàng hôn, sau khi chúng ta gặp lại đều là bộ dáng trân trọng lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Sáu giờ sáng.

Mộc Hàn Hạ đứng trong văn phòng tổ hàng mục thương mại điện tử Phương Nghi, bên cạnh là hơn trăm nhân viên tạo thành hàng mục. Không phải tất cả cuộc tiến công đều ồn ào náo nhiệt, mấy tháng Mộc Hàn Hạ tới lãnh đạo, bọn họ cũng chỉ im lặng, hồi hộp, kiên nhẫn chờ tiến đến thời khắc kia.

Lục Đồng chưa tới, nhưng ông ta ở ngay trên lầu, chú ý sự tiến triển của tình hình. Lục Chương vẫn chưa đến, Mộc Hàn Hạ không rảnh quan tâm đến cậu ta.

Mây bắt đầu giăng ngoài cửa sổ, ánh sáng đột nhiên hiện lên. Mộc Hàn Hạ nghĩ là ngày nắng.

6 giờ 50 phút.

Mộc Hàn Hạ vô cùng bình tĩnh ngồi uống cà phê, còn mấy nhân viên ngồi trước máy tính đều thể hiện sự mong đợi đẩy sản phẩm lên đầu trang web: giới thiệu thiết bị điện tử có thể mặc được, chính sách ưu đãi vô cùng mạnh mẽ, tình hình biểu thị phương án...Đó là tâm huyết của mọi người, trong lòng cô cũng tràn đầy nhiệt huyết. Cô biết sáng sớm hôm nay Trương Tử nhất định sẽ lên mạng xem sản phẩm được login sôi nổi. Cô sẽ đề cho anh ấy nhìn thấy

7:05.

Sản phẩm chính thức login.

Trang web e-show, cho dù là ban đêm hay sáng sớm cũng có lưu lượng truy cập rất cao. Sản phẩm nay được giới thiệu bằng trang báo lớn, khi xuất hiện trên màn hình, nhóm nhân viên công tác sẽ lập tức ở phía sau thấy được lượng click không tồi.

100, 1000, 5000, 20000...lượng click tăng dần theo lũy thừa, từng nhân viên công tác đều tập trung chờ đợi, Mộc Hàn Hạ cũng bỏ cốc cà phê xuống.

Trong văn phòng to như vậy nhưng không có bất cứ tiếng nói nào.

"Giao dịch xong một sản phẩm."

"Giao dịch xong mười sản phẩm!"

"Giao dịch xong một trăm sản phẩm!"

Nhân viên công tác thống kê doanh số, giọng nói vô cùng hứng phấn báo cáo con số tiêu thụ. Bầu không khí xung quanh cũng dường như trở nên sôi nổi. Mộc Hàn Hạ cầm chiếc bút ballpoint trong tay mỉm cười. Cô đâu chỉ muốn kiếm được mấy trăm mấy nghìn đơn đặt hàng chứ?

"Sao lại thế này? Số liệu phía sau ngừng rồi!" Có người kinh ngạc lên tiếng.

"Chỗ tôi cũng ngừng!"

"Chỗ tôi cũng vậy!"

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn thấy quản lý bộ phận kỹ thuật đã đứng lên, xông tới chỗ trước mấy máy tính kia. Sau đó càng có thêm nhiều người đứng lên, về mặt chân động, kinh hoàng.

"Sao lại thế này?" Có người ra sức gõ bàn phím, nhưng màn hình không thể mở ra được trang web e-show.

"Kiểm tra server." Quản lý kỹ thuật gầm lên.

Mộc Hàn Hạ đứng lên, nhìn trên máy tính của mọi người trang web đều báo lỗi. Còn nhân viên thống kê doanh số cũng luống cuống: "Mộc tổng, số liệu đơn đặt hàng vừa rồi cũng đã mất hết rồi! Hoàn toàn không còn gì nữa!"

Phòng làm việc trở nên hỗn loạn, có người chạy khắp nơi, có người nhìn xung quanh, có người lo lắng bàn bạc. Mộc Hàn Hạ đứng lên, cô cảm thấy huyết thái dương giật giật. Cảm xúc khẩn thiết trào dâng trong lòng cô, dự cảm không rõ hiện lên trong đầu. Cô tóm lấy quản lý kỹ thuật: "Sao lại thế này?"

Quản lý kỹ thuật nghiêm trọng đáp: "Mộc tổng, hệ thống của chúng ta hỏng rồi. Theo lý thuyết không thể có chuyện này, vô cùng bất thường. Chúng tôi đang sửa chữa! Dừng hết sức sửa gấp!"

Mộc Hàn Hạ buông anh ta ra, giữ bình tĩnh ngồi xuống. Cô chờ được, không sao cả. Nào có chuyện gì thuận buồm xuôi gió chứ, chỉ cần nhanh chóng sửa là sẽ không có chuyện gì.

Tiếng chuông điện thoại của cô nhanh chóng vang lên. Cô liếc mắt, là Lục Đồng gọi tới. Cô bắt máy, thấp giọng giải thích mấy câu, cúp máy.

Không bao lâu sau, Lục Chương gọi tới, cô không nghe máy.

Công việc sửa chữa vẫn đang tiến hành.

Đến mười giờ, trang web vẫn không thể mở ra. Quản lý kỹ thuật đen mặt báo cáo với Mộc Hàn Hạ, bọn họ bị hack. Số liệu lần này mất đi vô cùng nghiêm trọng, trong thời gian ngắn trang web không thể login được. Còn trên trang web chính của Phương Nghi, đã có không ít khách hàng đang làm ầm lên, yêu cầu trang web trả lại số tiền đặt hàng.

Đúng vào 10 giờ 15 phút, Mộc Hàn Hạ nhận được điện thoại bệnh viện gọi tới.

Lúc ấy cô đang đứng trước cửa sổ, nghe xong quản lý kỹ thuật báo cáo, cô nhìn chằm chằm di động, ước chừng nó vang lên hơn mười tiếng mới nhận: "A lô?"

Là y tá cô quen biết, giọng nói hơi nghẹn ngào truyền đến: "Cô Mộc, Trương tiên sinh vừa cấp cứu không có hiệu quả, đã qua đời rồi."

Mộc Hàn Hạ bỏ di động xuống. Lúc này tất cả những người ở bên cạnh, cửa kính trong suốt, văn phòng bận rộn, mây trôi và ánh nắng bên ngoài, còn có vô số người sút đầu mề trán phía sau, đột nhiên khiến cô cảm thấy không chân thật. Cô dường như không cảm nhận được thất bại trong gang tấc và sự đau buồn khi người bạn tốt qua đời. Tất cả đều không phải là sự thật.

Cô xoay người, lại gọi quản lý kỹ thuật tới, giọng nói vô cùng bình tĩnh hỏi: "Trước buổi trưa có thể sửa được không?"

Quản lý kỹ thuật im lặng.

Cô gật đầu nói: "Đừng lo, bảo mọi người tiếp tục cố gắng vất vả. Thứ tốt nhất định phải nhận được sự công nhận của thị trường, vấn đề chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Tôi đi ra ngoài một chuyến, anh thay tôi quan sát, có việc thì gọi điện cho tôi."

Quản lý kỹ thuật muốn nói lại thôi: "Mộc tổng, cô..."

Mộc Hàn Hạ dịu dàng cười với anh ta, xoay người rời đi.

Mùa hè thực sự tới rồi, trời xanh mây trắng, đường phố cũng trở nên sạch sẽ rộng rãi. Mộc Hàn Hạ lái xe, từ trước tới nay cô luôn lái xe rất chậm, hôm nay lại dùng tốc độ vô cùng nhanh xuyên qua thành phố này. Khi gió thổi vào mặt, cô đột nhiên nhớ tới nhiều năm trước, nhớ tới mùa hè mới quen Lâm Mạc Thần kia, khi đó trời cũng xanh như vậy, đứng vào lúc cây vải đang chín, anh ở dưới trời xanh nắng ráo, đi vào siêu thị Nhạc Nhã, đi đến trước mặt cô. Trong đêm mùa hạ bao la, ngồi xồm xuống trước mặt cô, pha trò mỉm cười với cô.

Mộc Hàn Hạ đột nhiên bật khóc. Cô lấy tay lau nước mắt, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Một giọng nói xuất hiện trong lòng cô, sẽ không, tuyệt đối không có khả năng. Nhưng nếu là sự thật thì sao? Nếu thật sự có liên quan đến anh? Cô phải làm thế nào cho chu toàn đây? Cô không làm chu toàn được!

Chạy đến cửa bệnh viện, ngay cả chìa khóa xe cũng quên rút ra, cô mơ màng chạy vào, thấy y tá, thấy bác sĩ, kí rất nhiều chữ, cuối cùng tới căn phòng u ám mà im lặng. Tất cả mọi người đi ra ngoài, để lại không gian cho cô. Cô nhìn thi thể đã được ga giường bao phủ, bỗng nhiên yếu đuối, ghé vào bên giường, không nhúc nhích.

Giọng nói của y tá vẫn còn mơ hồ bên tai: "Trương tiên sinh nhìn máy tính, đợi hơn ba tiếng. Sau đó nhịp tim đập nhanh, qua đời."

"Anh ấy đi rất nhanh, cũng không đau đớn."

"Anh ấy không để lại di ngôn gì."

Mộc Hàn Hạ kéo ga giường trên mặt anh ấy ra, thoát nhìn không khác gì với lúc anh ấy ngủ. Xung quanh yên tĩnh không có bất kì tiếng động nào, nhưng Mộc Hàn Hạ cảm thấy đau đớn vô cùng như khoét vào tim. Cô mất đi không chỉ là một người bạn thân, mà còn có tín ngưỡng, còn có hứa hẹn, còn có ân nghĩa, còn có sự dũng cảm kiên trì đối với thiện và ác.

Cuối cùng cô cúi đầu xuống bật khóc thành tiếng.

Sau buổi trưa Mộc Hàn Hạ trở lại Phòng Nghi. Khi cô đi vào văn phòng mình, quản lý kỹ thuật, Lục Chương, Hà Tĩnh, mấy người nữa đều đã chờ ở đó.

Sắc mặt Mộc Hàn Hạ thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, nhưng không giấu được đôi mắt sưng đỏ. Hà Tĩnh cũng biết tin Trương Tử qua đời, trong mắt chứa nước mắt. Sắc mặt Lục Chương hơi tái nhợt, im lặng không nói gì.

"Đã điều tra xong chưa?" Mộc Hàn Hạ hỏi, "Là nguyên nhân gì?"

Quản lý kỹ thuật đáp: "Không điều tra được thân phận đối phương, nhưng Mộc tổng à, tôi và mấy vị quản lý đều đã bàn bạc, chúng tôi cảm thấy là Phong Thần làm, cũng chỉ bọn họ mới có thực lực này, hơn nữa cũng là bên nhận được lợi ích trực tiếp."

Mộc Hàn Hạ im lặng.

Hà Tĩnh mở to hai mắt, sắc mặt Lục Chương càng thêm lo lắng.

"Là ai để lộ tin tức?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Quản lý kỹ thuật dẫn đầu đáp: "Mộc tổng, không có khả năng vấn đề nằm ở bên tôi. Cô cũng biết người của chúng ta, tất cả đều là do cô và chủ tịch chọn trong mấy tháng, hoặc là nhân viên trung thành nhất với Phòng Nghi, hoặc là nhân viên mới tuyển chọn có gia thế sạch sẽ. Hơn nữa trong khoảng thời gian này chúng tôi đều làm việc khép kín, ngay cả nhà cũng không về. Xảy ra vấn đề không có khả năng là người của tôi."

Mộc Hàn Hạ nhìn anh ta một lát, từ chối cho ý kiến. Ánh mắt đảo qua Lục Chương và Hà Tĩnh, sau đó chú ý tới sắc mặt Hà Tĩnh vô cùng mất tự nhiên. Tim Mộc Hàn Hạ chùng xuống.

"Mọi người ra ngoài trước đi. Hà Tĩnh ở lại."

Sắc mặt Hà Tĩnh càng khó coi. Quản lý kỹ thuật xoay người rời đi, Lục Chương vẫn đứng yên.

Mộc Hàn Hạ ngước mắt lên liếc cậu ta: "Đi ra ngoài."

Về mặt Lục Chương hơi thay đổi, cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người phụ nữ.

Mộc Hàn Hạ hỏi: "Sao lại thế này?"

Hà Tĩnh ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn cô. Cô ấy bỗng nhiên cảm thấy Mộc Hàn Hạ trước mắt có chút xa lạ, rất bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng. Dường như cho đến lúc này Hà Tĩnh mới ý thức được, cô không chỉ là người bạn tốt của mình, mà còn là người lạnh lùng kiên quyết, quả cảm trong thương trường. Điều này làm cho Hà Tĩnh hơi hoảng hốt, cũng hơi khó chịu, cô ấy đáp: "A Hạ, tớ không biết tại sao lại như vậy nữa. Tớ không làm chuyện có lỗi với cậu."

"Vậy cậu có từng đề cập kế hoạch với bất kì ai không?"

Hà Tĩnh hơi sững sốt, ánh mắt lại thay đổi: "Tớ từng...đề cập với Lâm Mặc Thần."

Mộc Hàn Hạ hít một hơi thật sâu: "Tại sao cậu lại nhắc tới với anh ấy?"

Nước mắt Hà Tĩnh lập tức chảy ra: "Tôi qua anh ấy gọi điện đến hỏi cậu đang làm gì, tại sao lại đi tìm Trương Từ...Tớ chỉ là nói với anh ấy ngày mai cậu sẽ đẩy kế hoạch mới ra thị trường, nhưng đều là vì bạn bè. Tớ chỉ muốn hai người hòa thuận thôi. Nhưng tớ không biết tại sao hôm nay lại xảy ra chuyện này, tớ thật sự không biết..."

Mộc Hàn Hạ yên lặng nhìn cô ấy, trong ánh mắt cũng đã có hơi nước, nhưng cô đè ép xuống.

"Anh ấy gọi điện thoại cho cậu?" Cô từ từ hỏi, "Hai người thường xuyên liên lạc qua điện thoại với nhau?"

"Không, không phải!" Hà Tĩnh lớn tiếng nói, "A Hạ, cậu đừng hiểu lầm, chỉ là thỉnh thoảng mới liên lạc thôi, hơn nữa anh ấy cũng không hỏi chuyện công tác của cậu." Nhưng sự sắc bén trong mắt Mộc Hàn Hạ, khiến Hà Tĩnh cảm thấy không thể che giấu được, sau đó lấy tay che mặt: "Xin lỗi A Hạ, mấy năm cậu rời đi, tớ từng nhận của anh ấy...một ít tiền. Tớ thật sự...quá khó khăn. Tớ biết anh ấy vì cậu mới cho tớ tiền, cũng biết là không nên lấy, nhưng...sau đó tiền đều bị chồng cũ của tớ tiêu hết không còn..."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy hốc mắt đã sưng lên, rất nhiều cảm xúc phiền muộn xuất hiện trong lòng.

"Vậy rốt cuộc anh ấy nhận được từ chỗ cậu cái gì?" Cô hỏi.

"Anh ấy...mang tất cả thư cậu viết cho tớ đi, còn thường xuyên hỏi tin tức có liên quan đến cậu."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát nói: "Ngày hôm qua sau khi cậu nói kế hoạch, anh ấy có phản ứng gì?"

Hà Tĩnh sợ hãi, sau đó thấp giọng đáp: "Anh ấy không nói gì hết, cúp điện thoại luôn."

Khi Mộc Hàn Hạ từ trong văn phòng đi ra, Lục Chương chờ một lúc lâu lập tức ngăn cản cô. Cậu ta có rất nhiều lời ở trong lòng nhưng lại không thể nói ra miệng.

Mộc Hàn Hạ ngược đôi mắt ẩm ướt mà cô chấp: "Tránh ra."

Lục Chương thấy vẻ mặt cô không đúng hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

"Phong Thần."

Trong lòng Lục Chương chấn động, bắt lấy tay cô: "Cô đi đâu, tôi đi theo cô."

Khóe miệng Mộc Hàn Hạ hiện lên nụ cười nhạt nhẽo: "Bỏ ra, Lục Chương, tóc cậu còn chưa dài hết đâu, tôi đi đâu không cần cậu đi theo."

Lục Chương chưa từng thấy bộ dáng tùy tiện, lạnh lùng của cô như thế, trong lúc nhất thời vừa then vừa giận, tay cũng bị cô gạt ra, đứng tại chỗ buồn bực không nói lên lời. Mấy quản lý ở bên cạnh nghe thấy tin cũng chạy tới, ánh mắt Mộc Hàn Hạ lạnh như băng quét qua bọn họ, sau đó một mình đi về phía thang máy.

"Không ai được đi theo!" Cô quay lưng về phía bọn họ nói, "Tôi đi một mình."

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Lúc này là buổi chiều, đèn trong tầng một tòa nhà Phong Thần sáng trưng, thỉnh thoảng có người đến người đi. Khi Mộc Hàn Hạ bước vào, trong sảnh to như vậy lại yên tĩnh trang nghiêm. Cô đi đến trước quầy lễ tân, cô gái lễ tân cười hỏi: "Xin hỏi cô có chuyện gì?"

Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi tìm Lâm Mặc Thần."

Cô gái lễ tân hơi sững sốt, trao đổi ánh mắt với đồng nghiệp bên cạnh, lại hỏi: "Cô tìm chủ tịch? Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Mộc Hàn Hạ nở nụ cười một chút nói: "Tôi gặp anh ấy khi nào cần hẹn trước chứ?"

Cô gái lễ tân nhìn quần áo cô tình tứ, lai lịch không rõ ràng, nhất thời không có cách nào. Đúng lúc này bên cạnh vang lên tiếng nói: "Hàn Hạ?"

Cô gái lễ tân: "Chào Tôn tổng!"

Mộc Hàn Hạ quay đầu, nhìn thấy Tôn Chí. Anh ta khoác áo vest trên cánh tay, bộ dáng vội vàng, hình như là mới từ bên ngoài vội vàng trở về. Ánh mắt hai người chạm nhau, trong khoảnh khắc đó dường như đều nhìn thấy sự bất thường trong mắt nhau.

Tôn Chí nở nụ cười: "Em tới tìm cậu ta có việc?" Mộc Hàn Hạ không đáp, lập tức đi sang cửa thang máy thông thẳng lên lầu nói: "Quét thẻ."

Tôn Chí hơi sững sốt, lấy thẻ công tác ra quét cho cô. Mộc Hàn Hạ lập tức đi vào, Tôn Chí đuổi theo nói: "Hàn Hạ, hôm nay cậu ấy họp cả ngày rồi, nếu không chờ buổi tối cậu ấy về hai người từ từ nói chuyện?" Cuối cùng vẫn nói thêm một câu: "Đừng kích động."

Bước chân Mộc Hàn Hạ hơi dừng lại, quay đầu nhìn anh ta: "Tôn Chí, em chỉ hỏi một câu thôi: có phải là các anh làm không?"

Tôn Chí bình tĩnh nở nụ cười: "Em nói chuyện gì vậy? Sao anh nghe không hiểu."

Về mặt Mộc Hàn Hạ trở nên lạnh lùng, xoay người đi vào trong thang máy lạnh nhạt nói: "Đừng đi theo."

Tôn Chí đứng tại chỗ, nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại. Anh ta im lặng một lúc, bỗng nhiên dậm một phát lên tường, khẽ mắng "Shit".

Thang máy nhanh chóng chạy lên trên.

Mộc Hàn Hạ nhìn chằm chằm con số trên cửa không ngừng tăng lên: 43, 44, 45... Cô im lặng, hờ hững nhìn, chờ lên tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, cô gái lễ tân ở tầng này vừa bỏ điện thoại xuống, nhìn thấy cô, có lẽ là đã nhận được lời dặn của Tôn Chí, không hỏi cũng không ngăn cản. Mộc Hàn Hạ tiếp tục đi vào trong, tới cửa văn phòng chủ tịch sâu nhất và yên lặng nhất.

Ngay cả ngọn đèn nơi này cũng lạnh lạnh, khu vực rộng như vậy, xa hoa tinh xảo, trống trơn rộng lớn lại chỉ có một căn phòng của anh. Ở sofa ngoài cửa đang có hai người đàn ông ngồi, hình như đang đợi gặp anh. Bên cạnh bàn làm việc có một người thanh niên trẻ tuổi, là trợ lý của Lâm Mạc Thần.

Mộc Hàn Hạ nói: "Tôi là Mộc Hàn Hạ, tôi tới gặp Lâm Mạc Thần."

Cô không biết người trợ lý, nhưng anh ta biết cô, lập tức ân cần cười nói: "Cô tới rồi, xin chờ một chút, tôi lập tức đi thông báo cho chủ tịch."

Khi hai người nói chuyện, hai người đàn ông ngồi trên sofa đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía cô. Mộc Hàn Hạ cũng rất nhạy bén, ánh mắt đảo qua mặt hai người, dừng trên tâm thế trước ngực bọn họ. Một người là "Quản lý hạng mục cao cấp bộ phận thương mại điện tử tập đoàn Phong Thần", người còn lại là "Kỹ sư cao cấp bộ phận IT tập đoàn Phong Thần". Trong lòng Mộc Hàn Hạ hơi chấn động, mà ánh mắt hai người kia khi nhìn thấy cô, trong nháy mắt cũng hơi giật mình.

Tìm Mộc Hàn Hạ chùng xuống, trong lúc nhất thời có cảm giác tim như nguội lạnh.

Lúc này trợ lý đã gõ cửa, Mộc Hàn Hạ quay mặt đi, nhìn thẳng về phía trước, không đợi trợ lý thông báo, đã lướt qua anh ta đi vào.

Trợ lý ngăn ra, im lặng đóng cửa phòng lại cho bọn họ.

Phòng này ở hướng chính nam, cả phòng đều sáng sủa. Cửa sổ có thể nhìn được phong cảnh đẹp đẽ bao la của thành phố.

Anh ngồi ở sau bàn làm việc, âu phục giày da, dáng vẻ cao quý, ngẩng đầu nhìn thấy cô.

Tình nhân mấy ngày không gặp, gặp lại là tình hình như vậy. Mộc Hàn Hạ nhìn khuôn mặt của anh vẫn tuấn lãng như trước, trong lòng như bị đá đè, đột nhiên khó mà thở lên lời.

Xung quanh yên tĩnh, trong không khí còn có mùi đàn hương. Anh im lặng chăm chú nhìn cô mấy giây, nở nụ cười: "Summer, tìm anh có chuyện gì?"

Hoàn toàn không sợ hãi, nội liềm ôn hòa.

Mộc Hàn Hạ: "Đúng vậy, em có việc tìm anh."

Hai người im lặng một lát, anh không nhìn cô mà nhìn đi nơi khác, sau đó nâng ly trà trên bàn lên từ từ uống.

Rõ ràng anh chưa nói gì, cũng chưa làm gì, nhưng nhìn thấy bộ dáng của anh, trong lòng Mộc Hàn Hạ bỗng nhiên đau nhức, trong nháy mắt lại muốn từ bỏ chất vấn, xúc động xoay người rời đi. Nhưng vừa rồi khi nhìn thấy ánh mắt của hai người ở cửa, Tôn Chí muốn nói lại thôi, còn có Trương Tử nằm trên giường bệnh, bộ dáng bị vải trắng che phủ, đều khắc sâu vào trong đầu cô. Trong lòng cô vô cùng chua xót, nhưng vẫn cất tiếng: "Trang web e-show bị hủy, Trương Tử đã mất, anh ấy không thể nhìn thấy giấc mơ của mình thành hiện thực, cứ như vậy rồi khỏi thế giới này."

Lâm Mạc Thần nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt âm trầm như nước: "Nén bi thương."

Mộc Hàn Hạ nói: "Em không nên được! Là ai đang tính kế? Là ai khiến em thất bại trong gang tấc, khiến anh ấy ôm hận mất đi? Anh nói xem là ai?"

Lâm Mạc Thần im lặng một lát, chợt nở nụ cười: "Em cho là anh ư? Em tới chất vấn anh?"

Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng nhìn thấy anh phản ứng như vậy vẫn khiến nơi nào đó trong lòng Mộc Hàn Hạ chợt buông lỏng, nhưng cô phát hiện, điều đó cũng không thể giảm bớt bi thương và oán hận của cô. Bởi vì cô nghe thấy chính mình mở miệng hỏi: "Anh dám nói....không có liên quan gì đến Phong Thần không?"

Lâm Mạc Thần im lặng, ánh mắt nặng nề lạnh lùng.

Trong không khí như có sự đau thương lan tràn, Mộc Hàn Hạ như bị người ta lấy hết sức lực, cô nói: "Lâm Mạc Thần, anh tự lo cho mình đi." Xoay người muốn rời đi.

"Có ý gì?" Giọng nói của anh vang lên, "Mộc Hàn Hạ, những lời này có ý gì?"

Mộc Hàn Hạ ngừng một lát đáp: "Không có ý gì hết. Em không muốn nói lại nữa, coi như cảm xúc của em bất thường, anh cũng không cần tới tìm em nữa đâu."

Nhưng vừa dứt lời, anh đã rời khỏi bàn, bắt lấy tay cô: "Mộc Hàn Hạ, cho dù Trương Tử đã mất, e-show của em sụp đổ, người hai công ty đấu nhau người chết ta sống, nhưng hai chuyện này có liên quan gì đến chúng ta chứ?"

"Sao lại không liên quan chứ?" Mộc Hàn Hạ quay đầu lại nhìn về mặt vô cùng lạnh lùng của anh, "Anh có biết lần này em quay về nước là vì Trương Tử không? Anh có biết ơn của anh ấy đối với em không? Ý nghĩa của anh ấy đối với em? Cảm giác của em... Cảm giác của em mấy ngày nay giống như ở dưới vách núi, cố gắng trèo lên trên, như đi trên miếng băng mỏng, cẩn thận từng bước một. Cuối cùng chờ em đi đến bên cạnh vách núi, người của anh dùng một đập đá em xuống! Hủy hết toàn bộ! Hiện tại em không chiếm được gì hết!"

Lâm Mạc Thần vẫn nắm chặt cổ tay cô, cảm thấy nực cười: "Em về nước là vì Trương Tử? Chính là vì anh ta? Vậy còn anh thì sao Mộc Hàn Hạ? Anh ở chỗ nào trong lòng em đây?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ quặn đau, cắn môi không nói.

Anh vẫn cười, nụ cười lạnh lùng: "Em nói sau khi về nước cảm thấy luôn ở dưới vách núi? Đây là cảm giác của em đối với tất cả mọi chuyện? Mộc Hàn Hạ, Summer của anh...đã khác rồi, hoàn toàn khác với bảy năm trước rồi. Ở trong lòng em, rất nhiều người, rất nhiều chuyện đã quan trọng hơn so với Lâm Mạc Thần anh đúng không? Trương Tử quan trọng hơn so với anh, giấc mơ quan trọng hơn so với anh, cái con mẹ nó đều quan trọng hơn so với anh. Mấy ngày nay anh đã coi như không nhìn thấy, chờ em đi làm chuyện phải làm. Bởi vì trong lòng anh, làm gì có thứ gì quan trọng hơn em được chứ? Nhưng Mộc Hàn Hạ à, hiện tại anh là gì trong lòng em chứ? Là gì đây? Em thật sự còn yêu anh không? Còn yêu anh không?"

Mộc Hàn Hạ lập tức rom rớm nước mắt, cảm thấy lời nói của anh giống như con dao cắm toàn bộ vào trong lòng cô. Cô vô cùng khó chịu, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không nói lên lời.

"Không phải..."

"Không phải cái gì chứ?" Lâm Mạc Thần tập trung nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Mộc Hàn Hạ nhấc tay lên lau khô nước mắt, lấy lại bình tĩnh, sau đó thấp giọng nói: "Lâm Mạc Thần, anh từng là giấc mơ của em, không phải hiện tại anh không quan trọng, mà là rất nhiều con đường em đã quen đi một mình."

Lời này vừa lạnh lùng vừa kiềm chế, Lâm Mạc Thần nghe vào trong tai lại không cảm thấy thoải mái ấm áp chút nào. Anh khẽ cười nói: "Anh chờ lâu như vậy, nhưng lại không chờ được em toàn tâm toàn ý. Em nói em ở dưới vách núi, Vậy thì từ ngày em đi, anh cũng đã hạ mình rồi. Em có biết hay không...khi anh biết đầu tư là do em mang về, vào lúc đó anh có tâm trạng như thế nào? Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ. Anh hận không thể đi giết người, nhưng kẻ thù mà anh muốn giết lại là chính mình."

Mộc Hàn Hạ sợ hãi nhìn anh.

"Anh bắt đầu chờ đợi. Cho tới bây giờ anh chưa từng chờ bất cứ ai. Anh bắt đầu chờ em. Anh nói với chính mình, lúc này đến lượt anh nhìn em sống cuộc sống rực rỡ chói lọi. Như vậy mới có thể cảm nhận được tình cảm em từng trả giá vì anh. Nhưng Summer à, người em đã trở lại, nhưng tại sao trái tim còn chưa trở về? Em đã biến trái tim anh thành cái gì vậy? Tại sao không chịu tin tưởng giống như năm đó, liếc mắt nhìn nó một cái? Hiện tại vì người

khác, em lại muốn ném nó đi sao? Anh nói, "Summer, có ý gì trong đầu, em cũng đừng nghĩ thực hiện được."

Câu nói cuối cùng vừa lạnh lùng vừa ác độc, Mộc Hàn Hạ nghe hiểu, cảm thấy uất ức lại khó chịu. Trên đời này cũng chỉ có anh mới khiến cô uất ức khó chịu như vậy. Cô muốn nói không phải như thế, lòng cô không giống như lời anh nói. Anh vốn dĩ không hiểu ý nghĩa của chính mình đối với cô cả đời này, nhưng phải giải thích thế nào, sự xa cách giữa hai người và sự tự bảo vệ chính mình của cô?

"Anh đừng nói nữa." Cô mạnh mẽ rút tay về, xoay người muốn đi, Lâm Mạc Thần lại bắt lại, lạnh nhạt nói: "Còn muốn đi ư? Có phải có chuyện gì là em chỉ nghĩ đến bỏ đi không?"

Bỗng nhiên Mộc Hàn Hạ quay đầu, bộ dáng Trương Tử vẫn còn quanh quẩn ngay trong đầu cô, cô biết hiện tại không phải là lúc thích hợp bàn chuyện tình cảm với Lâm Mạc Thần, nhưng anh ở ngay trước mắt, đang bức cô biểu lộ sự thật lòng, cô thốt ra: "Lâm Mạc Thần, anh có tư cách gì chỉ trích em chứ? Anh nghĩ rằng năm đó em bỏ đi vì anh sao? Chịu chia tay với anh? Anh nói trái tim em chưa về, anh nói em không toàn tâm toàn ý đối với anh. Nhưng anh muốn em làm như thế nào đây? Mấy năm nay em đã quen không có anh rồi. Một mình em học tập, một mình em bước đi, một mình em ăn cơm, một mình em làm tất cả mọi chuyện. Khi ốm chỉ có mình Trương Tử quan tâm đến em, không có ai cổ vũ khi thất bại. Cho dù mờ mịt như thế nào cũng chỉ có thể một mình tiếp tục đi. Bởi vì em không có con đường nào khác, con đường chúng ta từng đi đã bị anh chặn đứt rồi. Em nghĩ anh đã quên em, em cho rằng hai chúng ta không thể ở bên nhau nữa, nhưng anh lại xuất hiện trước mặt em, nói cho em biết anh luôn chờ đợi, làm cho em quay đầu lại. Anh có biết cảm giác của em giống như hy vọng đã chết đi lại bị người khơi ra không.

Anh hỏi em có muốn không, em muốn chứ. Anh nói anh là người sắp chết đuối bắt được cây rom cứu mạng, chẳng lẽ em không phải sao? Em cẩn thận từng bước như vậy, cầm duy nhất một cây rom trong đời này. Em thừa nhận mình không dám trả giá, em thừa nhận mình do dự sợ hãi, luôn không dám gần gũi với anh. Nhưng là tại sao chứ? Tại sao em lại như vậy cơ chứ?

Anh có biết em đã sớm biết hai chúng ta không cùng một loại người không? Anh vĩnh viễn vì lợi ích trước mắt, anh vĩnh viễn bình tĩnh lại có tâm cơ, cho dù đối với em cũng vậy. Em biết hiện tại anh rất thật lòng, nhưng khi ở chung với anh, rất nhiều lúc em nghĩ anh làm như vậy là thật lòng hay là có ý? Là dùng tình cảm hay là để cho em lún sâu vào hơn mà thôi. Em biết như vậy không đúng, nhưng em không không chế được.

Anh cảm thấy lần này em không nên nghi ngờ anh, nhưng thương mại điện tử liên quan đến vận mệnh hệ trọng của Phong Thần, em hiểu được tầm quan trọng trong cạnh tranh công việc, nhưng em cũng không nhận được nghĩ tới, em ở trong lòng anh có quan trọng bằng Phong Thần hay không? Hơn nữa anh cũng đã từng nói, nếu gặp ở trên thương trường, anh tuyệt đối sẽ không nương tay với em.

Thị trường chứng khoán sa sút, tuy em không hiểu về đầu tư, nhưng vẫn sẽ rút tiền ra vì nước hồ trợ. Bạn bè bên cạnh em cũng làm như vậy, nhưng anh nói như vậy là ngốc nghếch. Tiền của Phong Thần, tiền của anh đã sớm an toàn rồi khỏi, bo bo giữ mình, thờ ơ lạnh nhạt. Em với anh vốn dĩ không cùng một loại người, anh muốn em tin anh trăm phần trăm như thế nào đây? Tin anh sau này sẽ chắc chắn ở bên cạnh em, không bao giờ buông em ra, không bao giờ rời khỏi em nữa. Cho dù bầu trời sụp xuống, cho dù táng gia bại sản, cho dù sinh tử chia lìa, cũng sẽ không ngừng yêu em sao? Nhưng Lâm Mạc Thần à, Mộc Hàn Hạ đã từng đối với anh như vậy. Không có gì ngăn cản được tình yêu của em dành cho anh. Vì thế, Lâm Mạc Thần, hiện tại anh muốn em làm như thế nào để yêu anh giống như trước đây?"

Một hơi nói rất nhiều chuyện, Mộc Hàn Hạ cảm thấy đã dùng hết toàn bộ sức lực. Trong mắt có nước, nhưng trên mặt cô mang theo nụ cười thê lương. Cô từ từ rút tay khỏi lòng bàn tay anh, lúc này anh cũng không mạnh mẽ bắt lại. Anh chỉ nhìn cô thật sâu. Lâm Mạc Thần ba mươi ba tuổi, Lâm Mạc Thần cao quý trong giới kinh doanh, nên không có nước mắt mới phải, nhưng cô lại nhìn thấy trong mắt anh, đôi mắt thâm sâu yên tĩnh như hồ nước.

Đã nói đến thế này rồi, cô không biết nói thêm gì nữa, chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng. Cô cũng sợ sau đó anh sẽ nói điều gì đó khiến cô không chống đỡ nổi, vì thế cô hắng giọng, nói trước: "Chúng ta vướng mắc nhiều năm như vậy, luôn vất vả, luôn quá khó khăn, Có lẽ chúng ta nên cân nhắc một lần nữa, có nên...tiếp tục ở bên nhau hay không?"

Nói xong lời này, cô bước ra trước cửa. Cô không nên ở lại thêm một chút nào nữa, nhưng khi đi tới cửa, cô lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh vang lên: "Hóa ra em nghĩ như vậy."

Mộc Hàn Hạ đứng lại không cử động.

"Hóa ra ở trong lòng em, anh là người như vậy." Anh nói.

Trong lòng Mộc Hàn Hạ đau nhói, ngẩng đầu nhìn đi nơi khác, đè nén nước mắt.

"Em yêu cũng được, hận cũng được, bằng lòng cũng được, không muốn cũng được." Anh nói, "Lần này đừng nghĩ đến chuyện chia tay."

Mộc Hàn Hạ đi được một lúc, Tôn Chí thấy trong văn phòng Lâm Mạc Thần vẫn im lặng, cũng không dám tùy tiện đi vào. Quay đầu nhìn hai quản lý, lại cảm thấy khó thở, nắm tài liệu trong tay ném qua: "Ai cho hai người làm? Ai cho hai người trong đêm không báo cáo lời nào đã làm? Gây ra quá nhiều họa có biết hay không?"

Sắc mặt hai người kia hết đỏ lại trắng, kỹ sư IT cấp cao kia nói: "Tôn tổng, trong đêm chúng tôi nhận được tin tức, bọn họ sẽ có động tác vô cùng lớn, chẳng lẽ nhìn bọn họ dẫm lên đầu chúng ta? Làm thì đã làm rồi, bọn họ cũng không điều tra được ra chúng ta đâu."

Quản lý hạng mục thương mại điện tử cũng nói: "Tôn tổng, cho dù biết không phải là bọn họ muốn đưa sách lược trang phục mới, mà là muốn đẩy sản phẩm điện tử, nhưng chúng ta cũng không thể làm cho bọn họ đứng trên được. Nếu chuyện này thành công, nói không chừng thực lực của Phương Nghi sẽ vượt qua Phong Thần. Sau này ở phương diện khác chúng ta làm sao cạnh tranh được với bọn họ chứ? Bọn họ mượn khách hàng của chúng ta, ai có thể chịu, ai có thể nhận được chứ?"

Tôn Chí nghe bọn họ vừa bắt đầu đi vừa ức chế, Lâm Mạc Thần, thậm chí tác phong của quản lý sáng lập Phong Thần đều dựa vào điều kiện tiền đề, vô cùng cương quyết. Mỗi quản lý đều phụ trách một mặt công tác, ai biết hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, cũng lạ là anh ta lại rất dung túng. Anh ta nhìn hai người, trong đó kỹ thuật IT cấp cao kia là Lâm Mạc Thần phải dùng một số tiền lớn mời từ nước ngoài về. Anh ta thở dài nói: "Hai người chờ đi, chuyện này tôi cũng không bao che được cho hai người đâu."

Tôn Chí lại gần cửa phòng Lâm Mạc Thần, nghe bên trong vẫn không có động tĩnh gì như trước. Anh ta khẽ gõ hai tiếng, sau đó đẩy cửa ra. Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, căn phòng trở nên u ám, mơ hồ thấy cái bóng của Lâm Mạc Thần trước bàn làm việc, một tay anh đặt trên bàn, một tay chống lên trán, không làm gì hết. Tôn Chí chưa bao giờ là người cảm tính, nhưng Lâm Mạc Thần lúc này rõ ràng khiến người khác cảm thấy sự cô đơn xâm nhập vào trong xương cốt.

"Chủ tịch..."

"Đi ra ngoài." Giọng nói vô cùng lạnh như băng.

Trong lòng Tôn Chí cũng không có cảm giác gì, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Bầu trời đêm quang đãng, một mình Mộc Hàn Hạ lái xe trong dòng người đông đúc. Đèn giao thông đỏ rồi lại xanh, đèn neon sáng rồi lại tối. Cô bỗng nhiên hiểu được thành phố này lớn như vậy, cho dù ở lại bao lâu, cuối cùng cũng chỉ là khách qua đường mà thôi.

Cô nhìn đường và cao ốc, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cuộc nói chuyện đau thương với Lâm Mạc Thần. Cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, chỉ còn bộ dáng mơ hồ của anh dịch chuyển trong đó, còn khi nhìn tới sao trời thưa thớt sẽ lại nhớ tới Trương Tử. Sau đó đau thương và không cam lòng, tựa như hồ nước nhảy mất chiếm lấy lòng cô.

Cô đã mất hết sức lực để thoát ra tình cảnh này.

Trời đã tối đen, tổ hạng mục Phuong Nghi vẫn còn không ít người ở lại công ty. Lục Chương và Hà Tĩnh vẫn ở lại. Trong lòng hai bọn họ chứa đầy tâm sự, lo âu mà trầm mặc. Nếu Mộc Hàn Hạ không trở lại, bọn họ không thể yên lòng vượt qua đêm nay.

May mà cô đã về công ty trong đêm khuya.

Khi Mộc Hàn Hạ đẩy cửa vào văn phòng mình, Lục Chương lập tức từ phòng bên cạnh lao tới, theo đuôi vào, đồng thời nhốt Hà Tĩnh ở ngoài cửa.

Mộc Hàn Hạ vô cùng im lặng, cô bật đèn văn phòng, cũng không quay đầu lại nhìn cậu ta nói: "Tuy hôm nay thất bại, nhưng qua mấy ngày nữa sửa chữa xong, trang web login lần nữa. Công việc còn lại cậu đều có thể chủ trì. Tôi đã gọi điện xin tạ tội với chủ tịch. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ tạm rời đi một thời gian, giao hết cho cậu, làm cho tốt."

Lục Chương im lặng không lên tiếng.

Từ tối hôm qua say rượu thổ lộ với cô, tất cả chuyện xảy ra sau đó đối với cậu ta như một giấc mơ, tỉnh tỉnh mê mê, đột nhiên xảy ra. Cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì đại họa đã tới, bị kịch đến gần ngay trước mắt. Còn hiện tại người phụ nữ cậu ta yêu thương, tôn kính, đau lòng này lại gánh vác tất cả. Cô muốn nhận lỗi rồi từ chức sao? Cô phải đi ư?

Lục Chương cảm thấy trong lòng lao đao dữ dội. Trước kia cậu ta từng nghĩ trên đời này cậu ta sẽ không thổ lộ ra với bất cứ ai, không có hi vọng với tình yêu. Cậu ta là con của ông trời, ngậm thìa vàng từ khi sinh ra, ngang ngược, thông minh, kiêu căng. Nhưng khi Trương Tử mất tựa như một chiếc búa nện vào thức tỉnh cậu ta, hiện tại cậu ta đã biết không còn hi vọng gì rồi. Cả đời này, phần tình yêu này vĩnh viễn chôn ở trong lòng cậu ta, cuối cùng không thể nói nên lời.

Bóng đêm vắng lặng, trắng sáng như nước. Sau khi nói xong Mộc Hàn Hạ lặng lẽ ngồi xuống sofa, vui mặt trong lòng bàn tay.

Mộc Hàn Hạ cúi đầu, nhìn tóc đen được vén sau tai cậu trai trẻ tuổi này, và chiếc cổ chính trực. Cô vô cùng bình thần nở một nụ cười, vuốt tóc cậu ta, nhưng dần dần cảm nhận được sự ẩm ướt từ hai má cậu ta xuyên qua lòng bàn tay cô.

"Sư phụ, xin lỗi..." Cậu ta khàn giọng nói.

Tay Mộc Hàn Hạ dần ướt nhòe nước mắt cậu ta, vẻ mặt của cô trở nên hoảng hốt, im lặng một lúc, ngừng đầu, thở dài.

Đêm đã khuya, ngọn đèn trong thành phố này cũng đã tắt đi khá nhiều, những ánh sáng còn lại càng rực rỡ hơn. Mộc Hàn Hạ tựa vào bên cạnh cửa sổ, Hà Tĩnh cẩn thận đến gần.

"Tớ sẽ rời đi một thời gian." Mộc Hàn Hạ nói.

Hà Tĩnh giật mình: "Cậu muốn đi đâu? Đi một mình à?"

Mộc Hàn Hạ gật đầu, lộ ra nụ cười hơi xa lạ: "Trước kia từng đồng ý với Trương Tử, nếu anh ấy mất...sẽ đưa tro cốt của anh ấy đến một nơi."

Nước mắt Hà Tĩnh lại chảy ra, nghẹn ngào không nói được gì.

Mộc Hàn Hạ nghiêng đầu, dịu dàng nhìn cô ấy: "Nếu cậu thương tiếc anh ấy, hãy giúp Lục Chương hoàn thành nốt hạng mục."

"Tớ nhất định sẽ dốc hết sức lực! Liều mạng...cũng phải làm cho xong!"

Mộc Hàn Hạ chỉ khẽ mỉm cười.

Hà Tĩnh nhìn bộ dáng cô, cảm thấy vô cùng khó chịu, cô ấy khóc hỏi: "Vậy cậu và Lâm Mạc Thần..."

"Không phải là anh ấy làm." Mộc Hàn Hạ nói.

Hà Tĩnh mở to hai mắt đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, vừa mừng vừa khóc: "Thật tốt quá! Vậy thật tốt quá!" Nhưng lúc này cô ấy mới phát hiện, vẻ mặt Mộc Hàn Hạ không quá vui vẻ hay thoải mái. Cô chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sau đó hỏi Hà Tĩnh: "A Tĩnh, cậu nói rốt cuộc là tại sao mà hai người ở bên nhau? Là điều gì khiến cho bọn họ cuối cùng tách ra? Là tình yêu, niềm tin hay là số mệnh? Đời này chúng ta đều tìm kiếm tình yêu chân chính, nhưng khi tớ đã thương tích đầy mình, mất đi phương hướng, phải phân biệt như thế nào, nó vẫn là khát vọng suốt đời như cũ của tớ, vẫn đáng để tớ trả giá tất cả tìm kiếm sao?"

Cũng trong đêm khuya ấy, Lâm Mạc Thần trở lại căn phòng xếp trên lầu Phong Thần, chỉ bật một ngọn đèn, ngồi trước cửa sổ.

Cuối cùng Tôn Chí vẫn tiến vào, giọng điệu mềm mỏng hỏi: "Còn chưa nghỉ ngơi?"

Lâm Mạc Thần không đáp.

"Vậy hai người kia...xử lý như thế nào?"

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nên xử lý thế nào thì xử lý thế ấy."

Trong lòng Tôn Chí hơi tò mò, muốn nói lại thôi: "Nhưng cậu phải mất một số tiền rất lớn mới mời được Tommy từ Mỹ về, Quách Duyệt cũng là cấp dưới đã đi theo cậu mấy năm, hành vi của bọn họ là phạm pháp..." Nhưng chạm vào ánh mắt của Lâm Mạc Thần, anh ta nuốt hết những lời muốn nói vào.

Lâm Mạc Thần hỏi: "Vừa rồi bảo anh hạch toán, tài chính dưới danh nghĩa tôi trong thời gian ngắn hạn kiếm được tổng cộng là bao nhiêu?"

Tôn Chí bất an đáp: "Dưới danh nghĩa cá nhân cậu, tất cả tiền mặt có thể đổi thành công trái, ngân sách ngắn hạn, và tiền vốn rút khỏi thị trường chứng khoán thời gian trước, tổng cộng là 8,7 tỷ."

Trong bóng đêm chỉ thấy vẻ mặt anh thâm thúy mà yên lặng.

Mộc Hàn Hạ vốn ngủ không say, tới nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng.

Cô trợn mắt, nằm không nhúc nhích. Cô không thể kìm nén được nghĩ đến anh.

Đúng lúc này di động vang lên, nhìn trên màn hình xuất hiện tên của anh, cô nhất thời không biết nên vui hay buồn. Cô cũng không biết có nên nhận điện thoại của anh hay không, nhưng ngón tay đã ấn vào nút nghe, đặt điện thoại bên tai.

Cô im lặng, bên tai chỉ có tiếng hít thở rất khẽ của chính mình trong bóng đêm yên tĩnh cô độc.

"Còn yêu anh không?" Anh nói, giọng nói hơi khàn khàn.

Mộc Hàn Hạ im lặng.

"Anh yêu em." Anh nói, "Mộc Hàn Hạ, cho dù trời đất sụp đổ, cho dù táng gia bại sản, cho dù sống chết chia lìa, cả đời này anh sẽ không ngừng yêu em."

Anh cúp máy, nước mắt không ngừng rơi trên mặt Mộc Hàn Hạ, cô cứ ngồi ôm lấy đầu gối như vậy, nhìn ngoài cửa sổ không còn ngôi sao nào, trời dần sáng.

Mộc Hàn Hạ tính đưa tro cốt Trương Tử đến một thôn ở phía tây Quý Châu. Thực ra đó là nơi cô đã đi qua, còn Trương Tử thì chưa đến. Anh ấy từng nói: "Nếu ngày nào đó anh mất, anh hy vọng mình sẽ được chôn ở một nơi yên tĩnh mà tràn đầy hy vọng."

Mộc Hàn Hạ từng đến đó hai lần. Lần đầu tiên là khi năm đó từ chức rời Nhạc Nhã, đoạn thời gian trước khi đến làm trong công ty Lâm Mạc Thần, cũng là bởi vì bạn bè mời nên cô mới đến đó. So với thành phố mà nói, nơi đó xa xôi mà yên lặng. Suốt một tháng, cô đi ăn đồ nhà nông, ở trong nhà nông dân, leo núi, dạo chơi, dạy những em bé ở đó nhận mặt chữ đọc sách ca hát. Cũng vào lúc đó, cô trẻ tuổi ngây thơ non nớt ý thức được tâm hồn bình tĩnh và phong phú là điều mà người dân thành phố thiếu hụt nhất. Vì vậy sau khi trải qua một đoạn thời gian kia, có lẽ khi gặp lại Lâm Mạc Thần chỉ cảm thấy cô hơi đen, gầy đi, nhưng không hề biết tinh thần cô đã được thế giới rộng lớn gột rửa. Cho đến sau đó lại đi theo Lâm Mạc Thần tranh đấu giành thiên hạ, sự rộng rãi, kiên trì và trí tuệ của cô vẫn khắc sâu đoạn thời gian du lịch này.

Lần thứ hai là sau khi chia tay Lâm Mạc Thần rời khỏi thành phố Lâm, visa đi Mỹ còn chưa làm xong. Khi đó cô đau khổ không có chút tinh thần nào. Cô ở trong thôn trang yên lặng, trời đất rộng lớn, một mình bước đi, một mình hồi tưởng, một mình khôi phục. Vì vậy nếu nói ở sâu trong lòng mỗi người đều có một nơi gửi gắm linh hồn, vậy đối với Mộc Hàn Hạ mà nói trước khi có nhà thì nơi đó là nhà, sau khi không còn nhà thì nơi đó chính là nơi đất khách quê người cô từng phiêu bạt.

Sáng sớm, mưa to, trận mưa đầu mùa hạ đến không hề báo trước. Không có ai chạy bộ trong thời tiết như vậy cả.

Mộc Hàn Hạ ở trong phòng sắp xếp hành lý. Hôm nay bệnh viện cũng sẽ đưa di vật của Trương Tử đến, chỉ cần mấy ngày, sau khi chuẩn bị xong hết là cô có thể lên đường.

Buổi sáng yên tĩnh, thời gian cũng trôi qua chậm chậm. Cô gấp từng bộ quần áo bỏ vào vali, sắp xếp lại những tư liệu công việc có liên quan đến Phương Nghi, cầm đồ Hà Tĩnh gửi. Sau đó quét dọn phòng một lần, mở cửa để cho gió thổi vào trong phòng, nhưng thời gian thực sự trôi qua quá chậm, cô lại mở tủ lạnh. Bên trong có anh đào Lâm Mạc Thần mang tới hai ngày trước, còn có sữa tươi anh mua cho cô, còn chưa uống hết. Cô lặng lẽ ngồi nhìn một lát, lấy anh đào ra, rửa sạch ăn, lại uống chút sữa. Cho dù là đồ nhập khẩu, nhưng lại cảm thấy trong vị ngọt có vị chát.

Vừa qua chín giờ sáng được một lúc, Mộc Hàn Hạ nghe thấy tiếng di động kêu lên. Lúc đầu, cô cũng không để ý, ngồi bên cửa sổ, cầm di động lên thấy phần mềm tình hình thị trường cổ phiếu, nhắc nhở cô trước đó đã đầu tư 800.000 vào thị trường chứng khoán, giờ chỉ còn chưa đến 400.000. Hiện tại thị trường chứng khoán vẫn sụt giảm.

Cô liếc mắt một cái rồi để xuống.

Một lát sau, đột nhiên cảm lên, vừa rồi ở trong trang đầu tìm kiếm có phát tin tức chỉ chọt lóe qua, cô không quá để ý.

Tìm được rồi.

Cô nhìn chăm chăm vào di động, không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ, mưa ào ào rơi, gió không ngừng thổi vào rèm. Cô lặng lẽ ngồi không hề nhúc nhích. Qua một lúc lâu, tất cả âm thanh mới như trở lại trong lỗ tai cô, hốc mắt cô hơi trợn lên. Có thứ gì đó im lặng xoay tròn trong tầm nhìn của cô, nhưng dường như lại không có gì cả.

Cô bỏ di động xuống, vội vàng mở laptop xem tin tức tài chính và kinh tế.

Là thật, từng trang web, tất cả mục kinh tế và tài chính đều tìm được tin tức hiện trong điện thoại.

"Sáng nay chủ tịch tập đoàn Phong Thần Lâm Mạc Thần mang theo 8,7 tỷ đầu tư vào thị trường chứng khoán."

"Hôm nay thị trường chứng khoán sụt giảm 5%, Lâm Mạc Thần tập đoàn Phong Thần mang toàn bộ tài sản cá nhân đầu tư vào thị trường chứng khoán."

"Lâm Mạc Thần tập đoàn Phong Thần đầu tư 8,7 tỷ vào thị trường chứng khoán."

"Lâm Mạc Thần tập đoàn Phong Thần đầu tư 8,7 tỷ vào thị trường chứng khoán."

"Lâm Mạc Thần tập đoàn Phong Thần đầu tư 8,7 tỷ vào thị trường chứng khoán."

8,7 tỷ đối với toàn thị trường chứng khoán căn bản không tính là gì. Nhưng bởi vì Phong Thần luôn là công ty xuất chúng trong nghiệp vụ đầu tư trong nước, lần này gặp tai họa cổ phiếu lại gần như toàn thân trở ra, còn Lâm Mạc Thần từ trước tới nay là nhân vật truyền kì. Vì vậy tin tức này vừa thả ra, dường như hấp dẫn tất cả sự chú ý của giới truyền thông.

Mộc Hàn Hạ nhìn chăm chăm một hàng chữ đơn giản, đột nhiên cảm thấy hơi thờ ờng lại. Cô đóng laptop lại, ngẩng đầu, mưa ngoài cửa sổ vẫn còn đang không ngừng rơi, tất cả đều trở nên mờ mịt không thấy rõ. Tòa nhà Phong Thần ở đối diện chỉ còn là bóng dáng mơ hồ trong màn mưa. Cô cảm thấy buồn bực, chua chát, mờ mịt, mất mát, đau đến mức ruột gan cô khuấy động. Đó là anh đưa cho thế gian này, chỉ có anh có thể cho cô.

Cũng trong màn mưa ấy, một mình Lâm Mạc Thần đứng trước cửa sổ, cho dù máy tính trên bàn không ngừng vang lên cũng không nghe.

Rất nhiều người kinh ngạc, rất nhiều người nghi hoặc, rất nhiều người lo lắng, định ngăn cản, nhưng Lâm Mạc Thần đáp lại chỉ là sự thờ ơ.

Khi một người đàn ông đã quyết tâm, không có chuyện gì trên thế gian này có thể khiến anh quay đầu lại.

Một mình anh cứ đứng như vậy, đứng đợi trước khi tai ương đổ ập xuống.

Summer, anh muốn xoay chuyển vận mệnh để cho em một lần nữa trở về bên cạnh anh.

Đừng thương tâm, đừng không tin tưởng. Anh muốn làm chuyện ngốc nghếch nhất để cho em có thể thấy rõ, đàn ông không thể bội lợ hết trái tim mình.

Chờ anh. Em hãy ở trong vỏ cứng yếu ớt mềm mại chờ anh.

Chờ anh làm xong chuyện giống như em, tự tay tàn phá cơ nghiệp, rồi đi gặp em.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Như trong tin tức đã đưa, Lâm Mạc Thần lấy tiền của chính mình mở tài khoản đầu tư cho mọi người ở Phong Thần, điều động những người đắc lực trong đội làm việc. Vì vậy phần tiền kiếm được cuối cùng lại phải bù lỗ, xem ra trước mắt tập đoàn Phong Thần sẽ không bị ảnh hưởng chút nào, toàn bộ đều do cá nhân anh chịu trách nhiệm.

Chu Tri Tổ - CEO tập đoàn Phong Thần luôn thận trọng cay độc sau khi đi công tác trở về biết được tin tức này, lập tức đến tìm Lâm Mạc Thần.

Anh ta nói: "Chúng ta vẫn luôn chú ý chặt chẽ đến xu hướng của thị trường chứng khoán. Cả tôi và cậu đều cho rằng sự tăng giá không còn xa nữa. Nhưng hiện tại xu thế giảm vẫn còn chưa hoàn toàn ngừng. Nếu tiến vào không phải là thời cơ tốt nhất mà trước đó chúng ta vẫn chờ đợi. Quan sát thêm mấy ngày nữa không được sao? Cậu đừng bị kích thích."

Lâm Mạc Thần đáp: "Tôi bị kích thích, nhưng cũng không hối hận."

Mộc Hàn Hạ đứng yên thật lâu trước màn mưa, sau đó lấy di động gọi cho Lâm Mạc Thần, nhưng không có người nghe.

Cô muốn nói với anh, không phải muốn anh dùng tiền của mình mạo hiểm, không phải muốn anh ngốc nghếch giống như cô. Ngày đó bọn họ đều xúc động như vậy, cô chỉ là...muốn anh hiểu cô hơn, cô cũng biết mình nên hiểu cho anh.

Nhưng hiện tại lại thành ra thế này, một mình anh tiến vào thị trường chứng khoán.

Mộc Hàn Hạ ngồi lại trước máy tính, mở biểu đồ thị trường chứng khoán. Thực ra cô chưa bao giờ thực sự xem qua thị trường chứng khoán, đường biểu đồ k hay gì đó, nên cũng không quá hiểu, còn anh từng tung hoành ngang dọc trong lĩnh vực này. Nhưng hôm nay vào lúc cô nhìn đồ thị thị trường chứng khoán không ngừng đi xuống, một màu xanh âm ỉ, mỗi con số nhảm chán, mỗi một đường cong ngoằn ngoèo, thực sự là kinh tâm động phách trong mắt cô.

Cô như được nhìn thấy anh qua màn hình. Lúc này anh đã cách trở với bên ngoài, tất cả mọi tiếng động, chỉ huy nhóm của mình hành động trước máy tính? Nhưng thị trường chứng khoán lớn như vậy, cô không biết hiện tại anh ở nơi nào. Cô chỉ có thể nhìn thấy hầu như tất cả cổ phiếu đều rớt giá, nhìn thấy tiền không ngừng mất đi. Cô hiểu đó là tạo không gian và bảo vệ, hai bên đang chiến đấu với nhau. Đây là chiến trường khốc liệt không có âm thanh, khói thuốc súng, chỉ có con số.

Lúc này là 3050 điểm

Ngày này thị trường chứng khoán sụt giảm 7%, vô số người máu thịt thành bùn, tổn thất không thở nổi trong thị trường chứng khoán.

Còn Lâm Mạc Thần dù là tài khoản cá nhân, song 8,7 tỷ cũng không phải là con số nhỏ. Hơn nữa với thanh danh chói lọi của anh trong giới đầu tư, dòng chảy tài chính và biểu hiện đầu tư thu hút sự chú ý rộng khắp bên ngoài. Chạng vạng hôm nay, Mộc Hàn Hạ nhìn thấy một đoạn phân tích: "Hôm nay sau khi bắt đầu phiên giao dịch, từng nhóm tài chính cá nhân Lâm Thị gia nhập thị trường chứng khoán, sau khi mua cổ phiếu, giá cổ phiếu đồng loạt tăng trên diện rộng. Đồng thời thu hút không ít người đầu tư theo, làm cho thị trường tăng lên. Nhưng bởi vì buổi chiều sụt giá lớn, chịu sự liên lụy tổng thể, cuối cùng Lâm Thị nhất định bị tổn thất. Chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi biểu hiện đầu tư sau đó."

Buổi tối, mưa ngừng rơi. Mộc Hàn Hạ nằm trên giường không thể ngủ được, đúng lúc này di động vang lên. Cô nhìn cái tên trên màn hình, trái tim giống như sao treo trên bầu trời đêm. Cô nhận máy: "A lô."

Giọng nói bình tĩnh của Lâm Mạc Thần truyền đến: "Ban ngày họp, bố trí sách lược đầu tư với bọn họ, không nhận được điện thoại của em."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lát đáp: "Anh đừng như vậy, đừng lao vào, rời khỏi thị trường chứng khoán đi."

Lâm Mạc Thần cũng im lặng nở nụ cười: "Nếu đã vào còn đạo lý rút lui sao? Đàn ông nhất ngôn cửu đỉnh, anh sẽ theo em hỗ trợ. Đừng lo, anh có chừng mực."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn ánh sao ngoài cửa sổ. Sau đó nghe thấy tiếng nói khe khẽ của Lâm Mạc Thần vang lên bên tai cô: "Ngủ ngon, Summer."

"Ngủ ngon, Mạc Thần."

Đêm nay Mộc Hàn Hạ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giống như cả người đều chùng xuống, hoàn toàn phóng thích hết ra. Không ngờ cô lại ngủ rất say, ngon giấc, nhưng khi mới tờ mờ sáng cô đã tỉnh dậy. Mờ mắt ra nhìn thấy thời tiết hoàn toàn trong lành, không mưa, cũng không có mây đen.

Cô nằm một lát, đứng dậy thay quần áo xuống lầu.

Dưới lầu vô cùng yên lặng, bên vườn hoa cũng trống không quang đãng, ngoài cô không có bất cứ ai. Cô bắt đầu chạy bộ theo con đường thường ngày. Giữa đường chạy qua Phong Thần, cô ngẩng đầu, nhìn tòa nhà rộng lớn sừng sững ở chỗ này, cửa sổ của Lâm Mạc Thần vẫn còn tối, nhưng ở tầng trệt vẫn có người, có một khu vực đèn vẫn bật sáng.

Sáng ngày kế tiếp, Mộc Hàn Hạ đến bệnh viện làm nốt công việc hậu sự cho Trương Tử, không có thời gian mở di động xem tin tức.

Nhưng khi nhìn thấy tin tức lại càng khiến cô dao động. Là dao động như thế nào ư? Tin anh, lo lắng cho anh, chờ mong, cảm động?

Cô biết anh đầu tư không giống với người bình thường, cô biết anh sáng suốt và quyết đoán vượt xa người thường, gần con sóng dữ cũng không phải là việc khó. Nhưng cô không nghĩ tới anh lại tiến vào thị trường không rõ ràng, thậm chí thoạt nhìn là biết hồngбет, nhưng vẫn lập kế hoạch chu toàn thận trọng như cũ.

Thị trường chứng khoán vẫn sụt giảm như cũ, rớt xuống 4%, nhưng cũng đã tốt hơn rất nhiều so với hôm trước. Trong tiếng kêu than khắp trời đất, Lâm Mạc Thần mua vào tất cả cổ phiếu chất lượng tốt, giữ được sự sụt giá thấp, thậm chí mấy nhánh còn tăng lên, mà anh cũng tuyên bố xuất ra 1 tỷ để làm cho cổ phiếu Phong Thần tăng lên.

Đại cổ đông tăng cường duy trì, hành động như vậy tự nhiên khiến cho bên ngoài không ngừng chú ý. Dư luận đều đoán, có phải Lâm Mạc Thần tin thị trường sẽ tăng lên, hơn nữa tràn ngập tin tưởng vào tương lai phát triển của Phong Thần. Vì vậy báo cáo cuối ngày hôm nay, cổ phiếu của Phong Thần còn tăng lên.

Anh còn mua một nhóm cổ phiếu khác, tuy số tiền không nhiều lắm chỉ có 20 triệu, nhưng cũng khiến cho dư luận chú ý.

Nhóm cổ phiếu này là Phương Nghi.

Tại sao anh lại mua vào cổ phiếu của đối thủ cạnh tranh? Là tương lai sắp có hợp tác, hay là xem trọng sự phát triển của Phương Nghi? Dùng 1 tỷ để tăng cường duy trì có thể thấy anh vô cùng tin tưởng sự phát triển của Phong Thần, nhưng sao anh lại mua vào cổ phiếu của Phương Nghi chứ? Liên hệ đến tin tức truyền ra ngày trước- Phương Nghi sắp đưa sản phẩm thiết bị điện tử kiểu mới ra thị trường, mọi người đều đoán, Lâm Mạc Thần đột nhiên coi trọng Phương Nghi, thực sự là có thể liên quan đến kỹ thuật mới này. Vì thế nhóm truyền thông cũng bắt đầu chú ý đến sự phát triển của kỹ thuật mới này khi nào chính thức được đưa ra thị trường. Đối với chuyện này người phát ngôn đại diện cho cá nhân Lâm Mạc Thần tập đoàn Phong Thần chỉ cười không đáp, cũng không phủ nhận.

Đêm nay, Mộc Hàn Hạ chỉ nhận được một tin nhắn của Lâm Mạc Thần: "Ngủ ngon, mơ đẹp."

Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà đối diện, đèn vẫn bật sáng, nhấn lại: "Cám ơn anh, ngủ ngon."

Ngày tiếp theo.

Không biết là thị trường chứng khoán đã thực sự tới đáy, cuối cùng bắt đầu tăng lên, hay là Lâm Mạc Thần quả nhiên có thể xoay chuyển xu thế. Từ buổi sáng ngay cả Mộc Hàn Hạ cũng chú ý tới số lượng tài chính đáng kể lần lượt chảy vào, các nhóm cổ phiếu thường xuyên đổi chiều.

Sau đó cả thị trường bắt đầu tăng.

Không ngừng tăng lên, ngay cả rung chấn cũng chỉ rất nhỏ, giống như lực lượng nào đó tích lũy, hoặc là như sau áp lực cuối cùng bùng nổ. Cuối cùng sau khi kết thúc phiên giao dịch, thị trường tăng 5%, mà tất cả cổ phiếu Lâm Mạc Thần mua đều tăng.

Chạng vạng hôm nay Mộc Hàn Hạ lại đến Phong Thần.

Đi thẳng bằng thang máy của tổng giám đốc, khi đến cửa văn phòng Lâm Mạc Thần, căn phòng cuối cùng ở hành lang, khi Mộc Hàn Hạ đẩy cửa vào chỉ thấy căn phòng yên tĩnh chìm trong ánh chiều tà. Căn phòng không lớn, tủ tài liệu màu trắng đơn giản, một chiếc bàn, sau đó là máy tính, trên bàn rải rác rất nhiều tài liệu, trừ lần đó ra không có gì hết. Lâm Mạc Thần ngồi phía sau bàn làm việc, tựa vào ghế, ngửa đầu, đang ngủ.

Mộc Hàn Hạ nhìn khuôn mặt yên bình của anh, còn có đôi tay gầy, trắng nõn, yên tĩnh đặt lên tay vịn.

Cô không phát ra tiếng động, ngồi xuống một cái ghế bên cạnh anh, im lặng nhìn anh.

Anh thở đều đều, đang ngủ mà mi tâm vẫn khẽ nhíu lại. Sắc mặt cũng hơi tái nhợt, môi hơi khô, nhất định là không chịu uống nước rồi. Cô nhìn rồi vươn tay ra khẽ đụng vào mi tâm của anh.

Nhưng tay còn chưa chạm vào mặt đã bị bắt lại, anh mở to mắt, đôi mắt vô cùng tỉnh táo.

Hai người im lặng một lát, không ai động dậy.

Cô nói: "Anh không ngủ?"

Anh đáp: "Vừa muốn ngủ thì em vào."

Mộc Hàn Hạ rút tay trở về, nhưng anh làm sao chịu buông ra chứ, tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào luôn trong lòng, ngồi xuống trên đùi anh. Mộc Hàn Hạ im lặng không nói, cũng không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn. Anh đã nhắm mắt lại, cúi đầu xuống hôn.

Xung quanh rất yên tĩnh, hai người đều không nhúc nhích, tất cả đều yên tĩnh mà dịu dàng, nhưng nụ hôn vô cùng mãnh liệt. Tay anh giữ lấy bả vai cô, đỡ lấy gáy cô, trong nháy mắt tách môi cô ra, mạnh mẽ đẩy đưa với cô. Anh hôn đến mức cô không thể thở được, cướp đi tất cả hơi thở của cô, như muốn hôn sâu vào trong thân thể cô.

Mộc Hàn Hạ cảm nhận được nụ hôn này pha lẫn tất cả yêu và hận của người đàn ông này, không cam lòng và khao khát, dục vọng và cố chấp. Anh hôn khiến cô run rẩy, hôn khiến cô đau đớn, còn cô vẫn giống như lúc trước không thể chống cự. Người đàn ông này rõ ràng ở ngay trước mắt cô, có được cô, yêu thương cô. Cô cảm nhận được niềm vui khi được yêu, cảm nhận được sự khao khát thuộc về mình. Cô vươn tay, vuốt ve từng chỗ một trên khuôn mặt anh. Anh cảm nhận được, cúi đầu, để mặt cho cô chạm vào, khuôn mặt hai người nhẹ nhàng, vô cùng thân thiết dán vào nhau.

Cô nghĩ hóa ra bọn họ vốn dĩ không thể thực sự xa cách.

Anh nghĩ bọn họ sẽ không chia lìa.

Không cần phải nói bất cứ gì hết.

Không cần phải nói bất cứ gì hết.

Cẩn thận chạm vào nhau một lúc lâu, cô khẽ nói: "Lâm Mặc Thần, em xin lỗi vì ngày đó...em..." Cô cúi đầu nở nụ cười: "Mấy ngày nay em không ngừng lo lắng."

Anh ôm cô vào lòng nói: "Người phải nói xin lỗi là anh. Đừng lo lắng, khi nào thì anh để cho em lo lắng chứ."

Lời này đúng là vô cùng kiên cường. Hai người hôn một lát, cô lại nói: "Hai ngày nữa em sẽ rời đi..."

Cánh tay anh đột nhiên ôm chặt, đôi mắt nặng nề nhìn cô.

"Đi đến Quý Châu, hoàn thành nguyện vọng của Trương Từ." Cô nói, "Trong thời gian rời đi, em muốn bình tĩnh suy nghĩ lại những lời chúng ta đã nói ngày hôm đó, từ từ suy nghĩ về em và anh. Chấn chỉnh tâm tình thật tốt rồi trở về."

Anh im lặng một lát hỏi: "Muốn đi bao lâu?"

"Có lẽ là khoảng nửa tháng."

Lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mộc Hàn Hạ rời khỏi lòng anh, anh cầm lấy tay cô không buông ra.

Mộc Hàn Hạ dịu dàng nhìn anh, anh cũng dùng ánh mắt sâu sắc nhìn lại cô. Một lát sau, anh buông tay ra: "Được, nhớ trở về."

Lần này xin nhớ trở về.

Summer của anh.

Đêm đó khi Mộc Hàn Hạ ngồi trên máy bay, nhìn bầu trời đêm sâu thẳm bên ngoài, còn cả ánh sao mờ lung. Cô nghĩ không phải mỗi người đều có cơ hội gặp được tình yêu dai dẳng thấu xương. Có người gặp được rồi bỏ lỡ. Có người từ bỏ, không dám.

Cũng không phải mỗi người đều đấu tranh, lựa chọn ở trong vòng xoáy lợi ích và sự thật. Không phải mỗi người đều yêu đau đớn và vui sướng như vậy, ồ ạt nhập nhò đẩy đưa với một người cả đời.

Là đau xót, là bất hạnh, nhưng cũng là may mắn trong hàng triệu người chẳng?

Mà khi cô dừng chân quay đầu, khi anh cúi người cầu xin, quả nhiên là tình yêu lần thứ hai đã đến. Anh muốn cô cân nhắc, anh không ngừng hỏi lần này, quãng đời còn lại, là muốn một mình im ắng tĩnh mịch điều tàn, hay là muốn bên cạnh anh làm càn bừa cháy?

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117

Tháng này Bắc Kinh vẫn còn nóng, Quý Châu hơi mát mẻ hơn.

Mộc Hàn Hạ ở đây mấy ngày, đi nhiều nơi. Cô nhìn từng thôn xóm đã từng "làm thuê", nhưng không nhận được mấy người, bọn họ cũng không ai nhớ đến cô. Một mình cô ngồi bên non xanh nước biếc, nhờ thuyền của ngư dân đi ngược dòng. Cô đến trấn cổ yên lặng, ngồi bên bờ sông, nhìn từng ngọn đèn bên bờ bên kia.

Khi cô đi qua một hẻm nhỏ quanh co, nghe thấy bên trong cửa hàng truyền ra tiếng nhạc, lời ca thể này: "Quý trọng nhất là khó có được, yêu anh khiến cho sinh mệnh trở nên bao la." Cô trầm ngâm dừng bước, suy nghĩ trôi dạt theo gió, mây trên trời.

Nhờ đi bộ trong sự yên tĩnh mà tâm trạng cũng trở nên cởi mở, phóng khoáng. Cô giật mình phát hiện, từ sau khi về nước, quan hệ giữa cô và Lâm Mạc Thần luôn là đối lập, xung đột, thăm dò, rồi lại là hấp dẫn, kích thích lẫn nhau. Hiện tại nhìn lại là dịu dàng, hiểu rõ, nhớ nhung.

Cô nghĩ đến khoảng thời gian xa cách dài đằng đẳng kia, khiến cô không thể nhìn thấy anh, còn anh ở trong lòng cô vĩnh viễn dừng lại ở một ngày, một khắc chia lìa kia. Hiện tại chỉ là xa cách ngắn ngủi, nhưng khiến cô càng nhìn thấy anh rõ ràng hơn. Có lẽ đây là sự lớn dần của tình yêu.

Vào một ngày đẹp trời, cô thả tro cốt Trương Tử xuống dòng sông trong suốt, giống như Trương Tử từng thả tro cốt vị hôn thê xuống sông Mississippi. Bọn họ cùng được tự do, linh hồn gần nhau hơn, chỉ cách đôi bờ ngắm nhìn nhau, còn bia mộ của họ sẽ đứng gần bó với nhau.

Theo thời gian trôi qua, sự tin tưởng đối với thiết bị điện tử có thể mặc được của Mộc Hàn Hạ cũng dần trở nên nghiêm trọng. Tình huống thực sự gay go. Niềm tin của nhóm làm việc bên trong tan rã, khách hàng bên ngoài nghi ngờ, cũng có công ty trong nước làm sản phẩm cùng loại, nhân cơ hội bọn họ gặp chuyện không may, mạnh mẽ tuyên truyền sản phẩm, ở giữa làm ngư ông đắc lợi. Bọn họ đã mất đi cơ hội ban đầu, thị trường cũng đã bị chiếm đoạt, nhưng không sao hết, tất cả đều có thể lại có. Cô vô cùng tin tưởng, thứ có giá trị thực sự sẽ không bị chôn vùi. Đợi sau khi cô trở về sẽ làm lại. Cuối cùng có một ngày cô nhất định sẽ trở thành nhãn hiệu hàng đầu.

Chạng vạng hôm nay, Mộc Hàn Hạ trở lại khách sạn Thanh Niên, nhận được điện thoại của Lục Chương.

Giọng nói của Lục Chương ôn định mà trầm tĩnh: "Carol, trang web đã hoàn toàn sửa xong rồi, tất cả công tác chuẩn bị đã làm xong. Tết cả sẽ được đẩy mạnh theo kế hoạch."

Mộc Hàn Hạ nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ, cười nói: "Ừ, nhất định phải làm tốt. Tính cách cậu cầu thả, hiện tại tự mình làm việc phải đề ý chi tiết, làm tốt tất cả mọi thứ. Qua mấy ngày nữa tôi sẽ trở về."

Lục Chương cũng khẽ cười đáp: "Vâng."

Mộc Hàn Hạ lại hỏi: "Mấy ngày nay, có phải cậu làm việc không nghỉ ngơi?"

Lục Chương khẽ "ừ" một tiếng.

Mộc Hàn Hạ ngừng lại một chút nói: "Cũng tốt, con người trưởng thành luôn sẽ có giai đoạn này. Từ từ kiên trì."

"Carol." Cậu ta nói, "Tôi không phải là trẻ con, cô đừng coi tôi là đồ ngốc."

Mộc Hàn Hạ chỉ cười, một lát sau, cậu ta hỏi: "Cô đã làm hòa với Lâm Mạc Thần chưa?"

Mộc Hàn Hạ nói: "Cậu hỏi chuyện này để làm gì?"

Cậu ta cười đáp: "Không có gì. Về sau nếu anh ta đối xử với cô có chút nào không tốt, Phương Nghi sẽ đánh nhau với anh ta."

Trời đã dần tối, Trường Giang và Hoàng Hà chìm trong bóng đêm, thuyền yên tĩnh lướt qua. Mộc Hàn Hạ đứng ngoài ban công gió không ngừng thổi, lấy di động ra, nhìn tin tức thị trường chứng khoán. Mấy ngày này thị trường chứng khoán tăng rồi lại giảm, thắng hay bại vẫn chưa phân, tựa như bằng phẳng dao động sau khi tình cảm mãnh liệt và thăm thiết. Cô nghĩ Lâm Mạc Thần là người cầm lái phía sau Phong Thần, chắc chắn cũng rất bận rộn.

Cô chụp cảnh đêm gửi cho anh.

Anh nhanh chóng gọi lại.

"Đây là nơi em ở?" Anh hỏi.

"Vâng. Anh đang làm gì vậy?"

Anh nở nụ cười: "Đang sắp xếp hành lý."

Trong lòng Mộc Hàn Hạ khẽ động: "Đi đâu vậy?"

"Em nói xem?"

Hai người im lặng một lát, anh hỏi: "Hôm nay em đi đâu, làm gì?"

Mộc Hàn Hạ kể hết cho anh nơi đã đi qua, người đã gặp, chuyện đã làm. Anh vô cùng im lặng nghe, cũng không hỏi gì. Mộc Hàn Hạ nói xong một hồi hỏi: "Sao anh không nói gì?"

Anh đáp: "Không có gì. Đột nhiên cảm thấy như vậy thật tốt. Mỗi ngày em đi đâu, đang làm gì, anh đều biết."

Mộc Hàn Hạ im lặng một lúc lâu nói: "Trước kia anh cũng biết không ít nha. Thư của em ở chỗ Hà Tĩnh không phải đều bị anh mang đi hết sao?" Lời này hơi có chút trêu đùa. Lâm Mạc Thần nở nụ cười nói: "Em còn dám nhắc đến thư?"

Mộc Hàn Hạ im lặng, nhìn mưa phùn mờ hồ trước mắt, sau đó vô cùng bình tĩnh thản nhiên nói: "Em là người yêu của anh."

"Anh biết." Anh đáp, "Anh chưa bao giờ tin em không yêu anh."

Trong điện thoại trở nên yên lặng, một lát sau anh khẽ gọi "Hàn Hạ", trong tiếng gọi ẩn chứa ý cười. Mộc Hàn Hạ hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy quần lấy em nhiều ngày như vậy, Mộc Hàn Hạ từng dám yêu dám hận, đem Lâm Mạc Thần nắm trong lòng bàn tay còn sợ biến mất, dường như cuối cùng đã bị anh kích ra."

Mộc Hàn Hạ cười: "Anh mặt dày hơn so với trước kia."

"Một hai ngày nữa anh sẽ đến đón em." Anh dịu dàng nói.

"Trước đó không phải nói sẽ chờ em ở Bắc Kinh sao?"

Cách điện thoại, tiếng cười trầm thấp của anh lại giống như gió mát mưa phùn bao vây lấy cô.

"Summer, đối với một người đàn ông ba mươi ba tuổi mà nói, có thể từ từ theo đuổi người phụ nữ mất đi mới có lại được, nhưng nếu anh ấy nhớ nhưng thả thêm một ngày là ngu xuẩn."

Sáng sớm hôm sau, khi Mộc Hàn Hạ tỉnh lại, đã là trời quang mây tạnh. Cô ăn một chút cháo ngay tại tầng một khách sạn, đường phố bên ngoài vẫn còn ẩm ướt yên lặng, cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Chủ khách sạn cũng là người phụ nữ trẻ tuổi, cũng có ấn tượng khá tốt về Mộc Hàn Hạ. Cô ấy đi tới nói: "Trong hai ngày này còn muốn đi chỗ nào nữa?"

Mộc Hàn Hạ: "Trong thành cũng đã đi khá nhiều, trấn cổ bên cạnh cũng đã đi. Chị có đề cử gì không? Hai ngày nữa tôi cũng có người bạn đến đây, muốn dẫn anh ấy đi cùng."

Bà chủ suy nghĩ rồi hỏi: "Đi Giang Miêu Trại chưa? Thiên Hộ Miêu Trại rất độc đáo, phong cảnh cũng rất đẹp."

Mộc Hàn Hạ từng nghe nói về Thiên Hộ Miêu Trại, nghe nói là dựa vào sông mà tạo thành, đẹp đẽ, rộng lớn. Cô nghe vậy hơi rung động, nghĩ đến Lâm Mạc Thần có lẽ chưa từng đến nơi thôn dã như vậy. Rời xa trần thế, nếu hai người gặp lại có lẽ tâm trạng cũng mơ mộng tốt đẹp hơn. Nghĩ vậy, cô bỗng nhiên nở nụ cười. Lâm Mạc Thần nói trước kia cô nắm anh trong lòng bàn tay còn sợ mất. Thực ra sau khi về nước cô đã thực sự làm hại anh khi nào chứ? Chuyện anh làm vì cô, một mình anh ghen tuông bảo vệ quá khứ, nhưng lại không tiến vào được trái tim cô? Nhưng khi đã trải qua việc lớn liên tục gần đây, hai người cạnh tranh trong thương mại điện tử, Trương Tử mất, trang web bị hack, thị trường chứng khoán rung chuyển, sự xa cách sáu năm giữa hai người, khúc mắc năm đó, tựa như dần dần mất đi. Cô hiểu được còn thực sự một lần nữa được nhìn thấy anh, còn anh vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

"Nếu cô đi thì hãy chọn khách sạn ở chỗ cao, như vậy có thể quan sát được phong cảnh toàn Miêu Trại." Bà chủ nói, "Hơn nữa, trong Miêu Trại có mấy miếu cổ trăm năm rất linh. Có thể đi cầu bình an cho người nhà và bạn bè."

Mộc Hàn Hạ cảm thấy hứng thú, tình cảm của con người đôi khi cần phải có vật để gửi gắm. Trong ngày có tâm trạng này, cô cảm thấy tặng đồ vật như vậy cho Lâm Mạc Thần cũng không tồi. Nhớ tới năm anh về nước tự gây dựng sự nghiệp, tuy sự nghiệp phát triển vui vẻ thuận lợi, nhưng vẫn là một thân một mình, cô độc. Nếu có bạn tâm gì, có lẽ ngoài cô, người nhà, thì anh chưa từng có chút vướng bận nào. Chỗ cao không sợ lạnh, có lẽ là không có nhiều người thực sự khiến anh bận tâm.

Sau khi đi một tiếng đường núi, xe buýt du lịch tiến vào Miêu Trại. Hiện tại là mùa vắng khách, lại là thời gian làm việc, phóng tầm mắt trong hàng rào cũng không có nhiều người lắm.

Mộc Hàn Hạ men theo đường đá quanh co, ven đường là những căn nhà nhỏ của người dân tộc, sau lưng là núi rừng sừng sững. Cả Miêu Trại rải rác trên hai hòn núi, cách nhau một con sông. Kiến trúc phân lớn nằm trên một ngọn núi, cảnh sắc tự nhiên thì ở đầu bên kia. Vì thế Mộc Hàn Hạ dựa theo lời chỉ dẫn của bà chủ khách sạn, đi qua một cây cầu nhỏ bắc qua sông, lên một ngọn núi kiến trúc tương đối thưa thớt tìm kiếm chỗ ở. Như vậy có thể thu hết phong cảnh Miêu Trại đối diện vào tầm mắt.

Trên núi không có đường ô tô, chỉ có con đường đá nhỏ. Mộc Hàn Hạ leo lên núi, dọc đường đi qua rất nhiều khách sạn đều được dân cư mời gọi. Cô không dừng lại, cho đến khi đến gần đỉnh núi mới quay đầu lại. Lúc này đã là buổi chiều, ánh nắng trời lúc ẩn lúc hiện, con sông nhỏ nước xanh như ngọc,

quần quanh bao bọc. Trên núi đối diện, sương mù tràn ngập, nhà sàn bằng gỗ của người Miêu tầng tầng lớp lớp, từ chân núi cho đến đỉnh núi, tựa như thể ngoại đảo nguyên, đẹp như tranh vẽ.

Mộc Hàn Hạ hơi thất thần, không tự chủ được mỉm cười, chụp ảnh gửi cho Lâm Mạc Thần.

Cô chọn một khách sạn trên đỉnh núi. Nơi này phong cảnh tốt nhất, tất nhiên cũng là đắt nhất, trong các khách sạn cũng được coi là sạch sẽ thoải mái. Chủ khách sạn cũng là nữ, đen gầy giàu kinh nghiệm, không quá thân thiện, nhưng cũng nhã nhặn. Sau khi đặt hành lý ở trong phòng, Mộc Hàn Hạ cũng trò chuyện với bà chủ mấy câu, hỏi bà chủ trước kia làm gì, được biết từng là vận động viên leo núi. Mộc Hàn Hạ hơi bất ngờ, sau đó lại hỏi vậy đội của cô có phải cũng giống như cô sống ở nơi non xanh nước biếc. Bà chủ im lặng một lát chỉ cười: "Bọn họ đều chôn ở trên núi."

Mộc Hàn Hạ nghĩ hóa ra mỗi người đều có chuyện xưa, đây có lẽ chính là ý nghĩa của việc hành tẩu. Truyền thuyết nhỏ bé được vùi lấp trên đời này, chờ Lâm Mạc Thần tới sẽ kể cho anh nghe. Có rất nhiều chuyện, tại nơi xa rồi thành phố phải kể cho anh nghe.

Ăn xong cơm tối, Mộc Hàn Hạ xuống núi đi dạo ở trấn đối diện, cũng tìm được ngôi chùa kia, cầu mấy lá bùa bình an. Một cái cho Lão Bert ở Mỹ xa xôi, một cái cho Hà Tĩnh, một cái cho Lục Chương, một cái cho Tôn Chí.

Còn hai cái màu sắc giống nhau cho Lâm Mạc Thần và cô. Cô đặt hai cái này trong ví tiền, sau đó đứng ở trên phố thừa thốt người gọi điện cho Lâm Mạc Thần.

"Em tin mấy thứ này?" Anh khẽ cười.

"Em tin chứ." Mộc Hàn Hạ đáp, "Em không tin quỷ thần, nhưng em tin gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp sẽ làm con người hạnh phúc hơn."

Cô nói rất bình thản, Lâm Mạc Thần im lặng mấy giây nói: "Được, chờ anh đến rồi giao cho anh."

"Khi nào anh đến?"

Ngày kia."

"Em chờ anh."

Em từng nói luôn không thấy rõ sự thật lòng của anh.

Sau đó anh cũng nói không nhìn thấy lòng của em

Nhưng sau khi kết thúc sự phù phiếm, may mắn biết bao hai ta vẫn kề bên như cũ, quý trọng từng chút một.

Khi Mộc Hàn Hạ quay về khách sạn, nhìn thấy một mình bà chủ đứng trước cửa kính, dùng chân nhìn về nơi xa, không biết đang nghĩ gì. Mộc Hàn Hạ không làm phiền, đi thẳng về phòng. Trước đó cô đã xem dự báo thời tiết, hai ngày tới trời đều âm u có mưa nhỏ, khí hậu ẩm ướt ôn hòa, nghĩ tới Lâm Mạc Thần sắp đến, trong lòng trở nên viên mãn, mềm mại.

Đêm nay cô ngủ rất say, nửa đêm về sáng mơ hồ nghe thấy có tiếng nổ bên ngoài, nhưng cũng không thể tỉnh lại. Tận đến hừng đông, mới nghe thấy ngoài cửa sổ, nóc nhà, xung quanh đều là tiếng mưa rơi. Cô đứng dậy vén rèm, nhìn thấy hơi nước mờ mờ, không biết mưa to đã trút xuống từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

Mộc Hàn Hạ bật đèn, không sáng. Cô mới phát hiện đã mất điện, đi vào WC muốn rửa mặt thì đã cúp nước.

Cô ra khỏi phòng đến quầy lễ tân, nơi đó đã tụ tập không ít người, đều đang bàn tán trận mưa và cắt nước cắt điện. Bà chủ không có ở đây, chỉ có một cô gái sau quầy lễ tân.

"Trời mưa to thật, không phải dự báo thời tiết nói không mưa sao? Khi nào mới ngừng chứ?" Một người khách hỏi.

Cô gái đáp: "Không biết ạ. Thời tiết trên núi thường không chính xác." Bộ dáng của cô gái bình tĩnh, dường như là đã quen với tình hình này.

Người khách hỏi: "Vậy cắt điện cắt nước tới khi nào?"

"Khó mà nói được, ở nơi này hơi một tí là cắt điện cắt nước."

Bởi vì là đỉnh núi nên điều cô gái nói tất nhiên là sự thật. Mọi người ở trong này nói chuyện trong chốc lát. Lại có khách từ bên ngoài trở về mang theo tin

tức nói mấy nhà hàng bên cạnh đều không có đồ ăn bởi vì cắt điện cắt nước. Chỉ mua được mấy quả trứng luộc nước trà, nhưng hiện tại cũng đã bán hết rồi. Cũng may trong phòng bếp khách sạn còn có bếp than, có thể đun chút nước ấm. Vì thế không ít khách hàng mua mấy hộp mì ăn liền cầm về phòng.

Mỗi một tầng trong khách sạn này đều được dựng bằng gỗ, mặt hướng ra núi, trên đỉnh là khung kính. Có một số khách trở về phòng nghỉ ngơi, hôm nay chắc chắn là không thể ra ngoài chơi. Mộc Hàn Hạ đứng ở nơi này ngắm cảnh mưa. Mưa vẫn rất to, không thể nhìn thấy núi ở phía đối diện. Hôm qua nhìn thấy hai ngọn núi được ngăn cách bởi con sông êm đềm trong suốt, trong một đêm dòng chảy đã đột nhiên dâng lên, trở nên đục ngầu. Lúc thì có thể thấy quần áo trôi trên sông, tấm ván gỗ và một số đồ vật. Điều này khiến Mộc Hàn Hạ hơi lo lắng, bởi vì điều này chứng tỏ trên thượng lưu có thể đã xảy ra chuyện.

Qua không bao lâu, bà chủ trở về, mặc áo mưa thật dày, đi ủng, cả người toàn bùn, tóc đã ướt sũng. Mộc Hàn Hạ và mấy người khách đều vây quanh hỏi: "Bà chủ, thế nào?"

Sắc mặt bà chủ bình tĩnh, nhưng giọng nói hơi nóng nảy: "Vừa rồi tôi xuống núi, một khách sạn khác ở chân núi, đồ đạc đã bị cuốn đi."

Tất cả mọi người đều giật mình, không nghĩ tới tình hình thiên tai lại nghiêm trọng như vậy. Mộc Hàn Hạ hỏi: "Tồn thất có lớn không? Nhân viên đều an toàn chứ?"

Bà chủ hơi cười khò: "Tồn thất chắc chắn là lớn, năm nay mất trắng rồi. Nhân viên phục vụ và khách của tôi đều không có việc gì."

Bà chủ nói đơn giản qua quá trình. Hóa ra hôm qua trời mưa đến tận ba, bốn giờ, bà chủ cảm thấy không thích hợp. Dựa vào kinh nghiệm, bà chủ đi cả đêm xuống núi, đánh thức nhân viên phục vụ và khách đang ngủ say làm cho bọn họ lên chỗ cao. Kết quả bọn họ rời đi chẳng bao lâu, khách hàng đều đã được bố trí tốt, khách sạn kia đã bị nước ập vào.

"Nhóm khách kia là một đoàn du lịch." Bà chủ chưa xót nói: "Lúc đầu còn không chịu đi, ép tôi trả lại tiền ăn sáng. Tôi thật sự là... hơn nửa đêm làm sao tôi mang theo tiền chứ."

Mọi người ồ lên. Mộc Hàn Hạ khẽ nói: "Đúng là hồ đồ." Bà chủ gật đầu với cô.

Nhưng bà chủ cũng mang đến ba tin tức khác.

Một là một ông lão sống lâu ở Miêu Trại nói đây là trận mưa to nhất trong sáu mươi năm qua.

Hai là, một khách sạn khác ở chân núi, nghe nói nửa đêm qua bị nước cuốn trôi một người, lành ít dữ nhiều.

Ba là đường ô tô vào núi đã bị kẹt rồi, không biết khi nào có thể thông được.

Mộc Hàn Hạ ở đó hàn huyên với bọn họ một lát, rồi mua hộp mì ăn liền trở về phòng. Ăn rất vô vị, tùy tiện ăn một chút. Mưa hoàn toàn không có dấu hiệu nhỏ lại. Đây là lần đầu tiên Mộc Hàn Hạ gặp thiên tai, hiện tại cắt nước, cắt điện, di động cũng không có tín hiệu, bị nhốt ở trong núi không ra được, nhưng nơi này địa thế cao, tương đối an toàn. Cô thực sự không quá hoảng sợ, nhưng nhớ tới lời hẹn với Lâm Mạc Thần, trong lòng hơi bất an. Sợ anh lo lắng, không biết anh đã đến Quý Châu chưa, đã vào núi chưa nữa.

Mưa to tầm tã, Lâm Mạc Thần ngồi bên trong xe, nhìn thấy biển cảnh báo phía trước, còn cả dòng xe ùn tắc. Anh lấy di động ra, tiếp tục tìm tin tức có liên quan đến tình hình thiên tai.

"Mưa to sáu mươi năm mới có một lần..."

"Mấy trăm du khách mắc kẹt bên trong..."

"Trước mắt không có người bị thương."

Trên internet, còn có một số ảnh chụp đường sạt lở, nhà cửa bị phá hủy.

Một lát sau, cửa xe mở ra, tiếng mưa rơi hỗn loạn, Tôn Chí thu ô ngồi vào nói: "Đã hỏi rõ rồi, đường bên này là tới huyện, thường xuyên sạt lở, mưa lại không ngừng rơi. Lần này mưa khiến cho không ít nơi sạt lở, nhưng sáng nay bộ đội đã đi vào sửa gấp rồi. Phản ứng vô cùng nhanh chóng, nhanh nhất là chiều hôm nay có thể sửa xong thông đường, nhưng cũng không thể chính xác được. Tình hình có lẽ vẫn tốt."

Lâm Mạc Thần gật đầu: "Anh vất vả rồi." Tôn Chí cười: "Nói gì chứ."

Lần này Lâm Mạc Thần đến đây, Tôn Chí nghe nói phong cảnh Miêu Trại rất đẹp, vốn định dẫn theo cả nhà đến đây du lịch. Ai ngờ lại gặp phải thiên tai, liên bảo người nhà ở lại khách sạn, còn anh ta đi với Lâm Mạc Thần đón Mộc Hàn Hạ.

Xe của bọn họ vẫn là chiếc Cayenne lái từ Bắc Kinh tới. Lâm Mạc Thần có tâm tư riêng, vốn tính sau khi đón được Mộc Hàn Hạ, không trở về Bắc Kinh, mà quay thẳng về thành phố Lâm. Năm đó đã sớm lấy được một mảnh đất ở thành phố Lâm, phong cảnh tốt nhất vùng Tây Bắc, xây một tòa biệt thự giữ lại cho anh và cô.

Lần này trở về trước hết phải lĩnh được giấy kết hôn. Anh không muốn trì hoãn thêm một ngày nào nữa.

Hai người đàn ông cứ ngồi trong xe như vậy, nghe mưa bên ngoài. Một lát sau, Tôn Chí gọi điện thoại cho người nhà, cười an ủi nói không có việc gì.

Còn Lâm Mạc Thần gọi điện thoại cho Mộc Hàn Hạ đến lần thứ hai mươi vẫn không thể kết nối.

Buổi chiều, mưa cuối cùng nhỏ đi, chỉ còn mưa phùn, đây là dấu hiệu tốt. Mộc Hàn Hạ lại ra quây lể tân, cũng có mấy người khách ở đó, nhưng bà chủ nói, dưới chân núi truyền đến tin tức, đường vẫn chưa sửa thông được. Hơn nửa trạm xe buýt cũng có không ít du khách, nhưng xe buýt vẫn chưa vào được.

Mộc Hàn Hạ lấy di động ra, vẫn không có tín hiệu.

Lúc này một đôi vợ chồng trẻ nói với cô: "Vừa rồi chúng tôi đi ra chỗ sân thượng ở đỉnh núi, nơi đó có thể bắt được tín hiệu di động."

Hai người bọn họ cũng tới từ Bắc Kinh, trước đó Mộc Hàn Hạ cũng nói chuyện với họ mấy lần. Cô cảm ơn, rồi đi ra khỏi khách sạn.

Con đường nhỏ lầy lội, Mộc Hàn Hạ vẫn đi về phía chỗ cao. Tất cả khách sạn bên đường đều đóng cửa, cũng có một số du khách bị nhốt ở bên ngoài đường. Khi Mộc Hàn Hạ đi đến nơi đã thấy nơi này cũng có không ít người, đều đang quan sát tình hình bên dưới.

"Nhìn kia, cái khách sạn kia bị lũ cuốn trôi." Có người hô lên.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn trên sườn núi ở ngọn núi bên cạnh có khách sạn đã bị đất đá bao quanh, tuy không đến mức sập, nhưng lũ cuốn cuộn tới bất ngờ, nước đang chảy ra từ bên trong. Vị trí kia cũng không thấp lắm so với khách sạn Mộc Hàn Hạ đang ở. Lúc này cô mới ý thức được, cho dù là ở chỗ cao, nhưng khách sạn đều là dựa vào núi tạo thành, nếu núi ở phía sau không ổn định cũng có thể dẫn đến sạt lở.

Điều này càng khiến cho cô cảm thấy bất an.

Mưa nhỏ vẫn rơi xuống, cô đi đến trong đình, lấy di động ra, giờ cao máy tìm tín hiệu, không có dịch vụ, không có dịch vụ, vẫn là không có dịch vụ.

Cô lại thay đổi vị trí, tiếp tục giờ cao. Đúng lúc này, di động đột nhiên vang lên. Cô thấy người gọi tới đúng là Lâm Mạc Thần. Trong phút chốc trái tim cô co lại, lập tức cảm thấy vui vẻ, vội vàng nhận: "A lô?"

Trong điện thoại vẫn không có tiếng.

"A lô? A lô?"

Cuộc gọi đã được kết nối, nhưng cô vẫn không nghe thấy tiếng anh, cũng không biết anh có thể nghe thấy tiếng cô không nữa.

"Lâm Mạc Thần, em không sao. Anh ở bên ngoài không cần lo lắng, đừng tiến vào núi. Đường thông em sẽ đi ra..." Còn chưa nói hết đã mất kết nối.

Mộc Hàn Hạ nhìn di động, giờ lên lại gọi, nhưng lần này làm thế nào cũng không có tín hiệu, hoàn toàn không gọi được. Cô ở lại đỉnh núi một lát, đành phải quay về khách sạn.

"Đường thông rồi!"

Chạng vạng, Mộc Hàn Hạ biết được tin tức này, lúc này mưa đã ngừng, người trong khách sạn cũng vội vàng kéo hành lý ra ngoài.

"Xe của anh đỗ ở đâu?" Có người nói chuyện với nhau.

"Ngay ở bãi đỗ xe gần đỉnh núi."

"Chúng tôi cũng vậy, đi thôi."

Một nửa khách nhanh chóng đi, còn có một số người do dự quan sát, không ngừng hỏi bà chủ.

"Hiện tại đi có nguy hiểm không?" Mộc Hàn Hạ hỏi.

Bà chủ đáp: "Khó mà nói được. Nhưng đường đã thông, có lẽ là tình hình đã ổn định. Nhưng không ai có thể nắm chắc trăm phần trăm loại chuyện này."

Mộc Hàn Hạ gật đầu bày tỏ đã hiểu, lại hỏi: "Vậy để ngày mai đi thì tình hình có thể tốt hơn không?"

Bà chủ vẫn đáp không xác định được.

"Bởi vì mọi người cũng thấy đấy, thời tiết trên núi không thể nói chính xác được. Hiện tại hết mưa rồi, đường đã thông, nhưng đêm nay và ngày mai trời có thể mưa hay không còn chưa biết được."

"Nói cách khác, nếu lại có mưa, đường có thể lại bị phong tỏa?" Có người hỏi.

Bà chủ gật đầu.

Lúc này, đôi vợ chồng trẻ từng trò chuyện với Mộc Hàn Hạ trước đó kéo hành lý đi tới. Người vợ nhiệt tình hỏi Mộc Hàn Hạ: "Cô lái xe hay ngồi xe tới? Có muốn đi cùng chúng tôi không?"

Mộc Hàn Hạ nghĩ muốn, nếu lại ở thêm một ngày, lại không thể liên lạc được với Lâm Mạc Thần, chỉ sợ anh sẽ mạo hiểm vào núi. Hơn nữa hiện tại đường đã thông, ngày mai đường chưa chắc đã lại

thông, tình hình không thể trở nên tốt hơn, nói không chừng còn xấu hơn. Đã có chủ ý, cô nói: "Tôi không lái xe, hai người có thể cho tôi đi nhờ ra ngoài không?"

Đôi vợ chồng kia đồng ý, Mộc Hàn Hạ lập tức thu xếp hành lý, đi theo bọn họ.

Hoàng hôn bao phủ Miêu Trại. Cặp vợ chồng kia đi xe Chevrolet, đi theo con đường hẹp từ đỉnh núi, bắt đầu lái xuống. Sau cơn mưa, sự ẩm ướt phả vào mặt, lúc này tâm trạng của ba người cũng hoàn toàn khác khi mới vào núi. Khi đến là ánh nắng tươi sáng, ấm áp, miễn nguyện. Hiện tại, nước trên sông vẫn vẫn đục, trên đường có không hề ít xe riêng, cũng chạy cùng hướng với bọn họ. Nhìn từ xa còn thấy trạm xe buýt dưới chân núi có không ít người. Không biết khi nào những người đó mới có thể trở về nhà.

Bọn họ từ từ xuống núi, bắt đầu tiến vào đường quốc lộ dài đằng đẵng, cũng may hiện tại là mùa vắng khách, thời gian xuất phát của bọn họ cũng muộn hơn nhưng du khách khác, nên trên đường cũng không có quá nhiều xe, nhưng có thể nhìn thấy ở ven đường có rất nhiều đất lở, một đồng đất đá đang được dọn dẹp.

"Anh đi cẩn thận một chút!" Cô vợ trẻ dặn dò.

"Anh biết." Người chồng đáp.

Ba người đều không nói nhiều. Mộc Hàn Hạ cúi đầu nhìn đồng hồ, chưa đến sáu giờ, trời cũng chưa hoàn toàn tối. Cho dù đi chậm, hai tiếng hẳn là có thể ra khỏi vùng núi. Đến lúc đó liên lạc với Lâm Mạc Thần, chắc là anh đã đến Quý Châu, thậm chí đến gần Miêu Trại, nhanh chóng có thể nhìn thấy anh.

"Đường thông rồi." Tôn Chí nói, "Nhưng thời tiết trên núi không chính xác, hiện tại đường thông, nghe nói tình hình trên đường cũng tốt. Nếu ngày mai lại mưa, xảy ra lở đất, nói không chừng lại bị phong tỏa."

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, nhìn bên ngoài xe, đường đã thông. Đường đối diện, xe lái ra nhiều hơn so với vào, có lẽ đều là "trốn" từ bên trong khu phong cảnh ra. Bên đường có mấy người trong quân đội đang duy trì trật tự, Phía trước bọn họ còn có mấy chiếc xe cấp cứu đang rời đi. Tất cả đều bình tĩnh theo trật tự, nhưng không có chiếc xe riêng nào trong đó cả.

"Tôi vào núi." Lâm Mạc Thần nói, "Anh..."

"Tôi đi với cậu." Tôn Chí đáp.

Lâm Mạc Thần gật đầu, cũng không nói nhiều. Tôn Chí lái xe đường núi giỏi hơn anh, lái xe ổn định tiến vào trong ánh hoàng hôn. Trên đường đi, hình như chỉ có một chiếc xe riêng của bọn họ, đi ngược chiều với tất cả những chiếc xe còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Tình hình còn nghiêm trọng hơn so với Mộc Hàn Hạ dự đoán.

Càng đi ra bên ngoài, càng nhìn thấy nhiều nơi bị lở đất, có nơi quy mô nhỏ, có nơi quy mô lớn, nhưng đều đã được dọn dẹp để xe cộ qua lại. Trên một số đoạn đường gấp ghe, có còn quân đội đứng ở ven đường chỉ huy, hoặc dừng lại sửa gấp xe, tất cả đều theo thứ tự.

Nghiêm trọng nhất là một đoạn quốc lộ, một bên là núi, một bên là vách đá. Bên gần vách đá tất cả đều sạt lở, không còn gì nữa. Bọn Mộc Hàn Hạ đều là người thành phố, đã bao giờ gặp cảnh tượng như vậy chứ, khi xe từ từ đi qua đoạn quốc lộ đó, đều cảm thấy run rẩy. Mộc Hàn Hạ thậm chí không thể tưởng tượng nổi nếu khi sạt lở, lúc ấy có xe chạy, quả thực là khó lường. Hiện tại nhìn may mà cũng không có chiếc xe nào gặp nạn.

Qua đoạn này phía trước lại là con đường núi dài đằng đẵng. Hình như phần lớn xe riêng đều đã rời khỏi, hiện tại nhìn từ xa, trước sau cũng không nhìn thấy bất cứ chiếc xe nào. Hoàng hôn càng tăng thêm cảm giác vắng vẻ. Lúc này người vợ đột nhiên hỏi: "Có phải mưa bắt đầu to không?"

Trong lòng Mộc Hàn Hạ hoảng hốt, cẩn thận nghe, quả nhiên dần dần có tiếng động đập vào cửa kính xe.

"Lái nhanh lên!" Người vợ thúc giục.

"Có thể nhanh được sao?" Người chồng đáp, "Trên mặt đất vẫn còn trơn trượt ẩm ướt, nhiều đá và bùn như vậy, sao có thể đi nhanh được chứ?"

"Vấn nên lái chậm thì hơn." Mộc Hàn Hạ nói.

Ba người lại im lặng, nhưng người chồng vẫn lái nhanh hơn một chút, vô cùng tập trung lái xe.

Mưa rơi rất lớn.

Giữa trời và đất, bên trong núi sâu, cả thế giới dường như chỉ còn lại tiếng mưa. Cần gạt nước "ào ào" ra sức hoạt động, hai chiếc đèn xe chiếu thẳng trong màn mưa, ngoài tiếng bánh xe lăn qua đất đá, bọn họ hình như còn nghe thấy tiếng nổ truyền đến từ nơi nào đó, giống như ngay trên đỉnh đầu, ngay tại phía sau. Ba người nghe thấy đều kinh hồn bạt vía.

Đúng lúc này nghe thấy tiếng nổ "ầm" ngay phía bên trên bọn họ. Trong nháy mắt, tất cả mọi người như mất đi âm thanh, người vợ hoảng sợ thét chói tai, trong đầu Mộc Hàn Hạ trống rỗng, theo bản năng cúi đầu, hai tay bảo vệ chính mình. Người chồng cắn chặt răng, băng trực giác vội vàng dừng xe lại, khó khăn lắm mới dừng được bên cạnh vách núi.

"Ầm ầm ầm" tiếng nổ chấn động giống như sét đánh, va chạm vào màng tai bọn họ. Mộc Hàn Hạ vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một tảng đá lớn và bùn từ trên núi rơi xuống, vọt từ giữa đến, cũng may còn cách bọn họ khoảng mười đến hai mươi mét, nhưng bởi vì tiếng mưa nghe không rõ khiến người ta cho rằng rất gần.

Ba người còn chưa hết hồn, rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Người vợ vừa khóc vừa cười: "Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng..."

Người chồng an ủi: "Còn cách rất xa mà. Hơn nữa cũng đã rơi xuống rồi, anh thấy cũng không làm chết người được đâu. Không sao."

Nhưng cả ba người đều bị dọa sợ, tốc độ xe trở nên nhanh hơn, bọn họ đã đi được một phần ba quãng đường, khoảng nửa tiếng nữa là có thể ra ngoài.

"Mưa lớn rồi." Tôn Chí nói.

Lâm Mạc Thần ngẩng đầu, nhìn mưa lớn ùn ùn kéo đến. Trời đã tối sầm, ngoài phía trước có chiếc xe cứu hộ đang thông thả chạy thì không có bất cứ chiếc xe nào khác.

"Không thể lùi lại, tiếp tục đi về phía trước." Lâm Mạc Thần nói. Tôn Chí gật đầu.

Tôn Chí lập nghiệp từ bắt động sản, nên cũng có chút hiểu biết về địa chất. Lúc này đường quốc lộ từng gặp sạt lở, lại thêm mưa lớn không ngừng từ sườn núi chảy xuống, tình hình nhìn mà phát hoảng. Bởi vì khả năng lần thứ hai xảy ra sạt lở đất là rất cao, hơn nữa bọn họ vừa đi qua một đoạn quốc lộ gần bị sạt lở, nếu gặp chuyện tương tự, thì đúng là rất gay go.

Tôn Chí bắt đầu tăng tốc, cũng vượt qua chiếc xe cứu hộ kia. Anh ta lái ổn định, phản ứng nhanh chóng, tuổi trẻ đã từng vào Nam ra Bắc, nên lái đoạn đường này cũng thuần tay.

"Đó là cái gì?" Tôn Chí đột nhiên nói.

Hai người ngẩng đầu nhìn, mấy chục mét phía trước là một ngã rẽ. Đường bên phải đi thẳng đến Miêu Trại, đường bên trái là đến làng mạc. Đường bên trái đầy đất đá, dường như đã lấp kín cả con đường. Trên núi còn có đất đá trôi xuống, một chiếc xe con bị vùi bên trong.

Trong tiếng mưa rơi, mơ hồ truyền đến tiếng khóc, khi Tôn Chí lái xe tới gần, đèn xe chiếu qua mới nhìn thấy một cô bé bảy tám tuổi người đầy bùn, không ngừng khóc hô to "Cứu mạng cứu mạng!" Còn một người phụ nữ trẻ ngồi ở ghế lái đang cố khởi động xe, còn người đàn ông ở phía sau liều mạng đẩy xe. Nhìn thấy có xe đến, người đàn ông vội vàng đứng dậy, vẫy tay với bọn họ.

Bỗng nhiên Tôn Chí nói: "Tôi không ngừng. Khoảng năm sáu phút nữa xe cứu viện phía sau xe đến, mưa lớn như vậy, tôi thấy không nên ngừng ở quãng này, làm không tốt lại khiến đất lở, hơn nữa đường này thực sự không thể dừng lâu."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Khi xe đi qua lối rẽ, tiếng khóc của cô bé càng rõ ràng. Tôn Chí nhìn đường phía trước không chớp mắt, Lâm Mạc Thần ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trong mưa không nhúc nhích nhìn bọn họ, vẻ mặt thất vọng, còn người phụ nữ ngồi ở ghế lái, cách màn mưa cũng nhìn xe bọn họ.

Bầu trời tối đen.

Sau nửa giờ đi đường, bên Mộc Hàn Hạ vẫn đi rất ổn định. Trên đường ba người cũng không nói lời nào cho đến khi phía trước bị kẹt xe.

Hồi lâu cũng chưa di chuyển được.

Người chồng xuống xe đến hỏi người phía trước: "Sao lại thế này?"

"Nghe nói phía trước xảy ra tai nạn, có chiếc xe rơi xuống."

"Vậy có người chết không?"

"Không rõ, nhưng nếu lái xe mà bị rơi xuống, cậu nghĩ xem..."

Ba người nghe xong đều hoảng sợ.

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ như một con quái thú ngủ đông. Cô lấy di động ra, vẫn không có tín hiệu, thử gọi cho Lâm Mạc Thần, vẫn không gọi được.

Cô bỗng nhiên cảm thấy bất an, nôn nóng không rõ ràng. Cô muốn nhanh chóng ra ngoài, nhanh chóng rời khỏi đây. Có lẽ là tin tức tai nạn xe khiến cô sợ hãi.

Nhưng đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

"Biết xảy ra tai nạn là chiếc xe nào không?" Cô hỏi.

"Sao biết được." Người đi cùng đáp.

Cô không hỏi nữa, nhưng vẫn nhìn bên ngoài, nhìn phía trước, không hiểu sao hai mắt cứ mờ trùng trùng nhìn.

Đội qua hơn nửa tiếng, cuối cùng chiếc xe lại bắt đầu từ từ dịch chuyển. Đi trên đường núi quanh co, rất nhiều khúc ngoặt, từ xa đã thấy lối rẽ phía trước. Xe cứu viện và xe quân đội dừng lại ở đó.

"Xem ra tình hình rất nghiêm trọng." Người đi cùng nói.

Đến gần mới phát hiện đoạn đường xuống núi này giống y đoạn đường trước đó họ đã nhìn thấy, bên gần vách núi đều đổ sụp xuống, chỉ còn lại bên dựa vào núi, khoảng hơn ba mươi mét đều như vậy cho đến đầu lối rẽ, toàn bộ con đường đều được kéo dài cảnh giới. Cũng may địa hình núi ở đây cũng không quá dốc, có mấy người bộ đội đang soi đèn, đứng bên dưới 7, 8 mét sườn núi thực hiện tìm kiếm cứu nạn. Tất cả đất đá đang vùi lấp một chiếc xe.

"Hình như... là Cayenne." Người chồng đi cùng thở dài nói, "Kẻ có tiền đó thật xui xẻo."

Huyệt thái dương Mộc Hàn Hạ đột nhiên giật giật, kéo cửa kính xe xuống, nơi đó rất tối, nhưng liếc mắt một cái cô đã nhận ra đó là phần còn lại của chiếc Cayenne.

Không, không thể nào. Cô nghĩ xe của Lâm Mạc Thần đang ở Bắc Kinh, sao có thể chạy đến Quý Châu chứ? Anh ấy phải đi máy bay mới đúng, chỉ là sợ chuyện không đầu thôi. Tuy nghĩ như vậy, song đèn pin của mấy người bộ đội xoẹt qua đầu xe. Trong màn mưa mờ mịt khó phân biệt, cô lại lơ mơ nhìn thấy bóng dáng biến số xe: Kinh A.....27.

Kinh AL8M27.

"Dừng xe..." Mộc Hàn Hạ run giọng, sau đó hét lên: "Dừng xe!"

Xe vội vàng dừng lại, cô đẩy cửa xe chạy ra. Bên cạnh có người bộ đội nhanh tay lẹ mắt, lập tức ngăn cô lại: "Cô làm gì vậy?"

Hạt mưa rơi trên mặt, đau đớn đến chết lặng. Bốn phía tối đen như vực sâu. Bỗng nhiên Mộc Hàn Hạ cảm thấy trống rỗng, không còn gì hết, chỉ còn lại cô và xác xe kia thôi. Người bộ đội thấy cô không di chuyển nữa, định buông tay ra, ai ngờ cô lại ngã xuống vách núi. Tất cả mọi người đều hoảng sợ, trong nháy mắt máu chảy người đầy mặt, xương cốt như tan ra, nhưng cô lại đứng lên đi về phía chiếc xe kia. Cô khóc, không nghe thấy gì hết, khóc lớn đi về phía xe.

"Lâm Mạc Thần... Lâm Mạc Thần!" Cô khóc thét lên, tiếng khóc dọa người. Bên cạnh có một người bộ đội đi qua, một tay ôm lấy cô, cô đánh đá loạn lên, người bộ đội vội vàng nói: "Người không ở bên trong! Không ở bên trong! Đưa đến bệnh viện gần đây rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

Bệnh viện người bộ đội nói ngay gần thị trấn nhỏ. Lúc này trời đã khuya, mưa cũng dần nhỏ, Mộc Hàn Hạ nhảy khỏi xe bộ đội, phóng vào bên trong.

Người trong bệnh viện không nhiều lắm, dọc đường có bác sĩ nhìn thấy cô, ngạc nhiên hỏi: "Lấy số chưa? Cô muốn đi đâu?" Mộc Hàn Hạ đáp: "Tôi không khám bệnh! Tôi đến tìm người!"

"Nhưng cô..."

Tới phòng cấp cứu, Mộc Hàn Hạ nhìn một vòng, không tìm được người, hỏi y tá: "Người đàn ông xảy ra tai nạn xe trên đường đến Miêu Trại, tên Lâm

Mạc Thần đang ở đâu?"

Y tá suy nghĩ một lúc đáp: "Cô nói là hai người dám làm việc nghĩa kia à? Đang băng bó ở bên trong." Tay chỉ về một phòng ở cuối hành lang.

Mộc Hàn Hạ sững sốt, xoay người chạy đi.

Cách mấy bước, chỉ thấy cửa phòng khép hờ, một người đàn ông ngồi dưới đèn, cánh tay quấn đầy băng gạc, không phải là Lâm Mạc Thần thì là ai? Tôn Chí đứng ở đối diện anh, trên mặt dán một miếng băng, trên tay quấn thạch cao.

Trái tim Mộc Hàn Hạ như từ nơi cao hạ xuống, cả người lập tức mất hết sức lực, không biết nên khóc hay cười.

"Hôm nay đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết." Tôn Chí nói, "Đời này lão tử không tin số mệnh, hôm nay tin rồi."

Trong mắt Lâm Mạc Thần hơi hiện lên ý cười không rõ ràng.

Mộc Hàn Hạ nhìn bộ dáng của anh, nước mắt lại rơi xuống, định đến gần, lại nghe thấy Tôn Chí nói: "Nếu không sao cậu lại đột nhiên bảo tôi dừng xe, đi giúp cả nhà kia thoát hiểm, nếu xe chúng ta tiếp tục đi về phía trước thì hiện tại đã ở dưới vách đá rồi."

Mộc Hàn Hạ giật mình.

Lâm Mạc Thần im lặng không nói.

Anh cũng đang nghĩ lại tình hình lúc ấy.

Mưa không ngừng rơi, cách cửa kính xe mơ hồ, anh nhìn thấy sắc mặt cả nhà kia, là điều gì khiến trái tim anh xúc động, không thể nói rõ được. Sau đó trong nháy mắt đi qua lối rẽ, anh lên tiếng: "Dừng xe. Chúng ta đi xuống giúp đỡ."

Lúc ấy tuy Tôn Chí hơi bất ngờ, nhưng vẫn dừng xe lại.

Hai người vừa giúp đẩy xe nhà kia khỏi vũng bùn, đúng lúc này xảy ra chuyện.

Một bên quốc lộ kia đột nhiên đổ sập xuống, rơi xuống vách núi, chính là xe của bọn họ.

Nếu người còn ở trên xe, hậu quả thật khó lường, còn bọn họ cuối cùng chỉ bị ngã nhào trên đất đá, bị thương chút da thịt thôi.

"Tại sao lúc ấy lại bảo tôi dừng lại?" Tôn Chí hỏi. Anh ta cũng không rõ tại sao trong lòng lại có nghi hoặc.

Lâm Mạc Thần nhìn anh ta đáp: "Lúc ấy bỗng nhiên nhớ tới, Mộc Hàn Hạ từng nói với người khác một câu. Cô ấy nói: Người làm chuyện tốt, nhất định sẽ có báo đáp tốt đẹp."

Mộc Hàn Hạ ở bên ngoài và Tôn Chí đồng thời sững sốt.

"Tôi muốn cô ấy bình an vô sự." Lâm Mạc Thần nói, "Chúng tôi thuận lợi kết hôn, tiếp tục sống cùng nhau."

Anh nói bình tĩnh như một viên đá không tiếng động rơi vào nước, nhưng nước mắt Mộc Hàn Hạ lại chảy xuống. Cô đẩy cửa ra, nước mắt mơ hồ tầm mắt. Hai người đàn ông cùng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Tôn Chí giật mình: "Em...Anh lập tức đi gọi bác sĩ." Chạy đi ra ngoài.

Mộc Hàn Hạ đi đến trước mặt anh, nhìn ánh mắt sâu thẳm như hồ nước của anh. Cô đưa tay ôm lấy anh, Lâm Mạc Thần nhất thời chỉ có thể sử dụng được một cánh tay, mạnh mẽ ôm cô vào trong lòng.

"Sao lại thành thế này?" Anh hỏi.

"Không sao...Không sao..." Mộc Hàn Hạ lắc đầu, cười lau nước mắt, nhưng vẫn ôm anh không buông tay. Phải nói cho anh biết tâm trạng của cô lúc này như thế nào đây? Trong nháy mắt cô nhớ tới nhiều chuyện như vậy.

Nhớ tới lần đầu gặp anh năm xưa, anh ở dưới ánh đèn đường chấp chờ, cười khề nói với cô: "Nếu cô đi, tôi sẽ đổ tội lừa bịp lên người cô." Nhớ tới anh từng luôn nôm, lạnh lùng quyết đoán nói: "Chúng ta không xứng với nhau." Nhớ tới anh ở trong mưa, ôm cô đứng trên dốc núi nói: "Anh đã muốn em từ rất sớm rồi, nhưng anh chưa từng gặp được tình yêu thật sự."

Nghĩ đến lúc anh quay lưng về phía cô, bóng dáng lạnh lùng ôm Tiết Ninh. Nhớ tới ngày về nước, anh cách cửa thang máy, trước mắt đầy sương mù nói: "Summer, thứ anh muốn là tương lai." Nhớ tới sau đó anh ôm cô nói: "Anh muốn giấu em thật kỹ, để cho em chỉ thuộc về mình anh."

Anh cũng biết chuyện cảm động nhất của cô gái này nửa đời trước là anh từng ôm cô nói: "Anh yêu em. Sau này mỗi lần anh đều đẩy cửa, để cho em nhìn thấy anh."

Sau đó cô đã mất đi phần cảm động này.

Hiện tại, điều khiến cô cảm động nhất chính là nghe thấy anh nói: "Cô ấy nói người làm chuyện tốt, sẽ có báo đáp tốt đẹp. Tôi muốn cô ấy bình an vô sự, chúng tôi thuận lợi kết hôn, tiếp tục sống cùng nhau."

Cô chỉ mở to đôi mắt đầy nước mắt không nói gì, còn anh cúi đầu nhìn cô, lại giống như mỗi lần đều cách làn nước mắt, xuyên qua con người, nhìn thấu lòng cô. Anh đột nhiên cúi đầu, mặc kệ cánh tay bị thương đau đớn, dùng sức ôm chặt cô hôn xuống. Nụ hôn của hai người dồn dập, mạnh mẽ. Em cũng biết đó là áp lực nhiều năm trong trái tim anh? Em cũng biết đó là trái tim anh tìm kiếm nhiều năm?

"Em yêu anh..." Cô khóc nói.

"Anh yêu em." Anh lặp lại, khẽ lặp lại bên tai cô, "Mãi mãi yêu em."

Tôn Chí và bác sĩ vừa đi tới cửa, cách cửa liền dừng bước. Đêm khuya, ngọn đèn dịu dịu, hai người đang bị thương lại ôm nhau rất chặt. Không ai có thể đi vào thế giới của bọn họ. Thế gian này có rất nhiều điều khiến người ta xúc động, khiến nhiều người đau lòng vì tình yêu, còn điều bọn họ khiến người ta xúc động là cuối cùng họ vẫn ở bên nhau.

Bọn họ phải ở bên nhau.

Nửa tháng sau.

Thành phố Lâm đã vào thu, thời tiết mát lạnh ôn hòa. Hôm nay Mộc Hàn Hạ dậy hơi muộn, mở mắt khi trời đã sáng choang. Cô hơi chán nản, định dừng dậy, đã bị người phía sau ôm chặt khiến cô không thể cử động.

"Buông ra." Cô nói.

Giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh truyền đến: "Ngủ thêm một lát."

"Vậy anh cũng không nên ôm em từ phía sau mà ngủ chứ." Cô nói, "Ngủ như vậy không thoải mái."

Anh không buông tay, khẽ nói: "Anh thích từ phía sau...ôm em."

Giữa chừng còn ngừng lại khiến trong nháy mắt mặt Mộc Hàn Hạ nóng lên. Thực ra mấy năm trước cô đã sớm biết người đàn ông này bên ngoài cay độc kiêu ngạo bao nhiêu thì khi thân mật lại dính người bấy nhiêu.

Tựa như một bình sake từ từ khiến cô say khướt. Mỗi một ngày đều là mùi vị mới, loại rượu dành cho hai người bọn họ thưởng thức. Thực ra cô đã sớm biết hai người ăn ý biết bao. Bọn họ giống nhau như vậy, cô giống anh, nhưng cũng không hoàn toàn giống anh. Vì vậy khi ban đêm anh khẽ thì thầm bên tai cô nói cô là nữ thần của anh, cũng nói cô là vật nuôi riêng của anh.

Lại triển miên một lúc, hai người mới dậy. Biệt thự này rất lớn, hai người ở thật trống trải, nhưng anh không quan tâm, mà cô cũng vậy. Anh rửa mặt thay quần áo, ngồi trong vườn hoa đọc báo, chờ cô làm bữa sáng. Mộc Hàn Hạ đem cháo đã nấu đêm hôm trước mang qua, lại rán hai quả trứng, đun nóng sữa. Hai người ngồi cùng nhau từ từ ăn, sau khi ăn xong tựa vào nhau phơi nắng. Một lát sau, Lâm Mạc Thần ôm cô vào trong lòng. Tuy hai người vẫn làm chuyện của mình, anh xem báo, cô nhìn di động, nhưng anh thích cảm giác cô tựa vào trong lòng, còn cô cũng không chống lại, cô cũng thích như vậy.

Hôm nay còn có chuyện phải sắp xếp, hai người im lặng một thời gian, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Mạc Thần vừa đeo cà vạt vừa hỏi: "Lục Chương tặng biệt thự cho em?"

Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới tin tức của anh nhanh như vậy, vốn cô còn tính hôm nay nói cho anh. Cô gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng em sẽ không nhận, quá đắt đỏ, nhất định phải trả lại cho cậu ta. Song...cậu ta không chịu."

Lâm Mạc Thần "a" một tiếng nói: "Quả kết hôn của chúng ta, một tòa biệt thự cũng không tính là đắt. Nếu cậu ta sống chết không chịu nhận lại thì cũng đừng ép buộc. Quyên góp từ thiện là được."

Mộc Hàn Hạ bất đắc dĩ không lên tiếng. Nhớ tới cuộc nói chuyện ngày hôm qua trong điện thoại với Lục Chương: Từng nói muốn dẫn cô đi xem phong cảnh đẹp nhất thành Bắc Kinh, nghe nói cô muốn lĩnh giấy đăng ký kết hôn, phong cảnh ở biệt thự này không tồi, là một chút tâm ý của tôi. Coi như là...quà cưới của đồ đệ dành cho cô."

Nhưng phần tâm ý này của Lục Chương gặp phải Lâm Mạc Thần cẩn thận, đã định trước là coi như uống phí.

Hai người cũng không nhắc lại chuyện này, bởi vì đều biết đối phương sẽ xử lý tốt.

"Nhưng chuyện thiết bị điện tử, Lục Chương làm không tồi." Mộc Hàn Hạ nói tiếp, "Tuần sau, sẽ lại long trọng đưa ra thị trường. Truyền thông đã được thông báo hết cả rồi, mọi việc đều chuẩn bị chu đáo."

"Ừ."

Mộc Hàn Hạ giữ chặt tay anh: "Lát nữa giúp em kiểm định xem kế hoạch còn có vấn đề hay không, có được không?"

Anh trở tay ôm lấy cô: "Đang xin anh giúp đỡ?"

"Vâng...xin anh đấy."

Anh nở nụ cười, cúi đầu cắn môi cô: "Cho dù là em muốn sao trên bầu trời, anh cũng hái cho em. Còn hỏi gì mà có thể hay không chứ?"

Quá trình lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rất nhanh. Điền vào đơn, nộp tiền, chụp ảnh, nộp tiền. Cho đến khi trên tay cầm quyển sổ màu đỏ, ra khỏi cục dân chính, Mộc Hàn Hạ còn hơi hoảng hốt.

Ngồi vào chiếc Cayenne anh mới mua, Mộc Hàn Hạ mở giấy chứng nhận ra nhìn. Vừa rồi khi chụp ảnh, thợ chụp ảnh nói hai người đều phải cười thật tươi nhưng cô hiếm khi thấy Lâm Mạc Thần cười tươi như vậy, áo sơ mi trắng, tóc đen ngắn, khuôn mặt vẫn tuấn tú như xưa, nhưng trong đôi mắt âm trầm hôm nay tràn đầy ý cười, còn cô vẫn là bộ dáng cũ thoải mái tươi cười.

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, chiếu vào tay cô, còn chưa xem được mấy giấy, một bàn tay từ bên cạnh đã lấy đi giấy chứng nhận kết hôn của cô. Mộc Hàn Hạ nhìn anh cẩn thận quan sát mấy lần, sau đó đút vào trong túi áo.

"Trả lại cho em." Cô nói, "Anh cũng có một quyển mà."

Anh khởi động xe nói: "Giao cho anh bảo quản."

Mộc Hàn Hạ cười: "Nào có đạo lý như vậy chứ?"

Miệng anh cũng nhếch lên ý cười nói: "Về sau đừng nghĩ đến chuyện anh trả lại. Dù sao em cũng không cần."

Mộc Hàn Hạ nói: "Vậy nếu chúng ta cãi nhau, tổn thương tình cảm thì sao?"

"Vậy cũng không trả."

"Vậy nếu sau này anh có lỗi với em thì sao?"

Anh im lặng một lát nói: "Cứ yên tâm, sao anh có lỗi với bản thân được cơ chứ."

Một lát sau, xe dừng lại ở cột đèn giao thông, hai người im lặng hôn nhau, mặc kệ dòng xe cộ bên cạnh đến rồi lại đi.

Khi quay về biệt thự đúng lúc trời hừng nắng. Hai người nắm tay từ từ bước đi, nhìn từ xa trông thấy trong vườn hoa có bóng người, còn có tiếng cười đùa của trẻ con, có người sống vai đứng vẫy tay với bọn họ.

Mộc Hàn Hạ hoảng hốt, Lâm Mạc Thần ôm vai cô, cười nói: "Đó là gia đình em gái Lâm Thiên của anh. Có lẽ là bọn họ vừa đi du lịch nước ngoài trở về. Vội vàng đến thăm em."

Bỗng nhiên Mộc Hàn Hạ nghĩ tới thật lâu về trước, khi đó hai người còn chưa ở bên nhau, hình như là ở dưới lầu khách sạn, có một lần Lâm Mạc Thần vô cùng chắc chắn nói: "Sau này em sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt em gái anh." Khi đó cô còn chưa hiểu rõ, lại không nghĩ rằng anh cũng có lúc nói sai, cho đến nhiều năm sau, cô mới lần đầu tiên gặp người nhà của anh.

Cô im lặng nắm chặt tay anh, Lâm Mạc Thần liếc mắt nhìn cô. Cô muốn gì, anh không cần hỏi đã biết.

"Hàn Hạ, anh cũng muốn có một đứa con." Anh nói.

Nước mắt cô bỗng nhiên trào ra: "Vâng."

Cuối cùng em đã trở về, anh không còn phải sống cô độc nốt quãng đời còn lại.

Trời không hề xa, đất không hề tối.

Anh nhớ nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời của em, nhớ rõ em kéo tay anh trong mộng.

Anh đã từng có, anh đã từng mất đi. Anh từng khóc, anh từng cười ngốc nghếch.

Em là chạc cây vướng mắc nhất trong cuộc đời anh, làm sao anh có thể từ bỏ không tìm kiếm chứ?

Cảm ơn em cuối cùng đã trở lại.

Từ này về sau không phụ mùa xuân và Hàn Hạ.

Không sợ ly biệt và vướng víu.

Là em bên anh đến cuối đời.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Ngoại Truyện 1: Xin Em Nghe Anh Hát

Đó là năm 2011, năm thứ ba Mộc Hàn Hạ rời đi, Phong Thần thành công lên sàn chứng khoán.

Công ty lớn, nhiều người đến rồi lại đi. Tuy Lâm Mạc Thần làm Chủ tịch kiêm CEO công ty, nhưng tiếp xúc trực tiếp với người càng ngày càng ít. Bên cạnh chỉ có Tôn Chí, Chu Tri Tổ, mấy quản lý cấp cao và mấy người trong phòng tổng giám đốc.

Cuối năm Bắc Kinh tuyết lớn bay tán loạn. Sau khi kết thúc buổi tiệc năm long trọng của công ty, một số người trong phòng tổng giám đốc lôi kéo mấy lãnh đạo muốn đi KTV ca hát. Tôn Chí và Chu Tri Tổ đến mời Lâm Mạc Thần.

Tất nhiên là Lâm Mạc Thần không đi, lần anh đi KTV là khi nào nhỉ? À, mùa thu năm 2008, cũng là khi ở Bắc Kinh với Mộc Hàn Hạ. Đêm đó Trình Vi Vi đến, đêm đó hai người ngồi trong góc phòng đều không hát. Đêm đó lần thứ hai anh khiến cô bị tổn thương.

"Không đi." Anh cầm lấy áo khoác muốn rời đi, nhưng Tôn Chí và Chu Tri Tổ muốn xem trò vui nên kéo anh đi. Người trong thương trường cũng có chút mềm dẻo. Đối với Lâm Mạc Thần, phần mềm dẻo này chính là ở bên cạnh những người anh em.

Cuối cùng anh vẫn đi.

Phòng VIP lộng lẫy, một mình anh ngồi trong góc, dù không nói lời nào, trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng sự mạnh mẽ trong những năm gần đây vẫn khiến người ta khó có thể đến gần. Nhóm nhân viên dám đi kính rượu, dám chào hỏi mấy câu, nhưng anh không muốn hát, cũng không có ai dám lặp lại mời.

Chu Tri Tổ cũng là người từng trải, trường hợp này cũng chỉ là để thiết lập tình cảm với nhân viên, anh ta cũng không hát, chỉ ngồi uống mấy ly với Lâm Mạc Thần rồi nghe nhạc. Tôn Chí chơi rất vui vẻ, chơi xúc xắc, uống rượu, hát hò, tiêu sái tự tại.

Sự kì diệu xảy ra lúc nào nhỉ?

Là có người hát bài hát bọn họ gặp mặt nhau lần thứ hai, bài hát "Mười năm" được phát trong siêu thị kia? Hay là cô gái trẻ ngại ngùng, khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt trong veo uống rượu, sau đó hát bài anh chưa từng nghe? Lâm Mạc Thần đột nhiên nghĩ tới năm ấy cô cũng ngại ngùng, ngồi bên cạnh anh không chịu hát, tuy anh rất muốn nghe.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên nở nụ cười.

Sau đó anh mới phát hiện, sự hiểu biết của mình đối với cô thực sự ít đến đáng thương. Ví dụ như mấy năm sau khi cha mẹ mất, cô vất vả biết bao. Lúc cô còn ở đây, anh không hỏi kĩ càng. Ví dụ như cô thực sự thích nghe nhạc, nhưng lại từ chối hát trước mặt người khác.

Phải hỏi Hà Tĩnh mới biết được, tuy cô áy náy đa cảm, nhưng cũng bật cười khi đề cập đến chuyện này.

"Bởi vì A Hạ hát rất khó nghe. Đứng nhìn bề ngoài cậu ấy xinh đẹp, nhưng khi hát giống như trẻ con vậy, cô ấy làm sao không biết xấu hổ hát cho người khác nghe chứ. Trong di động của tôi còn ghi âm mấy bài cậu ấy từng hát đấy, mỗi lần nghe tôi đều nói cậu ấy đúng là ma âm quán nhỉ."

Bản gốc trong di động Hà Tĩnh bị Lâm Mạc Thần lấy đi.

Nghe qua rất nhiều lần, mỗi lần nghe đều bật cười.

Nghĩ đến một ngày nào đó, cô sẽ hát trực tiếp cho anh nghe.

Còn cô cũng chưa từng bao giờ nghe thấy anh hát.

"Cho tôi một bài hát." Anh bỗng nhiên lên tiếng.

Trong căn phòng to như vậy đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Chu Tri Tổ liếc mắt một cái, trong mắt Tôn Chí lộ ra ý cười. Mấy nhân viên khác sau khi kinh ngạc, rồi tất cả đều khẽ reo hò.

Ông chủ muốn hát.

Có người nghĩ cho dù khó nghe thế nào cũng phải vỗ tay.

Khi nhạc đậm vang lên, tất cả mọi người đều im lặng, giai điệu quen thuộc, yên bình. Tôn Chí và Chu Tri Tổ đẩy nhau, Lâm Mạc Thần cười, đứng lên.

"Đừng nên nhắc lại chuyện cũ, đời người đã nhiều mưa gió.

Ngay cả kí ức cũng không xóa đi được, yêu và hận vẫn còn ở trong lòng.

... .."

Anh mở miệng đều khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Giọng nói trầm thấp, thuần hậu, vô cùng dịu dàng, là Lâm Mạc Thần mạnh mẽ lại lạnh lùng kia sao? Giọng hát của anh lại hay động lòng người đến thế.

Xung quanh vang lên tiếng kinh ngạc và vỗ tay ủng hộ, còn về mặt Lâm Mạc Thần vẫn bình thản, có thể nhìn ra được, anh vô cùng bình tĩnh hát ca khúc này. Còn mọi người vì về mặt và cảm xúc của anh cuốn hút nên cũng nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

"Em chưa từng thực sự rời đi, em vẫn luôn ở trong lòng anh.

Anh vẫn yêu em, anh bắt lực với chính mình.

... .."

"Đừng lưu luyến năm tháng, anh vô tình hứng chịu triệu nỗi đau.

Đừng nên hỏi anh có gặp lại hay không, đừng quan tâm anh nghĩ một đằng nói một nẻo."

Có người nghe bật khóc. Thật sự có cô gái chỉ là một bài hát, chỉ là ánh mắt trầm tĩnh như nước của anh, tiếng hát như thì thầm bên tai, chột nghe mà vành mắt uồn ướt. Anh hát rất cảm xúc, cho dù ngữ âm không đầy đủ, cũng khiến người ta cảm nhận được sự thâm tình trong mỗi câu hát. Lúc này rõ ràng một mình anh trầm mê, trong mắt làm sao thấy những người khác. Không ai biết anh đang nhìn ai, thậm chí có người nghĩ, có phải Chủ tịch khóc khi hát không. Nhưng nhìn qua chỉ thấy ánh mắt đen như vực sâu của Lâm Mạc Thần.

"Có một ngày em sẽ biết, cuộc sống không có anh cũng không hề khác biệt.

Đời người đã quá vội vàng, anh rất sợ đời mất luôn mờ mịt đắm lẹ.

Đã quên anh thì sẽ không đau đớn, gửi chuyện cũ ở lại trong gió."

Kết thúc bài hát, Lâm Mạc Thần buông mic, đứng yên mấy giây, rồi ngồi xuống.

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh, đồng loạt vỗ tay. Người hiểu rõ nội tình chỉ hơi cười.

Hóa ra anh có giọng nói khiến mọi người kinh ngạc đến vật. Anh nhất định đã từng yêu rất sâu sắc một người, mới có thể hát khiến người khác lã chã rơi lệ như vậy.

Đây là một lần duy nhất. Từ đó về sau, không ai nghe thấy Lâm Mạc Thần hát nữa.

Không còn có lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ngoại Truyện 2: Cầu Hôn

Không có hoa tươi, không có quỳ gối, càng không có trường hợp ném tiền long trọng.

Là một buổi sáng yên tĩnh, sau khi Mộc Hàn Hạ tỉnh lại, bị Lâm Mạc Thần kéo vào trong lòng. Sau đó anh lấy ra một chiếc hộp màu đỏ từ bên cạnh đưa cho cô.

Mộc Hàn Hạ nhận lấy mở ra, kiểu dáng đơn giản mộc mạc, nhưng viên kim cương không hề nhỏ, trong sáng mà lấp lánh.

"Đeo đi." Anh hôn cô một cái nói.

"Anh nghĩ như vậy sẽ khiến cho em đeo nhẫn sao?" Cô cười nói, "Không có hoa tươi, cũng không quỳ gối, thành ý ở đâu chứ?"

"Thành ý đều ở trong này. "Anh kéo tay cô, đặt lên ngực trái mình, "Muốn anh quỳ xuống không?" Anh giả vờ đứng lên, Mộc Hàn Hạ vội kéo anh, về mặt hơi ngại ngùng: "Không cần."

Đã bao lâu không thấy cô như vậy, vẻ mặt mất tự nhiên giống như năm đó? Trong lòng Lâm Mạc Thần rung động, dù không quỳ xuống, nhưng cũng vô cùng dịu dàng kéo tay cô qua, đeo nhẫn cho cô, khẽ nói: "Cảm ơn em, nữ thần của anh."

Cách gọi này lại khiến mặt Mộc Hàn Hạ nóng lên. Bởi vì mấy ngày nay, chỉ khi hai người triền miên cùng lên đỉnh, anh mới khẽ lặp đi lặp lại một số câu nói bên tai cô, ví dụ như "Bảo bối", ví dụ như "Em là nữ thần của anh"...

Một lát sau cô nâng tay lên, nhìn nhẫn dưới ánh mặt trời nói: "Rất được, nhưng thực ra anh không cần mua viên kim cương lớn như vậy, đơn giản một chút, em cũng thích."

Anh im lặng một lát, cười nói: "Anh biết."

Từ rất sớm trước kia anh đã biết.

"Nhưng hiện tại suy nghĩ khác với trước kia." Anh nói, "Phải có thứ tốt mới theo đuổi được em."

Cho dù là nhẫn hay là các thứ khác đều giống nhau. Biết em luôn không muốn nhiều, nhưng không thể vì vậy mà anh đưa cho em ít đi. Anh nghĩ phải càng quý trọng hơn.

Lời nói của anh khiến cho Mộc Hàn Hạ đề tâm hỏi: "....Trước kia?"

Anh cúi đầu, khẽ nói bên tai cô. Mộc Hàn Hạ nghe xong cảm thấy đau lòng, nhưng không phải đau lòng vì chiếc nhẫn bị vứt bỏ ngày hôm đó, mà là vì anh phải ném nhẫn đi.

"Vậy anh cảm thấy...đến đó còn có thể tìm lại được không?" Cô hỏi.

"Không tìm nữa." Anh nói, "Chúng ta cũng không đến đó."

Mộc Hàn Hạ ngẩng đầu, nhẹ nhàng, dịu dàng hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Ngoại Truyện 3: Những Năm Tháng Ấy

Phần 1:

Mùa đông năm đó, tuyết vô cùng lớn, khi Lâm Mạc Thần đến New York đúng là lễ Giáng sinh.

Khi đó sức ảnh hưởng của Phong Thần còn chưa lớn như hiện tại. Lâm Mạc Thần đến Mỹ nghe ngóng tin tức của người nào đó đồng thời đi thăm bạn bè. Gián tiếp có được địa chỉ, hành tung của cô.

Đúng lúc hoàng hôn buông xuống, Lâm Mạc Thần dừng xe bên đường. Tuyết lớn bay đầy trời, đối diện là quán cà phê cô đang làm việc. Hạ cửa kính xe xuống, cánh tấm kính đầy sương mù, anh nhìn thấy ngọn đèn ấm áp trong quán cà phê, ở phía sau quầy, cô giống như lúc mới gặp, mặc đồng phục người phục vụ, đang bận rộn giữa khách hàng màu da khác biệt.

Mái tóc dài của cô được búi cao, khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười cởi mở. Để tiện làm việc, tay áo của cô được xắn lên, lộ ra phần cánh tay trắng nõn, và ngón tay mảnh khảnh.

Lâm Mạc Thần nhìn thấy, hốc mắt trở nên ẩm ướt, nhưng bên cạnh còn có bạn, anh lấy tay che mặt, mặt không thay đổi, tiếp tục bình tĩnh.

Người bạn cũng không lên tiếng.

Một lát sau, cô tan ca, đã thay đồng phục, mặc một chiếc áo len tối màu, khoác chiếc áo thông thường, đi bộ, khăn quàng cổ dài và mũ che khuất hơn nửa khuôn mặt, từ quán cà phê đẩy cửa đi ra.

"Muốn đi gặp mặt không?" Người bạn hỏi.

"Tạm thời chưa đến thời cơ." Lâm Mạc Thần đáp.

Cô càng đi càng gần.

Cô cúi đầu bước qua trước xe.

Lâm Mạc Thần vẫn lặng lẽ nhìn.

Đợi khi cô đã đi hơn mười mét, Lâm Mạc Thần bỗng nhiên tháo dây an toàn ra, đẩy cửa đuôi theo. Ánh mắt người bạn trẻ lớn, rõ ràng vừa mới nói còn chưa phải là thời cơ...

Mộc Hàn Hạ bước về phía trước là lối rẽ, Lâm Mạc Thần đi đường tắt, đứng ở đầu lối rẽ.

Bầu trời tối đen, ánh đèn đường cũng âm đạm, tuyết lớn đầu mùa rơi xuống từ đầu anh dừng ở trên vai. Anh nhìn thấy cô đến gần.

Mộc Hàn Hạ vẫn cúi đầu.

Trong lòng cô ôm rất nhiều đồ, đồ ăn nấu bữa tối, tài liệu luận văn, khăn mặt mới mua, tư liệu tình hình gần đây của Phong Thần tải từ trên mạng xuống... Cô luôn nhìn đường, không nhìn bất cứ ai.

Cho dù người bên cạnh, cơ thể cao lớn vô cùng giống người kia, nhưng cô cũng chẳng ngẩng đầu nhìn.

Cô lướt qua bên người anh.

Cô khi đó đang cố gắng liều mạng đứng vững gót chân ở thế giới mới, làm sao rảnh rỗi chú ý tới một người đi trên đường. Cô càng không cho mình cơ hội nhớ lại quá khứ.

Dù sao cô đã không còn cần người kia. Người kia cũng đã không còn cần cô nữa.

Còn Lâm Mạc Thần đứng tại chỗ, nhìn tuyết trước mắt.

Mới hơn một năm, cô đã không nhận ra anh, còn anh cuối cùng cũng không vươn tay ra giữ lấy cô, để mặc cho cô đi đến thế giới đã khát vọng rất nhiều năm.

Giấc mộng của cô còn chưa hoàn thành. Anh yêu cô nên phải để cho cô đi.

Nếu tình yêu xâm nhập vào tận xương tủy thì em sẽ không thực sự rời đi.

Phần 2:

Lần gặp thứ hai vẫn là ở New York như cũ, tổng bộ công ty đầu tư MK.

Cơ thể của Bert đã phục hồi rất tốt. Hiện tại mỗi ngày ông ấy đều cầu nguyện với Chúa. Vì vậy, ông ấy càng cởi mở, nhiệt tình kết bạn, cũng bắt đầu làm từ thiện, còn Lâm Mạc Thần và Mộc Hàn Hạ đều là bạn tốt của ông ấy.

Đó là một buổi sáng ánh mặt trời rực rỡ, Lâm Mạc Thần ngồi trong văn phòng của Bert, trong tay cầm một ly cà phê, không có người khác. Đợi một lát, tấm rèm trên bức tường đối diện được kéo lên, đó là bức tường được làm bằng kính, ánh sáng chiếu qua. Từ bên trong có thể nhìn được hoàn cảnh khu làm việc bên ngoài, nhưng người bên ngoài không thể thấy rõ người bên trong.

Anh nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đi theo Bert bước vào khu vực làm việc.

Khuôn mặt không thay đổi, nụ cười thoải mái.

Cô sắp tốt nghiệp, sắp đi tìm việc ở Mỹ. Đã hai năm anh không gặp cô, Phong Thần đã lên thị trường chứng khoán, cô chẳng quan tâm, chưa từng về nước.

So với lần gặp trước, Lâm Mạc Thần đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh từ từ uống cà phê, nhìn người phụ nữ này. Nhìn mái tóc cô đã dài hơn, kiểu tóc cũng thời thượng hơn, thực sự giống như một cô gái người Hoa sống ở nước ngoài. Khuôn mặt cô đã hơi đen đi, dáng người thẳng tắp, nhất cử nhất động đều không còn là sự hồi hộp như năm đó, mà trầm ổn, biết tiết chế hơn rất nhiều. Nhưng trong mắt anh, trên khuôn mặt xinh đẹp ấy vẫn là nụ cười vô cùng trong trẻo linh động.

Lâm Mạc Thần bỗng nhiên cảm giác được áp lực từ trong lồng ngực dâng lên cả thân thể. Anh đột nhiên hiểu ra, đi qua nhiều nơi, đứng ở vị trí cao tới đâu, đạt được hay thực hiện mục tiêu nghề nghiệp....thì anh cũng không thể bình tĩnh, chưa từng thật sự thờ ơ được.

Sau đó anh tự giấu nụ cười, ngay sau cửa sổ ngăn cách duyên phận, quan sát nhất cử nhất động của cô. Nhìn cô cúi đầu nói chuyện với Lão Bert, nhìn cô đi dạo một vòng xung quanh, đi thăm hoàn cảnh văn phòng, nhìn cô sau đó chỉ có một mình đứng trước cửa sổ, vẻ mặt hơi đắm chiêu, không biết đang nghĩ gì, nghĩ đến ai. Cuối cùng cô chào tạm biệt Lão Bert, xuống lầu, đi vào trong dòng người mờ mịt đông nghịt trên đường phố New York, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Lão Bert đẩy cửa đi vào, hơi tức giận nói: "Nếu biết hôm nay con bé cũng tới công ty của ta, tại sao không gặp con bé? Uống phí cho năm đó con bé đối xử tốt với cậu như vậy."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Lão Bert biết chàng trai này đã không còn là cậu thanh niên năm đó, lần suy sụp đó chỉ làm cho tính cách cậu ta trầm ổn, cay độc và lạnh lùng hơn thôi. Hiện tại Phong Thần của cậu ta là công ty được coi trọng nhất Trung Quốc, Lão Bert cũng phải dựa vào cậu ta mới kiếm được lợi nhuận tốt ở Trung Quốc.

Vì thế Lão Bert thay đổi câu hỏi: "Vậy cậu còn yêu con bé không?"

Anh nói: "Yêu."

Phần 3:

Năm đó, mùa đông thành phố Giang vô cùng lạnh. Tuyết lớn bao trùm tất cả cao ốc, rừng núi và ao hồ, chỉ có nước sông Trường Giang chậm chậm chảy, hai bờ tuyết đọng, lạnh đến thấu xương.

Xe Lâm Mạc Thần dừng dưới lầu một khu dân cư cũ. Hai trợ lý đi theo đội ở bên cạnh xe, chỉ có mình Lâm Mạc Thần mặc áo khoác đen, khăn quàng cổ tối màu, đi theo Hà Tĩnh lên lầu.

Hà Tĩnh hơi mất tự nhiên, bộ dáng cũng hơi thấp kém, từ nhiều năm trước khi Lâm Mạc Thần quen Mộc Hàn Hạ ở thành phố Giang, cô ấy thực sự vẫn hơi sợ người đàn ông này. Hiện tại anh đã là chủ công ty tiếng tăm lẫy lừng cả nước, cô ấy cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cũng may, trên đường đi Lâm Mạc Thần không nói câu nào, chỉ im lặng theo sát cô ấy lên lầu.

"Hàng năm A Hạ đều viết cho tôi mấy bức thư." Hà Tĩnh nói, "Phần lớn đều nói về cuộc sống của cậu ấy ở bên kia. Thỉnh thoảng cũng nhắc tới anh."

"Thật sao? Nhắc gì tới tôi?"

Hà Tĩnh dừng một chút nói: "Khoảng thời gian cô ấy mới rời đi vẫn rất luyến tiếc anh. Thật đáng thương."

Lâm Mạc Thần im lặng.

Tới cửa, Hà Tĩnh lấy chìa khóa ra mở cửa, đồng thời thử hỏi: "Anh nói muốn nhìn thấy những lá thư ấy...Hiện tại anh đã tốt như vậy, giữa anh và cậu ấy..."

"Giữa tôi và cô ấy vẫn chưa kết thúc."

Hà Tĩnh ngẩn người, nhớ tới từng nghe Mộc Hàn Hạ nói đủ chuyện giữa hai người, đột nhiên hơi khó chịu. Cô ấy vốn nhận một chút tiền của Lâm Mạc Thần, đồng ý đưa cho anh ấy đồ đặc có liên quan đến Mộc Hàn Hạ, trong lòng vẫn cảm thấy áy náy. Nhưng hiện tại đột nhiên cảm thấy, biết đâu là giúp hai người thì sao?

"Đều ở trong này." Hà Tĩnh đưa một hộp nhỏ cho anh. Hai tay Lâm Mạc Thần nhận lấy, bên trong không có nhiều đồ lắm, hơn hai mươi bức thư, bưu thiếp, còn có mấy đồ vật, Lâm Mạc Thần vừa nhìn thấy chữ trên bưu thiếp đã biết là thuộc về cô.

"Cám ơn." Anh không nhiều lời, cầm lấy hộp, xoay người rời đi.

Hà Tĩnh đứng trên lầu, nhìn anh đi xuống, trợ lý bên cạnh muốn nhận lấy chiếc hộp,

nhưng tay anh đã tránh đi, bước lên xe. Xe đã lái đi xa, bỏ lại hoàng hôn phía sau. Hà

Tĩnh trở lại phòng, mở phong bì Lâm Mạc Thần đưa cho, nhìn thấy bên trong là mấy xấp tiền mặt dày, hơi sững sờ.

Một lát sau, cô ấy đột nhiên phản ứng lại, vọt ra cửa sổ, chỉ nhìn thấy tuyết lớn mịt mù.

Nguy rồi, lá thư gần nhất Mộc Hàn Hạ gửi tới vẫn còn ở trong này.

Bầu trời tối đen, Lâm Mạc Thần ngồi trên giường trong phòng khách sạn, áo khoác cởi ra để sang một bên, thư cũng rải rác trên giường.

Thực ra gần đây mọi chuyện của anh đều thuận buồm xuôi gió, Phong Thần phát triển thuận lợi, lợi nhuận hàng năm không ngừng đột phá. Anh vừa tròn ba mươi, coi như là đắc ý viên mãn, hăng hái, trong lòng cũng rất tốt. Nghĩ đến năm sau đi Mỹ tìm Mộc Hàn Hạ, trong lòng cũng có mấy phần nắm chắc.

Anh rót ly rượu vang, cầm lấy bức thư đầu tiên, cẩn thận xem. Giấy viết thư đã ố vàng, là tháng 10 năm 2009, khi cô mới đến Mỹ viết cho Hà Tĩnh.

"... Tất cả đều thuận lợi, tớ ở bệnh viện hơn một tuần. Thực ra bệnh cũng không nặng, nhưng bệnh đến nhanh, nên cảm thấy nguyên khí bị thương tổn,

đường như bệnh nặng một hồi.

Chủ thuê nhà của tờ tên Trương Tử, là người rất tốt. Anh ấy cũng có người mình yêu nhất đời này, nhưng cô ấy đã mất rồi. Anh ấy đều một lòng một dạ với cô ấy, sau đó mỗi ngày đều nghiên cứu kỹ thuật. Thình thoảng tờ nhìn anh ấy đột nhiên nghĩ mình may mắn biết bao.

Ít nhất người tờ yêu thương vẫn còn sống tốt ở một nơi khác trên địa cầu. Anh ấy thông minh, lợi hại như vậy, tờ biết anh ấy sẽ càng ngày càng tốt.

Chỉ là anh ấy đã không còn thuộc về tờ nữa rồi."

Anh rút ra nhìn bức thư thứ hai, là một năm sau, Mộc Hàn Hạ nói về chuyện bài vở, đồng thời bắt đầu ra ngoài làm việc.

"Tất cả đều tốt. Cậu bảo kết hôn, tờ thật sự rất vui. Tiền mừng đã gửi rồi, nhất định phải nhận lấy. Tờ và cậu không cần phải khách sáo với nhau, sau này cậu có con, tờ phải làm mẹ nuôi của bé. Vô cùng xin lỗi, không thể trở về tham dự hôn lễ. Chờ sau này khi tờ đã có chỗ đứng sẽ trở về thăm cậu. Chờ tờ nhé..."

Trên đường hôm qua sau khi tan làm ở quán cà phê, nhìn thấy một người rất giống anh ấy, tờ cũng không nhìn. Tờ cảm thấy mình thật ngốc, vẫn còn nhớ tới anh ấy, nhưng hiện tại tờ đã bình tĩnh hơn rồi. Hiện tại anh ấy tốt hay xấu cũng không còn liên quan đến tờ nữa. A Tĩnh, tờ nghĩ như vậy là đúng nhất. Tờ ra nước ngoài, rời khỏi anh ấy là quyết định chính xác. Bởi thế tờ mới có cuộc sống thuận lợi như hiện tại.

Tờ sẽ cố gắng học tập, cố gắng làm việc. Mấy năm nữa sẽ trở lại, chờ tờ."

Bất tri bất giác, Lâm Mạc Thần đã uống hết một chai rượu. Anh cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, tình cảm mềm mại mà quyến luyến nơi nào đó dường như từ từ bao trùm toàn bộ trái tim anh, nhưng dường như sự trống rỗng đang không ngừng mở rộng trong

lòng anh. Anh giỏi kiểm chế, nhưng không thể chi phối được cảm giác và mâu thuẫn lúc này. Rượu lại càng tăng thêm cảm giác mất mát. Anh không biết có nên đọc tiếp nữa không, bởi vì tuổi tác nên đã mất đi càng ngày càng nhiều, người tất nhiên càng đi càng xa, nhưng anh không thể dừng lại.

Sau đó anh nhìn thấy lá thư này, lạc khoản là hai tháng trước.

"A Tĩnh:

Nhìn chữ như thấy người.

Nhìn thấy cậu nói trong thư, sau khi kết hôn ở chung không vui vẻ, tờ rất lo lắng. Tờ không biết nên nói như thế nào, bởi vì dù sao tờ cũng chưa trải qua cuộc sống hôn nhân. Nhưng sau khi thực sự suy nghĩ, tờ nghĩ nếu đã kết hôn, từng cho rằng là người sống cả đời, vậy làm phụ nữ thì phải cố gắng hết sức, hóa giải mâu thuẫn, để cho ở chung với nhau thật tốt.

Nhưng ở trong hôn nhân, cậu cũng phải bảo vệ mình thật tốt, đây là hàng đầu. Đừng cho anh ta thật sự xúc phạm tới cậu, nếu không, tờ cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Tờ gửi chút tiền, hi vọng có thể giúp cậu giải quyết chuyện trước mắt. Nhưng nếu hai người thật sự không thể tiếp tục sống chung, tính cách của anh ta thực sự có vấn đề, cậu muốn ly hôn, tờ chỉ muốn nói, tờ ủng hộ mọi quyết định của cậu. Tờ không thể ở bên cạnh cậu, xin cậu hãy bảo vệ thật tốt chính mình.

Xin lỗi tờ không về nước thăm cậu được.

Nhìn thấy cậu nhắc đến chuyện tình yêu của mình, tờ nghĩ đến kinh nghiệm của mình,

cũng không có ý nghĩa tham khảo quá nhiều cho cậu, nhưng đời người không chỉ có mỗi tình yêu.

Mấy tháng trước, tờ đi đến Costa Rica ở Nam Mỹ, nơi đó có một trấn nhỏ, có rừng mưa nhiệt đới trải dài. Đây là nơi lớn nhất tờ đi trong mấy năm qua, tờ và mấy người thanh niên, đi theo hướng dẫn viên du lịch địa phương, tham gia đoàn du lịch ban đêm, chúng tờ đi xem dã thú kiếm ăn, độc xà, thần lằn...Đó là những điều kì lạ tờ được trải qua lần đầu tiên. Trong đêm khuya, cậu sẽ nghe thấy tiếng gió thổi trong rừng mưa, bọn họ gọi là "sóng cây", vô cùng im lặng lại vô cùng rung động lòng người.

Sau đó, tờ chơi một trò tên là Canopy, ở trên núi rất cao, mọi người được cột bằng dây cáp, sau đó tung người nhảy xuống. Đến nay tờ vẫn nhớ rõ cảm giác ấy. Tờ bị trượt khoảng mấy km, sao giống như ở ngay bên cạnh tờ, chìa tay ra là chạm được vào. Trên mặt đất, rừng mưa thoạt nhìn như một đóa broccoli, xa xôi như vậy, yên tĩnh như vậy.

Có người ngồi xuống, có người nằm, trong số những người đi cùng chỉ có tờ là mở rộng hai tay, hét to, lướt xuống phía dưới. Thậm chí bởi vậy mà huấn luyện viên còn khen tờ. Thực ra tờ vô cùng sợ hãi, bởi vì rất cao, người giống như từ trên cao rơi xuống, nhưng

lại vô cùng kích thích, chơi rất vui. Giống như cả thế giới đều ở dưới chân tờ, còn tờ nhỏ bé mà lại có giá trị được xem trọng như thế.

Nhưng khi tờ rơi xuống đất, chân nhũn hết cả ra, phải có người giúp đỡ mới có thể đứng vững. Chính là vào khoảnh khắc đó tờ đột nhiên nhớ tới Lâm Mạc Thần.

Thực ra đã lâu rồi tờ không nghĩ tới anh ấy. Nghĩ tới vào lúc đó là bởi vì tờ đột nhiên cảm thấy thư thái. Đời người lớn như vậy, thế giới rộng như vậy,

cuối cùng anh ấy chỉ là khách qua đường mà thôi. Tổ bị anh ấy phụ bạc cũng tốt, từng yêu anh ấy cũng tốt, đều chỉ là một đoạn đời người mà thôi. Anh ấy giúp đỡ tổ trưởng thành, anh ấy từng là phần quan trọng nhất trong cuộc đời tổ, tổ nên cảm thấy cảm kích là đủ rồi.

Tổ đã hoàn toàn từ bỏ anh ấy, khi nhớ tới anh ấy, trong lòng tổ đã không còn cảm giác gì nữa."

Lâm Mạc Thần bỏ ly rượu xuống, cầm lá thư lên. Giấy viết thư nằm giữa ngón tay anh, anh ngẩng đầu, nhìn bóng đêm đã khuya ngoài cửa sổ, không có sao, cũng không có chút ánh sáng nào.

Trong tủ rượu vẫn còn mấy chai rượu nữa, anh lấy ra, lại uống mấy chén, sắc mặt lạnh như băng, trái tim cũng càng lạnh lẽo hơn.

Từ sau khi Mộc Hàn Hạ ra nước ngoài, anh gần như không uống rượu, trường hợp quan trọng cũng không ngoại lệ, nhưng đêm này không biết anh đã uống bao nhiêu. Chàng trai trẻ khi mới về nước uống say hồ đồ mà kiêu ngạo. Anh hiện tại quyền cao chức trọng, giàu có, khi uống rượu lại càng ngày càng im lặng.

Cuối cùng anh tựa vào mặt đất bên cạnh giường, bên người rải rác thư. Anh lấy ra một phong thư, ánh mắt dừng ở trên chữ cuối cùng kia, trong nháy mắt nước mắt chảy khỏi viền mắt, anh vo tròn ném ra xa.

Chỉ là khi ngẩng đầu anh nhìn thấy không phải là căn phòng lộn xộn và tuyết ngoài cửa sổ mà là nhìn thấy vận mệnh của chính mình.

Khi anh quan sát vận mệnh của chính mình, đột nhiên hiểu ra, người phụ nữ kia rõ ràng là chạc cây dây dưa sâu nhất. Cô uốn lượn ở trong bóng đêm, cô quanh quẩn trong mơ.

Cô dây dưa không chỉ là tình yêu, mà còn là sự nghiệp, lý tưởng, và khao khát linh hồn.

Nếu không chiếm được, nếu không tìm được về, cả đời này anh cũng sẽ là bộ dạng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Ngoại Truyện Kết Hợp hàn Hạ - Thời Gian

1. Bọn họ

Trước khi gặp bọn họ, Mộc Hàn Hạ phát hiện Lâm Mạc Thần đánh giá em rể vô cùng cao.

"Thành tựu của cậu ấy có lẽ còn lớn hơn so với anh." Lâm Mạc Thần nói như vậy.

"Tại sao?"

"Lúc cậu ấy ở tuổi anh, ngay cả hành động theo cảm tính cũng không có, lại có nền tảng là công ty của gia tộc, sao lại làm không tốt chứ?"

Mộc Hàn Hạ kinh ngạc, Lâm Mạc Thần lại thay đổi đề tài: "Nhưng đó cũng là nguyên nhân anh không thích cậu ấy ngay từ đầu. Tâm cơ quá sâu, làm bạn trai hoàn toàn không đáng tin cậy. Anh vốn hi vọng Lâm Thiên tìm một người đàn ông trung thực trung hậu, chiều chuộng con bé, cả đời chen ép đối phương mới tốt. Dù sao có anh, đời này con bé cũng không thiếu tiền."

Nói xong lại nhìn thấy Mộc Hàn Hạ đang cười.

Lâm Mạc Thần ôm cô: "Nghĩ hay như vậy, nhưng anh không ngăn được Lệ Trí Thành. Ai có thể ngăn được anh chứ?"

Đối với chuyện sắp gặp Mộc Hàn Hạ, Lâm Thiên thực sự hơi lo sợ. Bởi vì trong lòng cô, người phụ nữ này thật sự rất thần bí, địa vị cũng rất cao trong lòng anh trai. Có thể nói thế này, sự tồn tại của chị ấy, sự vướng mắc tình yêu giữa bọn họ, Lâm Mạc Thần không nói bất cứ điều gì với cô. Hơn nữa nhắc tới sẽ lập tức đen mặt. Chỉ có đánh giá trực tiếp là sau lần say rượu nào đó: "Cô ấy là nữ thần của anh."

Nữ thần của Lâm Mạc Thần đó! Lâm Thiên thực sự không tưởng tượng nổi người phụ nữ đó sẽ có diện mạo trông như thế nào. Có lạnh lùng, cao quý không? Xinh đẹp khuynh thành không? Thay đổi như chong chóng, sáng nắng chiều mưa? Nếu không sao có thể khiến anh trai cô bị xả thịt lột da như vậy? Thậm chí Lâm Thiên còn từng tưởng tượng ở phương diện nào đó tính cách của anh trai cô hơi ngây thơ, hoặc là người phụ nữ kia lớn hơn nhiều tuổi so với anh, năm đó là một đoạn tình cảm chị em khó quên? Anh trai bị người đùa giỡn, từ bỏ, vậy cô cũng coi như là hiểu được.

Thấy cô ngồi ngẩn người trong sofa, mặt còn hơi đỏ ửng, Lệ Trí Thành đi qua ôm lấy vợ: "Nghĩ cái gì vậy?"

"Nghĩ đến Mộc Hàn Hạ. Người phụ nữ anh trai em yêu thương nhiều năm như vậy, rốt cuộc có bộ dạng như thế nào?"

Đối với vấn đề này, Lệ Trí Thành cũng không quá hứng thú. Theo anh thấy, Lâm Thiên quá mù quáng sùng bái anh trai, cho nên không nhìn rõ sự việc.

Thật ra dựa vào một số tiểu tiết trong lời nói và việc làm của Lâm Mạc Thần, có thể dễ dàng suy đoán: chẳng qua là một người đàn ông phụ lòng một người phụ nữ, sau đó quyết một lòng theo đuổi lại. Lâm Mạc Thần không có mặt mũi nào nổi thẳng với em gái thôi.

Lệ Trí Thành hỏi: "Hiện tại bọn họ tiến triển như thế nào?"

Lâm Thiên cười đáp: "Anh trai em vẫn rất lợi hại. Mộc Hàn Hạ mới về nước được nửa năm đã đồng ý kết hôn rồi. Mấy hôm nữa họ sẽ lĩnh giấy kết hôn. Nếu chúng ta không đi du lịch nước ngoài đã sớm gặp được rồi. Cuối cùng anh em đã hoàn thành tâm nguyện."

Lệ Trí Thành nở nụ cười.

Lâm Thiên: "Anh cười cái gì vậy?" Lại là đáng về sâu không lường được.

"Không có gì." Lệ Trí Thành đáp, "Chỉ là nhớ tới năm đó muốn ở bên cạnh em trong thời gian ngắn, phải biến một trăm triệu thành hai trăm triệu. Muốn kết hôn với em phải quét sạch tất cả đối thủ cạnh tranh, trở thành công ty hàng đầu. Anh trai em khiến anh lĩnh được giấy chứng nhận kết hôn kia không hề dễ dàng. Còn anh ấy lại nhanh gọn, trong nửa năm đã cầm được vào trong tay."

Giọng nói lạnh lạnh của anh khiến Lâm Thiên bật cười, cảm thấy ngọt ngào, nói: "Sao mà so sánh được chứ? Một mình anh em đã chịu khổ bao nhiêu năm mà. Tuy lúc ấy chúng ta chưa lĩnh giấy kết hôn, nhưng không phải em đã gạt anh em, chủ động dọn sang ở chung với anh sao? Tiện nghi anh đều đã chiếm hết, làm sao chịu thiệt thòi chứ?"

2- Nhật Bản

Càng ở chung với Mộc Hàn Hạ, Lâm Thiên càng phát hiện tính cách người chị dâu này vô cùng khác biệt so với anh trai. Tính cách chị ấy không hề lạnh nhạt kiêu ngạo như anh trai, mà thẳng thắn bộc trực. Có rất nhiều chuyện Lâm Mạc Thần không nói với Lâm Thiên, vô cùng theo chủ nghĩa đàn ông, nhưng hỏi chị dâu sẽ nói. Vì thế hai người phụ nữ ở chung càng ngày càng hòa hợp.

Hôm đó, trên chuyến bay đến Nhật Bản nghỉ phép, Lâm Thiên và Mộc Hàn Hạ ngồi cùng một hàng ghế, hai người đàn ông ngồi ở phía sau. Lâm Mạc Thần đổi đổi vị trí, nhưng Lâm Thiên sống chết cũng không chịu, còn Lệ Trí Thành chiều chuộng cô nên mặc kệ, còn Mộc Hàn Hạ cũng cười bỏ phiếu chống lại. Vì thế Lâm Mạc Thần đành phải ngồi phía sau người vợ mới cưới, nhìn em gái dính lấy cô.

A...

"Chị dâu, làm thế nào anh trai em theo đuổi lại được chị vậy?" Lâm Thiên hỏi.

Mộc Hàn Hạ cười, nghĩ tới người đàn ông ngồi ngay phía sau mình đáp: "Anh ấy vô cùng thành tâm." Cô nói bình thản, Lâm Thiên cũng rất thương anh trai, mấy năm nay anh ấy điên cuồng hành xác thành như vậy.

"Không phải anh ấy kiên quyết bám lấy chị đấy chứ?" Lâm Thiên nhỏ giọng hỏi.

"Ừ."

Ở Nhật Bản, bọn họ ở trong hai tòa biệt thự có suối nước nóng và sân vườn. Đêm đó sau khi đến, Mộc Hàn Hạ vẫn còn đang tắm rửa, Lâm Mạc Thần bước ra ngoài sân, thấy ở sân bên cạnh, em gái em rể đang pha trà uống. Anh vui vẻ đi qua, Lâm Thiên lập tức đưa cho anh một ly trà, miệng còn vô cùng ngọt: "Anh trai, thử kỹ thuật pha trà của em đi." Lệ Trí Thành ôm cô nói: "Hiện tại cô ấy pha trà không hề tồi."

Không biết là có phải do gặp chuyện vui mừng tinh thần sáng khoái, Lâm Mạc Thần nhấp một ngụm, thực sự là hơi đắng nhưng cũng có chút ngọt, uống vào khá thơm. Định khen ngợi mấy câu, ai ngờ lại nghe thấy Lâm Thiên nói: "Anh, nghe nói anh ở Bắc Kinh, để theo đuổi chị Hàn Hạ mỗi ngày còn chạy bộ nữa. Trước kia em tận tình khuyên bảo anh rèn luyện, nhưng anh toàn phớt lờ em thôi."

Lâm Mạc Thần liếc cô.

"Cho dù là đi với ai, rèn luyện thân thể luôn là chuyện tốt." Lệ Trí Thành tiếp lời.

"Anh ấy cũng đâu chỉ có rèn luyện thân thể với chị ấy không thôi đâu." Lâm Thiên chậm chậm nói, "Rõ ràng là đối thủ cạnh tranh, người ta vừa quay về đã lập tức từ bỏ không chống cự. Còn giải quyết những người trước đó đã dắc tội với chị Hàn Hạ, lấy việc công làm việc tư. Em lại nghĩ đến năm đó khi mình yêu đương, cái này không được phép cái kia cũng không, còn chưa tính đến chuyện anh bắt công với em rể, anh còn mang theo đầu tư từ bên ngoài trở về thu mua, dưới danh nghĩa tốt đẹp là thử thách anh ấy. Anh, em không phải là do anh nhạt về đấy chứ? A...nghe nói anh còn lén lút chặn thư của người ta gửi cho bạn từ Mỹ về, em không thể nghĩ tới anh trai em sẽ làm chuyện như vậy."

"Lâm Thiên." Lệ Trí Thành ngắt lời cô, khẽ dặn dò, "Loại chuyện này...đừng nên nói ra."

"À, được thôi."

Lệ Trí Thành lại ngẩng đầu nhìn Lâm Mạc Thần, mỉm cười nói: "Anh à, cô ấy hay thích nói đùa. Trong lòng bọn em, không hề để ý chút nào đến chuyện...anh nhất bên trọng nhất bên khinh, trong sắc đâu."

Lâm Mạc Thần nở nụ cười vì hai người kẻ xướng người họa, uống nốt ly trà, đứng dậy nói: "Lâm Thiên, người phải chiều chuộng em cả đời vốn không phải là anh, mà là Lệ Trí Thành. Mấy năm nay Hàn Hạ phải chịu rất nhiều đau khổ, không giống hai người. Hơn nữa đàn ông chiều chuộng người phụ nữ của mình là chuyện chính đáng. Làm gì có người đàn ông nào lại chạy tới chiều chuộng em rề mình chứ? Bị ngốc à? Đương nhiên, nếu đổi lại người khác là anh trai của em, chỉ sợ đã sớm bị Lệ Trí Thành chơi cho thảm rồi, đáng tiếc người cậu ta gặp lại là anh, ha."

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, Lệ Trí Thành mỉm cười không lên tiếng. Lâm Mạc Thần tiếp tục nói: "Lâm Thiên, sau này không được nói linh tinh nữa." Lâm Thiên vốn định làm nũng đùa anh một chút thôi, hừ một tiếng, mỉm cười, không nói chuyện.

Lâm Mạc Thần trở về biệt thự của mình, Lâm Thiên dõi theo bóng dáng anh nói: "Mới nói được có vài câu, sao anh ấy đã đi rồi?" Lệ Trí Thành đáp: "Xem ra là chị dâu sắp tẩm xong rồi." Lâm Thiên: "Anh trai em đúng thật là! Sĩ tình như vậy, ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ như vậy, em là em gái bị anh ấy ra vẻ đạo mạo quân giáo nhiều năm như vậy, thật khó mà thích ứng được."

3- Trượt tuyết

Lâm Mạc Thần kéo cửa gỗ ra, đúng lúc nhìn thấy Mộc Hàn Hạ mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra. Anh lập tức ôm lấy cô, cúi đầu hôn. Hơi mạnh, còn cắn, như là trừng phạt.

Mộc Hàn Hạ: "Anh sao vậy?"

"Em nói hết chuyện của chúng ta cho Lâm Thiên?"

Mộc Hàn Hạ nhìn anh: "Em ấy là em gái anh mà."

"Sau này đừng nói nhiều với nó."

Một lát sau, Mộc Hàn Hạ mới phát hiện ra ẩn ý trong đó: "Lâm Mạc Thần, không phải...anh ngượng đấy chứ?"

Lâm Mạc Thần không nói lời nào, về mặt bình thần, mạnh mẽ hôn cô.

Vì thế Mộc Hàn Hạ vô cùng xác định: Người đàn ông này rõ ràng chết vì sĩ diện trước mặt em gái.

Mọi người nghỉ ngơi xong thì đi ăn cơm trưa. Đồ ăn Nhật Bản tươi ngon, cá hồi, sò Bắc Cực, sashimi thịt bò, súp miso... Lệ Trí Thành là quân nhân, hơn nữa là điển hình cho loại người mặc quân áo vào thì gầy, cởi ra thì đáng người có thịt, sức ăn không hề nhỏ, xử lý hết từng đĩa sashimi, Lâm Thiên vốn thích ăn đồ Nhật, nên cũng ăn rất nhiều. Còn Mộc Hàn Hạ chỉ mới ăn được mấy miếng sashimi đã bị Lâm Mạc Thần ngăn lại: "Ăn ít đồ sống thôi." Cô gấp cua cũng không cho ăn, anh nói: "Đồ này lạnh." Cuối cùng anh gấp chút cá và thịt chín cho cô. Mọi chuyện Mộc Hàn Hạ đều nghe theo anh, không hề phản đối, còn Lâm Thiên cảm thấy anh mình thật buồn nôn.

Còn Lệ Trí Thành nhìn ra manh mối hỏi: "Có kế hoạch."

Lâm Mạc Thần gật đầu đáp: "Đang chuẩn bị mang thai."

Tuy chỉ là mấy từ đơn giản, nhưng lại khiến Mộc Hàn Hạ thẹn đỏ mặt, cũng cảm thấy ngọt ngào. Lâm Thiên vô cùng vui mừng nói: "Tốt quá, sinh cho Lệ Thừa Lan nhà em một em trai, sau này hai chị em có thể làm bạn với nhau."

Lệ Trí Thành khê nói: "Thằng nhóc nhà họ Bạc và Quý Chú không phải đang tranh nhau làm bạn với con bé sao? Nhưng về sau có con của hai anh chị cũng ngăn được chúng nó."

Khi hai người nói chuyện, Lâm Thiên chú ý tới Lâm Mạc Thần cũng cười, ánh mắt dịu dàng nhìn Mộc Hàn Hạ đang cười. Lâm Thiên muốn dời mắt đi, lại chú ý tới tay hai người dưới bàn vẫn đang nắm chặt với nhau. Trong lòng Lâm Thiên cảm thấy ấm áp, nhờ vậy mà cũng chú ý hơn. Vì thế sau khi ăn xong, cô mới phát hiện, trong toàn bộ chuyến đi anh trai luôn nắm tay Mộc Hàn Hạ, dù ở trong góc có người biết vẫn không buông ra.

Sau bữa cơm trưa là đến hoạt động trượt tuyết. Tuy trước kia Lệ Trí Thành đã từng trượt tuyết, nhưng cũng không nhiều lần lắm, song thứ gì thuộc về vận động, anh đều dễ dàng nắm bắt được, động tác cũng coi như thành thạo đẹp mắt. Lâm Thiên là cao thủ trượt tuyết, sau khi ra nước ngoài Mộc Hàn Hạ cũng trượt mấy lần, cũng coi như là đủ tư cách trượt cơ bản. Đợi đến khi Lâm Mạc Thần đã mặc xong đồ trang bị, anh mới bình tĩnh nói với mọi người: "Anh chưa từng trượt."

Mộc Hàn Hạ: "Trước đó bàn bạc, sao anh không nói?" Anh từ Mỹ trở về, kiến thức uyên bác, Mộc Hàn Hạ nghĩ anh chắc chắn sẽ biết trượt.

Lâm Mạc Thần đáp: "Học tự nhiên sẽ biết."

Mộc Hàn Hạ nghĩ đúng vậy, anh thông minh như vậy mà.

"Vậy ai dìu anh trai em trượt đây?" Lâm Thiên hỏi.

Mộc Hàn Hạ nói: "Chị thì không được rồi, kỹ thuật của chị cũng chỉ tầm tạm."

Lâm Thiên nói: "Em cũng không được, vóc dáng anh trai em cao như vậy, ngã một phát thì em cũng không kéo lên được."

Hai người cùng nhìn về phía Lê Trí Thành, Lê Trí Thành im lặng một chút cười nói: "Anh, em dìu anh nhé?"

Lâm Mạc Thần: "Có thể."

Bốn người đến ngôi nhà gỗ nhỏ trên sườn núi, Lâm Thiên kéo Mộc Hàn Hạ cười đi trượt tuyết trước. Lúc này, trên bầu trời xanh tuyết dày đặc. Hai người phụ nữ trượt hai đường vòng cung trôi chảy trong tuyết, bóng dáng thướt tha yếu điệu. Lê Trí Thành và Lâm Mạc Thần nhìn chăm chú vào hai người phụ nữ của mình, nhìn một lát, mới lên tiếng.

Lê Trí Thành: "Em nghĩ anh cũng không muốn em nắm tay anh trượt xuống đâu."

Lâm Mạc Thần: "Ai muốn cậu dắt chứ?"

Lê Trí Thành cười: "Nhưng một mình em xuống trước, anh xác định có thể xuống một mình sao? Có cần em gọi nhân viên cứu hộ đến không?"

"Không cần." Lâm Mạc Thần điều chỉnh gậy trượt tuyết của mình một chút, khẽ cười nói: "Chuyện gì tới sẽ tới, không cần cậu quan tâm"

Lê Trí Thành thực sự không xen vào nữa, gậy trượt tuyết mượn lực trên mặt đất, giống như chim bay, linh hoạt nhanh chóng trượt ra xa.

Mộc Hàn Hạ và Lâm Thiên trượt cũng không nhanh, hai người vừa trượt vừa cười nói, Lâm Thiên còn dạy cho cô một số kĩ thuật, nhưng Mộc Hàn Hạ lo lắng cho Lâm Mạc Thần, nên thỉnh thoảng quay đầu lại. Kết quả không bao lâu, đã thấy một bóng dáng mạnh mẽ, trượt từ chỗ cao xuống.

Bóng dáng mạnh mẽ như vậy...

Tất nhiên không phải là Lâm Mạc Thần tay trái gà không chặt.

Chờ đến khi Lê Trí Thành trượt đến trước mặt hai người.

Mộc Hàn Hạ: "Anh ấy đâu?"

Lâm Thiên: "Anh em đâu?"

Lê Trí Thành hơi có lỗi nói: "Anh muốn dìu anh ấy, nhưng cho dù làm thế nào anh ấy cũng không muốn, bảo anh đi trước." Mộc Hàn Hạ và Lâm Thiên đều tin lời giải thích này. Lâm Thiên nói: "Vậy làm thế nào đây. Hai người cũng biết khả năng vận động của anh em đấy."

"Hai người cứ xuống trước đi, để chị đi với anh ấy." Mộc Hàn Hạ lập tức nói. Lâm Thiên hơi lo lắng, Lê Trí Thành đã nắm lấy tay cô, gật đầu: "Chị dâu, vậy vất vả cho chị."

Lâm Thiên còn chưa hoàn hồn đã bị Lê Trí Thành kéo đi. Hai người trượt được một đoạn, bỗng nhiên Lê Trí Thành thay đổi tư thế, từ phía sau ôm lấy cô, hai người từ từ trượt xuống. Tư thế vô cùng thân thiết như vậy, trong ngực và nhiệt độ cơ thể của anh, khiến trong lòng Lâm Thiên cũng rung động, khẽ nói: "Anh làm gì vậy?" Lê Trí Thành thì thầm bên tai cô: "Đây mới là cảnh trượt tuyết mà anh muốn."

"Cứ mặc kệ bọn họ như vậy sao?" Lâm Thiên hỏi, "Kĩ thuật của chị Hàn Hạ phải dìu anh em sẽ rất vất vả."

"Đừng ngắt thế chứ." Lê Trí Thành nói, "Đó không phải là điều anh em muốn sao? Nếu không làm gì có chuyện anh ấy đồng ý đi trượt tuyết?"

Lâm Thiên: "Em nói này, đàn ông các anh có thể đừng hư hỏng như vậy không?"

Mộc Hàn Hạ đứng tại chỗ một lát, nhưng vẫn không thấy Lâm Mạc Thần trượt xuống, đành cời ván trượt tuyết ra xước lên, đi bộ lên núi. Không bao lâu sau, đã thấy có một người đang bò trong tuyết, còn ai ngoài Lâm Mạc Thần? Lúc này khoảng cách của anh so với điểm xuất phát còn chưa đến mười mét.

Mộc Hàn Hạ nhin cười, đi qua đỡ lấy anh: "Không đau chứ?"

"Đau lắm." Anh ngẩng đầu nhìn cô, trên lông mi còn dính một chút tuyết, nhưng khuôn mặt lại bừng sáng, trong đôi mắt còn có ý cười.

Anh cúi đầu hôn mặt cô: "Sao em lại quay lại?"

"Sao anh không để cho Lê Trí Thành dìu?"

"Sao anh có thể để cho một người đàn ông nắm tay trượt xuống chứ? Hơn nữa cậu ấy còn là người em rể anh luôn dạy bảo?"

Mộc Hàn Hạ cười, chỉnh lại quần áo, sau đó nắm tay anh: "Nói trước nhé, kĩ thuật của em cũng chỉ tạm tạm thôi, đừng có kì vọng quá cao."

"Không sao." Anh khẽ nói, "Có em bảo vệ là tốt rồi."

Khả năng giữ thăng bằng của Lâm Mạc Thần không quá kém, anh cũng chịu quan sát học tập, nên hai người cũng không bị ngã quá nhiều. Tuy vậy hai

người một người chỉ biết có một chút, người kia là lính mới, trượt được một đoạn, lại bị ngã mấy lần. Cả người Mộc Hàn Hạ đều bị ngã đau đớn, Lâm Mạc Thần cũng không khá hơn.

Có một lần ngã nặng nhất, Lâm Mạc Thần ngã trước, chân và lưng đều đập xuống đất, Mộc Hàn Hạ bị anh kéo nên cũng ngã sấp xuống, mông chạm ngay xuống đất, đau đến mức tê rần. Sau đó hai người cùng nằm trong tuyết, Mộc Hàn Hạ nói: "Ngã khiến em đau muốn chết?"

"Đau ở đâu?"

"Chân, thắt lưng, mông..."

Anh nghiêng đầu nhìn cô: "Không sao, buổi tối anh xoa cho em."

"Vâng."

Bầu trời xanh, tuyết rất lạnh, hai người im lặng nhìn một lát, Lâm Mạc Thần ôm cô vào trong lòng mình. Mộc Hàn Hạ tựa vào ngực anh, cùng nhau nhìn bầu trời cao, hai người khẽ mỉm cười, đôi người hóa ra có thể hạnh phúc như vậy.

--- -----

4- Suối nước nóng và rừng rậm

Lâm Mạc Thần nói sẽ xoa chỗ bị đau cho cô, nhưng Mộc Hàn Hạ không nghĩ tới lại là cách xoa như vậy.

Bầu trời sâu và đen dường như không thấy đáy, ánh sao rải rác trong đó. Phía sau sân là suối nước nóng riêng ngoài trời, lúc này hơi nước bốc lên mịt mù như mộng.

Khi Mộc Hàn Hạ đẩy cửa ra thấy Lâm Mạc Thần đang ngâm mình trong bể, cánh tay đặt lên bên thành bể, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt kia khiến tim cô khẽ run.

"Sao còn không xuống dưới?" Anh nói.

Mộc Hàn Hạ cởi áo ngủ ra, bên trong mặc một chiếc áo bơi, đi vào trong nước. Bể tắm không lớn, anh ở một đầu, cô ở một đầu. Cô cười nói: "Thoải mái thật, nước rất ấm."

Anh không nói lời nào, đứng dậy bơi về phía cô.

"Đừng cởi." Giọng nói của cô hơi khàn.

"Không sao, nước nơi này rất sạch, cũng không có người khác." Anh vui đầu xuống.

"Thoải mái không?" Anh khẽ hỏi.

Sóng nước, độ ấm, hơi nước, ánh đèn, tay và lời nói của người đàn ông, bọn chúng cùng chồng lên nhau, mang lại cho Mộc Hàn Hạ kích thích trước nay chưa từng có. Cô nghĩ anh lại bắt đầu điên rồi, giống như nhiều năm trước, làm sao ngăn được chứ?

Một lát sau, anh nâng cô lên, để cho cơ thể cô nằm trên thành bể. Tay cũng bắt đầu tăng thêm lực ở các nơi. Mộc Hàn Hạ khẽ rên rỉ: "Nhẹ chút..."

"Đau không?"

"Không đau..."

Vì thế anh nở nụ cười, khẽ hỏi: "Không phải rất tốt sao, để anh xoa tiếp cho em nhé?"

Theo sóng nước anh càng ngày càng nóng, khẽ đung đưa. Cơ thể Mộc Hàn Hạ bị anh nâng lên cao, rồi anh lại chọc ghẹo, nhịp điệu di chuyển theo anh. Thể lực của cô vốn tốt, vòng eo mềm mại dẻo dai. Lâm Mạc Thần nắm chặt không buông. Sau đó anh vẫn cảm thấy trong nước còn chưa đủ thỏa mãn, lấy áo ngủ bọc lấy hai người đi về phòng.

Cửa sổ mở toang, ánh trăng im lặng chiếu rọi qua song cửa. Khi Mộc Hàn Hạ đã mềm nhũn trong lòng, hơi thở của Lâm Mạc Thần trở nên dồn dập, cúi đầu không ngừng hôn môi cô, từng tấc trên làn da cô đều ướt nhẹp. Sau đó khi anh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cảnh vật u tối như vậy lại khiến người ta cảm thấy hoa mắt mê đắm.

--- -----

5- Nhược thủy

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mạc Thần kéo cửa gỗ ra, đứng dưới hiên, thấy Lê Trí Thành ở bên cạnh đã thức dậy, đang ngồi pha trà.

"Lâm Thiên đâu?" Lâm Mạc Thần đứng từ xa hỏi.

Lệ Trí Thành yên lặng một lát.

Dù anh chín chắn từng trải cũng làm sao dám nói với anh vợ đêm qua mình đã làm gì khiến cho em gái nhà người ta hôm nay không dậy được. Vì thế Lệ Trí Thành thân nhiên nói: "Đang ngủ. Cô ấy vẫn luôn ham ngủ."

Lâm Mạc Thần cũng không để ý, gạt đầu, dù sao cũng đang đi du lịch.

Lệ Trí Thành lại hỏi: "Chị dâu đâu ạ?"

Lâm Mạc Thần cũng im lặng một giây mới đáp: "Cô ấy đang ngủ."

Vì thế hai người đàn ông đều im lặng.

Sau đó, Lệ Trí Thành lấy bàn cờ ra, hai người im lặng đánh cờ. Ánh mặt trời càng ngày càng sáng, chiếu vào lớp tuyết mỏng bao phủ ngọn núi nhỏ. Mùi trà thơm bên cạnh tràn ngập, hai người anh tới tôi lui, sát phạt kinh tâm động phách, nhưng người ở bên ngoài không ai biết được.

Đến khi một ván cờ sắp kết thúc, mới nghe thấy tiếng động mơ hồ từ trong phòng Lệ Trí Thành, còn trong phòng Lâm Mạc Thần hình như cũng có tiếng bước chân người rời giường.

Lệ Trí Thành cúi đầu tập trung suy nghĩ nhìn ván cờ, bỗng nhiên nói: "Yên tâm, em sẽ luôn quý trọng Lâm Thiên. Khi coi em là đội trưởng bảo vệ, cô ấy vẫn toàn tâm toàn ý che chở cho em. Có thể lấy được cô ấy là phúc khí của em."

Lâm Mạc Thần liếc cậu ta, sau đó nói: "Chị dâu cậu cũng vậy. Vào lúc tôi khó khăn nhất, không rời đi không vứt bỏ, lại còn chạy vạy cho tôi. Chờ khi mọi chuyện ổn định rồi, cô ấy lại rời đi. Hiện tại mới bằng lòng trở về."

Hai người anh tiến tới lui, đánh mấy ván, sau đó còn nở nụ cười.

"Anh, không cần đánh nữa, em thắng rồi."

"A...cậu xác định là mình thắng chứ?"

Đúng vậy, người phụ nữ như vậy sao tôi lại không động lòng chứ?

Nói chung đàn ông bụng dạ thâm sâu đều khát khao có được sự thương tiếc của người phụ nữ.

Thế gian này nhược thủy tam thiên, vô số yến oanh. Anh nắm giang sơn, nhưng không hề để vào mắt.

TỪ “NHUỘC THỦY” TRONG 《 HỒNG LÂU MỘNG 》 Ý CHỈ BỀ TÌNH BIÊN YÊU. CÔ BẢO NGỌC NÓI VỚI LÂM ĐẠI NGỌC : “MẶC CHO NHUỘC THỦY TAM THIÊN, TA CHỈ LẤY MỘT GÁO NƯỚC”, SAU NÀY TRỞ THÀNH LỜI THỀ TÌNH YÊU SƠN SẮT GIỮA HAI NGƯỜI NAM VÀ NỮ

Chỉ có em không giống người thường.

Em chứng kiến sự yếu đuối của anh.

Chỉ có em ngốc nghếch thương tiếc, rõ ràng anh mạnh mẽ hơn em

Sau khi từ Nhật Bản trở về thành phố Lâm được gần một tháng, vào một buổi sáng nào đó, sau khi Mộc Hàn Hạ thức dậy, vẻ mặt hơi khó chịu. Mặt hơi đỏ lại hơi thất thần.

Lâm Mạc Thần phát hiện hỏi: "Em sao vậy?"

"Kính nguyệt của em đã chậm một tuần rồi."

Anh từ từ nở nụ cười: "Á?"

"Ngày hôm qua mua que thử thai...Lâm Mạc Thần, hình như em trúng thưởng rồi."

== THE END ==

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Hàn Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.